ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΣ.

ARISTÆNETI

EPISTOLÆ.

TYPIS ABEL LANOE.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΣ.

ARISTÆNETI EPISTOLÆ.

AD FIDEM COD. VINDOB.

RECENSUIT

ERCERI, PAUWII, ABRESCHII, HUETII, LAMBECII, BASTII, ALIORUM, NOTIS SUISQUE

INSTRUXIT

Jo. Fr. BOISSONADE.

LUTETIÆ.

CIↃIↃCCCXXII.

AB. FRANC. VILLEMAIN
LIBELL. SVPPL. MAGISTRO
ELOQ. GALL. PROF. PVBL.
ACADEM. GALL. XL VIRO
INGENII AC STVDIORUM DOTIBVS
EMINENTISSIMO
QVI DVM POTVIT
RES MEAS LATENTIS
MINIMEQVE OMNIVM SALVTATORIS
VLTRO
ORNAVIT AVXIT

ARISTAENETEVM HOC VOLVMEN
DEVOTISSIMI ET MEMORIS ANIMI
TESSERAM
D. D. D.

PRAESTANTIORI MONIMENTO
SPECTATISSIMVM EIVS NOMEN
INSCRIPTVRVS
NI VOLVNTATI FORET IMPAR
TENVITAS INGENII

PRÆFATIO EDITORIS.

Jam primum omnium non satis constat de auctore Epistolarum quæ sub Aristæneti nomine feruntur, quis mortalis fuerit et qua vixerit ætate; adeo ut, qui Aristænetum illum ipsum esse, cujus cum Libanio coævitas et familiaritas ex rhetoris hujus Epistolis notæ sunt, directo et pro certo in re tam ancipiti affirment, haud nihil ambigere saltem debeant; idque præsertim obstante Caramalli pantomimi injecta (I. Ep. 20.) mentione, cui cum Libanianis temporibus non aptissime convenit. Me quidem haud pœnitet Merceri Berglerique et Pauvii esse sententiæ, qui ita sunt interpretati: nempe, quum prima epistola duo in fronte gerat nomina (Ἀρισταίνετος Φιλοκάλῳ), eaque omnino, ut reliqua fere omnia, ex rei scriptæ argumento conficta, putant codici anonymo fictæ illius personæ nomen, quod prius in legentium oculos incurrebat, a librario aliove homine non bene diligente fuisse additum; itaque cuidam Aristæneto, tanquam vero et γνησίῳ auctori, integrum deinde volumen ψευδωνύμως tribui, quum primam tantum personatus Aristænetus epistolam scripsisse ab auctore fingeretur. Interea dum meliora e novis documentis discere liceat, opinionem istam sequar, utique illam sequantur aliis sum auctor; quos tamen monitos volo, ut, plura si cupient, Fabricii Bibliothecam Græcam et mox adponendas virr. doctt. præfationes adeant. Ipse enim, quum enormis commentarii longinquitas propositi operis formam excesserit, præcipiti nunc uti cogor festinatione, ut necessaria fere omittere velim, ne amplectar supervacua.

In contextu recensendo varietatem codicis Vindo-

bonensis adhibui a Bastio enotatam, cujus chartas ad Aristænetum pertinentes mihi ad tempus utendas permiserunt viri humanissimi et reverendissimi qui Oxoniensem Academiam moderantur. Horum enim benevolentiam benevolentissimus ipse mihi conciliaverat Th. Gaisfordius, linguæ græcæ professor reg., vir indefessæ industriæ et egregiis operibus memorabilis; cujus laudes fusius signem stylo, si facturus operæ pretium sim ea perscribens quæ quidquid hominum est græce eruditorum solide novit.

Quum Bastius, jam ab anno 1796, quo Specimen novæ Aristæneti editionis in vulgus emisit, ad ultimum usque vitæ diem, per annos quindecim Aristænetum nunquam fere e manibus deposuerit, ad hujus illustrationem cuncta quæ legebat, conferebat, excerpebat, sedulo referens, ex ejus adversariis solis editionem confectum iri sperabam, ut non mea, sed Bastiana dici posset. At pro thesauro, ut vulgo dici solet, carbones inveni, collectanea tantum nec ea magni adeo momenti, nihil absoluti, nisi in Epistolas 25 et 28 libri prioris commentarium, sed historicâ illa, nec utili aut commoda, methodo concinnatum, qua Specimen, et nonnullarum aliarum versionem, qua abstinere satius duxi, Mercero contentus interprete, etsi non usquequaquè fido. Nam literarum græcarum is est hac ætate profectus, ut latinæ versiones bibliopolis magis quam lectoribus placeant, nec in illis præsertim scriptoribus valde requirantur, qui eruditiorum tantum manibus versantur aut versandi sunt.

E Bastianis diligenter excerpsi quæ videbantur utilia. Evolvi quoque nec incuriose Lambecii commentarium, quem sibi Bastius ex autographo Vindobonensi descripserat. Nam Lambecius valde juvenis edendi

Aristæneti consilium agitaverat animo, et, quod fuit ad codicis calcem ab ipso notatum, commentarium « anno 1646, Amstelodami, Kal. Febr. » absolverat; sed rem non perfecit, nec eo modo perfecisset, opinor, quo cœperat. Nam in hoc commentario, satis amplo, multa sunt undique corrasa, compilata, expilata, propria pauca, bona paucissima.

Notis e Bastii et Lambecii penu depromtis, alias ex editorum et commentatorum aliorum libris excerptas addidi, Merceri, nempe, Pauwii, Abreschii, ceterorum. Quas Huetii, nomine signavi, e margine exempli Mercerianæ editionis descripsi, quod e doctissimi præsulis bibliotheca in Regiam migravit.

Lectorem, antequam Aristænetum huncce meum ipsi permittam, obnixe rogatum volo, ut quæ sunt typographi et correctoris, hominum in græcis non valde exercitatorum, peccata facili mente patiatur, nec quæ sunt mea editoris severius et inhumanius examinet. Nam magna fuit utendum mihi properatione; quippe qui, inchoatis, julio mense anni proxime elapsi, Aristæneti et Planudeæ Ovidianarum Metamorphoseon versionis editionibus, illam plagulis constantem undequinquaginta intra menses decem absolverim, hanc ad quingentesimam paginam perduxerim, simulque descripserim et ad editionem probabiliter præparaverim quum alia, tum ineditum Georgii Lapithæ poema, cui si quis redemtor esse volet, nomen profiteatur suum.

Vale, lector benevole. Malevolus qui fuerit, valeat.

Lutet. a. d. 17 Kal. maii 1822.

Gen. D. Philippo sen. Lib. Baroni in Winneberg, etc. IO. SAMBUCUS. S.

Aristæneti *cum alii meminerunt, tum in voce* Γέλα *Stephanus. Sed quia plures fuisse video, cujus ista sit* ἐπιστολῶν συλλογὴ *pronunciare non ausim. Operam certe memoria dignam his colligendis quicumque ille navavit, quod et prudentes sint, et argutiam cum lepore salibusque congruis et ab oratorum quoque* μελέταις ἐνθυμήματα *non aliena habeant. Verba pura, quædam etiam poetico more conjuncta factaque varietatem cumulant atque exornant. Taceo multa proverbiorum more adspersa, exempla, similitudines inditas commode, ut progymnasmatis oratoriis non parum subsidii libellum hunc allaturum minime dubitem. Deest quiddam ultimæ epistolæ, quod quidem restitui ex nulla, quod sciam, Europæ bibliotheca poterit, etc., etc.*

Viennæ. III. Id. Quinctileis MDLXV.

IAC. BONGARSIO AMICISS. S.
(*Mercerus*)

Aristænetum mitto ad te tandem, ut liberem fidem dudum obligatam tibi, qui mihi edendi auctor præcipuus. Itaque tuum est tueri et scriptorem et editorem. Caussabuntur multa multi sequius, quis hoc unum re-

spondere habeo : si male locata opera est in emendando et illustrando amatorio centunculo, ne ipsi male locent in legendo. Pleraque hæc meditata, scribta mihi in mediis armis, dum Rotomagus obsidetur a Christianiss. Principe, nosque in ejus comitatu obvii Parmensis Ducis infestis copiis. Quod alii temporis post arma aleæ, somno, hoc ego dedi tum huic curæ, ne quis horas meliores melioribus studiis dandas queratur. Et tamen in hoc ipso scribtore multa abstrusa antiquitati illustrandæ, quæ eruisse me non nollem aliquot seriarum horarum jactura. De omnibus judicium tuum esto, et habeto hoc indicium leve amoris non levis. Scribsi Lut. Paris. prid. Id. Nov. MDLXXXXV.

MERCERI PRAEFATIO AD NOTAS.

SCRIBTORIS *hujus mentio nulla in antiquitate omni quod sciam. Primus dedit ejus nomen in vulgus, et simul epistolas istas Sambucus anno* 1566, *dignas sane quæ non perirent. Et ingenue ille dedit, ad fidem scribti libri, ne mutatis quidem quæ facile emendari poterant; quam ego eandem fidem secutus sum, ut exemplar ipsum non immutatum ederem, nisi sicubi accentuum aut adspirationum error fuit, qui errores ab exscribtore, non ab autographo. Quæ certa putavi, adscribsi oræ libri, ceterorum conjecturam, simul rationem eorum quæ adscribsi, et quorumdam difficiliorum il-*

lustrationem servavi his notis. Quæ non potui sup sunt satis multa, quibus sanandis feliciora ingenia n deerunt. Hoc unum addam, epistolas has tersas, el gantes; sed fere totas ex optimorum scribtorum ass tis locis consarcinatas; cujusmodi notavi multa e Pl tone, Luciano, aliis; plura notaturus, nisi jam tand abessem a libris, et scribtorem hunc ipsum fere in m diis armis recensuissem magis quam in illo literato oti Ætatem qua vixit non aliunde probem quam ab e stola 26 primi libri, in qua mentio Caramalli Pan nimi, qui non longe ab ætate Sidonii Apollinaris; utriusque Romæ, quod nomen sub ævum posterior Imperatorum etiam datum Byzantio, translata se Imperii. Non esse eum cujus mentio in Stephano, m certum; ne eum quoque, quem quidam docti censen Aristænetum, qui collega Honorio A. in sexto co sulatu. Fortean nomen inscribtum primæ episto translatum ad auctorem hujus rhapsodiæ.

EX PAUWII PRAEFATIONE

Aristænetus, cui hæ Epistolæ adscribuntur, q fuerit et quando præcise vixerit, mihi incomper est. Inter Libanii Epistolas Epistolæ sunt plures ab ad Aristænetum scriptæ. Illum Aristænetum esse ips hunc Epistolarum auctorem, L. Holstenius credid ut videre est ap. Lambecium in Bibl. Cæsar. lib. p. 244. et seq. ubi quædam ex istis Libanii epist

proferuntur. Præcipuum Holstenii argumentum in eo positum est, quod Libanius Aristænetum ob epistolarum, quas ab eo acceperat, elegantiam laudet, et sic in epistolis conscribendis excelluisse testetur. Quid dicam? Dubito, et dubito summopere, non modo quia omnes epistolæ, quas hic habemus, sunt commentitiæ, et non fuerunt a quoquam in vita communi scriptæ; sed etiam, et quidem præcipue, quia descriptæ sunt omnes verbo tenus ex aliorum commentariis, ut nihil fere, nisi connexio, sit ab ipso auctore. Ea enim non quadrant certe in eum, quem nobis depingit Libanius, Aristænetum, virum non modo eruditum, quem magistrum suum appellat ipse rhetor, sed etiam animi erectioris et rebus gerendis idoneum, ideoque ad munera publica ab Imperatore admotum..... Credere itaque malo eas in gratiam juniorum a grammatico vel sophista aliquo conscriptas esse, ut viderent qua ratione ex meliorum auctorum flosculis epistolæ venuste ac eleganter compingi possent. Sic enim et scriptoris et scripti sequimur indolem, et omnia sunt mire consona. Suspicatur Mercerus nomen inscriptum primæ epistolæ fortasse translatum esse ad ipsius syllogæ auctorem; id perquam probabile etiam videtur mihi. Quare de ipso nomine auctoris, ne quid dissimulem, ego sum incertior, etc., etc. Traj. d. XIV. *Nov.* CIƆIƆCCXXXV.

EX ABRESCHII PRAEFATIONE.

Ad Aristænetum quod attinet, de eo nihil a me dici potest, quod non a Mercero, Salmasio, Fabricio [in Bibl. Gr. t. 1. 695.], aliisque viris eruditis qui vel dedita opera, vel obiter et aliud agentes, quis fuerit ac quando vixerit inquisiverunt, dudum dictum sit.

Æquabilis, ut in erotici argumenti opusculo, orationis tractus, vocumque ac locutionum peculiaris quarumdam, ut unicuique scriptori sua sunt propria, identidem occurrentium usus, dubitare me non sinunt, quin, si minus omnium, plerarumque certe epistolarum unus idemque fuerit parens. Figurata vero atque attica multarum periodorum compositio, auctorisque peritia, qua tot elegantiarum flosculos undique collectos ita apte scivit connectere, ut una quælibet epistola veluti florum fieret corpusculum, faciunt ut non modo Aristæneto illo Libanii æquali, cujus eo in genere studium ac solertiam hujus prædicant epistolæ, verum etiam quovis alio perito scribendi artifice dignissimas censeam, etc., etc. Zwollæ Non. Nov. 1749.

EX SCHURTZFLEISCHII PRAEF.

Vixit Aristænetus floruitque ætate Sophistarum, quæ IV *et* V *sæculis continetur; multaque sunt indicia, Caramalli in primis, pantomimi, Apollinaris æqualis,*

et Novæ Veterisque Romæ mentio, quæ eum Apollinaris istius Sidonii ævo non procul affuisse, et post instauratum a Constantino M. Byzantium vixisse, produnt ac confirmant. Patria fuisse Bithynum et Niceæ in lucem editum, floruisseque sub Constantio, ex Libanii Epistolis confici posse auctor est Lambecius. t. 6. Bibl. Vindob. p. 254. Meminit Aristæneti qui fuit Libanii æqualis et amicus, Amm. Marcellinus, l. 17. p. 167. ubi H. Valesii notæ conferendæ. Singula hæc docent doctis hominibus non amplius cum J. Mercero querendum esse, « Scriptoris hujus nullam in omni antiqui- » tate mentionem esse ». Ad dictionem ejus quod attinet, atticista elegans est et purus, diligensque veterum sectator, sed in charactere non semper æqualis, ut erotici scriptores solent, qui varietate et insperso sale poetico delectant, tumoremque orationis facetiis tegunt. Legit Platonem in primis, Philostratum, Plutarchum, Lucianum. In multis etiam cum Heliodoro congruit. Conferendus est etiam Eustathius, ut Longum et Achillem Tatium prætercam. Primus Aristænetum per Plantinum græce dedit [*an* 1566], *cui multi scriptores græci vitam debent, I. Sambucus. Post Sambucum Jos. Mercerus, nomine tamen de industria dissimulato, diligenti laudabilique instituto eundem recognovit, versionem et notas lucubratissimas addidit. Nos de opera Aristæneto ab eo adhibita plura in præsenti non commemorabimus, quam quod Cl. Salmasius, cujus socer fuit Mercerus, tali genero plane dignus, ejus exemplo non tantum Achillem Tatium, atticistam pariter amænum atque elegantem, ediderit, sed etiam*

in ipsum Aristænetum doctas, ut solitus fuit facere, animadversiones oræ libri sui adjecerit, qui post mortem viri maximi in bibliothecam Aug. Reginæ Suediæ Christinæ, delatus, Romam inde cum ea transiit, et, hac quoque fatis suis ibi defuncta, Card. Ottobono ex legato cessit, in cujus bibliotheca ea fere quæ mox sequentur exscripsi. Reliquæ observationes, partim nostræ sunt, partim Th. Munckeri, cujus codicem e Batavia nacti, ipsius olim deprehendimus Jac. Bongarsii fuisse, cui sibi amicissimo Mercerus eum dicaverat. Ea de re ipse Bongarsius in adverso prioris paginæ sua manu adscripsit sequentia:

« Quid me constricta spectatis fronte, Catones?

» Ex hoc elegantissimo, sed nequam, libello, cui » meum nomen præscriptum amicus voluit, mores ne » meos æstimato. Summis et innocentissimis viris licuit » olim, nec vitio vorsum, ludere lascivissimis versibus;

» Nam castum esse decet pium poetam,
« Ipsum: versiculos nihil necesse est.

» Et nobis impune a vobis siet liberam ingenuamque » frontem ad istos lepores exporrigere, quamvis adspersos nequitiola, et antiquitatis elegantias hic etiam » persequi. Lusus antiquorum procaces magnus Scaliger explicationibus et magno nomine Cujacii dignatus est. Et, hoc cum dixi, satis mihi dixi et bonis. »

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ARISTÆNETI

EPISTOLÆ.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Α'.

Α'.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΣ ΦΙΛΟΚΑΛΩι.

ΛΑΪΔΑ, τὴν ἐμὴν ἐρωμένην, εὖ μὲν ἐδημιούργησεν ἡ φύσις· κάλλιστα δὲ πάντων ἐκόσμησεν Ἀφροδίτη, καὶ τῶν Χαρίτων συνηρίθμησε τῷ χορῷ· ὁ δὲ χρυσοῦς Ἔρως ἐπαίδευσε τὴν ποθουμένην εὐστόχως ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς. Ὦ φύσεως τὸ κάλλιστον φιλοτέχνημα! ὦ γυναικῶν εὔκλεια, καὶ διὰ πάντων ἔμψυχος τῆς Ἀφροδίτης εἰκών! Ἐκείνη γὰρ (ἵνα κάλλος ἀφροδίσιον εἰς δύναμιν διαγράψω τοῖς λόγοις) λευκαὶ μὲν ἐπιμὶξ καὶ ὑπέρυθροι παρειαί, καὶ ταύτῃ τὸ φαιδρὸν ἐκμιμοῦνται τῶν ῥόδων· χείλη δὲ λεπτὰ καὶ ἠρέμα διῃρημένα, καὶ τῶν παρειῶν ἐρυθρότερα· ὀφρύς τε μέλαινα, τὸ μέλαν ἄκρατον· τὸ δὲ μεσόφρυον ἐμμέτρως τὰς ὀφρῦς διορίζει· ῥὶς εὐ-

ARISTÆNETI

EPISTOLARUM

LIBER PRIMUS.

I.

ARISTÆNETUS PHILOCALO.

Amicam meam Laïdem bene creavit natura; sed optime omnium ornavit Venus, et accensuit Gratiarum choro. At Cupido aureus edocuit jaculari telis oculorum felicibus. O naturæ eximium operæ pretium! o mulierum decus! o vivam per omnia Veneris imaginem! Nam illi (ut veneriam formam, quantum pote, verbis depingam) mixtæ candore ac rubore genæ nativum rosarum splendorem referunt: subtiles labiæ, tenuique interstitio distinctæ, et rubicundiores genis; supercilia nigra purissima nigredine, disparataque inter se æquabili meditullio; nasus rectus et adæquatus tenuitati labiorum; oculi magni, lucidi, puro splendentes lu-

mine; quod in iis nigrum, pupulæ nigerrimæ; quod circum album, candidissimum; alterumque comparatione alterius elucet, et disparia valde gratiam sumunt ab ipsa vicinia. Gratias ibi insidentes adorare promtum. At coma nativa crispitudine similis, ut Homerus ait, hyacinthino flori; et hanc manus Veneris discriminavere. Cervix alba, et faciei æquabilis; et, inornata licet, satis teneris suis deliciis ferox: sed eam monile e gemmis cingit, inscriptum formosæ nomen ferens; cui gemmarum ordo pro literis. Statura procera; vestis elegans, conveniensque et membrorum adæquata compagini. Vestem induitur, formosa; exuitur, tota forma est. Incessus compositus, sed brevis, cupressi aut palmæ in modum agitatæ modico flamine: nam natura forma superbior esse amat. Sed illas, plantas quippe, aura Zephyri motat; hanc leves quodammodo sublevant auræ Cupidinum. Pinxere ipsam sibi, quam potuere optime, pictorum eximii: tum, si quando ipsis Helena, Gratiæve, aut ipsa Gratiarum præses effingenda, velut ad eximium pulchritudinis exemplar, respiciunt ad imaginem Laïdis, atque inde formam, quam accurate fingendam sibi proposuere, divine

proferuntur. *Præcipuum Holstenii argumentum in eo positum est, quod Libanius Aristænetum ob epistolarum, quas ab eo acceperat, elegantiam laudet, et sic in epistolis conscribendis excelluisse testetur. Quid dicam? Dubito, et dubito summopere, non modo quia omnes epistolæ, quas hic habemus, sunt commentitiæ, et non fuerunt a quoquam in vita communi scriptæ; sed etiam, et quidem præcipue, quia descriptæ sunt omnes verbo tenus ex aliorum commentariis, ut nihil fere, nisi connexio, sit ab ipso auctore. Ea enim non quadrant certe in eum, quem nobis depingit Libanius, Aristænetum, virum non modo eruditum, quem magistrum suum appellat ipse rhetor, sed etiam animi erectioris et rebus gerendis idoneum, ideoque ad munera publica ab Imperatore admotum..... Credere itaque malo eas in gratiam juniorum a grammatico vel sophista aliquo conscriptas esse, ut viderent qua ratione ex meliorum auctorum flosculis epistolæ venuste ac eleganter compingi possent. Sic enim et scriptoris et scripti sequimur indolem, et omnia sunt mire consona. Suspicatur Mercerus nomen inscriptum primæ epistolæ fortasse translatum esse ad ipsius sylloges auctorem; id perquam probabile etiam videtur mihi. Quare de ipso nomine auctoris, ne quid dissimulem, ego sum incertior, etc., etc. Traj. d.* XIV. *Nov.* CIϽIϽCCXXXV.

EX ABRESCHII PRAEFATIONE.

Ad Aristænetum quod attinet, de eo nihil a me dici potest, quod non a Mercero, Salmasio, Fabricio [in Bibl. Gr. t. 1. 695.]*, aliisque viris eruditis qui vel dedita opera, vel obiter et aliud agentes, quis fuerit ac quando vixerit inquisiverunt, dudum dictum sit.*

Æquabilis, ut in erotici argumenti opusculo, orationis tractus, vocumque ac locutionum peculiaris quarumdam, ut unicuique scriptori sua sunt propria, identidem occurrentium usus, dubitare me non sinunt, quin, si minus omnium, plerarumque certe epistolarum unus idemque fuerit parens. Figurata vero atque attica multarum periodorum compositio, auctorisque peritia, qua tot elegantiarum flosculos undique collectos ita apte scivit connectere, ut una quælibet epistola veluti florum fieret corpusculum, faciunt ut non modo Aristæneto illo Libanii æquali, cujus eo in genere studium ac solertiam hujus prædicant epistolæ, verum etiam quovis alio perito scribendi artifice dignissimas censeam, etc., etc. Zwollæ Non. Nov. 1749.

EX SCHURTZFLEISCHII PRAEF.

Vixit Aristænetus floruitque ætate Sophistarum, quæ IV *et* V *sæculis continetur; multaque sunt indicia, Caramalli in primis, pantomimi, Apollinaris æqualis,*

et Novæ Veterisque Romæ mentio, quæ eum Apollinaris istius Sidonii ævo non procul affuisse, et post instauratum a Constantino M. Byzantium vixisse, produnt ac confirmant. Patria fuisse Bithynum et Niceæ in lucem editum, floruisseque sub Constantio, ex Libanii Epistolis confici posse auctor est Lambecius. t. 6. Bibl. Vindob. p. 254. Meminit Aristæneti qui fuit Libanii æqualis et amicus, Amm. Marcellinus, l. 17. p. 167. ubi H. Valesii notæ conferendæ. Singula hæc docent doctis hominibus non amplius cum J. Mercero querendum esse, « Scriptoris hujus nullam in omni antiqui» tate mentionem esse ». Ad dictionem ejus quod attinet, atticista elegans est et purus, diligensque veterum sectator, sed in charactere non semper æqualis, ut erotici scriptores solent, qui varietate et insperso sale poetico delectant, tumoremque orationis facetiis tegunt. Legit Platonem in primis, Philostratum, Plutarchum, Lucianum. In multis etiam cum Heliodoro congruit. Conferendus est etiam Eustathius, ut Longum et Achillem Tatium prætercam. Primus Aristænetum per Plantinum græce dedit [an 1566], cui multi scriptores græci vitam debent, I. Sambucus. Post Sambucum Jos. Mercerus, nomine tamen de industria dissimulato, diligenti laudabilique instituto eundem recognovit, versionem et notas lucubratissimas addidit. Nos de opera Aristæneto ab eo adhibita plura in præsenti non commemorabimus, quam quod Cl. Salmasius, cujus socer fuit Mercerus, tali genero plane dignus, ejus exemplo non tantum Achillem Tatium, atticistam pariter amœnum atque elegantem, ediderit, sed etiam

» hanc in ætate habuissemus, aut rediret nobis me-» lior ætas! Non indignum esse in ore toti Græciæ » mulierem, quum et muti nutu monstrent invicem » formam Laïdis. » Non est quod dicam, neque est qui desinam: desinam tamen, unum hoc maximum optans, adesse his scriptis gratiam Laïdis, cujus præ amore magno sensi me iterasse cupitum nomen sæpius.

II.

(Virgines duæ adolescentem unum certatim amantes.)

Cantantem me in angiportu, superiori vespera, duæ virgines accessere amatorie respicientes, ridentesque, et solo numero cedentes Gratiis; meque rogaverunt certantes inter se serio, nec composito vultu ad fallaciam: » Quando tu bellas cantiones » occentans gravibus nos fixisti sagittis Cupidinum, » ecfare, testamur tuam dulcisonam concordiam, » quæ nostram utriusque animam simul cum au-

περίεστιν εὐπρεπείας, ὡς τῶν προσιόντων ἀγλαΐζειν τὰς κόρας τὴν Λαΐδα· καὶ γέροντες εὖ μάλα πρεσβῦται θαυμάζουσιν, ὡς οἱ παρ' Ὁμήρῳ δημογέροντες τὴν Ἑλένην· καὶ « Εἴθε » φασὶν « ἢ ταύτην εὐτυχήσαμεν » ἡβῶντες, ἢ νῦν ἠρξάμεθα τῆς ἡλικίας! Οὐ νέμεσίς » τὸ γύναιον εἶναι διὰ στόματος τῇ Ἑλλάδι, ἔνθα » κωφοὶ διανεύουσιν ἀλλήλοις τῆς Λαΐδος τὸ κάλ- » λος. » Οὐκ ἔχω ὅτι λέγω, οὐδὲ ὅπως παύσομαι· λήξω δὲ ὅμως, ἓν μέγιστον ἐπευχόμενος τοῖς γραφεῖσι, τῆς Λαΐδος τὴν χάριν, ἧς δι' ἔρωτα πολὺν οἶδα καὶ νῦν τὸ προσφιλὲς ὄνομα πολλάκις εἰπών.

Β΄.

(Παρθένοι νεανίσκον ἐφαμίλλως ποθοῦσαι.)

ΕΣΠΕΡΑι τῇ προτεραίᾳ μελῳδοῦντί μοι κατά τινα στενωπὸν δύο κόραι προσῆλθον ἀναβλέπουσαι χάριν ἔρωτος, μειδιῶσαι, καὶ μόνῳ γε τῷ ἀριθμῷ λειπόμεναι τῶν Χαρίτων· κἀμὲ δηνιρώτων αἱ μείρακες ἁμιλλώμεναι πρὸς ἀλλήλας ἀδόλως, καὶ ἦθος οὐ πεπλασμένον ἐμφαίνουσαι· » Ἐπειδὴ, μέλη προσᾴδων καλὰ, » τὰ δεινὰ τῶν Ἐρώτων ἡμῖν ἐμβέβληκας βέλη, λέγε, » πρὸς τῆς σῆς εὐμουσίας, ἧς ἐρωτικῶς πρὸς τῶν

» ὡσὶ καὶ τὴν ψυχὴν ἐμπέπληκας ἑκατέρας ἀμφο-
» τέρων ἡμῶν, τίνος ἕνεκα μελῳδεῖς; ἑκατέρα γὰρ
» ἑαυτὴν ἐρᾶσθαι φησί. Καὶ ζηλοτυποῦμεν ἤδη, καὶ
» διὰ σὲ φιλονείκως καὶ μέχρι τριχῶν συμπλεκόμεθα
» πολλάκις ἀλλήλαις.» —» Ἀμφότεραι μὲν ὁμοίως»
εἶπον » καλαί· πλὴν οὐδετέραν ποθῶ. Ἄπιτε οὖν,
» ὦ νεάνιδες· ἀπόθεσθε τὴν ἔριν, παύσασθε ζυγο-
» μαχίας. Ἄλλης ἐρῶ· πρὸς αὐτὴν βαδιοῦμαι. »
» Κόρη » φασὶν « ἐκ γειτόνων οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα καλὴ
» καὶ φὴς ἄλλης ἐρᾷν! Ψεύδῃ προφανῶς. Ὄμοσον ὡς
» ἡμῶν οὐδετέραν ποθεῖς.» Προσεγέλασα τηνικαῦτα,
βοῶν ὡς, » Εἰ μὴ θέλω, πρὸς ἀνάγκης ἐπάγετέ μοι
» τὸν ὅρκον; » —» Μόλις » ἔφησαν » κατέβημεν, καιρὸν
» εὔκαιρον εὑροῦσαι, λαβοῦσαι, καὶ παρίστασαι δια-
» παίζων ἡμᾶς! Οὐκ ἀφετέος εἶ, οὐδὲ καταβάλῃς
» ἡμᾶς ἀπ' ἐλπίδος μεγάλης. » Καὶ ἅμα λέγουσαι
προσεῖλκον· ἐγὼ δὲ πως ἡδέως ἠναγκαζόμην. Μέχρι
μὲν οὖν δεῦρο τοῦ λόγου καλῶς ἂν ἔχοι καὶ πρὸς
ὁντιναοῦν· τὸ δὲ ἐντεῦθεν ἐν κεφαλαίῳ τοσοῦτον λεκτέον,
ὡς οὐδεμίαν λελύπηκα, θάλαμον αὐτοσχέδιον εὑρὼν
ἀρκοῦντα τῇ χρείᾳ.

» ribus amore perfudit, cujusnam gratia modularis? » Nam utraque amari se dicit; et jam æmulo livore » accendimur, sæpiusque propter te usque ad coma» rum laniatus processere nostra certamina.» » Certe » ambæ formosæ estis » inquam ; » ceterum neutram » ego amo : facessite ergo hinc, juvenculæ ; ponite » iras, pausamque facite certaminis. Aliam amo, ad » eam viso. » — » Non est » aiunt » pulchra virgo hic » viciniæ ; et aliam amare te dicis ? Manifesti teneris » mendacii. Jura te neutram e nobis diligere.» Adrisi tum exclamans:» Scilicet vos invitum jurejurando es» tis adacturæ.» — » Vix » inquiunt » occasionem com» modum nactæ descendimus, ac te prehendimus, et » tu nos præsens præsentes habebis ludibrio? Non te » amittimus; neque nos tanta spe frustraberis. » Simul dicto trahebant; at ego patiebar quodammodo vim dulcissimam. Et huc usque dixi satis, quodque fas audire cuivis. Quod superest dicam compendio : neutram ego offendi, tumultuarium stratum nactus ac sufficiens præsenti negotio.

III.

(Meretrix et adolescens sub arbore fruuntur mutuis deliciis.)

PHILOPLATANUS ANTHOCOMÆ.

Jucunde una fuimus cum Limona amatorio in horto, qui formæ amatæ conveniens quam maxime. Nam ibi platanus densa ramis, opaca umbra, aura modica, herba mollis, et tempestate æstiva florere docta. Consedimus humi, qua ditissimus campus arboresque juxta crebræ frugiferæ,

Punicaque et pirus, et fructu gratissima malus;

Dicat quis Homericum versum referens autumnalibus Nymphis sacrum locum. Sed his aliisque juxta arboribus florentes rami, fructus uberes, suavissimo odore permulcent amœnum locum. Decerptum ego folium commalaxavi digitis; tum admovi naribus; id mihi odorem spiravit longe dulcissimum. Juxta pampini patulæ altæque admodum cupressos amplexæ nostra diu tenuere in

Γ΄.

(Εταίρα καὶ νέος ὑπὸ δένδρῳ συνευωχηθέντες ἀλλήλοις.)

ΦΙΛΟΠΛΑΤΑΝΟΣ ΑΝΘΟΚΟΜΗι.

ΤΗι Λειμώνη χαριέντως ἐν ἐρωτικῷ συνέστημεν παραδείσῳ, καὶ μάλα πρέποντι τῷ κάλλει τῆς ἐρωμένης· ἔνθα πλάτανος μὲν ἀμφιλαφής τε καὶ σύσκιος, πνεῦμα δὲ μέτριον, καὶ πόα μαλθακὴ, ὥρᾳ θέρους ἐπανθεῖν εἰωθυῖα. Ἐπὶ τοῦ πεδίου κατεκλίθημεν, ἢ τῶν πολυτελεστάτων δαπίδων· δένδρη τε πολλὰ τῆς ὀπώρας πλησίον,

Ὄχναι, καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,

φαίη τις ἂν καθομηρίζων τῶν ὀπωρινῶν αὐτόθι Νυμφῶν τὸ χωρίον. Ἦν μὲν οὖν ταῦτα καὶ ἕτερα δένδρα πλησίον, εὐανθῆ μὲν τοὺς ὅρπηκας, πάμφορα δὲ τὸν καρπὸν, ὡς ἂν εὐωδέστατον παρέχοι τὸν ἐράσμιον τόπον. Καὶ τούτων ἐκδρεψάμενος φύλλον, ὑπεμάλαττον τοῖς δακτύλοις· εἶτα, τῇ ῥινὶ προσάγων, γλυκυτέρας ἐπὶ πλεῖστον εἰσέπνεον εὐοσμίας. Ἄμπελοι δὲ παμμήκεις σφόδρα τε ὑψηλαὶ περιελίττονται κυπαρίττους, ὡς ἀνακλᾷν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς θέαν τῶν κύκλῳ συναιωρουμένων

βοτρύων, ὧν οἱ μὲν ὀργῶσιν, οἱ δὲ περκάζουσιν, οἱ δὲ ὄμφακες, οἱ δὲ οἰνάνθαι δοκοῦσιν. Ἐπὶ τοίνυν τοὺς πεπανθέντας, ὁ μὲν ἀνεῤῥιχᾶτο, ὁ δὲ, ἀπὸ τῆς γῆς ἀρθεὶς ἱκανῶς, ἄκρα μὲν τῇ λαιᾷ σφοδρῶς εἴχετο τοῦ φυτοῦ, βεβηκὼς ἐπὶ τῶν κλάδων, τῇ δεξιᾷ δὲ παρετρύγα· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ δένδρου χεῖρα ὤρεγε τῷ γεωργῷ, ὥσπερ γεγηρακότι. Ἡ δὲ πηγὴ χαριεστάτη ὑπὸ τῇ πλατάνῳ ῥεῖ ὕδατος εὖ μάλα ψυχροῦ, ὥς γε τῷ ποδὶ τεκμήρασθαι, καὶ διαφανοῦς τοσοῦτον, ὥστε, συνεπινηχομένων καὶ διὰ διαυγὲς ὑδάτιον διαπλεκομένων ἐπαφροδίτως ἀλλήλοις, ἅπαν ἡμῶν φανερῶς ἀποκαταφαίνεσθαι μέλος. Ὅμως οὖν οἶδα πολλάκις τὴν αἴσθησιν πλανηθεὶς, πρὸς ὁμοιότητα μήλων τε καὶ τῶν ἐκείνης μασθῶν· μήλου γὰρ ἀμφοῖν μεταξὺ τοῖς ὕδασι διανηχομένου, τῇ χειρὶ κατεδεξάμην, τοῦτο εἶναι νομίσας τὸν κυδωνιῶντα τῆς ποθουμένης μασθόν. Καλὴ μὲν οὖν, νὴ τὰς κηπίδας Νύμφας, καὶ καθ' ἑαυτὴν, ἡ πηγή, φαιδροτέρα δὲ μᾶλλον ἐδόκει τοῖς εὐωδεστέροις ἐπικοσμηθεῖσα τῶν φύλλων, καὶ τοῖς μέλεσι τῆς Λειμώνης, ἥτις, καὶ ὑπερφυῶς εὐπρόσωπος οὖσα, ὅμως, ὅταν ἀπεκδύηται, δι' ὑπερβολὴν τῶν ἔνδον ἀπρόσωπος εἶναι δοκεῖ. Καλὴ μὲν οὖν ἡ πηγή· εὐκραὴς δὲ καὶ ἡ τοῦ ζεφύρου πνοὴ, τὸ χαλεπὸν ἅμα παραμυθουμένη τῆς ὥρας, λεπτὸν ἅμα καὶ ὑπνηλὸν ἐνηχοῦσα, καὶ τῆς εὐωδίας πολὺ

flexa colla, dum circulatim pendulas uvas attendimus, quarum turgent aliæ, aliæ primulo nigrore maturescunt, acerbæ quædam, aliæ florentes adhuc videntur. Ergo ad maturiores alius reptans ascendebat; alius, sublimis e terra, summa læva, quantum poterat, adprehensa arbore ascendebat in ramos, acinos decerpebat dextera; alius ex arbore manum tendebat cano colono. Sub platano fons amœnissimus fluit aquæ tam frigidæ, ut pede rigorem sentias; tam limpidæ, ut nantibus nobis, et per aquæ pellucidum vitrum amanter amplexis, membra clare apparerent omnia. Sensi tamen sæpius deceptos sensus similitudine malorum cum ejus uberibus: supernatans enim aquis inter nos malum adprehendi manu, sororiantem amatæ papillam tenere me ratus. Et lepidus quidem per se fons; testor hortulanas Nymphas; lepidior tamen visus, suavissimis foliorum ornatus, et membris Limonæ, quæ, formosa licet supra naturam, tamen exuta comparatione internorum bonorum deformis paret. Lepidus fons, inquam; sed et jucunde temperatus Favoni spiritus, tempestatis æstum demulcens, dum dulcem et canorum sonum inspirat; et multam ex arboribus suavitatem odorum

secum trahens, respondebat suavissimis bellæ meæ unguinibus; miscebanturque odores simul, et fere æquabili suavitate mulcebant sensus; nisi quod paulum superabat unguentum, mea sententia, hoc solo, quod Limonæ unguentum erat. Sed et auræ vocalis sonus argutum resonabat sonoro cicadarum sono; quæ et meridiei æstum leniebat. Dulce et lusciniæ fluenta circumvolitantes cantillabant. Sed et alias suavisonas aviculas usurpavimus auribus; veluti modulatis canticis colloquentes hominibus. Adhuc mihi ante oculos habere eas videor; illa pedes alternis in silice requiescit; illa alam refrigerat, siccat alia; est quæ ex aqua quid trahat; est quæ cernua terram despectet victum inde quæsitura: nos de his summissa voce mussare interea, ne avolent, turbemusque avium spectaculum. Fuit et hoc, per Gratias, jucundissimum. Aquilex festinus areis atque arboribus ligone inducebat aquam e longinquo rivulo: immisit in eum canalem famulus potionis eximiæ fialas, quæ secundo fluctu non passim, sed singulæ ferrentur brevi inter se intervallo distinctæ: ita singula pocula, navicularum ad modum eleganter natantia, rectum medicæ arboris gerebant folium; erantque hæc vela rectum

συμπεπλεγμένη τῶν δένδρων, τοῖς μύροις ἀντέπνει τῆς γλυκύτητος· καὶ συμμιγὴς ἦν εὐοσμία καὶ μικροῦ γε ὁμότιμος τὴν αἴσθησιν εὐφραινόντων. Βραχὺ γὰρ, ἡγοῦμαι, τὸ μύρον ἐνίκα, ὅτι γε τῆς Λειμώνης ὑπῆρχε τὸ μύρον. Ἔτι δὲ τὸ ἔμπνιουν τῆς αὔρας λιγυρὸν ὑπήχει τῷ μουσικῷ τῶν τεττίγων χορῷ· δι' ἣν καὶ τὸ πνῖγος τῆς μεσημβρίας ἠπιώτερον ἐγεγόνει. Ἡδὺ καὶ ἀηδόνες, περιπετόμεναι τὰ νάματα, μελῳδοῦσιν· ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἡδυφώνων κατηκούομεν ὀρνίθων, ὥσπερ ἐμμελῶς ὁμιλούντων ἀνθρώποις. Ἔτι κἀκείνους πρὸ τῶν ὀμμάτων ἔχειν δοκῶ· ὁ μὲν ἐπὶ πέτρας ἀναπαύει τὼ πόδε καθ' ἕνα, ὁ δὲ ψύχει τὸ πτερὸν, ὁ δὲ ἐκκαθαίρει, ὁ δὲ ἦρέ τι ἐκ τοῦ ὕδατος, ὁ δὲ εἰς τὴν γῆν κατανένευκεν ἀποσιτίσασθαί τι ἐκεῖθεν· ἡμεῖς δὲ ὑφειμένῃ τῇ φωνῇ διελεγόμεθα περὶ τούτων, ὅπως μὴ ἀποπτήσωνται, καὶ διασκεδάσωμεν τῶν ὀρνίθων τὴν θέαν. Κἀκεῖνό τε, νὴ τὰς Χάριτας, ἐπιτερπέστατον ἦν· τοῦ γὰρ ὀχετηγοῦ κατὰ τάχος ἐπὶ πρασιὰς τὰ καὶ δένδρα τῇ σμινύῃ καθηγουμένου τῷ ῥεύματι, πόρρωθεν ὁ θεράπων φιάλας καλλίστου πόματος πλήρεις ἐπὶ τὸν ὁλκὸν ἠφίει, θᾶττον φέρεσθαι κατὰ ῥοῦν, οὐ χύδην, ἀλλὰ, κατὰ μίαν, ἐκ διαστήματος βραχέος διακεκριμένας ἀλλήλων· ἕκαστον δὲ τῶν ἐκπωμάτων, δίκην ὁλκάδων, ἐπιχαρίτως διεκπλεόντων ὀρθὸν τοῦ μηδικοῦ φυτοῦ ἐπεφέρετο φύλλον·

καὶ ἢ ταῦτα ταῖς εὐπλοούσαις ἡμῶν φιάλαις ἱστία. Τοιγαροῦν αὐτοφυῶς ἠρεμαίᾳ καὶ ἀταράχῳ πνοῇ κυβερνώμεναι, καθάπερ νῆες ταχυναυτήσασαι κατὰ πρύμναν ἱσταμένου τοῦ πνεύματος, σὺν τοῖς ἡδίστοις φόρτοις εἰς τοὺς συμπότας εὔδιον προσωρμίζοντο· ἡμεῖς δὲ ὑπουργοὺς ἀνασπῶντες ἑκάστην παραθέουσαν κύλικα, συνεπίνομεν, ἴσον ἴσῳ κεκραμένην μετρίως. Ὁ γὰρ ἔμμετρος οἰνοχόος ἐξεπίτηδες τοσούτῳ θερμότερον τοῦ δέοντος τὸν οἶνον συνέμισγεν ὕδατι διαπύρῳ, ὅσον ἔμελλεν ὁ ψυχρότατος ὁλκὸς ἐπιπελάζων αὐτὸ τὸ κραθὲν ἐπιψύχειν, ὅπως ἄν, μόνης γε τῆς ἀμέτρου θέρμης τῷ ψυχρῷ μειουμένης, τὸ σύμμετρον καταλήψοιτο. Καὶ οὕτω δὴ γέγονεν ἡμῖν ἀμφὶ Διόνυσόν τε καὶ Ἀφροδίτην ἡ πᾶσα διατριβή, οὓς ἐπὶ τῇ κύλικι συνάγοντες ἐθελγόμεθα. Ἡ δὲ Λειμώνη τοῖς ἄνθεσιν οἷον λειμῶνα τὴν κεφαλὴν ἐποιεῖτο· καλὸς δὲ ὁ στέφανος, καὶ δεινὸς ἐπιτρέψαι ταῖς Ὥραις ῥᾷστα, καὶ φαιδρότερον τοῖς ῥόδοις ἀποτελέσαι τὸ ἔρευθος, ὅτ' ἂν εἴη τούτων καιρός. Ἄπιθι τοίνυν, ὦ φιλότης, ἐκεῖσε· ἔστι δὲ τοῦ καλοῦ Φυλλιῶνος τὸ χωρίον, καὶ τοιοῦτον, εὔχαρι Ἀνθοκόμη, συναπόλαυε τῇ ποθουμένῃ Μυρτάλῃ.

cursum tenentibus fialis; quæ suopte ingenio lenta ac tranquilla aura gubernatæ, tanquam naves cito puppim inflante vento, cum dulcissimis oneribus ad convivas appellebant recta; transeuntes enim calices quisque apprehendens manu ebibebamus, æqualiter omnes ac modice mixtos. Nam de industria prudens pincerna tanto calidius justo vinum ferventi lympha temperaverat, quantum frigidissimi tubuli rigor totum refrigerare posset poculum, ut, nimio solum calore per aquæ frigus imminuto, maneret mixtum justo temperamine. Ad hunc nos modum circa Bacchum et Venerem exercuimus, quos juvabat ad calycem simul occinere. Limona interea caput floribus redimitum in prati speciem reddidit: coronaque ea pulchra sane, potensque facillime decus addere floribus, et ipsis rosis, quum erunt tempestivæ, splendidiorem ruborem conciliare. Accede, ergo et tu mi anime, ad istum locum: Phyllionis boni prædium est; et tantum bonum fruere, et tu, Anthocome, una cum amica Myrtala.

IV

(Juvenis mulierum ingenium dignoscens optime.)

PHILOCHORUS POLYÆNO.

Nuper elegans ille Hippias Alopecensis torvum me respiciens: « Viden' tu « inquit «illam, amice, quæ » famulæ manum innititur? Quam procera, quam » elegans, quam decens admodum! Festiva per deos » mulier, quantum ex primo adspectu statim conji- » cere est. Accedamus huc propius et formosam ad- » tentemus. » » At mihi» inquam ego » probæ habitus » videtur purpureum hoc amiculum; vereorque ne » quid adgrediamur temere. Videamus ergo exactius; » ego enim amo caute descendere in pericula. » Risit increpandum Hippias, extensaque dextera, quasi alapam mihi impacturus, simul jurgabundus, » Tu » vero, » inquit » per Apollinem, indoctus prorsus at- » que imperitus es Veneris. Proba quippe hac hora » per mediam urbem istoc ornatu incederet, obviis- » que hilaris! Num neque unguenta longe sensisti,

Δ'.

(Νέος στοχαστικὸς τοῦ τρόπου τῶν γυναικῶν.)

ΦΙΛΟΧΟΡΟΣ ΠΟΛΥΑΙΝΩι.

ΙΠΠΙΑΣ ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν, ἀρτίως ἔφη πρὸς ἐμὲ, γοργῶς ἀποβλέψας· « Ὁρᾷς ἐκείνην, ὦ φίλε, τὴν » ἐπιβάλλουσαν τὴν χεῖρα παιδίσκῃ; Ὡς εὐμήκης! » ὡς καλὴ ϗ λίαν εὐσχήμων! Νὴ θεοὺς, ἀστεῖον τὸ » γύναιον, οἷον γοῦν ἅπαξ ἰδόντι κατὰ τάχος εἰκάσαι. » Δεῦρο πλησίον προσμίξωμεν καὶ πειρασώμεθα τῆς » καλῆς. » « Σώφρονος » εἶπον « δοκεῖ μοι τὸ πρό- » σχημα τὸ ἀλουργὲς ἡμιφάριον· ϗ δέδοικα μὴ προ- » πετῶς ἐγχειρῶμεν. Σκοπῶμεν οὖν ἀκριβέστερον· οἶδα » γὰρ οὐχ ἥκιστα εἰς τὸ κινδυνεύειν ἀφικνουμένους. » Ἐμειδίασεν ἐπιτιμητικὸν ὁ Ἱππίας, καὶ τὴν δεξιὰν ἐπιτείνας, οἷος ἦν ἐπιῤῥαπίζειν με κατὰ κόῤῥης, ϗ διεμέμφετο λέγων· « Ἀφυὴς εἶ, ὦ! νὴ τὸν Ἀπόλλωνα, » ϗ ὅλως ἀπαίδευτος Ἀφροδίτης. Σώφρων γὰρ, τήνδε » τὴν ὥραν καὶ διὰ μέσου τοῦ ἄστεος, οὐκ ἂν οὕτω » προῄει κεκαλλωπισμένη τε καὶ ἱλαρὰ πρὸς τοὺς » ἀπαντῶντας. Οὐδὲ τῶν μύρων ὅσον ὄζει ϗ πόῤῥωθεν » ὑπαισθάνῃ; οὐδὲ τοῦ κτύπου τῶν εὐήχων ψελλίων

» ἀκήκοας ἥδιστον ὑποσειομένων, ὅσον ἀποτελεῖν
» εἰώθασιν αἱ γυναῖκες ἐξεπίτηδες ἀνακομιζόμεναι
» τὴν δεξιὰν, καὶ ἀκροχειρίζουσαι τὸν κόλπον, ἐρω-
» τικοῖς τε συμβόλοις διὰ τούτων τοὺς νέους εἰς ἑαυ-
» τὰς προσκαλοῦσαι; Ἀλλὰ καὶ ἐστράφην (ἔφη),
» ἡ δὲ καὶ αὐτὴ ἀντεστράφη. Ἐκ τῶν ὀνύχων τεκ-
» μαίρομαι τὸν λέοντα. Ἰτέον οὖν ἐστὶν, ὦ Φιλόχορε,
» ὅτι οὐδὲν ἡμᾶς βλάψει· ἀλλ᾽ ἐλπίδες καλαί· πλὴν
» αὐτὸ δείξει, ὁ τῶν ποταμῶν καθηγούμενος ἔφη.
» Τὸ δὲ προσδοκώμενον φανερῶς, εἰ θέλοι, ῥᾷστα
» γένοιτ᾽ ἄν. » Προσπελάσας οὖν καὶ προσειπὼν
αὐτὴν, καὶ ἀντιπροσρηθεὶς, ἤρετο φάσκων· » Πρὸς
» τοῦ σοῦ κάλλους, ὦ γύναι, ἐπιτρέπεις ἡμῖν ὁμι-
» λῆσαι περὶ σοῦ βραχέα τῇ θεραπαίνῃ; Οὐδὲν δὲ ὧν
» ἀγνοεῖς διαλεξόμεθα τῇ παιδίσκῃ· οὐδὲν ἀνάργυροι
» αἰτήσομεν ἀφροδίτην. Χαριούμεθα δὲ ὅσον αὐτὴ ἂν
» ἐθέλῃς; ἐθελήσεις δὲ, οἶδ᾽ ὅτι, τὰ μέτρια. Ἐπίνευσον,
» ὦ καλή· οὐ τοσοῦτον ἐλεῶ τὸ τιτθίον. » Ἡ δὲ τὴν
σύννευσιν ἐνδοτικοῖς καὶ θέλουσιν ὀφθαλμοῖς ἐπιχα-
ρίτως ἐδήλου. Καὶ οὐ κατειρωνεύσατο τὴν ὑπόσχεσιν·
ἔστη τε καὶ ἠρυθρίασε, καὶ ἀπέστειλεν ἐπαγωγόν
τινα καὶ γλυκεῖαν αὐγὴν, οἵα πέφυκεν ἀπαστράπτειν
ἐξ ἀπέφθου χρυσίου. Τότε δὴ φησὶν Ἱππίας ἐπι-
στραφεὶς πρός με· » Οὐκ ἀφυῶς ἐστοχασάμην, οἶμαι,
» τοῦ τρόπου τῆς γυναικός· ἀλλὰ καὶ πέπεικα ταχύ,

» quæ redolet? nec sonum armillarum bene sonan-
» tium audisti dulce motarum? qualia solent mu-
» lieres de industria protendentes manum et sum-
» mis digitis prendentes sinum, atque his amatoriis
» indiciis allectantes juventutem. Sed et respexi, (in-
» quit); respexit et illa: leonem ex unguibus agnosco.
» Eundum ergo, Philochore; nihil nobis noxæ da-
» bit: quin spes omnes bonæ. Ceterum res ipsa id
» docebit, sicut aiebat qui in flumine tentabat
» vadum. Sed quod quærimus, si vis, manifestum
» fiet cito. » Itaque ille accedens, et eam adlocutus,
mutuoque adloquio dignatus, rogare cœpit: » Testor
» formam tuam, mulier: licetne paucis appellare
» super te famulam tuam. Nos illi nihil eorum quæ
» nescis, dicemus, neque ullam gratis petemus gra-
» tiam. Quin dabimus quantum voles ipsa; voles au-
» tem, novi, modica. Annue, formosa. » Illa, assen-
sionem interius oculis volentibus gratiose testata,
non dissimulavit quin promitteret; stetitque et
erubuit, pellacemque et suavem quemdam fulgo-
rem emisit, qualis ex obryso auro coruscare amat.
Tum versus ad me Hippias, » Non male, opinor »
inquit » conjeci ingenium mulieris » quin et per-
» suasi cito, non magna temporis nec sermonis

» impensa. At tu adhuc horum imperitus ; sed se» quere, ac disce, et cum amorum magistro fruere » una : nam in hac amandi arte confido me quemvis » superare posse. »

V.

(Mulieris dolus nova arte maritum frustratæ.)

ALCIPHRON LUCIANO.

Festum publicum agebatur in suburbio, passimque epulæ, et vocarat Charidemus amicos ad convivium : aderat et mulier quædam (nomen nihil attinet dicere), quam Charidemus ipse (nosti amatorios juvenis mores), obviam in foro factam pervenatus, fecerat ut ad cœnam constitueret sibi. Postquam convivæ omnes convenere, venit et aureus exhibitor, vetulum quemdam ducens secum, vocatum et ipsum ut nobiscum esset. Eum ubi accedentem eminus advertit mulier, confestim elabsa, citius cogitato insinuavit se in proximum

» οὐ χρόνον μακρὸν, οὐ λόγον πολὺν ἀναλώσας. Σὺ δὲ » τούτων ἄπειρος ἔτι. Ἀλλ' ἕπου καὶ μάνθανε, καὶ » συναπόλαυσον ἐρωτικῷ διδασκάλῳ· τοῦτο γὰρ τὸ » μάθημα τῶν ἐρωτικῶν, παρ' ὁντιναοῦν ποιοῦμαι δει- » νότατος εἶναι. »

Ε'.

(Δόλος γυναικὸς καινοπρεπῶς τὸν σύνοικον ἀπατώσης.)

ΑΛΚΙΦΡΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΩι.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΩΣ ἐν προαστείῳ πανδημεὶ τελουμένης καὶ δημοθοινίας ἀφθόνου, Χαρίδημος ἐπ' εὐωχίαν συνεκαλεῖτο τοὺς φίλους· ἔνθα καὶ γυνή τις παρῆν (ὀνόματι γὰρ οὐδὲν δέομαι λέγειν), ἣν αὐτὸς ὁ Χαρίδημος (οἶσθα δὲ τὸν νέον, ὡς ἐρωτικός), ἐν ἀγορᾷ προϊοῦσαν ἰδὼν, ἀγκιστρεύει, καὶ πέπεικε παραγενέσθαι τῷ δείπνῳ. Πάντων οὖν εἰς ταυτὸν ἀθροιζομένων τῶν δαιτυμόνων, ὁ χρυσοῦς ἑστιάτωρ εἰσῄει πρεσβύτην τινὰ συνεπαγόμενος, καὶ αὐτὸν δὴ συγκεκλημένον ἡμῖν· ὃν ἐκείνη προσιόντα πόῤῥωθεν κατιδοῦσα, ὀξέως ὑπέδυ, καὶ, θᾶττον νοήματος, εἰς τὸν πλησίον οἶκον ἀπέδρα· κἀκεῖσε μεταπεμψαμένη Χαρίδημον,

» Ἀγνοίᾳ » ἔφη » μέγιστον κακὸν κατειργάσω. Οὗτος
» ὁ πρεσβύτης ἀνήρ ἐστιν ἐμὸς, καὶ τὴν ἐσθῆτα, ἣν
» ἐκδυσαμένη κατέλιπον ἔξω, ῥᾳδίως ἐπέγνω, καὶ
» ὑποψίας, ὡς εἰκὸς, γέγονε πλήρης. Ὅμως ἂν ταύτη
» λάθρα καὶ βραχέα τῶν ὄψων ἐπιδῶσης, αὐτὸν
» ἐξαπατήσω· καὶ τὸν νῦν αὐτῷ κατ' ἐμοῦ διενοχλοῦντα
» λογισμὸν ἑτέρωσε παρατρέψω. » Τούτων οὖν ἐπιδοθέντων, ἀνέζευξεν οἴκαδε· καὶ τὸν σύνοικον ἔφθη, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκφυγοῦσα. Καὶ προσλαβομένη φίλην αὐτῆς ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν, προδιέθηκεν ὅπως ἀμφότεραι βουκολήσωσι τὸν πρεσβύτην. Εἶτα ἧκεν εὐθὺς οὗτος καὶ εἰσπεπήδηκεν ἔνδον, κεκραγὼς ἅμα καὶ πνέων θυμοῦ· τῆς τεγαμετῆς ὧδε τὴν ἀκολασίαν ἐβόα· » Τὴν
» ἐμὴν εὐνὴν οὔποτε χαίρουσα καθυβρίσεις· » καὶ ἣν
ἂν ἑωράκει ἱματίων ἀπήλεγχε τὴν μοιχείαν, καὶ ξίφος ἤδη μεμηνὼς ἐπεζήτει. Τότε δὴ λοιπὸν ἡ γείτων εἰς καιρὸν ἀνεφάνη· καὶ » Δέχου τὴν ἐσθῆτα » φησὶν
» ὦ φιλτάτη· μεγίστην οἶδα σοι χάριν· πεπλήρωκα
» τὴν εὐχήν· ἀλλὰ, πρὸς θεῶν, μηδὲν ἀλαζονικόν·
» μετάλαβε δὲ καὶ σὺ τῶν προτεθέντων ἡμῖν. » Τούτων οὕτω λεγομένων, ὁ τραχὺς ἐκεῖνος ἀνένηφε γέρων, τόν τε θυμὸν ἀνεκρούετο. Καὶ, μετὰ τῆς ὑπονοίας, εἰς τοσαύτην πρᾳότητα συνδιέλυσε τὴν ὀργὴν, ὡς τοὐναντίον ἀπολογεῖσθαι τῇ γαμετῇ· » Ὦ γύναι, συγ-
» γίνωσκέ μοι » φησίν· » ἐξέστην, ὁμολογῶ· ἀλλὰ

cœnaculum, eoque vocato Charidemo, »Nescis» inquit» quantum mali feceris : vetulus iste vir meus »est, vestemque, quam ex humeris depositam reliqui »foris, agnovit facile; quodque simile vero, suspi»cione mentem percussus est. Si tamen vestem »illam et pauculas e convivio partes clanculum ad »me miseris, ludos faciam hominem, animumque »ejus sequiora de me agitantem alio avertam.» His igitur acceptis, domum suam regressa nescio qua via prævertit virum; adsumtaque amica e vicinia, constituerunt simul qui senem ambæ ductarent dolis. Ille statim venit domum, irruitque clamans simul et furorem spirans, uxorisque incusans probrum. » At meum, » inquit, cubile non amplius secura polluues, » Simul ex vestibus, quas viderat, arguebat stupri conjugem; jamque furens quærebat gladium; quum ecce in tempore apparens vicina, »Tene tibi», inquit» amica, vestem tuam; gratiam »tibi habeo maximam. Exsolvi preces; sed eas, per »deos, non arrogantes. Verum sume et tu de his »quæ adposita nobis.» Hæc ubi dixit, placati animi tetrici senis, detumuitque ira, et suspicium simul cum furore mutavit tanta mansuetudine, ut purgaret se ultro conjugi : » Parce » inquit » mulier ;

» extra me fui, fateor : sed aliquod numen, pudi-
» citiæ tuæ propitium, commodum hanc benignis-
» sime summisit communi bono, quæ nos ambo
» servavit interventu suo. »

VI.

(Puella ante nubtias vitiata.)

HERMOCRATES EUPHORIONI.

Puella quædam ad nutricem » Si das fidem » inquit » tacituram quod dixero, jam ego id aperiam » tibi. » Juravit nutrix. Tum puella statim, » Verum » ut fatear, » inquit » non ego tibi virgo amplius. » Clamare ocyus vetula, simul laniare genas, et male factum queri. Sed puella, » Tace, per deos » inquit » Sophrona mater, ac quiesce, ne quis intus dicta » nostra aucupetur arbiter. Hei mihi ! non modo » jurasti nulli te omnimodis edicturam ? Quid tu » ergo, amica, clamorem concitatum tollis ? Dia- » nam testor, mater : quamvis amore ardens efflic- » tim, volui continere, quantum in me fuit. Sed

» τῆς σῆς ἕνεκα σωφροσύνης, θεός τις εὐμενὴς εἰς κοινὴν » σωτηρίαν φιλανθρώπως ἀπέσταλκε ταύτην, καὶ » ἀμφοτέρους ἀπέσωσεν εἰσδραμοῦσα. »

Στ΄.

(Περὶ τῆς πρὸ γάμου φθαρείσης.)

ΕΡΜΟΚΡΑΤΗΣ ΕΥΦΟΡΙΩΝΙ.

ΚΟΡΗ τις πρὸς τὴν ἑαυτῆς ἔφη τροφόν· « Εἴ μοι » πρότερον ἐπομόσειας ὃ δ' ἂν εἴποιμι φυλάξειν ἀπόῤ-» ῥητον, αὐτίκα τοῦτό σοι λέξω. » Ὀμώμοκεν ἡ τιτθή. Ἡ δὲ παῖς εὐθὺς εἴρηκεν· « Οὐκ ἔτι σοι παρθένος » ἐγὼ, ὥς γε πρὸς σὲ τἀληθὲς εἰρῆσθαι. » Εὐθὺς ἀνακέκραγεν ἡ γραῦς, ἅμα τὴν παρειὰν αἰκιζομένη, καὶ σχετλιάζουσα τὸ συμβάν. Ἡ δὲ κόρη φησί· « Σίγα, » πρὸς θεῶν, ὦ Σωφρόνη· ἔχε ἡσυχῆ, μή τις τῶν ἔνδον » ὠτακουστῶν ὑποκλέψῃ τὸν λόγον. Οἴ μοι! οὐκ » ἀρτίως ὀμώμοκας μηδενὶ παντάπασιν ἐξειπεῖν; » Τί οὖν, ὦ φίλη, σφόδρα καὶ μεγάλως βοᾷς; Νὴ τὴν » Ἄρτεμιν, ὦ μῆτερ, καί τοι πρὸς τοῦ ἔρωτος φλε-» γομένη δεινῶς, ἐσπούδακα σωφρονεῖν, καθ' ὅσον

» ἠδυνάμην· σμικρὰ δὲ οἷα ἦν. Καὶ δίχα μοι γέγονε
» τὰ νοήματα. Διελογιζόμην δὲ πρὸς ἐμαυτήν· πει-
» θαρχήσω τῷ ἔρωτι; ἀμελήσω τοῦ πόθου; ἀμφότερα
» με κρατεῖ· εἶτα πολὺ μᾶλλον ἐπὶ θάτερα, πρὸς
» τὸν ἔρωτα, κλίνω· ηὐξάνετο γὰρ τῇ μελλήσει· καὶ
» ὡς φυτὸν ἐν τῇ γῇ, οὕτως ἔνδον τῆς ἐμῆς ὑπερεφύετο
» ψυχῆς. Οὕτως οὖν ἡττήθην, ὁμολογῶ, τῆς ἀνικήτου
» λαμπάδος. » Ἔφη τοίνυν ἡ πρεσβῦτις· « Χαλεπώ-
» τατον μέντοι δυστύχημα, τέκνον, καὶ τὴν ἐμὴν
» ᾔσχυνας πολιάν. Πλὴν ἐπεὶ τὸ πραχθὲν οὐκ ἂν
» ἄλλως ἔχοι, τὰ δεύτερα παραιτῶ· πέπαυσο τούτων,
» καὶ μηδὲ περαιτέρω ἐξαμάρτανε, μή ποτε, σοῦ τῆς
» γαστρὸς ὀγκουμένης ἐπὶ προήκοντι τῷ πράγματι
» καὶ τῷ χρόνῳ, ἐναργῶς κατανοήσωσι τὸ τολμηθὲν
» οἱ τεκόντες. Ἀλλ' εἴθε σοὶ γάμον ταχύ, πρὶν καὶ
» τάφωρος γένῃ, συνεπινεύσουσιν οἱ θεοί! Ἤδη δὲ τη-
» λικαύτη γεγένησαι, καὶ αὐτίκα χρημάτων εἰς
» προῖκα τῷ σῷ δεηθῇ τι πατρί. » — « Τί φῄς, ὦ
» μῆτερ; τοῦτο δέδοικα μάλιστα πάντων. » —
» Μηδὲν δείσῃς, ὦ παῖ· ἐγώ σε τηνικαῦτα διδάξω,
» πῶς ἂν ἡ πρὸ γάμου γεγονυῖα γυνὴ παρθένος
» ἔτι δόξῃ τῷ νυμφίῳ. »

»parum potui, diversæque in animo mihi erant »sententiæ. Dicebam quippe mecum; parebo amo»ri, an spernam cupidinem? utrumque plus po»terat: sed tandem inclinavi ad amorem magis. »Augebat enim mora, ac velut hærens terræ plan»ta, succrescebat intus in anima mea. Ita victa »sum, fateor, ab invicta lampada.» Ad hæc vetula »Grave malum narras,» inquit »filia; dehonestasti »canos meos. Verum, quoniam factum fieri infec»tum non potest, quod superest, abstine ab his, »moneo, nec pecca denuo; ne forte, processu rei »simul ac temporis tumescente utero, gnarum id »totum fiat parentibus. Sed utinam tibi, prius»quam prehendare, dii celeres annuant nubtias! »Et tu jam matura viro, brevique paratis num»mis in dotem tuam opus erit patri.» — »Quid ais, »mater? Nihil est quod metuam magis.» — »Noli »vereri, filia; tum ego te docebo, qui, mulier ante »nubtias, adhuc sponso te probes virginem.»

VII.

(Piscator rogatus a virgine suam vestem ut servet dum abluitur mari, nudamque eam penitus videns.)

CYRTION DICTYI.

Dum ad litus in scopulo molior, haerentemque hamo pulcherrimum piscem traho, curvato pondere calamo, ecce accedit decora virgo, natiua forma, similique arbori suo ingenio natae. Tum ego mecum, Alia incidit, inquam, captura longe priori potior. Illa, » Per tuum » inquit » Neptunum, » serva mihi vestem meam, dum me abluo fluctibus. » Ego serio lætus hilarisque annui roganti, visurus quippe nudatam virginem. Ergo, ubi interiorem tunicam exuit, obstupui mirabundus membrorum elegantiam. Elucebat enim ex densa nigraque coma collum album, ac rubicunda gena; pulchri uterque per se colores, sed splendidiores nigri vicinia. Inde saltu se in undas dedit, et innatavit mari;

Ζ΄.

(Ἁλιεὺς αἰτηθεὶς ὑπὸ κόρης τὴν αὐτῆς ἐσθῆτα φυλάξαι μέχρις ἂν ἀπολούσηται τῇ θαλάσσῃ, καὶ ταύτην ὁρῶν μάλιστα γυμνωθεῖσαν.)

—

ΚΥΡΤΙΩΝ ΔΙΚΤΥΙ.

ΠΑΡΑ τὴν ἀκτὴν ἑστηκότι μοι κατὰ πέτρας, καὶ τῷ ἀγκίστρῳ προσπεπηγότα κάλλιστον ἰχθὺν ἀνασπῶντι, τοῦ καλάμου κυρτουμένου τῷ βάρει, προσῆλθέ τις εὐπρόσωπος κόρη, κάλλος αὐτοφυὲς καὶ ὅμοιον αὐτομάτῳ φυτῷ φέρουσα· καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἔφην· » Ἑτέρα » πολλῷ βελτίω τῆς προτέρας ἐμπέπτωκεν ἄγρα. » Αὕτη » Τὴν ἐσθῆτα, » φησὶ » πρὸς τοῦ σοῦ Ποσει» δῶνος, φύλαττε τὴν ἐμὴν, ἄχρις ἂν τοῖς κύμασιν » ἐμαυτὴν ἀπολούσω. » Ἥσθην ἀληθῶς, καὶ σφόδρα χαίρων τὴν αἴτησιν προσηκάμην, οἷα δὴ μέλλων αὐτὴν καταγυμνωθεῖσαν ὁρᾶν. Ὡς οὖν ἐξεδύσατο καὶ τὸν ἔσχατον χιτωνίσκον, ὅλως ἐξέστην ἐκπλαγεὶς πρὸς τὴν λαμπρότητα τῶν μελῶν. Ἐξέλαμπε γὰρ ἐκ πολλῆς τε καὶ μελαίνης κόμης λευκὸς μὲν τράχηλος, ξανθὴ δὲ παρειά· χρώματα λαμπρὰ μὲν τῇ φύσει, ἀθρότερα τῇ πρὸς τὸ μέλαν φιλονεικίᾳ. Ἐντεῦθεν εἰσπεπήδηκεν ἔνδον, καὶ παρενήχετο τῇ θαλάττῃ·

ἦν γὰρ ἀτάραχοι καὶ γαληναῖον τὸ κῦμα· καὶ τῷ ἀφρῷ τοῦ περιῤῥέοντος κύματος ἡ χροιὰ τοῦ σώματος λευκανθίζουσα παρισοῦτο. Νὴ τοὺς Ἔρωτας, εἰ μὴ πρότερον ἔτυχον τεθεαμένος αὐτὴν, ᾠήθην ἄν τινα τῶν θρυλλουμένων Νηρηΐδων ὁρᾷν. Ὡς δὲ ἱκανῶς εἶχε τῶν θαλαττίων λουτρῶν, εἶπες ἂν τὴν κόρην ἀνίσχουσαν τῶν κυμάτων ἰδών· » Οὕτω τῆς θαλάττης τὴν Ἀφρο» δίτην εὐπρεπῶς προϊοῦσαν γράφουσιν οἱ ζωγρά» φοι. » Αὐτίκα γοῦν προσδραμὼν θοἰμάτιον ἐπεδίδουν τῇ ποθουμένῃ, προσπαίζων ἅμα καὶ πειρώμενος τῆς καλῆς. Ἡ δὲ (ἦν γὰρ, ὡς ἔοικε, σεμνή τε καὶ βλοσυρὰ) ἠρυθρίασε μετ' ὀργῆς, καὶ γέγονε τὸ πρόσωπον θυμουμένη καλλίων, τὸ δὲ ὄμμα, καίπερ ἀγανακτούσης, ἡδὺ, ὥσπερ καὶ τὸ τῶν ἄστρων πῦρ φῶς μᾶλλόν ἐστιν ἢ πῦρ· τόν τε θηρατικὸν κατέαξε κάλαμον, καὶ τοὺς ἰχθῦς προσέῤῥιψε τῇ θαλάττῃ. Ἐγὼ δὲ ἀμήχανος παρεστήκειν, καὶ οὓς ἐθηρασάμην θρηνῶν, καὶ ἣν οὐκ ἤγρευσα μειζόνως δακρύων.

Η'.

(Ἱπποκόμος ἱππέως ἐρωτικοῦ.)

ΕΧΕΠΩΛΟΣ ΜΕΛΗΣΙΠΠΩι.

» Εὖ γε τῆς εὐπρεπείας! βαβαὶ τῆς ἐλάσεως! Ὡς » ἀμφοτεροδέξιος οὗτος πέφυκεν ὁ ἱππότης! Καὶ κάλ-

tranquilli quippe et immoti silebant fluctus, spumamque circumfluitantis æstus albicans corporis æquabat color. Cupidines testor, ni prius eam vidissem, credidissem videre me unam e famosis Nereisin. Sed ubi satias eam cepit marinæ lotionis, dixisses, visa exeunte e fluctibus virgine: » Ad hunc » modum decore pingunt Venerem emergentem se » e mari. » Ego tum accurrens ocyus vestem amatæ reddidi; simul accessi, formosamque adtrectare ausus sum. Illa (gravis enim erat et verenda, sicuti videbatur) succensens erubuit; fuitque decentior iratæ vultus, oculusque quamvis excandescentis suavis, veluti siderum flamma; lumen immo, non flamma. Tum piscatorium calamum fregit, remisitque mari pisces. Adstabam ego interea incertus consilii, et quos ceperam deflens, et quam non ceperam deplorans magis.

VIII.

(Equisio equitis amantis.)

ECHEPOLUS MELESIPPO.

» O decentiam! ô equitandi peritiam! Quam dex» teritatè ancipiti felix eques iste! Et forma antistat,

» et velocitate præcellit. Nunquam hunc, opinor, » Amor domuit; sed Adonis ipse est, puellarum de» siderium.» Audiit hæc dicentem aureus eques, ac reprehendit dicens : « Nihil hoc tu ad rem, neque » convenientem mihi sermonem exorsus. Unus » Amor equitare optime novit : is me et, per me, » velocissime equum agitat, currentemque acriter » pungit urgens instantius. Perge ergo in hoc cur» riculo, equisio, canens simul et amatoriis can» ticis demulcens cupidinem. » Ego igitur natum sub manum carmen occinui, causam ab ipso sumens: » Ego te domine convenienter ministerio meo » credebam liberum a vulnere : sed, si cum hac forma » amas, Venerem testor, injurii sunt Cupidines. Nec » tu ideo tamen gravius succenseas; et illi sauciave» runt matrem suam. «

» λει διαπρέπει, καὶ ὑπερφέρει τῷ τάχει. Ὡς ἔοικε, τοῦτον » οὐκ ἐδάμασεν Ἔρως· ἀλλ' ἔστιν αὐτὸς περιπόθητος » Ἄδωνις ταῖς ἑταίραις.» Ταῦτα μου λέγοντος ὁ χρυσοῦς ἀκήκοεν ἱππεὺς, καὶ διαμεμφόμενος ἔφη· » Οὐδὲν » πρὸς τὸν Διόνυσον, οὐδὲ πρὸς ἐμὲ τοῦτον οἰκείως » εἴρηκας τὸν λόγον. Ἄριστα μόνος οἶδεν ἱππάζεσθαι » Πόθος· αὐτὸς ἐμὲ καὶ, δι' ἐμοῦ, τάχιστα τὸν ἵππον » ἐλαύνει, καὶ τὸν θέοντα κεντρίζει δεινῶς, ὀξύτερον » κατεπείγων. Ἐπίδος οὖν, ἱπποκόμε, τοῖς δρόμοις, » ἅμα τε ᾄδων καὶ ᾄσμασιν ἐρωτικοῖς τὸν ἔρωτα » θεραπεύων. » Ἦδον τοίνυν τοιόνδε πρὸς ἐκεῖνον αὐτοσχέδιον μέλος, ἐξ αὐτοῦ τὴν πρόφασιν εἰληφώς·

Ἐγώ σε, δέσποτα, κατά γε τὴν ἐμὴν
Εἰκότως ἱπποδρομὴν,
Ἐνόμιζον ἐλεύθερον βέλους·
Εἰ δὲ τοσοῦτον κάλλος ἔχων ἐρᾷς,
Νὴ τὴν Ἀφροδίτην,
Ἀδικοῦσιν οἱ Ἔρωτες.
Ὅμως γε τοῦτό σε μὴ σφόδρα λυπείτω·
Καὶ τὴν ἑαυτῶν
Ἔτρωσαν ἐκεῖνοι μητέρα.

Θ΄.

(Δόλος γυναικὸς, δι᾽ οὗ, θεραπόντων καὶ συνοίκου παρόντων, ἐφήψατο τοῦ μοιχοῦ.)

ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣ ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΕΙ.

ΓΥΝΗ τις, ἐν ἀγορᾷ προϊοῦσα, τόν τε σύνευνον εἶχε πλησίον, καὶ ὑπὸ τῶν οἰκετῶν περιεστοιχίζετο κυκλῷ· ὡς δὲ προϊόντα τὸν ἑαυτῆς εἶδε μοιχὸν, ἄφνω βουλεύεται δαιμονίας ἅμα τῇ θέᾳ, ὅπως ἂν εὐπροσώπως ἅψηται τοῦ ποθουμένου, καί τι, τυχὸν, καὶ λαλοῦντος ἀκούσῃ. Αὕτη μὲν οὖν ὤλισθεν, ὡς ἐδόκει, καὶ πέπτωκεν ἐπὶ γόνυ· ὁ δὲ μοιχὸς συμπράττων, ὥσπερ ἀπὸ συνθήματος, τῇ γνώμῃ τῆς γυναικὸς, ὀρέγει τὴν χεῖρα, καὶ διανίστησι, πεπτωκυίας λαβόμενος τῆς δεξιᾶς, καὶ τοῖς ἐκείνης δακτύλοις τοὺς ἑαυτοῦ περιπλέξας· καὶ, ὡς οἶμαι, πρὸς τοῦ ἔρωτος ὑπέτρεμον ἀμφοτέρων αἱ χεῖρες. Ὁ μὲν μοιχὸς, τῆς πεπλασμένης αὐτὴν παραμυθούμενος συμφορᾶς, εἶπεν ἄττα δήπου καὶ ἔφη· ἡ δὲ ὥσπερ ἀλγοῦσα, λάθρα τῷ στόματι προσάγει τὴν χεῖρα, καὶ τοὺς ἑαυτῆς πεφίληκε δακτύλους, ὧν ἐκεῖνος προσήψατο, ἔτι δὲ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐρωτικῶς ὑπέθηκε τούτους, δάκρυον ὑποκρίσεως ἀποματτομένη τῶν μάτην πρὸς αὐτῆς ὑποθλιβομένων βλεφάρων.

IX.

(Mulieris dolus adtrectando mœcho coram viro et famulis.)

STESICHORUS ERATOSTHENI.

Mulier incedens in foro conjugem habebat ad latus, stipabaturque undique secus famulorum globo. Sed ut procedentem adulterum suum vidit, e re nata consilium ocyus iniit, qui decenter amasium attingeret, et forfean audiret loquentem. Ergo illa, labsam se simulans, cecidit in genu; mœchusque, velut de compacto, mulieris consilium adjuvans, extensa manu labsam erexit adprehensa dextera, suosque digitos illius digitis implicuit. Tremuere, opinor, præ amore utræque manus. Tum adulter, simulatum casum consolabundus, quædam insusurravit : illa, dolorem fingens, clandestino manum admovit ori, basiavitque tactos amanti digitos. Quin et eos amatorie oculis imposuit, simulatas lacrymas e contritis frustra palpebris extersura.

X.

(Relatio velut in epistola amorum Acontii et Cydippæ.)

ERATOCLEA DIONYSIADI.

Acontius Cydippen bellus juvenis bellam virginem duxit domum. Recte est enim in veteri dicto, similem simili divinitus semper adgregari. Nam illam omnibus suis honoribus honestavit Venus, solam sibi zonam reservans, quam præ mortali præcipuam haberet dea : tum oculos ejus non trinæ, secundum Hesiodum, sed decies denæ perrerant Gratiæ. Juvenem contra decorant oculi, lucidi quidem ut pulchri; verendi tamen ut casti, nativusque ac florus rubor conlustrat genas. Itaque formarum spectatores ad ludi magistrum itantem trudentes se invicem intuebantur. Videres eorum turba plenum forum, angustas vias; quin et multi amabili hac specie lactati sectabantur pueri vestigia. Talis Acontius Cydippem amare cœpit : oportebat enim formosum, tot sauciatis forma sua mortalibus, sentire et ipsum semel unam puncturam Cupidinum, ut sciret expertus qualia passi forent quos ipse sauciaverat. Itaque

Ι'.

(Ὡς ἐν ἐπιστολῇ τὸ κατὰ Ἀκόντιον καὶ Κυδίππην ἐρωτικὸν διήγημα.)

ΕΡΑΤΟΚΛΕΙΑ ΔΙΟΝΥΣΙΑΔΙ.

ΑΚΟΝΤΙΟΣ τὴν Κυδίππην καλὸς νεανίας καλὴν ἔγημε κόρην· ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει, ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ κατὰ θεῖον ἀεὶ προσπελάζει. Τὴν μὲν ἅπασι τοῖς ἑαυτῆς φιλοτίμοις κεκόσμηκεν Ἀφροδίτη, μόνου τοῦ κεστοῦ φεισαμένη, καὶ τοῦτον πρὸς τὴν παρθένον εἶχεν ἐξαίρετον ἡ θεός· καὶ τοῖς ὄμμασι Χάριτες οὐ τρεῖς, καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων περιχορεύει δεκάς· τὸν δὲ νέον ἐκόσμουν ὀφθαλμοί, φαιδροὶ μέν, ὡς καλοί, φοβεροὶ δέ, ὡς σώφρονες, καὶ φύσεως ἔρευθος εὐανθὲς ἐπιτρέχον ταῖς παρειαῖς. Οἱ δὲ φιλοθεάμονες τοῦ κάλλους εἰς διδασκάλου προϊόντα περιεσκόπουν συνωθοῦντες ἀλλήλους· καὶ ἦν ὁρᾶν πρὸς τούτων πληθούσας μὲν ἀγοράς, στενοχωρουμένας δὲ λαύρας. Καὶ πολλοί γε διὰ τοῦτο τὸ λίαν ἐρωτικὸν τοῖς ἴχνεσι τοῦ μειρακίου τοὺς ἑαυτῶν ἐφήρμοζον πόδας. Οὗτος ἠράσθη Κυδίππης· ἔδει γὰρ τὸν καλόν, τοσούτους τετοξευκότα τῷ κάλλει, μιᾶς ἀκίδος ἐρωτικῆς πειραθῆναί ποτε, καὶ γνῶναι σαφῶς οἷα πεπόνθασιν

οἱ δι' αὐτὸν τραυματίαι. Ὅθεν ὁ Ἔρως οὐ μετρίως ἐνέτεινε τὴν νευρὰν, ὅτε καὶ τερπνὴ πέφυκεν ἡ τοξεία, ἀλλ', ὅσον εἶχεν ἰσχύος προσελκύσας τὰ τόξα, σφοδρότατα διέφηκε τὸ βέλος. Τοιγαροῦν εὐθέως, ὦ κάλλιστον παιδίον Ἀκόντιε, δυοῖν θάτερον ἢ γάμον ἢ θάνατον διελογίζου βληθείς. Πλὴν αὐτὸς ὁ τρώσας, ἀεί τινας παραδόξους μηχανὰς διαπλέκων, ὑπέθετό σοι καινοτάτην βουλὴν, τάχα που τὸ σὸν αἰδούμενος κάλλος. Αὐτίκα γοῦν, κατὰ τὸ Ἀρτεμίσιον, ὡς ἐθεάσω προκαθημένην τὴν κόρην, τοῦ κήπου τῆς Ἀφροδίτης κυδώνιον ἐκλεξάμενος μῆλον, ἀπάτης αὐτῷ περιγεγράφηκας λόγον, καὶ λάθρα διεκύλισας πρὸ τῶν τῆς θεραπαίνης ποδῶν. Ἡ δὲ, τὸ μέγεθος καὶ τὴν χροιὰν καταπλαγεῖσα, ἀνήρπασεν, ἅμα διαποροῦσα τίς ἄρα τοῦτο τῶν παρθένων μετέωρος ἀπέβαλε τοῦ προκολπίου. » Ἆρα » φησὶν » ἱερὸν πέφυκας, ὦ μῆλον; » Τίνα δέ σοι πέριξ ἐγκεχάρακται γράμματα; ἢ » τί σημαίνειν ἐθέλεις; Δέχου μῆλον, ὦ κεκτημένη, » οἷον οὐ τεθέαμαι πρότερον. Ὡς ὑπερμέγεθες! Ὡς » πυῤῥωπόν! Ὡς ἐρύθημα φέρον τῶν ῥόδων! Εὖγε τῆς » εὐωδίας! ὅσον, καὶ πόῤῥωθέν, εὐφραίνει τὴν αἴσθησιν! » Λέγε μοι, φιλτάτη, τί τὸ περίγραμμα τοῦτο; » Ἡ δὲ κόρη κομισαμένη, καὶ τοῖς ὄμμασι περιθέουσα τὴν γραφὴν, ἀνεγίνωσκεν ἔχουσαν ὧδε· » ΜΑ ΤΗΝ » ΑΡΤΕΜΙΝ ΑΚΟΝΤΙΩι ΓΑΜΟΥΜΑΙ. » Ἔτι

Amor non laxius nervum intendit, unde jucundum vulnus, sed arcu quantum potuit adducto jaculum emisit vi maxima. Quippe tu statim, Aconti lepidum caput, ubi saucius factus es, alterutrum apud te ipsum constituisti, aut mortem, aut nubtias. Ceterum idem ille qui te vulneraverat, consuetus miras quasdam semper machinas nectere, novum tibi consilium injecit, tuam fortean formam reveritus. Ita, simul in Dianæ sedentem puellam vidisti, decerptum in horto Veneris malum Cydonium, fallaci circum inscribtione literatum, provolvisti clanculum ante famulæ pedes; quod illa statim, et molem et colorem pomi mirata, rapuit, dubitabunda simul cuinam id e virginibus aliud agenti excidisset e sinu. » Num tu » potius » inquit » sacrum es malum? Quæ tibi autem » insculptæ circum literæ, quidve sibi volunt? Tene » pomum, domina, quale non vidi ego antehac. » Quam supra modum magnum! quam rutilum! » quam rosas rubore referens! Euge suavem odo- » rem! quamque id nares etiam a longe permulcet! » Dic mihi, carissima, quid sibi vult inscribtio hæc? » Tum puella suscepit malum, oculis percurrit scribturam, perlegit titulum in hæc verba conceptum: Per Dianam Acontio nubam. Adhuc jusjurandum, quamvis et invitum nec legitimum, proferebat,

quum amatorium sermonem verecundata projecit; dimidiatamque reliquit vocem ultimam; quippe in qua nubtiarum mentio, quas,etiam aliis loquentibus, erubescunt honestæ virgines. Denique ita vultum erubuit, ut rosarium quoddam pratum habere videretur intra genas; nihiloque is rubor cedebat ejus labiis. Ergo puella elocuta est, Diana audiit, deaque virgo conjuravit, Aconti, in tuas nubtias. Miser ille interea; sed neque decumani fluctus, nec Cupidinis sublimem æstum verbis exsequi promtum. Lacrymas solas, non somnum noctes adferebant juveni: nam pudens flere de die, reservabat noctibus fletus; simul tabescens membra, coloremque desperatione marcescens, et visum admodum pallidus, patris conspectum verebatur; itabatque in agrum quovis prætextu patrem fugiens; unde Laërtes vocabatur ab æqualium elegantiusculis, agricolam eum factum credentibus. Sed Acontio non vineta curæ, non ligo. Solum fagos aut pinus, sub quibus desidebat adlocutus. » Utinam » inquiebat » et mens vobis, arbores, » et vox esset, ut hoc unum dictitaretis, CYDIPPE » PULCHRA! vel saltem corticibus inscribtas ferretis » hoc ipsum testantes literas. Liceat mihi propediem,

διερχομένη τὸν ὅρκον, εἰ καὶ ἀκούσιόν τε καὶ νόθον, τὸν ἐρωτικὸν λόγον ἀπέρριψεν αἰδουμένη, καὶ ἡμίφωνον καταλέλοιπε λέξιν τὴν ἐπ᾽ ἐσχάτῳ κειμένην, ἅτε διαμνημονεύουσαν γάμον· ὃν σεμνὴ παρθένος, κἂν ἑτέρου λέγοντος, ἠρυθρίασε· καὶ τοσοῦτον ἐξεφοινίχθη τὸ πρόσωπον ὡς δοκεῖν ἔτι τῶν παρειῶν ἔνδον εἶχέ τινα ῥόδων λειμῶνα, καὶ τὸ ἐρύθημα τοῦτο μηδὲν τῶν χειλῶν αὐτῆς διαφέρειν. Εἶπεν ἡ παῖς, ἀκήκοεν Ἄρτεμις· καὶ παρθένος οὖσα θεὸς, Ἀκόντιε, συνεβάλετό σοι τοῦ γάμου. Τέως οὖν τὸν δείλαιον.—Ἀλλ᾽ οὔτε θαλάττης τρικυμίας, οὔτε πόθου κορυφούμενον σάλον εὐμαρὲς ἀφηγεῖσθαι. Δάκρυα μόνον, οὐχ ὕπνον αἱ νύκτες ἐπῆγον τῷ μειρακίῳ· κλαίειν γὰρ αἰδούμενος τὴν ἡμέραν, τὸ δάκρυον ἐταμιεύετο ταῖς νυξί. Ἐκτακεὶς δὲ τὰ μέλη, καὶ δυσθυμίαις μαραινόμενος, τὴν χροιὰν καὶ τὸ βλέμμα δεινῶς ὠραχιῶν, ἐδεδίει τῷ τεκόντι φανῆναι· καὶ εἰς ἀγρὸν ἐπὶ πάσῃ προφάσει, τὸν πατέρα φεύγων, ἐφοίτα· διόπερ οἱ κομψότεροι τῶν ἡλικιωτῶν Λαέρτην αὐτὸν ἐπωνόμαζον, γηπόνον τὸν νεανίσκον οἰόμενοι γεγονέναι. Ἀλλ᾽ Ἀκοντίῳ οὐκ ἀμπελῶνος ἔμελεν, οὐ σκαπάνης· μόνον δὲ φηγοῖς ὑποκαθήμενος ἢ πτελέαις ὡμίλει τοιάδε· » Εἴθε, ὦ δένδρα, » καὶ νοῦς ὑμῖν γένοιτο καὶ φωνὴ, ὅπως ἂν εἴπητε μόνον, » ΚΥΔΙΠΠΗ ΚΑΛΗ! ἢ γοῦν τοσαῦτα κατὰ τῶν » φλοιῶν ἐγκεκολαμμένα φέροιτε γράμματα, ὅσα

» τὴν Κυδίππην ἐπονομάζει καλήν. Κυδίππη, καλὴ
» σε καὶ εὔορκον ὁμοίως προσείπω ταχύ· μηδὲ Ἄρτεμις
» ἐπὶ σοὶ ποιναῖον βέλος ἀφῇ καὶ ἀνέλῃ, μένῃ δὲ τὸ
» πῶμα προσκείμενον τῇ φαρέτρᾳ. Ὦ δυστυχὴς ἐγώ!
» Τί δέ σοι τοῦτον ἐπῆγον τὸν φόβον; ὁπότε καὶ φασὶ
» τὴν θεὸν ἐπὶ πάσαις μὲν ἁμαρτάσι κινεῖσθαι δεινῶς,
» μάλιστα δὲ τοὺς ἀμελοῦντας τῶν ὅρκων πικρό-
» τερον τιμωρεῖσθαι. Εἴθε μὲν οὖν, ὡς ἀρτίως ηὐχόμην,
» εὔορκος εἴης, εἴθε γάρ! εἰ δὲ ἀποβαίη ὅπερ μηδὲ λέ-
» γειν καλὸν, ἡ Ἄρτεμις ἔσται σοι παρθένος πραεῖα·
» οὐ σὲ γὰρ, ἀλλὰ τὸν δόντα τῆς ἐπιορκίας τὴν πρό-
» φασιν κολαστέον. Μαθήσομαι μόνον ὡς μεμέληκας
» τῶν γραμμάτων, καὶ, τοῦ σοῦ πρηστῆρος τὴν ἐμὴν
» ψυχὴν ἀπαλλάττων, οὐχ ἧττον αἵματος ἀφειδήσω
» τοῦ ἡμετέρου, ἤπερ ὕδατος εἰκῇ χεομένου. Ἀλλ',
» ὦ φίλτατα δένδρα, τῶν ἡδυφώνων ὀρνίθων οἱ θῶκοι,
» ἆρα κἀν ὑμῖν ἐστὶν οὗτος ὁ ἔρως, καὶ πίτυος, τυχὸν,
» ἠράσθη κυπάριττος, ἢ ἄλλο φυτὸν ἑτέρου φυτοῦ;
» Μὰ Δία, οὐκ οἶμαι· οὐ γὰρ ἐφυλλορροεῖτε, καὶ τοὺς
» κλάδους ἁπλῶς ὁ πόθος κόμης ὁμοῦ καὶ ἀγλαΐας
» ἐψίλου, ἀλλὰ καὶ μέχρι στελέχους τε καὶ ῥίζης
» ὑπονοστήσας τῷ πυρσῷ διικνεῖτο. » Τοιαῦτα μὲν
Ἀκόντιος τὸ παιδίον διελέγετο, πρὸς τῷ σώματι
μαραινόμενος καὶ τὸν νοῦν· τῇ δὲ Κυδίππῃ πρὸς ἕτερον
ηὐτρεπίζετο γάμος. Καὶ πρὸ τῆς παστάδος τὸν ὑμέ-

» Cydippe, formosam te et jurandi religiosam dicere; » neque te Diana sagitta ultrice tollat: quin tectam » operculo teneat faretram. Sed, o miserum me! quid » ego te hunc adegi metum? nam aiunt ceteris qui- » dem peccatis succensere graviter deam; sed præ » aliis in jurisjurandi neglecti reos vindicare seve- » rius. Utinam ergo, sicuti optabam modo, juran- » dum serves; utinam! Sin contra eveniat, quod nec » fas dictu, sit tibi Diana virgo propitia! Non enim » tu, sed qui perjurio causam dedit, dignus vin- » dicta. Sentiam solum curæ tibi fuisse eas literas; » tum ego, animam amittens tuo fulmine, non magis » parcam sanguini meo, quam effusæ temere lym- » phæ. Sed, o carissimæ plantæ, suavisonarum avium » sedes, numnam est et in vobis hic amor? pinum- » que forte cupressus, aliave arbor aliam deperit? » Non, per Jovem, credo: non enim amitteretis folia, » nec solum circum ramos amor coma simul vos et » decore spoliaret; sed usque ad truncum et radices » penetraret ejus lampada. « Talia fabatur, mentem simul et corpus marcidus adolescens Acontius. At Cydippæ cum altero parabantur nubtiæ; jamque, ante thalami fores, vocis dulcedine cantusque pe- ritia potiores virginum hymenæum occinebant,

dulcissimum illud Sapphus canticum. Sed sponsa de improviso cœpit ægrotare; ac jam pro nuptiali funebrem pompam spectabant parentes. Convaluit tamen insperato, thalamusque iterum adornari cœpit; sed, veluti de compacto ludente fortuna, decubuit rursus; tertiumque eadem hæc omnia evenere. Tum pater, non expectata quarta ægritudine, misit scitatum Pythium, quis deum impediret nuptias filiæ. Cui Phœbus rem omnem disertim aperuit, adolescentem, pomum, jurandum, iram Dianæ; monuitque ut quamprimum liberaret puellæ fidem: » Alioquin «inquit» et quum Cydippem » Acontio jugabis, non miscebis plumbum argento, » sed facies aureas utrinque nubtias. » Hæc fuit divini numinis dictio, quam simul et juramentum implevere celebratis nuptiis. At virginis æquales perfectum tum demum hymenæum cecinere, non dilatum amplius, nec interruptum accedente morbo. Equis si qua discrepere visa, respicit eam chori magistra, et ad modulum commode reducit, manibus simul increpans. Alius canticis applaudere, dexteræque contractis digitis subjectæ lævæ palmam ferire, ut manus complosæ cymbalorum in medium dulcem sonum ederint. Omnia tamen morari vide-

ναιον. ᾖδον αἱ μουσικώτεραι τῶν παρθένων καὶ « μειλι-
« χόφωνοι· » τοῦτο δὴ Σαπφοῦς τὸ ἥδιστον φθέγμα.
Ἀλλ' ἄφνω νενόσηκεν ἡ παῖς· καὶ πρὸς ἐκφορὰν ἀντὶ
νυμφαγωγίας οἱ τεκόντες ἑώρων· εἶτα παραδόξως
ἀνέσφηλε, καὶ δεύτερον ὁ θάλαμος ἐκοσμεῖτο· καὶ,
ὥσπερ ἀπὸ συνθήματος τῆς τύχης, αὖθις ἐνόσει· τρίτον
ὁμοίως ταῦτα συμβέβηκε τῇ παιδί. Ὁ δὲ πατὴρ
τετάρτην οὐκ ἀνέμεινε νόσον· ἀλλ' ἐπύθετο τοῦ Πυ-
θίου, τίς ἄρα θεῶν τὸν γάμον ἐμποδίζει τῇ κόρῃ; Ὁ
δὲ Ἀπόλλων πάντα σαφῶς τὸν πατέρα διδάσκει,
τὸν νέον, τὸ μῆλον, τὸν ὅρκον, καὶ τῆς Ἀρτέμιδος
τὸν θυμόν· καὶ παραινεῖ θᾶττον εὔορκον ἀποφῆναι
τὴν κόρην· « Ἄλλως τε » φησὶ « Κυδίππην Ἀκοντίῳ
« συνάπτων, οὐ μόλιβδον ἂν συνεπιμίξαις ἀργύρῳ·
« ἀλλ' ἑκατέρωθεν ὁ γάμος ἔσται χρυσοῦς. » Ταῦτα
μὲν ἔχρησεν ὁ μαντῷος θεός· ὁ δὲ ὅρκος ἅμα τῷ χρη-
σμῷ συνεπληροῦτο τοῖς γάμοις. Αἱ δὲ τῆς παιδὸς
ἡλικιώτιδες ἐνεργὸν ὑμέναιον ᾖδον, οὐκ ἀναβαλλόμενον
ἔτι, οὐδὲ διακοπτόμενον νόσῳ· καὶ ἡ διδάσκαλος
ἐπέβλεπε τὴν ἀπᾴδουσαν, καὶ εἰς τὸ μέλος ἱκανῶς
ἐνεβίβαζε χειρονομοῦσα τὸν τρόπον· ἕτερος δὲ τοῖς
ᾄσμασιν ἐπεκρότει, καὶ ἡ δεξιὰ τοῖς δακτύλοις
ὑπεσταλμένοις ὑποκειμένην τὴν ἀριστερὰν ἔπληττεν
εἰς τὸ κοῖλον, ἵν' ὦσιν αἱ χεῖρες εὔφωνοι συμπληττ-
τόμεναι τρόπον κυμβάλων. Ἅπαντα δ' οὖν ὅμως

βραδύνειν ἐδόκει τῷ Ἀκοντίῳ· καὶ οὔτε ἡμέραν ἐκείνης ἐνόμισε μακροτέραν ἑωρακέναι, οὔτε νύκτα βραχυτέραν τῆς νυκτὸς ἐκείνης. Ἀκόντιος οὐκ ἂν ἠλλάξατο τὸν Μίδου χρυσὸν, οὐδὲ τὸν πάντα πλοῦτον ἰσοστάσιον ἡγεῖτο τῇ κόρῃ· καὶ σύμψηφοι πάντες ἐμοὶ, ὅσοι μὴ καθάπαξ τῶν ἐρωτικῶν ἀμαθεῖς· τὸν γὰρ ἀνέραστον οὐκ ἀπεικὸς ἀντίδοξον εἶναι· Ὃς δ' οὖν τῇ παρθένῳ βραχέα νυκτομαχήσας ἐρωτικῶς, τότε λοιπὸν εἰρηναίων ἀπέλαυεν ἡδονῶν. Ἔκαον δὲ κατὰ δώματα δᾷδες ἐκ λιβανωτοῦ συγκείμεναι, ὥστε ἅμα καίεσθαι καὶ θυμιᾶσθαι, καὶ παρέχειν τὸ φῶς μετ' εὐωδίας. Πάλαι τοίνυν αἱ παρθένοι, συναριθμουμένης αὐταῖς τῆς Κυδίππης, ἐπλεονέκτουν σφόδρα τῶν γυναικῶν, τὸν κολοφῶνα φέρουσαι τῆς εὐπρεπείας· νυνὶ δὲ, τῆς νύμφης ἐν γυναιξὶ ταττομένης, μειονεκτοῦσιν αἱ κόραι· τοσοῦτον ἡ φύσις ἁπανταχοῦ τὸ λαμπρὸν αὐτῆς ἐκορυφώσατο κάλλος. Ὥσπερ δὲ χρυσόπολις ἡ πόα τῷ χρυσῷ μειρακίῳ συνήπτετο προσφυῶς· ἄμφω δὲ, λαμπροῖς ὄμμασιν οἷον ἀστέρες ἀνταυγοῦντες ἀλλήλοις φαιδρότερον, τῆς ἀλλήλων ἀπέλαυον ἀγλαΐας.

bantur Acontio; neque diem illa longiorem vidisse se, nec breviorem illa noctem censuit. Non mutasset Acontius Midæ auro, nec puellæ contra æstimasset omnes divitias. Adsentientur omnes mihi, nisi si qui prorsus imperiti Cupidinum; tales quippe non mirum sentire contra. Ita, conserto brevi cum virgine nocturno prælio, pacata deinceps præcerpsit gaudia. Ardere interea in ædibus tædæ ture accensæ, ut simul et arderent et suffirent ædes, lumenque cum odore suavi præberent. Itaque virgines, quæ, prius censita inter ipsas Cydippe, antistabant longe mulieribus, formæ summam laudem commeritæ, nunc, addita mulieribus sponsa, vincuntur longe: tantum formam ejus utrobique natura extulit. Quæ veluti chrysopolis herba aureo juveni native adjuncta hæret; et splendidis oculis stellarum ad modum invicem reciproco lumine coruscantes mutuas splendidius fruuntur delicias.

XI.

(Mulier adolescentem amans ab ancilla exquirit, num is pulcher.)

PHILOSTRATUS EVAGORÆ.

Mulier quædam ancillam suam compellavit his verbis : » Dic mihi, per Gratias, qualis tibi videtur » quem ego depereo juvenis? Nam is mihi pulcher » videtur ; sed forte, amore percita, de amato non » recte judico; forte amor visum meum frustratur. » Dic mihi et hoc, quid de eo dicant ceteræ ubi vi» derunt mulieres. Num formam ejus laudant? an » aversæ despiciunt? » Illa dominam lenonia arte illiciens : » Dianam testor » inquit : » ego his auribus » multas audivi proxime adolescenti insusurrantes: » Vide formosum juvenem ; vide formam adamussim » a natura exactam. Ad hanc faciem debuere fingi » Hermæ, non ad Alcibiadis vultum. O formosam » formam! vos testor, charæ Horæ : o lepidum juve» nem, forma sua ferocem, non ad superbiam, sed ad » teneram et magnanimam indolem! Satis est conci-

ΙΑ'.

(Γυνὴ ποθοῦσα μειράκιον, πυνθάνεται τῆς δούλης εἰ καλὸς ὁ ποθούμενος.)

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΕΥΑΓΟΡΑι.

ΠΑΙΔΙΣΚΗΝ ἑαυτῆς ὧδέ πως ἤρετό τις γυνή· » Πρὸς » τῶν Χαρίτων, ὁποῖον δοκῶ σοι νεανίσκον ποθεῖν; » Ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καλόν· ἀλλ', ἐρῶσα, τυχὸν » σφάλλομαι περὶ τὴν κρίσιν τοῦ ποθουμένου, καὶ » ἔρωτι πλανῶμαι τὴν ὄψιν. Λέγε δή μοι κἀκεῖνο· τί » φασιν αἱ καθορῶσαι τοῦτον γυναῖκες; πότερον αὐ- » τὸν ἐπαινοῦσι τοῦ κάλλους, ἢ ψέγουσιν ἀποστρα- » φεῖσαι τὴν θέαν; ». Ἡ δὲ μαστροπεύουσα πρὸς τὴν κεκτημένην φησί· » Νὴ τὴν Ἄρτεμιν, ἐγὼ πολλῶν » ἀκήκοα γυναικῶν, αὐτήκοος γινομένη, πλησίον » ἐπιφθεγγομένων τοιάδε τῷ νέῳ· Ἰδοὺ μειράκιον εὐ- » πρεπές! ἰδοὺ κάλλος ἀπηκριβωμένον τῇ φύσει! » Τοιούτους ἔδει πλάττεσθαι τοὺς Ἑρμᾶς μᾶλλον » ἢ κατὰ Ἀλκιβιάδου μορφήν. Κάλλος γε καλόν, νὴ » τὰς φίλας Ὥρας! χαρίεις ὁ νεανίας, ἐπὶ κάλλει » μέγα φρονῶν, οὐ μέντοι εἰς ὑπερηφάνειαν, ἀλλ' εἰς » τὸ ἁβρὸν καὶ μεγαλοπρεπές! Ἱκανὸν πρὸς ἔρωτα

» καὶ μόνον τὸ ἐπίγρυπον τοῦ νεανίσκου· ἱκανὴ δὲ ἡ
» ἡ κόμη, καλὴ μὲν καθ' ἑαυτὴν οὖσα, ἔτι δὲ καλ-
» λίων, περικειμένη μὲν τῷ μετώπῳ, συγκατιοῦσα
» δὲ τῷ ἰούλῳ παρὰ τὸ οὖς. Τὸ δὲ χλανιδίσκιον,
» βαβαὶ τῶν χρωμάτων! οὐ γὰρ ἐφ' ἑνὸς μένει χρώ-
» ματος, ἀλλὰ τρέπεται καὶ μετανθεῖ. Οὗτος ἡμῖν
» εὐκταῖος ἐραστὴς, ἡβάσκων ἀμφὶ πρώτην ὑπήνην.
» Εὐδαίμων ἡ τὸν νέον εὐτυχοῦσα ἐπίσης ἐραστὴν ὁμοῦ
» καὶ ἐρώμενον! Μακαρία ἡ συγκοιμωμένη τούτῳ,
» χλιδῶσα κατ' εὐνὴν ἡ ἐντρυφῶσα τῷ κάλλει! εὐ-
» μενεστέροις ὄμμασιν ἐκείνην αἱ Χάριτες εἶδον. Καὶ
» πᾶσαι μοι δοκοῦσιν ἐρᾷν αὐτίκα τοῦ μειρακίου. »
Ἥσθη ταῖς μαρτυρίαις, καὶ ὑφ' ἡδονῆς παντοδαπὰ
χρώματα παρ' ἕκαστον λόγον ἠφίει, καὶ, τὸ λεγό-
μενον δὴ τοῦτο, ἐδόκει τῇ κεφαλῇ ψαύειν τοῦ οὐρανοῦ.
Καὶ τότε πεπίστευκε τὸν νέον εἶναι καλόν· αὗται
γὰρ ἑαυτὰς αἱ γυναῖκες τότε δὴ κρίνουσιν εἶναι κα-
λὰς, ὅταν ἰδών τις ἐπαινέσῃ, ὅταν ἐρασθείη θαυμάσας.

» liando amori vel sola hæc nasi aduncitas. Sed hæc » cæsaries pulchra per se quidem; sed pulchrior cir- » cumamplexa sincipit, dein juxta aures descendens » mixta lanugini. Tum amiculi colores quam mi- » randi! non enim colorem unum servat, sed mu- » tatum semper floret. Talis nobis optandus amor » prima florens lanugine. Felix quæ juvenem parili » amore amata simul et amans possidet! fortunata » quæ cum ipso cubat, luxurians in lecto, formaque » superbe gaudens! Propitiis illam oculis viderunt » Gratiæ. Omnes mihi in summa videntur eum de- » perire mulieres.» Læta tot testibus domina præ voluptate mutabat colorem ad singulas voces, videbaturque sibi, quod dicitur, sublimi vertice cœlum tangere. Tum demum vere formosum esse juvenem credidit. Nam et ipsæ se mulieres tum credunt forma præcellere, quum quis eas videns laudavit, quum miratus amare cœpit.

XII.

(Adolescens omnes appellans ad probandam formam amasiæ.)

EVHEMERUS LEUCIPPO.

Quis unquam formas orientis vidit? quis occidui orbis mulieribus congressus est? Veniant undique feminarum amatores judicare de mea pulchra connuba, dicantque veraces si quando tam dignam spectari speciem noverint. Nam quacumque illi injeceris oculos, occurrit ubique forma; formam semper attingis. Momus hic frustra abiens dolet, ejulat, desperat. Subiit mihi ultra admirationem spectare staturæ decus et gratiam, transiitque usque ad pedes miraculum. Natura enim pes bene aptus etiam inornatas exornare condidicit. Sed et me lactant convenientes formæ mores. Nam mea Pythias conditionem vivendi meretriciam sortita, simplicitatem tamen nativam retinet et indolem inculpatam, moribus ita compositis ut conditione ejus longe sint meliores. Quin me nulla re magis cepit quam innocentia. Si quid das, qualecumque id sit, laudat, non meretricium in morem, quicquid datur parvi æstimantium. Ita nos

ΙΒ'.

(Νέος προσκαλούμενος πάντας τῆς φίλης δοκιμάσαι τὸ κάλλος.)

ΕΥΗΜΕΡΟΣ ΛΕΥΚΙΠΠΩι.

ΤΙΣ ἄρα τεθέαται τῆς ἕω τὰ κάλλη; τίς δὲ ταῖς ἑσπερίαις ὡμίληκε γυναιξίν; Ἠκέτωσαν οἱ πανταχόθεν ἐρωτικοὶ φιλογύναικες πρὸς κρίσιν τῆς ἐμῆς Καλλικοίτης, καὶ σὺν ἀληθείᾳ λεγόντων εἴ που τοιοῦτον ἱστορήκασιν ἀξιοθέατον κάλλος. Ὅπου γὰρ ἂν τις αὐτῇ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιβάλῃ, πανταχοῦ κάλλος αὐτῷ συναντᾶται, καὶ κάλλους ἐφάπτεται. Ταυτῆς ὁ Μῶμος ἀποσφαλεὶς, ἄχθεται καὶ στένει καὶ ἀπορεῖ. Παραδόξως τεθαύμακα τὴν ἡλικίαν, τὴν χάριν, καὶ μέχρι τοῦ ποδὸς διῆλθε τὸ θαῦμα· φύσει γὰρ ὁ ποῦς εὔπλαστος ὢν καὶ τὰς ἀκοσμήτους οἶδε κοσμεῖν. Ἐφήδομαι τοῖς τρόποις εὖ μάλα συμπρέπουσι τῇ μορφῇ. Ἑταίρας μὲν γὰρ ἡ Πυθιὰς εἴληχε βίον, ἁπλότητα δὲ σύμφυτον ἔχει καὶ ἄμεμπτον ἦθος· Ἅπαντα τῆς τάξεως τούτου βελτίω βίου, καὶ αὐτόν με μάλιστα ᾕρηκε τῷ ἀκάκῳ. Δῶρον δὲ, ὅ τις δῷ, ἐπαινεῖ, οὐχ, ὥσπερ ἑταίρα, πᾶν τὸ διδόμενον σμικρὸν ἡγουμένη. Καὶ, ὥσπερ κολοιὸς ἀεὶ παρὰ κολοιὸν, ἱζάνομεν

ἄμφω. Τί δεῖ περαιτέρω προβαίνειν, ἔνθα δὴ τὰ τερπνὰ τῆς Ἀφροδίτης ἀπόῤῥητα; Λεκτέον δὲ μόνον ὡς αντιλέγει τοσοῦτον, ὅσον ἐν τῷ βραδύνειν ἐρεθίσαι. Ὁ μὲν οὖν τράχηλος αὐτῆς ἀμβροσίας ὄζωδε, καὶ τὸ ἆσθμα ἡδύ· ἢ δὲ μήλων ἢ ῥόδων πόμασι συμμιγέντων ἀπόζειν φιλήσας ἐρεῖς. Τοῖς δὲ στέρνοις τοῖς καλοῖς ἐπιθεὶς τὴν κεφαλὴν, ἠγρύπνουν, αὐτὸ καταφιλῶν τὸ πήδημα τῆς καρδίας· Οὐκοῦν τῶν ἀφροδισίων, ὡς ἔφη τις, εἰς τὸ τῆς ἡδονῆς τέλος ὁδὸς ἐστιν μία· ἀναφρόδιτοι γὰρ αἱ δυσειδεῖς γυναῖκες, καὶ ἡδονῆς ἐν ἐκείναις οὐκ ἀρχὴν, οὐ τέλος εὕροι τίς· ἐπεὶ κἀν τοῖς ἐδέσμασιν ἓν τέλος ὁ κόρος· ἀλλὰ τὸ μὲν τρέφει καὶ τέρπει, τὰ δὲ παντελῶς ἀνατρέπει. Διὰ ταύτην ἡμέρα μοι πᾶσα λευκὴ, καὶ τῶν ἐν φαρέτρᾳ λογιζομένων εἰς εὐτυχίαν οὐχ ἧττον. Ἀιδόντων μὲν οὖν ἀκήκοα πολλάκις, ὡς πέφυκεν ἀποδημία τὸν πόθον ἐκλύειν, καὶ παροιμιαζόμενοι δὲ φασὶν, » Τοσοῦτον φίλος, » ὅσον ἐρᾷ τις ἐναντίον· » ἐγὼ δὲ ὄμνυμι τὰς Χάριτας Πυθιάδος, ὡς οὐδὲ ἀποδημῶν ἀπεστάτουν τῆς πρὸς ἐκείνην φιλίας. Οὐδὲν οὖν ἧττον ἐπανῆλθον ἐρῶν· μᾶλλον, διαλιπὼν, καὶ μειζόνως ᾐσθόμην τοῦ πόθου· καὶ χάριν οἶδα τῇ Τύχῃ, ὅτι μοι λήθην οὐκ ἐνέθηκε τῆς φιλτάτης. Ἔφη δ᾽ ἄν τις ἐρωτικὸς ποιητὴς καθομηρίζων ἡμᾶς,

Ἀσπάσιον λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοιτο.

semper adsidemus alter alteri, veluti monedulæ. Quid ulteriora narrem, ubi secretæ et infandæ Veneris deliciæ? Dicam hoc unum tamen, tamdiu repugnare illam, donec mora desiderium accenderit. Sed collum ejus ambrosiam spirat; suavis anima; dicas, quum pangis basium, sentire te mixta poculis poma vel rosas. Itaque ego, delicato pectori cervice incumbens, insomnem noctem duxi, sussultum cordis ipsum basians. Non est ergo venerii operis, ut dixit quidam, ad finem voluptatis unicum iter: carent enim venere deformes; ac voluptatis in iis non caput, non pedes inveneris. Nam et ciborum finis unus satietas: sed hic nutrit simul et lætat; sunt qui prorsus avertunt. Per hanc mihi dies omnis candida, nec minus felix iis quæ in pharetra numerantur. Itaque audieram sæpius canentes absentiam natam solvendo cupidini: dicuntque vulgo, » Amicus tantum, quamdiu coram videt. » At ego Pythiadis gratias juro, ne absenti quidem excidisse illius cupidinem. Ita redii non minus amans, immo magis amavi relictam, magisque me juvit desiderium; gratiamque Fortunæ dico, quod non mihi imperavit amicissimi capitis oblivium. Dicat quis amatorius poëta Homerum nobis accommodans,

Dulces antiqui leges repetisse cubitis.

XIII.

(Patris concubinam amabat filius: gnarum id medico forte magis quam arte; isque arte persuadet patri ut eam concedat filio.)

EUTYCHOBULUS ACESTODORO.

Et hoc longum me tempus, amice, docuit, fortuna egere artes omnes, fortunæque vicissim ab artibus ornamentum accedere. Nam illæ, ni numen adjuvet, imperfectæ; et hæc magis elucescit, ubi occasiones suas præbuit peritis. Sed quoniam longa, sat scio, præfatio narrationem avide exspectanti, dicam rem ipsam, non morabor amplius.

Charicles, optimi Polyclis filius, æger amore paternæ pellicis decubabat in lecto, caussatus occultam corporis ægritudinem; revera animum anxius amatorio morbo. At pater, ut bonum patrem ac filii amantem par fuit, confestim Panacium accersit, medicum vere dignum suo nomine. Is, admotis pulsui digitis, advocata in consilium mente, oculisque observans motus animi indices,

ΙΓ'.

(Παῖς ἐπόθει τὴν τοῦ φύσαντος παλλακήν· ἰατρὸς διέγνω τὸν ἔρωτα, τύχῃ πλέον ἢ τέχνῃ χρησάμενος, καὶ μεθόδῳ πείθει τὸν πατέρα τῷ παιδὶ παραχωρῆσαι τῆς παλλακίδος.)

ΕΥΤΥΧΟΒΟΥΛΟΣ ΑΚΕΣΤΟΔΩΡΩι.

Τῶι μακρῷ καὶ τοῦτο, φίλτατε, κατέμαθον χρόνῳ, ὡς καὶ τέχναι πᾶσαι προσδέονται τύχης, καὶ τύχη διακοσμεῖται ταῖς ἐπιστήμαις· αἱ μὲν γὰρ ἀτελεῖς μὴ συνεργοῦντος τοῦ θείου· ἡ δὲ μᾶλλον εὐδοκιμεῖ τὰς ἑαυτῆς ἀφορμὰς τοῖς ἐπιστήμοσι δωρουμένη. Ἐπεὶ τοίνυν μακρόν γε τὸ προοίμιον, εὖ οἶδα, τῷ ποθοῦντι θᾶττον ἀκοῦσαι, ἤδη λέξω τὸ συμβὰν, μηδὲν ἔτι μελλήσας.

Χαρικλῆς, ὁ τοῦ βελτίστου Πολυκλέους υἱὸς, παλλακίδος τοῦ τεκόντος πόθῳ κλινοπετὴς ἦν, σώματος μὲν ἀφανῆ πλαττόμενος ἀλγηδόνα, ψυχῆς δὲ ταῖς ἀληθείαις ἐρωτικὴν αἰτιώμενος νόσον. Ὁ γοῦν πατὴρ, οἷα πατὴρ ἀγαθὸς καὶ σφόδρα φιλόπαις, αὐτίκα Πανάκιον μεταπέμπεται, τὸν ὄντως ἐπώνυμον ἰατρὸν, ὃς τοὺς μὲν δακτύλους τῷ σφυγμῷ προσαρμόζων, τὸν δὲ νοῦν μετάρσιον ἄγων τῇ τέχνῃ, καὶ τοῖς ὄμμασι τὸ διαγνωστικὸν ὑποφαίνων κίνημα τῆς δια-

νοίας, οὐδὲν ὅλως ἀῤῥώστημα κατενόει γνώριμον ἰατροῖς. Ἐπὶ πολὺ μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος ἰατρὸς ἀμήχανος ἦν· τῆς δὲ ποθουμένης ἐκ ταὐτομάτου παριούσης διὰ τοῦ μειρακίου, ἀθρόον ὁ σφυγμὸς ἄτακτον ἥλλατο, καὶ τὸ βλέμμα ταραχῶδες ἐδόκει, καὶ οὐδὲν ἄμεινον τὸ πρόσωπον διέκειτο τῆς χειρός. Καὶ διχόθεν ὁ Πανάκιος διέγνω τὸ πάθος· καὶ, ὅπερ ἁπλῶς ἐκ τέχνης οὐχ εἶλεν, ἐκ τύχης μᾶλλον εἶχε λαβών· καὶ τὸ δῶρον τῆς προνοίας εἰς καιρὸν ἐταμιεύετο τῇ σιωπῇ. Καὶ πρῶτος ἦν αὐτῷ τῆς ἐπισκέψεως ἡγούμενος ὅδε ὁ τρόπος· αὖθίς τε παραγενόμενος, διεκελεύετο πάσας τῆς οἰκίας κόρην τε καὶ γυναῖκα διὰ τοῦ κάμνοντος παριέναι, καὶ μὴ χύδην, ἀλλὰ κατὰ μίαν, ἐκ διαστήματος βραχέος διακρινομένας ἀλλήλων. Καὶ, τούτου γιγνομένου, αὐτὸς μὲν τὴν ὑποκάρπιον ἀρτηρίαν τοῖς δακτύλοις ἁρμονικῶς ἐπεσκόπει, τὸν ἀκριβῆ γνώμονα τῶν Ἀσκληπιαδῶν καὶ μάντιν ἀψευδῆ τῶν ἐμφυομένων ἡμῖν διαθέσεων· ὁ δὲ τῷ πόθῳ κλινήρης, πρὸς μὲν τὰς ἄλλας ἀτάραχος ἦν, τῆς δὲ παλλακῆς ἧς εἶχεν ἐρωτικῶς, ἐκφανείσης, εὐθὺς καὶ τὸ βλέμμα πάλιν καὶ τὸν σφυγμὸν ἀλλοιότερος ἦν. Ὁ δὲ σοφὸς καὶ λίαν εὐτυχὴς ἰατρὸς ἔτι μᾶλλον τὴν ἀπόδειξιν τῆς νόσου παρ' ἑαυτῷ βεβαιότερον ἐπιστοῦτο, τὸ τρίτον τῷ Σωτῆρι φάσκων. Προφασισάμενος γὰρ κατασκευῆς αὐτῷ φαρμάκων δεῖσθαι τὸ πάθος, ἀπεχώρει

nullum prorsus morbum agnovit familiarem medicorum filiis. Ita diu tantus medicus quid censeret incertus stetit. Sed quum forte ante oculos adolescentis amata transiret, repente pulsus inconditæ sussilire, visus turbari, nec facies melius manu. Ita Panacius caussam mali sensit duplici indicio, quodque arte sola non percepisset, agnovit adnitente fortuna. Providentiæ tamen donum ad tempus texit silentio; primusque illi inquirendi modus hic fuit. Mox reversus jussit quotquot in ædibus seu puellæ seu mulieres, transire cunctas ante lectum jacentis, non passim omnes, sed seorsim singulas, brevi inter se intervallo distinctas. Id dum fit, aptata digitis arteria, qua manus brachio committitur, cœpit inspicere certam Asclepiadarum regulam, veracemque testem innatarum nobis passionum. At ille amore æger, ad alias quidem immotus, ubi amata pellex apparebat, pulsum statim turbabatur rursus et visum. Atque inde sapiens ac felicissimus medicus firmius apud se statuit conceptam de morbo sententiam, tertium Servatori reservans, ut aiunt. Nam, caussatus medendo morbo pharmaca sibi opus esse, abiit, pollicitus cum iis adfuturum postera die, simul jacentem spe bona

fovens, et miserum consolatus patrem. Sed ubi dicta adfuit, pater ac ceteri e familia servatorem eum vocantes amice accedentes salutabant. Clamare ille contra acerbe, et succensens graviter desperare medicinam. Tum, Polycle suppliciter orante, caussamque desperationis exquirente, gravius irasci cum clamore, confestimque abitum parare. Tandem, patre rogante supplicius, et pectus osculante, et genibus accidente, tum demum, velut coactus, caussam cum ira ediceret: » Ille » inquit, » uxorem meam efflictim deperit, uriturque incesta » flamma. Et jam ego, livore æmulo accensus, non » fero parati mœchi conspectum. » Ad hæc Polycles et ad filii morbum pudore, et ad Panacium rubore suffusus, tamen, naturali amore impellente, non extimuit super uxore propria medicum appellare, necessariam id salutem, non adulterium nominans. Quæ dum Polycles rogat, clamare intentius Panacius qualia decebant iratum animum, rogatum ut ex medico leno fieret, et quidem uxoris suæ, quamvis id aliis prætexeretur nominibus. Verum ubi instare Polycles contra, salutemque id rursus non adulterium vocare cœpit, tum ratiocinator medicus velut in conclusione rem ipsam

τέως, ὑπισχνούμενος τῇ ὑστεραίᾳ ταῦτα κομίζειν· ἅμα τε τὸν νοσοῦντα χρησταῖς παραθαῤῥύνων ἐλπίσι, καὶ δυσφοροῦντα ψυχαγωγῶν τὸν πατέρα. Ὡς δὲ κατὰ καιρὸν ἐπηγγελμένον παρῆν, ὁ μὲν πατὴρ καὶ πάντες οἱ λοιποὶ σωτῆρα τὸν ἄνδρα προσεῖπον, καὶ φιλοφρόνως ἠσπάζοντο προσιόντες· ὁ δὲ χαλεπαίνων ἐβόα, καὶ, δυσανασχετῶν αὐστήρως, τὴν θεραπείαν ἀπέγνω. Τοῦ δὲ Πολυκλέους λιπαροῦντος ἅμα καὶ πυνθανομένου τῆς ἀπογνώσεως τὴν αἰτίαν, ἠγανάκτει, σφοδρότερον κεκραγὼς, καὶ ἀπαλλάττεσθαι τὴν ταχίστην ἠξίου· ἀλλ᾽ ὁ πατὴρ ἔτι μᾶλλον ἱκέτευε, τά τε στήθη φιλῶν, καὶ τῶν γονάτων ἁπτόμενος. Τότε δῆθεν, πρὸς ἀνάγκης, ὧδε σὺν ὀργῇ τὴν αἰτίαν ἐξεῖπε. » Τῆς ἐμῆς γαμετῆς οὗτος ἐκτόπως ἐρᾷ, καὶ παρανόμῳ τήκεται πόθῳ· καὶ ζηλοτυπῶ τὸν ἄνθρωπον » ἤδη, καὶ οὐ φέρω θεὰν ἀπειλουμένου μοιχοῦ. » Ὁ τοίνυν Πολυκλῆς τοῦ παιδὸς ᾐσχύνθη τὴν νόσον ἀκούων, καὶ τὸν Πανάκιον ἠρυθρία· πλὴν, ὅλως τῆς φύσεως γεγονὼς, οὐκ ἀπώκνησε περὶ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς τὸν ἰατρὸν ἱκετεύειν, ἀναγκαίαν τινὰ σωτηρίαν, οὐ μοιχείαν τὸ πρᾶγμα καλῶν. Ἔτι δὲ τοιαῦτα δεομένου τοῦ Πολυκλέους ὁ Πανάκιος διωλύγιον κατεβόα, φάσκων οἷάπερ εἰκὸς ἦν φθέγγεσθαι δεινοπαθοῦντα τὸν αἰτιώμενον ἐξ ἰατροῦ μεταβάλλειν εἰς μαστροπὸν μοιχείας, καὶ τῆς ἑαυτοῦ γαμετῆς, εἰ μὴ φανερῶς

οὕτως τοῖς ῥήμασιν. Ἐπεὶ δὲ πάλιν ἐπέκειτο Πολυκλῆς ἀντιβολῶν τὸν ἄνδρα, καὶ πάλιν σωτηρίαν οὐ μοιχείαν ἐκάλει τὸ πρᾶγμα, ὁ συλλογιστικὸς ἰατρὸς, ὡς ἐν ὑποθέσει τὸ συμβὰν ἀληθῶς ἀντεπάγων, ἤρετο Πολυκλέα· « Τί οὖν; πρὸς Δίος! σὺ δ' ἂν, εἰ ὁ παῖς τῆς » σῆς ἤρα παλλακίδος, ἐκαρτέρεις αὐτῷ ποθοῦντι » ταύτην ἐκδοῦναι; » Ἐκείνου δὲ φήσαντος « Πάνυ » γε, νὴ τὸν Δία· » ὁ σοφὸς ἔφη Πανάκιος· « Οὐκοῦν » σαυτὸν, ὦ Πολύκλεις, ἱκέτευε, καὶ παραμυθοῦ τὰ » εἰκότα· τῆς σῆς γὰρ οὗτος παλλακίδος ἐρᾷ. Εἰ δὲ » δίκαιον ἐμὲ τὴν ὁμόζυγα παραδιδόναι τῷ τυχόντι » διὰ σωτηρίαν, ὡς ἔφης, πολύ γε μᾶλλον δικαιότερόν » σε τῷ παιδὶ κινδυνεύοντι παραχωρῆσαι τῆς παλ» λακίδος. » Εἶπεν εὐμεθόδως, συνελογίσατο δυνατῶς, καὶ πέπεικε τὸν τεκόντα τοῖς οἰκείοις πειθαρχῆσαι δικαίοις. Πρότερον μέντοι Πολυκλῆς ἑαυτῷ προσεφθέγγετο λέγων· « Χαλεπὴ μὲν ἡ αἴτησις· δύο » κακῶν εἰς αἵρεσιν προκειμένων, τὸ μετριώτερον » αἱρετέον. »

inferens; »Quid enim?» inquit »si amicam tuam »amaret filius, num eam sustineres amanti cedere?» »Facerem» inquit ille» Jovem testor.» »Teipsum ergo »exora, o Polycles» inquit Panacius» ;teipsum solare; »nam hic amicam tuam deperit. Quod si jus et rec»tum est me salutis caussa conjugem extraneo tra»dere, quod censebas; quanto te æquius est peri»clitanti filio conjugem usuariam permittere?» Dixit methodice: conclusit fortiter, perfecitque ut pater pareret legi suæ. Prius tamen ad seipsum Polycles: »Grave est quod rogas» inquit; »ceterum e duo»bus malis legendum minus.»

XIV.

(Meretrix ad juvenes canticis ipsam demulcentes, non pecuniis.)

PHILEMATIUM EUMUSO.

Non didicit movere puellas tibia, nec ductantur scorta modulatis lyræ pulsibus, si absit pecunia. Quæstui soli servimus, non lactamur cantilenis. Quid vos ergo, juvenes, frustra disrumpitis buccas inflanda fistula? nihil vos juvabunt citharæ modulamina. Quid fidibus negotium facessitis? quid hanc cantilenam insusurratis? » Non vis, puella, mu» lier fieri? quousque puella, et virgo, impruden» tium nomina? » An vos nostis quidem, quam sine argento vana omnia, nec puellis credula? Sed me facilem decipi censetis, tanquam imperitam amoris infantulam profanamque Veneris mysteriis, ac magis obnoxiam capi, quam incuriosam agnam dormientem ceperit lupus. Sed ego, vetulæ quondam vitilenæ sorori meæ, ejusque amatoribus per occasionem conversata, non indocilis visa sum; sed jam et meretriciam disciplinam condidici, et mentem erudivi, novaculaque in cotem incidi, et

ΙΔ'.

(Πορνίδιον πρὸς νέους ᾄσμασιν, οὐκ ἀργυρίῳ, προτρεπομένους αὐτήν.)

ΦΙΛΗΜΑΤΙΟΝ ΕΥΜΟΥΣΩι.

ΟΥΤΕ αὐλὸς ἑταίραν οἶδε προτρέπειν, οὔτε λύρα τις ἐφέλκεται πόρνας, ἀργυρίου χωρίς. Κέρδει μόνον δουλεύομεν· οὐ θελγόμεθα μελῳδίαις. Τί οὖν μάτην, ὦ νέοι, διαῤῥήγνυσθε τὰς γνάθους ἐμφυσῶντες τῇ σύριγγι; οὐδὲν ὑμᾶς ὀνήσει τὰ κιθαρίσματα. Τί πράγματα παρέχετε ταῖς χορδαῖς; Τί δὲ καὶ ᾄδοντες ἔφητε; » Οὐκ ἐπιθυμεῖς, ὦ παρθένε, γενέσθαι γυνή; » Μέχρι τίνος παρθένος καὶ κόρη, τὰ τῶν ἀνοήτων » ὀνόματα; » Ἦ ταῦτα μὲν ἴστε που πάντως, ὡς ἀνάργυρον οὐδὲν ταῖς ἑταίραις ἐστὶ πιθανόν, ᾠήθητε δέ με ῥᾳδίως ἐξαπατᾷν, ὡς ἐρωτικῶν ἀγύμναστον παῖδα, καὶ παντελῶς ἀμύητον Ἀφροδίτης, καὶ προχειρότερον ἑλεῖν ἢ λύκος λιπαρὰν ἄρνα καθεύδουσαν. Ἀλλ' ἔγωγε παλαιᾷ συνοῦσα πορνοδιδασκάλῳ, τῇ ἀδελφῇ, καὶ τοῖς ἐκείνης ἐρασταῖς κατὰ πρόφασιν ὁμιλοῦσα, οὐδὲν ἔδοξα δυσμαθής· ἀλλὰ τὸν ἑταιρικὸν ἤδη μεμελέτηκα βίον, καὶ παρατέθηγμαι τὸν νοῦν, καὶ γέγονα ξυρὸν εἰς ἀκόνην, καὶ ἀργυρίῳ τῶν νέων τὸν

ἔρωτα δοκιμάζω· χρυσίου γὰρ μεῖζον τεκμήριον τοῦ κομιδῇ φιλεῖν οὐκ οἶδα ἕτερον. Τοιγαροῦν τινὲς ἅμα προϊούσας ὁρῶντες, Κρωβύλου ζεῦγος ἀστεϊζόμενοι πολλάκις ἐπιφωνοῦσιν ἡμᾶς. Νὴ τὰς χάριτας, ἀκήκοα πολλάκις αὐτῆς εἰκότως ἐκεῖνο μάλιστα τοῖς φίλοις λεγούσης » Ὑμεῖς μὲν ὀρέγεσθε κάλλους » ἐγὼ δὲ χρημάτων ἐρῶ· οὐκοῦν ἀνεπιφθόνως τοὺς » ἀλλήλοις θεραπεύσωμεν πόθους. » Κἀγὼ τὸν νόμον ἀποδέχομαι καὶ ζηλῶ· τούτῳ πείθεσθε, τῶν περιττῶν ὀργάνων ἀφέμενοι· τό γε ἡμέτερον οὐ κωλύσει· ἀλλ' ἐὰν ἀργύριον ᾖ, πάντα θεῖ κ' ἐλαύνεται.

ΙΕ'.

(Δύο πόλεις κατ' ἀλλήλων διέκειντο πολεμίως. Μιᾶς τούτων βασιλεὺς ἠράσθη κόρης ἐκ τῆς ἐναντίας πόλεως, ὡς ἐπαφροδίτως ἐκμανείσης αὐτῷ, καὶ, γάμου τυχὼν, ἐν ἀμοιβῆς μέρει πρὸς τοὺς πολίτας ἐσπείσατο τῆς φιλτάτης.)

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣ ΛΥΣΙΜΑΧΩι.

ΟΥΔΕΝ, ὡς ἐγῷμαι, πιθανώτερον πέφυκεν οὐδ' ἀνυσιμώτερον Ἀφροδίτης· ἴσασι δὲ οἱ βεβλημένοι· καὶ τούτων ἡμῖν ἀντίψηφος οὐδὲ εἷς. Αὕτη καὶ πόλεμον διαλύει, καὶ δυσμενεῖς παρασκευάζει βεβαιότατα

adolescentium cupidinem argento censeo : non enim aliud majus amoris magni indicium novi quam pecuniam. Itaque multi, euntes simul ubi videre, vulgatum sermone Crobyli jugum nobis insusurrabant. Testor Gratias; audivi illam sæpius hæc amatoribus merito edicere : » Vos formam » desideratis, ego pecuniam. Præfiscini ergo inser- » viamus invicem alter alterius cupidini. » Eamdem ego legem accipio et fero. Huic vos parete, abjectis instrumentis futilibus. Per me equidem non stabit : argentum modo adsit, cito agentur ferentur omnia.

XV.

(Civitates duæ hostilia exercebant : alterius rex puellam ex altera furiate amavit, potitusque, mercedis vicem, pacem fecit cum ejus civibus.)

APHRODISIUS LYSIMACHO.

Enimvero nihil ego esse Venere efficacius, aut persuadere potentius censeo. Norunt qui ejus tela sensere, nec quisquam eorum contra ibit. Illa et bella solvit, et inimicos firmissime inter se con-

ciliat. Quin sæpius et imperatores fortissimos, et magnos exercitus, et ingentem apparatum belli, parvus ille sagittator tenuis aculeæ ictu, et ipsum etiam Martem irritum facit, mansuefacta ejus feritate; ut, qui armatum hostem, quantumvis fortem, audacter protento exceperit scuto, projectaque hasta, idem, viso Cupidine, confestim clypeum abjiciat, et, nuper audacia ferox, salmacidam dextram tendens, fateatur victoriam, excedatque pugna sagittario infanti terga vertens, ne quidem molliter repugnare ausus. Exemplum dabo.

Miletus et Myus civitates longo jam tempore bellum exercebant, intercluso utrimque commercio; nisi quod Miletum ex altera, per brevi temporis inducias, commeabant, commercii tempus et modum habentes Dianæ inibi cultæ festum, quod utrisque erat pro brevibus belli feriis. Sed eos conciliavit miserata Venus, occasionem hanc machinata. Puella quædam fuit Pieria nomine, et natura formosa, et tum a Venere ornata splendidius. Ea tum ex Myunte Miletum venit. Ibant, curante rem omnem dea, cum ceteris in Dianæ puella gratiis florens, et Phrygius, urbis princeps, mentem saucius amore puellæ tum primum visæ.

σπένδεσθαι πρὸς ἀλλήλους· ἀμέλει τοι πολλάκις, „ μετὰ στρατηγοὺς ἀρίστους καὶ μεγάλα στρατόπεδα καὶ πολλὴν τοῦ πολέμου συσκευὴν, ὁ βραχὺς ἐκεῖνος τοξότης μικρᾶς ἀκίδος βολῇ, καὶ αὐτὸν δήπου τὸν Ἄρη περιττὸν ἀποφαίνει, πρᾳότητα μὲν πορίζων... „Ενθα τὶς, ὁπλίτην μὲν ἰδὼν, εἰ καὶ δύσμαχον, προυβάλλετο τὴν ἀσπίδα σὺν εὐτολμίᾳ, κατιθύνων τὸ δόρυ· Ἔρωτος δὲ φανέντος, γέγονε ῥίψασπις εὐθὺς ὁ τέως θρασὺς, καὶ τὴν δεξιὰν ἄκοντι προσανατείνας, ὡμολόγει τὴν ἧτταν, τῆς τε μάχης ὑπανεχώρει, μετατρέπων τὰ νῶτα παιδαρίῳ τοξότῃ, μηδέ γ' οὖν μαλθακὸς αἰχμητὴς εἶναι δι' ἐκεῖνον τολμήσας.

Μίλητος τοίνυν καὶ Μυοῦς αἱ πόλεις ἐπὶ μήκιστον χρόνον πρὸς ἀλλήλας ἀνεπίμικτοι διετέλουν· πλὴν ὅσον ἐς Μίλητον οἱ τῆς ἑτέρας ὑπόσπονδοι βραχὺ προσεφοίτων, καιρὸν ἔχοντες καὶ μέτρον τῆς αὐτόθι τιμωμένης Ἀρτέμιδος τὴν πανήγυριν, καὶ σμικρὰν ἀνακωχὴν ἑκάτερος τὴν ἑορτὴν ἐποιοῦντο. Τούτους Ἀφροδίτη κατελεοῦσα διήλλαξεν, ἀφορμὴν εἰς σύμβασιν μηχανησαμένη τοιάνδε· κόρη γάρ τις τοὔνομα Πιερία, φύσει τε καὶ κάλλει κὰκ τῆς Ἀφροδίτης ἐπισημότερον κοσμηθεῖσα, ἐκ τοῦ Μυοῦντος ἐγκαίρως ἐπεδήμησε τῇ Μιλήτῳ. Καὶ, τῆς θεοῦ τὸ πᾶν διεπούσης, μετὰ τοῦ πλήθους εἰς Ἀρτέμιδος ἐχώρουν, ἡ μὲν παρθένος ταῖς Χάρισιν ἀγλαϊζομένη, Φρύγιος δὲ, ὁ

τοῦ ἄστεος βασιλεὺς, πρὸς τῶν Ἐρώτων κατατοξευόμενος τὴν ψυχὴν ἐπὶ τὴν κόρην τὴν πρώτην αὐτίκα φανεῖσαν. Καὶ θᾶττον ἄμφω συνῆλθον εἰς εὐνὴν, ἵνα καὶ πρὸς εἰρήνην ὅτι τάχιστα συναφθῶσιν αἱ πόλεις. Ἔφη δ' οὖν ὁ νυμφίος ἐρασμίως ἐναφροδισιάσας τῇ κόρῃ, καὶ σπεύδων αὐτῇ πρέπουσαν ἀμοιβὴν ἀποδοῦναι· » Εἰθὲ » γὰρ θαῤῥοῦσα λέξειας, ὦ καλὴ, τί ἂν σοι χαριέ» στατα γένοιτο παρ' ἐμοῦ, καὶ διπλασίαν ἡδέως » τὴν αἴτησιν ἀποπληρώσω. » Τοιαῦτα μὲν ὁ δίκαιος ἐραστής· σὲ δὲ, ὦ πασῶν ὑπερφέρουσα γυναικῶν ἤ κάλλει καὶ γνώμῃ, τῆς εὔφρονος οὐ παρήγαγεν εὐβουλίας, οὐχ ὅρμος, οὐχ ἐλικτῆρες, οὐ πόλεων τὸ πολύτιμον, οὐ περιδέῤῥαιον, οὐ Λύδιός τε καὶ ποδήρης χιτὼν, οὐ πορφυρίδες, οὐ θεράπαιναι τῆς Καρίας, οὐδὲ Λυδῶν ὑπερφυῶς ἱστουργοῦσαι γυναῖκες, οἷς ἅπασιν ἀτεχνῶς ἀγάλλεσθαι τὸ θῆλυ πέφυκε γένος· ἀλλ' εἰς γῆν ἑώρας, τὸ πρόσωπον ὥσπερ τις συννοουμένη· εἶτα ἔφης ἐπιχαρίτως πεφοινιγμένη τὰς παρειὰς, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ αἰδοῦς ἀποκλίνασα, καὶ πῇ μὲν τῆς ἀμπεχόνης ἄκροις δακτύλοις ἐφαπτομένη τῶν κροσσῶν· πῇ δὲ περιστρέφουσα τοῦ ζωνίου τὸ ἄκρον, ἔστιν δὲ ὅτε καὶ τοὔδαφος περιχαράττουσα τῷ ποδί· ταῦτα δὴ τὰ τῶν αἰδουμένων ἐν διαπορήσει κινήματα· ἔφης οὖν μόλις ἠρεμαίᾳ φωνῇ· » Ἐπίνευσον, » ὦ βασιλεῦ, ἐμέ τε καὶ τοὺς ἐμοὺς συγγενεῖς εἰς

Convenerunt uterque cito in unum lectum, ut et citius in unam pacem civitates venirent. Ille, mire delectatus amatorio puellæ connubio, cupidusque conveniens præmium reponere, » Velim dicas » mihi » inquit » audacter, bella, quid maxime » ex me expetas : ego id tibi lubens merito duplum » repræsentavero. » Hæc justus amator. At te, mulieres ceteras et forma antistans et sapientia, non dimovere prudenti consilio monilia, non inaures, non civitatum luxuriæ, non torques, non Lydia talaris tunica, non purpuræ, non Cariæ ancillæ, non Lydorum textrices eximiæ, quis omnibus supra modum affici sequior sexus amat. Sed primum terram despectans veluti cogitabunda, dein genas rubore gratioso perfusa, vultu pudibunde demisso, ac modo vestis fimbrias summis digitis apprehendens, modo summam zonam convertens, modo etiam signans terram pede, qualia pudore dubitabundi solent, vix tandem summissa voce eloqui institisti : » Da mihi, Rex, ut ego et consanguinei » mei veniamus libere, quum libebit, in hanc fe» licem civitatem. » Agnovit Phrygius amantis pa-

triæ mulieris mentem, velle illam pacem patri conciliare cum Milesiis. Annuit regie, desiderium que amicæ perfecit, sanctiusque id amore firmavi quam si vicinis ad sacra pacem jurasset. Natur enim pacari promtus homo, quum felix est. Vis e rebus secundis demere iras, ac prosperis eventib crimina luere. Ita tu manifestum fecisti, Pieria, posse Venerem oratores facere non paulo melior vel Pylio Nestore. Nam multi sæpius utrimqu secus ex utraque urbe sapientissimi oratores d pace convenerant; frustra omnes tamen pudibund atque anxii re infecta redierant. Invaluit inde tri tum Ionibus feminis votum: » Utinam me pari » honore conjugem conjux honestet, quali Phry » gius pulchram honestavit Pieriam! »

τήνδε τὴν εὐδαίμονα πόλιν, ὅτ' ἂν ἐθέλοιμεν, ἐπ' ἀδείας ἰέναι. » Ὁ δὲ Φρύγιος τῆς φιλοπάτριδος γυναικὸς ὅλον κατενόησε τὸν σκοπὸν, ὡς διὰ τούτων ἐκείνη σπονδὰς πρὸς Μιλησίους πραγματεύεται τῇ πατρίδι, κατένευσέ τε βασιλικῶς, καὶ τὸ σπουδασθὲν κύρωσε τῇ φιλτάτῃ, πιστότερον ἢ κατὰ θυσίαν σπεδάσας ἐξ ἔρωτος τοῖς ἀστυγείτοσι τὴν εἰρήνην· φύσει γὰρ εὐδιάλλακτον ἄνθρωπος, ὅταν εὐτυχῇ· αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ τὰς ὀργὰς ὑφαρπάζειν, καὶ τοῖς εὐτυχήμασι τὰ ἐγκλήματα διαλύειν. Οὕτως οὖν ἐκφανῶς δεδήλωκας, ὦ Πιερία, τὴν Ἀφροδίτην ἱκανὴν εἶναι παιδεύειν ῥήτορας, οὐκ ὀλίγον ἀμείνους καὶ τοῦ Νέστορος τοῦ Πυλίου· πολλοὶ γὰρ πολλάκις ἑκατέρωθεν τῶν πόλεων σοφώτατοι πρέσβεις ἐξ ἑτέρας εἰς ἑτέραν ὑπὲρ εἰρήνης εἰσιόντες διακενῆς ὅμως, κατηφεῖς τε καὶ ἀσχάλλοντες, ἄπρακτον ἀνέλυον τὴν πορείαν. Ἐντεῦθεν τοιοῦτος εἰκότως παρὰ ταῖς Ἴωσι πάτριος ἐπεκράτησε λόγος· » Εἴθε με παραπλησίως ὁ σύνοικος τιμήσειε τὴν ὁμόζυγα, ὥσπερ ὁ Φρύγιος τὴν καλὴν τετίμηκε Πιερίαν! »

ΙΣτ΄.

(Ἤρα τις ἀπόῤῥητον ἔχων τὸν πόθον· εἶτα, τυχὼν, ἐκ περιχαρείας γεγράφηκε φίλῳ.)

ΛΑΜΠΡΙΑΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗι.

ΕΡΩΤΙ περιπεσὼν ἀποῤῥήτῳ, κατ' ἐμαυτὸν ἔφασκ[ον] ἀπορῶν· » Οὐδεὶς ἕτερος ἐπίσταται τῆς ἐμῆς καρδία[ς] » τὸ βέλος, εἰ μὴ σύγε πάντως ὁ τρώσας, καὶ ἡ ταύτ[α] » σε καλῶς παιδεύσασα μήτηρ· οὐ δύναμαι γὰ[ρ] » οὐδὲ γυναιξὶν, οὐρανὲ, τοὐμὸν ἀφηγήσασθαι πάθος. » Πέφυκε δὲ τοῖς ποθοῦσιν μᾶλλον ἐπαύξειν ὁ λα- » θραῖος ἅμα καὶ σιγώμενος ἔρως· ἅπας γὰρ, δι' ὅτου[ν] » ἀχθόμενος τὴν ψυχὴν, τὸ λυποῦν ἐκλαλῶν, ἐπι- » κουφίζει τῇ διανοίᾳ το βάρος. Ὡς ταύτην, Ἔρω[ς], » βέβληκας τὴν ψυχὴν, οὕτως ἴσῳ βολῇ τὴν ἐμ[ὴν] » κατατόξευσον ἐρωμένην· μᾶλλον δὲ πραοτέρῳ, ἵ[να] » μὴ ταῖς ἀλγηδόσιν αὐτῆς ἀμαυρώσαι τὸ κάλλος. » Μηνύομαι ταχύ· ἔνδον εἰσπορεύομαι πρὸς ἐκείν[ην]· λόγου μεταδίδωσιν ἡ φιλτάτη, καὶ συμπαραθεῖ τ[οῖς] ῥήμασι χάρις καὶ τῶν μύρων αὐτῆς εὐοσμία, καὶ τ[ῆς] αἰδουμένης τὸ βλέμμα δεινῶς ἐκμαῖνον τὸν ὀρθ[ῶς] ἐρῶντα. Εἶδον χεῖρας ἄκρας καὶ πόδας, τὰ λαμπ[ρὰ] τοῦ κάλλους γνωρίσματα, καὶ πρόσωπον εἶδον [...]

XVI.

Amabat quis amorem ineffandum. Tandem potitus, scribit amico suum gaudium.)

LAMPRIAS PHILIPPIDI.

Infantem sortitus Cupidinem, dicebam ad meipsum anxius : » Nemo alius cordis mihi vulnus novit » præter te unum qui me sauciasti, et, quæ te hæc » tam bene docuit, matrem. Nec mulieribus enim » adfectum meum eloqui potens sum, nec viris; » amatque crescere et augeri tectus ac tacitus amor. » Nam et quisquis mentem quocunque dolore » anxius, si causas doloris eloquitur, levat magno » onere animam. Ut meum sauciasti pectus, Amor, » ita tu pari ictu figas amatam meam; immo leviori, » ne quid doloribus ejus forma marcescat. » Ocyus admittor; accedo ad eam intro; sermonem illa mecum serit, concurritque sermonum gratia cum odorum ejus suavi spiramine : verecundus aspectus, potens furiare verum amantem. Vidi summas manus ac pedes, splendida formæ indicia; vidi formosam faciem, vidi et neglectum quid e pec-

tore. Ceterum non ausus sum eloqui meum desiderium: quin, vix intra labia suspirabundus, »Tu,» inquam »Amor (nam potes), facito ut illa prior »roget, prior hortetur, prior ducat ad suum cu»bile.» Vix hæc ego dixeram, potentem Amorem precatus, audiit ille propitius, damnavitque voti. Illa mihi, adprehensa manu, commalaxavit digitos, semi-hiantibus labris remissos, et dulce risit; volentisque valde aspectus fuit, nuper severus, at statim factus amatorius. Quin, amore lymphata, cervicem mihi inclinatam osculata, tam furiale adhæsit, ut vix labra solvere esset, totumque os mihi contrivit. At, resolutis tandem labris, suave spirans halitus, nec unguinibus exterius spirantibus cedens, penetravit in meam animam. Cetera, nam utique nosti quid supersit, cogita ea tecum: quid enim opus verbis inanibus? Hoc unum dicam, certasse nos adinvicem per totam noctem, quis comparem amare videretur magis; et, ita mutuis blanditiis gaudia miscentibus, tertiata verba præ voluptate excidisse.

προσωπον· τὸ δέ τι καὶ τῶν στέρνων ἀμεληθὲν τεθεώρηκα. Πλὴν οὐ τεθάῤῥηκα τὸν πόθον ἐκφῆναι· ἐντὸς δὲ μόλις τῶν χειλῶν ὑποστένω· » Σὺ τοίνυν, ὁ Ἔρως, » δύνασαι γὰρ, αὐτὴν παρασκεύασον πρώτην αἰτῆσαι » καὶ προτρέψαι καὶ καθηγήσασθαι πρὸς εὐνήν. »

Ταῦτα μὲν οὖν ἔφην ἀρτίως, τῷ κρατίστῳ προσευχόμενος Ἔρωτι· ὁ δὲ ἀκήκοεν εὐμενῶς, καὶ πεπλήρωκε τὴν εὐχήν. Καὶ, τῆς ἐμῆς αὐτὴ λαβομένη χειρὸς, ἐμάλαττε τοὺς δακτύλους ἐκ τῶν ἁρμῶν ἠρέμα χαλῶσα, καὶ προσεγέλασεν ἡδύ· καὶ ἦν σφόδρα βουλομένης τὸ βλέμμα· πάλαι μὲν σεμνὸν, νῦν δὲ γέγονεν ἐξαίφνης ἐρωτικόν. Τοιγαροῦν, ἐκβακχευθεῖσα τῷ ἔρωτι, ἀνέκλασέ τε πρὸς ἑαυτὴν τὸν αὐχένα, καὶ πεφίληκεν οὕτω προσφῦσα μανικῶς, ὥστε μόλις ἀποσπᾶσαι τὰ χείλη, καὶ κατατέτριφέ μου τὸ στόμα. Τῶν δὲ χειλέων αὐτῆς ὑπανοιχθέντων, ἀτμὸς εὐώδης, καὶ τῶν ἔξωθεν οὐκ ἐλαττούμενος μύρων, εἰς τὴν ψυχὴν ἐπωχετεύετο τὴν ἐμήν. Τὰ δ' ἄλλα, οἶδας γὰρ ὁποῖα τὰ λοιπὰ, νόει μοι κατὰ σαυτὸν, ὦ φιλότης, οὐδὲν περιττοῦ δεόμενος λόγου. Λέξω μέντοι τοσοῦτον, ὡς πρὸς ἀλλήλους ἐφιλονεικοῦμεν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἁμιλλώμενοι τίς φανεῖται θατέρου μᾶλλον ἐρῶν· κἂν τοῖς ἀφροδισίοις κολακικῶς ἀμφοῖν ὁμιλούντων ἡμιτελεῖς ὑφ' ἡδονῆς ὠλίσθαινον λόγοι.

ΙΖ'.

(Ὁ τῆς κακοήθους ἐρῶν.)

ΞΕΝΟΠΕΙΘΗΣ ΔΗΜΑΡΕΤῼ.

Ὦ Δυστρόπου γυναικός! ὢ βαρβάρων ἠθῶν! ὢ ψυχῆς ἀνημέρου, μηδὲ ἴσα θηρίοις τιθασσευομένης τῆς φύσεως! Ἔγνων ἑταίρας, ἐνέτυχον θεραπαίναις, ὁμοζύγων πεπείραμαι διαφόρων, καὶ θνητὸς ὢν πολλάκις κἀυτὸς ὑπηρέτηκα θεῷ· ὁ γὰρ Ἔρως, ὡς ὕδωρ ἀνὰ τοὺς κήπους ἀμαρεῦον, ἄγει με πολυτρόπως· καὶ πολλαχοῦ κατὰ γυναικῶν (ὡς ἐπήβολος! ὡς ἐπιτυχής!) ἔστησα τρόπαια, προσφόρως ἑκάστῃ τὰς ἐρωτικὰς μεθόδους προσάγων· ἀλλὰ τῆς Δάφνιδος ἡττήθην, ὁμολογῶ, καὶ νῦν πρῶτον εἰς γύναιον ἠπόρηκε Ξενοπείθης. Κύρβεις γὰρ ἑταιρικῶν ἐστὶν κακῶν· ἐρῶσα καρτερεῖ, ὑπεραίρεται ποθουμένη, οὐκ ἐνδίδωσι κολακείαις, κέρδους ὑπερορᾷ, οἰκείῳ μόνῳ δουλεύει σκοπῷ, καὶ πάντα δεύτερα ποιεῖται τοῦ δοκοῦντος αὐτῇ· ὁ δὲ γέλως αὐτῆς, εἴ ποτε συμβαίη, ἐπ' ἄκρων κάθηται τῶν χειλῶν. Ἐγὼ δὲ παρῄνεσα τῇ βαρβάρῳ, λέγων· » Μὴ » σκυθρώπαζε, καλή γε οὖσα· μηδὲ τὰς ὀφρῦς ἄναγε· » εἰ γὰρ φοβερὰ γένοιο, ἧττον ἔσῃ καλή· » ἀλλ' οὐδὲν αὐτῇ τῶν ἐμῶν ἐμέλησε λόγων· ὄνος λύρας, οὐδὲ

XVII.

(Morosæ amator.)

XENOPITHES DEMARETO.

O morosam mulierem! o barbaros mores! o inhumanam animam et naturam immansuetiorem feris! Novi puellas; ancillas attigi; conjugatas multas tentavi; mortalisque sæpius et ipse inservivi deo. Nam me Amor, veluti per hortos serpentem aquam, huc illuc agit; sæpiusque de mulieribus, ut compos, ut fortunatus, trophæa, statui, suas cuique et singulas amoris admovens machinas. Sed victus sum, fateor, a Daphnide, et Xenopithes ille nunc primum circa mulierem hæret animi anxius. Tabula enim illa est meretriciorum malorum: si amat, sustinet; amatur, spernit; blanditiis non cedit; quæstum insuper habet; velle suum sequitur solum, ceteraque post suum placitum ponit; risus ei si quando excidit, stat in summis labris. Admonui ego barbaram his vocibus: »Ne contrahe frontem, quum bella sis; ne »supercilia adducas; minus eris bella, si terribilis

» eris. » Sed illa sermones meos subterhabuit. Velut asinus lyram, ne tantulum quidem auscultare videtur consilium meum. Non desperandum tamen ob isthæc fortissimis amantium. Nam et aquæ gutta continue stillans et lapidem cavare condidicit. Densior ergo adhibenda esca fugaci; tum, si rursus hamum vorarit, rursus captabo; tertiumque saltem disrumpam fallacis genam. Non enim me difficultate superabit; nec piscaturam deponam, quamvis captura difficilis. Nam et hoc proprium amoris, diligens et improbus labor. Et tempore Trojam inclytam Atridæ cepere. Aggredere ergo mecum, amice, hoc opus; nam et tu communem mecum ignem sentis, et decumani fluctus instar jactaris: communi navi commune discrimen, ut est in proverbio.

XVIII.

(Meretrix solis formosis et juvenibus morigera.)

CALLICŒTA MIRACIOPHILÆ.

Ter quaterque felix es, amorem pulchricupidum sortita, nec divitiis præter libidinem obnoxium. Ita semper accedis ad juvenes, gaudia cum iis miscere tanquam desiderandis amatoribus præoptans,

γρὺ τῆς ἐμῆς συμβουλῆς ἐπαΐειν δοκεῖ. Πλὴν οὐκ ἀπογνωστέοι ταῦτά ἐστιν τοῖς ἀνδρειοτέροις τῶν ἐραστῶν· ῥανὶς γὰρ ὕδατος ἐνδελεχῶς ἐπιστάζουσα καὶ πέτραν οἶδε κοιλαίνειν. Συχνότερον οὖν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσακτέον· κἂν αὖθις τὸ ἄγκιστρον καταπίῃ, πάλιν ἀσπαλιεύσω, καὶ τόγε τρίτον αὐτῆς ἀνακρούσω τὴν γένυν· οὐ γάρ με νικήσει ἡ δυσμεταχείριστος οὖσα, οὐδὲ ἀπαγορεύσω τὴν ἐμὴν ἀγκιστρείαν, εἰ καὶ δυσθήρατος ἡ γυνή· ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔρωτος ἴδιον, τὸ λιπαρὲς καὶ φιλόπονον· χρόνῳ δὲ καὶ Ἀτρεῖδαι τῆς κλεινῆς ἐκράτησαν Τροίας. Συνεπιλαβοῦ τοίνυν, ὦ φίλε· καὶ σὺ γὰρ ὁμοίως ἐκοινώνεις μοι τοῦ πόθου, καὶ τρικυμίας τὸν τρόπον τῆς ἀστάτου σαλεύεις· κοινὴ γὰρ ναῦς, κοινὸς κίνδυνος, ὁ παροιμιώδης διετάξατο λόγος.

ΙΗ'.

(Ἑταίρα μόνοις καλοῖς τε καὶ νεανίαις.....)

ΚΑΛΛΙΚΟΙΤΗ ΜΕΙΡΑΚΙΟΦΙΛΙΗι.

ΥΠΕΡΕΥΔΑΙΜΟΝΕΙΣ, ἔρωτα φιλόκαλον εὐτυχοῦσα, καὶ μηδενὶ παρὰ τὸ ἥδιστον δουλεύοντα πλούτῳ· ἀεὶ γοῦν τοῖς ἐν ἡλικίᾳ προστρέχεις, οἷα ποθεινοῖς ἐρασταῖς συνῆδεσθαι βουλομένη, καὶ τοῖς

ἀκμάζουσι χαίρεις, καὶ μειρακίοις ὡραϊζομένοις εὐφραίνῃ συνοῦσα, καὶ λίαν ἐρωτικῶς διάκεισαι τῶν καλῶν, καὶ διατελεῖς ἀμελὴς ἀκόμψων, ἐπιμελὴς εὐπρεπῶν. Ὥσπερ οὖν αἱ Λάκαιναι σκύλακες εὖ μεταθεῖς τε καὶ ἰχνεύεις, ὅπη δ' ἂν αἴσθοιό τινος τῆς σῆς ἀμέλει θήρας ἀξίου· τοὺς δὲ πρεσβύτας παντελῶς ἀτερπεῖς καὶ πόῤῥωθεν ἀποφεύγεις· κἂν τις γέρων προτείνῃ Ταντάλου θησαυροὺς, οὐχ ἱκανὸν ταῦτα παραμύθιον κρίνεις πρὸς ἀναφρόδιτον πολιὰν, μὴ οὐχὶ ἐπ' ἔσχατον ἐλθεῖν σε τῆς ἀηδίας, ὁρῶσαν μὲν ὄψιν πρεσβυτέραν καὶ οὐκ ἐν ὥρᾳ, ἑπομένων δὲ τῶν ἄλλων ταύτῃ, ἃ καὶ λόγοις ἀκούειν οὐκ ἐπιτερπὲς, μὴ ὅτι δὴ ἔργοις, ἀνάγκης ἀεὶ προσκειμένης μεταχειρίζεσθαι. Ἐντεῦθεν ἐπὶ πάσης προφάσεως τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ποθεῖς· ἥλικα γὰρ δὴ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος τέρπειν τὸν ἥλικα· ἡ γὰρ, οἶμαι, χρόνου ἰσότης, ἐπὶ ἴσας ἡδονὰς ἄγουσα, δι' ὁμοιότατον φιλίαν παρέχεται. Καὶ ὁ μέν τις τῶν νέων, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις παρὰ σοὶ κληθεὶς ἐπαινεῖται· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφης· τὸν δὲ διὰ μέσου τούτων ἐρεῖς ἐμμετρότατα ἔχειν· μέλανας δὲ, ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις· λευκοὺς δὲ, θεῶν παῖδας προσείρηκας. Μελιχρώτους δὲ οἴει τοὔνομα τίνος ἄλλου ποίημα εἶναι, ἢ τοῦ ἐνόντος σοι πόθου, ὑποκοριζομένου τε καὶ φέροντος εὐχερῶς τὴν ὠχρότητα, εἰ μόνον ἐπὶ ὥρᾳ προσῇ. Καὶ ἐνὶ λόγῳ

et adolescentibus gaudes, et ephebos ætate florentes lubens amplexaris, et formosis amatorie conversaris, et inlepidos spernis, elegantes exquiris. Ita, sicuti Lacænæ canes, celeri transcursu vestigare nosti, sicubi quis venatura tua dignus. At senes prorsus injucundos longe vitas; nec, si quis vieta ætate Tantali thesauros offerat, tanti id esse credis, ut invenustam canitiem æquiori animo feras, neque ad ultimum descendas tædium; spectanda senili ac marcenti facie, ceterisque hujus morbi corollariis, quæ nec audire juvat, nedum ut reipsa tangere ea semper cogare. Inde quovis prætextu juvenes deperis; æqualis enim ex veteri dicto æqualem juvat: nam temporis æqualitas ad pariles voluptates ducens ex simili amorem conciliat. Itaque juvenum si quis simus, laudas tanquam concinnum; aduncum nasum regium vocas; medium inter hos modicum dicis; nigri sunt, viriles appellas; albi, deorum filios indigitas; melleorum vero nomen aliunde credis effictum quam ab amore tuo imminuente pallorem, bonique consulente, dummodo tempestivum? In summa, quosvis

prætextus prætexis, quamvis vocem effers, ut nullum tempestiva ætate amatorem amittas, sicut vinosos videmus quodvis vinum quovis prætextu amplexari. Quod vinositatis argumentum, testor te, care Dionyse, etiam in nobis ipsis cernere habemus, ne quæramus exemplum foris.

XIX.

(Scenicam amator duxit domum, nato sibi ex ea simillimo patri filio.)

EUPHRONIUM THELXINOÆ.

Aglaidis filiam Melissarium propitiis per Junonem oculis si unquam et nunc Fortuna respexit; scenaque liberatam honestissime convertit et nomen et ornatum ad augustiorem vitam. At ego (sed absit invidia libertati), ego, inquam, ætatem serviam absurdis theatris et inficetis amantibus. Fuit illa scenica, educata primum misere apud matrem pauperculam. Procedente ætate, eximia inter ceteras compares evasit, ferociorque arte facta theatrum totum tenuit. Primum enim, ut

πάσας προφάσεις προφασίζῃ, καὶ πάσας φωνὰς ἀναφθέγγῃ, ὥστε διὰ φιλεραστείας μηδὲν ἀποβαλεῖν τῶν ἀνθούντων ἐν ὥρᾳ, ὥσπερ τοὺς φιλοίνους ὁρῶμεν πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπαζομένους. Τὸ δὲ τῆς οἰνοποσίας, ὦ φίλε Διόνυσε, κἂν ἐφ' ἡμῖν αὐταῖς θεωρήσαιμεν, ἀλλοτρίου παραδείγματος μηδὲν δεηθεῖσαι.

ΙΘ'.

(Μουσουργὸν ἑταίραν τις ἀπέστησεν ἐραστὴς, παιδὸς αὐτῷ παρ' ἐκείνης ὁμοιοτάτου τεχθέντος.)

ΕΥΦΡΟΝΙΟΝ ΘΕΑΞΙΝΟΗΙ.

ΜΕΛΙΣΣΑΡΙΟΝ τὴν Ἀγλαΐδος, νὴ τὴν Ἥραν, εὐμενέσιν ὀφθαλμοῖς, εἴπερ ποτὲ, καὶ νῦν εἶδεν ἡ Τύχη· καὶ, τῆς σκηνῆς ἀπαλλαγεῖσα, παγκάλως ἐπὶ τὸ σεμνὸν μετήλλαχε προσηγορίαν ἅμα καὶ σχῆμα. Ἐγὼ δὲ (ἀλλὰ φθόνος ἐκποδὼν εἴη τῆς ἐλευθερίας!) ἐγὼ δ' οὖν τὸν πάντα δουλεύσω χρόνον ἀτόποις τε θεάτροις καὶ ἀγνώμοσιν ἐρασταῖς. Αὕτη μουσουργὸς ἦν, ὑπὸ μητέρι πενιχρᾷ ταπρῶτα πονήρως τρεφομένη· προϊοῦσα δὲ, πασῶν γέγονεν εὐμουσοτέρα τῶν ὁμοτέχνων, καὶ θαρσαλέως ἐχρῆτο τῇ τέχνῃ, ἅτε λοιπὸν θεάτρου μεστὴ γεγονυῖα. Πρότερον μὲν γὰρ, ὡς εἰκὸς, ἐγελᾶτο,

εἶτα λαμπρῶς ἐθαυμάζετο, τὰ δ' οὖν τελευταῖα, καὶ δεινῶς ἐφθονεῖτο. Οὐ πώποτε γὰρ, κατὰ μνήμην ἐμὴν, ἐκβέβηκε τῆς σκηνῆς· κἀκ τῆς τέχνης, οἷα φιλεῖ, κοσμηθεῖσα τὴν ὄψιν. ἐδόκει βελτίων, καὶ τοὺς ἐραστὰς εἶχε θερμοτέρους, εἶτα καὶ πλείους φιλοτιμότερόν τε χαριζομένους διὰ κλέος τῆς ἐπιστήμης. Πολύτιμον τὸ Μελισσάριον παρ' ἄνδρας πλουσιωτάτους ἐφοίτα· ἣν οὐκ ἔδει λαβεῖν ἐν γαστρὶ, ὅπως μὴ διὰ παιδογονίαν ἀτιμοτέρα γένοιτο τοῖς συνοῦσι, τῆς ἀκμῆς τὸ ἄνθος ἄωρον ἀποβαλοῦσα τοῖς πόνοις. Ἀκηκόει δὲ ἡ μουσουργὸς ὁποῖα γυναῖκες λέγουσι πρὸς ἀλλήλας, ὡς, ἐπειδὰν ἐν γαστρὶ γυνὴ λήψεσθαι μέλλοι, οὐκ ἐξέρχεταί οἱ παντάπασιν ἡ γονὴ, ἀλλ' ἔνδον ἐμμένει κεκρατημένη τῇ φύσει· ταῦτα τοίνυν ἀκούσασα, ξυνῆκεν ἐμφρόνως, καὶ διεφύλαττεν ἀεὶ τὸ ῥηθέν· καὶ, ὡς ᾔσθετο τὸ συμβὰν οὕτως, οὐκ ἐξιοῦσάν οἱ τὴν γονὴν, ἔφρασε τῇ μητέρι, καὶ ὁ λόγος, ἅτε πρὸς ἐμπειροτέραν, ἦλθεν ὡς ἐμέ· κἀγὼ μαθοῦσα, καὶ ταύτῃ διαπράξασθαι ἅπερ ᾔδειν ἐγκελευσαμένη, τῆς προσδοκωμένης ἐλπίδος ἀπήλλαξα τάχιον. Ὡς δὲ Χαρικλέους ἠράσθη, νέου τινὸς ἐπισήμου καὶ κάλλει καὶ πλούτῳ, καὶ ἀντερῶντος οὐχ ἧττον ἐκείνης, παιδοποιεῖν ἐξ ἐκείνου προσηύχετο πᾶσι τοῖς γενεθλίοις θεοῖς· καὶ δὴ συνείληφεν ἀσφαλῶς· εἶτα, τῆς Εἰλειθυίας ἐγκαίρως ἐπισταμένης, τίκτει παιδίον ἀστεῖον, ἣ

par erat, ridebant; dein, mirabantur valde; postremo, serio invidebant. Nunquam enim memini excidisse eam scena. Tum, ut fieri amat, addente ornatum arte, pulchrior visa, et amabatur ardentius et a pluribus; largiusque illi et libentius ingerebant munera propter artis præstantiam. Ita honore aucta Melissarium itabat ad dites viros; nec prægnantem eam fieri expediebat, ne puerperium minueret ei apud amantes gloriam, amisso in laboribus partionis acerbo flore ætatis. Audierat illa quæ mulieres inter se solent: concepturæ non egredi omnimodis semen, sed manere intus vi naturæ retentum. Id prudenti memoriæ condens tenuit semper; atque, ubi ita accidisse sibi sensit, non egredi sibi semen, edixit matri, venitque sermo ad me, cui major peritia. Jussique ego ut faceret quæ noram commoda, atque ita perfeci statim ut ea spes caderet irrita. Sed ubi Chariclem amare cœpit, juvenem et forma et opibus illustrem, et mutuo adfectu redamantem, rogavit omnes genitales deos, ut ex eo sibi nascerentur liberi. Concepitque strenue; dein, Lucina in tempore adjuvante, puerum venustum, per Gratias, peperit, et a natura exactissime adsimilatum patri,

Id mater lucrum sibi præsens et faustum rata, puero nomen indidit Eutychidi; cœpitque nimio adfectu amare infantem nominibus multis, ut filium, ut venustum, ut amabilem, ut florenti patri simillimum. Habent enim momentum ad parentum amorem formosiores liberi, soletque e duobus aut pluribus gratior esse qui pulchrior. At Charicles nato confestim ita adfectus est, ut nefas censeret meretricem dici amplius, quæ talem peperisset Venerium nepotulum. Itaque statim abductam ab infami opera matrem, liberum quæsendum gratia, duxit domum; auxitque mirum in modum pueruli nativitas pristinum cupidinem; merita inde matri voluptas reduxit faciem sereniorem quam puerperæ solent. Et ego nuper, nitida veste sumta, visitavi Pythiadem: nam id nomem adsumsit, et omnia ejus agnovi bona. Quin et puerulo ejulanti basium pegi, calidum quidem ut formoso; tenerum tamen, ut delicatiori ipsis quas colore refert rosis. Stupeo, per Deos, qui mulier omnia statim mutarit. Subit admirari ei demissum ejus vultum, gestum moderatum, severum risum, capillum sine arte implicitum; decentem desuper mitram, brevem ac summissum

τὰς Χάριτας, καὶ τῷ φύσαντι γνησίως ἐξεικονισμένον τῇ φύσει. Ἡ μὲν οὖν μήτηρ ἕρμαιον αὐτῇ καὶ εὐτύχημα λογίζεται τοῦτο, καὶ τὸν υἱὸν ἐπωνόμακεν Εὐτυχίδην· ὑπερηγάπα δὲ τὸ βρέφος, στέργουσα διαφόρως, ὡς υἱὸν, ὡς εὐπρεπὲς, ὡς ποθούμενον παιδίον, καὶ λίαν ἐμφερὲς ὡραιοτάτῳ πατρί. Εὑρήσεις γάρ τινα ῥοπὴν εὐνοίας παρὰ τοῖς γεγεννηκόσιν εὐτυχοῦντας τοὺς εὐειδεστέρους τῶν παίδων· καὶ, δυοῖν ὄντοιν ἢ καὶ πλειόνων, ἡδίων τοῖς γονεῦσιν ὁ καλλίων. Ὁ δὲ Χαρικλῆς οὕτως εὐθὺς διετέθη πρὸς τὸ τεχθὲν φιλοστόργως, ὥστε ἀδικώτατον κρίνειν ἑταίραν ἔτι καλεῖσθαι, τὴν ἐρώτιον τοιοῦτον τεκοῦσαν. Τοιγαροῦν αὐτίκα τῆς αἰσχρᾶς αὐτὴν ἀπέστησεν ἐργασίας, καὶ ἐπ᾽ ἀρότῳ παίδων γνησίων τὴν ἐρωμένην ἠγάγετο γαμετήν· καὶ πολλαπλασιάζει τὸν πόθον τῆς σχέσεως τοῦ παιδαρίου· ὅθεν εἰκότως ἐκ περιχαρείας τῇ μητέρι τὸ βλέμμα φαιδρὸν, καὶ οὐδὲ τεκούσης ἀπήνθησεν. Ἀρτίως οὖν περιβαλομένη σεμνὴν ἐφεστρίδα, γέγονα παρὰ τῇ Πυθιάδι (τοῦτο γὰρ μετακέκληκεν ἑαυτὴν), καὶ πάντων ἀγαθῶν συνηδόμην αὐτῇ. Τὸ δὲ παιδίον κλαυθμυριζόμενον ἰδοῦσα πεφίληκα, θερμῶς μὲν, ὡς καλὸν, ἁπαλὸν δὲ, ὡς τρυφερώτερον καὶ τῶν ῥόδων, οἷσπερ ἔοικε τὴν χροιάν. Ἐκπλήττομαι, νὴ τὼ Θεὼ, πῶς ἀθρόως ἅπαντα μεταβέβληκεν ἡ γυνή· καὶ πάρεστιν θαυμάζειν ἐκείνης βλέμμα προσηνὲς, μέτριον

ἦθος, μειδίαμα σεμνὸν, κόμην ἀφελῶς πεπλοκισμένην, καλύπτραν ἐπ' αὐτῆς εὖ μάλα σεμνὴν, βραχυλογίαν ἐν ἠρεμαίᾳ φωνῇ. Εἶδον καὶ ἀμφιδέας καὶ περισκελίδας, οὐ τὰς περιέργους ἐκείνας, ὦ φίλη, ἀλλ' ἔργῳ ὄντως ἐλευθερίᾳ πρεπῶδες· τοιοῦτον αὐτῇ καὶ περιαυχένιον καὶ τὸν ἄλλον κόσμον ἴδοι τις ἄν· προϊοῦσάν τέ φασιν νεύειν τε κάτω καὶ τεταγμένα βαδίζειν· σχῆμα δὲ συμπρέπον τῇ σωφροσύνῃ· καὶ εἴποις ἂν ὡς ἀεὶ τοιαύτη γέγονεν ἐκ παιδός. Ἅπαντα γοῦν ἐν ταῖς γυναικωνίτισι καὶ ταῖς ταλασίαις πρὸς ἀλλήλας ὁμιλοῦσι γυναῖκες· ἄπιθι τοίνυν, Θελξινόη, καὶ σὺ παρ' ἐκείνην ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν, μεταμφιασαμένη μέντοι κοσμίως ἡμιφάριον ἁλουργές· φυλάττου δὲ, γλυκυτάτη, μὴ μεταξὺ παρελκομένη τῇ συνηθείᾳ Μελισσάριον τὴν νῦν Πυθιάδα προσείπῃς· ὃ μικροῦ πέπονθα, νὴ τὴν Διώνην, εἰ μὴ Γλυκέρα παροῦσα λάθρα με ταχὺ διένυξε τῷ ἀγκῶνι.

Κ'.

(Φρούραρχος μοιχευθείσης αὐτοῦ τῆς γαμετῆς ὑπό τινος ἐμβεβλημένου μοιχοῦ.)

ΦΥΛΑΚΙΔΗΣ ΦΡΟΥΡΙΩΝΙ.

ΗΛΩ τις νεανίας μοιχὸς, καὶ δεσμώτης ἐφυλάττετο παρ' ἐμοῦ. Ἐγὼ τοῦτον εὐπρεπῆ καὶ νεανίσκην

sermonem. Vidi et armillas et femoralia, non curiosa illa, mi anime, sed liberam vere decentia. Ad eumdem modum et monile videas, et ceterum muliebrem mundum. Quin et quum prodit foras, deorsum despicere aiunt, et graviter ingredi, compositamque esse ad pudicitiam : dicas ita educatam a prima ætatula. Solent autem passim mulieres in gynæceis ex textrinis invicem aliæ ad alias accedere : vise ergo et tu ad illam, Thelxinoe (nam in vicinia habitat), adsumto decenti amiculo purpureo. Sed vide, dulcissima, ne, consuetudine decepta, Melissarium forte voces pro Pythiade; quod parum fui quin facerem, Venerem juro, ni me adstans juxta Glycera clam cubito monuisset.

XX.

(Commentariensis uxor stuprata ab adultero qui apud eum in vinculis.)

PHYLACIDES PHRURIONI.

Adolescentem in adulterio prehensum adservabam in vinculis. Eum ego venustum ac juvenem adver-

gens, miseratus exsolvi vinclis, solutumque ac pæne incustoditum dimisi per carcerem. Ille justum humanitatis reponens præmium, meam mihi stupravit conjugem. Tale nec notus furti adtentavit Eurybates. Aiunt eum in furto prehensum traditum custodiæ, conciliataque commentariensium gratia, monstrasse illis quomodo furari consuesset. Graphia habebant et spongias; iis sumtis, ascenso muro, evasit: sed non rapuit formosam conjugem. Hoc ubi cognitum ac conclamatum est, ut incredulum, ita ridiculum factum est malum. Et me, Justitiæ oculum testor, magis adficit ipso adulterio ludibrium, quod ille ego, et vinculorum observator et carceris, non servavi meam conjugem in ipsa custodia.

XXI.

(Mulier omnia præter coitum amatori permittens.)

ARISTOMENES MYRONIDI.

AUDI novum amoris malum, Myronide, quale ego audivi antea nunquam. Telesippem Architeles Phalero deperit. Illa vix tandem persuasa juvenem admittere, mirum ei præscribsit amoris modum.

ὁρῶν, πρὸς ἔλεον ἐπεκάμφθην, καὶ, τῶν δεσμῶν ἀπολύσας, ἄδετον ἁπλῶς καὶ σχεδὸν ἄφρουρον κατὰ τὴν εἱρκτὴν διαφῆκα. Ὁ δ', ἐμοὶ δίκαιον μισθὸν τῆς φιλανθρωπίας διδοὺς, τὴν σύνοικον ἐμοίχευσε τὴν ἐμήν. Τοιοῦτον οὐδὲ τὸν κλέπτην Εὐρύβατον τετολμηκέναι φασίν· ἐκεῖνον μὲν γὰρ ἁλόντα φυλάττεσθαι, φίλον δὲ γενόμενον τοῖς ἐπὶ τοῦ δεσμωτηρίου, τὸν τρόπον ἐπιδείκνυσθαι τῆς κλοπῆς· ἦσαν ἐγκεντρίδες αὐτοῖς καὶ σπογγιαί· ταύτας λαβὼν, ἀνερρίχατο τὸν τοῖχον· ἀλλ' οὐ τὴν καλὴν ἀνήρπασε γαμετήν. Τοῦτο ἔκπυστον καὶ περιβόητον, ὡς παράδοξον, καὶ παγγέλοιον γέγονε τὸ κακόν· καί με, νὴ τὴν Δίκην, ὑπὲρ τὴν μοιχείαν ὁ γέλως λυπεῖ, ὅτι, δεσμοφύλαξ ἅμα καὶ φρούραρχος ὢν, τὴν ἐμὴν ἔνδον οὖσαν οὐκ ἐφύλαξα γαμετήν.

ΚΑ'.

(Περὶ γυναικὸς πάντα πλὴν μίξεως οὐκ ἐπιτρεπούσης τῷ ἐραστῇ.)

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΜΥΡΩΝΙΔΗι.

ΚΑΙΝΟΝ γε τὸ κακὸν ἔρωτος, ὦ Μυρωνίδη! τοιοῦτον οὐδ' ἀκήκοα τρόπον. Τῆς Τελεσίππης ὁ Φαληρεὺς Ἀρχιτέλης ἐρᾷ· ἡ δὲ, πεισθεῖσα μόλις ὁμιλῆσαι τῷ μειρακίῳ, παράδοξον αὐτῷ προδιώρισε μέτρον.

» Ἅπτου » φησὶ » τῶν μαστῶν, ἡδίστων ἀπόλαυε
» φιλημάτων, καὶ προσαγκαλίζου περιβεβληκυῖάν
» με τὴν ἐσθῆτα· γάμον δὲ μήτε πολυπραγμόνει,
» μήτε προσδόκα· ἐπεὶ σαυτὸν ἀνιάσεις, καὶ τῶν
» ἐπιτετραμμένων ἐκπίπτων. » — » Ἔστω, δεδόχθω· » ἐξ ἀπορίας ἔφησεν Ἀρχιτέλης· » εἰ γὰρ
» οὕτω σοι φίλον, ὦ Τελεσίππη, οὐδ' ἐμοὶ ἐχθρόν.
» Ἀλλὰ καὶ χάριν » εἶπεν » εἴσομαι τῇ Τύχῃ, ἢ
» ψιλοῦ ῥήματος ἀπολαύων, ἢ καὶ μόνης ἀξιούμενος
» θέας. Ἐβουλόμην δέ, εἴγε σοι, φιλτάτη, δοκεῖ,
» γνῶναι, τί δή ποτέ μοι παντελῶς ἀπέγνως τὴν
» μῖξιν; » — » Ὅτι » ἔφη » ἐλπιζόμενος ἐστὶν ὁ γάμος
» ἡδύς, εὔχαρις καὶ λίαν εὐκταῖος· γέγονε; περιεφρονήθη, καὶ τὸ πάλαι σπουδαζόμενον ἐξαίφνης ἀπέρριπται, καὶ περιπτυόμενον ἀμελεῖται. Αἱ γὰρ
» ἐπιθυμίαι τῶν νέων ταχεῖαι, καὶ αὐταὶ πολλάκις
» ἑαυταῖς ἐναντίαι. » Τοιαύτης ὁ δυσέρως ἀνέχεται γυναικός· τοσοῦτον δεδυστύχηκεν Ἀρχιτέλης· καὶ σύνεστι τῇ ποθουμένῃ, καθάπερ εὐνοῦχος, τὰ ἐρωτικὰ περιεργαζόμενος, καὶ λιχνεύων· μᾶλλον δέ, καὶ τῶν ἐρώντων εὐνούχων ὁ μέλεος ἀργότερα δυστυχεῖ.

» Tange mammas » inquit; » decerpe basia; quin » et vestitam amplectere. Sed nubtias nec quære, » nec spera, ne tibi ipsi malum quæras, excidas» que concessis bonis. » — » Sit ita, » respondit anxius Architeles. » Si ita tibi placet, Telesippe, » idem mihi placet. Sed et gratiam debere me For» tunæ fatebor, si vel sermone pauxillulo, vel solo » aspectu dignus censeor. Sed velim, sis, amica, » resciscere, quid ita coitum omnimodis interdicis » mihi? » — » Quoniam » infit illa » speratæ nubtiæ » dulces, gratæ, optandæ; ubi potitus es, contem» tus venit, studioque magno petitum statim abi» citur, neglectuique habetur. Enim levia sunt ju» venum desideria, sæpiusque ipsis sibi contraria. » Talem infelix amator mulierem sustinet, tali malo premitur Architeles. Cum amica tanquam eunuchus versatur, amorem liguriendo et catillando exercens: immo miser longe ignavior eunuchis amantibus.

XXII.

(Lenæ dolus.)

LUCIANUS ALCIPHRONI.

Charisium amabat Glycera, et etiamnum amat; sed, ejus superbiam non ferens (nosti juvenem, nosti ejus mores), inibi erat ut amorem mutaret odio. Amare velle odii caussa erat; nimis odisse, amoris. Sed illa, collato consilio cum Doride, quæ famula et conciliatrix ipsi erat, postquam satis consultasse visum, lena egressa est veluti aliud actura. Visa ea, Charisius » Salve, » inquit » mi amica. » — » Et unde mihi » illa infit, » salus? » Rogat adolescens : » Quid tibi, per deos, novi accidit? » Respondit lena, fingens amaras lacrymas. » Ecce » inquit » Glycera inficetum Polemonem efflictim » perit; at te (dicam, quantumvis mirum) hostili » odio insectatur. » — » Num vera dicis? » stupefactus rogat, et multos colores mutans juvenis. » Et » verissima » inquit Doris. » Quin me sine venia cædit, si quando tui vel minimam taxim facio mentionem. » Ibi tum Charisius manifesto prodidit

ΚΒ'.

(Δόλος προαγωγοῦ.)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΑΛΚΙΦΡΟΝΙ.

ΓΛΥΚΕΡΑ Χαρίσιον ἐπόθει, καὶ νῦν δὲ ποθεῖ· μὴ φέρουσα δὲ τὴν ἀγερωχίαν τοῦ μειρακίου (οἶσθα γὰρ τὸν νέον καὶ τὸν τρόπον αὐτοῦ), ἤθελε πρὸς μῖσος αὐτῇ μεταβληθῆναι τὸ φίλτρον. Αἴτιον δὲ ἦν τοῦ βούλεσθαι μισεῖν τὸ λίαν φιλεῖν. Αὕτη οὖν συμβουλεύεται τῇ Δωρίδι· ἅβρα δὲ καὶ μαστροπὸς τῆς Γλυκέρας ἡ Δωρίς. Ὅτε τοίνυν ἱκανῶς αὐταῖς εἶχε τὸ σκέμμα, ἡ προαγωγὸς ὡς ἐφ' ἕτερόν τι προῆλθεν. Ταύτην ὁ Χαρίσιος ἰδὼν, » Χαίροις, » εἶπε, » φιλ-» τάτη. » Ἡ δὲ » Καὶ πόθεν ἂν ἐμοὶ » φησὶν » γένοιτο » χαίρειν; » Ὁ δ' οὖν νεανίας ἐπύθετο· » Τί δέ; τί, » πρὸς θεῶν; νεώτερόν τι συμβέβηκεν; » Ἡ δὲ μαστροπὸς ἀπεκρίθη, δεδακρυμένη δῆθεν πικρῶς· » Ἡ » Γλυκέρα τοῦ βδελυροῦ Πολέμωνος ἐκτόπως ἐρᾷ· σὲ » δὲ, εἰ καὶ παράδοξον ἐρῶ, μισεῖ μῖσος ἐξαίσιον. » » Ἆρα λέγεις ἀληθῆ; » καταπλαγεὶς ἤρετο πάλιν ὁ νέος, πολλὰ χρώματα ἀφιείς· » καὶ μάλα » φησὶν » ἀληθινά » ἡ Δωρίς. Ἐμὲ γοῦν ἔπληξεν ἀφειδῶς, » ἵνα σου μόνην ἐπὶ στόματος ἠρέμα τὴν προσηγορίαν

» ἐνέγκω. » Ἐνταῦθα Χαρίσιος ἐλέγχεται μᾶλλον ἐρῶν ἢ ποθούμενος· πολλοὶ γὰρ ὢν κατεφρόνουν ὑπ' ἐξουσίας, ὑπὸ τοῦ ζηλοτυπεῖν ἠράσθησαν ἐκφανῶς. Τὴν οὖν πολλὴν ἀλαζονείαν ἀφεὶς, φθέγγεται ταπεινόν τε καὶ σκυθρωπὸν καὶ τεθνηκὸς ἀθυμίᾳ· εἴωθε γὰρ ἡ βαρύτης, ἐὰν ἀμελεῖσθαι δοκῇ, καταβάλλεσθαι· ἐδάκρυέτε ἀστακτὶ μεταστραφεὶς ἐπὶ θάτερα, καὶ, τῇδε κἀκεῖσε τὸ πρόσωπον ἐξωθῶν, ἀποπέμπεται τὰ δάκρυα τῶν παρειῶν. » Τί δὴ οὖν ἄκων » φησὶν » λελύπηκα τὸ Γλυκέριον; ἑκὼν γὰρ οὐκ ἂν » ποτε κατ' ἐκείνης ἐπλημμέλουν. Ἐγὼ ταῦτα, νὴ » τοὺς Ἔρωτας, ἐβουλόμην, σοῦ γε παρούσης, πυθέ» σθαι τῆς Γλυκέρας, καὶ γνῶναι εἴ τι, τυχὸν, δίκαιον » ἐγκαλεῖ, καὶ τὸ λυποῦν, εἴπερ τί ἐστιν, θεραπεῦσαι. » Πλὴν ἥμαρτον, ὁμολογῶ· οὐδὲν ἀντιτείνω. Ἆρ' οὖν » οὐκ ἂν δέξαιτό με καὶ παραιτούμενον συγγνώμην » ἔχειν; » Ἐπένευσε μόλις καὶ ἀμφισβητήσιμον ἡ Δωρὶς, ἐφ' ἑκάτερα παρακινοῦσα τὸ βλέμμα. Ὁ δὲ δυσανασχετῶν ἐπανήρετο· » οὐδ' ἂν ἱκετεύων προσ» πέσω; » » Εἰκός γε, ὦ φίλτατε· οὐδὲν οἶμαι κωλύειν » συκάζειν τῆς ἐρωμένης τὸν τρόπον, ὅπως ἔχει συμ» βάσεως περὶ σέ. » Τότε δὴ χαίρων δεδραμήκει ὁ Χαρίσιος οἴκαδε τῆς ἑταίρας, ὁ καλὸς, ὁ τριπόθητος, ἐφ' ἱκετείας τραπόμενος· καὶ περιτυχὼν αὐτίκα προσπίπτει. Ἡ Γλυκέρα μὲν τέως τὸν τράχηλον

amare se magis quam amari. Nam plerique quas, quum frui datur, negligunt, eas, æmulatione accensi, aperte amaverunt. Ita, deposita tum is ferocia supplices voces fundere, tristisque ac desperatione interfectus (solet enim dejici superbia, si neglectui se esse viderit), conversusque in aliam partem incondite ejulare; ac, vultum modo huc, modo illuc convertere ut lacrymas excuteret e genis. »Quid ergo» inquit» imprudens feci ut of-»fenderem Glycerium? prudens enim nunquam »ego illi fui injurius. Velim ego, per Amores, id »ex ea te præsente exquirere, ut sciam si quid »forte merito queritur; et, si quid feci, faciam sa-»tis. Tamen peccavi, fateor; non eo infitias. Sed »num me etiam veniam quæsentem non admit-»tet?» Doris, nutu modo in hanc, modo in aliam partem reflexo, vix tandem certo annuit. Rogare ille rursus animi æger: »Ne si quidem supplex accidam illius genua?» — »Forset,» inquit »amice; »nec dii sirint, ut ego impediam quominus expe-»riaris, qualis amica tua futura sit, et qui affecta »reconciliandæ gratiæ.» Tum demum libens ad amicæ domum accurrit Charisius, ille pulcher, ille ter quaterque desideratus, ad preces versus.

Simul vidit, simul genua dominæ accidit. At illa, cervicem aliquandiu ammirata amici capitis, dein faciem ejus lenta manu sublevans, erexit juvenem, suamque clandestino basiavit manum, qua cupitum attigerat; citoque pacem fécit; non enim sinebat furiate insidens præcordiis amor, ut vel minimum aversari amicum fingeret. At lena interim clanculum ridens innuebat Glyceræ, nutuque dicebat solam se superbum subjecisse pedibus amasium.

XXIII.

(Amator et aleo, utraque infelix.)

MONOCHORUS PHILOCUBO.

Duobus simul incidi malis, amice, et, alterutri vix sufficiens, alterum auctarii vicem habeo, dupliciter infelix : malum enim hoc, nec melius alterum. Exhauriunt me quippe amica damnosa, et alea male mihi cadens, collusoribus felicius. Sed et, si quando talis aut alea cum rivalibus ludo, mens mihi amore lymphata turbatur. Ita fit ut circa varias calculorum transpositiones multum errans, vincar etiam ab iis qui lusus minus periti

ἐθαύμαζε τοῦ ποθουμένου, εἶτα, τὸ πρόσωπον ἡδέως ἀνερείδουσα τῇ χειρὶ, ἀνέστησέ τε, καὶ λάθρα τὴν ἑαυτῆς πεφίληκε δεξιὰν, ᾗ προσήψατο τοῦ μειρακίου, καὶ πρὸς τὸν νέον ξυνέβη ταχύ· οὐ γὰρ ἐπέτρεπεν ὁ μανικῶς ἐγκείμενος ἔρως δόξαι γοῦν σμικρὸν ἀπωθεῖσθαι τὸν φίλον· ἡ δὲ μαστροπὸς, λαθραίως μειδιῶσα, διένευσε τῇ Γλυκέρᾳ· ἐδήλου δέ πως τὸ νεῦμα· » Ἐγώ σοι μόνη τὸν ὑπερήφανον ὑπέταξα τοῖς ποσίν. »

ΚΓ'.

(Ἐρωτικὸς κυβευτὴς περὶ ἀμφότερα δυστυχής.)

ΜΟΝΟΧΩΡΟΣ ΦΙΛΟΚΥΒΩι.

ΔΥΟ δεινοῖς ἅμα περιπέπτωκα, φίλε· καὶ, πρὸς ἓν τούτων μόλις ὁποτερονοῦν διαρκῶν, ἐξ ἐπιμέτρου θάτερον ἔχων καὶ διπλάσια δυστυχῶ. Καὶ τὸ μὲν κακὸν, τὸ δὲ οὐκ ἄμεινον· ἐμὲ γὰρ καταναλῶσαν ἄπληστος ἑταίρα καὶ πεσσοὶ, πίπτοντες ἀτυχῶς μὲν ἐμοὶ, εὐβολώτερον δὲ τοῖς ἐναντίοις. Ἀλλὰ καὶ, τοῖς ἀντερῶσιν ἀστραγαλίζων ἢ κυβεύων, συγχέομαι τὸν νοῦν, τοῦ ἔρωτος μεμνητος, κἀντεῦθεν περὶ τὰς ποικίλας μεταστάσεις τῶν ψήφων πολλὰ παραλογιζόμενος ἐμαυτὸν, καὶ τῶν καταδεεστέρων τὴν παιδιὰν ἡττῶμαι. Πολλάκις γὰρ μετέωρος ἐκ τοῦ πόθου

ταῖς ἡμετέραις βολαῖς, ἀντὶ τῶν ἐμῶν, τὰς ἐκείνων διατίθημι ψήφους. Εἶτα, πρὸς τὴν ἐρωμένην ἀπιὼν, ἐκεῖ δευτέραν ἧτταν ὑπομένω καὶ χείρονα τῆς προτέρας· οἱ γὰρ εὐτυχεῖς ἀντερασταὶ, ἅτε δὴ μετὰ τοσαῦτα νενικηκότες, φιλοτιμότερον δωροῦνται τῇ ποθουμένῃ, καὶ προκρίνονταί μου τοῖς δώροις· κᾆτα, τῶν ἐμῶν ἐμὲ πολεμοῦντες, μεταπεττεύουσί μοι τῆς φιλίας κύβον. Οὕτω τοίνυν ἑκάτερον τῶν κακῶν διὰ θάτερον γέγονε δυστυχέστερον.

ΚΔ'.

(Ἡ τῶν ἐραστῶν ἕνα προκρίνουσα μόνον.)

ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ ΛΥΣΙΑι ΤΩι ΦΙΛΤΑΤΩι.

Ἄρτι παρ' ἐμοὶ συναθροισθέντες ἑσπέρας οἱ κορυφαῖοι τῶν ἐμῶν ἐραστῶν, τὸ μὲν πρῶτον ἐσίγων, καὶ ἄλλος ἄλλον τὸν πλησίον προώθει, κελεύων διεξελθεῖν πρὸς ἐμὲ τὰ μελετηθέντα πᾶσι κοινῇ. Ὁ δ' οὖν θρασύτερος, προσχήματι μὲν συμβουλῆς, σὲ δὲ ταῖς ἀληθείαις ζηλοτυπῶν, διεμέμφετό με τοιάδε· » Πασῶν » τῶν ἐπὶ σκηνῆς ὑπερφέρουσα τῷ κάλλει, ἑκάστης » αὐτῶν ἀπολείπῃ τῷ κέρδει· παρὸν γάρ σοι χρηματίζεσθαι παρ' ἡμῶν, ὑπερορᾷς, προῖκα δὲ μόνῳ

Nam sæpe cupidine externatus jactibus meis illorum calculos assigno, non meos; dein ad amicam respiciens, aliam ibi priore graviorem vincor victoriam. Nam fortunati collusores, ubi tantum lucrum fecere, largiuntur amicæ benignius: ita donis fiunt potiores; meque meis aggressi, amoris mihi invertunt aleam. Ita malorum utrumque alterius caussa gravius evadit.

XXIV.

(Meretrix amicorum unum præferens ceteris.)

MUSARIUM LYSIÆ CARISSIMO.

Collecti apud me vesperi, nuper, amatorum meorum potissimi tacebant primum, ac proximum sibi quisque monebat propellens, ut meditatam communi consensu orationem mihi ediceret. Tandem unus ex iis audacior ceteris, suasorem simulans, revera tui æmulus, mecum his verbis jurgare cæpit: »Quum ceteras scenicas antistes forma, quæstu ceteris cedis tamen; pecuniam quippe a nobis capere potens, quos asper-

» naris, uni Lysiæ tuam ætatem profundis gratiis; et » illi quidem adolescenti haud formoso: nam si » hoc esset, ferendum esset vinci tot viros ab uno » elegantiore; tibique forte daretur venia formam » amabilem et eximiam præferenti divitiis. At tu, » nihilo eum minus laudibus passim tollens, ob» surdefecisti aures nostras, plenas uno Lysia; » adeo ut excitati somno videamur ejus semper » nomen audire. Non est hoc amor ergo, non est; » stupor mihi gravis videtur potius. Sed nos hoc » unum ex te expetimus: dicas disertim, si hunc » relictis ceteris habere præoptas; non enim, si » mavis, repugnamus. » Talia illi fere usque ad gallicinium; quæ si referre singulatim velim, videar mihi solem condere longis sermonibus. Sed pleraque illis dicta, excepta dextera aure, sinistra excidere ocyus. Hoc unum respondi: » Ipse prætulit » vobis Lysiam Amor, qui noctu atque interdiu » cor meum continuo torret. » Habe et hoc, suavissime, quæsisse a me illos clamore et jurgio; » Et quis invenustum illum, inficetum, incomtum » amet? » Commodissime ego manus una cum humeris et vultum contorquens, » Quis? » inquam; » Ego. Valete ergo » surgens edixi; » parcite amanti

» τῷ Λυσίᾳ τὴν σὴν ἐκδέδωκας ὥραν, καὶ οὐδὲ καλῷ
» μειρακίῳ· οὕτω γὰρ ἂν ἦν φορητὸν ἑνὸς ἄγαν εὐπρε-
» ποῦς ἡττᾶσθαι τοσούτους, σοὶ δ' ἄν, τυχόν,
» συνέγνω τις ἐρωτικὸν κάλλος ἄμαχον προκρινούσῃ
» χρημάτων. Πυκνὰ γοῦν ὅμως τοῦτον παρ' ἡμῖν
» ἐπαινοῦσα, ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα, καὶ ἐμπέ-
» πληκας τοῦ Λυσίου, ὥστε καὶ ἀνεγερμένους ἐξ ὕπνου
» οἴεσθαι τοῦ νέου τὴν προσηγορίαν ἀκούειν. Οὐ πόθος
» τοίνυν ἐστίν, οὔ· παραπληξία δὲ μᾶλλον νομί-
» ζεταί μοι δεινή. Πλὴν τουτί σε μόνον αἰτοῦμεν·
» λέγε σαφέστερον εἰ τοῦτον ἔχειν ἀντὶ πάντων
» ἐθέλεις· οὐ γὰρ ἀντιστατοῦμεν τῷ ποθουμένῳ. »
Τοιαῦτα μὲν οὖν ᾖδον ἐκεῖνοι, σχεδὸν εἰς ἀλεκτρυόνων ᾠδάς, ἅπερ εἰ βουληθείην ἑξῆς ἀπαγγεῖλαι, καταδύσειν μοι δοκῶ τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ μήκει τοῦ λόγου· τὰ δὲ πολλὰ τῶν λεχθέντων τῷ μὲν δεξιῷ τοῖν ὤτοιν ἠκροασάμην, θατέρῳ δὲ παραχρῆμα ἐξέῤῥυη. Τοσοῦτον δὲ ἀπεκρίθην· » Αὐτὸς ὑμῶν προτέταχε τὸν Λυσίαν
» ὁ Ἔρως, ὃς οὐ νύκτωρ, οὐ μεθ' ἡμέραν διαλείπει τὴν
» ἐμὴν καταφλέγων καρδίαν. » Μάνθανε καὶ τοῦτο, γλυκύτατε· ἐπεὶ σὺν ἐπιτιμήσει βοῶντες ἐπύθοντό μου· » Καὶ τίς ἀναφρόδιτον, βδελυρόν, ἄκομψον τοι-
» όνδε ποθεῖ; » εἶπον ἠθικῶς ἄγαν μετὰ τῶν χειρῶν ὑποκινοῦσα σὺν τοῖς ὤμοις τὸ βλέμμα· » Τίς; ἐγώ.
» Ἔῤῥασθε τοίνυν, » ἔφην ἀναστᾶσα » καὶ σύγγνωτέ μοι

» ποθούση. Ἐμὲ γὰρ οὐδὲν θάλπει κέρδος, ἀλλ' ἢ
» θέλω· θέλω δὲ Λυσίαν. » Σὺ δ' οὖν, ὦ ἐμὸν δεσπότιον, εὐθύς! εὐθύς! τὸ ταχὺ γὰρ ἐπαφρόδιτον. Μηδὲ μελλήσας ἧκέ μοι φίλημά τι μόνον ἀποκομίζων, κἀγὼ τῶν ὤτων λαβομένη, τρίς σε φιλήσω· καὶ τοιοῦτο καλόν ** ναί, πρὸς τῆς Ἀφροδίτης, ἢ νῦν τεθύκαμεν. Γνώσομαι δὲ τὴν θυσίαν, ἐάν σε πρὸς ἡμᾶς ἡ θεὸς ἐπικλίνῃ. Προσείρησό μοι, ψυχὴ Λυσία, θᾶττον ἤδη· ἐπεὶ καὶ τὸν χρόνον τοῦτον, ὃν ἐπιστέλλω σοι, χρονίζεις. Πρὸς σὲ πάντες ἐκεῖνοι Σάτυροι, οὐκ ἄνθρωποι, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεμαι τούτους.

ΚΕ'.

(Ἑταίρα μέμφεται τῇ ἀδελφῇ ὑπελθούσῃ αὐτῆς τὸν φίλον.)

ΦΙΛΑΙΝΙΣ ΠΕΤΑΛΗι.

Χθὲς, ἐπὶ πότον ὑπὸ Παμφίλου κληθεῖσα, Θελξινόην μετεπεμπόμην τὴν ἀδελφήν· ἐλάνθανον δὲ οὐ τὸ τυχὸν ἐμαυτῇ προξενοῦσα, ὡς ἔργῳ γέγονε δῆλον. Πρῶτον μὲν ἦλθεν περιεργότερον κοσμηθεῖσα, καὶ στίλψασα τὰς παρειὰς ἀτρέμα, καὶ πρὸς ἔσοπτρον, ὡς εἰκὸς, διαπλεξαμένη καὶ εὐθετίσασα τὰς κόμας ἢ

» mihi; non enim me quæstus juvat, sed quod » volo : Lysias est autem quem volo. » At tu, mi dominule, cito, cito! jucunda quippe celeritas: veni sine mora, ferque mihi vel unum suavium : et ego te prehensum auriculis ter suaviabor. Bene hoc habet, per Venerem, cui nunc fecimus : noscam num litarim, si te mihi dea flexerit. Veni ad me, Lysia, anima mea, veni cito. Hoc ipsum tempus, quo scribo, jam moraris. Præ te Satyri illi, non homines; nullo mihi illi omnes loco.

XXV.

(Meretrix sororem accusat intercepti sibi amatoris.)

PHILÆNIS PETALÆ.

Vocata heri ad comessandum a Pamphilo, sororem meam Thelxinoem arcessivi, nescia quantum mihi ipsi procurarem malum : quod res ipsa indicavit. Primum enim venit ornata curiosius, excultis eleganter genis, flexisque, ut videre erat, ad speculum, et dispositis adamussim comis; suspendit e collo sumtuosa monilia, cervicis hones-

tamenta, multasque alias ejusmodi nugas, ad mammas, ad ulnas, ne ipsis quoque capitis spretis redimiculis; super hoc tarantinum multitium, per quod florem ætatis manifeste pellucentem ostenderet: simul talum convertens respectabat, sæpiusque et respiciebat seipsam, et numquis alius spectaret attendebat. Tandem, sedit media inter me ac Pamphilum, ut eum seorsim a me tentaret alludensque juveni convertit ad se illius oculos, cœpitque illi respondere mutuis poculis. Patienter hoc ferre juvenis ille, quippe amori facilis, et vino multo mentem calefactus. Ad hunc modum veluti ore inter se osculabantur, suavia bibentes, vinumque labris mixtum ad ipsum cor transmittebant. Quin Pamphilus mali frustulum admorsus recta jecit in ejus sinum; illa osculo exceptum inter mammas abscondit sub strophio, quo præcincta. Ego interea ringi; quidni? sororem rivalem ante oculos cernens. Quamne ego ulnis meis enutrivi, hæc mihi ab ea reddi nutricia? Ita mihi nunc justam compensans reponit gratiam? Sed et ad singula sæpius ita querebar: »Ad sororem hæc tu, »Thelxinoe? Non, Thelxinoe.» Sed quid verbis opus? Abiit venefica, tam proterve proprium sibi

ἀφῆκε τοῦ αὐχένος ὅρμους πολυτελεῖς, ἀγλαΐσματα δέῤῥης, ἄλλην τε πολλὴν περιέκειτο φλυαρίαν, ὑπομάζιόν τε καὶ ἀμφωλένια, καὶ οὐδὲ τῶν περὶ κρανίον ἠμέλησε κόσμων. Τὸ δὲ ταραντινίδιον, ἐξ οὗ διαφανῶς ἡ ὥρα διέλαμπεν! Θαμὰ δὲ καὶ τὴν πτέρναν, αὐτὴ πρὸς ἑαυτὴν ἐπιστρεφομένη, διεσκοπεῖτο· πολλάκις δ' ἅμα τε ἑαυτὴν ἐθεώρει, καὶ εἴ τις αὐτὴν ἄλλος θεᾶται. Ἔπειτα παρακαθέζεται μέση ἐμοῦ τε καὶ Παμφίλου, ἵνα χωρὶς ἡμᾶς διαλάβῃ, καὶ προσπαίζουσα τῷ μειρακίῳ, εἰς ἑαυτὴν ἐκείνου μετάγει τὸ βλέμμα, καὶ τῶν ἐκπωμάτων πρὸς αὐτὸν ἀντίδοσιν ἐποιεῖτο. Ὁ δὲ ῥᾳδίως ἠνείχετο, ἅτε νέος ἐρωτικὸς, καὶ οἴνου πολλοῦ διαθερμαίνοντος αὐτοῦ τὴν ψυχήν. Καὶ τοῦτον δὴ τὸν τρόπον, ὥσπερ ἐκ στομάτων, ὑπεφίλουν ἀλλήλους καταπίνοντες τὰ φιλήματα, καὶ τὸν οἶνον τοῖς χείλεσι κεκραμένον καὶ μέχρι καὶ αὐτῆς παρέπεμπον τῆς καρδίας. Πάμφιλος δὲ, μήλῳ μικρὸν ἀποδακὼν, εὐστόχως ἠκόντισεν εἰς τὸν κόλπον ἐκείνης· ἡ δὲ φιλήσασα, μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ περιδέσμῳ, ὃν περιεστερνίσατο, παρέβυσε. Τούτοις οὖν ἐδακνόμην· τί δὲ οὐκ ἤμελλον; ζήλην ἐμοὶ καθορῶσα τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν, ἣν ταῖς ἐμαῖς ἀνέτρεφον ἀγκάλαις. Ταῦτά μοι παρ' αὐτῆς τὰ τροφεῖα! οὕτω με νῦν ἀντιπελαργοῦσα δικαίαν ἀποδίδωσι χάριν! Καίτοι πολλάκις ὧδε παρ' ἕκαστον αὐτὴν ἐμεμφόμην· »Κατ'

» ἀδελφῆς ταῦτα Θελξινόη! μὴ, Θελξινόη! » Ἀλλὰ τί μακρηγορῶ; ἀπῆλθεν ἡ βάσκανος οὕτως ἀνέδην σφετερισαμένη τὸν νέον. Ἀδικεῖ με τοίνυν Θελξινόη. Μαρτύρομαι τὴν Ἀφροδίτην, καὶ σὲ, ὦ Πετάλη, κοινὴν ὑπάρχουσαν φίλην, ὡς αὐτὴ πανταχοῦ τῶν κακῶν προκατάρχει. Ἀδικῶμεν οὖν ἀλλήλας. Εὑρήσω κἀγὼ τοιοῦτον. Ἢ ἑτέραν ἀλώπεκα (καὶ τοῦτο δεδόχθω), ἢ σίδηρος ἐλαυνέσθω σιδήρῳ· οὐ γὰρ ἀπορήσω τρεῖς ἀνθ' ἑνὸς τὴν ἄπληστον ἀφελοῦσα.

ΚΣτ'.

(Πρὸς ὀρχηστρίδα.)

ΣΠΕΥΣΙΠΠΟΣ ΠΑΝΑΡΕΤΗι.

ΠΑΛΑΙ μέν μοι προδιέγραψε τὴν σὴν χάριν ἡ φήμη, πάντων ἀνὰ στόμα ταύτην φερόντων, νῦν δὲ παρέστησε πρῶτον· ἢ καὶ πλέον ἄγαμαί σε τοῦ κάλλους, ὅσῳ γε μᾶλλον ἢ κατὰ φήμην ὁρῶ. Τίς οὐ τεθαύμακεν ὀρχουμένην; τίς ἰδὼν οὐκ ἠράσθη; Πολύμνιαν, Ἀφροδίτην, ἔχουσιν οἱ θεοί· ἐκείνας ἡμῖν, ὡς ἐφικτὸν, ὑποκρίνῃ παρ' αὐτῶν κοσμουμένη. Ὀνομάσω ῥήτορα, προσείπω ζωγράφον; καὶ πράγματα γράφεις, καὶ λόγους παντοδαποὺς ὑποφαίνεις. Καὶ φύσεως ἁπάσης ἐναργὴς ὑπάρχεις εἰκὼν, ἀντὶ χρωμάτων καὶ γλώττης

lucrata juvenem. Injuriam mihi facit Thelxinoe. Venerem testor, ac te communem amicam, Petala, cœpisse illam injurias manus. Lædamus ergo invicem. Inveniam et ego talem aut similem aliam vulpeculam. Sit hoc ita : trudatur clavus clavo. Facile erit mihi pro uno tres illi avertere.

XXVI.

(*Ad Pantomimam.*)

SPEUSIPPUS PANARETÆ.

Dudum mihi fama gratiam tuam describserat per ora omnium volans; nunc repræsentavit eam primum; et ecce admiror hanc formam magis, quo majus video supra famam. Quis non miratus est saltantem? Quis vidit, nec amavit? Polymniam et Venerem dii habent; eas tu nobis, quantum pote, refers ab ipsis exornata. Oratorem te dicam, an pictorem? et res pingis, et sermones omnimodos repræsentas, et naturæ totius vivam refers imaginem. Pro coloribus siquidem et lingua, manu multiformi variisque motibus uteris, ac veluti Proteus e Pharo varias te in species vertis juxta

sonorum canticorum melos. Populus interea rectus ac mirabundus adstat, et voces alternas melodice respondet, manusque movet, et vestem quatit; dein sedentes quisque singuli singulis motus explicant multiscii silentii: ita quivis e spectatoribus præ voluptate pantomimus fieri enititur. Sed unum præ aliis native imitata Caramallum eximium, illum repræsentas exactius. Non indignum ergo quantumvis gravem ac seriis implicitum operam aliquam dare tuis lusibus. Est enim interdum etiam lusus seriorum remissio. Itaque multas, velox quippe eques publicus, oberravi civitates, et veterem ac novam visitavi Romam; sed in neutra vidi similem tibi. Felices igitur qui Panaretam fruuntur: ita forma simul et arte præcellit.

XXVII.

(Mulier insultans amanti frustra ipsam sollicitanti.)

CLEARCHUS AMYNANDRO.

TRANSEUNTE vesperi, de industria, ante mulierem

χειρὶ πολυσχήμῳ καὶ ποικίλοις ἤθεσι κεχρημένη· καὶ οἷά τις Φάριος Πρωτεὺς ἄλλοτε πρὸς ἄλλα μεταβεβλῆσθαι δοκεῖς πρὸς τὴν εὔμουσον τῶν ὑπορχημάτων ᾠδήν. Ὁ δὲ δῆμος ἀνέστηκέ τε ὀρθὸς ὑπὸ θαύματος, καὶ φωνὰς ἀμοιβαίας ἀφίησιν ἐμμελῶς, καὶ τὼ χεῖρε κινεῖ, καὶ τὴν ἐσθῆτα σοβεῖ· ἔπειτα, συγκαθήμενοι, διηγεῖται καθ' ἕκαστον ἄλλος ἄλλῳ κινήματα πολυτρόπου σιγῆς, καὶ πᾶς θεατὴς ὑφ' ἡδονῆς χειρονόμος εἶναι πειρᾶται. Ἕνα δὲ μόνον προσφυῶς μιμουμένη τὸν Καράμαλλον τὸν πάνυ, ἁπάντων ἔχεις τὴν μίμησιν ἀκριβῆ· ὅθεν οὐκ ἀνάξιον οὐδὲ τὸν εὖ μάλα σπουδαῖον παραπολαύειν τῆς σῆς θυμηδίας· ἀνάπαυλα γὰρ τῆς σπουδῆς ἐνίοτε γίνεται ἡ παιδιά. Πολλὰς τοίνυν, ἅτε ταχὺς τῆς πολιτείας ἱππεὺς, διελήλυθα πόλεις, καὶ, πρός γε τῇ νέᾳ, τὴν πρεσβυτέραν ἱστόρηκα Ῥώμην· καὶ τοιαύτην ἐν οὐδετέρᾳ τεθέαμαι. Εὐδαίμονες οὖν οἱ Παναρέτην εὐτυχοῦντες οὕτως ὑπερφέρουσαν καὶ τέχνῃ καὶ κάλλει!

ΚΖ΄.

(Ἡ τὸν ἐραστὴν αἰνιττομένη μάτην περὶ αὐτὴν πονοῦντα.)

ΚΛΕΑΡΧΟΣ ΑΜΥΝΑΝΔΡῼ.

ΝΕΟΥ τινὸς ἐξεπίτηδες διὰ γυναικὸς παριόντος

ἑσπέρας, ἔφη τις ἄλλη πρὸς ἐκείνην παρισταμένη πλησίον, ἅμα νύττουσα τῷ ἀγκῶνι· » Πρὸς τῆς
» Ἀφροδίτης, ὦ φίλη, σὲ ποθῶν οὑτοσὶ προσάδων
» παρέρχεται, καὶ μορφῆς οὐκ ἀφυῶς ἔχων. Ὡς εὐ-
» πάρυφον τὸ θερίστριον καὶ ποικίλον ταῖς ἀπὸ
» κερκίδος γραφαῖς! Ὡς εὔμουσος τὴν φωνήν! Ἔοικέ
» μοι καὶ περὶ καλὴν ἀσχολεῖσθαι τὴν κόμην· ἐπεὶ
» καὶ τοῦτό γε τοῦ ἔρωτος ἴδιον, καὶ μάλα μέντοι
» καλὸν, τὸ σφόδρα πείθειν τοὺς ἐρῶντας ἐπιμελῶς
» ἄγαν διακοσμεῖσθαι, καὶ εἰ πρότερον ἀτεχνῶς
» ἑαυτῶν κατημέλουν.« — « Νὴ τοὺς Ἔρωτας, » εἶπεν·
» ἀποστρέφομαι δὲ τὸν νέον, καίπερ ὄντα καλὸν,
» ὅτι φυσῶν αὐτὸς ἑαυτὸν, οἴεται μόνος ἀξιέραστος
» εἶναι ταῖς γυναιξὶ, καὶ πρεπόντως τῷ κάλλει
» ποθεῖσθαι· καίπου καὶ Φίλωνα, τυχὸν, ἐπωνόμακεν
» ἑαυτὸν, φρονῶν ἐπὶ τῇ ὥρᾳ θαυμάσιον ὅσον, καὶ
» πολλῷ τῷ ὀφθαλμῷ βλέπει, καὶ φρονήματος ἐμ-
» πέπληκε τὴν ὀφρῦν. Μισῶ γοῦν ἐραστὴν παρευδο-
» κιμεῖν εὐμορφίᾳ τὴν ἐρωμένην ἀξιοῦντα, οἰόμενόν τε
» κάλλος ὑπὲρ κάλλους χαρίζεσθαι, μέγιστον ἀντὶ
» βραχέος. Ὅρα δὲ πῶς ἠθικῶς τὸν ὑπερήφανον δια-
» παίζω· καὶ σφόδρα τοῖς αἰνίγμασι τέρπῃ· Ποθεῖ
» μέ τις ἐρωτομανὴς, καὶ οὐδὲ νεύματος ἀξιοῦται· ϗ
» πολλὰ τὸν ἐμὸν στενωπὸν διέρχεται, μάτην· ᾄδει
» δὲ ἄλλως καὶ τοῖς ἐμοῖς ὦσιν ἀπιθάνως ϗ ἀμου-

adolescente, infit ad eam proxime adstans alia, cubito simul propellens: » Per Venerem, » inquit », » amica, hic amoris tui caussa transiens occinit. » Nec deformis quidem ille: vide quam elegans » pallium et plagis ab arte textoris variegatum. » Quam dulce modulatur! Videtur et pulchram » cæsariem distinxisse curiosius. Nam et hoc amo- » ris proprium, et honestum in primis, ut eos qui » amant summa vi cogat uti eleganter ornati sint, » quamvis antea negligerent cultum sui. » — » At » ego » inquit illa » aversor, per Cupidines, juve- » nem, quantumvis pulchrum, quod, inflatus » amore sui, solum se dignum amari feminis censet, » et ex formæ merito rogari. Quin et seipsum forte » Philonem ideo vocari jussit, ferox æta te sua ni- » mium quantum, et torvum oculis respicit, ac su- » percilium implevit superbia. Enim ego amantem » odi, qui amicam forma censet antecellere, deco- » remque se credit decori rependere, majorem » minori. At tu vide quam ego facete superbo illu- » dam, delectareque his griphis: Amat me quis » furens amore, nec nutu uno dignus censetur, » frustraque meam angiportum obambulat sæpe, » canitque incassum, et auribus meis mulcendis » irritum, et indoctius ipsis Libethriis; nec eru-

»bescit vanam atque inanem cantionem recipro»cari sæpius. Ego contra, Deos Fratres, pro eo »deinceps pudore faciem velare cogor.» Hæc et alia multa dixit insultabunda; quin et crus denudavit, ut adolescenti rectam tibiam, tenuemque et compactum pedem monstraret; aliasque retexit corporis partes potentes movere adfectus, ut plurifariam irritaret juvenem. Ille dicta sentiens, ita enim insusurraverat ut ille exaudiret, »Dic tu» inquit »tamen quæcumque velis et quoties velis; »non enim me, formosa, rides, sed illudis Cupi»dini. Spes mihi fore ut is te jaculator tali telo fe»riat, ut admota his pedibus roges medear malo »tuo.» Tum illa, sublato cachinno, torvum renidens, dextræque digitis, ut facetam mulierem erat, lænæ palmam increpans, despectabunda respondit. »Miseram me! Ne ita sit, Gratiæ. Vanis tu »potius spebus lactatus sies; sed tu pulchiorem te »esse existimes, eoque eveniat ut tamdiu expectes, »donec tuus ille vindex Amor advenerit. Mane in»terea canens, vigilans, irritus omnium, solum »amoris æstu jactatus, ubi te ventus, ut aiunt, nec »manere, nec progredi sinat. Ita nec tibi nostrum »quidquam fas attingere, non mammas, non am-

» σότερα Λειβηθρίων· οὐδὲ ἐρυθριᾷ περιττῶς ἐκπερι-
» ριτρέχων διαύλους. Ἐγὼ, νὴ τῷ Θεῷ, τοὐναντίον,
» ἀντ' ἐκείνου λοιπὸν ἐγκαλύπτομαι. » Ἔφασκε
δὲ ταῦτα ἄλλα τε πολλὰ θρυπτομένη, καὶ δὴ καὶ
τὸ σκέλος ὑπογυμνοῦσα, ἵνα δείξῃ τῷ νέῳ κνήμην ἰθυ-
τενῆ καὶ πόδα λεπτόν τε καὶ εὔρυθμον· ἕτερα δὲ τοῦ
σώματος ἐγύμνωσε μέρη, τὰ δυνατὰ, ὅπως ἂν πολ-
λαχόθεν τὸ μειράκιον ἐρεθίσῃ. Ὁ δέ φησιν αἰσθόμενος
τῶν λεχθέντων (ἐψιθύρισε γὰρ ἐκείνη τοσοῦτον, ὥστε
τὸν νέον ἀκοῦσαι)· « Οἷα βούλει, καὶ ὁσάκις ἂν θέλῃς,
» εἰπέ· οὐ γὰρ ἐμὲ γελᾷς, ἡ καλή, ἀλλὰ τὸν Ἔρωτα
» παίζεις. Ἐλπὶς ἄρα τὸν τοξότην ἐκεῖνον τοιοῦτον
» ἐπαφεῖναί σοι βέλος, ἵνα, τούτων προκαλινδουμένη
» τῶν ποδῶν, ἱκετεύῃς ἐμὲ τὸ σὸν ἀκέσασθαι πάθος. »
Ἡ δὲ, διαμωκωμένη καὶ ὑποβλέπουσα λοξὸν, τοῖς
δακτύλοις τῆς δεξιᾶς, ἠθικῶς, οἷα γυνή, τὸ μετα-
κάρπιον ἐπικροτοῦσα τῆς εὐωνύμου χειρὸς, ὑπερ-
οπτικῶς ἀπεκρίθη· » Ἐγὼ, τάλαν! Μὴ, ὦ Χάριτες,
» γένοιτο! Κεναῖς ἐλπίσιν ἐπείσθης. Οἴει μᾶλλον ***
» καλός· καὶ, τούτου γε χάριν, τοιοῦτον ἐπῆλθέ σοι.
» Προσδοκᾷν, ἕως ἂν παραγένηται τυχὸν ὁ σὸς ἔκ-
» δικος Ἔρως· παράμενε προσᾴδων, ἐπαγρυπνῶν,
» μηδὲν διανύων, μόνον δὲ κλυδωνιζόμενος ἐκ τοῦ πόθου,
» ἔνθα, φησὶν, ἄνεμος οὔτε μένειν οὔτε πλεῖν ἐᾷ. Οὔτε
» οὖν ἑκτέον ἐστίν σοι τῶν ἡμετέρων τινός, οὐ μαστῶν,

serio, solvitque mihi rursus spem omnem, atque ita mentem meam ad ejus mores derepente versatilem facit instar telæ Penelopes. Quid agam? quorsum evadam? Eheu! intoleranda mala! Babæ! immodice perversos mores! Quam splendidam ejus formam deformat nimia hæc insolentia! Ita sive moneas, seu roges, surdo fabulam canas. Itaque quod unum restat, invitum me tandem, me talem amatorem, avertit, quantumvis flecti difficilem. Enim, Timocrates, non ego tibi rivalis amplius. Viri quippe est, cernere recte quid factu fas siet, nec vanam sibi molestiam accudere. Nulla invidia reliquum nostrum amorem minuat; sed juvent te Cochlidis mores ab ipsa hac ejus inconstantia, sisque illi amicus me longe felicior.

τέρα κοθόρνου, ἀναίνεται σοβαρῶς ὃν ἀρτίως ἐπόθει, καὶ πᾶσαν αὖθις ἀναλύει μου τὴν ἐλπίδα, καὶ τὴν ἐμὴν οὕτω ψυχὴν ἤθεσιν ἐξ ὑπογυίου παλιμβόλοις ἱστὸν ἀπέδειξε Πηνελόπης. Τί πράξω; τίς γένωμαι; Φεῦ τῶν ἀφορήτων κακῶν! παπαὶ τῶν ἀμέτρως κατεβλακευμένων ἠθῶν! Ὡς ἄγαν ἐπιθρυπτομένη τὴν λαμπρὰν ἑαυτῆς ἠμαύρωσε χάριν! Ταύτην κἂν νουθετῇς, κἂν ἱκετεύῃς, παρὰ κωφὸν ᾄδειν δοκεῖς· ὅθεν καὶ ἄκοντά με λοιπὸν, τοσοῦτον ἐραστὴν, ἀποτρέπει καὶ δυσαπότρεπτον γεγονότα. Τοιγαροῦν οὐκέτι πρὸς ταύτην, ὦ Τιμόκρατες, κοινωνῶ σοι τοῦ πόθου· ἐπεὶ τοῦτό γε ἐστὶν ἀνὴρ, τὰ δυνατὰ ἀκριβῶς διαγνῶναι, καὶ μηκέτι ματαίαν ἐπάγεσθαι λύπην. Φθόνος δὲ μηδεὶς τῆς ἄλλης ἡμῶν ἐπικρατήσῃ φιλίας· ἀλλὰ συνενέγκαι σοι τῆς Κοχλίδος ἐκ μεταβολῆς ἐκείνης ὁ τρόπος· καὶ γένοιο φίλος, μακρῷ γε μᾶλλον εὐτυχέστερος ἐμοῦ.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Β'.

Α'.

(Πρὸς ἑταίραν ὑπὲρ φίλου πρεσβευτική.)

ΑΙΛΙΑΝΟΣ ΚΑΛΥΚΗι.

ΤΗΝ παροῦσαν ἐπιστολὴν ἱκετηρίαν ὑπὲρ Χαριδήμου ποιοῦμαι· ἀλλ', ὦ φίλη Πειθοῖ, παροῦσα συνεργὸς, ποίει κατορθοῦν ἀνυσίμως, οὓς ἂν ἐπιστείλαιμι λόγους. Ταῦτα μὲν δὴ, φασὶν, εὔξασθω· οὗτος δ' οὖν ἐρᾷ σου, Καλύκη, καὶ τῷ σῷ φλέγεται γλυκυτάτῳ πυρὶ, καὶ τεθνήξεται θᾶττον ἐκ τριχὸς κρεμάμενος, καὶ σκιᾶς εἴδωλον γεγονὼς, εἰ μὴ τὴν παροῦσαν θεραπείαν ἐπινεύσεις τῷ μειρακίῳ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε! μὴ φόνου τὶς, ὦ γύναι, τὸ σὸν αἰτιάσηται κάλλος, μηδὲ ταῖς σαῖς Χάρισιν ἐπικωμάσωσιν Ἔρωτες. Ἐγκαλεῖς, εὖ οἶδα, τῷ νέῳ· ἔπταισεν ὁμολογουμένως· νέος ὢν ἑπταέτης, ἱκανὴν δέδωκε δίκην· μὴ θάνατος ἔστω τοῦ πλημμελήσαντος ἡ ζημία. Λογίζου,

ARISTÆNETI
EPISTOLARUM
LIBER SECUNDUS.

I.

(Deprecatio ad meretricem pro amante.)

ÆLIANUS CALYCÆ.

Epistolam hanc scribo ad te deprecatricem pro Charidemo. Ades tu, amica Suada, juvansque sermones meos, facito ne irriti cadant. Et hæc quidem in votis. At hic Charidemus amat te, Calyca, tuaque flamma dulcissima perit; et cito morietur e capillo pendulus, fietque umbræ imago, nisi tu præsentem annuas puero medicinam. Apollo Averrunce! ne sit ut quis tuam formam cædis accusare queat, neque insultent Amores tuis Gratiis. Accusas adoloscentem, scio; offendit puer septuennis; sat pœnarum dedit; ne injurio capital esto. Vide, per deos, et imitare Venerem tuam; quantum pote mulieri. Ignem habet; tela gerit;

sed et deam sectantur Gratiæ. Tu visa flammas; etiam absens saucias. Adhibe et tu confestim gratias saucio. Ignem geris quidem; sed et aquam habes; extingue ad tempus ipsa flammam tuam. Hæc deprecantis fuere : audi nunc monentem. Scio commodissimum esse juvenes paullum modo fastidire : nam hoc satietatem amoris impedit, retinetque amantes in amicarum desiderio. Sed, hoc si ultra modum fiat, defetiscunt amatores. Ita factum est, ut indignaretur alter, alter ad aliam adjiceret oculos. Citus venit, citus avolat Cupido: ubi sperat, alas sumit; desperet, statim excidunt pennæ deposito. Inde magna prudentia meretricum, dilato semper in præsens coitu lactare amatores spe bona. Et jam aliæ multæ insinuaverunt se illecturæ fortiter juvenem, occupassetque una callidius circumventum, nisi is omnimodis constituisset abstinere post te a ceterarum amplexibus. Tu ergo fingentes amorem accipias meretricie; veros amatores amplectere amicius. Crede mihi, ac tene modum : vide ne, juxta proverbium, distentum nimis funem rumpamus; neve tu imprudens prudentiam vertas in superbiam. Nostin quam repugnare amet superbis Amor? Alioquin et tu

πρὸς θεῶν, καὶ μιμοῦ τὴν σὴν Ἀφροδίτην, ὡς ἐφικτὸν γυναικί· πυρὸς ἄρχει, τόξα δίκει· ἀλλὰ καὶ Χάριτες ἕπονται τῇ θεῷ· σὺ δὲ ὀφθεῖσα φλέγεις, καὶ ὁμιλοῦσα τιτρώσκεις· ἐπίθες ταχὺ καὶ τὰς χάριτας τῷ πλήγεντι. Φέρεις μὲν πῦρ, ἔχεις δὲ ὕδωρ· τὴν σὴν αὐτὴ φλόγα κατάσβεσον πρὸς βραχύ. Ταῦτα μὲν οὖν ἱκετεύων φημί· ἃ δὲ παραινεῖν ἔχω σοι, λεκτέα λοιπόν. Χαριέστατον οἶδα τὸ σμικρὸν ὑποκνίζειν τοὺς νέους· τοῦτο γὰρ τῶν ἀφροδισίων προαναστέλλει τὸν κόρον, καὶ τὰς ἑταίρας ὑποδείκνυσιν ἀεὶ ποθεῖν τοῖς ἐρασταῖς· ἀλλ', εἰ τοῦτο γένοιτο πέρα τῆς χρείας, ἀποκάμνουσιν οἱ ποθοῦντες. Οὕτως οὖν ὁ μὲν ὠργίσθη, ὁ δὲ ἐπέβαλεν ἄλλῃ τὰ ὄμματα. Ὀξύς ἐστιν ὁ Ἔρως καὶ ἐλθεῖν καὶ ἀναπτῆναι· ἐλπίσας, πτεροῦται· καὶ, ἀπελπίσας, ταχυπτερορρυεῖν εἴωθεν ἀπογνωσθείς· διὸ καὶ μέγα τῶν ἑταιρουσῶν ἐστι σόφισμα ἀεὶ τὸ παρὸν τῆς ἀπολαύσεως ὑπερτιθεμένας ταῖς ἐλπίσι διακρατεῖν τοὺς ἐραστάς. Ἤδη μὲν οὖν πολλαὶ τὸν νέον ὑπῆλθον ἑταῖραι προτρέπουσαι πιθανῶς, καὶ δὴ τοῦτον ἔφθη τις ἂν πανουργότερον λαβοῦσα, εἰ μὴ τὸ μειράκιον ἀπηύχετο παντελῶς ἐναφροδισιάσαι τινὶ μετὰ σέ. Χρῆσαι τοίνυν τοῖς μὲν ὑποκρινομένοις φιλεῖν ἑταιρικῶς, τοῖς δὲ γνησίοις ἐρασταῖς, φιλικώτερον· πείθου μοι καὶ τῆς ἀμετρίας ἀπόσχου· ὅρα μὴ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀπορρήξωμεν πάνυ τείναντες τὸ καλώδιον·

μηδὲ λάθῃς λοιπὸν εἰς ἀγερωχίαν μεταβαλοῦσα τὸ φρόνημα· οἶσθα δὲ ὅσον Ἔρως ἀντιστρατεύειν τοῖς ὑπερηφανοῦσι φιλεῖ. Ἄλλως τε ὀπώραν πωλεῖς, ἡ καλή· ἔστιν δὲ ἡ σὴ ὀπώρα ἡδίων τῆς ἀπὸ τῶν δένδρων· δικαία δ' ἂν εἴης ἀπ' αὐτοῦ γε τοῦ ἔργου συνεῖναι, ὅτι οὐ δεῖ τηρεῖν ὀπώραν· δίδου τοῖς σοῖς ὀπωρώναις τὴν ὥραν τρυγᾷν· μετ' ὀλίγον ἔσται γεράνδρυον· οἱ δὲ τῶν καλῶν σωμάτων ἐρασταὶ τῇ τοῦ φαινομένου κάλλους ἀκμῇ παραμετροῦσι τὸν ἔρωτα. Καὶ ἑτέρως δὲ μάνθανε· οὐ γάρ σε ϗ διαφόρως ἐπεκδιδάσκειν ὀκνήσω· γυνὴ ἔοικε λειμῶνι, καὶ, ὅπερ ἐκείνῳ τὰ ἄνθη, τοῦτό γε ταύτῃ τὸ κάλλος· ἕως μὲν οὖν ἡ κόμη τῷ λειμῶνι, ἐπακμάζει καὶ ἡ χροιὰ τῶν ἀνθέων· ἦρος δὲ παρακμάσαντος, πέπαυται μὲν τὰ ἄνθη ** του ** ὁ δὲ λειμὼν γεγήρακε· γυναικός τε αὖ πάλιν εἰ τὸ εἶδος παρέλθῃ, καὶ τὸ κάλλος παραδράμῃ, τίς ἔτι καταλείπεται εὐφροσύνη; ἀνανθεῖ γὰρ, ϗ ἀπηνθηκότι σώματι οὐ πέφυκε προσιζάνειν ὁ Ἔρως, οὗ δ' ἂν εὐανθές τε καὶ εὐῶδές ᾖ, ἐνταῦθα καὶ ἐνιζάνει καὶ μένει. Ἀλλὰ τί μακρὸν ἀποτέτακα λόγον, δελφῖνα διδάσκων νήχεσθαι; Μεθαρμοσαμένη τοίνυν, ὦ καλλίστη γυναικῶν, τὴν ψυχὴν καλλίονα τοῦ σώματος ἀπόφηναι, ἵν' ἐξῇ λέγειν· Ὦ κάλλους φιλανθρώπου! Τὸ δ' οὖν ῥόδον, κἂν μή τις αὐτῷ χρήσηται, μαραίνεται. Ἆρ' ἐπένευσας, ὦ φιλτάτη; Πάντως δή που τὸν σὸν

bella fructum vendis, fructusque tuus dulcior iis qui e plantis. Sed ex ipsa re discis quam non deceat asservare fructus. Da tuis fructus tuos decerpendos in tempore: post paullo annosa fies; et formæ amatores flore ætatis metiuntur suum cupidinem. Disce et hinc: non enim verebor docere te argumentis variis. Similis est prato mulier; quod prato flores, hoc forma mulieri. Quamdiu coma prato florens, tamdiu color integer floribus; at ubi ver abiit, pereunt flores, senescit pratum. Ita mulieri, ubi species præteriit, forma abiit, quænam voluptas superest amplius? Corpori enim nondum florido aut efflorido non condidicit adhærere Amor; sed ubi floret, et olet bene, accedit eo Amor, ibi manet. Sed quid longum sermonem texo, docturus natare delphinum? Muta ergo mentem, pulcherrima mulierum, facitoque eam ipso hoc corpore pulchriorem, ut liceat dicere: O formam humanitate eximiam! Viden rosam marcere, quantumvis non legatur? Annuistin ergo, amica? sed omnibo annuis: ita tuum ingenium novi, mutabile, et facile flecti. Veniam ergo et adducam tibi juve-

nem, me feciali ditissime caduceatum. Caduceus enim amicarum censeri debet auro Babylonico. Sed tu, ignoscens antefactis, et præsentia boni æstimans, propitia deinceps sies tuo Charidemo.

II.

(Amavit puellam visam dum preces concipit; nunc amore æger ad eam scribit.)

EUXITHEUS PYTHIADI.

Rogamus in sacris deos malorum levamina: at ego ibi in gravissimos labores incidi. Dum enim levatis sursum manibus orationem tacitus concipio, sensi me subito nescio quo modo percussum a Cupidine. Tum conversus ad te, simul vidi, simul me forma sauciavit tua. Nam, ex quo vidi, vertere oculos alio non fuit. At tu, spectantem ubi advertisti, quod vobis liberis solitum, sensim texisti te: conversaque alterorsus cervice, prætendisti vultui manum, revelato solum genæ pauxillulo. Vis me servum habere? habe volentem. Quis enim amicus

εὐμετάβολόν τε καὶ εὐπαράκλητον ἐπίσταμαι τρόπον. Ἥκω τοίνυν, καὶ προσάξω τὸν νέον πλουσίως ἐπικηρυκευόμενον δι' ἐμοῦ· τὸ γὰρ πρὸς ἑταίρας κηρύκιον ἐκ τοῦ Βαβυλωνίου χρυσοῦ χαρακτηρίζεσθαι πέφυκεν. Ἀλλά, τῶν προτέρων τε συγγνώμην καὶ τῶνδε χάριν ἔχουσα, εὐμενὴς τό γε λοιπὸν εἴης τῷ σῷ Χαριδήμῳ.

Β'.

(Ἠράσθη τις κόρης, ἣν ἔτι προσευχόμενος εἶδε· καὶ ταύτῃ προσπεποιθὼς ἐπιστέλλει.)

ΕΥΞΙΘΕΟΣ ΠΥΘΙΑΔΙ.

Ἐν τοῖς ἱεροῖς, ἔνθα τῶν παθῶν ἀπαλλαγὴν αἰτούμεθα τοὺς θεούς, δεινοτάτοις περιπέπτωκα πόνοις. Ἔτι γὰρ ὑψοῦ προσανατείνων τὼ χεῖρε, καὶ τὴν ἱκετείαν κατ' ἐμαυτὸν λαβών, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξαίφνης ὑπὸ τοῦ Ἔρωτος ἐῤῥαπίσθην· καὶ μετεστράφην πρὸς σέ, καί, ἅμα τῇ θέᾳ, τῷ σῷ τετόξευμαι κάλλει· ὡς γὰρ εἶδον, οὐχ οἷός τε ἦν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄλλοσε μεταφέρειν. Σὺ δ', ἐμὲ θεωροῦντά σε κατιδοῦσα, τοῦτο δὴ τὸ σύνηθες ὑμῖν ταῖς ἐλευθέραις, ἠρέμα παρεκαλύψω· μετακλίνασα γοῦν τὴν δέρην ἐπὶ θάτερα, προβέβληκας τοῦ προσώπου τὴν χεῖρα, παραφαίνουσα τῆς παρειᾶς ὀλίγον. Δοῦλον με θέλεις ἔχειν; ὡς ἐθε-

λόδουλον ἔχει· φίλος γὰρ Πυθιάδος τίς, εἰ μή γε Ζεὺς ταῦρος, ἢ χρυσὸς, ἢ κύκνος γινόμενος διά σέ; Ἀλλ', εἴθε, μετὰ τῆς εὐπρεπείας, ἐπαινέσομαί σε τῆς περὶ ἐμὲ προθυμίας, καὶ μὴ τρόπος ἀπειθὴς ἀνασοβήσῃ, ὃν εὖ μάλα τεθήρακεν ἡ μορφή! Ταύτην οὖν τὴν προσευχὴν, ὦ Θεοὶ, εἰ δοκεῖ, διανύσαι· ὄμνυμι δέ σοι, φιλτάτη, τίνα μέντοι θεῶν; εἰ βούλει, μᾶλλον ἐπηυξάμην ἀρτίως θεοὺς, ὡς, ἄχρις ἂν ἐμοῦ δεσπόζειν ἐθέλοις (βουληθείης δὲ μέχρι παντός!) ἐρωτικός σοι διατελέσαι θεράπων.

Γ'.

(Γαμετὴ ῥήτορος ἀμιξίας αἰτιᾶται τὸν ἄνδρα.)

ΓΛΥΚΕΡΑ ΦΙΛΙΝΝΗι.

ΟΥΚ εὐτυχῶς, Φίλιννα, Στρεψιάδῃ τῷ σοφῷ ῥήτορι συνεζύγην· οὗτος γὰρ ἑκάστοτε, παρὰ τὸν καιρὸν τῆς εὐνῆς, πόῤῥω τῶν νυκτῶν πλάττεται περὶ πραγμάτων σκοπεῖσθαι, καὶ ἃς ἐδιδάχθη δίκας τηνικαῦτα προφασίζεται μελετᾷν· σχηματιζόμενος δὲ ὑπόκρισιν, ἠρέμα τὼ χεῖρε κινεῖ, καὶ ἄττα δήπου πρὸς ἑαυτὸν ψιθυρίζει. Τί οὖν οὗτος ἔγημε κόρην καὶ λίαν ἀκμάζουσαν, μηδὲν δεόμενος γυναικός; ἢ ἵνα μοι τῶν πραγμάτων μὴ μεταδοίη, καὶ νύκτωρ αὐτῷ συνεπι-

Pythiadi, nisi Jupiter propter te factus taurus, aut aurum, ant cycnus? Sed utinam detur mihi sicut formam, ita laudare tuam adversus me benevolentiam: nec severi mores avertant, quem tam bene illexit hæc forma. Hujus ego voti, si vobis ita videtur, o dii, damnabor. Tibi vero, charissima, jurabo quem tu velis deorum, aut precabor potius perficientes deos, quamdiu mihi imperare dignaberis (velis autem semper!), tamdiu me servitutem tibi serviturum amatoriam.

III.

(Uxor caussidici virum arguit neglectæ rei uxoriæ.)

GLYCERA PHILINNÆ.

Malis me auspiciis, Philinna, Strepsiadi jugaverunt aussidico bono. Nam is quotidie, quando lecto danda opera, producit noctes, instruendas sibi lites fingens; quasque didicit caussas, tum meditandas sibi caussatur, et, firmandæ fallaciæ, tacitus movet labra, susurratque solus quædam ad seipsum. Quid ergo is, uxoris non indigus, virgi-

nem ætate florentem duxit domum? an ut mecum lites communicet? an ut pernox cum eo leges evolvam? Quin, si ille thalamum nostrum facit litium gymnasium, ego deinceps nova nubta, deserto communi lecto, seorsim pernoctabo; tum, si pergat alienis negotiis inhiare, solum communis nostræ rei negligens, erit alius mihi orator, qui rem meam agat. Num jam nosti quid velim? nosti omnino: scribsi enim compendio; quippe doctæ etiam cetera ex his intelligere. Vide ergo diligenter quid facias, mulier quippe, et mulieri condolere digna, quamvis pudore deterrita non scribsi disertim; ac cura, quantum potes, ut adferas medicinam. Jus enim te bonam conciliatricem, et alioqui cognatam meam, sicut ab initio studuisti jungendis nubtiis, ita nunc eas labantes firmare. Nam ego lupum auribus teneo; quem nec fas diu tenere, nec tutum amittere, ne me vitilitigator criminetur etiam insontem.

IV.

(Exspectans famulam occupatam.)

HERMOTIMUS ARISTARCHO.

HERI, sicuti mihi mos, in angiportu fistula vocabam Doridem: illa tandem emergens veluti lu-

ζητήσω τοὺς νόμους; Ἀλλ', εἴγε δικῶν γυμναστήριον τὴν ἡμῶν ποιεῖται παστάδα, ἐγώ, καὶ νεόνυμφος οὖσα, ἀποκοιτήσω λοιπὸν καὶ καθευδήσω χωρίς· κἂν ἐπιμείνῃ, πρὸς μὲν ἀλλότρια πράγματα κεχηνώς, μόνης δὲ τῆς κοινῆς ὑποθέσεως ἀμελῶν, ἕτερος ῥήτωρ τῆς ἐμῆς ἐπιμελήσεται δίκης. Ἆρα κατάδηλον ὃ βούλομαι λέγειν; πάντως δήπου· ἐπεὶ ταῦτα γράφω συντόμως, ἐκ τούτων συνιέναι καὶ τὰ λείποντα δυναμένῃ. Ταῦτά μοι νόει καλῶς, ὦ γύναιον, δηλαδὴ συμπαθὲς γυναικί, κἄν, αἰδουμένη τὴν χρείαν, οὐ μάλα σαφῶς ἐπιστέλλω· καὶ πειρῶ τὸ λυποῦν εἰς δύναμιν θεραπεύειν. Σὲ γάρ, τὴν καλὴν προμνήστριαν, χρή, καὶ ἄλλως αὐτὴν ἐμὴν ἀνεψιὰν οὖσαν, μὴ μόνον τὴν ἀρχὴν ἐσπουδακέναι τῷ γάμῳ, ἀλλὰ καὶ νῦν αὐτὸν σαλεύοντα διορθοῦσθαι. Ἐγὼ γὰρ τὸν λύκον τῶν ὤτων ἔχω, ὃν οὔτε κατέχειν ἐπὶ πολὺ δυνατόν, οὔτε μὴν ἀκίνδυνον ἀφεῖναι, μή με, δικορράφος ὢν ἀναίτιον αἰτιάσηται.

Δ'.

(Ὁ τῇ δούλῃ προσκαρτερῶν τέως ἀσχολουμένῃ.)

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ ΑΡΙΣΤΑΡΧΩι.

ΧΘΕΣ ἐν τῷ στενωπῷ τὸ σύνηθες ὑπεσύριττον τῇ Δωρίδι· ἡ δὲ ὑπερκύψασα μόλις, ὡς λαμπρὸν ἀν-

ἔτειλεν ἄστρον, καὶ ἠρέμα φθεγγομένη φησίν· » Ἠσθό-
» μην τοῦ συνθήματος, ὦ φιλότης· ἀλλὰ πρὸς τὴν
» κάθοδον ἀμηχανῶ· οὑμὸς πάρεστι δεσπότης· οὐ
» καταβέβηκεν οὗτος, ἵνα σοι, τυχὸν, γλυκύτατε,
» περιτύχω. Μεῖνον, ἆ! μεῖνον· καταβήσομαι θᾶττον,
» καὶ, τῆς βραχείας μελλήσεως ἕνεκα, μειζόνως σε
» θεραπεύσω. Καρτέρει, πρὸς θεῶν! μὴ λίαν ἀθυμῶν
» τὴν παροῦσαν ἀπείπῃς ἑσπέραν· μηδὲ λύπει τὸν
» ἐνοικοῦντά μοι πόθον, ἵνα μὴ καὶ πυρωδεστέραν
» ὑφάψῃς τὴν φλόγα. » Τούτοις παραθαῤῥύνουσα,
τοιαῦτα ψυχαγωγοῦσα, καὶ ὥσπερ βέλη τοὺς λόγους
ἀφεῖσα, πέπεικεν, εἰ δέοι, καὶ μέχρι μέσων ἀνα-
μεῖναι νυκτῶν. Ὅμως ὑδροφορῆσαι πιθανῶς προφασι-
σαμένη, κατέβη ταχὺ ἐπ' αὐτὸ, ἐπὶ λαιοῦ τῶν ὤτων
κομίζουσα τὴν κάλπην· καί μοι καὶ οὕτως ἀνεφάνη
καλὴ, ὥσπερ εἰ χρυσοῦν τινὰ περιέκειτο κόσμον. Ἡ
δὲ κόμη, βαβαὶ τῆς ἀγλαΐας! ὡς τετανόθριξ ἡ παῖς!
τῶν μὲν οὖν ὀφρύων ἐμμέτρως ἀνέσταλται, τοῦ δὲ
αὐχένος ἐπιχαρίτως καθήπλωται καὶ τοῖν ὤτοιν·
αἱ δὲ παρειαὶ τὸν ἀπὸ τῶν ὀμμάτων ἵμερον ὑπο-
δέχονται· ὃν φιλῆσαι μὲν ἥδιστον, ἀπαγγεῖλαι δὲ οὐ
ῥᾴδιον. Ἔφη δ' οὖν· » Ἕως ἀλλήλους ἔχομεν, μὴ πα-
» ραναλώσωμεν, ἣν δίδωσιν ἡμῖν ὁ καιρὸς, ὀξύῤῥοπον
» ἐξουσίαν. » Ἄσμενοι τοίνυν περιπλακέντες ἀλλή-
λοις, ἐρασμιώτερον τὰ ἐπὶ τούτοις ἐδρῶμεν· ἡδίων γὰρ

cida stella cœpit illucere; summissaque voce, » Sensi, » inquit » cor meum, compactum signum: » sed qui descendam nescio. Adest dominus meus, » neque ita descendere velim, ut te, dulcissime, » liceat videre tantum, quasi fortuitu obvium. » mane; mox descendam commodius, et brevem » moram pensabo majori solamine. Sustine, per » deos; nec deficiens animo desperes de hac ve- » spera. Ne incidentem pectori meo cupidinem of- » fendas, neve mihi ardentiorem accendas lampa- » dam. » His verbis animum mihi addens, et solamen admovens, sermonesque tanquam sagittas emittens, persuasit, si necesse foret, manere usque ad noctem mediam. Tandem, aquam ferre simulans, descendit cito, situlam auribus ipsis apprehensam ferens, mihique hoc ornatu tam pulchra visa est quam si monile ex auro circumjecta gestaret. At coma, babæ, quam decora, quam promissa! modice quidem à superciliis retracta, venuste autem cervicem juxta et aures implicata. Tum genæ gratiam ex oculis accipiunt, quam suaviari suavissimum, enuntiare arduum. Sed illa » Dum nobis » inquit » vicissim frui datur, » ne amittamus, quam occasio offert, facultatem pe- » rituram cito. » Nos igitur lubentes amplexi, jucundius cetera perfecimus : dulciores enim et

suaviores longe post molestas turbas amantium nubtiæ.

V.

(Virgo citharœdum amans.)

PARTHENIS HARPEDONÆ.

Euge vocem! euge lyram! Ut concorditer inter se consonant, lingua apta fidium pulsibus, Musarumque et Gratiarum suave temperamentum! Et hoc verissimum quidem: sed facies et attentionem ad lyræ concordiam, et cantionis meditationem præferens; sed vultus adolescentis gratiose in me defixus magis mentem meam dilicit ipsa melorum concordia. Non erat vere pulcher Achilles, quem ex domesticis tabulis didici, si alius erat; non erat musicæ peritus æmulus Chironis, si aliter pulsabat fides. Utinam amare me dignetur, videamque facientem mutuum! Verbum audax dixi: quis enim huic formosa, nisi si benignis eam oculis viderit? Quam suavis mihi, per Musas, hæc vicinitas! Sed dum hæc scribo, sentio mihi suboriri acerbos dolores; sussilire mihi crebro cor sentio, videturque exsilire extra velle et eloqui. Caput modo recumbo genibus, modo humeris in-

καὶ σφόδρα ποθεινὸς, μετὰ δή τινα συμβᾶσαν δυσκολίαν, τοῖς ἐρῶσιν ὁ γάμος.

Ε'.

(Παρθένος ἐρῶσα κιθαρῳδοῦ.)

ΠΑΡΘΕΝΙΣ ΑΡΠΕΔΟΝΗ.

ΕΥ γε τῆς φωνῆς! εὖ γε τῆς λύρας! ὡς ἄμφω μουσικώτατα συνηχεῖ! καὶ πρόσχορδος ἡ γλῶττα τοῖς κρούμασι· Μουσῶν τε καὶ Χαρίτων ἡ κρᾶσις· μάλα τοῦτο ἀληθές· πλῆρες δὲ μουσικῆς ἐννοίας τὸ βλέμμα καὶ διασκέψεως τῶν μελῶν· τὸ δὲ πρόσωπον τοῦ νέου χαριέντως ἀτενίζοντος εἰς ἐμὲ, ὑπὲρ τὰ μέλη καταθέλγει μου τὴν ψυχήν. Εἰ μὴ τοιοῦτος ἦν Ἀχιλλεὺς, ὃν ἔμαθον ἐκ τῶν οἰκοπινάκων, οὐκ ἦν ἄρα ὄντως καλός· εἰ μὴ τοιαῦτα κεκιθάρικεν, οὐκ ἦν μουσικὸς τοῦ Χείρωνος ζηλωτής. Εἴθε ποθήσειεν ἐμὲ, καὶ ἀντιφιλοῦντα θεάσομαι! Τολμηρὸν ἔφην· τίς γὰρ ἂν τούτῳ δόξειε καλὴ, εἰ μὴ φιλανθρώποις αὐτὴν ὄμμασιν ἴδοι; Ὡς ἡδὺ τὸ γειτόνημα, νὴ τὰς Μούσας! Ἀλλὰ πικρὰς ὀδύνας μεταξύ πως ᾐσθόμην· πυκνὰ παλλομένης ἐφάπτομαι τῆς καρδίας, καὶ δεινῶς ἐκπηδᾷν καὶ φλέγεσθαί μοι δοκεῖ· τοτὲ μὲν οὖν εἰς τὰ γόνατα ἡ κεφαλὴ βρίθει, τοτὲ δὲ εἰς ὦμον ἐγκλίνει· θεωροῦσα

δὲ τὸν καλὸν, αἰδοῦμαι, φοβοῦμαι, ὑφ' ἡδονῆς πιστιῶ. Ὦ γλυκύτατον πῦρ! τί ποτε ἄρα μοι πεφύτηκεν ἔνδον; ὡς ἐγὼ ϑαμὰ ἀνιῶμαι, καὶ οὐκ οἶδα ἐφ' ᾧ τοῦτό γε πάσχω. Ἐκβόσκεται γάρ μέ τις ἀνερμήνευτος ὀδύνη, καὶ δακρύων ἀνεπίσχετοι πηγαὶ καταῤῥέουσι τῶν παρειῶν· ποικίλα τῆς διανοίας ὑπεκπηδᾷ μοι κινήματα, καθάπερ αἴγλη τις ἡλίου πάλλεται συχνὰ περὶ τοῖχον ἐξ ὕδατος ἀνταυγοῦσα κατὰ σκαφίδος ἢ λέβητος κεχυμένου, καὶ ἀστάτῳ φορᾷ τὴν εὐκίνητον συστροφὴν ἀπεικονίζεται τῶν ὑδάτων. Ἢ τοῦτο μᾶλλον, ὅπερ φασὶν, ἔρως. Ἔρωτος ὁ πυρσὸς καὶ μέχρι τοῦ ἥπατος διελήλυθεν εἰσρυείς. Καὶ τί δὴ, καταλιπὼν ἐκεῖνος ὁ δᾳδοῦχος ϑεὸς τὰς ἐπιτηδείας αὐτῷ καὶ συνήϑεις, ἀμύντον βιάζεται κόρην, καὶ πολεμεῖ παιδισκάριον ἄωρον Ἀφροδίτῃ, ἔτι ϑαλαμευόμενον, ἔτι φρουρουμένην, καὶ μόλις ὑπὸ φύλαξιν ἐσϑ' ὅπη προκύπτουσαν τῆς οἰκίας; Εὐδαίμων παρθένος, ἥ τις ἄνευ φροντίδων ἐρωτικῶν ζῇ, μόνης ἐπιμελὴς τῆς ταλασίας! Αἰσχύνομαι τὸ πάθος ἐγκαλύπτομαι τὴν νόσον· δέδοικα σύμβουλον προσλαβέσθαι· ταῖς γὰρ ἐμαῖς ϑεραπαινίσιν οὐ μάλα ϑαῤῥῶ. Ὦ τῆς ἀπορίας! δι' ἣν περιπαλῶ τρίβουσα τὰς χεῖρας, ὅτε καὶ τὸ πάθος ἐπείγει· καὶ οὔτε ϑεραπείαν, οὔτε λήϑην αὐτοῦ βραχεῖαν ἔνεστί μοι λαμβάνειν. Κατάντικρυς μὲν γὰρ ὁ νέος· ὁ γλυκὺ

clino; sed ubi fòrmosum meum video, pudore suffundor, quatior timore, suspiro gaudio. O flammam suavissimam! Quid ego in pectore intus gero? quantus derepente cruciatus! Nec qui id fiat scio. Enim depascitur me dolor infandus, genasque rigant perennes fontes lacrymarum. Varii ex mea mente curarum fluctus exæstuant, sicuti radius solis densis ictibus parietem quatit, reflexus ex aqua aëno aut caldario fusa, et instabili motu fluctuantem undarum repræsentat vertiginem. An potius Amor, vel Amoris lampada, quam aiunt, descendit intimum in meum jecur? Et quid ille tædifer deus, relictis obnoxiis atque adsuetis flammæ suæ, virginem imperitam aggreditur, pugnatque intempestivæ Veneri juvenculæ, adhuc thalamo clusæ, adhuc custodia septæ, et cui vix per custodes licet extra domum paullum modo prospicere? Felix puella, quæ libera curis amatoriis vivit, lanificij tantum curiosa. Pudet me ægritudinis me; morbum meum tego; consultricem adsciscere vereor: ancillis enim meis non fido admodum. Quam incerta hæreo perambulans, et urgente morbo manus adterens! neque est unde levamen, unde tantulum mali capiam oblivium.

Adest enim exadversum juvenis, dulcis meus hostis, dulcissime canens; neque ego consilii viam prorsus invenio. Nam qui misera consultem super ea re, cujus nec naturam novi, nec modum: imperita quippe amatoriæ disciplinæ, imperita et ipsorum amplexuum. Valeas, pudor; valeas honestas; valeat honor molestæ nimium virginitatis. Naturam volentem sentio, cui, uti adsolet, cura nulla legum. Perfricabo frontem ad tempus, meamque forte ex tanto dolore reciperabo animam. Sed ecce, dum hæc scribo, jucundissime sternutavi. Num forte juvenis, mea cura, meminit mei? Utinam tandem liceat nobis invicem frui, non amplius oculis solis, sed totis corporibus! Tu nunc, Harpedone (commodum enim, siculi adfecta sum, perscribsi ad te sagittarum subamaram dulcedinem), veni consilium collatura; veni, stamen aut subtemen, aud quid aliud muliebris instrumenti caussata. Vale, et per Cupidinem, quem ego primum attestari condidici ab ipso, sint hæc tibi scribta secretiora mysteria.

πολέμιος ἥδιστα μελῳδεῖ· ἐγὼ δὲ οὐδὲ βουλὴν πρὸς τὸ πρακτέον οἵα τέ εἰμι παντελῶς ἐξευρεῖν· πῶς γὰρ ἡ δειλαία; περὶ πράγματος σκοπουμένη, οὗ καὶ τὴν φύσιν ἠγνόηκα καὶ τοὺς τρόπους, ἅτε ἀνομίλητος μὲν παιδείας ἐρωτικῆς, ἀνομίλητος δὲ συνουσίας. Ἐῤῥέτω αἰδώς! ἐῤῥέτω σωφροσύνη! ἐῤῥέτω καὶ τὸ σεμνὸν τῆς ὀδυνηρᾶς ἐμοὶ παρθενίας! Ὑπαισθάνομαι τῆς φύσεως βουλομένης, ᾗ νόμων, ὡς ἔοικεν, οὐδὲν μέλει. Μικρὸν ἀπερυθριάσω, καὶ τὴν ἐμὴν ἴσως ἐκ τῆς περιωδυνίας ἀνακτῶμαι ψυχήν. Ἡδέως μάλα ἔπταρον μεταξὺ γράφουσα· ἆρα ὁ νέος, τοὐμὸν μέλημα, διεμνημόνευσέ μου; Εἴθε καὶ δι' ἑαυτῶν ἤδη, καὶ μὴ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλων ἀπολαύσομεν τῶν σωμάτων! Σὺ τοίνυν, Ἀρπεδόνη (πρὸς σε γὰρ ἐξεπίτηδες, ὡς ἔχω πάθους, ἀπήγγειλα τὴν ὑπόπικρον τῶν βελῶν ἡδονήν), ἧκέ μοι σύμβουλος περὶ τούτων, προφασισαμένη στήμονα, τυχὸν, ἢ κρόκην, ἢ γοῦν ἄλλο τι μάλιστα τῶν γυναιξὶν ἀνηκόντων. Ἔῤῥωσο· καὶ πρὸς τοῦ Ἔρωτος, ὃν ἐπόμνυσθαι πρῶτον μεμάθηκα παρ' αὐτοῦ, μυστήριά σοι ταῦτα γεγράφθω.

ria meliorem: certum quippe in malis certaminibus infeliciorem esse qui vincit.

VII.

(Famula amans adulterum dominæ.)

TERPSION POLYCLI.

Adulterum dominæ puella deperire cœpit, caussam amoris nacta, dum inservit utriusque cupidini. Nam sæpe audiit proxime amatoria miscentes simul, dum, adposita custos, observat ne quis improvisus irruat arbiter. Vidit et in ipsis amplexibus, perque aures et oculos immersit se cum tæda et sagittis Cupido in pectus virginis. Ita misera conditionem suam deflebat, quum ipse servituti serviret Amor, neque liceret ancillæ participare gaudiis dominæ, quicum nihil miseræ commune præter cupidinem. Quid igitur illa? non enim sivit eam Amor inopem consilii. Missa vocare mœchum, simpliciter ad eum sine fuco « Si vis, » ait, » carissimum caput, habere deinceps volentem » ministram: sed quid verbis opus? jam tu, non

φασὶν, Καδμείας νίκης ἀμείνω· φανερὸν γὰρ ὡς ἐν πονηραῖς ἁμίλλαις ἀθλιώτερος ὁ νικήσας.

Ζ'.

(Περὶ δούλης φιλούσης τὸν προσφθειρόμενον τῇ κεκτημένῃ.)

ΤΕΡΨΙΩΝ ΠΟΛΥΚΛΕΙ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ τις παρθένος τοῦ μοιχοῦ τῆς δεσποίνης ἠράσθη· διακονουμένη γὰρ ἀμφοῖν τὰ δοκοῦντα, ταύτην ἔλαχε τοῦ ἔρωτος ἀφορμήν. Πολλάκις οὖν αὐτῶν ἐρωτικῶς ὁμιλούντων ἀλλήλοις ἠκροᾶτο, πλησίον, ὡς φύλαξ, παρισταμένη, καὶ προορῶσα μή τις ἐξαίφνης ἀναφανείη κατάσκοπος· καί που καὶ συμπλεχθέντας αὐτοὺς εἶδεν ἡ κόρη· καὶ δι' ἀκοῆς τε καὶ θέας ὤλισθεν Ἔρως ἐπὶ τὴν ἐκείνης ψυχὴν αὐτῇ λαμπάδι καὶ τόξοις. Καὶ πρὸς τὴν τύχην ἐσχετλίαζεν ἡ παιδίσκη, ὅτι δὴ καὶ αὐτὸς δεδούλωται τῆς δουλείας ὁ ἔρως· οὐ γὰρ εἶχε παῤῥησίαν τῶν αὐτῶν μετασχεῖν τῇ δεσποίνῃ, ἀλλὰ μόνου τοῦ ἔρωτος ἐκοινώνει τῇ κεκτημένῃ. Τί οὖν ἡ κόρη; οὐ γὰρ ἀμήχανον αὐτὴν ἀφῆκεν ὁ Ἔρως. Ἀποσταλεῖσα προσκαλέσασθαι τὸν μοιχὸν, ἔφη πρὸς ἐκεῖνον ἁπλῶς, μηδὲν ποικίλλουσα·

» Εἰ βούλει, φίλτατ', ἐμὲ συμπράττειν καὶ διακο-
» νεῖσθαί σοι πάλιν προθύμως· ἀλλὰ τί σοι λέξω;
» τὸν ἐμόν, ὡς ἐρωτικός, ἤδη νενόηκας πόθον. Ἆρα
» δοκῶ σοι καλή, καὶ μετὰ τὴν σὴν εὐμορφίαν ἀρέσκω
» σοι; Τί φής; ποιήσεις ἤδη; ποιήσεις, οἶδα ἐγώ.» Ὁ
δ' οὖν νέος (καλὴ γὰρ ἦν ϗ παρθένος), ἅμα ἔπος, ἅμα
ἔργον, ἄσμενος αὐτίκα μάλα τὴν αἴτησιν τῆς κόρης
ἐπλήρου, περικρατῶν ὀμφάκια τοῦ στέρνου τὰ μῆλα
καὶ φιλημάτων ἀπέλαυον ἅμα γνησίων. Φιλήματα
γὰρ ἕωλα μὲν τὰ τῶν γυναικῶν, ἄπιστα δὲ τὰ τῶν
ἑταιρῶν, ἀψευδῆ δὲ τὰ τῶν παρθένων, ἐοικότα τοῖς
σφετέροις ἤθεσι· μέμικται δὲ ἁπαλῷ μὲν ἱδρῶτι,
θερμῷ δὲ καὶ πολλῷ τῷ τοῦ πνεύματος ῥεύματι·
τὸ δὲ ἆσθμα πυκνόν· ἐγγὺς μὲν τοῦ στόματος ἡ καρ-
δία, ἡ δὲ ψυχὴ τῶν θυρῶν· εἰ δὲ τὴν χεῖρα τῷ στέρνῳ
προσαγάγῃς, ὄψει τὸ πήδημα. Ταῦτα μὲν οὖν ἐκεῖνο
ἡ δὲ κεκτημένη πανούργως ἐπέστη τοῖς τελουμένοις,
ἠρέμα βαδίζουσα καὶ κτύπου χωρίς, καί, ζηλοτυ-
ποῦσα, τὴν παιδίσκην τῆς κόμης ἐξεῖλκεν. Ἡ δε
στένουσα φησίν· » Μὴ γὰρ ἡ τύχη σὺν τῷ σώματι
» κατεδούλωσε τὴν ψυχήν; Ἐπιτεθύμηκα· ἔξεστι
» γάρ. Παῦσαι, πρὸς θεῶν! ὡς ἐρᾶσαν δίκαιόν σε
» μᾶλλον ὑπεραλγῆσαι ποθούσης. Μὴ τοίνυν ἀτι-
» μάσῃς, ὦ δέσποινα, τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν δεσπότην
» Ἔρωτα, ἵνα μὴ ταῖς σαῖς ἐπιθυμίαις ἀναδίζουσα

» nescius amorum, desiderium meum nosti. Num » tibi pulchra videor? num tibi post tuam for- » mam placeo? Quid tu? Facies ergo? sed facies, » scio. » At ille (nam formosa erat virgo), dictum factum, lubens statim votum implevit virginis, acerba virginei pectoris mala legens; basiaque vera panxerunt simul. Nam basia mulierum marcida, meretricum infida, virginum sola vera, sicuti et mores iis simplices; miscentur quippe tenero sudore calidoque et crebo spiritus fluxu; tum spissa palpitatio; tum cor proximum ori, proximaque anima januæ suæ; admoveas pectori manum, salissationem senseris. Sed hæc illi miscebant simul. At domina vafre ludentibus institit, tacitula taxim incedens, et, furiosa æmulatione perculsa, traxit comis puellam. Sed illa ejulans » Non enim » inquit » mentem mihi una cum corpore addixit fortuna » servituti. Amavi; nam licebat. Parce, per deos! » Quanto æquius amantem te amantis misereri? No- » li, domina, dehonestare Amorem, tuum ac meum » dominum: ne forte imprudens libidines tuas con- » vicio ferias, quarum et tu serva; nosque una am- » bæ trahimus idem jugum. » Hæc puella; sed domina clanculum, apprehensa mœchi manu, » Siculos »

inquit » imitari videris, acerbas uvas legentes, quum » puellam ante tempus decerpis, etiam basiorum im- » peritam. Nam virgo, nondum initiata sacris Vene- » riis, etiam in coitu injucunda et inficeta est, blan- » ditiarum lectuli nescia. Mulier contra, qualis ego » sum, experta concubitus dulcedinem, et se per- » mulcet et amantem summo gaudio. Mulier oscula » pangit; panguntur virgini. Et tu hæc jam probe no- » sti; sin modo oblitus, veni, carum caput, et ego » tibi bis terve mearum deliciarum revocabo me- » moriam. »

VIII.

(Socrum amans strenue pugnat suo cupidini.)

—

THEOCLES HYPERIDI.

AMAVI visam recens elegantem puellam; eam mihi parentes jugavere justis nubtiis. Felix certe et jucundum videbatur jugum; uxorem enim habebam quam expetiveram: spesque erat firmum ac con-

» λάθοις· καὶ σὺ γὰρ ἐκείνῳ δουλεύεις, κἀγώ τε καὶ
» σὺ τὸν αὐτὸν ἕλκομεν ζυγόν. » Ταῦτα μὲν ἡ παῖς·
ἡ δὲ κεκτημένη πρὸς τὸν νέον λάθρα φησὶν, τῆς δεξιᾶς
αὐτοῦ λαβομένη· » Σικελὸς ὀμφακίζει Πεδοκλῆς,
» παρατρυγῶν παιδισκάριον, καὶ τοῦ φιλήματος
» ἀμαθές. Παρθένος γὰρ, ἅτε τῆς Ἀφροδίτης ἀμύητος
» ἔτι, τὴν συνουσίαν ἀτερπής ἐστιν, καὶ δύσκοιτος,
» ἀγνοοῦσα τὴν ἐπὶ τῆς εὐνῆς κολακείαν· γυνὴ δὲ,
» οἵα περ ἐγὼ, τῶν ἀφροδισίων ἱκανὴν ἔχουσα πεῖραν,
» ὁμοίως ἑαυτήν τε καὶ τὸν ποθοῦντα λίαν εὐφραίνει·
» καὶ γυνὴ μὲν καταφιλεῖ, παρθένος δὲ καταφι-
» λεῖται. Καὶ τοῦτο μὲν ἔγνως· εἰ δὲ τὰ νῦν ἐπιλέ-
» λησαι, δεῦρο, φίλτατε, κἀγώ σε ἥδιστα δίς τε
» καὶ τρὶς τῶν ἐμῶν ἀναμνήσω. »

Η'.

(Πενθερᾶς ἐραστὴς ἐγκρατῶς ἀπομάχεται πρὸς τὸν πόθον.)

ΘΕΟΚΛΗΣ ΥΠΕΡΙΔΗι.

ΗΡΩΝ τῆς Ἀριγνώτης, παρθένου καλῆς· ταύτην μοι νομίμως κατενεγγύησαν οἱ τεκόντες, καὶ ἦν ὄντως ἐπαφρόδιτος ὁ γάμος· ἐρωμένης γὰρ ἀπέλαυον γαμετῆς· καὶ τὴν συνάφειαν ἡγούμην βεβαίαν, γινώσκων

ὡς ἀσφαλέστερον καθίσταται γάμος ἐκ πόθου τοῦ τὴν πρόφασιν εὐτυχήσας. Ἀλλὰ βάσκανος Ἔρως ἐνήλλαξέ μου τὸν πόθον, καὶ τῆς πενθερᾶς ἀντ' ἐκείνης ἐρῶ. Τί οὖν πράξω; πῶς ἀναιδῶς πρὸς ἐρωμένην, πῶς ἐπιεικῶς πρὸς πενθερὰν ἐκλαλήσω; αὕτη με τὸν κηδεστὴν ἐξ εὐνοίας παῖδα καλεῖ. Πῶς ἐρωτικῶς οὖν διαλέξομαι γυναικί, ἣν πολλάκις μητέρα προσεῖπον; Τοιγαροῦν, κἂν τύχω, κἂν ἀποτύχω, διχόθεν ἐγὼ δυστυχής. Ὑμεῖς τοίνυν, ὦ θεοί, ἀποτρόπαιοί γε ὄντες, τὸ δυσσεβὲς τρέψατε, θυγατρὶ καὶ τεκούσῃ μή ποτε συμμιγείην.

Θ'.

(Νέος πρὸς ἐπίορκον ἐρωμένην, δεδιὼς μή τι πρὸς τῆς ἐπιορκίας ἐκείνη πείσεται χαλεπόν.)

ΔΙΟΝΥΣΙΟΔΩΡΟΣ ΑΜΠΕΛΙΔΙ.

ΣΥ μὲν ἴσως οἴει βαρύνεσθαί με δεινῶς, ὅτι δή με τοσοῦτον ἐρῶντα κατέλιπες· ἐμοὶ δὲ τοῦτο, νὴ τὸ σὸν πρόσωπον, βραχεῖα φροντὶς πρὸς ἕτερόν γε μεῖζον κακόν· ἐπείπερ, ὡς ἁπλουστάτη καὶ νέα, περιφρονοῦσα τηλίκως τὸν ὅρκον παρέβης. Ἀλλά, τοὐμὸν μέρος, ἀνυπεύθυνος εἴης τοῖς ὁρκίοις θεοῖς, εἰ καὶ σὺ ποθοῦντα μὴ στέργεις, μηδὲ συνθήκας ἔγνως ἐμμέ-

stantem fore amoris nodum, quum firmiores nuptiæ sint, quis caussa ab amore. Sed invidus mutavit mihi Cupido meum cupidinem, ut socrum pro uxore deperearn. Quid faciam miser? Qua fronte cum amica, quo jure cum socru sermones amatorios seram, quæne me generum benevolentiæ ergo filium vocat? Et nunc quo modo de amore appellabo mulierem, quam sæpe matrem vocavi? Ita, sive mihi frui, seu repelli datur, utraque infelix ego. Vos, o Dii Averrunci, solvite me hoc incestu: ne mihi unquam accidat ut attingam matrem et filiam.

IX.

(Juvenis perjuræ amasiæ metuens ne quid gravius ob perjurium accidat.)

DIONYSIODORUS AMPELIDI.

Tu me forte graviter succensere credis, quod me tanto percitum amore liquisti: testor faciem tuam, leve hoc mihi præ alia majori cura: simplicem te ac juvenem tanto despectu jusjurandum transgressam. Sed tu, quantum ad me, videas inulta præsides jurandi deos; quamvis et spernas amantem, et jurata pacta servare nescias. Verum metus mihi

(dicam enim quamvis deprecer), ne vindictam dii reposcant, sitque id gravius mihi, quam excidisse e tuo pectore. Caussa mali mei malum meum fatum; te omnino non culpo: quin nunquam desinam, amicum caput, Justitiæ oculum deprecari ne tibi pœnas infligat meritas; sed, et si tibi visum erit peccare denuo, ferat rursus, et convenientem ætati tuæ veniam det. Nam mihi quidem proclive ferre meum cupidinem, modo ne quid tu patiaris mali. Vale, quamvis injuria; parcant tibi dii. Quis, per Jovem, post offensam meliora verba rescribsit?

X.

(Pictor pictæ a se puellæ imaginem amans.)

PHILOPINAX CHROMATIONI.

PULCHRAM puellam pinxi; dein amare cœpi quam pinxeram tabulam. Amor mihi ab arte mea, non a jaculo Veneris; mea me dextra fixit. Me miserum! non malus pictor fui; neque enim amassem deformem imaginem. At nunc, quantum quis artem miratur meam, tantum miseratur meum cu-

τοὺς φυλάττειν. Ἀλλ' ἔγωγε δέδοικα (εἰρήσεται γὰρ, κἂν ἀπεύχωμαι) μή τινά σοι ποινὴν ἀντεπαγάγωσιν οἱ θεοί. Καὶ ἀνιαρότερον ἔσται μοι τοῦτο ἢ τῆς σῆς διαπεπτωκέναι φιλίας. Ἐμὸν ἀτύχημα τοῦτο· σὲ δὲ τὸ παράπαν οὐ ψέγω· τοιγαροῦν ἱκετεύων ὑπὲρ σοῦ τὴν Δίκην οὔποτ' ἂν, ὦ φιλτάτη, παυσαίμην, μηδαμῶς αὐτὴν εἰς τιμωρίαν τῶν ἡμαρτημένων ἰδεῖν, ἀλλὰ, καὶ αὖθις ἀδικούσης, εἴγε σοι τοῦτο φίλον, ἀνέχεσθαι πάλιν καὶ συγγνώμην ἀπονέμειν τῇ σῇ πρέπουσαν ἡλικίᾳ. Ἀνεκτὸν γάρ ἐμοὶ τὸν ἐμὸν ἔρωτα φέρειν, καὶ μή σε μοχθηρόν τι πεπονθυῖαν ὁρᾷν. Ἔῤῥωσο· κἂν ἀδικῇς, οἱ θεοὶ συγγνώμονες εἶεν. Τίς ἂν οὖν, πρὸς Διὸς, εὐφημότερον ἐπέστειλεν ἀδικούμενος;

Ι'.

(Ζωγράφος εἰκόνος κόρης παρ' αὐτοῦ γεγραμμένης ἐρῶν.)

ΦΙΛΟΠΙΝΑΞ ΧΡΩΜΑΤΙΩΝΙ

ΚΑΛΗΝ γέγραφα κόρην, καὶ τῆς ἐμῆς ἠράσθην γραφῆς. Ἡ τέχνη τὸν πόθον, οὐκ Ἀφροδίτης τὸ βέλος· ἐκ τῆς ἐμῆς ἐγὼ κατατοξεύομαι δεξιᾶς. Ὡς ἀτυχὴς οὐ γέγονα τὴν γραφικὴν ἀφυής! οὐ γὰρ ἂν αἰσχρᾶς εἰκόνος ἠράσθην. Νῦν δὲ, ὅσον μέ τις ἀπο-

θαυμάζει τῆς τέχνης, τοσοῦτον κατοικτείρει τοῦ πόθου· οὐ γὰρ ἧττον δέξαιμι κακοδαίμων ἐραστὴς, ἢ σοφὸς εἶναι τεχνίτης. Ἀλλὰ τί λίαν ὀδύρομαι, καὶ τὴν ἐμὴν καταμέμφομαι δεξιάν; Ἐκ τῶν πινάκων ἐπίσταμαι Φαῖδραν, Νάρκισσον, Πασιφάην· τῇ μὲν οὐκ ἀεὶ παρῆν ὁ τῆς Ἀμαζόνος· ἡ δὲ καθόλου παρὰ φύσιν ἐπόθει· ὁ δὲ κυνηγέτης εἰ τῇ πηγῇ προσῆψε τὴν χεῖρα, διεκέχυτο ἂν ὁ ποθούμενος καὶ παρέρρει τῶν δακτύλων· ἡ μὲν γὰρ πηγὴ γράφει τὸν Νάρκισσον· ἡ δὲ γραφὴ καὶ τὴν πηγὴν καὶ τὸν Νάρκισσον, οἷον διψῶντα τοῦ κάλλους· ἐμοὶ, δὲ, ὅσον ἐθέλω, πάρεστιν ἡ φιλτάτη, καὶ κόρη τὸ φαινόμενον εὐπρεπὴς, κἂν τὴν χεῖρα προσάξω, ἀσύγχυτος ἐπιμένει βεβαίως, καὶ τῆς οἰκείας μορφῆς οὐκ ἐξίσταται· ἡδὺ προσγελᾷ, καὶ μικρὸν ὑποκέχηνε, καὶ εἴποις ἂν ὡς ἐπ' ἄκρων τῶν χειλῶν προκύπτει τις λόγος, ꝁ ὅσον οὔπω τοῦ στόματος ἐκπηδᾷ· ἐγὼ δὲ καὶ τὴν ἀκοὴν προσεπέλασα πολλάκις ὠτακουστῶν τί ποτε ἄρα βούλεται ψιθυρίζειν· ἀποτυχὼν δὲ τοῦ λόγου, πεφίληκα τὸ στόμα, τῶν παρειῶν τὰς κάλυκας, τῶν βλεφάρων τὴν χάριν, καὶ ὁμιλεῖν ἐρωτικαῖς προτρέπω τὴν κόρην· ἡ δὲ, καθάπερ ἑταίρα, τὸν ἐραστὴν ὑποκνίζουσα σιωπᾷ. Ἐπέθηκα τῇ κλίνῃ, ἠγκαλισάμην, ἐπιβέβληκα τῷ στήθει, ἵνα, τυχὸν, τὸν ἔνδον ἔρωτα θεραπεύῃ· καὶ πλέον ἐπιμέμηνα τῇ γραφῇ. Αἰσθά-

vidimus: non minus enim censebor infelix amator, quam peritus artifex. Sed quid multis queror, ac meam dextram accuso? Vidi in tabulis Phædram, Narcissum, Pasiphaën. Phædræ non aderat semper Amazonis filius; alterius furor prorsus præter naturam; at venator manum admoveret fonti, peribat cupita facies effluebatque digitis. Pingebat fons Narcissum; fontem et Narcissum tabula, veluti sitientem formæ suæ. Sed mihi, quantum volo, adest amica, virgoque ea venusta paret, nec, si manum admoveo, perit turbata, sed manet stabilis, formamque eamdem retinens, dulce arridet, paullulumque hiscit: dicas in summis labris sermonem existere tantumnon ex ore prodeuntem. At ego adhibui sæpius aurem, auscultaturus quid illa insusurrare velit; sermonisque frustratus, oppegi suavium ori, genarum caliculis, ciliorum gratiis, vocavique ad amplexus virginem. Illa, tanquam mora deliniens amatorem meretrix, tacet. Injeci lectulo, amplexatus sum ulnis, admovi pectori, si forte intimo illi meo mederetur cupidini, sed magis me tabula furiavit. Sensi stuporem tabulæ rur-

sus, jamque periculum ne ex vano amore emittam animam. labra tempestiva parent; sed non reddunt osculandi fructum. Et quid juvat coma, visu quidem pulchra, sed prorsus non coma? Et ego lachrymas fundo miser; tabula interea quasi lætabunda respicit. Sed o vos mihi talem, auripenni Veneris puelli, detis vivam amiculam, ut ex artis meæ operibus videam meliorem arte, viva pulchritudine florentem, meamque artem naturæ jucunde admovens, concinentem inter se utramque aspiciam.

XI.

(Adolescens uxorem et amicam pariter amans.)

APOLLOGENES SOSIÆ.

VELIM, si possit, omnes singillatim amatores rogare, si quis eorum duobus simul mentem percitam sensit amoribus. Nam ego, quum amarem a lenone, ut liberarer hoc cupidine (sic enim rebar), probam conjugem duxi domum. Et nunc amicam nihilo secius depereo, accessitque ultro amor uxorius. Et, si quando alteram habeo, tum

ομαι πάλιν τῆς παραπληξίας, καὶ κινδυνεύω τὴν ἐμὴν προαπολέσαι ψυχὴν δι' ἄψυχον ἐρωμένην. Χείλη μὲν φαίνει ὡραῖα· ἀλλ' οὐκ ἀποδίδωσι τὸν καρπὸν τοῦ φιλῆσαι. Τί δὲ ὄφελος κόμης, καλῆς μὲν φαινομένης, κόμης δὲ οὐκ οὔσης; Κἀγὼ μὲν δακρύω καὶ ποτνιῶμαι, ἡ δὲ εἰκὼν φαιδρὸν ἀποβλέπει. Ἀλλ' εἴθε μοι τοιαύτην ἔμψυχον, ὦ χρυσότεροι παῖδες Ἀφροδίτης, δοίητε φίλην! ὅπως ἂν ἐκ τῶν τῆς τέχνης ἔργων ἴδω κρείσσονα τέχνης, ὡραϊζομένην ἐν ζῶντι κάλλει, καὶ προσαρμόζων ἡδέως τῇ φύσει τὴν ἐμαυτοῦ τέχνην, ἄμφω θεάσωμαι συμφωνούσας ἀλλήλαις.

ΙΑ'.

(Νέος γαμετῆς τε καὶ φίλης ὁμοίως ἐρᾷ.)

ΑΠΟΛΛΟΓΕΝΗΣ ΣΩΣΙΑι.

Ἐβουλόμην, εἴπερ οἷόν τε ἦν, τοὺς ἐρωτικοὺς ἅπαντας διερωτῆσαι καθ' ἕκαστον, εἴ τις αὐτῶν ἐπαμφοτερίζων ὑφ' ἕνα καιρὸν δυοῖν περιπέπτωκε φίλτροις· ἐγὼ γὰρ ἑταίρας ἐρῶν, πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ πόθου (οὕτω γὰρ ᾤμην), συνεζύγην σώφρονι γαμετῇ· καὶ νῦν τῆς τε πόρνης οὐδὲν ἧττον ἐρῶ, καὶ ὁ τῆς ὁμοζύγου προσετέθη μοι πόθος· ἢ, θατέρᾳ συνὼν, οὐκ ἀμνημονῶ τῆς ἑτέρας, τὴν εἰκόνα ταύτης ἐπὶ τῆς

ψυχῆς ἀναπλάττων. Ἔοικα γ᾽ οὖν κυβερνήτῃ ὑπὸ δυοῖν πνευμάτων ἀπειλημμένῳ, τοῦ μὲν ἔνθεν, τοῦ δὲ ἔνθεν ἑστηκότος, καὶ περὶ τῆς νεὼς μαχομένων, ἐπὶ τἀναντία μὲν τὴν θάλασσαν ὠθούντων, ἐπ᾽ ἀμφότερα δὲ τὴν μίαν ναῦν ἐλαυνόντων. Ἀλλ᾽ εἴθε, καθάπερ οἱ Ἔρωτες τῇ ἐμῇ συνομιλοῦντες ἐνδιαιτῶνται ψυχῇ, οὕτω ζηλοτυπίας χωρὶς αἱ γυναῖκες συνῴκουν ἀλλήλαις.

ΙΒ'.

(Εὔπορος πενιχρὰν αὐθαιρέτως γήμας, ἵνα μηδὲν ἀλαζονικὸν ἐκ πλουσίας ὑπομείνῃ.)

ΕΥΒΟΥΛΙΔΗΣ ΗΓΗΣΙΣΤΡΑΤΩι.

ΔΥΣΤΡΟΠΟΥ γυναικὸς οὐδὲ πενία δεδύνηται μᾶλλον ἐξημερῶσαι τὴν γνώμην, οὐδὲ βραχύ γ᾽ οὖν αὐτὴν παρασκευάσαι τοῦ ἀνδρὸς κατήκοον εἶναι· ἐγὼ γὰρ πενιχρὰν ἐξεπίτηδες ἠγαγόμην, ὅπως εὐπόρου γαμετῆς μηδὲν ὑποστήσομαι σοβαρόν· καὶ ἤρων αὐτῆς αὐτίκα, τὸ πρῶτον τῆς ἀπορίας αὐτὴν ἐποικτείρων· καὶ τῆς τύχης ἐνόμιζον αὐτὴν ἐλεεῖν, οὐκ ᾔδειν δὲ ὅτι τοιοῦτος ἔλεος ἔρωτός ἐστιν ἀρχή· ἐκ γὰρ ἐλέου τοῖς πολλοῖς φύεται πόθος. Ἀλλ᾽ ἡ τούτων ἐξ ἀρχῆς τὴν τύχην ἐνδεὴς, πάσης ὁμοζύγου πλουσίας φρύαγμα

mihi alterius recordatio subit, et repræsentat sibi mens dulcem imaginem. Prorsus sicuti rector navis, quem bini simul venti, unus hinc, alter illinc, diversum agunt, pugnantes de navi uterque, et mare quidem versantes in contrarias partes, navem ipsam in utramque trudentes tamen. Sed utinam, sicuti diversi in animo meo conversantur Cupidines, ita et mulier utraque sine æmulo livore esse possent simul.

XII.

(Dives pauperem elegit conjugem, ne a dotata mactaretur malo.)

EUBULIDES HEGESISTRATO.

Male moratæ mulieris neque ipsa inopia mansuefacere mentem potest, neque eam vel minimum facere ut morigera sit imperiis viri. Nam ego pauperem eo consilio duxeram, ne quid gravius paterer ducta divite. Et amavi eam desubito, caussaque prima amoris ex miseratione ejus inopiæ: credebam me sortis ejus misereri, nescius miser initium esse amoris hanc misericordiam. Nam sæpe amori origo a miseratione. Sed illa, ab initio omnium indiga, superbiam et fastum multo tanto

superavit cujusvis dotatæ conjugis, estque re et nomine Dinomacha; quin vix manus abstinet, ac, veluti sæva domina, imperium in me exercet crudeliter, nec colens ut divitem, nec verens ut conjugem. Dos mihi hæc ab illa. Sed et, per Jovem (nam hoc commemini), mirum etiam paraphernum intulit: sumtuose ornata incedit, tanquam adigere me cito ad inopiam velit; nullæ satis ei opes, ne si fundantur fluminibus quidem. At ego, commonstrans illi quod gesto pallium, admonui comice prodigam conjugem: » Mulier, » inquam » nimium eluis. » Sed mea dicta subterhabuit; meque efflictim amantem stolidæ mulieris contemtus præcipue afficit. Ita me incertum angit malum; cui finem hanc unam video; barbaram ut e domo in barathrum detrudam prius quam deterius quid mihi accidat. Natura enim mulieres, si quid conjux sufferat, graviores instant. Habeat ergo sibi res suas ferina mulier. Esto; ita censeo; nec moror. Manifesta es mulier. Ursæ præsentis, ut ajunt, non quæram vestigia.

καὶ τῦφον πολλῷ τῷ μέσῳ παρῆλθεν· ἔστι δὲ καὶ τὸν τρόπον καὶ τοὔνομα Δεινομάχη, καὶ τῷ χεῖρε μόγις ἀπέχεται, καὶ, ὥσπερ δέσποινα δεινὴ, κεκράτηκέ μου πικρῶς, οὔτε γοῦν ὡς εὔπορον τιμῶσα, οὔτε μὴν ὡς σύνοικον αἰδουμένη. Ταῦτά μοι τῆς γαμετῆς ἐστιν ἡ προίξ· καὶ, μὰ Δία (ὑπεμνήσθην γάρ), θαυμαστὸν ἐπηνέγκατό μοι κἀκεῖνο· ἐπεντρυφᾷ πολυτελῶς, καθάπερ ἐπειγομένη πένητά με καταστῆσαι ταχύ· οὐδεὶς γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, οὐδ' ἂν ἐκ ποταμῶν ἐπιῤῥέῃ· ἐγὼ δὲ θοιμάτιον αὐτῇ δεικνὺς, ὅπερ ἂν τύχω φορῶν, κωμικῶς τὴν ἄσωτον ὑπαινίττομαι φάσκων· « Ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς· » ἀλλ' οὐδὲ πώποτε τῶν ἐμῶν πεφρόντικε λόγων· ὀδυνᾷ με δὲ τὸν ἀγαπῶντα μάλιστα ἀναισθήτου γυναικὸς ἀτιμία. Τοσοῦτόν ἐστιν δύσχρηστον τὸ κακόν. Καὶ πέρας ἓν μόνον ἐμοὶ τούτου δοκεῖ, τὴν βάρβαρον ἐς κόρακας ἐκπέμψασθαι τῆς οἰκίας, πρίν τι σκαιότερον ὑπομείνω· φύσει γὰρ αἱ γυναῖκες, ἐὰν τούτων οἱ συνοικοῦντες ἀνέχωνται, βαρύτερον ἐπεμβαίνουσιν. Ἀπίτω τοίνυν ἡ θηριώδης. Ἔστω, δεδόχθω, οὐδὲν ἀμφιβάλλω· κατάδηλος ἡ γυνή. Ἄρκτου παρούσης, φησὶν, οὐκ ἐπιζητήσω τὰ ἴχνη.

ΙΓ'.

(Ἑταίρας ἀπολογία πρὸς ὑποκνιζόμενον φίλον.)

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ ΦΙΛΩΝΙΔΗι.

ΜΑΤΗΝ ὑποκνίζῃ, γλυκύτατε· μάτην ᾠήθης με ποθεῖν ἕτερον μετὰ σέ. Οὕτως ἵλεως εἴη μοι Ἀφροδίτη! ὅσον ἡμῶν ἐκδεδήμηκας χρόνον, τὸν ἔρωτα βεβαίως ἀνεπίληστον διετήρουν ἀεί· καί τοι με καθεύδουσαν ἀφεὶς Μεγάραδε προσέπλης· ἐγὼ δ' ἀφυπνισθεῖσα, πρὸς ἐμαυτὴν ἐβόων τοῦτο· » Οὐκ ἔστιν Φιλωνίδης, » ἀλλὰ Θησεύς. Κοιμωμένην καταλιπὼν ᾤχου. Ἀρι» άδνην με πᾶσαι καλοῦσι· σὺ δὲ Θησεὺς ἐμοὶ, καὶ » Διόνυσος οὐκ. » Ἐβόμβει σοι τὰ ὦτα, ὅτε σου μετὰ δακρύων ἐμεμνήμην. Εἰ μέν τοι εἰδείης ὅτι καὶ νυκτηγρετοῦσα διεμνημόνευον, καὶ τὴν ἐπιστολὴν, ὡς αὐτοχειρίᾳ μάλιστα γεγραμμένην, μέσην ὑπέθηκα τοῖς μαστοῖς, τὴν ἐπὶ σοὶ διεκπηδῶσαν παραμυθουμένη καρδίαν, ἐντεῦθεν ἂν ἤδη χίλια παρεσκευάζου φιλήματα. Οἶδα, οἶδα πόθεν εἰκότως τὴν ἀπάτην ὑπέστης· ὡς ἑταίρα διὰ κέρδος ὁμιλοῦσα τοῖς νέοις, ὑποκρίνομαι τῶν συνόντων ἐρᾷν, ὅπως ἂν μείζονα τούτοις ἐρεθίσω τὸν πόθον· ἵνα γὰρ μὴ πολλάκις σοι διενοχλῶ, παρ' ἑτέρου τι λαβεῖν ἀνάγκη· σὺ δὲ

XIII.

(Excusatio meretricis ad fastidientem amicum.)

CHELIDONIUM PHILONIDI.

Frustra me fastidis, dulcissime; frustra me credis flammatam post tuum alio cupidine. Ita propitiam Venerem habeam, ut ex quo abisti a nobis, constantem servavi amoris nostri memoriam, quamvis tu me dormientem linquens Megaram avolaris. At ego experrecta clamabam ad meipsam: »Non est hic Philonides; Theseus est. Dormientem relinquens abis. Ariadnam me mulieres omnes vocant. At tu mihi Theseus; sed Bacchus nusquam.» Tintinant mihi aures, quoties lachrymans facio mentionem tui. Quid si et quæ pernox, pervigil, dico, rescires? et qui literas tuas, præcipue quia scriptas manu propria, mediis inseram papillis, solamen cordi meo, sussilienti desiderio tui: tum inde mille pango suavia. Novi, novi quæ te suspectio decepit, quod meretricum in morem, quæ lucri caussa juventutem admittunt, amorem eorum simulo quiscum soleo, ut majorem iis accendam cupidinem. Necesse enim mihi capturas

venari ab aliis, ne sæpius appellem te importunius. At tu me accusas, nescius simulasse: sed tu ne accusa, rogo te ac supplico, perfundens lachrymis literas. Tamen peccavi, fateor, si simpliciter confitentem audire vis. Irrogato quam lubet pœnam, modo ne jubeas amoris nostri dissidium. Solum hunc non fero ego vindictæ modum, non, testor pharetram tuam, qua me dulcissime figis. Cavebo deinceps nequid offendam: non enim te amplius ut meum, sed ut me ipsam, amo, Philonide. Hæc scribsi, testor Amores, mixta lachrymis ac suspiriis, et ad singula verba planctibus.

XIV.

(Amoris integratio.)

MELITTA NICOCHARITI.

Nisi conceptum contra nos fascinum citus discussisset Cupido, promtiorque Venus utrisque averrunca exstitisset, pulchri filii pulchra mater, ætatem nos interminatum bellum et implacabile dissidium disparassent abinvicem. Frustra gavisi sunt amoris nostri mali æmuli, prævisæque iis insidiæ in irritum cecidere. Itaque ego, charum caput, testor amabilem meum ac tuum Cupidinem, hesterno ingressa cubiculum tuum pleno gradu,

μὴν καταμέμφῃ, τὴν ὑπόκρισιν ἀγνοήσας. Μὴ σύγε, δέομαι καὶ ἱκετεύω, καὶ κατασπένδω δάκρυα τῶν γραμμάτων. Ὅμως ἥμαρτον, ὁμολογῶ, εἴ σοι φίλον ἁπλῶς ὁμολογούσης ἀκοῦσαι· καὶ, ἣν βούλει, δίκην ἐπίθες, πλὴν τοῦ διαλῦσαι τὴν ἡμετέραν φιλίαν· τοῦτον γὰρ μόνον οὐ φέρω τῆς τιμωρίας τρόπον, οὐ, μὰ τὴν σὴν φαρέτραν, ἐξ ἧς ἥδιστά με τοξεύεις. Φυλάξομαι δὲ τοῦ λοιποῦ, ἵνα σε μηδὲν ἀνιάσω· οὐκέτι γάρ σε ὡς ἐμὸν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐμαυτὴν, ὦ Φιλωνίδη, φιλῶ. Ταῦτα γέγραφα, νὴ τοὺς Ἔρωτας, ἀσθμαίνουσα καὶ δεδακρυμένη, καὶ καθ' ἕκαστον ὧν ἐπέστελλον, ἀναστενάζουσα.

ΙΔ'.

(Φιλίας ἀνάκλησις.)

ΜΕΛΙΤΤΑ ΝΙΚΟΧΑΡΙΤΗι.

Ει μὴ τὴν καθ' ἡμῶν βασκανίαν ταχὺς ἀπεσόβησεν Ἔρως, καὶ Ἀφροδίτη θᾶττον ἀμφοτέροις ἀλεξίκακος ἀνεφάνη, καλοῦ παιδὸς καλὴ μήτηρ, μέχρι παντὸς ἂν ἡμᾶς ἐχώριζον ἀπ' ἀλλήλων ἄσπονδος μάχη καὶ ἀδιάλλακτος ἔρις. Μάτην ἐπέχαιρον οἱ βασκαίνοντες ἡμῖν τῆς φιλίας, καὶ εἰς κενὸν αὐτοῖς ἀπέβη τῆς ἐπιβουλῆς ὁ σκοπός. Ὅθεν, ὦ φία τὸν τμε φταλί,

λιον Ἔρωτα τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν, χθὲς ἐπὶ τὸ σοῦ δωμάτιον εἰσιοῦσα θᾶττον ἢ βάδην, ἔκλαον ὑφ' ἡδονῆς, κατησπαζόμην τε ἀπλήστως τὸν ἀφροδίσιον οἶκον, καὶ τῶν τοίχων ἐφαπτομένη τοὺς δακτύλους ἐφίλουν ὑπερχαίρουσα καὶ μειδιῶσα γλυκύ. Μεταξὺ δέ πως προσαπιστοῦσα, πρὸς ἐμαυτὴν ἔφασκον· » Ἆρα ἐγρήγορα, ἢ πλανῶσί με τῶν ὀνειράτων εἰκόνες; » Ὑπὸ τοῦ σφόδρα γὰρ ἐπιθυμεῖν ἐλάμβανέ μέ τις ἀπιστία. Σὺ δὲ, ὡς τὸ σὸν ἑώρακας Μελισσάριον, ὥσπερ εἰς σύμβολον χρονίου θεάματος, μεθ' ἡδονῆς τὸν δάκτυλον ἀνατείνας, ἀσμένως αὐτὸν περιέστρεφες ἠθικῶς. Πολλὴ οὖν χάρις τοῖς φιλίοις θεοῖς, ὅτι δὴ πάλιν ἡμῖν ἀνανεοῦνται τὸν πόθον· μᾶλλον δὲ νῦν χαριεστέρου καὶ μείζονος αἰσθάνομαι τούτου· ἀεὶ γάρ πως ἡδίους αἱ τῶν ἐρώντων μεθ' ὕβριν κολακεῖαι δοκοῦσιν.

ΙΕ'.

(Γαμετὴ καὶ χήρα γεγόνασι φίλαι, καὶ ποθοῦσιν, ἡ μὲν τῆς χήρας τὸν δοῦλον, ἡ δὲ τῆς ἑτέρας τὸν ἄνδρα.)

ΧΡΥΣΙΣ ΜΥΡΙΝΗι.

ΤΟΥΣ ἀλλήλων, ὦ φιλτάτη, συνεπιστάμεθα πόθους. Σὺ μὲν τὸν ἐμὸν ἄνδρα ποθεῖς· ἐγὼ δὲ τοῦ σοῦ

lachrymas fudi gaudio, nec potui satiari deosculandis amatoriis ædibus, ac parietibus admotos digitos lætabunda dulceque ridens basiavi. Sed interibi diffidens quodammodo dixi ad meipsam: »Vigi»lone, an me fallunt somniorum imagines?» enim ex nimio desiderio fiebat ut minus crederem. At tu, simul tuam Melissarium vidisti, velut indicium exspectatæ diu visionis, digitum cum voluptate protensum libenter et eleganter in orbem vertisti. Magnam gratiam dico amicitiæ præsidibus divis, quod rursus reconciliant nostrum cupidinem; quem ego nunc eo gratiorem ac majorem sentio, quo jucundiores amorum videri solent post injurias deliciæ.

XV.

(Vicinæ nubta et vidua amant, nubta viduæ famulum, illa nubtæ virum.)

CHRYSIS MYRINÆ.

Sensimus invicem, amica, nostros cupidines. Virum tu meum amas; ego servum tuum efflictim

depereo. Quid ergo facto opus, qui commodissime medeamur utraque nostro desiderio? Rogabam, ut scis, deos, ut remedii cognitionem animo meo injicerent. Et ecce ex improviso inspiravit Deus hanc sententiam menti meæ. Itaque condico tecum ut sic facias. Servum tuum, Myrina, dominum meum amatorium, finge, sed irata simul ac plagis onerans, velle te ejicere ex ædibus. Sed parcius, per deos, ac lorum moderans ad meum cupidinem. Ita fiet, ut pulcher ac benepartus servus omnino ad me confugiat, quippe ad amicam dominæ; egoque confestim virum meum ad te ablegem pro servo deprecaturum, quasi precibus hominem domo ejiciens. Ad hunc modum utraque cupitum tenens, non negliget, Amore duce, per otium ac facilem occasionem uti præsenti tempore. Sed tu producas longius coitus dulcedinem, eadem mihi prorogatura voluptatem gaudii mei. Vale, desineque acerbum flere fatum conjugis, amicum pro eo maritum meum potita.

θεράποντος ἐκθύμως ἐρῶ. Τί οὖν πρακτέον; πῶς ἂν εὐμηχάνως ἑκάστη τὸν ἑαυτῆς ἔρωτα θεραπεύσοι; Ἐδεήθην, εὖ ἴσθι, τῆς θεραπείας τὴν ἔννοιαν ἐμβαλεῖν, καὶ ταύτην ἐξ ἀφανοῦς ἡ δαίμων προσέπνευσέ μοι τὴν γνώμην, ἣν οὕτω πράττειν παρεγγυῶ σοι, Μυρίνη. Τὸν σὸν μὲν οἰκέτην, ἐμὸν δεσπότην ἐρωτικὸν, δόκει, δόκει οὖν θυμουμένη ἅμα καὶ τύπτουσα τῆς οἰκίας ἐκπέμπειν· ἀλλὰ, πρὸς θεῶν, πεφεισμένως καὶ τῷ παρόντι μοι πόθῳ τὴν μάστιγα συμμετροῦσα· ὁ δ' οὖν οἰκέτης, Εὔκτητος ὁ καλὸς, πάντως, ἅτε πρὸς φίλην τῆς κεκτημένης, φεύξεται παρ' ἐμὲ, κἀγὼ τὸν ἄνδρα, ὡς ὑπὲρ τοῦ θεράποντος τὴν δέσποιναν ἱκετεύσοντα, τὴν ταχίστην ἐξαποστέλλω πρὸς σὲ, οἷον μετὰ δεήσεως αὐτὸν ἐξωθοῦσα. Τοῦτον δὴ τὸν τρόπον ἑκατέρα τὸν ἑαυτῆς δεξαμένη ἐρώμενον, οὐκ ἀμελήσει, τοῦ Ἔρωτος ὑφηγουμένου, ἐπὶ σχολῆς ἅμα καὶ ῥᾳστώνης χρήσασθαι τῷ παραπεπτωκότι καιρῷ. Ἀλλ' ἐπὶ μήκιστον ἐμφοροῦ τῆς ἐπιθυμίας τῇ συγκοιμήσει, καί μοι συνεπεκτείνουσα τῶν ἀφροδισίων τὴν τέρψιν. Ἔῤῥωσο, καὶ πέπαυσό μοι θρηνοῦσα τοῦ συζύγου τὴν ἄωρον τελευτὴν, φίλον ἀντ' ἐκείνου τὸν ἐμὸν σύνοικον εὐτυχοῦσα.

ΙΣΤ'.

(Πόρνη πρὸς νέον ἄλλην αὐτῆς προκρίνοντα φίλην.)

ΜΥΡΤΑΛΗ ΠΑΜΦΙΛΩι.

ΕΜΕ ποθοῦσαν περιφρονεῖς καὶ περὶ ἐλαχίστου ποιῇ· ἐμὲ τὴν ἐρῶσαν ὑστέραν ἔχεις καὶ πάρεδρον ἡδονήν· καὶ πολλάκις τὴν ἡμετέραν οἰκίαν, ὡς οὐδ' ἰδὼν ποτε, παρέρχῃ. Θρύπτῃ, Πάμφιλε, πρὸς ἐμὲ, καὶ καλῶς, ὅτι μὴ ἀπέκλεισα ἐθέλοντα, « Εἴσω » ἑτέρος » εἰποῦσα, ἀλλ' εἰσεδεχόμην ἀπροφασίστως· τότε δ' ἂν σε καιόμενον εἶδον καὶ ἀντιμεμηνότα. Ἐγὼ διέφθειρά σε ὑπεραγαπῶσα ἢ τοῦτο διεμφανίζουσα· ὑπερόπται γὰρ αἰσθόμενοι γίγνεσθε. Μία μόνη δικαίως ἐσπούδασταί σοι Θαΐς· καλὴ γὰρ, ὅτι ποθεῖται· ἐκείνην διώκεις, ὅτι σε πόῤῥωθεν ἀποφεύγει· τῶν γὰρ μὴ ῥᾳδίων ἐφίεσθε· καὶ ὅτε, πολλὰ διδοὺς, μάτην ἱκετεύων τὴν σὴν ἀποκάμῃς, ἐμὲ λοιπὸν τὴν ἐξ ἀπορίας ἐπιζητεῖς· καίτοι γε τεττάρων ὀβολῶν ἀξία Θαῒς ἡ πάνυ πολλοῦ. Ἐγὼ τοίνυν ἡ λαικὰς τῶν κακῶν ἐμαυτὴν αἰτιῶμαι· πολλάκις γὰρ ἐπομωσαμένη τὴν ἄτοπον ταύτην διαλῦσαι φιλίαν, ἡνίκα σε πάλιν ἑώρων, αὐτίκα μανικῶς προσεπήδων, καθάπαξ ἐπιλελησμένη τῶν ὅρκων, καὶ λίαν ἐκκεχυμένως

XVI.

(Meretrix adolescenti, cui alia amica potior.)

MYRTALA PAMPHILO.

Amantem me spernis, ac pro nihilo ducis; diligentem me habes loco secundæ ac succidaneæ voluptatis; nostrasque ædes sæpius præteris, quasi si eas nunquam videris. Ferocem facis, Pamphile, adversus me, et merito: quia non exclusi volentem, alium intus mentita, sed, nihil caussata, admisi. Tum ego te flammatum et mutuo furore percitum vidi. Perdidi te nimium amans, neque amorem dissimulans. Discitis enim spernere, ubi vos amari sensistis. Et merito unam tu sedulo colis Thaidem; formosa enim illa, quia expetitur; eam sectaris, quia te longe pellit: enim vos ardua expetitis; et, si quando largitus multa, multa frustra precatus, irritus voti abis, tum me ceterum ex inopia exquiris; at dupondiam Thaidem magni æstimas. Sed ego malorum omnium conciliatrix accuso meipsam: sæpius enim testata deos dissoluturam me hunc inficetum amorem, quum te rursus vi-

deo, furiata statim accedo, velut immemor jurementi, effuseque amplexa, suavior dulcissime, firmissimeque ulnis implicatum teneo, ac sino papillas attrectes. Tu me forte semper ad hunc modum habiturum censes, morigeram quippe et placari facilem. Sed ego, testor Amores, disces re ipsa: et quid opus me frustra jusjurandum concipere, quum re ipsa obligare me possim, et arbitrio meo dicere sine provocatione sententiam? Vale; et per mammas perque oscula Thaidis, neque tu mihi molestus fuas amplius.

XVII.

(Adulter pudicam constanter appellans.)

EPIMENIDES ARIGNOTÆ.

Humane mulier admones, tuusque sermo est miserantis admodum. Dicis enim: »Quousque tu sustinebis, juvenis, neć ullum tempus intermittes? Conjugem habeo; ne frustra dehonestes vitam meam. Abi vias tuas, antequam ab illo prehendare, fiatque ut propter me talis adolescens pereat.» Sed quum hæc mones, ut sermo tuus est, amasti nunquam, nunquam amantem vidisti: loqueris enim ut prorsus inexperta. Non est amator verecundus,

-γάπων, ἐφίλουν τε ἡδέως, καὶ σφοδρῶς ἄγαν ὑπε-λάμβανον ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τιτθολαβεῖν ἐπέτρε-πον. Σὺ μὲν οὖν δεῖ με τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ἕξειν ὡς εὐπειθῆ καὶ ἑτοιμότατα προκειμένην· ἀλλ' ἔγωγε, μὰ τοὺς Ἔρωτας... Μαθήσῃ δὲ τῇ πείρᾳ· καὶ τί χρὴ με περιττὸν ὑποτελέσαι τὸν ὅρκον, παρὸν τοῖς ἔργοις ἐμαυτὴν ἐμπεδῶσαι, καὶ περὶ τῶν δοκούντων ἀποδεῖξαι βεβαίαν; Ἔρρωσο, καὶ, πρὸς τῶν Θαΐδος μαστῶν καὶ φιλημάτων, μηδὲ αὐτὸς παρενόχλει.

ΙΖ'.

(Μοιχὸς ἐπίμονος, καὶ πρὸς σώφρονα.)

ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ ΑΡΙΓΝΩΤῌ.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΣ, ὦ γύναι, παραγγέλλεις, καὶ φειδομένης ἄγαν ὁ λόγος. Ἔφης γάρ· » Μέχρι τίνος, » ὦ μειράκιον, παραμένεις, μηδένα διαλεῖπον καιρόν; » Σύνοικον ἔχω. Μὴ μάτην τὸν ἐμὸν ῥύπαινε βίον. » Ἄπιθι, τὴν σὴν ὁδὸν διανύον, πρὶν ὑπ' ἐκείνου φω-» ραθῇς, καὶ δι' ἐμὲ τοιοῦτος τεθνήξεται νεανίας. » Ἀλλ', εἰ τοιαῦτά μοι παραινεῖς, οὔπω τε ἠράσθης ἀφ' ὧν λέγεις, οὐδὲ κατεῖδες ἐρῶντα· σφόδρα γοῦν ἀπει-ρότερον διαλέγῃ. Οὐκ ἔστιν αἰδήμων ἐραστὴς, κἂν προπηλακιζόμενος τύχῃ· οὐδὲ δειλὸς, κἂν δέῃ τεθνάναι·

πρὸς κῦμα, πρὸς πνεῦμα πλεῖν οὐδὲν αὐτῷ διαφέρει. Τούτοις μᾶλλον τιμᾶται Ἀφροδίτη ἢ λιβανωτῷ καὶ θυσίαις. Ἐκείνων οὖν ἀπόσχου τῶν λόγων· λῆροι γάρ εἰσι καὶ φλήναφοι παντελῶς. Ἐγὼ τοίνυν ἐρωτικὸς, ἀνέκπληκτος, μηδὲν ὀῤῥωδῶν, τὴν ἀνδρίαν μιμήσομαι τῶν Λακώνων· παρ' ἐκείνοις γὰρ αἱ μητέρες πρὸς τοὺς παῖδας ἔφασκον, ἐμοὶ δὲ παρακελεύεται κάλλιον ἡ ψυχὴ, » ἢ ταύτην ἢ ἐπὶ ταύτῃ, » καὶ διὰ σὸν κάλλος ἢ γάμον ἀσμένως ἢ τάφον αἱροῦμαι· ἔστωσαν ἢ τρὶς ἓξ, ἢ τρεῖς κύβοι νῦν οἱ πεπτωκότες. Μὴ τοίνυν, ὦ καλλίστη γυναικῶν, ὑπολάβῃς τὰ γεγραμμένα μόνης χειρὸς εἶναι καὶ γλώττης ἁπλῶς· ἁμαρτήσῃ γὰρ τῆς ἀληθείας πολύ· ἔλεγχός ἐστιν ταῦτα ψυχῆς ἐρώσης, κἀκείνη διὰ τούτων τὸ συμβὰν κατεμήνυσε πάθος.

ΙΗ'.

(Περὶ προαγωγοῦ, πρὸς ἐραστὴν μαγγανείαν πλασαμένου.)

ΜΑΝΤΙΘΕΟΣ ΑΓΛΑΟΦΩΝΤΙ.

ΓΥΝΗ, τοὔνομα Θελξινόη, προσχήματι σώφρονος ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καθέλκουσα τὴν ἀμπεχόνην, κἀκεῖθεν κομιδῇ στενὸν ὑποβλέπουσα, ἐλάνθανε κα-

ne si contumeliis expellatur quidem; non est pavidus, ne si moriendum sit; adversis ventis, adverso æstu navigare susque deque habet. His colitur Venus magis quam thure ac victimis. Desine ergo talia edicere; nugæ sunt etenim, atque affanniæ meræ. At ego impavidus amator, nihil veritus, Laconum imitabor fortitudinem. Nam apud eos admonent matres filios: mihi vero dulcius insusurrat anima » aut hanc, aut in hac », mortemque ego libenter aut nubtias eligam formæ tuæ caussa. Cadant nunc aut tres sex, aut tres tesseræ. Tu interea, pulcherrima mulierum, cave credas manus esse vel linguæ tantum hæc scribta; nam ita longe a vero iveris. Indicia hæc sunt amantis animæ, quæ per hæc verba totum adfectum suum prodidit.

XVIII.

(De lenone pro mago se amanti venditante.)

MANTITHEUS AGLAOPHONTI.

Mulier nomine Thelxinoe, pudicam simulata, vestem super oculos adducens, sensimque inde respiciens, malis artibus illectabat improvidam

juventutem. Præferebat quippe lupa ferissima mansuetissimæ speciem canis. Eam Pamphilus nescio quo modo curiosius aspectam simul vidit, simul perire cœpit: excepta siquidem per oculos formæ exuvia, amore exarsit. Agebatur ad modum œstro percitæ bovis, sed desiderium palam facere verebatur, simulatam honestatem reveritus. Sensit suspicionem juvenis mulier, perita quippe talium. ** Sed ille non lenonis specie accessit juvenem, verum tanquam unus aliquis e curiosis; multaque mira memorans, promisit solis se divinis artibus subjecturum eam adolescenti. Et sane, exactis prius aliquantis aureis, infando carmine traxit ad amantis pedes mulierem, sicuti facturum se jactaverat, præmonstrata illi, dum forte progreditur, muliere. Illa simulationi fidem factura, primum velut proba mulier accubuit velata; paullulumque de argenteis gustavit, donec tandem exhausit ipsas aureas. Dein mutuum tandem cupidinem fassa, tum primum adtentatam se amore dicere, omniaque amantis callide effingere. Adlacrymabat sæpius juveni, modo cupidinem suum querens, modo flens amare perditam honestatem; videbatur Cretensis inexpertus maris. At ille, magnum simu-

κοτεχνοῦσα τοὺς νέους. Καὶ γὰρ κυνὶ προσέοικε λύκος ἀγριώτατος ἡμερωτάτῳ. Ταύτης ὁ Πάμφιλος, οὐκ οἶδα ὅπως, πολυπραγμονήσας τὸ βλέμμα, ἐκ πρώτης θέας ἠράσθη ταχύ. Δεξάμενος γὰρ τοῦ κάλλους τὴν ἀποῤῥοὴν διὰ τῶν ὀμμάτων, ἐρωτικῶς διεθερμάνθη, καὶ, ὥσπερ βοῦς μυωπισθεὶς, ἐταράττετο. Ὤκνει δὲ τὸν πόθον δηλῶσαι, τὴν ἐμφαινομένην σεμνότητα δεδιώς. Συνῆκε τοῦ μειρακίου τὴν ὑπόνοιαν ἡ γυνὴ, ὡς πολλὴν ἔχουσα τοῦ πράγματος ἐμπειρίαν. ** Ὁ γὰρ ἄνθρωπος, οὐχ ὡς προαγωγὸς τῷ ποθοῦντι προσῆλθεν, ἀλλά τις εἶναι τῶν περιέργων ἐδόκει· καὶ, πολλὰ τερατευσάμενος, ἐπηγγείλατο, μόνος αὐτὴν δαιμονίως καταδουλοῦσαι τῷ νέῳ· καὶ, χρυσοῦς αὐτὸν πρότερον εἰσπραξάμενος οὐκ ὀλίγους, ὑπὸ τὼ πόδε τοῦ ποθοῦντος ἤγαγεν ἀῤῥήτῳ λόγῳ τὴν ἄνθρωπον, ὥσπερ αὐτὸς ὑποδεικνὺς τὴν γυναῖκα προσιοῦσαν ἐνεανιεύετο λέγων. Ἡ δὲ, τὴν ὑπόκρισιν τοῦ πιστουμένου, τὸ μὲν πρῶτον, οἷον ὑπόσεμνος, συνεδείπνησεν ἐγκεκαλυμμένη, καὶ σμικρὸν τῶν ἀργυρίδων ἀπεγεύετο, μέχρι καὶ αὐτὰς καταπέπωκε τὰς χρυσίδας· ἔπειτα τέως ἀντερᾷν ὡμολόγει νῦν πρῶτον ἔρωτος πειρασθεῖσα, καὶ ἦν πάντα μιμηλῶς ἐρώσης τὰ δρώμενα παρ' ἐκείνης· καὶ πολλάκις παρεδάκρυε τῷ μειρακίῳ, νῦν μὲν ἀποστένουσα τὸν πόθον, νῦν δὲ πικρῶς ὀλοφυρομένη ἣν ἐζημίωται σωφροσύνην, καὶ ὁ

Κρὴς ἐδόκει τὴν θάλατταν ἀγνοεῖν. Ὁ δὲ σχηματισάμενος μαγγανείαν παρ' ἕκαστον ἑαυτὸν ἀπεθαύμαζεν, εἰς σύμβολον παραδόξου νίκης ἀνατείνων τὴν χεῖρα. Ταῦτα μὲν οὖν γέγονε δίς τε καὶ τρὶς, καὶ σφόδρα πολλάκις· ὡς δὲ λοιπὸν τὸν ἀθλίως ἐρώμενον ἐψίλωσαν τῶν χρημάτων, καὶ κατέστησαν παττάλου γυμνότερον, ἀπέλιπον αὐτὸν ἐν πενίᾳ δήπου μυρίᾳ, καὶ καταπεφρονήκασι παντελῶς. Ὁ μὲν οὖν ἐραστὴς περιώδυνος ἐκ τοῦ πόθου τὸν φιλτροποιὸν ἱκέτευε πάλιν κατ' ἐκείνης ἀνακινῆσαι τὰς ἴυγγας· ἔτι γὰρ οὕτως ἡγεῖτο κεκρατημένος τῇ χλευῇ· ὁ δέ φησιν. » Ὦ τὰν, εἴς γε τὰ τοιαῦτα πρόσκαιρος ἡμῶν ἐστιν » ἡ τέχνη· ἄλλως τε καὶ ἀπολέλαυκας ἱκανῶς. » Τούτοις ἀμφότεροι φενακίσαντες τὸν νέον, ἀπῆλθον, ἡ μὲν πλασαμένη σώφρονος ἤθη, ὁ δὲ, καθάπερ ἐπὶ σκηνῆς, ὑποκρινάμενος τῶν περιέργων τὸ σχῆμα, καὶ δαιμόνων προσηγορίας συνείρων, πλασματώδεις τε τινας ὑποφθεγγόμενος ἐπικλήσεις, καὶ ψιθυρίζων ἀπατηλῶν γοητευμάτων λόγους φρικώδεις· ἔνθα δῆθεν αὐτὸς ὑποτρέμων παρεστῶτι πλησίον μὴ δεδιέναι παρεκελεύετο τῷ μειρακίῳ.

labundus, ad singula mirandam artem suam laudare, manusque veluti insperatæ victoriæ signum extollere. Hæc illi ter, quater, sæpiusque fecere; donec miserum amantem tandem exhaustum pecuniis, clavoque nudiorem statuere. Tum demum eum in summa inopia reliquere, ac prorsus neglexere. Ille, amore æger, rogabat artificem, ut rursus illicia ducendæ mulieri cieret, etiamnum credulus, simulataque deceptus fallacia. Sed alter: » Ars nostra, o bone vir, non omnium horarum » est; et tu alioqui lusisti adfatim. » Ad hunc modum uterque, pellecto juvene, abiere; illa pudicæ mores simulata; hic velut in theatro curiosorum gestus imitatus, dæmoniorum contractis nominibus, effictisque appellationibus insusurratis, et mussatis fallacium illiciorum terrendis sermonibus, dum ipse tremebundus adstantem juxta juvenem sedulo monet ne timeret.

XIX.

(Mulier ancillam inducens ut sibi lena fiat.)

ARCHILOCHS TERPANDRO.

Vide, per Jovem, qua ratione famulam sensim instruxerit mulier ut conciliatrix sibi fieret. » Aut » enim » inquit » mi puera, visum in somnis vidi, » uti adsolet, aut juvenes comessatores audivi ante » ædes nocte intempesta canentes reipsa, non in » somniis. Angiportus enim liberæ; ludere, ridere, » canere, cui libet licet. Canebant dulce, Musas tes- » ior; non vox suavior ipsis Sirenibus. » — » Et recte » audisti, domina » infit puella: » nam te cincinnatus » juvenis adhuc tenera lanugine dudum amat. Hip- » pothales ei nomen; sed forma ipsa nobilis satis; sæ- » piusque me super te compellavit; et, Volo, inquit, » adfari dominam tuam: sed id tibi reverita sum » edicere. » Rogavit iterum ancillam domina: » Sen- » sisti quid vellet, mi amica? » — » Sensi equidem » inquit illa. » Redeat ergo » inquit » et occinat rur- » sus, nescius me quicquam inaudisse: tum si di- » gnus amari videbitur, faciam ei copiam mei. »

ΙΘ'.

(Γυνὴ προπαρασκευάζουσα προαγωγὸν αὐτῇ τὴν θεραπαινίδα γενέσθαι.)

ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ ΤΕΡΠΑΝΔΡΩι.

ΟΡΑ, πρὸς Διὸς, ὅπως γυνή τις ἠρέμα προτρέπει μαστροπὸν αὐτῆς γενέσθαι τὴν δούλην· ἔφη γάρ· » Ἦ » φαντασίαν εἶδον, ὦ παιδίσκη, καθ' ὕπνον, οἷα φιλεῖ, » ἢ πρὸ θυρῶν ἀκήκοα νέων κωμαστῶν ὑπὲρ ἐμοῦ » μαχομένων ἀωρὶ νύκτωρ, οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ· » ἐλεύθεροι γὰρ οἱ στενωποί· παίζειν καὶ γελᾷν καὶ » ᾄδειν τῷ θέλοντι ἔξεστιν. Νὴ τὰς Μούσας, εὐστό- » μως ᾖδον, ἴσα καὶ σειρῆνες γλυκεῖαν ἀφιέντες φωνήν.» » Ἀληθῆ » φησὶν ἡ παῖς « ἀκήκοας, ὦ κεκτημένη· σὲ » γάρ τις νέος καταβόστρυχος ἔτι ἐν ἁπαλῇ τῇ ὑπήνῃ » πάλαι ποθεῖ. Ἱπποθαλὴς μὲν ὄνομα· ἱκανὸς δὲ καὶ » ἀπὸ μόνου τοῦ κάλλους γινώσκεσθαι· καὶ πολλάκις » μοι διείλεκται περὶ σοῦ, καί, Βούλομαι, ἔφη, τὴν » σὴν δέσποιναν προσειπεῖν· ἀλλ' ἐδεδίειν προσαγ- » γεῖλαι τὸν λόγον.» Αὐτίκα γοῦν ἡ κεκτημένη τὴν θεράπαιναν ἐπανήρετο· » Τὸ βούλημα ἤκουσας, ὦ φιλ- » τάτη; » » Ναί, » φησὶν ἡ παιδίσκη. Ἡ δέ, « Ὡς » ἐμοῦ γε μήπω μαθούσης, » ἔφη » παρίτω πάλιν

» προσᾴδων, κἂν ἐρωτικός μοι δοκοίη, χαριοῦμ
» τῷ μειρακίῳ. » Ἦλθεν, ἐφάνη τὴν κεφαλὴν ῥόδ
ἀνθίσας, ἐμμελέστερον ᾖδεν, ἐκρίθη καλός· καὶ ἀλλήλ
συναπέλαυον ἄμφω, οὐ μόνον στέρνῳ στέρνον ἁρμ
ζοντες, ἀλλὰ καὶ φιλήμασιν ἐπισυνάπτοντες τὰ
ψυχάς· τοῦτο γὰρ φίλημα δύναται, καὶ τοῦτό ἐστι
ὃ βούλεται· σπεύδουσιν αἱ ψυχαὶ διὰ τῶν στομάτ
πρὸς ἀλλήλας, καὶ περὶ τὰ χείλη συναντῶσιν, κ
ἡ μῖξις αὕτη γλυκεῖα γίνεται τῶν ψυχῶν.

Κ'.

(Περὶ γυναικὸς αὐστηρῶς ἀπωθουμένης νέον, διὰ τὸ
μετὰ κόρον τῶν ἐραστῶν ὑπεροψίαν.)

ΩΚΕΑΝΙΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛῼ.

ΝΕΟΣ ἐρωτικός, ὄνομα Λύκων, ἀνήνυτα προσκαρ
τερῶν καὶ θυραυλῶν, γυναικὶ μέμφεται δεινῶς ἀπω
θούσῃ· ὁ μὲν γὰρ ἱκετεύων ἔφασκε ταῦτα δὴ τὰ
μυριόλεκτα καὶ συνήθη πρὸς τὰ παιδικὰ τοῖς ἐρῶσι
» Οὐκ ἐπικάμπτῃ πρὸς ἔλεον ὁρῶσα μειράκιον; οὐ
» συναλγεῖς μοι ποθοῦντι; ἔχε με κατὰ κράτος
» ἑλοῦσα, τὸν πᾶσι καὶ πάσαις ἀνάλωτον· » ἡ δὲ
τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ὧδε ῥῆσιν ἐρεῖ· » Ἐμοὶ προσλαλῶν, εἰς
» πῦρ ξαίνεις, γύργαθον φυσᾷς, σπόγγῳ πάτταλ

enit; caput rosis ornatum ostendit; dulcius cecinit; formosus visus est, fruitique sunt invicem ambo mutuis gaudiis, non admotis solum pectoribus, sed junctis per oscula ipsis etiam animis. Hoc enim osculum potest; hoc petit. Festinant invicem ad sese animæ per ora, concurruntque circum labias, fitque ibi coitus animarum dulcissimus.

XX.

Mulier amantem severe expellens, propter amantum post satietatem fastidium.)

OCEANIUS ARISTOBULO.

Amator adolescens, nomine Lyco, frustra perdurans, atque ostium occentans, mulierem male morigeram incusat serio. Nam is supplex vulgata et solita amatoribus ad dominas ingerere: » Non misereresces adolescentem respiciens? non condolebis amanti? Habe me vi captum, invictum ante qua viris, qua feminis. » Sed illa cantionem hanc refert e media Scythia: » Quum me adfaris,

» ignem cædis, rete inflas, spongia clavum trudis
» aliaque irritorum ac futilium hominum facis. »
Tandem desperatum juvenem ira iniit; ardensque
animo, collum inflatus, statim ad contumelias
amicæ dicendas versus est: » Quam tu » inquit » con-
» tentiosa, et nimium mulier! quam inexorabilis!
» testor terram ac deos! Mirum quin tale ingenium
» corpus potius sortitum est feræ. » Sed illa genam
paullulum in lævam acclinis, dexteram lateri sup-
ponens, » Facete » infit » sermonem ulciscar tuum:
» sed tibi sola lingua stridet, et meras nugas blatis.
» Ceterum ad id quod dixisti audi. Errantes per
» præcipitia feræ raro irruunt hominibus; sed captæ
» a vobis, et venationibus pellectæ, discunt et ipsæ
» ferum animum. Ad eumdem modum et nos ve-
» naturis exercitas docetis nunquam misereri, sed
» insolescere, ac superbe insultare juventuti. Quam-
» diu enim amatis, ad januas amatarum humi sine
» strato pernoctatis, supplicesque vel uno verbo
» dignari petitis, testaminique cum lachrymis deos,
» jusjurandum habentes in summis labris. Nam ut
» agnos lupi, sic mulieres amant viri, estque hic
» amor lupinus amor. Sed simul explevistis ad sa-
» tietatem vestram libidinem, amatasque prius vi-

κρούεις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀμηχάνων ποιεῖς. »
ἔλος, ἐξ ἀπορίας ὁ νεανίσκος ἐξωργίσθη, καὶ ἀνα-
λεχθεὶς τῷ θυμῷ, τὸν λαιμὸν ὀγκούμενος ἐφύσα τε
ὶ ταχύτατα διελοιδορεῖτο τῇ ποθουμένῃ· » Ὡς
φιλόνεικος » εἶπεν » ὑπάρχεις ἢ λίαν γυνή! Ὡς
ἀτεράμων, ὦ γῆ καὶ θεοί! Θαυμαστὸν οὖν πῶς
ἡ τοιάδε ψυχὴ οὐκ ἐτέχθη μᾶλλον θηρίον.» Ἡ δὲ,
ῇ λαιᾷ χειρὶ βραχὺ τὴν παρειὰν ὑποκλίνασα, τῇ
ὶ λαγόνι τὴν δεξιὰν ἐμβαλοῦσα, ἠθικῶς ἅμα » Τὸν
λόγον ἀμυνοῦμαι, » φησίν. « Κλᾶταί σου μᾶλλον ἡ
» γλῶττα, καὶ φληναφᾷν μόνον ἐθέλεις· πλὴν ὁποῖον
» εἴρηκας ἄκουε· ἐν ταῖς ἀκρωρείαις περιπλανώμενα
» τὰ θηρία σπανίως ἐπιτίθεται τοῖς ἀνθρώποις· ἐξ
» ὑμῶν δὲ ζωγρηθέντα, ἢ παραθηγόμενα τοῖς κυ-
» νηγεσίοις, μανθάνει καὶ θυμὸν ἀγριαίνειν· ὡσαύτως
» δὲ καὶ ἡμᾶς ἐκδιδάσκετε, οἷον θηροτροφοῦντες,
» μηδαμῶς ἐλεεῖν, ἀλλὰ σκληρῶς ἀπαυθαδιάζεσθαι
» τοὺς νέους. Ὅτε μὲν γὰρ αὐτοὶ ποθεῖτε, ἀστρώτους
» καὶ χαμαιπετεῖς κοιμήσεις ἐπὶ θύραις ποιεῖσθε,
» καὶ λιπαρῶς ἱκετεύετε μόνου ῥήματος τυχεῖν
» ἀξιοῦντες, καὶ δακρύοντες κατόμνυσθε τοὺς θεοὺς,
» ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους ἔχοντες τὸν ὅρκον· ὡς γὰρ
» λύκοι τοὺς ἄρνας ἀγαπῶσιν, οὕτω τὰ γύναια πο-
» θοῦσιν οἱ νέοι· ἢ λυκοφιλία τούτων ὁ πόθος. Ἡνίκα
» δὲ μέχρι κόρου τὸν ἑαυτῶν ἀποπληρώσετε κόρον,

» καὶ τὰς πρότερον ὑμῶν ἐρωμένας ἐκ μεταβολῆς
» ἐραστρίας ποιήσετε, μεγαλαυχεῖτε λοιπὸν, καὶ
» καταγελᾶτε τῆς ὥρας, μυσαττόμενοι τὰς ἀθλίας,
» καὶ βδελύττεσθε, ταῖς ἀρτίως περιποθήτοις προ-
» πτύοντες ἡδοναῖς· ἐφήμερα γὰρ ὑμῖν τὰ δάκρυα,
» καὶ ὥσπερ ἱδρὼς ἀπομάττεται. Τοὺς δὲ ὅρκους
» αὐτοί φατε μὴ προσπελάζειν τοῖς ὠσὶ τῶν θεῶν.
» Λύκος οὖν χανὼν, ὦ Λύκων, ἄπιθι διακενῆς, καὶ
» μηκέτι κάλει θηρία, τὰς φυλαττομένας αὐτοῖς πε-
» ριπεσεῖν τοῖς θηρίοις. »

ΚΑ'.

(Ὁ συμβαλὼν τὴν ἑαυτοῦ φίλην πρὸς τὰς ἄλλας γυναῖκας.)

ΑΒΡΟΚΟΜΗΣ ΔΕΛΦΙΔΙ ΕΡΩΜΕΝΗι.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ διατελῶ πρὸς τὰ γύναια πανταχῆ, μὰ Δία, οὐχ ἵνα τούτων ἅψαίμην (μὴ οὕτω χαλεπῶς ἀκούσῃς τοῦ λόγου), ἀλλ' ὅπως παράθεσιν ἀκριβῆ σοῦ τε κἀκείνων ποιήσωμαι, τῆς ἐν πάσαις διαπρεπούσης τῷ κάλλει, καὶ παραλλήλους κατ' ἐμαυτὸν ἐννοούμενος ἀντικρίνω· καὶ, νὴ τὸν Ἔρωτα τὸν εὐτυχῶς εἰς σὲ τὴν ἐμὴν τετοξευκότα ψυχὴν, πάσας ἐν πᾶσι νενίκηκας, ὡς ἔπος, τῷ σχήματι, τῷ κάλλει, ταῖ-

cissim amare fecistis, tum vos magnifice elati florem earum ridetis, ludibrio habetis miseras, superbique, studio quæsitos nuper, consputatis cupidines. Diariæ si quidem lachrymæ vobis, et sudoris in modum tergeri promtæ. Juramenta vero dicitis non accedere aures deum. Abi ergo, Lyco, abi, lupe incassum hians, nec voca deinceps feras, quæ cavent sibi ne obnoxiæ sint feris.»

XXI.

(Comparat amicam suam cum aliis mulieribus.)

ABROCOMAS DELPHIDI AMATÆ.

Curiosis ego oculis observo omnes ubique mulieres; non, per Jovem, ut eas attentem (ne tu sermonem meum tam dure exceperis) ; sed ut te examussim ceteris conferam, quæ forma inter omnes antecellis, et cum ceteris apud animum meum collatione facta judicium feram. Et tu, per Cupidinem, qui feliciter in te sauciavit animam

meam, omnes in omnibus, ut aiunt, supergressa es, ornatu, forma, gratiis. Nam gratiæ tuæ sine fuco ac fallaciis, ut aiunt, vere nudæ; nativus rubor percurrit genas; nigrum cilium in candida fronte; nec tibi opus caput redimire; sola ei cæsaries satis: ac, quantum rosa reliquis herbis quantumvis præstantibus clarior, tantum tu mulieres illustres superemines. Enim tu solum visa cunctorum oculos rapis, ac novo quodam modo, quali nec piscem piscator illexit, neque avim auceps, nec venator hinnulum: nam illa, vel esca, vel visco, vel quovis alio decipiuntur modo; at tu oculorum aspectu ridentes nos ducis. Sed, o Delphidium, meumque præoptatum bonum, vivas longum, bene vivas: nam ego ad te unam feror; deosque omnes rogo, ne unquam abducatur mihi mens ab hoc recto judicio. Habeas ergo tu, mea vita, a natura hanc victoriam, egoque æternum aureum amoris telum feram, quod tu ne conare avellere e meo corde; neque enim tu potes, neque ego volo: non enim mihi amor contra animi mei sententiam. Si

χάρισιν· αἱ γὰρ χάριτές σου παντελῶς ἄδολοι, καὶ ἀληθῶς, κατὰ τὴν παροιμίαν, γυμναί· καὶ φύσεως αὐτόσκευον ἔρευθος ἐπιτρέχει ταῖς παρειαῖς· ὀφρὺς μέλαινα κατὰ λευκοῦ τοῦ μετώπου· οὔτε στεφανοῦσθαί σοι τὴν κεφαλὴν ἀναγκαῖον, ἅτε τῆς κόμης ἀποχρώσης αὐτῇ· καὶ ὅσον τὸ ῥόδον φαιδρότερον τῆς ἄλλης πέφυκε πόας καὶ λίαν καθ' ἑαυτὴν εὐδοκιμούσης, τοσοῦτον καὶ τῶν ἐπισήμων γυναικῶν ὑπερφέρεις. Τοιγαροῦν, ὦ μέλισσα ἐμὴ, ἁρπάζεις τὰ πάντων ὄμματα, καὶ προσέλκεις καινότερον τρόπον· οἷον οὔτε ἰχθῦν ἁλιεὺς εἵλκυσεν, οὔτε ὄρνιν θηρευτὴς, οὔτε κυνηγέτης νεβρόν· ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν, ἢ ἀπὸ δελεάτων, ἢ τῶν ἰξῶν ἄγουσιν, ἢ ὅπως ποτέ· σὺ δὲ ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τῇ θέᾳ γαννυμένους ἄγεις ἡμᾶς. Ἀλλ', ὦ δελφίδιον, ἐμόν τε πρόκριτον ἀγαθὸν, ζώοις ἐπιμήκιστον, εὖ ζώοις! ἐπὶ σοὶ γὰρ ἐγὼ φέρομαι μόνῃ· καὶ τοῖς θεοῖς ἐπεύχομαι πᾶσι μηδαμῶς ἔχειν περὶ τὴν ὀρθῶς φανεῖσάν μοι κρίσιν ἑτεροῖον τὸν νοῦν. Εἴθε τοίνυν, ἐμὸν γάνος, σὺ μὲν ταύτην ἐκ τῆς φύσεως ἔχοις τὴν νίκην, ἐγὼ δὲ μέχρι παντὸς τὸ χρυσοῦν τῶν Ἐρώτων εὐτυχήσαιμι βέλος. Σὺ οὖν αὐτὸ μὴ πειρῶ τῆς ἐμῆς ἀφελέσθαι καρδίας· οὔτε γὰρ αὐτὴ δύνασαι, οὔτε ἐγὼ βούλομαι· οὐ γὰρ ἀποθύμιον ἔχω τὸν πόθον. Ἔστω τοίνυν ἔργον ἓν μόνον ἐπιδέξιον ἐμοὶ φιλεῖν

Δελφίδα, καὶ ὑπὸ ταύτης φιλεῖσθαι, καὶ λαλεῖν τῇ καλῇ, καὶ ἀκούειν λαλούσης.

ΚΒ'.

(Περὶ τῆς εὐμεθόδως τὸν μοιχὸν ἀπολυούσης.)

ΧΑΡΜΙΔΗΣ ΕΥΔΗΜΩι.

ΓΥΝΑΙΚΟΣ ἔτι προσεμβατεύοντα τὸν μοιχὸν ἔνδον ἐχούσης, οὕτω συμβὰν, ὁ ταύτης ἀνὴρ, ἐξ ἀλλοδαπῆς ἀφιγμένος, ἔκοπτε τὴν θύραν ἅμα βοῶν. Ἡ δὲ τοῦ κτύπου καὶ τῆς βοῆς αἰσθομένη, ἐξανέστη τῆς εὐνῆς, καὶ τὴν στρωμνὴν ἐνετάραξε, παντελῶς συγχέουσα τὸ ἔρεισμα τοῦ δευτέρου σώματος, ὅτι κατηγόρει μηνύματα συζυγίας· εἶτα φησὶν παραθαῤῥύνουσα τὸν μοιχόν· » Εἰ νῦν τῷ συνοίκῳ δεσμώτην » σε προσαγάγω, μηδὲν δείσῃς, μηδ' ὑποπτήξῃς, » ὦ φίλε. » Συνέδησε τοῦτον· ἀνέῳγε τὴν θύραν· ὡς ἐπὶ τοιχωρύχον ἐκάλει τὸν ἄνδρα, φάσκουσα· » Τοῦ» τον κατέλαβον, ἄνερ, ἐγχειροῦντα συλαγωγῆσαι » τὸν ἡμέτερον οἶκον. » Ὁ δὲ θυμωθεὶς ὥρμηκεν εὐθέως αὐτὸν ἀνελεῖν· ἀλλ' ἡ γυνὴ διεκώλυε παραινοῦσα μᾶλλον τὸν κακοῦργον ἕωθεν παραδοθῆναι τοῖς Ἕνδεκα· » Εἰ δέ γε δέδοικας, ἄνερ, ἐγὼ συναγρυπνοῦσα τοῦ» τον φυ***. »

ergo unus mihi finis, amare Delphidem, et ab ea amari, adloqui pulchram, et loquentem audire.

XXII.

(Mulier industrie liberat adulterum.)

CHARMIDES EUDEMO.

Audi quid mulieri mœchum in amplexibus tenenti acciderit. Maritus ejus peregre rediens pulsare fores et inclamare cœpit; illa, sonum ac vocem agnoscens, surrexit e cubili, stratoque turbato, confudit omnimodis alterius corporis vestigia, certa quippe coitus indicia. Dein mœchum bono animo esse jubens, » Si ego te » inquit » nunc vinctum » viro meo tradidero, ne quid metuas, neve du» bites, amice. » Vinxit hominem; aperuit januam; virum tanquam ad perfossorem vocavit, » Hunc ego » inquiens » mi vir, domum nostram expilare » aggressum cepi. » Iratus ille ad arma ocyus ut hominem tolleret. Inhibuit mulier, monens satius esse matutino tradere maleficum Triumviris. » Quod si tu » inquit » metuis, mi vir, ego una » pervigil eum custodiam. » * *

XXIII.

THEOCLES MYRONI.

Qui audaciam tuam, Myron, edictabo? Quibus autem verbis mutuam nostrum deplorabo amicitiam, cujus tam perfidus caupo exstitisti. Enim pulchram Chorinam abreptam tibi tenes, meamque et patris puellæ tam præclariter læsi iram effugisti, hariola noctu enavigans, quum hanc cupidine hamatam inuncaveris, nos fueris benevolentiæ obtentu vulpinatus. Atque ego amicum amisi meum, et cupita defrudor puella. Quæ mens autem illis fuerit piscatoribus, qui te peregrinum hominem concubio noctis cum juvencula ex urbe egressum domusculæ contubernio exceperunt? Te quippe autumaverunt esse quoque piscatorem; sed qui pro pisciculis in terra virgines caperet. Eccillum ad quem inclinant Venus et Neptunus! Sed memetipsum incuso, qui te ad patrem speciosæ puellæ, benevolentem veluti meum, conciliavi. Atque ideo hospitii et convivii, ut par fuit maxime, societate ab illo participatum te, siccine

ΚΓ'.

ΘΕΟΚΛΗΣ ΜΥΡΩΝΙ.

ΩΣ σου τὸ εὔτολμον, Μύρων, ἐξείπω; τίσι δὲ λόγοις τὴν πρὸς ἀλλήλους φιλίαν οὕτω παρὰ σοῦ καπηλευθεῖσαν θρηνήσομαι; Σὺ μὲν γὰρ καὶ τὴν καλὴν Χορίνην ἔχεις λαβὼν, καὐτόν σε τῆς ἐμῆς ὀργῆς καὶ τοῦ τῆς κόρης πατρὸς προφανῶς ὑβρισθέντος διέσωσας, ἁλιέων τινὶ σκαφιδίῳ νυκτὶ διαπλεύσας, τὴν μὲν ἔρωτι δελεάσας, τοὺς δὲ φιλίας ἐξαπατήσας προσχήματι. Ἐγὼ δὲ καὶ σὲ τὸν ἐμὸν φίλον ἀπώλεσα, καὶ τῆς ἐρωμένης παιδίσκης καθυστεροῦμαι. Τί δ' ἂν οἱ ἁλιεῖς ἐκεῖνοι μετὰ νεάνιδος κόρης, ξένον ὄντα, τῆς πόλεως διὰ νυκτὸς ἐξιόντα, παρ' αὐτοῖς σε δεξάμενοι διενοοῦντο; ἦπου καὶ σὲ ἁλιέα δοκοῦντες ἀντὶ ἰχθύων ἐκ τῆς χέρσου παρθένους ζωγροῦντα. Ὡς Ἀφροδίτη καὶ Ποσειδῶν ταλαντεύονται! Ἀλλ' ἐμαυτὸν αἰτιῶμαι τῷ πατρὶ τῆς εὐμόρφου κόρης, οἷά γε φίλον ἐμὸν, σὲ γνωρίσαντα· ἐφ' οἷς ἄρα ξενίας καὶ συμποσίου, οἷα εἰκὸς, παρ' αὐτῷ μετασχόντα, τοιαῦτα μὲ καὶ τὸν φιλό-

mihi et hospitalissimo Diocleoni maluisse vicem repensare! Nec non et intellexi probe te delenificis inter epulandum sermonibus matri usque suppalparier, ac illam ob virtutem et pulchritatem ad cœlum exquisitim tollere, quæ tamen (et tu solide noveras) quæstuaria nuper corpus alebat corpore. Ac femina, filiæ palmulam, licet præ pudore punicantis, quam amiciter cum tua copulata, bis in aurem tibi susurravit ***.

ξένον Διοκλέοντα σὲ προελόμενον ἀνταμείψασθαι! Οὐκ ἔλαθε δέ με καὶ τὰ παρὰ τὸ συμπόσιον πρὸς τὴν μητέρα ἐρωτικὰ ῥήματα, οἷς οὐ διέλειπες ἐπ' ἀρετῇ τε καὶ κάλλει ταύτην ἐπιεικῶς ἐκθειάζων, οὐ πρὸ πολλοῦ ἑταίραν οὖσαν, ὡς οἶσθα· ἤ τις τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς, καίτοι ἐρυθριώσης, λίαν ἐπιτηδείως ἁρμοσαμένη τῇ σῇ, δίς σοι πρὸς τὸ οὖς ἐψιθύριζεν ***.

SYLLABUS ANNOTATORUM.

ABR.	Abreschius.
BAST.	Bastius.
BO.	Editor.
DORV.	Dorvillius.
HUET.	Huetius.
LAMB.	Lambecius.
MERC.	Mercerus.
PAUW.	Pauwius.
REISK.	Reiskius.
SCHURTZ.	Schurtzfleischius.
WYTT.	Wyttenbachius.

ANIMADVERSIONES
IN
ARISTÆNETUM.

LIBER I. EPISTOLA I.

PAG. 2. ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΣ) Duplex inscribtio cuique (1) Epistolæ : nominum una, quæ ab ipso auctore, et habet hoc elegans, quod fere apta nomina argumento proprio; quod in quibusdam latine adsequi promtum fuisset; at in ceteris non potuit commode, eoque visum servare græcam nomenclaturam ; inscribtio altera, index et veluti argumentum ipsius Epistolæ, quam non credam esse ab auctore ipso, concinnam tamen et fidelem satis, eoque retinendam. Pejore fato fuere plerique libri, ut ignaros quosque habuerint consarcinatores ejusmodi lemmatum, qui sæpe inscribtionibus falsis fucum faciunt lectori, adeo ut occupata mens et eorum fidei credula non pervideat interdum quid contra verum sit ex ipsius auctoris verbis. Dabo

(1) Non *cuique* : hæc enim ipsa Epistola et sequens unam tantum, mendo forte codicis, præferunt inscriptionem. Vide et II. 23. BO.

exempla illustria duo. Suetonii caput est [28] in sceleribus Neronis, quo arsisse id monstrum refert etiam matris cupidine. Inscribsere vulgo, *Matris nefarius concubitus*, insinuavitque se ex eo lemmate opinio, inveterata sæculis multis, initam matrem ab hoc monstro : quod nullus Antiquorum adserit, et stetisse hac fini desiderium volunt, ut uterque voluerit, neuter ausus sit. Suetonium ipsum lege: nihil ejusmodi; hoc tantum, ita exarsisse nefandam hominis libidinem, ut in lectica vectus cum matre imaginaretur sibi concubitum, et traderet incestis manibus sceleratas libidines. Hoc enim vult quum ait, *libidinatum inceste, maculisque vestis proditum*. Alterum exemplum e nostro Froissardo est, cujus caput septimum libri quarti de Betisacho, Joannis Bituricensis Ducis quæstore. Videas lemma : credas quæsitam ejus neci caussam ex confessione hæreseos et sodomiticæ libidinis; ita enim scribunt. At in capite ipso, attendas curatius, nihil fatetur nisi hæresim; Bulgaris se eadem sentire, nec certum esse de Incarnatione, de Resurrectione, et ceteris quæ tum Ecclesiæ credita. Error ex eo, quod Bulgarum se fatetur; quo tum nomine hæretici omnes vocati, propter Bulgarorum a Pontifice Romano discessionem. At isti credidere accipiendum eo modo quo vulgo sumimus, quum italicam vocem *bugerronis* interpretamur. Delenda ergo ejusmodi lemmata, et in Froissardo notanda fraus consiliariorum Caroli VI, qui, quum Betisachum propter objecta crimina damnare non possent, quia Dux Bituricensis eorum auctor fiebat, persuaserunt scelesto homini, ut fateretur hæresim,

credulus remissum iri (1) litem ad Pontificem Romanum. Prorsus eadem malitia, qua usus Rex Chilpericus convincendo Prætextato Episcopo Rotomagensi, apud Gregorium Turonicum v. XVIII. Meliore fide Domitianus in Secundi epistolis [IV. Ep. II.]. MERC. Illud tamen non prætereundum τὸ Ἀρισταίνετος primæ Epistolæ non satis apte adscribi; eum enim significat qui optime laudatus est vel laudatur : id autem alienum a persona ejus qui Laïdem describit. Non enim optime laudatur, sed optime laudat. Quare pro Ἀρισταίνετος ibi forte scriptum fuit primo Ἀρισταινέτης, quod eum opportune designat, qui optima optime laudet, et plane accommodatum est ad Epistolæ ὑποκείμενον, quod ipsa nomina ibi certe videntur exprimere : etc. PAUW. *in Præf.*—Hæc Pauwio procul dubio in mentem venerant, lectis Bergleri verbis hisce ad Alciphronis initium : » Imitatur Alciphronem in hac re, ut » alias, auctor Epistolarum amatoriarum, quarum prima » inscribitur Ἀρισταίνετος Φιλοκάλῳ : nam in ea ipsa quasi » ἀρισταινέτης aliquis fingitur *egregie laudans* amicam » *elegantiarum amatori* : unde nimis secure creditur » Aristænetus vocatus fuisse ille auctor. » BO.

Pag. 2. ΦΙΛΟΚΑΛΩ) Sambuciana φιλοκάλλῳ. ABR. Hæc quidem est lectio codicis; non dubito tamen quin Polyzoïs

---

(1) Omnes editiones *remissam iri* : qui solœcismus si Mercero exciderit, non tamen servandus erat. Excidit et aliis viris doctis, aliud agentibus, Jonesio, Wakefieldio : cf. Classicam Valpyi Ephemeridem, tom. 10, pag. 65. BO.

melius ceteras editiones secutus esset, ubi legitur φιλο-κάλῳ. BAST. *in Epist. crit.*

Pag. 2. Λαΐδα) Putat Bælius (*Dictionn. crit.* in Artic. *Laïs.*) auctorem nostrum hac omnium prima Epistola sub Laïdis persona formam suæ depinxisse amicæ. ABR.

Pag. 2. Τὴν ἐμὴν ἐρωμένην) II. 6. νενίκηκάς με, τὴν ἐμὴν ἐρωμένην λαβών. BAST.

Pag. 2. Εὖ μὲν—κάλλιστα) Gloss. in cod. ad εὖ· καλῶς: ad κάλλιστα· καλλίστως. BO.

Pag. 2. Ἐδημιούργησεν ἡ φύσις) Τὴν φύσιν vocat hic δημιουργοῦσαν eo sensu quo a Suida τὸ δημιουργεῖν exponitur τὰ μὴ ὄντα ποιεῖν, et quo significatu ipse τῶν πάντων ποιητὴς ΘΕΟΣ a Platone, Epicteto, Hieroele et aliis sanioribus philosophis, δημιουργὸς appellatur. Sic apud Theodoretum Θεραπ. λογ. ϛʹ· τὸ δημιούργημα absolute pro creatura, et λογ. έ. ἡ τῶν ὅλων δημιουργία pro universa rerum creatione ponitur. etc. LAMB. Theophyl. Sim. Ep. 15. ait Augiæ venusti cujusdam adolescentis nasum egregie formatum esse, καὶ πολλὴν, inquit, τῆς δημιουργοῦ φύσεως τὴν ἐπιστήμην ἀπήλεγχε. BO.

Pag. 2. Ἡ φύσις—Ἀφροδίτη) Prorsus ut in Epist. [libri I] 15. φύσει τε καλὴ, κὰκ τῆς Ἀφροδίτης ἐπιστημότερον κοσμηθεῖσα. MERC. In deliciis est Auctori Naturæ Venerem opponere. Infra in capillorum descriptione: ἡ δὲ κόμη φυσικῶς ἐνουλισμένη...... καὶ ταύτην

αἱ χεῖρες τημελοῦσι τῆς Ἀφροδίτης. BAST. Manu correctoris in codice, teste Bastio, scriptus est articulus ἡ e regione vocis Ἀφροδίτη. Non displiceret si esset in textu; nam apte quadrarent ἡ φύσις et ἡ Ἀφροδίτη. Sed video Aristænetum, qui sæpius casus obliquos cum articulo effert, scribere ubique sine articulo rectum, Ἀφροδίτη: mox, ἠξίωσεν Ἀφροδίτη· et I. 10. κεκόσμηκεν Ἀφροδίτη. Lectores, si qui fuerint de versione latina solliciti, monitos hic velim primæ hujus Epistolæ versionem fuisse a Barthio diligenti subjectam examini in Adversar. 45. c. 6. BO.

Pag. 2. Χαρίτων) Glossa in cod. Πιθὼ, Ἀγλαΐα καὶ Εὐφροσύνη. BO.

Pag. 2. Συνηρίθμησε) illustrat Albertius Observ. ad A. A. 1. 17. BO.

Pag. 2. Χρυσοῦς Ἔρως) Glossa cod. ὁ τῆς Ἀφροδίτης υἱός. BO. Cur Cupido aureus? an forte ob pulchritudinem vel potentiam? Credo ego potius μιμητικῶς ab Homero desumta esse, qui non uno loco Veneri hoc ἐπίθετον tribuit. Iliad. III. 64. Μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσῆς Ἀφροδίτης. Atque iterum Iliad. XIX. 282. Βρισηῒς δ' ἄρ' ἔπειθ' ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ. Ad quæ loca notat Eustathius Venerem ab Homero auream dici διὰ τὸ χρυσοφορεῖν, ἢ ὅτι χρυσῷ τὰ κατ' αὐτὴν ἀνύεται [unde lusus Luciani D. M. IX. 3.]. Sic Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἅμμα χορείας Ζεὺς διαδὺς Δανάας χαλκελάτους θαλάμους: quod Epigramma [*Pauli Sil.* XVI. *in Anal.*] exstat apud Suidam

in Proverbiorum collectaneis Cent. 2. Pr. 40. Huc facit Horatii illud III. od. 16. »Inclusam Danaen» etc. LAMB. Cupidinis epithetum χρυσοῦς dictum esse ad imitationem Veneris Homericæ χρυσέης cum Lambecio neutiquam contenderim. Poetis atque scriptoribus recentioris ævi χρύσεος de quovis præstantissimo, et re et persona, dicitur. Sic infra I. 10. ὁ γάμος χρυσοῦς ἔσται : I. 5. ὁ χρυσοῦς ἑστιάτωρ [ubi vide Not.] : I. 8. ὁ χρυσοῦς ἱππεύς : II. 21. τὸ χρυσοῦν τῶν Ἐρώτων βέλος. BAST. »*Aureus* in medio marte tacetur *Amor*,» Ovidius ait A. II. 18. 36. Itaque Apuleius eum »infantem *aureum*» vocat M. V. p. 347. ubi vid. intt. Hoc epithetum ad pulchritudinem est referendum e sententia Luciani in Charid. II. ἥδιον ἂν οὖν ἀκούσαι» λευκώλενος» ἡ Ἥρα, ἢ « πρέσβα θεὰ θυγάτηρ » μεγάλου Κρόνου »... Ἀφροδίτη τε τιμήσαιτ᾽ ἂν τοῦ παντὸς καλεῖσθαι χρυσῆ· ἅπερ ἅπαντ᾽ εἰς κάλλος τείνει. Et sic sentit Scholiastes Luc. Jov. Trag. § 10; et Costarus *Entret.* p. 427. Sophocli Œ. T. 158. Fama vocatur χρυσέα, quod Scholiastes cepit pro τιμία. Locellæ ad Xenoph. Ephes. I. 2. dubium non est quin χρυσῆ Ἀφροδίτη, inter alias hujus denominationis causas, etiam ob flavam comam sic fuerit dicta, et laudat flavos capillos heroinarum ex antiquitate et heroum nonnullorum; quibus nominibus alia nec pauca addi possunt ex nota Foscoli ad Catull. p. 205. Nihilque obstat quominus et sic χρυσοῦς Ἔρως intelligatur, cui, teste Apuleio M. V. p. 102.» capitis *aurei* genialis » cæsaries ambrosia temulenta » fuit. Cf. Klotz. Lectt. Venus. p. 356. et infra not. ad. I. 5.——Obiter monebo

ἐν loco Charidemi Lucianei modo adpositi pro vulgato ἀκοῦσαι scripsisse me ἀκούσαι. Nam optimum est ἀκούειν λευκώλενος, pro λευκώλενος *vocari, audire* : cf. notata ad Philostr. H. p. 307. Julianus Misop. p. 343 C. δεσπότης εἶναι οὐ φῂς, οὐδὲ ἀνέχῃ τοῦτο ἀκούων. Diogenes Laert. II. 140 de Menedemo: κατεφρονεῖτο Κύων καὶ Λῆρος ὑπὸ τῶν Ἐρετριέων ἀκούων. Theocritus Id. 16. 30. Ὄφρα κε, κεὶν Ἀΐδαο κεκρυμμένος, ἐσθλὸς ἀκούσῃς : ubi Bayerus apte confert Horatianum : » Tu recte vivis, si curas esse *quod audis.* » Locutiones κακῶς ἀκούειν seu κλύειν, ἄριστα ἀκούειν, et similes, hinc sunt explicandæ. BO.

Pag. 2. Τὴν ποθουμένην) Idem est quod paulo ante dixit ἐρωμένην : eodem modo quo Theocritus in Aita : οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἄματι γηράσκουσι : ubi vetus Scholiastes τὸ ποθεῦντες exponit ἐρῶντες. In eam quoque partem utitur verbo ποθεῖν Theophyl. Epist. 42. εἰ δῶρα ζητεῖς, οὐ ποθεῖς· ἀδωροδόκητοι γὰρ οἱ Ἔρωτες καὶ τοὺς ποθοῦντας τοιούτους διδάσκουσι. LAMB. Cf. not. ad I. 21. Sed et cursim notemus Theocriti verba illa a Lambecio adlata respici a Firmo Ep. 4. τοὺς ποθοῦντας ἐν ἡμέρᾳ γηράσκειν παλαιὸς κατέχει λόγος· ἐμοὶ δὲ ἐδιπλασίασεν τὸ γῆρας, τῷ μήκει τοῦ χρόνου συνεπιλαβομένης ἐλπίδος τῆς ὑμετέρας πρὸς ἡμᾶς ἀφίξεως, ταῖς ἐπαγγελίαις τιθεμένῳ. Ultima vox corrupta est : repone, πειθομένῳ. BO.

Pag. 2. Εὐστόχως ἐπιτοξ) Philo. p. 215. G. ἐπὶ προτεθέντα σκοπὸν ἀφιεὶς εὐστόχως τὰ βέλη. Add. in rem Barth. Anim. in Claud. p. 802. b. ABR. Εὐστόχως hac in

re solenne; cf. I. 25. εὐστόχως ἠκόντισεν. Parthen. Erot. 15. αὐτὴν εὔστοχα βάλλειν ἐποίησεν (ἡ Ἄρτεμις). In Heraclide Pontico Alleg. p. 35. πῶς δ' ἂν αἱ χεῖρες εὐστοχῆ (leg. εὔστοχα) βάλλοιεν : Cod. Vatic. 871. cum vulgata consentit. Anthol. Gr. VI. Archias [Epigr. 8.] : εὔστοχα πέμπε λίνα. Εὐστοχία et εὐτυχία junguntur in Br. Anal. II. 167. Lucianus t. 8, p. 6. ἐπίσκοπα τοξεύειν. Opponitur, ἄσκοπα τοξεύειν t. 6, p. 128. Εὐστόχως sensu metaphorico ap. Lucian. t. 8, p. 17. Ibidem de Domo p. 96. τὸ πρὸς ὥραν ἑκάστην εὔστοχον : Cod. Vatic. 87. εὖ ἔχον. Attamen in Sympos. t. 9. p. 55. καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὔστοχα. De εὐστοχίᾳ, virtute in scribendo, vide Dorvill. ad Char. p. 408. Lucianus t. 6, p. 68. εὐστόχους λόγους. Cf. Wyttenb. ad Julian. p. 162. BAST. Nicetas Eug. IV. 198. Ὡς εὔστοχον τὸ τόξον αὐτὸ, παρθένε! BO.

Pag. 2. Ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς) Illustrat hunc locum Xenoph. Ἀπομν. ά. [cap. 3, 13.] Ἴσως δὲ, inquit, καὶ οἱ ἐρῶντες τοξόται διὰ τοῦτο καλοῦνται, ὅτι καὶ πόρρωθεν οἱ καλοὶ τιτρώσκουσι. Sic eleganter Lycophron [509.] de Troilo Achillis amasio : Ὅς τ' ἄγριον δράκοντα πυρφόρῳ βαλὼν ἴυγγι τόξων. Et hinc illud est quod poetæ deum amoris τοξοφόρον fingunt. Ὀμμάτων vero dixit juxta tritum proverbium ἐκ τοῦ ὁρᾷν τὸ ἐρᾷν. Etc. LAMB. Præiverat ei Philostratus Icon. II. p. 842. βολαί τε ὀφθαλμῶν εὔσκοποι. WYTT. Lucianus Amor. non semel. Theod. Prodom. de Rhod. VI. p. 234. HUET. Confer Pierson. Veris. p. 147. BAST. Has ὀφθαλμῶν βολὰς illustravi et ego quoque ad Philostr. Her. p. 547. at-

que ad Nicet. Eugen. p. 211. Cf. Blomf. Gloss. ad Agam. 232. BO.

Pag. 2. Ὦ φυσ.—ῶ) Mercerus et Polyzois ῶ. Codex ὦ, cum glossa : θαυμαστικόν. BO. Codex bis exhibet ὤ, atque hoc Polyzois reddere debuisset, et hic, et 1. 17. ubi codex item offert, ὦ δυστρόπου γυναικὸς, ὦ βαρβάρων ἠθῶν, ὦ ψυχῆς ἀνημέρου. Vid. Valcken. ad Adon. p. 403 sq., et auctores quos laudat Schæf. V. Cl. ad Long. p. 343 sq. BAST. *Epist. crit.* Libros manuscriptos exacte servare grammaticorum discrimen inter ὦ et ῶ longa experientia sum edoctus, eamdemque rem adfirmat H. Steph. in Thes. t. 4, p. 763. Quam ob causam critici quidam hoc in genere minus adcurati sint, equidem nescio. BAST. De hac re egi ad Nicetam p. 32. In Persis 978, nunc non bene, ῶ ἰὼ δαΐων. Menander in Monili Fragm. 3. Ὦ τρὶς κακοδαίμων, ὅστις ἂν πένης γαμεῖ: Scrib. Ὦ—ὢν πένης! In loco notabilissimo Cyrilli ap. Suidam voce Σπάδων, scribe, ὦ τῆς ἀφροσύνης! ὦ τῆς ἀπάτης καὶ παραπληξίας! Hippocrates Præc. § 4. ῶ πρὸς Διός : scrib. ὦ πρ. Δ. Demosthenes de Symmor, p. 7. Amersf. ῶ πρὸς τοῦ Διὸς οἴεσθε τοῦτο; srib. ὦ πρὸς τοῦ Διός! οἴεσθε τοῦτο; BO.

Pag. 2. Φιλοτέχνημα) *opus naturæ optimum et artificiosissimum.* Infra, τὸ φιλοτεχνούμενον εἶδος. Est et φιλοτέχνημα apud Liban. t. 4, p. 778, 28. BAST. et ap. Basilium mox adponendum, p. 229. Cf. Dorvill. ad Charit. p. 461. BO.

Pag. 2. Ἀφροδ. εἰκὼν) Eodem sensu Musæus de Hero [33]: ἄλλη Κύπρις ἄνασσα· et paulo post [68]: Κύπριδος ἀρήτειρα νέη διεφαίνετο Κύπρις. LAMB. Comparat Sciopp. Susp. Lect. V. 5. cum illo Plauti in Rud. II. 4, 7. » pro Di immortales! *Veneris effigia* hæc quidem est! » ABR. Charit. II. p. 35. δόξεις, ὦ γύναι, θεασαμένη τὴν Ἀφροδίτην εἰκόνα βλέπειν σεαυτῆς: Sic bene Reisk. Ceterum creberrima hæc est assimilatio cum in eroticis, tum in aliis scriptoribus. Plurima exempla ad Xenoph. Ephes. p. 138 [=p. 101] confert Abreschius, in communicandis adversariis suis nimium liberalis. BAST. Schraderus ad priorem Musæi locum plurimis quoque hanc comparationem illustravit. Nicetas Eugenianus in Epist. ad Amasiam p. 8. ὢ Ἀφροδίτης ἔμψυχον ἄγαλμα! ubi Plautum contuli, immemor Abreschii. Cf. I. Ep. 26. BO.

Pag. 2 Ἐκείνῃ γὰρ ἵνα) Glossa cod. ad ἐκείνῃ· τῇ Λαΐδι: et ad ἵνα· ὅπως. BO.

Pag. 2. Κάλλος ἀφροδίσιον) Verbum ἀφροδίσιος, cujus potestas late patet, pro indole loci aliam et aliam poscit interpretationes. Κάλλος ἀφρ. vel ejus modi est forma, qualem habet Venus, forma Venere digna; vel, quod malim, venustas quæ amorem injicit, cujus amore capior. Infra II. 14. domus in qua habitat Amasius Melissarii dicitur οἶκος ἀφροδίσιος. BAST.

Pag. 2. Διαγράψω τοῖς λόγοις) Vid. Boissonade ad Phil. Her. p. 374. BAST. Lucianus de Domo § 21. φέρε, ὡς

οἷόν τε γράψωμαι αὐτὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ: ubi non fuit cur editor hæreret. Eunap. p. 2. ὁ γραφόμενος ὑπὸ τοῦ λόγου: ubi cf. notata p. 129. BO.

Pag. 2. Λευκαὶ... καὶ ὑπέρυθροι παρειαί) More poetarum hæc, quibus usitatum in pulchritudinis descriptione candida rubentibus miscere. Tribuitur tamen id ipsum maxime genis. Sic Musæus de Hero [58]: Ἄκρα δὲ χιονέων φοινίσσετο κύκλα παρειῶν, Ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον. Clitopho de Leucippe ap. Achill. Tat. I. [c. 4.]: λευκὴ παρειά· τὸ λευκὸν εἰς μέσον ἐφοινίσσετο καὶ ἐμιμεῖτο πορφύραν. Apud Eustathium Hysmen. [III. p. 85]: παρειὰ λευκή· τὸ λευκὸν ἄκρατον ἐς ὅσον οὐκ ἠρυθραίνετο· τὸ μέσον ἐρυθρόν· τὸ ἐρυθρὸν διεσπασμένον καὶ οἷον διεσπαρμένον. LAMB. Ovidius Ep. XXI. 217. » Candida nec » mixto sublucent ora rubore. » BAST. Vide Barth. ad Claudian. p. 841 a. ABR. Nicetas Eugen. I. 147. de Drosilla: Ἔοικεν ὡς ἔμιξε γάλα καὶ ῥόδα Natura. Vide quæ ibi adposui. Cf. et Villoison. ad Long. p. 139. Obiter monebo in loco Eustathii, seu potius Eumathii, a Lambecio adlati, Codicem Reg. 2897. præferre ἠρυθαίνετο, et lusum non optimum inter διεσπασμένον et διεσπαρμένον illustrari conlatione loci similis III. p. 97. οὕτω μοι τὰ μέλη διέσπασται καὶ μέρη διέσπαρται. Nemo mihi, puto, valde succensebit, si, hac vocum μέλη καὶ μέρη junctura quasi provocatus, eam in transcursu illustraverim. Igitur Heliodorus VII. 10. τραῦμα οὐ μέρους μόνον ἢ μέλους, ἀλλὰ καὶ ψυχῆς αὐτῆς γέγονε: ubi frustra editor de librariorum oscitantia cogitavit. Nam sic multi sunt locuti. Præibat

Plato Philebo 5. ἑκάστου τὰ μέλη τε καὶ ἅμα μέρη διελὼν τῷ λόγῳ. Nicephorus in Synes. p. 360 A. Ἕλλην καὶ οὗτος τῇ δόξῃ ὢν (Codex Reg. 831. Ἕ. τῇ δ. καὶ οὗτος ὢν) τὰ αὐτὰ ἐκείνοις διέξεισι, καὶ φησὶν εἶναι τὸν κόσμον ἔμψυχον (Cod. idem, bene, ζῶον ἔμψ.), καὶ, λοιπὸν, ὥσπερ φησὶν, ἕκαστον τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ζώων σύγκειται ἐκ μερῶν καὶ μελῶν κτλ. Nicephorus ibid. p. 361 B. παλμοὺς ὀφθαλμῶν ἢ καρδίας ἢ ἄλλου του μέρους καὶ μέλους: ibi quidem Codex verba καὶ μέλους non exhibet; servanda tamen. Idem. Hist. VII. 11. p. 167 F. de Theodoro Metochita: σώματος γὰρ μεγέθει καὶ μελῶν καὶ μερῶν συμμετρίᾳ καὶ ὀφθαλμῶν ἱλαρότητι πάντας εἷλκε πρὸς ἑαυτὸν ὀφθαλμούς. Gregorius Thessal. p. 62. τὰ τοῦ σώματος μέρη καὶ μέλη πάντα τῇ νηστείᾳ κακοπαθοῦντα. Scholiastes Theocriti VIII. 72. κάλλος γάρ ἐστι συμμετρία μελῶν καὶ μερῶν μετ' εὐχροίας. Basilius Cæsar. ineditus in præloquio ad Gregorii Naz. Orat. XXXVIII. e codice Reg. 573. p. 1, 2. ὁ λόγος ὁ κατὰ ἀποτάδην καὶ διεξοδικὸς σώματι ζώου ἔοικεν, ἀναλογοῦσαν ἔχων ψυχῇ μὲν τὴν ἔννοιαν, σώματι δὲ τὴν φράσιν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ σῶμα ἐξ εἴδους καὶ μερῶν ἢ μελῶν συνέστηκεν, εἴδει μὲν ἀναλογεῖ ἡ ἰδέα, τοῖς μέρεσι δὲ ἢ μέλεσι τὰ μέρη τοῦ ὅλου λόγου· ἅτινα πέντε μέν ἐστι τοῦ πολιτικοῦ εἴδους, προοίμια, διηγήσεις, ἀντιθέσεις, λύσεις, ἐπίλογος, ὡς κεφαλὴ, χεῖρες, καὶ τὰ λοιπὰ μέρη καὶ μέλη. Planudes, ineditus adhuc, hæc Ovidii M. XIV. 547. » cremabit Ignis » edax nemorum *partes et membra* meorum » sic reddit: ἐμπρήσει τὸ παμφάγον πῦρ τὰ τῆς ἐμῆς λόχμης μέρη καὶ μέλη. Gregorius Naz. Orat. XXXIV. p. 552 C. πολλὰ δ' ἂν

ἔτι φιλοσοφήσαις περὶ μελῶν καὶ μερῶν : ubi discrimen explanatur a Basilio inedito Cod. 573. p. 214, 1. hisce verbis : ἤτοι τὸ αὐτὸ εἴποις, ἢ μέρη μὲν τὰ ἀδρότερα καὶ ἀνομοιομερῆ, ὡς κεφαλὴ, χεῖρες καὶ πόδες καὶ τὰ λοιπά· μέλη δὲ τὰ ὁμοιομερῆ, ὡς σάρκες, ὀστᾶ καὶ φλέβες. Paululum variavit orationem Zonaras in Epist. Can. p. 55 C. τὸ γὰρ σπέρμα τῇ μήτρᾳ καταβαλλόμενον, πρότερον μὲν ἐξαιματοῦται, εἶτα εἰς σάρκα πήγνυται ἀμόρφωτον, εἶτα ἐξεικονίζεται καὶ διατυποῦται εἰς μέλη καὶ μόρια. Græcam illam loquendi formulam bene calluit Casaubonus, sic nempe scribens ad Pers. p. 31 : » Consideremus satiræ » hujus μέλη καὶ μέρη, membra, inquam, et membrorum » partes. » Apte Asterius Hom. p. 66. λείπεται λοιπὸν ἡ γυνὴ τοῦ νοσοῦντος μέρους τὸ μέλος. Adde Heliod. x. 4, et Dausq. ad Basilii Seleuc. Orat. xxv. BO.

Pag. 2. χείλη διηρημένα) διηρμένα. MERC. Ita Mercerus, quia διᾶραι στόμα dicere amant Græci. Alias διηρημένα vi sua non peccat. PAUW. Junius de Pict. Vet. III. 9. § 14. Merceri, ut videtur, secutus conjecturam, citat διηρμένα, vertitque » leviter hiantia. » Mihi Merceri versio » tenui intersticio distincta » præplacet, nec editam permutem cum viri docti conjectura. Etsi ceteroqui non me fugiat Apul. M. III. p. 156. laudare » hiantia os- » cula Fotidis; » nec non ejusdem illud II. Flor. p. 16. » canticum videtur ore tereti *semihiantibus* in conatu » *labellis* eliquare. » Στόμα διᾶραι, quod verbum hic substitutum volunt, aliquoties habet, præter alios, De-

mosthenes, ut in Oratione de Perp. Gesta Leg. p. 225 et 245; itemque Aristid. t. 1, p. 582. ABR. Codex διηρημένα, quod potest defendi et propterea frustra mutatur. Leo Allat. Exc. Var. [p. 95. τὸ δὲ στόμα διηρημένον εἰς λόγους ἀνεῖται. Vid. ibid. p. 3. Lucianus Toxar. vol. 2. p. 516. τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις... ἃ διηρημένα τὸ στόμα καὶ παμμεγεθὲς κεχηνότα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον φθέγγεται. Ab altera vero parte dici quoque posset χείλη διῃρμένα. Sæpe obviam invenimus formulam στόμα διᾶραι. Vid. Abresch. in hunc locum et Valcken. ad Theon. Adon. p. 232 A. Scholiastes Luciani vol. 2. p. 827. μειδίαμα ἄχρι τοῦ τὰ χείλη διᾶραι. Accedit quod verba διαίρειν et διαιρεῖν sæpissime apud veteres librarios confusa sunt : etc. BAST. *in Epist. Crit.* Schæferus Mel. Crit. p. 80. »In Aristæneto χείλη διῃρημένα jure tuetur » Abreschius contra Merceri διῃρμένα. Χείλη διῃρμένα, » etiamsi id ἠρέμα fiat, in puella formosa nemo lauda» verit.» BAST. *ibid. in Append.* Polyzois recepit in ordinem Mercerianam conjecturam διῃρμένα. Retinenda omnino vulgata. Klotzius, qui hunc locum apposuit in Lect. Venus. p. 379. cum pauculis aliis eodem lepore conditis, scripsit διῃρημένα, nihilque dubii aut suspicionis movit. Thomsonus Æst. 1586. apte conferetur : » *the* » *parted lip*, Like the red rose bud moist with morning » dew, Breathing delight : » in quibus *the parted lip* hoc ipsum est, διῃρημένον χεῖλος. Eumathius Hysm. III. p. 85. τὸ στόμα συμμέτρως διέρρηκται : quod, si sanum, certe durum est. Philostratus Ep. 65. χείλη με ἐπάγεται καὶ

δεινῶς χάσκεται, κεκλεισμένα μὲν δι' εὐκοσμίαν, ἀνεῳχθέντα δὲ δι' εὐωδίαν: ubi fere malim ἀνοιχθέντα cum cod. Reg. 1696. De Abreschianis monebo Catullum 61, 220. *semihiante labello* præivisse Apuleii *semihiantibus labellis*, et amicum οὐκ ἄμουσον A. Gellii XXI. II. *semihiulco suavio* Fotidis *hiantibus osculis*; de Bastianis, me ad Eunap. p. 220. attigisse confusionem vocum διηρμένος et διηρημένος, simulque locutionem διᾶραι τὸ στόμα. BO.

Pag. 2. Τῶν παρειῶν ἐρυθρότερα) Barthius ad Stat. VI. Th. 333. emendat, καὶ τῶν παρειῶν ἐρυθρὰ, ἐρυθρότατα: quod ego non capio; nec dubium quin error insederit. ABR. Errorem subesse non credo. Χεῖλη παρειῶν ἐρυθρότερα est locutio haud gravissimi sensus, et hanc ob rem Barthius eam supprimere et cum alia commutare voluit; sed immerito. Immutatas auctori relinquamus ipsius ideas neque exornemus. Prædicat de Laïde ejus labra genis suavius esse rosea; alia occasione data, loquitur de genis quarum color labris non cedat. I, 10. BAST. *in Ep. Crit.*

Pag. 2. Ὀφρύς τε μέλ. τὸ μέλαν ἄκρατον) Sic Achilles Tat. [I. c. 4. *conlatus et ab Abresch.*] κόμη ξανθὴ, τὸ ξανθὸν οὖλον: ὀφρὺς μέλαινα, τὸ μέλαν ἄκρατον. Ceterum hoc loco observes nigra supercilia nigrosque oculos apud Veteres in non minima pulchritudinis laude fuisse: etc., etc. LAMB. Pro ὀφρύς τε ἀκράτως μέλαινα. Lucian. t. I, p. 290. ἐγὼ μὲν ἡ ἀκράτως λευκή. Eamdem structuram habet Eustath. lib. III. p. 96. BAST. In codice ad μέλαν glossa: τῶν ὀφρύων. BO.

Pag. 2. Τὸ δὲ μεσόφρυον—διορίζει) Anacr. 28, 13. Ad rem Winckelm. *Gesch. d. Kunst.* s. 363. BAST. Cf. Fisch. ad Anacr. l. c. BO.

Pag. 2. Ῥὶς εὐθεῖα—χειλῶν) De vitio suspectus hic locus Barthio lib. XLV. Advers. cap. 6. ABR. Barthius perperam quoque suspectum habet illud, quo nihil exasciatius Hercule et syncerius: χείλη λεπτὰ dederat auctor Laïdi cum aliis omnibus formarum spectatoribus; ad eorum λεπτότητα adæquatus erat nasus. Quid facilius et decentius? PAUW. *in notis ad* II. 21.—Quid sibi velit Barthius locum hunc, vel certe vocabulum παρισουμένη corruptum esse judicans, equidem plane non perspicio. Ῥὶς εὐθεῖα rectus ille Græcorum est nasus, quem fere in omnibus priscis monumentis deprehendimus, et cujus summa apud Veteres laus erat atque existimatio. Confer, si tanti est in re nota, *Winckelmann.* et *Eckkel.* etc. Ῥὶς μακρὰ reprehenditur in Dial. Meretr. Luciani t. III. p. 281. BAST. Talem nasum Philostratus in Heroïcis non semel τετράγωνον vocat, et ὀρθήν, quod est melius: vide quæ ibi notavi p. 376, 503. Isaacus Porphyrog. in Allatianis Exc. p. 308. Palamedem describens ait fuisse εὔρινον, quod idem est ac ὀρθὸν τὴν ῥῖνα, ni forsan σύμμετρον tantum. Ammianus Marc. XXV. 4. p. 428. de Juliano: » superciliis decoris et *naso rectissimo.* » Theophyl. Sim. Ep. 15. de Augia pulcro quodam juvene: ἡ δὲ ῥὶν λίαν σεμνῶς ἐτετόρνευτο, καὶ πολλὴν τῆς δημιουργοῦ φύσεως τὴν ἐπιστήμην ἀπήλεγχε. Ariostus Orl·

Fur. VII. 12. » Quindi il naso per mezzo il viso scende, » Che non trova l'Invidia ove l'emende. » Recentioribus ætatibus videntur Græci et a sensu pulchri etiam in rebus physicis recessisse. Theodorus enim Prodromus Rhodanthæ suæ non rectangulum nasum tribuit, sed subaquilinum: ὑπόγρυπος ῥὶς, κόρη μελαντάτη. BO.

Pag. 5. Ὀφθαλμοὶ μεγάλοι) Longus I. p. 28. Cour. ἐθαύμασε... τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅτι μεγάλοι καθάπερ βοός. BAST. Longi editori verba καθ. βοὸς γλωσσήματι ἐοικέναι dicuntur: frustra. Hæ imagines bucolicum stylum non dedecent. Philostratus Her. p. 160. λέγεται δὲ (Palamedes) καὶ μεγίστοις ἀνθρώπων ὀφθαλμοῖς χρήσασθαι: ubi cf. not. BO.

Pag. 5. Διαυγεῖς καὶ καθαρῷ φ. διαλάμπ.) Vide Barth. Stat. II. Theb. 276. et ad Claudian. p. 772. ABR. Hippocrates personatus Epist. 10. διέλαμπον δὲ αὐτῆς οἱ τῶν ὀμμάτων κύκλοι καθαρόν τι φῶς, οἷον ἀστέρων μαρμαρυγὰς δοκέειν. Codex pro καθαρῷ habet καδαρῷ: quam elementorum θ et δ permutationem attigi ad Nicetam p. 280: inde τένδω et τένθω scriptura plusquam sono differebant: cf. Brunck. ad Nub. 1198; Gaisf. ad Hes. E. 522. BO.

Pag. 5. Τὸ δὲ μέλαν—μελάντατοι) Lucianus ἐν εἰκόσι [c. 7.]: καὶ τὸ ἑκάστῳ πρέπον, ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς ὁπόσα μέλανα, λευκὰ δὲ, ὅσα τοιαῦτα χρὴ, καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν. MERC. Integram hanc ῥῆσιν ex Alciphronis quadam Epistola, cujus fragmentum habemus, sumtam esse docuit Abresch. Exstat illud fragmentum apud eumdem in Addendis p. 115., et novissimum Alci-

phronis editorem neutiquam præteriit. BAST. Wagnerum nempe, apud quem reperitur t. 2, p. 222. Adponam hic, occasione se præbente commodum, lectionis varietatem a Bastio margini exempli Abreschiani adscriptam e codice, ut videtur, Regio 3021.—Ed. ὦ πόσον. » Scr. ὢ cum Cod.» —Ed. ἐργάστ. αὐτῶν. Cod. αὐτῶν.—Ed. κουρίοις. Cod. κουρείοις.—Ed. τοῖς λαλεῖν μὴ δυναμ. Λαΐς. Cod. τοῖς μὴ λαλ. δυναμ. et Λαΐς deest.—Ed. ἴσχνας ἐγχύλους. Cod. ἰσχνεγχύλους. — Ed. ἀφαρμάκευστα. Cod. ἀφαρμάκευτα.—Ed. εὐκυκλώτεροι. Cod. εὐκυκλότεροι. BO.

Pag. 5. Αἱ κόραι μελάντατοι) Lectioni cod. et Samb. μελάντατοι, Merceriana 4. cum Pauw. substituit μελάνταται: minus recte, quamvis ita scriptum legatur in codice Alciphronis. Eorum enim quæ Atticis propria sunt cave quidquam deleas in scriptore atticismi studiosissimo; atticam vero esse formam femininam μελάντατοι ex Thuc. III. 101. monuit Dorvill. in Vanno p. 600. BAST.

Pag. 5. Αἴγλην λευκότατον.) Nemo est qui non videat corruptum locum [αἴγλην λευκόταται], et statim judicet rescrib. λευκότατον. Sed aliud latet, scribendumque αἱ γλῆναι λευκόταται. Nam, ut supra dixit, τὸ δὲ μέλαν αὐτῶν, αἱ κόραι μελάνταται, ita nunc prorsus simili constructione, τὸ κύκλῳ λευκὸν, αἱ γλῆναι λευκόταται. Γλήνη pars oculi, quam plerique eamdem volunt cum pupilla, quæ est κόρη. Pollux [II. 70.]: τὴν τῆς κόρης αὐγήν: Noster, ut vides, τὸ κύκλῳ λευκόν. Poetæ sæpe pro toto oculo. Non dubito quin hæc emendatio doctis omnibus videatur certissima. MERC. Inepta

lectio [αἴγλην λευκόταται]. Mercerus, αἱ γλῆναι λ., quod longe adhuc ineptius. Nam γλήνη, ἡ κόρη ὀφθαλμοῦ. Præcessit autem αἱ κόραι μελάνταται, et ipsæ γλῆναι non possunt esse candidæ. Res est perspicua. Dein τὸ λευκὸν hic non habemus simpliciter, sed τὸ κύκλῳ λευκὸν, distincte. Quod pupillam cum iride cingit, oculi album est, et τὸ κύκλῳ λευκὸν recte dicitur. Hanc partem hic habemus, et adjuncta describere debent. Legendum sine dubio, καὶ τὸ κ. λ. αἴγλη λευκοτάτη, *et circum album, splendor candidissimus*... Nihil emaculatius. PAUW. Salmasius in Sol. p. 135 A. αἱ γλῆναι λευκόταται [*e mente Merceri*]. Barth. lib. XLV. Adv. c. 6. αἴγλαι: qui tamen ad Stat. VI. Theb. p. 476. citat, ut editur, αἴγλην. ABR. Illud in Barthio laudo quod... αἴγλαι λευκόταται per transennam viderit proxime ad verum. PAUW. *in Not. ad II.* 21.—Codex a prima manu exhibet αἴγλην λευκόταται, quam lectionem aperte mendosam tuentur editiones. Genuinum et vere Aristæneteum reposuit secunda manus, superscribendo γρ. λευκότατον. BAST. Editiones cum codice λευκόταται offerunt, quod corruptum esse apertissimum. Vid. Wagner. ad Alciphr. t. 2, p. 225. Polyzoïs recte lectionem λευκότατον recepit, quam librarius ut variantem codicis margini inscripsit. Mercierus prius eodem modo correxerat, postea vero maluit legere αἱ γλῆναι λευκόταται. Quæ vero conjectura bonis minime adnumerari potest, cum vox γλήνη, quæ significat idem quod κόρη, non synonyma esse possit cum τὸ κύκλῳ λευκόν. Schol. Apoll. Rh. I, 1281. γλήνη, ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ. BAST. *in Ep. Crit.*—Do-

lendum est Alciphronis Epistolam quam hic Noster imitatur deficere in ipsis hisce verbis, καὶ τὸ κύκλῳ λευκόν. Recepi λευκότατον secundæ manus. Fateor tamen non satis concinnam videri posterioris membri cum altero symmetriam. Schraderus ad Mus. p. 190. hunc locum adferens, utitur lectione Pauwiana, et addit ita omnino esse legendum. Atque verum est et facilem esse et aptissimam. Nec mala est, quam proponit Barthius Adv. XLV. 6. αἴγλαι λευκόταται. Sed ut concinnitas foret utriusque membri plenissima, ponere debuerat auctor in posteriore nomen proprium τοῦ λευκοῦ, ut in priore τοῦ μέλανος posuit, nempe αἱ κόραι. Etenim τὸ μέλαν synonymum fuit τῆς κόρης, etsi ἡ κόρη non sit in homine semper nigra. Anonymus Introd. Anatom. c. 54. τὸ δὲ καλούμενον (ὀφθαλμοῦ) μέλαν διαφέρει· τοῖς μὲν γάρ ἐστι μέλαν, τοῖς δὲ σφόδρα γλαυκὸν, τοῖς δὲ χαροπὸν, ἐνίοις δὲ αἰγωπόν. Si γλήνη dici posset de τῷ λευκῷ, rem teneremus. Sed γλήνη, ut vidimus, est ipsa κόρη: Herodianus in Epim. γλήνη, ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ.—Mercerus in tertia edit. pro *candidissimum*, scripsit, *orbes candidissimi*. BO.

Pag. 5. Ἑκάτερον ὑπερβολῇ—ἐπιδείκνυται) A mente hujus loci prorsus aberrant interpretes, in primis Herelius. Ὑπερβολὴ valet *excellentia, præstantia*, ἀκρότης, ut Geopon. XVI. 2, 2., ὑπεροχή (sic ὑπερβολὴ τῶν ἔνδον I. 3.); et ad summum coloris gradum spectat. Dixerat enim in superlativo τὸ μελάντατοι et λευκότατον. BAST. Ὑπερβολῇ, ἐν ὑπερβολῇ, ὑπερβολικῶς. Forte, ἑκατέρου ὑπερβολή. BO.

Pag. 5. Εὐδοκιμεῖ) Glossator, πρέπει. Philostratus Icon. I. 3. τὰ ἐναντιώτατα τῶν χρωμάτων ἐς τὴν τοῦ κάλλους συνθήκην ὁμολογεῖ. BO.

Pag. 5. Ἔνθα δὴ τὰς Χάριτας) Prorsus ut in Epist. 10. hujus libri: καὶ τοῖς ὄμμασι Χάριτες κτλ. Ad quem locum quæ notavimus vide. LAMB.

Pag. 5. Φυσικῶς ἐνουλισμένη) Alciphro l. c. τρίχες ἐνουλισμέναι φύσει. ABR. Petronius c. 126. id dixit: » crines » ingenio suo flexi. » BAST.

Pag. 5. Ὑακινθίνῳ ἄνθει καθ' Ὅμηρον) Locus est Od. ζ' [231] et ψ' [158]: Οὔλας ἧκε κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας. MERC. Verba ὑακίνθῳ ἄνθει, quæ habet cod. cum editt., recte jungi posse quis est qui inficias eat? Tamen ὑακίνθῳ si scripsisset Aristænetus, vocem ἄνθει, sicut in Longo, [cujus verba pagina sequente videsis in nota Lambeciana.] probabiliter desiderares. Quam ob causam anteposui Merceri conjecturam ὑακινθίνῳ, firmatam tum ab Homero, tum a Philostrato Icon. II. 11. p. 829. Ad rem confer Villois. adnot. ad Long. l. l. Voci ὑακίνθῳ in cod. a secunda manu superscripta est Glossa, πορφυρίζοντι, μελανίζοντι. BAST. Lectio [ὑακινθίνῳ] quam Polyzoïs recepit est conjectura Merceriana, confirmata a manu recentiori, qua codex correctus. Philostratus Icon. II. 11. p. 829. ἐκπεφύκασιν ὑακινθίνοις ὁμοίως ἄνθεσιν. Aristides t. I, p. 261. ὑακινθίνῳ μὲν ἄνθει οὐδαμῶς ὅμοιον: nonnulli codices ὑακίνθῳ. Vid. præterea Libanius t. 4, p. 855. BAST. *in Ep. Crit.*—

Scripsi cum Polyzoe ὑακινθίνῳ motus omnino mentione Homeri, apud quem est ὑακινθίνῳ non ὑακίνθῳ ἄνθει. Secunda manus in codice notavit pessimam lectionem, γρ. καθ' ὁμοιότητα, pro καθ' Ὅμηρον. Similis est descriptio apud Lucianum Amor. 26. δαψιλεῖς μὲν ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς ἕλικες ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια πορφύροντες. Multa notavi olim ad Philostr. Her. p. 475. ubi et de nigro hyacinthi colore. Philostratus V. A. III. 5. μῆλον ἐγκεῖσθαι τῇ κάλυκι, κυάνεον μὲν ὥσπερ τῶν ὑακίνθων αἱ καλαί. Hanc lectionem, quæ est solœca, valde probat Olearius; sed reponendum αἱ κάλυκες, quod perspicue legitur in cod. 1696. Vide et de hyacintho flore Huet. Dissertt. t. 2, p. 266. BO. Longus IV [p. 114. Vill.] ὁρᾷς ὡς ὑακίνθῳ μὲν τὴν κόμην ὁμοίαν ἔχει. Nota hyacinthinum colorem apud Veteres adeo in deliciis fuisse, ut etiam, qui elegantiores videri volebant, ei similes comas alerent: testis Lucianus Rhet. Mag. [c. 11.]. LAMB.

Pag. 5. Ἐμφερής) Glossa cod. ὁμοία. BO.

Pag. 5. Τημελοῦσι) Glossa: ἐπισκοποῦσι, κλοκαλοῦσι: leg. φιλοκαλοῦσι. Suidas: τημελούμενον· ἐπιμελούμενον, φιλοκαλούμενον. Hesych. Τημελῆσαι· φιλοκαλῆσαι. BO.

Pag. 5. Τράχηλος—σύμμετρος) Nicetas Eugen. I. 131. Drosillam describens: Εὔρυθμος ὁ τράχηλος ἐκτεταμένος. BO.

Pag. 5. Ἁβρότητα) Glossa cod. λαμπρότητα, τρυφερότητα. BO.

Pag. 5. Τεθάῤῥηκεν ἑαυτῷ) i. e. προσαρκεῖ ἑαυτῷ πρὸς

πᾶν τὸ ὁλόκληρον, καὶ οὐδενὸς δεῖται κόσμου ἐπικτήτου. Sic θαῤῥεῖν apud Philostr. Ep. 40. ὥστε εἰ μάλιστα πεπίστευκας σεαυτῇ καὶ τεθάῤῥηκας, διὰ τοῦτό σε μᾶλλον ἀγαπῶ, μαρτύριον τὸ ἄπραγμον ἡγούμενος τῆς ἐν εὐμορφίᾳ πίστεως : postquam id, quod scholii loco adposui, præmiserat. Adde Epist. 39. ABR. Petronius Fragm. p. 668. Burm. » Guttura nunc aliæ magis monilibus ornent, aut » gemmas aptent capiti; tu sola placere Vel spoliata potes. » Adde et Philostr. Icon. II. p. 823. BAST. : qui notat præterea in loco Philostrati verba καὶ τεθάῤῥηκας non legi in codd. 1696 et 81. Nec illa ego reperi in Vaticano 140. Philostratus pariter Ep. 67. θάρσευσον σεαυτῇ καὶ πίστευσον τοῖς ποσί : ubi cod. ille Vatic. θάρσησον, melius, ut videtur. Aristophanes N. 540. Ἀλλ' αὐτῇ καὶ τοῖς ἔπεσιν πιστεύουσ' ἐλήλυθεν. BO.

Pag. 5. Λιθοκόλλητον) Hoc adjectivum habet Eunapius p. 30 : ibi exempla adtulit nonnulla Wyttenbachius. BO.

Pag. 5. Περιδέῤῥαιον) Ita cod. cum editt. hoc loco et I. 15. Scripturam περιδέραιον præstantiorem censet auctor Etym. M. Vide Hemsterh. ad Polluc. V. c. 9. Apud Clem. Alex. Pæd. II. 12. p. 241. habes περιδεῤῥέοις : Cod. Mod. περιδερέοις [*mutanda vocalis in αι.*]. Loco τοῦ περιδέῤῥαιον Noster I. 19. utitur voce περιαυχένιον ; in aliis scriptoribus legere memini περιτραχήλιον. Heliod. VII. p. 397. habet περιαυχένια λιθόκολλα (idem quod λιθοκόλλητα περιδέῤῥαια), ubi notabunt græcitatis studiosi adjectivum λιθόκολλος quod ignorant lexica. BAST. Περιδέῤῥαιον, inquit Etymologista, ἐστι περιτράχηλος κόσμος, ἀπὸ τοῦ

δέῤῥη, Αἰολικῶς, ὃ σημαίνει τὸν τράχηλον. LAMB. Achi
Tat. II. 11. περιδέραιον δὲ λίθων ποικίλων : Cod. Ve
409. περιδέῤῥαιον. Adde not. ad Xenoph. Eph. III.
BO.

Pag. 5. Τοὔνομα γέγραπται) Notat Muncker, mo
olim fuisse nomina integrosque aliquando versus zon
vestibus, monilibus intertexere. Et de monilibus quid
testem laudat hunc locum. De versibus in vestibus acu p
ctis videre jubet Auson. Ep. 36, et de aliis in zona eu
dem Ep. 92. SCHURTZ.

Pag. 5. Ἔτι δὲ εὐμήκης ἡλικία) Hæc est lectio codic
Sambucus perperam excudi jussit ἔστι δέ. Hinc error i
reliquas migravit editiones. Elliptica est oratio, sicut i
antecedentibus, τράχηλος λευκὸς, ῥὶς εὐθεῖα, ὀφθαλ
μεγάλοι. BAST. Polyzoïs in *Erratis* emendat, ἔστι
εὐμήκης ἡλικίᾳ. Codex fert ἔτι δὲ εὐμ. ἡλ., quod in textu
recipi debebat. BAST. *in Ep. Crit.*—Ideo scripsi ἔτι. Pe
mutationem τῶν ἔτι et ἐστὶ attigi ad Eun. p. 556: Cf. Blom
not. ad Pers. 354. Nicetas Paphlago in laudat. Hyacint
p. 22. δῆμος γὰρ ἀλόγιστος καὶ θρασὺς, συνηθείαις κακα
καὶ πονηροτάταις προλήψεσι δεδουλωμένος, δυσαγώνιστ
τε ἔτι (scribere velim τέ ἐστι) καὶ τῆς ἐπὶ τὸ βέλτιον ἀν
παίσθητος ἐπιστροφῆς. Eadem permutatio in Strabone
t. 1, p. 27. Dionis Epistola prima exhibet in editione m
ἔστι : codex Mazar. A 87. ἔτι præfert. BO. Proceritas oli
in feminis maxime laudabatur. Sic Theocritus de Hele
[18, 29.], et apud Achill. Tat. Clitopho de Leucipp

[I. 4.] : ἐπῄνουν τὸ μέγεθος. Ovid. A. [II. 2, 33.] : » Tu » quia tam *longa* es, veteres heroïdas æquas. » LAMB. Ovidius et A. III. 3, 8. » *Longa* decensque fuit. » BO.

Pag. 5. Σχῆμα — συνδιατιθέμενον) Exempla alia quædam, in quibus patescit vis verbi συνδιατίθεμαι, a D. Schotto in Adpend. ad H. Steph. suppleti, Abresch. coacervavit ex Greg. Palama Decl. I. p. 20; Synes. de Ins. p. 150 A., et Epist. 67, p. 213 ult.; Basil. t. I. p. 61 A. BAST. Ovid. A. A. I., 514 : *Sit bene conveniens et sine labe toga*. BO.

Pag. 5. Εὐπροσωποτάτη ἐστίν) Samb. εὐπρ. δέ. Mercerianæ et Pauwiana omisere δέ. BO. In eo δὲ vera lectio latet ἐστίν. Nam δὲ et ἐστὶ in codd. sæpe eodem modo fere scribuntur. Ignoravit quoque [*Pauwius*] Barthium ad VI. Theb. 573. hæc illustrare. Vide quoque Ep. I. 3. DORVILL. *in Vanno* p. 600. — Totidem itidem verbis descriptum ex Alciphronis illa Epistola et perspicitur adeo correctionis Dorvillianæ pretium, qua pro δὲ, quod comparet in editione Sambuci, reponitur ἐστίν. Barthius ad Stat. VI. Theb. p. 554. interpretis hic corrigit versionem: etc. ABR. Ἐστὶν, pro δὲ quod legitur in primis editionibus, est conjectura Orvillii, quam codex confirmat. Vid. comment. in Charit. p. 297. Compendia scribendi, quibus pro utraque voce usi sunt, interdum quam maxime conveniunt; nihil nisi spiritus verbi ἐστὶν notat differentiam, etc. BAST. *in Ep. Crit.* — In editione Pauwii, omisso δὲ vel ἐστὶν, minus recte legitur : ἐνδεδ. μὲν, εὐπροσωποτάτη·

Interpretationem hujus loci latinam castigat Barth. Advers. l. c., εὐπρόσωπος de *vultu specioso* et πρόσωπον de *vultu*, non de *forma* adhibitum esse, recte commonefaciens. Adparet id ex I. 3. ubi de Limona sua ita scribit Philoplatanus : ὑπερφυῶς εὐπρόσωπος οὖσα, ὅμως, ὅταν ἀπεκδύηται, δι' ὑπερβολὴν τῶν ἔνδον ἀπρόσωπος εἶναι δοκεῖ. Consulendæ ibi sunt adnot. nostræ. Cf. omnino Charit. II. p. 34, 5. Ceterum Pierson. Veris. p. 96. bene monet ῥῆσιν hanc nimis argutam et sophisticam esse. BAST. Plato Alcib. I. p. 36 extr. εὐπρόσωπος γὰρ ὁ τοῦ μεγαλήτορος δῆμος Ἐρεχθέως· ἀλλ' ἀποδύντα χρὴ αὐτὸν θεάσασθαι. ABR. Commodum Salmasius docet desumtum id loquendi genus esse e Platonis Charmide 469. ubi Plato, οὗτος μέντοι, ait, εἰ ἐθέλοι ἀποδῦναι, δόξει σοι ἀπρόσωπος εἶναι, οὕτω τὸ εἶδος πάγκαλος ὤν. SCHURTZ. A sensu vocis εὐπρόσωπος cum Mercero aberrabat Menagius in Menagianis t. 2, p. 176 : »J'ai rendu,» inquit »quelques pensées d'Aristénet en vers grecs : par exemple, celle où, en parlant d'une Beauté, il dit qu'elle était belle étant vêtue, mais qu'elle était la *beauté même* étant nue... Mercier, beau-père de M. Saumaise, a *merveilleusement bien* exprimé la première. » Menagius igitur græce, notante Moneta : Ἐσθῆτ' ἐνδύεται, καλλίστη Παρμενίς ἐστιν· Ἐκδύεται, κάλλος Παρμενίς ἐστιν ὅλη. Adde Heindorf. ad Charmid. § 4. Conferenda historiola apud Montanium, *Essais* I. c. 35. » Je ne sçay qui demandoit à un de nos gueux, qu'il voyoit en chemise en plein hyver, aussi scarbillat que tel qui se tient ami-

» tonné dans les martres jusques aux oreilles, comme il » pouvoit avoir patience : Et vous, Monsieur, respondit- » il, vous avez bien la face descouverte; or moi *je suy* » *tout visage.* » BO.

Pag. 5. Βάδισμα τεταγμένον) Id ipsum quoque laudat in Cynthia sua Propert. II. 2. » Incedit vel Jove digna » soror. » Neque Ovidium latuit quantum esset in hoc τὸ σεμνὸν τοῦ καταστήματος, qui puellis, inter prima de Arte Amandi præcepta, τὸ εὐτάκτως βαδίζειν ἐν ταῖς ὁδοῖς maxime commendat. Locus est III. [299.] : » Est et in » incessu pars non temnenda decoris; Allicit ignotos ille » fugatque viros. » Est vero βάδισμα τεταγμένον, de quo Petron. in Sat. [c. 126.] » : incessus tute compositus, et ne » vestigia quidem pedum extra mensuram aberrantia. » LAMB. J. Chrysostomus t. XI. p. 496. οὐ γὰρ τεταγμένα βαδίζουσιν ἐν τῇ φάλαγγι, ἀλλὰ παράφορα. Arrian. de Venat. c. II. p. 37. τεταγμένα περιπατεῖν. Cf. omn. Winckelm. *Gesch. d. Kunst.* p. 318. BAST. I. Ep. 19. τεταγμένα βαδίζειν : ubi not. Vide et Tollium ad Gregor. Naz. p. 58. BO.

Pag. 5. ὥσπερ κυπάριττος ἢ φοίνιξ σειόμενος ἡσυχῇ) Sambucus iterum menda quadam inquinavit textum nostrum, legendo σειόμενον, codice ms. meliorem exhibente lectionem, σειόμενος, cujus sensum in versione nostra [*quam non reperi*] expressimus. Ad idem fere redit Barthii Advers. l. c. correctio, σειόμεναι. BAST. Barthius σειόμεναι : debuisset potius δειόμενοι. Nam sequitur ἐκεί-

νους.. Conf. Pricæum ad Apul. Mil. p. 672. ABR. Græca niterent magis, si legeretur, βάδισμα τ. βραχὺ δὲ, χ' ὥσπερ κυπ. σειόμενον. PAUW. : nam σειόμενον ad βάδισμα relatum, longe signatius certe dicit, quod ibi dicere voluit auctor, quam σειόμεναι [*Barthii*] relatum ad κυπάριττος ἢ φοίνιξ... Quid autem Barthius porro? Ex loco ita intellecto lib. 52. c. 5. inter Aristæneti Parœmiaca recenset βάδισμα κυπαρίττου, quod adeo putidum, ut nihil revera excogitari possit magis. PAUW. *in notis ad* II. 21.— Neglexit Bastius monere lectionem codicis, σειόμενος, esse a manu secunda superscriptam. Polyzoïs edidit σειόμενοι, e conjectura Abreschii, et, e sua forsan, βραδύ. Nicetas Eugen. I. 142. de Drosilla: Ἥβης τὸ μέτρον ὡς κυπάριττος νέα. Vide ibi not. Poeta Luciani Imag. 4. αἰγείρῳ εἴκαζεν τὸ εὔμηκές τε καὶ ὄρθιον mulieris cujusdam. In Puquevillii Itin. t. I. p. 288. cantilena recentissima legitur in qua amator amasiam vocat κυπαρισσάκι ὑψηλό. BO. Similiter Eustathius V. p. 166. μικρὸν τὴν κεφαλὴν ὑποκλίνασα, οἷον κυπάριττος ἀνεμουμένη μικρὸν ἐξ εὐκραοῦς ζεφύρου λεπτοῦ. BAST. Quid cupressi ad Laïdem? Proceritatem, ut opinor, arborum respexit vel potius τὴν τέρψιν, ob quam alio etiam nomine χάριτες dicuntur teste Geoponic. autore lib. II. [c. 4.]; certe ad metamorphosin earum alludit, quæ jam l. c. ita narratur :.... γῆ δὲ ἐλεοῦσα τὸ πάθος φυτὰ εὐθαλῆ ὅμοια ταῖς κόραις ἀνῆκε, τέρψιν ἀνθρώποις καὶ μνήμην ἐπ' αὐταῖς ἐμποιοῦσα. Huc facit Cæl. Rhodigin. Antiq. Lectt. I. 13. LAMB. Pro φοῖνιξ editt. Abreschii et Polyzoïs, reposui φοίνιξ Mercer. et Pauwianæ, quod

et Cod. habet. Cf. not. ad Nicet. Eugen. p. 207. BO.

Pag. 5. Οἷα φυτά) Cf. ad Epist. 5. ὥσπερ γεγηρακότι.

Pag. 5. Φύσει τὸ κάλλος ἐστὶν ὑπερήφανον) De φύσει vide subtilius satagentem Abresch. Lect. ad I. 12. ubi velit esse pro λίαν : quem quidem sensum illustravit Coraius ad Plut. t. 3, p. 355. Sed hic vulgarior significatio aptissima esse videtur. Juvenal, v. 61. » Nescit tot millibus » emptus Pauperibus miscere puer; sed forma, sed ætas » digna supercilio. » Ovidius F. I. 419. » Fastus inest » pulchris, sequiturque superbia formam. » BO.

Pag. 5. Τὴν ἀρχ. τ. Χαρίτων) Coluthus 16. Καὶ Χαρίτων βασίλειαν ἀγαλλομένην Ἀφροδίτην. BO.

Pag. 5. Οἷον εἰς ὑπερφυὲς παράδειγμα κάλλους ἀφορῶντες) E vetustiore auctore desumsit. Is est Xenophon, qui eodem sensu Ἀπομν. γ. [c. II.] de Theodota ait : καὶ εἰπόντος ὅτι κρεῖττον εἴη λόγου τὸ κάλλος τῆς γυναικὸς καὶ ζωγράφους φήσαντος εἰσιέναι πρὸς αὐτὴν ἀπεικασομένους, οἷς ἐκείνην ἐπιδεικνύειν ἑαυτῆς ὅσα καλῶς ἔχει. SCHURTZ. Basilius : ὥσπερ οἱ ζωγράφοι, ὅταν ἀπὸ εἰκόνων εἰκόνα γράφουσι, πυκνὰ πρὸς τὸ παράδειγμα ἀποβλέποντες, τὸν ἐκεῖθεν χαρακτῆρα πρὸς τὸ ἑαυτῶν σπουδάζουσι μεταθεῖναι φιλοτέχνημα. MERC. Basilii verba, quæ apte adscripsit Mercerus leguntur Epist. II. p. 73 C. Plato Phædr. p. 341 A. θέμενοι ὅρον, εἰς τοῦτο ἀποβλέποντες καὶ ἀναφέροντες τὴν σκέψιν ποιώμεθα. Etc. ABR. Basilium expressit auctor Actorum Junioris Bacchi p. 91. καθάπερ οἱ τὰς μορφὰς ἐντυποῦντες τοῖς χρώμασιν, ἐπειδὰν ἐξ εἰκόνος εἰκόνα δια-

χαράττουσιν, ἀπερισπάστως τῇ ἀρχετύπῳ εἰκόνι ἐνατενίζουσιν, τὸν ἐκεῖθεν χαρακτῆρα πρὸς τὸ ἀνατυπώσασθαι πονήματα : quæ ultima sunt vitiosa. Forte, τὸν ἐκεῖθεν χαρ. πρὸς τὰ ἑαυτῶν ἀνατυπωσάμενοι πονήματα : vel πρὸς τὰ ἑαυτῶν σπουδάζοντες ἀνατυπώσασθαι πονήματα. Plato Euthyphr. p. 6 E. ταύτην τοίνυν με αὐτὴν δίδαξον τὴν ἰδέαν τίς ποτέ ἐστιν, ἵνα, εἰς ἐκείνην ἀποβλέπων καὶ χρώμενος αὐτῇ παραδείγματι, ὃ μὲν ἂν τοιοῦτον ῇ κτλ. Aristides t. 1. p. 272. de Smyrna: ἐδόκει παράδειγμα κάλλους ἡ πόλις εἶναι. Cicero Orat. non longe ab initio : » prius » in mente insidebat species pulchritudinis eximia quæ» dam, quam intuens, in eaque defixus, ad illius simili» tudinem artem et manum dirigebat. » Eunapius p. 33. Commel. ἔοικεν ὁ θαυμάσιος Ἰάμβλιχος ταυτὸν πεπονθέναι τοῖς γραφικοῖς, οἵ, τοὺς ἐν ὥρᾳ γράφοντες, ὅταν χαρίσασθαί τι παρ' ἑαυτῶν εἰς τὴν γραφὴν βουληθῶσι, τὸ πᾶν εἶδος τῆς ὁμοιώσεως διαφθείρουσιν· ὥστε ἅμα τε τοῦ παραδείγματος ἡμαρτηκέναι καὶ τοῦ κάλλους. BO.

Pag. 6. Εἰκόνα Λαΐδος) Firmat hæc Athenæus qui Deipnos. XIII. [c. 54.] ad eumdem fere modum hæc de Laïde refert : οὕτω δὲ ἦν ἡ Λαῒς καλὴ, ὡς καὶ τοὺς ζωγράφους ἐρχομένους πρὸς αὐτὴν ἀπομιμεῖσθαι τῆς γυναικὸς τοὺς μαστοὺς καὶ τὰ στέρνα. Et Clemens Alex. in Protr. [p. 35 C.] : οἱ ζωγράφοι πάντες τῆς Ἀφροδίτης εἰκόνας πρὸς τὸ κάλλος ἀπεμιμοῦντο Φρύνης. LAMB.

Pag. 6. Ἀπολυποῦνται) Libanius t. 4. p. 1020, 12. τὴν ἀσώματον θεὸν ὑποτυπώσας. Lege ἀποτυπ. BAST.

Pag. 6. Κυδωνιῶντες οἱ μαστοί) Rarissimi exempli locus: i. e. κυδώνια μῆλα μιμοῦντες [!!!]. Plane ut Ep. 3. p. 14. τὸν κυδωνιῶντα τῆς ποθουμένης μασθόν. Hujusce modi papillas vocat Achilles Tat. ἠρέμα προκυπτούσας. Plautus Ps. I. 1. » horridulas »; Ovidius M. VI. » baccan» tes »; et Catullus [?] in Pervigilio Veneris » surgentes »; atque idem alibi [64, 65.] *luctantes*, quod hoc loco maxime conveniet. LAMB. Cf. Lessing. Coll. z. Litt. 1. p. 85, 602. BAST. Polyzoïs addidit αὐτῆς [*post* κυδ.]; sed codicis consensus deest. Mercerius vertit: *sororiantes papillæ*. Κυδων. significat, *cydoniis malis similes*. Vid. Jacobs. Anim. in Anth. Gr. t. 7, p. 102. Primus interpres Francogallicus: *ses tétons pommelans*. BAST. *in Epist. Crit.*—Nicetas Eugen. in Epist. ad Amasiam p. 12. Nostrum expressit: ὅταν οἱ κυδωνιῶντες μαστοὶ τὴν ὀθόνην ἔξω τοῦ ἱμερτοῦ στήθους ἐκβάλωσιν. Ibi nonnulla scripsi videnda, si tanti fuerit; coll. nota ad Nicet. p. 227. Wernsdorfius in Poet. Min. t. 3, p. 400. versionem Merceri *sororiantes* reprehendit, ad locum poetæ incerti, qui *papillas gemipomas* dixit. Marotus: » Dures mamelettes » comme deux *pommettes*. » — Portentoso stupefactus Lambecii barbarismo μιμοῦντες, exorbitabo, notaturus talia activæ formæ barbara verba criticos sæpe imprudenti calamo effundere. Jam ad Eunap. p. 207. Bodenii in Achille Tatio II. 20, 21. pessima tentamina, αἰτιᾷς, κοταμωχᾷς, reprehendi, et p. 246. Carpzovii conjecturam περιεργάζειν. Lucianus Abdic. 21. scripsit, τί τῶν πάλαι αἰτιᾷ; ubi mira est Gesneri versio: » omnium quid ac-

cusat?» imo, » quid *accusas*?» Belinus hic latina Gesneri, non Luciani græca vertit. Καταιτιᾷς Clericus et Schowius Menandro restituere se posse putaverunt, indignante Schæfero Melet. p. 117. Jensius Ferc. p. 13. ἀσπάζειν illustrat quod reperire in Lucianeis Amoribus sibi videbatur. Dorvillius mirum! in Alciphrone I. 33. pro μεμίσησαι, quod ipsi immerito displicebat, μεμώμησαι vel μεμώκησαι passiva admitti posse fere credidit. Eschenbachius hæc Orphei Argon. init. verba, σὺ δέ μοι κλέος ἐσθλὸν ὀπάσσαις, exponens, scripsit inaccuratius, διαδεδομένην φήμην διήγησον. Græculus ad marginem Planudeæ versionis Metamorphoseon, quum Planudes p. 37. bene scripsisset ἀντιμυκᾷ (*remugis*), inepte conjecit, ἴσως ἀντιμυκᾷς. Recentiores illi Græculi hæc activa fingere amant. Nicolaus Hydruntinus ap. Bast. Specim. p. 8. scripsit πετᾷς, quo verbo usus est et Nicephorus Oniroer. p. 17. Auctor Actorum S. Silvestri p. 274. κέκτηκε exhibet; κτήσαιμι Scholiastes Soph. Antig. 187. Cf. Bast. Specim. p. 9; Bernard. ad Nonn. t. 1, p. 30; Schæf. ad Apollon. t. 2, p. 53. Nostri editiones, et codex etiam, puto, exhibent II. 21. τούτων ἅψαιμι, quod non servavi: nam librarius potuit ἅπτειν τινὸς scribere; Aristænetus ille, auctor ætatis eruditæ, elegantium librorum lector et imitator assiduus, nequaquam potuit. Sed ipse, rem miram! imo non miram, sic enim sumus a natura comparati; ipse tam diligens censor aliorum, ἥμαρτον, ὁμολογῶ, et mea egomet vineta cecidi ad Nicetam p. 147. BO.

Pag. 6. Ἐξωθοῦσι) Ut hoc obiter observem, οἱ μαστοὶ

τὴν ἀμπεχόνην ἐξωθοῦσι βιαίως, e poeta sumtum videtur. Namque, si ὠθοῦσι scribas, hexameter exibit: qualia tamen prosaïcis excidunt, qualiaque in ipsis Sacris Literis occurrere ostendit multis Rev. J. J. Einen ad Scripta et de erroribus J. Clerici. DORVILL. *in Vanno* p. 600.— Ex hoc Dorvilli loco frustra inferebat Abreschius virum doctissimum conjecisse ὠθοῦσι reddendum Aristæneto. Ipsa hæc observatio lectionem editam firmat. Nam ἐξωθοῦσι potius quam ὠθοῦσι scripserit Auctor, ut hexametrum corrumperet. Obiter de versibus prosæ orationi intextis a scriptoribus, insciis sæpius, nonnunquam pravo numerorum sensu deceptis, lectorem monebo adeat Marklandum ad Supplices 901, p. 184; Bosium, Staverenium, Heusingerum ad Nepotis proœmium; Dorvillium ad Charit. p. 620; Walkerum, qui se Cæcil. Metellum nuncupare amat, in Classica Valpyi Ephemeride t. 15, p. 181; t. 16, p. 334; t. 17, p. 349; t. 19, p. 328; t. 20, p. 345; t. 21, p. 278; t. 22, p. 171; t. 23, p. 43, 296. Versus in prosaicis italis scriptoribus deprehendit Tassonius ad Petrarchæ initium. Et in nostratibus non desunt exempla. Marmontelius, qui scripsit in *Narratione Morali* cui index est, *Amicitiæ schola*, » Laissez donc la simple »amitié *Doucement amuser le loisir de son âme* », omnino est reprehensione dignus; nam nimia in his est cacozelia, cum ipsa adverbii inversio ipsum de metro admoneret. Vide et Vaugelasii Animadversiones de lingua gallica p. 117. collato Menagio Observat. p. 190; Menagiana t. 1, p. 40, 77, 144; t. 3, p. 382. ubi similia vitia in Molierii

et Ablancurtii oratione notantur; Carpentarium de Ex-cell. ling. gall. p. 684 seq.; Clericum Bibl. Univ. t. 5, 258; Daunovium ad Boilavii Longin. c. 8. Neckera Miscel. t. 2, p. 15: »les vers gâtent l'harmonie de la prose; mais » un hémistiche réussit quelquefois, et tombe agréable» ment pour l'oreille.» BO.

Pag. 6. Οὕτω σύμμετρα—λυγίζεσθαι τὰ ὀστᾶ τῷ περιπτυσσομένῳ δοκεῖν) Locus paulo intricatior. Interpres dixit quod voluit, et tamen balbutiit misere.... Vertas » ita vero concinna et delicata sunt Laïdis membra, ut » aquæ instar, flecti videantur ejus ossa una cum amictu; » quare ea (scilicet membra), similiter fere propter tene» tudinem mollescunt, etiam carni et amatoriis ulnis ce» dunt.» Sic sententia perspicua est et bona. Τὸ περιτυπούμενον [edebatur enim τῷ περιτυπουμένῳ] est vestis quæ membris adhæret et membrorum formam accurate exprimit.... *Carni* i. e. corpori sese applicanti... Erunt qui τῇ σαρκὶ de ipsa membrorum carne accipient... Sed propter adjuncta id minus arridet mihi. PAUW. Orvillius ad Charit. p. 299. Sic transfert τὸ περιτυπούμενον: » omni » id quo ossa, ceu materies typo, circumdantur, carne, » veste, amplexibus.» Verba autem τῷ περιτυπουμένῳ in textum irrepserunt ex errore primi editoris. Codex habet τῷ περιπτυσσομένῳ, atque hoc Polyzoïs recipere debebat. BAST. *in Ep. Crit.*—Recepi igitur τῷ περιπτυσσομένῳ, id est, amatori illam ulnis cingenti ac amplexanti, et qui non ossa, sed carnes digitis palpantibus sentit. Hoc verbum adhibet Plato Sympos. § 18, in loco, quem Noster

in mente habuisse videtur, quum hæc scriberet : ὑγρὸς (Amor.) τὸ εἶδος· οὐ γὰρ οἷός τ' ἂν ἦν πάντη περιπτύσσεσθαι... εἰ σκληρὸς ἦν· συμμέτρου δὲ καὶ ὑγρᾶς ἰδέας μέγα τεκμήριον ἡ εὐσχημοσύνη. BO.

Pag. 6. Ὑγροφυῶς λυγίζεσθαι) Varro Papiapapæ, περὶ ἐγκωμίων : » Sigilla in mento impressa Amoris digitulo » Vestigio demonstrant mollitudinem. » Sed hanc mulierum ὑγρότητα non probat ille apud Achill. Tat. παιδεραστής lib. II. [c. 38.] : καὶ οὐ μαλθάσσει τὰς ἐν ἀφροδίτῃ περιπλοκὰς ὑγρότητι σαρκῶν, ἀλλ' ἀντιτυπεῖ [*Cod. Venet.* 409. ἀντιτύπτει] πρὸς ἄλληλα τὰ σώματα καὶ περὶ τῆς ἡδονῆς ἀθλεῖ. MERC. Λυγίζεσθαι et κάμπτεσθαι jungit Heliodorus IX. p. 439. Cf. Acta Soc. Traject. t. 1, p. 239. BAST. Glossa in codice : λυγίζεσθαι· περικάμπτεσθαι. Vocabulum ὑγρὸς, unde ὑγροφυῶς, de rebus usurpari lentis et flexibilibus notum est : cf. Heyn. ad Pind. P. 1, 17; Fischer. ad Anacr. 28, 21; Huschk. Anal. p. 205; et monebo etiam ad Planudeam Metam. versionem lib. 3, p. 96. Callistratus 8. Bacchi statuam describens : οὕτω μὲν ἁπλοῦς ὡς πρὸς σάρκα μεταῤῥυθμίζεσθαι τὸν χαλκόν· οὕτω δὲ ὑγρὸν καὶ κεχαλασμένον ἔχων τὸ σῶμα, ὡς ἐξ ἑτέρας ὕλης, ἀλλὰ μὴ χαλκοῦ πεφυκός. Pro ἁπλοῦς scribo omnino ἁπαλὸς cum codice Regio 1038. Permutationem vocum ἁπλοῦς et ἁπαλὸς attigi ad Gregor. Cor. p. 653. Cf. et ad Philostr. Her. p. 547. BO.

Pag. 6. Συναπομαλ. τῇ σαρκί) Hoc intelligendum est omnino, quidquid dixerit Pauwius, de ossibus quæ cum

ipsa membrorum carne mollescere sub tactu videntur. Aristænetea contulit Klotz. Lect. Venus. p. 188. cum Horatiani Telephi *cereis brachiis*, eodem modo *cerea* interpretans, id est, mollia, ὑγρά. Non abludit Walleri versus: » They prest *The yielding marble* of her snowy » breast. » BO.

Pag. 6. Ἡνίκα δὲ φθέγγεται — σειρῆνες) In Alciphronis ἐρωτικαῖς [1. 38.]: ἀρτίως μὲν οἷον ἐφθέγγετο! οἷον ἔβλεπεν! ὅσαι ταῖς ὁμιλίαις αὐτῆς σειρῆνες ἐνίδρυντο! MERC. Nota σειρῆνες hic pro ipsa facundia et εὐγλωττίᾳ poni eodem modo quo ap. Alciphronem, et Synesium Ep. 139. ἐμέ γέ τοι καὶ παρὼν μὲν ᾕρεις τῇ γλυκείᾳ σειρῆνι τῶν λόγων.... Cetera quæ de Sirenibus poetæ fingunt legito apud Homer. Od. μ. et ejus interpret., tum quoque ap. Strabon. Geogr. I.; Ovid. M. V.; et Tzetz. Chil. I. Hist. 14. LAMB. Libanius Or. X. p. 265 C. Achilles Tat. III. p. 179. [c. 10.] κἂν Σειρήνων τις γένηται πιθανώτερος. Cf. Meurs. ad Lycophr. 1463.; Erasm. in Adagio » Sirenibus ad persua» dendum aptior; » et Interpretes Petronii cap. 127. ABR. Eunap. de Eustathio p. 50. Comm.=29. meæ: τῆς φωνῆς ἐξεκρέμαντο καὶ τῶν λόγων, οὕτω δὴ πολύ τι τῶν μουσικῶν οὐκ ἀπεῖχε σειρήνων: ubi multa indicavi, augenda indicatione Wernsdorfii ad Himer. p. 471, 496; quam in indice Wagneri Eunapiano exstantem tunc prætervidi, quum notas meas scriberem. Adde Furium Bibaculum de Valerio Catone: » Cato grammaticus, Latina *Siren*; » atque Nostrum II. 19; Nicet. Eugen. II. 201; Bergler. ad locum

Alciphronis; Segaar. ad Clem. Alex. p. 392; Wernsdorf. ad Maximian. Eleg. v. 19. BO.

Pag. 6. Στωμύληθρος) Cod. Στωμύλιθρος.

Pag. 6. ἴδοις ἂν—ἐπικαθημένην) Verba, εἴδοις ἂν τὴν Πειθὼ—ἐπικαθ., tam in omnibus editionibus, quam in codice Vindobonensi, quem solum hodie novimus, frustra quæruntur. Polyzoïs Præf. p. xiij. affirmat se vidisse in Græcia alterum Aristæneti codicem, non nisi quatuor tamen Epistolas complectentem. Credere nos oportet hunc esse eum, ex quo phrasin ille hauserit qua editionem suam adauxit. Pro εἴδοις ἂν [lectione Polyzoica] mihi quidem magis placet ἴδοις ἂν, vel εἶδες ἂν [*illud nunc melius.*]: Etc. Alciphron III. 65. καὶ τὴν Πειθὼ τῷ στόματι ἐπικαθῆσθαι εἴποις ἂν: vid. Bergler. I. 38. et Wyttenbach. Epist. Crit. p. 262. BAST. *in Epist. Crit.*—Eunapius: p. 82. Comm.=p. 47. τοσαύτη τις ἀφροδίτη τοῖς χείλεσιν ἐπεκάθητο: ubi cf. quæ notavi p. 287. BO.

Pag. 6. Τῶν Χαρίτων πάντως ἡ Α. τὸν κεστὸν ὑπεζώσατο) Sambucus et reliqui πάντων, præter Polyzoem, qui habet πασῶν, Pauwium secutus. Codex, πάντως. BO. Lege πασῶν. Berglerus ad Alciphr. [I. 38.] scribit, τῶν Χ. πάντα ἡ Α. τ. κεστὸν ὑπεζ., quia de formosa dicitur ibi: ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ Πειθώ, ἅπαντα ἐκείνη γε τὸν κεστὸν ὑπεζώσατο, ὅλαις ταῖς Χάρισι τὴν Ἀφροδίτην δεξιωσαμένη. Sed ei assentiatur nemo. Longe enim diversissima est loci utriusque indoles: cæcutientes vident. PAUW. Lego πάντως... Vereor enim ut simpliciter admitti possit hoc Hesychii, Πάντων· πάντως.

Alia res est in παντὸς μᾶλλον, παντὸς μάλιστα. Vide S[...]
dam. ABR. Dicitur autem τῆς Κύπριδος καὶ τῶν Χαρί[...]
κεστὸν habere πᾶς τις ἡδὺς καὶ ἐπέραστος, qui quem[...]
facile in sui amorem pellicit. Sumtum est ex Hom. Il. [...]
Quare Eustathius κεστὸν dictum putat ἀπὸ τοῦ κέντ[...]
quod est αἰολικῶς κεντεῖν. LAMB. Leontius Ep. 10. Οὔπ[...]
ἔχεις Λιβάνου, Χαρίτων δέμας, ἤθεα Πειθοῦς, Παρθέν[...]
καὶ Παφίης κεστὸν ὑπὲκ λαγόνων. Nunc hæc Laïs ill[...]
habet rarissimæ elegantiæ, quod Gratiarum cestum ferat, [...]
quas cestum habere non noveram. BO. Pro ὑπεζώσατ[...]
Sambucus edidit ὑπεζώσετο: unde conjicere liceat fuiss[...]
scriptum ὑπέζωστο. ABR. Possis quoque scribere ὑπέ-
ζωστο. Lucianus in Baccho t. 7, p. 307. δράκοντας ὑπε-
ζωσμέναι. t. 4, p. 231. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεζωσμέν[...]
BAST. Sed codex ὑπεζώσατο. BO.

* Pag. 6. Μειδιᾷ πάνυ ἐπαγωγόν) Ex Luciano Dial.
Mer. I. εὐμήκης ἐστὶ καὶ ὀρθὴ, καὶ μειδιᾷ πάνυ ἐπαγωγόν.
WYTT. Illud μειδιᾷν ἐπαγωγὸν est quoque Lucian. VI.
Ἑταιρ. et γλαφυρόν τε καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασε Dial.
Deor. XX. ABR.

Pag. 6. Ὑπὸ πλούτου τῆς εὐπρεπείας) Plato Euthyphr[...]
t. 1, p. 26. τρυφᾷς ὑπὸ πλούτου τῆς σοφίας. Cf. de Rhoer[...]
Fer. Dav. p. 159. BAST. Multis hanc locutionem illu[s-]
travi ad Athenæum t. 8, p. 406: cf. et ad Manassis Frag-
menta p. 418. et ad Cratetis Epist. p. 34. in Notit. Ma-
nuscr. t. XI. Manasses Chron. p. 79 C. πᾶσαν πλουτῶ[...]
οἰόμενος τὴν ἐν ἀνθρώποις γνῶσιν. Claudianus Cons. Mall[...]

heod. 21. » Mox undare foro victrix *opulentia* linguæ, Tutarique reos : » ubi Barth. BO.

Pag. 6. Οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος ἐν ἐλ. μωμήσαιτο) Lege μωμήσαιτο, ut in Epist. 12. MERC. Nam editio Sambuci præert μιμήσαιτο. In codice quidem est μιμήσαιτο, sed suprascriptum recte, ω. BO. Facilis est Merceri conjectura, et me probabilis. Salmasius tamen mavult, μέμψαιτο. Sic nim Plato, cujus simia est, Polit. γ. οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος τόγε οιούτου μέμψαιτο. SCHURTZ. Lege μωμήσαιτο. Lucianus le Hist. Conscr. 33. ὃ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ' οὐδ' ὁ Μῶμος, μωμήσασθαι δύναιτο. BAST. Huic consimile est illud Veneris apud Lucian. Deorum Jud. [D. D. xx. 2.] : ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπιστήσειας ἡμῖν δικαστὴν, θαῤῥοῦσα βαδιοῦμαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν· τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μου ; Photius Bibl. de Phrynicho [*cod.* 158] ; Damasc. in vita Isidori ap. Phot. ; Callimachus ap. Hesych. Illustr. in Diodoro : αὐτὸς ὁ Μῶμος ἔγραφεν ἐν τοίχοις· » ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός. » LAMB. Recipienda erat conjectura Merceri, quam et amplexus est Burdelot. ad Luc. Hist. Scrib. 33., locis Lucianeis et cod. firmata. Constantius Patricius in Epist. ad Gabrielem Severum in Lamii Del. Erud. t. 12, p. 35. de insula Chio : τοσοῦτον δὲ τὰ τῆς πολιτείας κεκόσμηται, ὥστε καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν, εἴπως αὐτῇ δικαστὴν ἐπιστήσειεν, οὐδαμῇ ταύτην μωμήσαιτο : Lege εἴπως αὐτῇ δ. ἐπιστήσειεν, οὐδαμῇ ταύτην μωμήσασθαι, ni scriptori recentissimo stribligo sua relinquenda sit Libanius t. 1, pag. 532, 12. ὁ μόνος ἐν ἀνθρώποις ἄμεμπτος, ὁ τὸν Μῶμον νενικηκώς. Nicetas

Eugen. II. 287. Συμμαρτυρεῖ καὶ Μῶμος αὐτός : ubi multa notavi. Cf. et quæ scripsi ibid. p. 365. Melanchton in Eunuchum Terentianam προλογίζων, ait hanc comœdiam ceteras vincere » Sermonis elegantia et facetiis, vel ipsas » quas *Momus* miretur ac probet. » BO.

Pag. 6. Ἀλλὰ πόθεν ἄρα) Ante erat ἆρα, male. BO. Ita [ἆρα *nempe*] codex et omnes editiones. Attamen scribendum est πόθεν ἄρα. Vid. Hermann. ad Viger. p. 799. Etc. BAST. *in Ep. Crit.*

Pag. 6. Ἥρας, Ἀθηνᾶς) καὶ Ἀθηνᾶς, Tollius. ABR. Cui bono? Vulgatam tuetur Bast. Spec. p. 28. ex usu auctoris. Cf. mox ad 1. 2. BO.

Pag. 6. Ἠγωνίσατο παρ' ἐμοί) Hoc est ἐμοῦ δικάζοντος. Liban. de Saltat. t. 3, p. 362. τοῦ παλαιοῦ βουκόλου παρ' ᾧ περὶ τοῦ κάλλους ἐκρίθησαν αἱ θεαί. Lucian. t. 2, p. 254. ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶν δικασταῖς : alii codd. ἐπὶ Τρ. Julianus Ep. 24. p. 396. ὑπό σοι κριτῇ. Vid. Valcken. ad Hippol. p. 186, 1 C.; p. 199, 1 A. BAST.

Pag. 6. Ψῆφον αὐτῇ δίκης) Conjeci νίκης. WYTT. Eamdem permutationem habes ap. Heliod. IX. p. 418. Bourd. et lib. 1, p. 26. Vid. Hemsterh. ad Luc. t. 2, p. 315. Bip. Vulgata foret, τὴν δικαίαν ψῆφον. BAST. Hanc permutationem ostendi et ap. Hadrianum in Notis ad Holsten. p. 88. Sed δίκης bonum videtur, eo sensu quo cepit Bastius. Opportune Lambecius, inter inutilia multa et futilia de judicio Paridis et pomo, et judicum calculis, adduxit

Theophyl. Sim. Ep. 78. αὐτή μοι δίκαζε καὶ τῷ Ἔρωτι καὶ δίδου μοι ψῆφον φιλανθρωπίας. BO.

Pag. 6. Πεφιλοτετίμηται) Glossa cod. μεγαλοδεδώρηται. Manasses in Chron. p. 109 C. sensu passivo : Δέκα γὰρ ἐνιαυτοὶ ζωῆς καὶ βασιλείας Παρὰ τῆς ἄνωθεν χειρὸς πεφιλοτίμηνταί σοι. Vide infra not. ad I. 10. init. BO.

Pag. 6. Προσβλέποντες) Conjectura est Merceri pro προβλέποντες, Sambuci lectione et codicis. Pauwius et ceteri προσβλ., recte. Quid frequentius permutatione præpositionum πρὸς et πρό? Cf. Peerlk. ad Xenocch. Ephes. p. 179. BO.

Pag. 6. Σὺν θαύμασι) Polyzois dat σὺν θαύματι : (*quæ lectio*) vulgato melior videtur textu. Θαύματα (numerus pluralis) propria vox est pro latina *præstigiæ circulatorum*. Vid. Ruhnk. in Tim. p. 140. et Toup. ad Hesych. t. 4, p. 310. BAST. *in Ep. Crit.*

Pag. 6. Ἀπίτω φθόνος) Plena exemplorum omnia avertentium invidiam ac fascinum, ubi quid magnum, præcipue ubi elata verbis ac laudibus humanitas, quod nunquam Veteres nisi invocata pace Adrasteæ; et, si præteriretur, ulcisci eam credidere. Notus est insignis locus in Rheso Euripidis [342.] : Ἀδράστεια παῖ Διὸς, Εἴργοις στομάτων φθόνον : et in eadem fabula [458.], σὺν δ' Ἀδραστείᾳ λέγω. Pro quo dicebant etiam, ὡς σὺν θεῷ εἰπεῖν, quod in Platone verterunt male. Nam Nemesis et Adrastea nihil aliud quam deus ultor superborum, et ex-

pressit recte quicumque ille auctor Panegyrici ad Pisones [238.]: » Si tamen huic de se cuiquam promittere fas » est, Et deus ultor abest : » id est Nemesis. Mutavere [Legitur nempe, *deus auctor*] qui non intelligebant. Notum *præficiscini* Veterum ex eodem more, et quæ ad Virgilii octavam Ecl. observata alia. MERC. Quæ sub finem de Adrastea et Nemesi Mercerus monet, indicari nempe ejus nomine deum ultorem superborum, id pluribus in medium productis exemplis Salmasius firmavit. Seneca [*Herc. F.* II. 385.]: » Ultor nocentes sequitur a tergo » Deus. » Tibullus [I. 8, 72.]: » Nescius ultorem post » caput esse deum. » Ovidius M. XIII, [ ]: » Quam » jam deus ultor agebat. » *Deus ultor* ubique Nemesis, *vehemens* illa *dea*, ut Catullo [50, 21.] vocatur, » quæ » contra superbiam colitur, » quod Macrob. Sat. I. 15. ait, et quam Latini latina voce appellare nequeunt. Possunt ad latius explicanda Salmasii dicta adjici quæ J. B. Pius Adnot. Post. c. 70. observavit. Ceterum Veteres, pergit Salmasius, quoties magna, de se præsertim, vel loquebantur vel sentiebant, Nemesin et fascinum deprecatos esse probat Plato, qui in Alcibiade (1), ὡς σὺν θεῷ εἰπεῖν, et, eadem forma, μετὰ θεοῦ μέντοι usurpat, ut Latini, *Dî meliora*, *præficiscini dixerim*, et similia.

(1) Esse hanc formulam in Alcibiade non nego, sed non memini. Reperitur in Theæteto § 22. ubi Heindorf. videndus. Sequens sententia revera est in Alcib. Primo § 5. Locum Jureti infra indicatum frustra quæsivi, ni innuerit notam ad Symm. III, 44. ubi de initio dicendi agitur a precationibus capto. BO.

sexcenta. Junge Salmasio quæ de his locutionibus edissertarunt Plauti et Virgilii interpretes; Fr. Juret. ad Symm. III. Ep. II; Ant. Muret. V. L. IX. 3; Adr. Turneb. Advers. IX. 28; Th. Dempster. ad Rosini lib. X. 29; et J. F. Gronov. ad Stat. Anim. c. 19. SCHURTZ. Veterum superstitionem hic tangit, qui credebant nimiam prosperitatem ab invidia fascinari: quare receptum erat, ut in laude sui vel alius hujusce modi formulas adderent. Notum est illud Latinum, *præfiscini*, de quo Titinius ap. Scalig. in Conj. ad Varron. » Paula mea, amabo, pol tu ad lau- » dem addito præfiscini, Ne puella fascinetur. » Neque formulis tantum, sed et præterea aliis quibusdam superstitiosis ritubus ad arcendum fascinum utebantur: qualis est Damœtæ ille mos ap. Theocr. Id. 6. qui formæ suæ fascinum timens ter sibi in sinum expuit; ubi vetus interpres notat suo etiam tempore id solitas facere mulieres, nimirum sinui suo inspuere τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπομένας. Huic affine est infantibus, ne fascinarentur, die lustrico salivam ad labra et frontem solitam admoveri, de quo more Persius Sat. II. [31.] » : Ecce avia, aut metuens » divum matertera, cunis Exemit puerum, frontemque » atque uda labella Infami digito et lustralibus ante salivis » Expiat, urentes oculos inhibere perita: » ubi vide Casaub. Nec illud prætereundum, quod ap. Varron. VI. de L. L. [*p.* 99. *Bip.*] exstat, pueris ad depellendam fascinationem turpiculam quamdam rem pro amuleto e collo suspendi solitam. At quod inibi per turpiculam rem istam intelligitur docet Cæl. Rhodig. Lectt. Antiq. II. c. 38.,

nempe membrum virile. Pollux Lib. VII. [§ 108.] docet solitos olim fabros ferrarios ante fornaculam invidiæ avertendæ gratia hoc membrum suspendere [*verba Pollucis hæc sunt : γελοῖά τινα καταρτᾷν ἢ ἐπιπλάττειν.*], quod et pro foribus et hortis factum legimus. Etc. LAMB. Vide hanc in rem Barth. ad Stat. II. Theb. 70. ABR. Adde Mercer. ad Epist. 19 init. Clytæmnestra in Æschyli Agam. 913. φθόνος δ' ἀπέστω. BO.

Pag. 6. Βασκανία) Τὸ βασκαίνειν, inquit Etym. M. auctor, dictum est quasi φασκαίνειν, i. e. φάεσι καίνειν, ἤγουν διαφθείρειν διὰ τοῦ βλέμματος τὸ ὁραθέν. Unde Virg. Ecl. 3. »Nescio quis teneros *oculus* mihi *fascinat* agnos.» Et Horat. I. Ep. 14. »Non istic *obliquo oculo* mea com» moda quisquam Limat :» ubi *obliquus oculus* est qui ap. Heliod. III. 8. dicitur βάσκανος ὀφθαλμός : locus dignus qui legatur. LAMB. In his non pauca descripsit e Stephani Thesauro Lambecius. Vide et quæ monui ad Nicet. Eugen. pag. 319. BO.

Pag. 6. Τοσοῦτον αὐτῇ περίεστιν εὐπρεπείας) Codex, ut editiones ante Abreschianam, τ. α. περ ἔστιν εὐπρέπεια. Mercerus conjecerat αὐτῇ πάρεστιν εὐπρεπείας. Abrech. edidit περίεστιν εὐπρεπείας : bene. BO. Lego, περίεστιν εὐπρεπείας. Aristid. t. 3, p. 406. τοσοῦτον τῆς ἀγαθῆς τύχης αὐτῷ περίεστι : p. 320. τοσοῦτον.... Θεμιστοκλεῖ περιῆν τοῦ διακονεῖν. Ælian. II. H. V. cap. 13. extr.; Xiphil. in Aug. p. 183 ult.; Lucian. Charid. c. 19. Quod dedimus postulat sensus, et præcedens τρυφῶσαν ὑπὸ

πλούτου τῆς εὐπρεπείας. ABR. Vere. Similis error reperitur I. 10. ubi cod. περχορεύει pro περιχορεύει. Lucian. Eun. t. 5, p. 210. εἴ περ ἦν, et εἰ περιῆν. Aristid. t. 1, p. 450. ἐκείνοις δ' ὠμότητος περίεστιν. Philostr. Icon. II. 15. p. 833. Ibid. c. 33. p. 858. τοσοῦτον αὐτῷ περιεῖναι τῆς τέχνης. BAST. Hunc usum τοῦ περίεστι pluribus illustravi ad Philostr. Her. p. 304. Abreschii in Nostri loco Crisin. laudat Wyttenb. ad Julian. p. 54. BO.

Pag. 9. Ἀγλαΐζειν τὰς κόρας) Jo. Chrysost. Spur. t. 8, p. 290 E. θεάμασιν ἀσέμνοις τὰς κόρας τέρψωσιν. BAST.

Pag. 9. Εὖ μάλα) Nihil tritius. Timarion c. 17. γηραλέος τις οὐ μάλα καθειμένος τὸν πώγωνα. Rescribendum puto, εὖ μάλα καθ. Profecto οὐ μάλα aptissime jungi possunt; sed hic, cum agatur de sene, malim esse de more εὖ μάλα καθειμένον τὸν πώγωνα. Syllabæ illæ οὐ et εὖ facile sunt permutabiles. In Isæi Oratione de Meneclis hæred. § 7. pro τοῦ φάσκοντος εὖ φρονεῖν, res postulare videtur οὐ φρον., quæ mutatio apte facta fuit § 5. Editiones Dionysii Hal. Cens. c. 5. § 1. exhibent οὐχ ὅλον, quod verissime Reiskius mutandum conjecit in εὔκολον: loco inspecto, nemo dubitare poterit. BO.

Pag. 9. Οἱ παρ' Ὁμήρῳ δημογέροντες) Sambuciana, παρ' Ὁμήρου. Merceri conjecturam παρ' Ὁμήρῳ demum recepit Abreschius, quam omnino firmat codex. Sextus Empir. p. 288. hoc ipso Homeri loco usus: οἱ γοῦν παρὰ τῷ Ποιητῇ δημογέροντες.... Homerus enim Il. 3. 149. Εἴατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι Πύλῃσι. Cf. Dorvill. ad

Charit. p. 481. BO. Apud Libanium t. 4, p. 945. παρ' Ὁμήρου rectius quam παρ' Ὁμήρῳ. BAST.

Pag. 9. Εἴθε—ἢ ταύτην εὐτυχήσαμεν) Pauwius, imprudens forsan, dedit εὐτυχήσαιμεν. Polyzoïs, vel potius ejus typotheta, edidit εἴ ταύτην. BO. Liban. t. 4, p. 587, 1. εἴθε—ἠκούσαμεν. BAST. Verbum εὐτυχεῖν cum accusativo junctum illustrat Dorv. ad Char. p. 541; et ipse notavi ad Nicet. Eugen. pag. 311. Loca Nostri, quæ sunt non pauca, in Indice sistentur. BO. Senectutis proprium τὸ εἴθε, ut cui convenit illud in Spartanorum τριχορίᾳ decantatum, ἄμμες ποτ' ἦμεν: maxime tamen quod ad venerem. Unde Ovid. A. I. 9. » Quæ bello est habilis, » veneri quoque convenit ætas; Turpe senex miles, turpe » senilis amor. » Et Secundus philosophus ἐν Γνώμαις: Τί ἐστι γῆρας; Πλήρωσις ἡμερῶν· ὑγιαίνουσα νόσος· ζῶν θάνατος· ἄτονος φρόνησις· ἔμπνους νεκρός· ἀφροδίτης ἀλλότριον. LAMB. Secundi locum e vulgato libro excerpsit Lambecius; hunc proferam e codice Regio 2991 A, non sine varietate: τί ἐστι γῆρας; Εὐκταῖον κακὸν, ὑγιαίνουσα νόσος, ζῶν θάνατος, προσδοκωμένη μοῖρα, πολυχρόνιον γέλασμα, ἄπονος φρόνησις, ἔμπνους νεκρὸς, ἀφροδίτης ἀλλότριος, θάνατος προσδοκώμενος. BO.

Pag. 9. Οὐ νέμεσις) Ex illis Homeri [Il. 3. 156.]: Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πασχειν· Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν. MERC. Quem locum Quintilianus VIII. c. 4. ita vertit: » non putant indignum Trojani principes

» Graios Trojanosque propter Helenæ speciem tot mala » tanto temporis spatio sustinere. » LAMB. Cf. notata ad Nicet. Eugen. p. 549. BO.

Pag. 9. Εἶναι διὰ στόματος) Sic Ennius : » volito vivus » per ora virum. » Et Persius S. I. » an erit qui velle re- » cuset Os populi meruisse ? » Theocr. Id. 12. Ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω Πᾶσι διὰ στόματος. Simile huic ἀνὰ στόμα ἔχειν. Parthen. c. 23. ὥστε πάντας ἀνὰ στόμα ἔχειν τὴν ὁμιλίαν αὐτῶν. LAMB. Lucianus Pro lapsu 6. τὸ γνωριμώτατον ἐκεῖνο καὶ πᾶσι διὰ στόματος. Gelasius Hist. Conc. Niceni p. 3. διὰ στόματος φέρειν : ubi Balfor. Vide et Reitz. ad Luc. Apol. 3. Multa notavi ad Eunap. p. 253, 287, 685. de hac formula et de aliis, ἐπὶ στόματος, ἀνὰ στόμα, ἐν στόματι, διὰ γλώττης, φέρειν, ἄγειν. Ovidius M. VII. 708. » Procris mihi semper *in ore* ; » quæ Planudes nondum editus, mox edendus, sic vertit : Πρόκρις ἀεί μοι ἐν στόματι. Livius IX. 10. » Postu- » mius in ore erat. » Cf. ad I.26. Inutilem patet fuisse editorum Plutarchi curam qui in Fabii Vita 26. pro πάντων ἐχόντων τὸν Σκηπίωνα διὰ στόματος, maluerunt variantem πάντ. ἐχ. τ. Σκ. ἐπὶ στόματος. BO.

Pag. 9. Ἔνθα κωφοὶ διανεύουσιν....) Verba sunt Alciphronis in Epist. nondum edita ap. Valcken. Anim. ad Ammon. p. 135 [*nunc in Wagneriana* t. 2, p. 222.]. Lucianus 3. ἑταιρ. : διένευσα αὐτῷ οἷα ποιεῖ. ABR. Lucian. Adv. ind. § 23. τὰ δὲ σὰ οὕτω περιφανῆ ἐστιν, ὡς καὶ τυφλοῖς εἶναι καὶ κωφοῖς γνώριμα. BAST. Exempla

hujus verbi e Basilio excitavit Bastius in Specimine Aristæneteo, p. 36. BO.

Pag. 9. Οὐκ ἔχω ὅ, τι λέγω οὐδ' ὅπως παύσομαι) Abresch. bene scripsit ὅ, τι pro ὅτι, et sic ipse volui, sed imprudens ὅτι reliqui, quod corrigat lector rogo. Plato Apol. t. 1. Bip. p. 47. οὐχ ἔχω ὅ, τι λέγω. Mox Editiones παύωμαι: sed codex παύσομαι, quod fuit reponendum. Quid causæ fuerit cur Sambucus παύωμαι legeret, explicat Bastius Comm. Palæograph. p. 799. e forma simili syllabarum ω et σο. Ceterum παύωμαι non erat importunum· Plato Euthyphr. t. 1, p. 24. οὐκ ἔχω ἔγωγε ὅπως σοι εἴπω ὃ νοῶ. Dio. Cass. XXXIV, p. 11. οὐχ ἔχω πῶς κατ' ἀξίαν ἡσθῶ τοῖς παροῦσιν. Sophocl. Aj. 428. οὐδ' ὅπως ἐῶ λέγειν ἔχω. BO.

Pag. 9. Ἓν μέγιστον) Lucian. t. 1, p. 196. ἓν τὸ μακρότατον. Epigr. Incert. XI. Anal. ἓν, τὸ ποθεινόταἶον, παιδὶ φίλημα διδούς. BAST.

Pag. 9. Ἧς δι' ἔρωτα πολλὴν οἶδα καὶ νῦν—εἰπών) Vid. Casaub. Anim. in Ath. lib. XV. extr. ABR. Liban. t. 4, p. 442. τοὺς μὴ ταῦτα φρονοῦντας περὶ τὴν ἄνθρωπον (Λαΐδα), ἧς τοὔνομα πολλάκις λέγειν ὀκνῶ. BAST. Locus videtur leviter corruptus, et quæ adferunt viri doctissimi nihil ad rem faciunt. Emendatiunculam proposui ad Nicet. 1, 53. πάλαι οἶδα καὶ νῦν. Merceri tertia, » iteravi » nunc » pro » sensi me iterasse. » De syntaxi οἶδα εἰπὼν nihil monebo, adeo est vulgatissima, et affatim monuit Abresch. ad Epist. 4. Restitui eam velim Libanio Epist.

B. sic edito : εὖ ἴσθι τοίνυν, ἔφη, τὰ δυσμενοῦς ποιεῖν, ικανῦς τὴν ἐπιστολήν : sed Codex Regius 3002, melius οιῶν. BO.

EPISTOLA II.

Pag. 9. Παρθένοι....) Cod. π. νεανισκω ἐφαμιλλω προσοῦσαι. Secunda manus superscripsit ου, ut fiat νεανίσκου φαμίλλου : præterea ad marginem posuit : γρ. νεανίσκος φαμίλλῳ. Sambucus : π. νεανίσκω ἐφαμίλλω. Mercerus onjecit νεανίσκον ἐφαμίλλως, quod recepit Abresch., et, ost Abreschium, Polyzoïs. Abreschius tamen fere mabat, π. νεανίσκῳ ἐφαμίλλως προσθέουσαι. Conjicit Reikius, νεανίσκῳ ἐφαμίλλως προσφῦσαι : pessime. BO.

Pag. 9. Τῇ προτεραίᾳ) Glossa in cod. τῇ παρελθούσῃ. Mox in codice ἐμοὶ scriptum est super μοι, a secunda manu. BO.

Pag. 9. Στενωπόν) Στενωποὶ, inquit Eustathius in μ' Odyss. [234.], εἰσὶ πόλεων αἱ στεναὶ ἄμφοδοι, ἔνθα δηλάδη ποστενοῦνται ὦπες αἱ τῶν βλεπόντων διὰ τὰ ἔνθεν καὶ ἔθεν οἰκοδομήματα ἢ ἄλλως ἐξαναστήματα. Gl. Vet. στενωπὸς, *angustiportum*, *angiportus*, *angulus*. Notum ulgata scorta maxime in angiportis stetisse. LAMB. Sed st quoque στενωπὸς, teste Hesychio, ἀγυιὰ καὶ πλατεῖα αὶ ἄμφοδος. Non est igitur nimis urgenda Etymologica tio. Glossa in codice : στενωπόν· ῥύμην. BO.

Pag. 9. Ἀναβλέπουσαι χάριν ἔρωτος) Non me extrico nisi legas, χαριέντως μειδ., aut ἀναβλ. χάριν, ἔρωτι μειδιῶσαι, quasi sit, *gratiose respicientes, amanter ridentes.* Quod tamen sine exemplo, nec placet. MERC. Hæc nihili sunt, et Mercerus infeliciter tentat. Legendum suspicor, δύο κ. πρ. ἀναβλύουσαι χάριν ἔρωτος μειδιῶσαι: » duæ puellæ accedebant copiose emittentes amoris gratiam risu. » Etc. PAUW. Mercerus ingeniose profecto; ego tamen, unica duntaxat mutata litera, scribendum existimo, ἀναβλ. χάριν, ἔρωτας μειδιῶσαι. Etc. LAMB. Et hoc ipsum proposuit Mercerus. BO. Tollius: ἀναβλ. χάριν, ἔρωτα μειδιῶσαι. Legendum conjicit Cl. Valcken., ἅμα βλέπουσαι καὶ χαριέντως μειδιῶσαι: « simul ac me » viderunt, dulce ridentes. » Scripserat forsan Auctor, ἀναβλ. χαριέντως, ἐρωτικῶς μειδιῶσαι. Infra II. 5. τοῦ νέου χαριέντως ἀτενίζοντος εἰς ἐμέ. Sed et χάριν forte subsistat, modo dictum intelligatur ad instar ἀναβλέπειν φλόγα et similium: vide Anim. ad Æschylum I. p. 75. Philonis est p. 125 C. λιμὸν ὑπ᾽ ἀσιτίας ἐμβλέπειν: et p. 213 A. σύνεσιν καὶ φρόνησιν αὐτήν. ABR. Goens. ad Porphyr. A. N. p. 87. legit ἀντιβλέπουσαι. Si quid mutandum, malim ἀναβλ. χάριεν, ἐρωτικὸν μειδ. Nicephorus in Allatii Exc. p. 213. χάριν ὑποπνέει καὶ ὅλον ἐρωτικόν. Servandum ἀναβλέπουσαι. Xenoph. Ephes. II. ab init. ἀναβλέψας ἀτενὲς εἰς τὸν Λεύκωνα. BAST. Recte habet χάριν ἔρωτος, *amoris causa*, vel *amatorie*. HUET. » Χάριν » interpreter ἕνεκα, *ut amarentur a juvene;* quod et » amico placuisse scio: » verba sunt Dorvillii ad Char.

. 513. Equidem intelligo ἀναβλέπ. χάριν ἔρωτος, eo modo quo voluit Abreschius, quemque voluit Mercerus, et Tollius, et Lambecius. Hic quidem exempla contulit Pherecratis Athenæi XV. μολοχὰς ἑσορῶν, ῥόδα προσσεσηρὼς, atque Aristophanis, πυῤῥίχην, ναύφρακτον, ἄρη βλέπειν [*Plut.* 328]: Addam Theophylactum Simoc. Q. Phys. p. 11. ἐπιγελᾷ γαλήνην ἡ θάλαττα. Et forsan Bastius ad hunc sensum inclinabat: nam adscripsit Abreschianis: » Ex Philone adde, θάρσος μετὰ ἀναισχυντίας ἐμβλέπουσα, » de Merc. Mer. ab init. Æschylus Theb. 500. βλέπειν » φόνον: ibi Glossa interpretatur, φοβερόν. Pindar. Ol. IX, » 165. ὁρᾷν ἀλκάν: ubi vide Gedik. Huc maxime facit » locus Eurip. Ion. 1264. de dracone qui ipso obtutu ne» care videtur: πυρὸς Δράκοντ' ἀναβλέποντα φοινίαν » φλόγα. » Nihil inveniri melius potest hac interpretatione. De his locutionibns adde Valcken. Adnot. in N. F. pag. 344, Pricæus ad Apul. Apol. p. 12. Mercerianam rationem probare videtur. BO.

Pag. 9. Μειδιῶσαι) Polyzoïs scripsit καὶ μειδιῶσαι, hoc ἀσύνδετον, puto, non concoquens. Sed Epist. I. habuimus, Ἥρας, Ἀθηνᾶς: mox erit, εὑροῦσαι λαβοῦσαι. I. 26. Πολύμνιαν, Ἀφροδίτην: ubi Bast. Specim. p. 28. Et sic sæpissime apud omnes. Exempla dabit Dorvillius ad Char. l. c. BO.

Pag. 9. Μόνῳ) Correctio est necessaria Merceri. Cod., ut editiones ante Abreschianam, μόναι. BO.

Pag. 9. Αἱ μείρακες ἁμιλλώμεναι) Glossa codicis, αἱ

νεώτεραι φιλονεικοῦσαι. Vocem μεῖραξ de femina abu illustrat Græv. ad Luciani Pseudosoph. § 5. Cf. quæ n tavi ad Eunap. p. 291. BO.

Pag. 9. Ἦθος) Glossa codicis, τρόπον. BO.

Pag. 9. Οὐ πεπλασμένον) i. e. ἄπλαστον, ἀληθινὸν, ἄδολον. Frequens hoc apud Clementem. Gloss. Vet. Πε πλασμένος, *fictus*, *falsus*. Etc. LAMB.

Pag. 9. Προσᾴδων μέλη) Ut προσαυλεῖν μέλος, Aristoph. Eccles. 887. προσᾴδειν τραγῳδίαν in Equit. 400. Noster Ep. 27. παράμενε προσᾴδων: et II. 19. παρίστω πάλιν προσᾴδων. Etc. ABR.

Pag. 9. Ἧς ἐρωτ.) In codice secunda manus δι' ἧς. BO.

Pag. 10. Ἐμπέπληκας) Philostr. Her. p. 266. ἐπεὶ τῶν ἡρωϊκῶν ἡμᾶς λόγων ἐμπέπληκας. BO.

Pag. 10. Ἕνεκε) Sic Sambucus. E codice nihil notavit Bastius. Mercerus conjecerat ἕνεκα, quod receperunt Abreschius et Polyzoïs. Drakenborck. ad Thom. Mag. p. 307 hoc loco usus, dixit » controversia non carere. » BO.

Pag. 10. Ζηλοτυποῦμεν) Displicebat hoc verbum Thomæ Mag. quem vide in Ζηλῶ. BO.

Pag. 10. Πλήν) Glossa codicis, ὅμως. Codex hic et infra, οὐδ' ἑτέραν. BO.

Pag. 10. Ἀπόθεσθε τὴν ἔριν) Hunc sensum verbi illustrat Kuin. ad Cydon. c. 14. not. 28. Planudes ineditus, sed nunc prela exercens regia, Ovidiana M. III, 634; V,

16. » *Pone* metum, » vertit, illic, ἀπόθου τὸν φόβον, ic, τὸ δέος ἀπόθου: rursus verba hæc e libro XIV, 761. O mea, lentos, *Pone*, precor, fastus, » sic reddidit, καὶ b, Νύμφη ἐμὴ, ἀπόθου τὴν νώθραν ὑπεροψίαν, ἀντιβολῶ: t IX, 276. ista, » questus ubi *ponat* aniles, » sic græca cit, ὅπου τὰς γηραλέας ἂν ἀποτίθειτο λύπας: illa etiam lia III, 471. » Nec mihi mors gravis est *posituro* morte dolores, » ita apud eum sonant, οὐδαμῶς μοι βαρὺς ὁ θάνατος ἀποθησομένῳ τὰς ὀδύνας ἐν τούτῳ. Poeta ibid. V. 361. de Plutone Siciliæ fundamina circumspiciente, ne forte Typhonis motibus disjicerentur: » Postquam exploratum satis est loca nulla labare, Depositique metus... » bene Planudes, ἐπεὶ δ' ἅλις κατεσκόπησε μηδένα χαλασπώμενον τόπον, καὶ τὸν φόβον ἀπέθετο: non ita bene nuperus editor ut simpliciorem et veriorem commendavit lectionem, *depositoque metu*, quæ nec simplicior est nec vera. BO.

Pag. 10. Ἔριν—ζυγομαχίας) Illustrationem vocis ζυγομ. quære in notis Ruhnken. ad Tim. p. 130. et interpretum Thomæ Mag. Gregorius Presb. in Vita Gregorii Naz. p. 30 A. πρὸς ἀλλήλους ἐζυγομάχουν ἐπίσκοποι. Themistius Or. 23. p. 292 C. ζυγομαχεῖ τοῖς ταμίαις. Synesius de Prov. p. 93 A. ὁ δὲ ἐζυγομάχει πρὸς τοὺς ἐπὶ τῶν λογισμῶν. Demosthenes in Bœot. de nom. t. IV, p. 97. Libanius t. IV, p. 571, 7. οὐδ' εἰς ἔριν ἦλθον αὐτῷ περὶ τούτων, οὐδ'. ἐζυγομάχουν. BO.

Pag. 10. Ἐκ γειτόνων) Cf. not. ad Epist. 19. lib. I. extr.

Pag. 10. Ψεύδη) Sic recte Merceriana quarta; secu[nda]
[*et tertia*] ut Sambucus, ψεύδη. ABR. Pauwiana quoq[ue]
ψεύδη, recte: sed Polyzoïs revocavit ψεύδη, quod et po[s]set defendi. BO.

Pag. 10. ὄμοσον) Sambucus, ὄμοι. Recepit Polyzoïs correctionem Mercierii, ὄμνυ. ὄμνυ forma est Atticis vald[e] consueta. Sed vox ὄμνυ a codice abest. Hicce non habe[t] ὄμοι, quemadmodum legit Sambucus, sed ὄμοιον, quo i[n] ὄμοσον ducimur. Longus II. p. 63. Vill. σὺ δέ μοι τὸ αἰπό[λ]λιον τοῦτο ὄμοσον κτλ. Charit. III. 2. p. 58. ὄμοσόν μοι, φησὶν, τὴν θάλασσαν. Lucian. Vol. II. p. 556. ὄμοσον, ἔφη, ἦ μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας. BAST. *in Ep. Crit.*— Pauwius ὄμοι servavit religiosius. Abresch. recepit ὄμνυ e conjectura Merceri, cogitans tamen et de ὄμνυθι. Bastian[a] ratio potior merito videbatur. BO.

Pag. 10. Πρὸς ἀνάγκης) Heliod. I. p. 66. πρὸς ἀνάγκη[ς] τὸν παρόντα βίον ἑλόμενος. Et Noster I, 13. Cf. Dorvill. ad Char. p. 553 [p. 538 *Lips.*]. In Platonis Phædro t. 10, p. 299. legitur μηδαμῶς πρὸς βίαν: at cod. Vindob. 54 corrigit πρὸς βίας. Brunck. in Aristophane semper edidi[t] πρὸς βίαν: Lys. 163. Acharn. 73. Ran. 1457. ubi vid[e] quæ de præpos. πρὸς vario usu cum accusativo disserit vir doctus. BAST. Illud πρὸς ἀνάγκης dictum ut πρὸς δίκης in Soph. El. 1317 (1215): pro quibus crebriori usu frequentari solent casu quarto πρὸς ἀνάγκην, πρὸς δίκην, sicuti πρὸς ὀργὴν, φιλίαν, et similia. ABR. *in Lect.* p. 78.

Pag. 10. Βοῶν ὡς· εἰ μὴ θ.) Sic puto me aptissime di-

inxisse hunc locum. Editiones βοῶν· ὡς εἰ—Conjunctio τι post βοῶν neminem fefellisset : ὡς idem prorsus valet, t miror ad rem tritissimam potuisse viros doctos hærere. oannes Monachus in Historia Barlaami p. 13, 1. cod. Regii 903. εἷς δὲ τῶν ἀστρολόγων, ὁ τῶν σὺν αὐτῷ πάντων διαφορώτατος, εἶπεν ὡς. » Ἐξ ὧν με διδάσκουσιν οἱ τῶν » ἀστέρων δρόμοι, ὦ βασιλεῦ, » κτλ. Rursus pag. 15, 1. τοῦτο προστιθεὶς ὡς » Οὐκ ἀνόνητός σοι καὶ παντελῶς ἀνενέργητος εὑρεθείην ἐγώ. » Forsan ea fuit erroris caussa quod post ὡς oratio fieret directa; sed nec hoc insolens, post ὡς vel post ὅτι. Exempla exhibet Palairetus in Nova Bibl. Brem. Classe 3. p. 191. 219 (qui et in Classe 4. 438, ὡς pro ὅτι positum adstruit); vide et quæ scripsi ad Eunap. p. 236. Atque, donec quærendi sit otium, hæc interim habeto : Plato Theag. § 11. εἶπον ὅτι » Λέγοντός » σου μεταξὺ γέγονέ μοι ἡ φωνὴ ἡ τοῦ Δαιμονίου. » Demosthenes in Evergum t. 4, p. 266. T. λεγούσης ὅτι αὐτῆς εἴη ἐν τῇ προικὶ τετιμημένα καὶ ὅτι » Τὰ πρόβατα ἔχετε ν'. » Ibid. p. 270. εἰπόν μοι ὅτι » Ἡμεῖς τοίνυν σοι τὰ μὲν νόμιμα » ἐξηγησόμεθα. » Idem in Polyclem t. 5, p. 18. λέγω αὐτῷ ὅτι » Ἀκούω σε πλεῖν ἐπὶ Καλλίστρατον. » Idem in Nicostratum. t. 5, p. 48. ἀπεκρινάμην αὐτῷ.... ὅτι » Ὦ Νικό» στρατε » κτλ. Libanius t. 4, p. 146, 9. ἔλεγον ὅτι » Οὕτως » ὑμῖν, ὦ γύναι, πρέπει σιγᾶν. » Planudes in Metamorphoseon versione ad III, 611. τοῖς ἑταίροις εἶπον ὡς, » Ἀγνοῶ μὲν εἰ Θεὸς ἐν τῷδε τῷ σώματι κρύπτεται. » BO.

Pag. 10. Ἐπάγετέ μοι ὅρκον;) Interpunctione orationem

vividiorem fecisse mihi videor. Et in aliis quoque lo immutavi notas dispungendi, quod monere negligam. E Lucian. t. 4, p. 158. εἰ χρὴ καὶ ὅρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ i. e. *jusjurandum adjicere.* Jo. Chrysost. t. XI, p. 505 πολλοὺς ἀναλώσασα λόγους, καὶ τοῦτο προσέθηκεν... ὅρκον τινὰ φρικωδέστατον ἐπάγουσα, *inferens.* BAST. Liban. Ep. 167. Βάλης ἠδικεῖσθαί (lege vel ἀδικ. vel ἠδικῆσθαι) φησιν ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπήλασεν ὅρκον. Malim ἐπήγαγεν ὅρκον codicum Wolfianorum. BO.

Pag. 10. Καιρὸν εὔκαιρον) Exempla adtuli hujus vocum lusus ad Eunap. p. 210. BO.

Pag. 10. Εὑροῦσαι, λαβοῦσαι) Duo participia ad unum verbum, ut paulo ante ἀναβλύουσαι [*imo* ἀναβλέπουσαι], μειδιῶσαι. Hoc durius et asperius tamen hic. Mallem verba ita ordinasset Auctor: μόλις ἔφ. καιρὸν εὔκ. εὑρ. κατέβημεν λαβοῦσαι. Periti vident et sentiunt. PAUW. Alterutrum tollendum aut inserendum καὶ Douzæ visum discimus ex Dorvill. ad Charit. p. 514. Tentat Valckenarius, εὑροῦσαι λαβεῖν σε. Basilius Ep. 150. τὴν ἐπιστολὴν ἔγραψα, ἣν δεξάμενος ψαύων χερσὶ γνώσῃ ὡς κρυερά: prout codicum secuti vetustissimorum fidem perite restituerunt Benedictini, quum priores editiones correctorum expertæ inscitiam haberent, δεξ. καὶ ψαύων. Etc. ABR. Valckenarii conjecturam in textum recepit male Polyzoïs. Et λαβοῦσαι displicebat Erfurdtio, editori Opusculorum Valcken. t. 2, p. 169. » Videndum » ait » ne λαβοῦσαι » non sit nisi varia lectio, temere in tectum intrusa: »

quod jam repudiabam ad Eunap. p. 209. Puto hoc pleonasmi εὑρὼν λαβὼν fuisse e tritis unam et vulgaribus formulam. BO. Codicis lectio omnino præferenda est. Vide specim. meum Edit. Aristæn. p. 28. Lysias in Eratosth. Orat. Gr. vol. 5. p. 394. ἥκων δὲ ἔλεγεν ὅτι Ἐρατοσθένης αὐτὸν ἐν τῇ ὁδῷ λαβὼν, εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπαγάγοι. Augerius abbas de hoc loco notat esse codicem S. Germani, qui exhibeat ἐν τῇ ὁδῷ εὑρὼν, λαβών: quam equidem lectionem vulgatæ anteponendam puto. BAST. Duo participia sine copula habes etiam in Luciano t. 2, p. 509, [= t. 6. Bip. p. 424.] ubi vide Reitz. Vide et Villois. ad Long. p. 145. BAST. Adde de hoc copulæ defectu Reitz. ad Luciani Alex. § 19; Dorvillium ad Charit. l. c. ubi apposite ad hæc ipsa Nostri verba : » Intellexit igitur » Douza καιρὸν λαβεῖν, et sic idem notaret quod καιρὸν » εὑρεῖν. At credo inter has locutiones posse statui diffe» rentiam, licet singulæ positæ idem fere significent. » Prima *invenire* occasionem, secunda notet *inventam* » *et oblatam arripere, uti.* Nolim enim λαβοῦσαι inter» pretari [*ut Mercerus*] *te prehendimus.* Omisit præpo» sitionem celeritatis indicandæ causa. » Exempla participiorum inconnexorum e Tragicis excitavit Elmsleyus in Quartana Recensione (Jun. 1812.) ad Eurip. Suppl. 739. Planudes in Ovidii Metam. versione ad IV, 102. ἀσυνδέτως hæc scripsit : ἐπεὶ δ' ἡ δεινὴ λέαινα πολλῷ ῥείθρῳ τὴν δίψαν κατέσβεσε, πρὸς τὴν λόχμην ἐπανιοῦσα, εὑροῦσα, τυχὸν οὕτω, μόνην δὴ τὴν χλαμύδα, λελυθρωμένῳ διεσπάραξε στόματι. Libanius t. 4, p. 136, 23. διηγεῖτο περὶ

κόρης τινὸς, γένει διαφερούσης, ὥρᾳ λαμπρᾶς, τἄλλα πολλὰ κεκλημένης, σωφρονεῖν ἐπισταμένης, τὰ περὶ ἱστὸν πεπαιδευμένης: Codex Reg. 3017. καὶ τὰ πρὸς ἱστ. quibus locus non eget mutationibus. Sed fateor non displicere copulam in Basilii loco supra adducto, eamque a Benedictinis omissam revocavit Wolfius; addam tamen me eam in Codice Regio 2991 A. non reperisse. BO.

Pag. 10. Οὐκ ἀφελέος εἶ) Ex Platone Euthyphr. p. 53 G. [§ 20. *Fisch.*]. WYTT.

Pag. 10. Οὐδὲ καταβάλης ἡμ. ἀπ' ἐλπ.) Salmasius monet et hoc desumtum esse ex Platonis Euthyphrone [*circa finem*] ubi legitur in eamdem sententiam: ἀπ' ἐλπίδος με καταβαλὼν μεγάλης ἀπέρχῃ. SCHURTZ. Καταβαλεῖς obvia est conjectura, non certa. I. Ep. 26. ὀνομάσω ῥήτορα; προσείπω ζωγράφον. II. 23. ὥς σου τὸ εὔτολμον ἐξείπω; τίσι δὲ λόγοις... θρηνήσομαι; Joannes Monachus in Historia Barlaami pag. 17, 2. Codicis Regii 903: ὑποστρέψας δὲ οἴκαδε ἠνιᾶτο καὶ ἐδυσφόρει ἀπορῶν τίνι τρόπῳ θεραπεύσει τὸν βασιλέα καὶ ἐκφύγῃ τὸν ἐπηρτημένον αὐτῷ κίνδυνον. Rursus p. 27, 1. πέπεισμαι περὶ σοῦ κρείττονα καὶ ἐχόμενα σωτηρίας, ὅτι καὶ τὸν λίθον ὄψει τὸν ἀτίμητον (nota hunc sensum) καὶ τῇ αἴγλῃ τοῦ φωτὸς αὐτοῦ φῶς καὶ αὐτὸς ἀξιωθήσῃ γενέσθαι, καὶ καρπὸν ἐνέγκῃς ἑκατοστεύοντα. BO.

Pag. 10. Ἡδέως ἠναγκαζόμην) Hoc est quod Achilles Tat. I. [c. 10.] dicit: πολλάκις δὲ, καὶ ἑκοῦσαι πρὸς τὸ ἔργον ἐρχόμεναι, θέλουσι βιάζεσθαι δοκεῖν, ἵνα τῇ δόξῃ τῆς

ἀνάγκης ἀποτρέπωνται τῆς αἰσχύνης τὸ ἑκούσιον. LAMB. In τῷ ἡδέως ἀναγκάζεσθαι aliquid est πειθανάγκης, de qua re et voce pluribus egi ad Eunap. p. 434. Cicero de Amic. 8. » Vim hoc quidem est afferre: quid enim refert » qua me rogatione cogatis? » Ausonius Epist. ad Theodosium, ut solet, ingeniose: » Scribere me Augustus jubet, » et mea carmina poscit, *Pene rogans; blando vis latet* » *imperio.* » Etenim, quod ait Poeta Anth. Lat. v. 206. » Est orare ducum species violenta jubendi, Et quasi nu» dato supplicat ense potens. » Symmachus pro Trygetio: » Orastis; jussistis malui dicere: nam Senatus, cum petit » vehementer, præcipit. » Balzacius *Entret.* p. 304. » Les » prières des supérieurs sont des commandemens. » Nicolaus Methonæ episcopus ap. Fabric. Bibl. Gr. t. 9, p. 409. librum adversus Procli Theologiam scripsit, πρὸς τὸ μὴ συναρπάζεσθαι τοὺς ἀναγινώσκοντας ὑπὸ τῆς ἐπιφαινομένης αὐτῇ πειθανάγκης. BO.

Pag. 10. Μέχρι μὲν οὖν — τὸ δὲ ἐντεῦθεν) Ad verbum ex Platonis Symposio. MERC. Platonis verba hæc sunt c. 23. μέχρι μὲν οὖν δὴ δεῦρο τοῦ λόγου, καλῶς ἂν ἔχοι καὶ πρὸς ὁντινοῦν λέγειν· τὸ δ' ἐντεῦθεν οὐκ ἄν μου ἠκούσατε λέγοντος. BO.

Pag. 10. Ἐν κεφαλαίῳ) Idem valet quod Plautinum illud Bacch. II. 2. » compendii verba multa jam faciam » tibi. » Epictet. c. 1. ἐνὶ λόγῳ. Æschin. adv. Tim. ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰρῆσθαι: et ibid. διὰ κεφαλαίων. Demosth. ὡς εἰπεῖν ἐν κεφαλαίῳ. LAMB. Cf. notata ad Marin. p. 143. BO.

Pag. 10. Οὐδεμίαν) Cod. οὐδὲ μίαν: quod, alias melius, hic non prodesset. Varietas hæc sæpius occurrit. Notavi ad Planudem. In Alciphrone I. 27. pro οὐδεμίαν ὥραν ἔχεις ἐμοῦ, recipienda erat varietas οὐδὲ μίαν. BO.

Pag. 10. Θάλαμον αὐτοσχέδιον) Achilles Tatius lib. VI [c. 27.]: καὶ ἐγένετο ὅσα ὁ ἔρως ἤθελεν, οὔτε στρωμνῆς ἡμῶν δεηθέντων, οὔτε ἄλλου τινὸς τῶν εἰς παρασκευὴν ἀφροδισίων. Αὐτουργὸς γὰρ ὁ Ἔρως καὶ αὐτοσχέδιος σοφιστὴς, καὶ πάντα τόπον αὐτῷ τιθέμενος μυστήριον· τὸ δὲ ἀπερίεργον ἥδιον μᾶλλον τοῦ πολυπράγμονος. Αὐτοφυῆ γὰρ ἔχει τὴν ἡδονήν. MERC. Isidorus Pelus. II. Ep. 92. de Marte Agraulam comprimente: αὐτοσχέδιον νυμφῶνα ταύτη ποιεῖ τοὔδαφος. Theodorus Prodr. Rhod. VI. p. 242. Λέκτρα σχεδιασθέντα, παρθένων φθόρον (imo φθόρος), Θάλαμος ἐν γῇ καὶ χαμαίστρωτον λέχος. Gregorius Naz. Or. I. p. 5 D. ὑπὸ ταῖς αὔραις σχεδιάσαι στιβάδα: ubi Basilius schol. in codice Regio 573. p. 152: τουτέστι κοίτην αὐτοσχέδιον ποιῆσαι, ἐκ χόρτου καὶ καλάμων λεπτῶν ὑποστορέσαντα συμφορηθέντων. Eunapius p. 115. βωμοὺς αὐτοσχεδίους: ubi not. Noster I. 8. αὐτοσχέδιον μέλος. BO.

EPISTOLA III.

Pag. 10. Ἑταίρα — συνευωχηθέντες ἀλλήλοις) Sic codex clare et sine dubio. Observandum ultimas syllabas in συ-

νευωχηθ non esse expressas. BAST. Primus editor compendium illud sic explevit, συνευωχηθήτην. Dualem hunc recte habere dubito, malimque credere, eum, qui titulum adscripsit, plurali aut potius participio plurali usum esse. BAST. *Comm. Pal.* p. 820.—Sambucus, et, post eum, Merceriana, Pauwiana, Abreschiana, Γηρα καὶ νέος ὑ. δ. συνευωχηθήτην ἀλλήλαις. Mercerus conjecerat Ἑταίρα et ἀλλήλοις. Frustra obloquebatur Pauwius : » quæ in ipsa » Epistola dicuntur » ait » *Meretrici* certe non conve- » niunt. » Immo conveniunt : quid ni? Abreschius legebat, Μεῖραξ καὶ νέος, vel κόρη. Polyzoïs recte recepit Merceri ἑταίρα. In συνευωχηθέντες secutus sum Bastii judicium. BO.

Pag. 13. ΑΝΘΟΚΟΜΗ) Viri nomen, non mulieris; indicant quæ in fine : factum ut Ἁβροκόμης, χρυσοκόμης, ἀκερσεκόμης. MERC. Monitum non prorsus inutile; nam Villoisonus de Xenophontis Ephesii Ἁβροκόμῃ loquitur in notis ad Longum quasi de muliere : cf. Locell. ad Xenoph. p. 123. Et ipse scholiastes in Aristæneti codice, sub Epistolæ finem, ὦ φιλότης male vertit ὦ φίλη, quum sit, ὦ φίλε. BO.

Pag. 13. Λειμώνη) Multa in hac Epistola ex eleganti illo Platonis Phædro, e quo et Cicero quædam initio primi et secundi de Legibus, et Lucianus ἐν Εἰκόσι, et Apuleius illa in libro de Deo Socratis quæ inemendata reliquere postremi editores. Ego adscribam ut legenda : » Ita est enim apud Platonem, ne quisquam arbitretur » omina eum vulgo loquentium captitasse. Quippe etiam

» semotis arbitris una cum Phædro extra pomœrium sub
» quodam arboris opaco umbraculo signum illud adnuntium sensit, ne prius transcenderet Ilissi modicum fluctum quam increpitu indignatum amorem recinendo
» placasset; quum præterea si omina observitaret, aliquando eorum nonnulla etiam hortamenta haberet, ut
» videmus plerisque usu venire, qui, nimia ominum superstitione, non suopte corde, sed alterius verbo reguntur. » *Recinendo*, τῇ παλινῳδίᾳ, quod *recantare* Horatius. *Omnia* pro *omina* tandiu hic hæsisse non magis mirum, quam in loco Gellii I. 22 : » cavenda igitur est
» non improprietas sola verbi, sed etiam pravitas ominis,
» si quis se nunc senior advocatus adolescenti superesse
» dicat : » ubi etiam postremæ editiones, *pravitas omnis*. Et in illo Apuleii Milesia I : » vix effatum me statim familiares omen nefarium exsecrati, raptis cujusque modi
» telis, insequuntur : » ubi vulgo, *omnes exsecrati*, nullo sensu. De quo nos ad Apuleium latius. Scribseram hæc, quum prodiit eruditissimi Casauboni Apologia [*Apuleiana nempe, quam cf.* p. 164.], et in ea emendatus ille prior Apuleii locus, in quo ivisse in eadem omnia virum emendatissimi judicii sane gaudeo. MERC.

Pag. 13. Ἐν ἐρωτικῷ σ. παραδείσῳ) Παράδεισος olim proprie dicebatur locus septus arboribusque consitus, ubi vivæ feræ alebantur, quarum venatu se delectabantur. Gellius II. 20 : » vivaria quæ nunc vulgus dicit sunt quos
» παραδείσους Græci appellant. » Sed indifferenter pro

quovis amœno horto sumitur. Gl. Veteres : Παράδεισος : *pometum*, *pomarium*. Talis fuit ille θεῖος Παράδεισος, Θεοῦ χερσὶν ἐν Ἐδὲν πεφυτευμένος. Etc. LAMB. De voce cf. Lexicon vocum peregr. ante novam Thesauri Græci editionem; interpretes A. Gellii II, 20; Possinum Spicil. Evang. § 54; Silv. Sacyum in Notit. MSS. t. 9. part. I. p. 526; Clericum ad Luciani V. Hist. II. 23; ibidemque Scholia sic edita : τῶν ἄκρως βουλομένων ἑλληνίζειν εἰς τὸ νόθον τῆς ἑλληνίδος φωνῆς ἀποπέμπουσι τὸ παράδεισος ὄνομα. Ut sic syntaxis, lege ἀποπεμπόντων, vel τινὲς τῶν. Julianus Or. III. p. 113 A. κήπων τινῶν καὶ παραδείσων ἐν αὐτοῖς πεφυτευμένων μάλα ἀμφιλαφέσι καὶ κατασκίοις τοῖς δένδρεσιν, λειμῶνες δὲ ἄνθεσι ποικίλοις καὶ μαλακῇ τῇ πόᾳ βρύοντες : quæ descripsi longiora ob ea quæ sequuntur Nostri verba. De Paradisis intelligendus Libanius t. I, p. 514. Syriæ delicias describens : κάπρων τε καὶ ἐλάφων, καὶ ὁπόσα θήρα δίδωσιν, ἐν χώροις τετειχισμένοις πεφυλαγμένων. Ammianus Marc. 34. c. 5. paradisum quoque describebat scribens : » erat etiam in hac eadem » regione (Assyria) extentum spatium et rotundum, lo- » ricæ ambitu circumclausum, destinatas regiis volupta- » tibus continens feras : » ubi Lindenbrog. BO.

Pag. 13. Συνέστημεν) Sambucus, Merceriana, Pauwiana et codex, συνεστίαμεν. BO. Munckerus emendat, συνεστιῶμεν, omisso, ut ait, augmento, ut sit imperfectum verbi συνεστιῶ; pro quo tamen, ut puto, plurimis placebit ι additum, συνειστιῶμεν, vel etiam συνεσθίομεν. SCHURTZ. Abresch. recepit Schurtzfleischianum illud

συνειστιῶμεν. Polyzoïs edidit *συνειστίομεν*, barbare. Sed *συνειστιῶμεν* sensu dicitur activo, quod hic locum non habet; nec placet præsens *συνεσθίομεν*; nec imperfectum *συνησθίομεν*. Nam de edendi voluptate non omnino agitur. Merceri versio *una fuimus* optime ad rem se habere videtur, et quod scripsi *συνέστημεν* ad auctoris mentem vocemque corruptam propius accedere. Attamen candide fateor non mihi me in hac scriptura satis fecisse, et malam esse, sed loco quidem pessimæ. BO.

Pag. 13. Ἔνθα πλάτανος) In Platone [*Phædr.* § 6.]: ὁρᾷς οὖν ἐκείνην τὴν ὑψηλοτάτην πλάτανον; Τί μήν; Ἐκεῖ σκιά τ' ἐστὶ καὶ πνεῦμα μέτριον, καὶ πόα καθίζεσθαι, ἢ, ἐὰν βουλώμεθα, κατακλιθῆναι. Et post ea [§ 9.]: ἥ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλὴ, τοῦ τε ἄγνου τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον, καὶ ὡς ἀκμὴν ἔχει τῆς ἄνθης, ὡς ἂν εὐωδέστατον παρέχοι τὸν τόπον. Omittit tamen Noster illa, quæ elegantissima in Platone, de acclivi leviter loco, ut accubantibus cervicalis loco esset: πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πόας, ὅτι ἐν ἠρέμα προσάντει ἱκανὴ πέφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. Quæ tamen omnia in Platone, tanquam juveniliter lascivientis styli indicia, notaverunt philosophi veteres. Vide Plutarchum ἐν Ἐρωτικ. Et huic Epistolæ illustrandæ vide perfectissimam delicatissimi horti describtionem in Torquati Tassi lib. XVI. operis emendatissimi. MERC. Vide Barth. in Claudian. p. 777 a. ABR.

Pag. 13. Πλάτανος ἀμφιλαφής....) De adjectivo hoc et

nitatione loci e Platonis Phædro nobilissimi, apud plures auctores obvia, legendus omnino Ruhnken. ad Timæi Ἀμφιλ. Viri doctissimi animadversiones meis qualibuscumque observationibus augebo. Lucianus Amor. 12. in descriptione τοῦ τεμένους Veneris Cnidiæ : ἀμφιλαφεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς κατήρτηντο βότρυσι : ubi Scholiastes. Theophylactus Simoc. Dialogo ante Historiam p. 2 C. ἀλλ', εἴ σοι δοκεῖ, περὶ ταυτηνὶ τὴν πλάτανον καθίσωμεν μικρόν· ἀμφιλαφὲς γὰρ τὸ δένδρον· τοῦ τε ἄγνου τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον : ubi nihil vidit Pontanus, et ridiculam notam scripsit, quod fontem nesciret Platonicum. Theophylactus iterum Q. Phys. p. 8. verbis iisdem : ἀλλ' εἴ σοι δοκεῖ περὶ ταυτηνὶ τὴν πλάτανον κάθησθαι μικρόν· ἀμφιλαφὴς γὰρ ἡ πλάτανος· τοῦ τε ἄννου τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον. Kimedoncius ultima vertit : » et quod ad *trunci* magnitudinem umbramque perpulchra. » Codex Reg. 993. ἄγνου, reponendum vel sine codice; et malim, ἀλλ' ἤ σοι δοκεῖ.... καθῆσθαι μικρόν ; saltem καθῆσθαι. Choricius ap. Allatium ad Socrat. Epist. p. 135. Edit. Orell. in descriptione Daphnes Antiochenæ : ὅπου χαρίεντα καὶ διαφανῆ καὶ πότιμα νάματα, πλάτανός τε πολλὴ, καὶ κυπάριττοι πλείους, ἀμφιλαφεῖς τε καὶ ὑψηλαὶ, καὶ ὀρνίθων ᾠδαὶ, καὶ αὖραι τὰ σώματα διαψύχουσαι. Cf. Spanh. ad Callim. H. Cer. 27. BO.

Pag. 13. Ὥρα θέρους) Ut Noster θέρους ὥρα, sic Athen. Deipn. I. χειμῶνος ὥρα ὥς τινα καταλύειν. Et Horat. A. P. » ah! ego demens, Qui purgo bilem sub *verni temporis* » *horam.* » Etc. LAMB. Locutionem illustravit Bast. Ep.

Crit. p. 109. Cf. Wolf. Anecd. t. 4, p. 102, et quæ notavi ad Eunap. p. 186. Theophylactus Simoc. Q. Phys. p. 8: φυσικαῖς ἡμᾶς ἀνάγκαις, Ἀντίσθενες, πέπεικας, ἑδραῖε· τί μοι περὶ λαγῶν (Cod. Reg. 993. τῶν λ.) διηγούμενος; Ἀλλ' ἐπὶ τὰ τῶν κοράκων γένη οὐκ οἶδ' ὅπως διάτλει ὁ λόγος καὶ μετάρσιος γεγονέναι δοκεῖ, τῶν κοράκων ὥσπερ ἀπειργομένων Θέρους ὑδρεύεσθαι : codex idem insigni varietate :.... ὅπως ἐξέπλη ὁ λόγος καὶ μετάρσιος γέγονε. Καὶ γὰρ αἰσθάνομαι ἀπειργομένων ὥρᾳ Θέρους πίνειν τοῦ ὕδατος. Sequentia capituli adponam, cum reliqua varietate. Respondet igitur Antisthenes : πεπόνθασί τι πάθος ὥρᾳ Θέρους οἱ κόρακες. Τὸ δὲ πάθος ῥύσις ἔνεστι γαστρὸς, ὦ Πολύκρατες. Ἐντεῦθεν ποταμοὶ καὶ πηγαὶ καὶ λίμναι οὐδέν τι χρῆμα Θέρους (Cod. ὥρᾳ θ.) τοῖς κόραξιν, ἵνα μή που τῷ ὑγρῷ ἡ τῆς γαστρὸς σχοίη ῥύσις ἐπίτασιν. Ἴσασι τοίνυν διαίτης τέχνην οἱ κόρακες (Cod. καὶ κορ. Utrumque receperim, καὶ οἱ κόρ.), οὐχ Ἱπποκράτην μαθόντες, οὔτι (Cod. οὔ τι) Μαχάωνος παιδευθέντες ἢ τὰ Χείρωνος φάρμακα. Ὁρῶσί γε (Cod. γοῦν, melius.) τὴν Ἀρέθουσαν ὥραν (scrib. cum cod. ὥρᾳ) Θέρους οἱ κόρακες· ὁρῶσι δὲ καὶ τοῦ Ἴστρου τὰ ῥεῖθρα, καὶ μὴν καὶ τὸν Νεῖλον τὸν Αἰγύπτου πελαγίζοντα (Cod. τὸν Αἰγύπτιον πελαγ. quod fere malim.)· ἀλλ' ὅμως πίνειν ἐκείνοις οὐκ ἔνεστιν, ἀλλ' οἷα Τάνταλοι κολαζόμενοι δριμυτάτην δίκην ταύτην εἰσπράττονται (Cod. melius ταύτην τὴν δίκ. εἰσπράττονται). BO.

Pag. 13. Ἐπὶ τοῦ πεδίου —) Sambucus, Merceriana, Pauwiana, et codex : ἐπὶ τὸ πεδίον οἱ τῶν πολ. δαπέδων δενδρῖται, πολλά—In codice secunda manus superscripsit,

ι. δένδρα : et ad πολλὰ, superscripsit eadem πολλαί. Vix otandum ad πλησίον in codice legi glossam ἦσαν. BO. lalo, οἷ τὸ πολυτελέστατον δάπεδον, δένδρη τε π. τ. ὀπ. ;λ. » Adsedimus qua ditissimus campus et plurimæ circum arbores. » Δενδρῖται corrupta pro δένδρη τε, ex lictantis homophonia, unde errores innumeri in græcis ibris. Polluci [X. 33.], ὥσπερ κελεύεις, pro, ὥσπερ καὶ ἔδης. Locus est Homeri Od. ή. [115.] MERC. Hæc sine lubio corrupta sunt. Mercerus non male. Fors tamen liud latet. Quid si legamus? ἐπὶ τὸ π. κ. οἷ ποῶν πολυτελεστάτων δάπιδες, δένδρη τε πολλά etc. Δάπις idem quod τάπης, ut nemo nescit græce doctus. Ista vox eleganter adhibita de herbarum stragulis. PAUW. Pessime hæc corrupta, nec adhucdum a commentatoribus sanata. Legendum procul omni dubio : ἐπὶ τὸ π. κ. οἷα τῶν πολυτ. δαπίδων· δένδρα τε π. » In ipsum solum accubuimus, » ut pote tapetem pretiosissimum : arboresque juxta » (erant) multæ fructibus onustæ. » Δάπις hic usurpari pro τάπης acute vidit Pauwius, in ceteris non adeo felix. HERINGA *in Observ.* p. 148. — Vir doctus apud Dorvill. Crit. Van. p. 604. οἷ τῶν πολυτελεστάτων δαπίδων. Acute Valckenarius scriptum fuisse suspicatur, ἐπὶ τὸ π. κ. ὄντων [?] πολυτελ. δαπίδων, » in mollem herbam inclinati » decubuimus, neglectis quæ aderant pretiosis tapetibus. » Reiskius : οἷα τῶν τινα πολυτελεστάτων δαπίδων δένδρα τε πλέα τῆς ὀπώρας. Forsan nihil ultra requiritur, quam ut, quod dedi, cum Mercero scribamus δένδρη τε, et intelligi debet ceu esset : κατεκλ. ἐπὶ τὸ πεδίον ἐκεῖ τῶν

πολυτελ. δαπέδων, οἷ δένδρη τε — Corrigentibus δαπ favet Alciphr. Epist. ineditæ fragm. proditum Dorv Anim. in Char. p. 659. [601. *Lips.*] ABR. Conjicio τοῦ πεδίου. Menand. Fragm. p. 42. ἐκάθισαν αὐτοὶ κόπρου. Heliodor. IV. p. 189. κατακλιθεὶς ἐπὶ τῆς βάδος. I. p. 15. ἐπί τινος χαμευνῆς κατακεκλιμένη. Luc Asin. t. 6, p. 132. κατέκειτο ἐπὶ κλινιδίου στενοῦ p. 133. Idem t. 9, p. 255. καθέζεσθαι ἐπὶ τῇ κλίνῃ cum cod. 87. leg. ἐπὶ τῆς κλίνης, et ἐπένευσεν pro λευεν. Cf. Verheyk. ad Anton. Liber. p. 155. BA Polyzoïs Abreschium est secutus. Bastius autem Ep Crit. p. 185. legit ἐπὶ τοῦ πεδίου κατ. οἷα τῶν πο δαπίδων· δένδρη τε — et confert locum Alciphronis o nino adscribendum ex editione Wagn. t. 2, p. 228. ἰ τὸ χωρίον, ὡς ἔνδροσόν ἐστιν ἐν κύκλῳ καὶ ἄνθεσι ποικί Ἐπὶ αὐτῆς βουλοίμην ἂν τῆς πόας κατακλιθῆναι ἢ ἐπὶ ταπητίων ἐκείνων καὶ τῶν μαλθακῶν ὑποστρωμάτων, Δία. Conferendus et Hippocrates Epist. 12. p. 525. πάντων κάθισον· ὁρᾷς δὲ τὸν οὕτως οὐκ ἀηδῆ φύλλων μωνα, ὡς χλοερὸς καὶ μαλακός ἐστι καθίσαι, καὶ πρόσ στερος τῶν τύχης ἐπιφθόνων θώκων. Ovidius M. X.

» Opportuna sua blanditur populus umbra, *Datque*
» *rum cespes.* » Appositissime Calpurnius Ecl. VI.
» Seu residere libet, dabit ecce sedilia tophus, Po
» seu cubitum, *melior viret herba tapetis.* » Philostr

Icon. I. 10. p. 770. πόα δὲ μαλακὴ οἷα καὶ κατακλιθ στρωμνὴ (Cod. 1996. ut et editiones ante Oleari στρωμὴν, quod utique hic non deterius) εἶναι. S. L

tus Æstate: » Placés sur le gazon qui servoit de *tapis.* » cipiendum ergo fuit δαπίδων omnino, et τοῦ πεδίου, δένδρη τε: sed non placuit οἷα, etsi non nescirem οἷ et ι fuisse permutata, de quo et monebat Bastius Ep. Crit. 208. Malui scribere facilius, ut mihi quidem videbatur, sono eodem prorsus, pro ὡς: cf. not. ad Eunap. p. 191; illet. ad Galen. p. 87. Hippocrates de Princip. 19. p. 123. nd. ἣν δὲ μὴ γλώσση ἀρθροῖ προσβάλλουσα ἑκάστοτε, α ἂν σαφέως διαλέγοιτο, ἀλλ᾽ ἢ ἕκαστα φύσει τὰ μονό-ωνα: lego ᾗ, *sed ut quæcumque sunt a natura unum num sortita.* Libanius Epist. 1590. p. 723. θέλγει μὲν περ ἐκεῖναι: Cod. Reg. 2991 A. habet ὥσπερ non præ-rendum. Theodorus Prodromus in Notit. MSS. t. 6, . 548. καλῶ γὰρ αὐτὸ.... ἀμβροσίαν καὶ νέκταρ, καὶ μέλιτος πορρῶγα, ἢ τὴν τοῦ Πυλίου λέγουσι γλῶσσαν: lego ᾗ, ro ὡς, *ut.* Sed ab his tricis deveniamus locos lætos et mœnos Aristæneteo similes: Theocritus Id. 7. 132. ἔν τε αθείαις ἁδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες, Ἔν τε νε-τμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι. Πολλαὶ δ᾽ ἄμμιν ὕπερθε ατὰ κρατὸς δονέοντο Αἴγειροι πτελεαί τε· τὸ δ᾽ ἐγγύθεν ιρὸν ὕδωρ Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν. οἱ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες Τέττιγες λαλα-γεῦντες ἔχον πόνον... Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες... Ὄχναι μὲν παρ᾽ ποσσί κτλ. Orpheus qui dicitur Lith. 157. γλυ-κερὴ δὲ πέλει περὶ βωμὸν ἄναυλος Τερπωλὴ, χλοερόν τε πέδον, μαλακαί τ᾽ ἔπι ποῖαι, Καὶ λασίαις πτελέῃσιν ὕπο σκιή· ἄγχι δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῶν Ὕδωρ ἀέναον λισσῆς ὑπὸ πυθμένα πέτρης Λευκὸν ἀναβλύζον κελαρύζεται εἴκελον ᾠδῇ. Quæ

descripsi longiora ob similitudinem cum istis Aristæ[net.]
et sequentibus. BO.

Pag. 13. Δαπίδων) Dicitur δάπις et τάπης. Ast τάπ[ις]
Luciani t. 6, p. 123. nihili est: cod. 90. habet δάπ[ις].
BAST. Bastio non assensus fuisset Berglerus, qui ad A[l]ciphr. I. 12. τάπις ut genuinum adposuit. Hesych[ius]
exhibet τάπις, ob pronuntiationem dubium quidem, s[ed]
et τάπιδες. BO.

Pag. 13. Καθομηρ. — χωρίον) Locus non omnino cl[a]rus. Potest interpunctio poni post καθομ. plena; e[o]
sensu.... » *malus*, dicat quis Homeri carmine usus. Hi[c]
» pomariarum Nympharum sedes. » *Pomariarum* a Mer[]cero mutuor, qui in tertia pro *autumnalibus* scripsit
pomariis. Vel locus potest sine distinctione, ut in edition[e]
mea, decurrere. Reiskius qui sic legebat, volebat ad[d]
εἶναι post χωρίον: ita, puto, intelligens: » .... *malus*.
» Dixerit quis, Homeri versu usus, Nympharum pom[a]» riarum hic esse sedem. » Sed hoc non facit satis; n[am]
in Homero nihil de Nymphis. Capio καθομ. transitive
sensu, ut ad finem epist. 12. καθομηρίζων ἡμᾶς, » nobis
» Homeri verba adcommodans; » huncque locum sic ver[]terim: « ..... *malus*, dixerit aliquis Homeri verba sedi
» quæ ibi est Nympharum Pomariarum adcommodans. »
Constantinus Patricius, qui loco supra p. 239. adlato hæc
Aristænetea respexit, facilius scripsit: καθομηρίζων [δὲ]
ἀναμνήσω καὶ τὴν τῶν ταύτης (τῆς Χίου) παραδείσων
ἀμύθητον ὡραιότητα, παρεμφερῆ τῇ ἐν τῷ τοῦ Ἀλκινόου
διαγραφείσῃ κήπῳ. BO.

Pag. 13. Εὐανθῆ—ὡς ἂν εὐωδέστατον παρέχοι) Heringa bs. p. 149. conjicit infeliciter et prorsus inutiliter, εὐ-θῆ, ὡς ἂν εὐειδέστατον παρέχειν. Et παρέχειν quidem dex habet a secunda manu; sed vulgatam firmat locus e haedro supra p. 264. adlatus. Reiskius ap. Abresch. con-iebat, παρεῖχον, pejus etiam. BO.

Pag. 13. Τούτων ἐκδρεψάμενος φῦλλον) Philostratum nitatur Her. p. 663. WYTT. Philostratus igitur Her. . 12. εἰ δὲ ἐντύχοις ποτὲ φυτῷ ἡμέρῳ παρὰ τὴν ἄνθην κώδει, δρέπου τῶν φύλλων μᾶλλον· ἐκείνων γὰρ τὸ ὀδω-ἑναι. Respicere potuit hæc verba Aristænetus; imitatus on est. BO.

Pag. 13. Τῇ ῥινί) Memini loci Diogenis forsan non sani pist. 6. illarum quas nuper edidi: ἢ δοκεῖς τὰς μὲν ἶνας λας ἐπὶ τῇ φύσει εἶναι; Dobræus vir doctissimus mihi æc legens aiebat malle se ῥῖνας, quod optimum esse atebit præcedentia consideranti. Walckenarius Callima-ho Cer. p. 94. ῥινὸς pro ἶνες restituere conatus est, inge-iiose, non tamen vere. BO.

Pag. 13. Γλυκυτέρας ἐπὶ πλ. εἰσέπνεον) Vertit Mercerus, eu retulisset ad φῦλλον, ac esset εἰσέπνεεν. Edita intel-ligi vult οἱ δάκτυλοι. Reddam ego ἐπὶ πλεῖστον *diutissime*: » Jucundum dulcemve diu (naribus) inspiravit odorem. » ABR. Polyzoïs edidit, εἰσέπνεεν, e conjectura, non ab-surda. Nam folia digitis commalaxata suaviorem spirant odorem; et ad id ducere videtur locus Philostrati, et

ipsum illud γλυκυτέρας. Cum altero sensu γλυκυτ[illegible] exspectaretur. BO.

Pag. 13. Ἄμπελοι — σφόδρα τε ὑψ. περιελίτ[illegible] Glossator ad ἄμπ. subaudit ἦσαν male. Τε conjectura Pauwii pro vulgato γε, recepta ab Abreschio et Poly[illegible] probataque ab Heringa l. cit. Codex a secunda manu [illegible] hibet κυπαρίττοις, et dativus Heringæ placebat: » [illegible] » enim » ait » quartus casus hic tolerari potest. » Quid[illegible] Jacobsius ad Anal. t. 9, p. 375. conjicit ἄμπ. παμμ. σφ[illegible] δρα ὑψηλὰς περιελ. κυπαρίττους. Patricius loco cit. sic [illegible] usus est, Chium describens: οὐ μὲν (leg. μὴν) ἀλλὰ [illegible] ἄμπελοι παμμήκεις καὶ λίαν ὑψηλαὶ παντοδαπῶν δένδ[illegible] γένη περιελίττονται, ὥστε ἀνακλᾶν πάντας ἐπὶ πολ[illegible] αὐχένα πρὸς θέαν τῶν κύκλῳ συναιωρουμένων βοτρύω[illegible] ὧν οἱ μὲν ὀργῶσιν, οἱ δὲ περκάζουσιν, οἱ δὲ ὄμφακες, οἱ [illegible] οἰνάνθαι δοκοῦσι, καὶ πάντα καθ' Ὅμηρον τοιαῦτα ἀπ[illegible] κρίβωνται, οἷα πᾶς τις ἂν ἰδὼν ἀγασθείη. BO.

Pag. 13. Ἀνακλᾶν—αὐχένα) Terent. Heaut. II. 3, 13[illegible] » eversas cervices tuas. » Eurip. Or. 1476. ὤμοις ἀρισ[illegible] ροῖσιν ἀνακλάσας δέρην. Cf. Reitz. ad Luc. Gymn. c. [illegible] Apud Nostrum αὐχὴν est proprio sensu positum, cum [illegible] τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου: vide Thomam cum Interpr[illegible] tibus. Cf. I. 25. ubi αὐχένος, δέῤῥης, sic proprie adh[illegible] bentur. BO.

Pag. 13. Συναιωρουμένων βοτρύων) Glossa in cod. συ[illegible] φερομένων. Philostr. Icon. I. 19. p. 793. βότρυς ὑπὲρ αὐ[illegible] αἰωρεῖσθαι. BO.

Pag. 13. Ὧν οἱ μὲν —) Ex Philostrati Νήσοις [*Icon*. II. c. 17.]: βότρυς δὲ, οἱ μὲν ὀργῶσιν, οἱ δὲ περκάζουσιν, οἱ δ' ὄμφακες, οἱ δ' οἰνάνθαι δοκοῦσιν. Sed ille ab Homero η [122.]: Ἔνθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ ἐῤῥίζωται, Τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ Τέρσεται ἠελίῳ· ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν, Ἄλλας δὲ τραπέουσι· πάροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν Ἄνθος ἀφεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσι. MERC. Translatio absque judicio facta. Nám naturæ leges, quæ hic servari debent, ibi habentur et haberi possunt insuper. PAUW. Pessime Pauwius, ut solet. Lambecius adposuit locum Plinii H. N. XXVI. 27. » Vites » quidem et triferæ sunt, quas ob id insanas vocant, quo- » niam in iis aliæ maturescunt, aliæ turgescunt, aliæ » florent. » Eumathius I. p. 6. de rosis : τῶν ῥόδων τὸ μὲν προκύπτει τῆς κάλυκος, τὸ δ' ἐγχυμονεῖται· ἄλλο προκέκυφεν· ἔστι δ' ὃ καὶ πεπανθὲν κατὰ γῆν ἐῤῥύη. Wallerus Bermudam insulam describens : » Ripe fruits and blos- » soms on the same trees live; At once they promise what » at once they give. » BO.

Pag. 14. Ὀργῶσιν) Hujus verbi vim fuse explicat Ruhnken. ad Timæum : cf. Weitzius ad Dracontium p. 102. BO.

Pag. 14. Περκάζουσιν) Glossa in codice, πεπαίνουσιν : non satis accurate; Mercerus bene vertit. Nicetas Eugen. IV. 121. περκάζουσαν ἄμπελον, ubi schol. ἀκμάζουσαν. Eumathius VII. p. 241. junxit de uva epitheta πεπανθέντα καὶ ὅλον ὑπερπερκάσαντα : cf. not ad Nicet. p. 202.

Τοὺς πεπανθέντας βότρυς, mox memoratos, illos esse puto qui nunc ὀργῶντες dicuntur. BO.

Pag. 14. Ἀνεῤῥιχᾶτο) Glossa in cod. ἀνελαμβάνετο ἐπὶ τὸ δένδρον τοῖς ποσὶ ἢ ταῖς χερσί. Codex habet hæc duo ρρ, quam scripturam reprehendunt Atticistæ: vide Thomam Mag. atque Interpretes. Infra 1. 20. eadem est hujus verbi scriptura; eadem est et in Planudea Metam. versione ad III, 615: ταχύτερος οὐδεὶς ἦν ἕτερος ἐπὶ τῶν ἄκρων ἀναῤῥιχᾶσθαι προτόνων. BO.

Pag. 14. Ἀπὸ τῆς γῆς ἀρθ. ἱκανῶς) Distinxi post ἱκανῶς cum Pauwio. ABR. Et sic distinxit in codice secunda manus. BO. Lucian. Navig. t. 8, p. 193. ἔτι δὲ καὶ πέτεσθαι, πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀρθείς. BAST.

Pag. 14. Βεβηκώς) Superscriptum est ἀναβεβηκὼς a secunda manu. Mercerus hic *escendebat*, quod mutavi, nam modo scripsit *ascendebat*, et I, 20. *ascenso*. BO.

Pag. 14. Τῷ γεωργῷ) Γεωργὸς hic est *vinitor*: vocem hanc hoc sensu illustravit Palairetus ad Johannis Evang. 15. 1. BO.

Pag. 14. Ὥσπερ γεγηρακότι) *quippe qui vetulus* erat. Soph. Œ. C. 20. Μακρὰν γὰρ, ὡς γέροντι, προυστάλης ὁδόν. Isidor. Pel. V. 151. Ἀριστοφάνει δὲ οὐ προσεκτέον, ὡς οὐδὲν οὕτω καλῶς εἰδότι ὡς τὸ κακῶς εἰπεῖν. Noster I. 1. p. 5. ἐκείνους μεν (κυπάριττον ἢ φοίνικα), οἷα φυτὰ, κινεῖ Ζεφύρου πνοή. I. 15. ὁ γοῦν πατὴρ, οἷα πατὴρ ἀγαθός. Theocritus Id. 17, 104. ᾯ ἐπίπαγχυ μέλει πατρώϊα

πάντα φυλάσσειν, οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆι" Ovidius M. 4. 340. » at ille *Ut* puer, et vacuis *ut* inobservatus in herbis, » Huc it. » Cf. Matthiæ Gramm. Gr. § 389. BO.

Pag. 14. Ὕδατος, εὖ μάλα ψυχροῦ, ὥς γε τῷ ποδὶ τεκμήρασθαι, scilicet quia illi ἀνυπόδητοι. Cicero II. de Legibus [§ 3.]: » nec enim ullum hoc frigidius flumen attigi, » quum ad multa accesserim, ut vix pede tentare id possim, quod in Phædro Platonis facit Socrates. » MERC. Editiones, ante Polyzoem, ψυχινοῦ: ipse ψυχεινοῦ, quod et suaserat Mercerus, qui tamen e Platone malebat ψυχροῦ. Veterem hanc lectionem respiciebat Const. Patricius l. cit.: προσεῖτι δὲ πηγαὶ χαριέσταται ὕδατος ποτίμου, ψυχινοῦ τε εὖ μάλα καὶ διαυγοῦς περιῤῥέουσαι. Codex perspicue ψυχροῦ, et ὥς γε, quod jam pro edito ὥστε, Abreschius, e Platone reposuerat. Heindorfius ad Phædr. p. 199. in Nostri verbis a se adpositis ψυχροῦ scripserat, lectore ne monito quidem.—Ovidius M. 2. 457. » summas » pede contigit undas, » i. e. ἄκρα τῷ ποδὶ ὕδατα ἐτεκμήρατο. BO.

Pag. 14. Ῥεῖ ὕδατος) Ῥεῖν cum genitivo habes in Luciano de Merc. cond. t. 3, p. 245. αἱ κρῆναι ῥέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος. Idem Ver. Hist. lib. II. t. 4, p. 273. ῥεῖ ποταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου. Jungitur etiam dativo et accusativo: vide Reitz. ad Lucian. t. 4, p. 548. BAST. De τῷ ῥεῖν cum accusativo cf. not. ad Nicet. Eugen. I. 128. cum Addendis. Ceterum hoc in loco ad hanc syntaxin cur omnino confugiendum sit non capio, quum ὕδατος pendeat facile a nomine πηγή. BO.

Pag. 14. Τεκμήρασθαι) Bene, non τεκμαίρεσθαι. Sic Lucian. t. 6, p. 134. ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδοῦ συμβαλεῖν: non συμβάλλειν. BAST.

Pag. 14. Διὰ διαυγὲς ὑδάτιον — ἀλλήλοις —) Cod. non habet διά. Secunda manus adscripsit, γρ. διαυγεῖ: sed et tunc oportuerat scribi ὑδατίῳ: quod non esset prava syntaxis; mox enim habebimus, τοῖς ὕδασι διαυγηχομένοις. Sambucus ἀλλήλας: Mercerus conjecit ἀλλήλοις, quod tandem recepit Abresch. Codex perspicue ἀλλήλοις. BO. Hæc scribenti videtur obversatus fuisse Plato in Phædro p. 337 F. [§ 6.]: χαρίεντα γοῦν καὶ καθαρὰ καὶ διαφανῆ τὰ ὑδάτια φαίνεται, καὶ ἐπιτήδεια κόραις παίζειν παρ' αὐτά. Et Achilles Tat. I. p. 11. [c. 2.]: παρέῤῥει δὲ ὕδωρ ψυχρόν τε καὶ διαυγὲς, οἷον ἀπὸ χιόνος ἄρτι λυθείσης ἔρχεται. Sic leg. spreto, quod quidam codices habent, ἄρχεται, nec ulterius quidquam ibi cum Salmasio tentandum. Etc. ABR. In hoc loco Achillis Tatii Cod. Venetus, 409. habet recte ἔρχεται. Atque ἔρχεται placet Bernardo ad Nonn. t. 1, p. 400. quem vide. BO.

Pag. 14. Τὴν αἴσθησιν πλανηθείς) Ἀπατᾶν τὴν αἴσθησιν ap. Callistrat. p. 898 et 900. BAST.

Pag. 14. Πρὸς ὁμοιότητα μήλων) De hac similitudine cf. notam ad Nicet. Eugen. IV, 276. BO.

Pag. 14. Μασθῶν) Et mox μασθόν. Sic Sambucus et codex. Mercerus, non monito lectore, edidit μαστῶν et μαστόν. Abresch. et Polyzoïs reposuerunt μασθῶν, μασθόν.

Alibi quidem scriptum est μαστός. Quam hic statuunt technici differentiam negligunt scriptores, aut librarii. BO.

Pag. 14. Τοῖς ὕδασι διανηχομένου) Casus τοῖς ὕδασι, si nil vitii inhæsit loco, pendebit ab intellecta ἐν. Verum, quum mora, quam videntur mihi verba requirere, non insit, suspicor legendum, διεννηχομένου. Sed et videndum an non ἀμφοῖν referatur rectius ad μαστοὺς, quam, quo retulit interpres, ad juvenem et puellam. ABR.

Pag. 14. Κατεδεξάμην) Pierson. Veris. p. 98 : » Reponendum κατεδραξάμην. » BAST. Imo non reponendum. Quod mutandi cacoethes! BO.

Pag. 14. Κυδωνιῶντα) Cf. supra p. 231.

Pag. 14. Νὴ τὰς κηπίδας Νύμφας) Et hic Nymphæ a Platone [*Phædr.* § 9.] : Νυμφῶν τε τινῶν καὶ Ἀχελώου ἱερὸν ἀπὸ τῶν κορῶν τε καὶ ἀγαλμάτων ἔοικεν εἶναι. Sed quæ sunt κοπίδες nymphæ? An οὐπίδες? an ἑλικωπίδες? Sed ego [pro Sambuciano κοπίδας] malim κηπίδας, voce formata a κῆπος, quamvis sine exemplo, quia et supra dixit eodem modo Νύμφας ὀπωρινάς. MERC. An legendum νὴ τὰς πίδακος Νύμφας? Literæ, ut vides, transponuntur, et ne una mutatur. Etc. PAUW. Forsan pro κοπίδας scriptum fuerat per compendium κρηνιτίδας vel etiam πιδακίτιδας. Vocem utramque eodem in loco habes ap. Hippocr. Epist. 16. πειρήθητε, dicit, καὶ τὰς παρὰ λίμναις (βοτάνας) ἀνθολογῆσαι· καὶ τὰς ποταμίους, ἢ κρηνιτίδας, ἢ πιδακίτιδας παρ' ἡμῖν καλεομένας. Omnium proxime ad vocis corruptæ literas

Dorvillii accedit correctio legentis, νὴ τὰς κωπαΐδας Νύμφας, auctore Aristoph. Acharn. 883. Adde Pac. 1005. et utrobique Schol. ABR. Potuit etiam scribere κυανώπιδας. Sic Anacreon ap. Dion. Chrys. Orat. II. p. 51 D. [*Fragm.* 29.]. WYTT. Ruhnken. in Auctar. ad Hesych. p. 127. emendat νὴ τὰς καλυκώπιδας Νύμφας. BAST. Davis. ad Maxim. Tyr. Diss. 26. 1. legit κρηναίας. Dorvillianum Κωπαΐδας, Abreschio laudatum, est pessimum. Nam quis intelliget cur hic τῶν πεντήκοντα Κωπαΐδων χορῶν mentio facta fuerit? Ruhnkenianum καλυκώπιδας placet multum. Sed et placuit magis Mercerii κηπίδας. Nihil varietatis e codice Bastius enotaverat. BO.

Pag. 14. Καλὴ—καὶ καθ' ἑαυτὴν) Lucian. t. 3, p. 195. εὐπρόσωπος μὲν καὶ καθ' ἑαυτὴν, τῷ χρυσῷ δὲ—κεκόσμηται. BAST. Cf. I. Ep. XI. Simocata similis est Ep. 32. ποταμὸς γὰρ καθ' ἑαυτὸν ἐπάχθης· εἰ δὲ καὶ ὄμβρος πλουτήσαιε, τοῦ πυρός ἐστιν ἀκρατέστερος. Cod. 2991 A. ποτ. γ. αὐτὸς καθ' ἑ.—et πλουτήσειε : hoc necessarium. BO.

Pag. 14. Τοῖς εὐωδεστέροις—τῶν φύλλων) Suspectum est εὐωδεστέροις de foliis, quia in ipsis arboribus odoriferis inodora fere sunt. Inquies : » supra foliorum odorem » habuimus suavem. » Fateor, sed ubi ad nares admota erant et manibus subacta; quod sane aliud est, et hic etiam mihi negotium præbet. An legendum, vel τοῖς εὐωδεστέροις τῶν φυτῶν, vel τοῖς εὐειδεστέροις τῶν φύλλων? Utrumque bonum et perspicuum : imo, εὐειδεστέροις melius quam εὐωδεστέροις, sive φύλλων sive φυτῶν su-

mas. Nam φαιδρότερα ἐδόκει et alia adjuncta id impensius certe diligunt. Etc. PAUW. Sed vide Achill. Tat. II. princ. ibique Salmasium. Plutarch. Mor. p. 41 E. μιμεῖσθαι μὴ τὰς στεφηπλόκους — αἳ ἐπινοοῦσαι τὰ ἀνθηρὰ καὶ εὐώδη τῶν φύλλων συνείρουσι. ABR. Non displicet Pauwii εὐειδεστέροις. Nam quid ad oculorum voluptatem et fontis lepidiorem aspectum odor foliorum vel suavissimus? BO.

Pag. 14. Εὐπρόσωπος — ὅταν ἀπεκδύηται δι' ὑπερβ. τῶν ἔνδον ἀπρόσωπος) Hæc scribenti obversabatur locus Platonis in Charm. p. 236 A. οὗτος μέντοι, εἰ ἐθέλοι ἀποδῦναι, δόξει σοι, ἀπρόσωπος εἶναι, οὕτω τὸ εἶδος πάγκαλος: quem Salmasius apud Schurtzfl. ad Ep. I. [supra p. 226.] itidem laudat, ABR. Philostr. Ep. 65. εἰ δὲ καὶ ἀποδύσῃ, ἀστράπτειν τὰ ἔνδον οἶμαι. Heliod. VII. p. 339. τὸ κάλλος, οὐ τὸ φαινόμενον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐντὸς ἐσθῆτος μετὰ τινῶν εὐλόγων προφάσεων ὑπ' ὄψιν ἄγουσα. Stat. VI. Theb. 572. » latuitque in corpore vultus: » ubi Barth. BAST. Per ista τὰ ἔνδον intelligit non interna animi bona, sed partem corporis quæ tegitur, vel, ut cum Anacreonte loquar, ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι: etc. LAMB.

Pag. 14. Τὸ χαλεπὸν) Ante edebatur τὸ λεπτὸν, et codex non differt. Codex Aristæneti eadem manu exaratus est, qua Æsopi codex (Hist. eccl. et prof. N°. 130). Ibi in fol. 27. (ed. Hauptm. 158. in Epim.) legitur ὅτι τὰ λεπτὰ τῶν πραγμάτων ὁ χρόνος διαλύει, pro τὰ χαλεπά: cf. Piers. p. 59. et Boissonad. ad Phil. Her. p. 532. Eadem permutatio in Philostr. Soph. II. 16. ὥρα χαλεπὰ habet

'Alcæus ap. Athen. I. 17. de æstatis tempore BAST. Ex observata illa vocum χαλεπὸς et λεπτὸς permutatione, recepi τὸ χαλεπὸν securus, neglectis conjecturis, viri docti ap. Mercerum, τὸ φλεκτὸν, Casauboni ibidem, τό τε καῦμα παραμ., Wyttenbachii ad Plut. de S. N. V. p. 44. τὸ χαλεπὸν καῦμα παραμ., et aliis statim memorandis. BO.

Pag. 14. Παραμυθουμένη) Codex a secunda manu hoc recte habet pro περιμυθ. primæ manus et Sambuci. Abreschius quoque et Polyzoïs receperunt jam παραμ. quod et Mercerus conjecerat. BO. Alciphr. I. 1. πῦρ ἀνάψαντες, τὸ πικρὸν τοῦ κρυμοῦ παρεμυθούμεθα. BAST.

Pag. 14. Τὸ χαλεπὸν ἅμα παραμ. — λεπτὸν ἅμα καὶ ὑπνηλὸν ἐνηχοῦσα) Hæc corrupta et male turbata sunt. Dicam paucis quod res est : τοῖς μύροις ἀντέπνει τῆς γλυκ. pendet ab εὔκρατής δὲ καὶ ἡ τοῦ ζεφ. πνοή. Id certum adeo et perspicuum, ut nemo, qui græca intelligat, ea de re dubitare possit. Hoc autem posito, vides statim plura intersocianda adesse quam orationis structura capere potest. Nam bis ingestum ἅμα cum suis adjunctis aperte redundat. Scilicet in his variarunt libri, et quidam habuerunt scriptum, εὔκρ. — πνοὴ, τὸ φλεκτὸν ἅμα παραμ. τῆς ὥρας καὶ τῆς εὐωδίας πολὺ συνεπαγ. δένδρων, τοῖς μύροις, etc. Alii vero, εὔκρ. — πνοὴ, λεπτὸν ἅμα καὶ ὑπν. ἐνηχοῦσα καὶ τῆς εὐωδ. Sic statim verborum pristina facies apparet, et nimium illud tollitur.... Non dubitandum autem quin lectio primo locò posita longe præstet alteri sequenti. Nam quid illud λεπτὸν καὶ ὑπνηλὸν hic?

nihil sane, nihil. Somnum enim capere nolebant. Etc. PAUW. Reponit Heringa Observ. p. 149. τὸ λυπρὸν ἅμα παραμ. τ. ὥρας, λεπτὸν δ' ἅμα. Reiskius: τὸ φλεγυρὸν ἅμα παραμ. τ.' ὥρας, λεπτὸν ἀλλὰ καὶ ὑπνηλόν — τοῖς γλυκυτάτοις. ABR. Heringæ copula, λεπτὸν δ', abesse potest. Jam vidimus p. 257. sententias sic ἀσυνδέτους. Difficultas Pauwio observata in τῷ ὑπνηλῷ nihili est. Etenim Zephyri mollis halitus somnum vel invitis suadere potest. Barthius ad Claud. p. 785. sic hunc locum profert, nulla addita animadversione.... πνοὴ, λεπτὸν ἅμα καὶ ὑπνηλὸν ἐνηχοῦσα. BO.

Pag. 17. Εὐοσμία — εὐφρ.) Vulgo ὁμοτίμως, quod mutavi e sententia Abreschii, qui et volebat τῶν τὴν αἴσθ. εὐφρ., melius utique, sed citra necessitatem. Proposuit et ὁμοτίμως τὴν αἴθ. εὐφραίνουσα. Pauwius conjecit, εὐφραίνον (puto εὔφραινον scribere voluisse), vel ὁμότιμος ἡ αἴσθησις εὐφραινόντων: pessime. Reiskius, apud Abresch., pessime quoque: συμμ. εὐοσμία ἀμφοτέρων ἰσχυρῶς καὶ μικροῦ. — Polyzoïs edidit, συμμ. ἣν εὐοσμία τῶν μικροῦ γε ὁμοτίμως — non male. Articuli et καὶ sæpe permutantur: Cf. not. ad Eunap. p. 124. BO. Noster infra Epist. 10. εὖ γε τῆς εὐωδίας, ὅσον καὶ πόῤῥωθεν εὐφραίνει τὴν αἴσθησιν. Heliod. II. p. 114. καὶ ἁπλῶς συμμιγής τις ἦν πάντων καὶ ποικίλη μαρμαρυγὴ τὸν ὀφθαλμὸν εὐφραίνουσα. ABR.

Pag. 17. Ἡγοῦμαι) Usitatius fere in hac formula est οἶμαι. Cf. not. ad Her. Phil. p. 610; Monk. ad Alcest. 363. Latinorum *credo, puto*, illustrat Westerh. ad Ter. Andr.

II. 1, 13. Cicero in Verr. Suppl. § 159. habet *opinor*. In Dione Chrys. Or. 52. p. 268. pro ὡς ἡγοῦμαι Codex 2958. habet ὡς ἡγῶμαι, quod fere prætulerim. BO.

Pag. 17. Τὸ ἔμπνουν—ὑπηχεῖ τῷ μ. τ. τεττίγων) Codex, et editiones, ὑπηχεῖτο μουσ., ante Abresch. et Polyzoen qui ex mente Merceri scripserunt ὑπηχεῖ τῷ. Et sic ego, qui scripsissem ὑπήχει, ni me cohibuisset sequens μελῳδοῦσιν, quod quidem Pauwius in ἐμελῴδουν mutari jubebat, paulo audacius. Cf. Abresch. mox ad κατηχούομεν. BO. Scr. εὔπνουν. Plato [*Phædr.* § 9.]: εἰ δ' αὖ βούλει, τὸ εὔπνουν τοῦ τόπου ὡς ἀγαπητόν τε καὶ σφόδρα ἡδὺ, θερινόν τε καὶ λιγυρὸν ὑπηχεῖ τῷ τῶν τεττίγων χορῷ. Lucianus ἐν Ἔρωσι [c. 18.]: καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λιγυρὸν ὑπηχοῦσι τέττιγες. MERC. Ἔμπνουν hic signatius quam εὔπνουν, quia de odore præcedit, qui hic non requiritur, sed flamen, cum tamen dubia sit vocis εὔπνουν significatio. Quare loco convenientius certe ἔμπνουν quam εὔπνουν. Verba Platonis nihil ad rem. PAUW. Reiskius: » λιγυρὸν ὑφηγεῖτο τῷ μ. Dicitur ὑφηγεῖσθαι de præcen- » tore chori, chorostata, qui cantum et saltationem orditur » et moderatur. » Tentare vetat Plato et locus Luciani ap. Mercerum. ABR. Philostr. V. A. VII. 10. ἵζησάντων δὲ ὑπὸ πλατάνῳ, οἱ μὲν τέττιγες, ὑποψαλλούσης αὐτοὺς τῆς ὥρας, ἐν ᾠδαῖς ἦσαν. Lego, αὔρας. Cod. 1696. αὐτοῖς, quod et recipi potest. Atque a Platone profecisse videtur Theophylactus Simoc. Q. Phys. p. 16. εὖ σοι τῆς ἐπιστήμης! εὖ γε τῶν πλατάνων! ὡς ἡδύ μοι τερετίζουσιν ἐν τοῖς νεοβλάστοις τῶν κλάδων οἱ τέττιγες ὑποχούμενοι!

..cet omnino legere e cod. Regio 993. εὖγε καὶ τῆς ..ατάνου et ἐποχ. BO.

Pag. 17. Τὸ πνίγος ἠπιώτερον ἐγ.) Ex Platonis Phædro 358 C. [§ 147]: τὸ πνίγος ἠπιώτερον γέγονεν. WYTT. ..liqui πνίγος, cum illo quem inveni tono: melior vi..tur circumflexus, πνῖγος. Draco de Metris p. 74: πνῖ..ς μακρόν. In loco Phædri editiones Heindorfiana, Astiana, ..νῖγος. BO.

Pag. 17. Ἀηδόνες) Articuli unicuique reliquorum juncti ..ciunt, uti quoque fuisse credam, καὶ αἱ ἀηδ. Add. in ..em Barth. ad Claud. p. 1147 b. ABR. Et luscinias in ..oci amœni pictura adhibet Sophocles Œd. C. 16. Χῶρος ..' ὅδ' ἱερὸς, ὡς σάφ' εἰκάσαι, βρύων δάφνης, ἐλαίας, ..μπέλου· πυκνόπτεροι δ' ἔσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ..ηδόνες. BO.

Pag. 17. Κατηκούομεν) Κατηκ. requirere itidem vide..atur ὑπήχει et ἐμελῴδουν. Verum aliquoties in sequen..ibus Epist. hæc obtinet temporis enallage: ut Ep. 22. ..δάκρυέ τε καὶ ἀποπέμπεται· Nec non Thucyd. VIII. 105. Junge Schrad. Anim. ad Mus. p. 301. In rem haud alie..num hoc Quintil. I. O. x. c. 3. p. 936. » silvarum » amœnitas et præterlabentia flumina et inspirantes ramis » arborum auræ, volucrumque cantus ad se trahunt. » Junge Achill. Tat. I. p. 11 et 53 seq. et Price ad Apul. XI. Miles. p. 670. ABR.

Pag. 17. Ὥσπερ ἐμμ. ὁμ.) Plato Menex. § 3. ἀναγκασθήσεται ὁ λέγων ὥσπερ αὐτοσχεδιάζειν. Demosth. in

Stephan. I. t. 4, p. 226. ὥσπερ ῥάων ἔσομαι. Eurip. Fragm. 16. τούτῳ ὥσπερ δράματι : ubi not. Theophylactus Simoc. Ep. 52, ὅταν οἱ λύκοι μεγάλης περιτύχω θήρας καὶ τῷ κόρῳ φιλοσοφήσωσι, ὥσπερ ἐγκρίτ ἀρνῶν ἔχουσι : malim μεγάλῃ θήρᾳ e codice 2991 A. E dem est τοῦ οἶον ratio ap. Diogenem Laert. IX. 69. Z τητικοὶ ἀπὸ τοῦ οἶον δόγματος προσηγορεύοντο. BO.

Pag. 17. Ἔτι χἀκείνους) Pro καὶ ἔτι ἐκείνους. BO.

Pag. 17. Ὁ μὲν ἐπὶ πέτρας) Ad verbum e Philostra Ἕλεσι [*Icon.* I. 9. p. 776.] : ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ πέτρας ἀν παύει τὼ πόδε καθ' ἕνα, ὁ δὲ ψύχει τὸ πτερὸν, ὁ δ' ἐκκ θαίρει, ὁ δ' ἦρέ τι [*editiones* ἤρηκέ τι] ἐκ τοῦ ὕδατος, ὁ εἰς τὴν γῆν ἀπονένευκεν ἐπισιτίσασθαί τι ἐκεῖθεν : de cycni MERC. Philostr. Icon. I. p. 797. ὀρθὸν ἀναπαύεται ἐνα λὰξ τὼ πόδε : et p. 865. ὁ δὲ Ἀπόλλων γέγραπται διαπ παύων ἑαυτὸν ἐπὶ πέτρας τινός. ABR.

Pag. 17. Ψύχει) Cum scilicet alas remittit, ut *pendul* sint, et sic eas permeare possint ventuli. PAUW. Lege malit Bernard. ad Synes. de Febr. p. 69. ὁ δὲ ψήχει πτερὸν, rostro scilicet. ABR. Permutationem horu verborum illustravi ad Eunap. p. 332 : cf. et not. Philostr. Her. p. 347. In Dione Chrys. Or. 8. p. 2 permutantur καταψύχοντας et καταψήχοντας. Vide quoq Interpretes ad Athen. VI. c. 23. p. 346. Tamen quum quatur ἐκκαθαίρει, videtur ψύχει melius. BO.

Pag. 17. Ἦρε) Reiskius : » Quid si ἤρυε pro ἦρε? ABR.

Pag. 17. Ἀποσιτίσασθαί τι ἐκεῖθεν) Vereor ne corre-
ctores hic loquantur, quibus cum parum videbatur pro-
cedere ἐπισιτ. τι ἐκεῖθεν, procuderint nobis illud ἀποσι-
τίσασθαι. Adde quod solenne sit verbum de iis qui victui
prospiciunt. Accedit denique quod descripta sint αὐτο-
λέξει, modo κατανένευκεν exceperis, ex Philostrato. Barth.
ad Claud. p. 1147 b. minus accurate ἀποσιτ. a Mercero
versum putat per *victum inde quæsitura*, quia non de
victu universo, sed grano aut vermiculo aliquo sermo sit.
Ceterum eadem commutatio, quam attigi, observatur in
Luciani Pseudom. c. 6. ABR. Lucian. Toxar. 58. ἧκεν
ἡμῖν ἐκ τοῦ μισθοῦ ἐπισιτισάμενος. BAST.

Pag. 17. Ὑφειμένῃ τῇ φ.) Philostratus in Mida [Icon.
p. 796.]: καθεύδει ὁ σάτυρος, καὶ ὑφειμένῃ τῇ φωνῇ λέγω-
μεν περὶ αὐτοῦ, μὴ ἐξεγείρηται καὶ διαλύσῃ τὰ ὁρώμενα.
MERC.

Pag. 17. Ὅπως μὴ ἀποπτήσωνται — διασκεδάσωμεν)
Temporis insolentia τοῦ ἀποπτήσωνται facit ut scri-
bendum sit ἀποπτήσονται καὶ διασκεδάσομεν. Abunde hæc
structura est cognita: etc. ABR. Abreschii rationem probo;
nihil tamen mutare volui. Supra ad finem Epist. 1. ὅπως
παύσομαι. Lucianus Ep. Sat. 33. ὁρᾶτε οὖν ὅπως μηκέτι
ὑμᾶς αἰτιάσωνται, ἀλλὰ τιμήσωσι καὶ φιλήσωσι: Cod.
Reg. 2600. τιμήσουσι καὶ φιλήσουσι, unde sequitur et
αἰτιάσονται esse rescribendum. In Platonis Alcib. II. c. 1.
recipiendum e Basiliensi editione, ὅπως μὴ λήσεται τις,
pro λήσῃ. Verborum ὅπως μὴ λάθῃς c. 13. alia esse vi-

Salmasio adde Plat. in Tim. p. 546 C. ταῦτα δὴ τὰ φυτεύσαντες Etc. ABR. Polyzoïs, ad mentem Abreschii, ut ego: καθ. τῷ ῥεύματι, πόῤῥωθεν ὁ θερ. Heringa l. c. malebat: καθ. τὸ ῥεῦμα πόῤῥωθεν, ὁ θερ. male omnino. BO.

Pag. 17. Φιάλας) Glossa in cod. μέγα ποτήριον. BO.

Pag. 17. Ἠφίει) Cod. et editt. ὑφίει. Heringa l. c. scripsit ἀφίει. Vir doctus ap. Dorvillium, ἐφίει. Abreschius putabat legi posse ἠφ. quod mihi verum esse videbatur. Cf. infra ad Ep. XI. de hac permutatione. BO.

Pag. 17. Οὐ χύδην, ἀλλὰ κατὰ μίαν) Sic I. Epist. 15. BAST. Mox cod. διακεχριμμένας.

Pag. 17. Δίκην ὁλκάδων) Secunda manus in codice, ὁλκάδος. BO.

Pag. 17. ὀρθὸν τοῦ μηδικοῦ φυτοῦ ἐπεφ. φύλλον — ἱστία) Cod. et editt. ὄρθρου τὸ μηδικὸν φῦλον ἐπεφ. φῦλλον — σιτία. Sed altera manus ad ὄρθρου: γρ. ὀρθόν: et ad φῦλον· ἔθνος· δοκεῖ εἶναι περιττὸν τοῦτο. Polyzoïs edidit, nescio quo auctore, male omnino: διεκπλ., ἔνθα καὶ τοῦ μηδικοῦ φυτοῦ ἐπεφ. μῆλον. Reiskius ap. Abresch. proposuit: πτορθὸν τοῦ μηδικοῦ φυτοῦ ἐπεφέρετο· καὶ ἦν τ. BO. Bene doctiss. Casaubonus, ὀρθὸν τοῦ μηδικοῦ φυτοῦ ἐπεφ. φύλλον. Pro velo, inquit, ferebat folium medicæ arboris. Nam legendum ἱστία. MERC. Locus ita legendus est: ὀρθὸν τὸ μηδικὸν μῆλον ἐπεφ. φύλλοις. In unaquaque phiala erectum stabat malum medicum cum foliis. Hoc

una cum vino commeatus suavissimarum istarum ὁλκάδων. Etc. PAUW. Ut ut corruptissima mutare nolui, etsi perbene videatur restituisse Casaubonus. ABR. Timidus fui minus, et recepi optimam emendationem ἱστία, etsi Pauwius *commeatum* velit σιτία esse. Folium medicæ arboris non est σιτίον; sed erat pro velo. BO.

Pag. 18. Πνοῇ) Legendum ῥοῇ. Non vento, sed fluxu ferebantur. PAUW. *ad Ep.* VII. Receptam lectionem tuentur verba singula, in his εὔδιον. Vid. Themist. Or. I; p. 6. extr. ABR.

Pag. 18. Κυβερνώμεναι — ταχυναυτήσασαι) Ταχυναυτεῖν, ταχέως πλεῖν. Lucianus ἐν Ἔρωσι [§ 6]: ταχυναυτοῦν σκάφος εὐτρέπιστο. MERC. Recepi, pro Sambucianæ et Mercerianarum lectionibus κυβερνῶμαι et ταχυναυγήσασαι, meliores a Mercero propositas et Pauwio, admissasque in Abreschiana et Polyzoïca. Codex quoque, si bene memini, illas habet a secunda manu. Alciphro I. 11. ἡ Πάραλος καὶ ἡ Σαλαμινία, αἳ μάλιστα ταχυναυτοῦσαι πρόδρομοι: ubi Bergl. BO.

Pag. 18. Κατὰ πρύμναν ἱσταμένου) Nam sic fit secundus ventus: cf. Gedik. ad Soph. Philoct. 647; Dorvill. ad Char. p. 627. BO.

Pag. 18. Φόρτοις) Lucian. t. 4, p. 253. ποικίλον φορτίον: Codex 90. φόρτον. BAST.

Pag. 18. Εὔδιον) Idem quod ἐν εὐδίᾳ ap. Lucian. t. 4, p. 248: vulgo ibi legitur ἐν ὕδατι. BAST.

Pag. 18. Ὑπουργῶς) An ministri loco, ipsi sine ministro? Nihil melius succurrit. Hoc tamen sensum habet jejunum, et græce etiam coactum est. Interpres dixit quod sibi visum. An legendum, ὑπουργῷ? Apud Græcos casus tertius eleganter abundat, ut sciunt qui linguam callent. Ὁ θεράπων præcessit; hic ὑπουργὸν habemus; mox οἰνοχόον. Ne voces eædem recurrerent, ita de industria variavit. PAUW. Vocem ὑπουργῶς expono, quasi scriptum esset ὑπὸ τὸ ἔργον, vel ὑπηρετικῶς: » obsecundanter » commento famuli. » Ὑπηρέτας καὶ ὑπουργοὺς junctim scripsit Philo p. 27. ABR. Pauwius male. Secunda manus explicat ὑπηρετικῶς. Plato Symp. § II. Lucianus Alex. t. 5, p. 69. ὑπουργῷ καὶ ὑπηρέτῃ καὶ διακόνῳ χρώμενος. Idem t. 8, p. 288. καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρέτει καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν: cod. Vatic. 90. omittit ἐς. BAST. Editiones, ὑπούργως. Nihil memini e codice notari. BO.

Pag. 18. Κύλικα) Glossa Cod. ποτήριον. BO.

Pag. 18. Ἴσον ἴσῳ κεκραμ.) Apud Hippocratem non uno loco invenies οἶνος ἴσος ἴσῳ κεκραμένος ὕδατι, et οἶνος ἴσος ἴσῳ πινόμενος. Athenæus libro 10. et 11, atque alias passim, ad comprobandum formulæ illius usum, non pauca vett. auctt. loca citat. Etc. LAMB. L. Bos. Ellips. Gr. p. 195. [p. 275. *Schæf.*] notat esse sumpta ex Aristoph. Pluto p. 108. ubi eadem verba. Vide ibi Hemst. p. 432. et quos laudat. BAST. Hoc loco Nostri utitur Butius c. 16. de Potu Antiq., sed criticæ lectionis incuriosior. Hippocrates Aphor. VII. 56. φρίκην οἶνος ἴσως ἴσω

πινόμενος λύει : ubi mirum est editorem recentiorem, meliora qui viderat, sequi deteriora. Libanius t. 2, p. 469 : οὗτοι δὴ, πλῆθος ὄντες, εἰσπίπτοντες εἰς τὰ καπηλεῖα πολλάκις ἑκάστης ἡμέρας, πίνουσιν ὅσον ἂν μέθην ποιήσειεν, οὐκ οἶνον μόνον, ἀλλὰ καὶ τούτοις ἐν μίξει. Mendum est in τούτοις : forte, τοῦτον. BO.

Pag. 18. Τοσούτῳ) Emendatio Merceri pro τοσοῦτο, jam recepta ab Abresch. et Polyz. BO.

Pag. 18. Ὕδατι διαπύρῳ) De potu calidæ multi. Satis sit nunc indicare rariorem scriptorem Costar. *Entretiens* p. 361. BO.

Pag. 18. Ἐπιπελάζων αὐτὸ τὸ κραθέν) Vocem ἐπιπελάζειν non novit H. Stephanus, nec expressit versio; sed non obscura ejus est significatio, *adpropinquare facere, adpellere*, sive *adplicare*. Corrigit Valcken. ἐπιπολάζον αὐτὸ τὸ κρ. *innatans poculum*. Gavellus, ἐπιπολάζον αὐτῷ τὸ κρ. Et sic prorsus Heringa Obs. c. 18. ABR. Valde placet mihi Valckenariana crisis. BO.

Pag. 18. Καταλήψοιτο) Scribe καταλείψοιτο. PAUW. Mercerus vertens *maneret*, eodem inclinabat quo Tollius ap. Dorvill. Crit. Vann. p. 604. Mihi non modo nulla corrigendi necessitas adparet, sed vereor præterea ut sensus constet, καταλείψοιτο si substituas. Ideo autem καταλήψοιτο, opinor, non ἀπολείψοιτο scripsit, quia hoc compositum præ illo aliove, ratione habita τῆς κάτω σχέσεως, judicabat longe aptius : secundo enim canali

deferebantur pocula. Etc. ABR. » Καταλήψοιτο non mutarim in καταλείψοιτο cum Tollio, quod passive vix » probes : intelligo ὅπως ὁ οἶνος καταλήψοιτο. Donum » recte, *caperet* : » Verba sunt Dorvillii ad Charit. p. 570. Non οἶνος, sed τὸ κραθὲν cum καταλήψοιτο jungendum videtur, quod et notavit Abresch. BO.

Pag. 18. Ἡ πᾶσα διατριβή) Sambucus, ἡ παραδιατριβή. Codex perspicue, ἡ πᾶσα διατρ., repositum jam ab Abresch. et Polyz. BO. Lege ἡ πᾶσα δ. ex Platonis Symposio [c. 5.] : Ἀριστοφάνης ᾧ περὶ Διόνυσον καὶ Ἀφροδίτην πᾶσα διατριβή. MERC.

Pag. 18. Οὓς—συνάγοντες) Scribe cum Casaubono, συνᾴδοντες. Notum est ᾄδειν ἐπὶ τῇ κύλικι ex Platone et aliis. MERC. Huet. conjicit οἷς non bene. Mercerus, qui primum verterat *minus opportune*, quod ait Hemsterh. ad Luciani Tim. c. 55., *quos in pateram coactos delibavimus*, dein ad mentem Casauboni vertit, ut vides. Et Abreschio συνᾴδ. placuit, non recepit tamen, nec Polyzois recepit. Ego quoque συνάγ. reliqui, etsi alterum placeat, et bene noverim ἄγειν et ᾄδειν sæpe fuisse permutata : Cf. not. ad Eunap. p. 288, 585 ; et Hemsterh. in Miscell. Observ. vol. 5, t. 3, p. 59. et ad Plut. p. 15. Idem ad Luc. l. cit. vertit appositissime : » quos inter pocula con» sociantes delectabamur. » BO.

Pag. 18. Ἐθελγόμεθα). Codicis Glossa, ἡδυνόμεθα. BO.

Pag. 18. οἷον λειμῶνα) Philostratus in Epistolis [*Ep.* 38.] : ἡ δὲ σὴ κεφαλὴ λειμὼν πολὺς, ἄνθη φέρων, μήτε

θέρους ἄπεισι, καὶ χειμῶνος μέσου φαίνεται. MERC. Cf. not. ad I. 10. p. 45.

Pag. 18. Καὶ δεινὸς ἐπιπρέψαι ταῖς Ὥραις) Codex, Sambucus, Merceriana et Pauwiana, καὶ δὴν ἐπιτρεψ. BO. Et hoc e Philostrato [*Icon*. I. 21.]: καλὸς γὰρ ὁ στέφανος καὶ δεινὸς ἐπιτρέψαι τοῖς ἐν ὥρᾳ. Unde vides hic legendum δεινός. Sed apud utrumque Casaubono videbatur legendum ἐπιπρέψαι, quam ego hominis amicissimi conjecturam sum secutus. MERC. Pauwius malit καὶ δὴ ἐπιπρέψαι, *et decere equidem Horis posset*. Lambecius legisse videtur, καὶ δὴ ἐπιτρέψαι. Reiskius ex λὴν (sed est δὴν) faciebat λίαν. At δεινὸς ex Philostrato bene stabilitum est, et æque commodum est ἐπιπρέψαι, quod Olearius e conjectura sua Philostrato dedit. Atque sic jam ediderunt Abresch. et Polyzoïs. Sed non placet valde ταῖς Ὥραις: malim, ταῖς ὡραίαις, ex ipso Philostrati loco. Reiskius infeliciter: ἐπιπρέψαι ταῖς παρειαῖς ὥστε φαιδρόν. Ceterum non ignoro quid de Horis, pulcherrimis deabus, dici possit, et quid dixerint Warton. ad Theocr. I. 150.; Jacobs. ad Rhian. Ep. 2.; alii. BO.

Pag. 18. Φαιδρότερον τοῖς ῥόδοις) Sambucus, Mercerianæ, Pauwius, φαιδρότερα τοῖς λόγοις. Pauw. proposuit φαιδρότερον τοῖς ῥόδοις, et ῥόδοις jam conjecerat Mercerus. Abreschius et Polyzoïs ediderunt φαιδρότερον τοῖς ῥόδοις. Codex habet φαιδρότε τοῖς λόγοις, adjectivi ultima syllaba vacante: secunda manus supplevit φαιδρότερον. Quod sequitur, τούτων καιρός, de restitutione vix dubitari

sinit. BO. Ceterum observandum locum hunc, qui, non sine caussa interpretes torsit, a secunda manu in codice quoque tanquam difficilem et dubium adnotatum fuisse; BAST. lineolis nempe duabus e regione ductis BO.

Pag. 18. ὅτ' ἂν εἴη) Edebatur ὅταν εἴη, quod sic mutavi: *vel si esset tempestas anni qua maxime florent et luxuriantur*. BO.

Pag. 18. Ὦ φιλότης) De hac locutione vide supra p. 261. et Mercerum ad I. Ep. 16. extr. cum Barthio ad Æneam Gaz. p. 87, 96. et Berglero ad hæc Alciphronis II. 3. 137.: ὥστε πειρῶ μᾶλλον, ἐμὴ φιλότης, θᾶσσον εἰς ἄστυ παραγενέσθαι. Ibi malim codicis Regii 2832. lectionem, μᾶλλον ἐμοὶ, φιλότης, θᾶσσον — Est et Φιλότης nomen proprium meretriculæ ap. Alciph. I. 36. BO.

Pag. 18. Τοῦ καλοῦ) Statim Ep. 4. Ἱππίας ὁ καλός: ubi vide notata, p. 295. BO.

Pag. 18. Εὔχαρι — συναπόλαυε) Codex et Sambucus, εὔχαρυ — συναπόλαβε. Recepi emendationes Mercerianas, jam ab Abreschio et Polyzoë receptas. Noster I. 4. συναπόλαυσον ἐρωτικῷ διδασκάλῳ. II. 19. ἀλλήλων συναπέλαυον. Permutationem literarum β et υ attigi ad Herod. Epim. p. 224. et alibi. Infra I. ep. 21. iterum occurret atque in his ipsis verbis. Cf. Needham. ad Hierocl. p. 357; Bernard. ad Nonn. t. 2, p. 30. In Planudis versione Ovidii Metam. XI. 505. pro ἀπολαβόντος codex Reg. 2848. habet vitiose ἀπολαύοντος. BO.

EPISTOLA IV.

Pag. 21. Ἱππίας ὁ καλός) Ex Platon. Hipp. Maj. init. WYTT. Modo sub finem Epistolæ tertiæ: τοῦ καλοῦ Φυλλιῶνος. Plato Phileb. I. Φίληβος γὰρ ἡμῖν ὁ καλὸς ἀπείρηκε. Heliod. IV. 6. Julian. Ep. 37. p. 412 B. Plura dedi ad illustrationem hujus vocis, atticæ urbanitatis more sic usurpatæ, ad Philostr. Her. p. 306; dedit et Heindorf. ad Hipp. Maj. init. BO.

Pag. 21. Γοργῶς ἀποβλέψας) Hoc est quod Græci eleganter uno verbo dicunt, δεινοπροσωπεῖν. LAMB. Cf. Gonsal. de Salas ad Petron. c. 126. BAST. Notavi ad Eunapium. BO.

Pag. 21. Ὦ φίλε) Codex a secunda manu: γρ. ὦ Φιλόχορε. Infra: ἰτέον οὖν ἐστιν, ὦ Φιλόχορε. Bastius adscripsit mentionem Heliodori X. p. 467. respiciens, puto, quæ ibi est varietatem lectionum, ὦ φιλτάτη, ὦ φιλτάτη Χαρίκλεια, ὦ Χαρίκλεια. BO.

Pag. 21. Ἐπιβάλλουσαν τὴν χεῖρα παιδίσκῃ) Glossa ad ἐπιβ. in codice: ἁρμόζουσαν. Codex, Sambucus, Mercerus, παιδίσκην. Abresch. et Polyz. ex conjectura Merceri, παιδίσκῃ. BO. Recte Mercerus. Heliodor. I. p. 25. Schm. ὁ λῄσταρχος ἐπιβάλλει τε τῇ κόρῃ τὴν χεῖρα. Luc. de Merc. Cond. t. 3. p. 247. [§ 25. ὁ δ' ἐπιβάλλων ἐνίοτέ σοι τὴν χεῖρα, ὅ τι ἂν τύχοι ληρεῖ.]. BAST.

Pag. 21. Εὐσχήμων) Glossa codicis : σεμνή. BO.

Pag. 21. Νὴ Θεοὺς, ἀστεῖον) Epist. 19. lib. 1. παιδίον ἀστεῖον, νὴ τὰς Χάριτας. Glossa codicis : χάριεν. BO.

Pag. 21. Οἷον γοῦν) Vocula γοῦν, quæ est in Sambuciana, et in codice, puto (Bastius enim nihil e codice enotavit)', excidit e Mercerianis; sed restituta fuit ab Abreschio. BO.

Pag. 21. Προσμίξωμεν καὶ πειρασώμεθα τῆς καλῆς) Infra Ep. 7. sub fin. προσπαίζων ἅμα καὶ πειρώμενος τῆς καλῆς. Heliod. VII. p. 348. σὺ δὲ μηδὲ ἀποπειραθῇς τὴν ἀρχὴν τῆς κόρης. Achill. Tat. II. p. 125. ἔδοξεν ἀποπειραθῆναι τῆς κόρης. ABR. Cf. Aristoph. Plut. 150. ὅταν αὐτάς τις πένης πειρῶν τύχῃ. BAST. Philostr. Her. p. 58. ἀφανισμένου γοῦν ἐνταῦθα μοιχοῦ ποτὲ αὐτῇ γυναικὶ ἣν ἐπείρα: ubi illustravi nequitiam verbi πειρᾷν. Vide et locum Eustathii in nota Vulcanii ad Callim. H. Dian. 119. De verbo προσμίγνυμι cf. Wyttenbach. Anim. ad Plut. t. 1, p. 556; et qui multa diligenter notavit Letronn. in Horreo Encyclop. Millini April. 1813. Nemini tamen, puto, persuaserit facile in loco Plutarcheo Them. § 19. προσέμιξεν, pro Comici verbo προσέμαξεν, esse revocandum. Duritiem et absurditatem τοῦ προσέμαξεν Plutarchus callide molliebat monens a *Comico* dictum fuisse. Hic felix fuit Meursius, criticus sæpius absonus. BO.

Pag. 21. Σώφρονος) περὶ γάμον, videlicet, i. e. castæ. Sic τὸ σώφρων ubivis fere apud omnes puri græci sermoni

imitatores sumitur. Clem. Alex. Pæd. III. 2. Achill. Tat. I. [cap. 8.]. Πηνελόπης γάμος τῆς σώφρονος. Idem innuit Etym. M. sub voce Ἀφροδίτη. Cf. Eurip. Helen. [1700. forsan]. Vid. Heins. Introd. in Hes. c. 6. [extr.]. Etc. LAMB. Noster. I. 6. ἐσπούδακα σωφρονεῖν. I. 10. ὀφθαλμοὶ — σώφρονες. Philostr. Epist. 32. σωφρονήσασα ἐν οὐ σώφροσιν. Liban. Epist. 551. ὡπλισμένην σωφροσύνῃ : ubi Wolf. Poeta Ciceronis Divin. I. 31. » illa paulo ante » *sapiens*, virginali modestia. » Adde Heuman. ad Plutarchum de Educatione, pag. 154; Lennepium ad Phalar. Epist., pag. 362; Merrickium ad Tryphiodorum 164. Apollodorus Biblioth. III. 14, 6. in narratione Vulcani ἐρωτομανίας in Minervam : ἡ δὲ, ὡς σώφρων καὶ παρθένος οὖσα, οὐκ ἠνέσχετο: Claverius vertit apte : » Minerve, qui étoit vierge et très-*sage* ».... Nobis etenim *sage* sæpe idem valet τῷ *chaste* : vide Menagiana t. I. p. 57. Quum Helvetius scripsisset gallicissime, » Corneille *sage* fut resté avocat, » Harpius, qui Helvetium τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο, usum nostratium tunc oblitus, sic in Lyceo, t. 15. p. 392. philosophum reprehendit : » passons sur cette expression assez extraordinaire » (imo est *très-ordinaire*), *Corneille sage*, c'est-à-dire » *sans amour*, comme s'il suffisait, pour être *sage*, de » n'être pas amoureux, ou comme s'il n'y avait pas d'amour qui put s'accorder avec la sagesse. » BO.

Pag. 21. Τὸ πρόσχημα) Glossa codicis, ad hanc vocem ἡ ὑπόκρισις. BO.

Pag. 21. Τὸ ἀλουργὲς ἡμιφάριον) Ἀλουργὰ fere Veteribus τὰ ἁλιπόρφυρα, hoc est, quis tinctura e marina illa eximia purpura. Sed et pro succinctiore veste invenias usurpatum, qualis trabea erat, quam ἀλουργίδα vocat Plutarchus; qualia amicula matronarum, quæ superinductæ prodibant foras, domi ponebant, aut ubi ad vicinas venerant, ut, in Epist. seq., mulier fugit relicto amiculo quod posuerat in convivio. Succinctiorem esse vestem ostendit vel τὸ τοῦ ἡμιφαρίου vocabulum, quod Suidæ ἥμισυ τοῦ ἱματίου. Matronarum esse, aut earum quæ matronarum in modum ornatæ, indicat etiam locus in fine Epist. 19. MERC. Meursius in Gloss. Barb. scribit ἡμιφόριον. Etc. LAMB. Glossa in codice : πορφυροῦν· τὸ τοῦ ἱματίου ἥμισυ. Meursii et Cangii ἡμιφόριον idem esse vestimentum puto τῷ ἡμιφαρίῳ. Nec diversum credo τὸ μαφόριον, quod multis exemplis illustravit Cangius. Philo Carpasii ad Cantic. Cant. 5, 7. Θέριστρον λέγει τὸ λεγόμενον μαφόριον. Passio S. Theclæ in Grab. Spicil. t. 1, p. 119. τοῦ μαφορίου αὐτῆς ἐπελάβοντο. BO.

Pag. 21. Οἶδα γὰρ οὐχ ἥκιστα εἰς τὸ κινδυνεύειν ἀφικνουμένους) Edit. et cod. sine οὐχ. BO. Scribe ἀφικνούμενος. Similis locutio Ep. 1. [p. 9. *cf. not.* p. 248.] οἶδα—εἰπών. Et 5. [p. 14.] οἶδα—πλανηθεὶς. MERC. Cave mutes. De utroque enim loquitur Philochoro, non de se uno..... PAUW. Vere haud dubie Mercerus : *neque enim didici in periculum me præcipitare*, vel *minime didici caput periculis objicere*. Græcismo noto pro ἀφικνεῖσθαι, quem

et restituo Luciano in Caucaso c. 13. extr. εἴσομαι πεπονθώς. Sic nempe legendum conjicio pro ἔσομαι quod editur. Achill. Tat. v. p. 351. οἶδα νικωμένη. Heliod. I. p. 47. Arist. Av. 1640. Idem Eccles. 516, 547. Xenoph. I. Cyr. p. 88. Edita lectio vel alios diceret ab Hippia et Philochoro diversos, vel utrumque comprehenderet simul. Prius hic foret absurdum, nec posterius admittit loci sententia, et, si sineret, scriptum saltem oportebat οὐχ ἥκιστα. etc. ABR. Οἶδα γὰρ ἥκιστα σφάλλεσθαι (vel σφαλλομένους) τοὺς ἥκιστα εἰς τὸ κινδυνεύειν ἀφικνουμένους. REISK. Pausan. IX. 13. p. 39. ἐς ἅπαν ἀφικομένους κινδύνου. Conjicio, οὐχ ἥκιστα ἀφικνουμένους. Accusativum ne tentes. Similiter excidit οὐχ ante ἥκιστα in Plutarcho Thes. c. 2. BAST. Hæc Bastii opinio vera visa est: *intelligo enim nos non in minimum venisse periculum.* Timæus Lexicogr. Οὐχ ἥκιστα· πάνυ: Vide ibi Ruhnken. atque adde Schweb. ad Onos. p. 65. BO.

Pag. 21. Ἐπιῤῥαπίζειν) Sic codex. Samb. ἐπιῤῥαπίζει, quod conjectura facili sanaverat Mercerus, recepta ab Abreschio. BO. Attice, quidquid veteres Magistri de voce ῥαπίζειν obverterint. Tum recte, ait Munckerus, Matthæi 5. 39. verba, ὅστις σε ῥαπίσει κατὰ τὴν δεξιὰν σιαγόνα, Erasmus vertit, *alapam impegerit.* Latius hæc, quam a Munckero factum, discussa et adstructa videre potes in Scaligeranis, quo te nunc amandamus. Etc. SCHURTZ.

Pag. 21. Ἐπιῤῥ. κατὰ κόῤῥης) Ach. Tat. v. p. 341. ῥαπίζει με κατὰ κόῤῥης. II. p. 119; VI. p. 405. Liban.

Orat. VIII. ult. Etc. ABR. Plato Gorg. vol. 4. p. 172. καί σε ἴσως τυπτήσει τις ἐπὶ κόῤῥης. BAST. Hic ad κατὰ κ. glossa in codice : κατὰ προσώπου. De voce κόῤῥη vide not. ad Epist. Diogenis p. 231, 294. BO.

Pag. 21. Ἀφυὴς εἶ, ὦ!) Editiones, præter Polyzoïcam. εἶς, Polyz. εἶ. Codex ἀφ. εἶ ὁ. Illud ὁ mutavi in ὦ! BO.

Pag. 21. Ἀφυὴς — καὶ ὅλ. ἀπαίδευτος Ἀφρ.) Venus ad Paridem ap. Lucian. D. D. 20. 14. νέος εἶ σὺ καὶ ἄγροικος. Apul. II. Miles. p. 35. » Oppido puer et satis peregrinus » es : » ubi vide Pric. Infra : σὺ δὲ τούτων ἄπειρος ἔτι. Luc. IV. Ἑταιρ. ἄπειρός ἐστι καὶ παῖς ἔτι. Philo Judæus p. 435 E. ABR.

Pag. 21. Καὶ διὰ μέσου) Cf. Abresch. ad I. Ep. 13. p. 62. de vi copulæ καί. BO.

Pag. 21. Ἱλαρὰ πρὸς τοὺς ἀπαντῶντας) De Demetrio Phalareo ap. Athen. XII. p. 542 D. Duris : ἠβούλετο γὰρ τὴν ὄψιν ἱλαρὸς καὶ τοῖς ἀπαντῶσιν ἡδὺς φαίνεσθαι. Egressus quis deceat castam piamque virginem fuse persequitur Auctor de Virginit. p. 606. sqq., ubi quædam leges his Nostri verbis fere gemina. ABR.

Pag. 21. Τῶν μύρων ὅσον ὄζει) Ob sequens ὅσον, quod refertur ad τοῦ κτύπου, videri posset hic quoque scriptum ὅσων. Emendatio firmatur ex Luc. Vit. Auct. 12. ubi pari modo legimus, ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων. ABR.

Pag. 21. Ψελλίων) Glossa in codice : κόσμος τοῖς ἄκροις τῶν βραχιόνων ἐντιθέμενος. BO. Simile quid ap. Dionem

Cass. in Fragm. libri 79. de Heliogabalo: γυμνὸς ἐπὶ τῆς θύρας αὐτοῦ ἑστὼς, ὥσπερ αἱ πόρναι, καὶ τὸ σινδόνιον χρυσοῖς κρίκοις ἐξηρτημένον διασείων. BAST. Obiter notabo consuetum hunc esse vocis κρίκος tonum; sed in Dionis Chrys. Charidemo p. 554, pro κρίκων et κρίκους, codicem 2958 habere κρικῶν et κρικούς. BO.

Pag. 22. Ἀκροχειρίζουσαι) Sambucus ἀκροχερίζουσαι; et sic Codex. Merceri secunda, ἀκροχερόζουσαι: tertia, ut videtur, ἀκροχειρίζουσαι, et sic Pauw., Abresch. et Polyzoïs. BO. Sambucus dedit ἀκροχερ., quo modo prorsus quispiam meo Suidæ exemplari ex Eustrat. ad Arist. Ethic. III. 1. adscripsit ἀκροχερίζεσθαί ἐστι. ABR.

Pag. 22. Προσκαλοῦσαι) Erat vir doctus qui tentabat προκαλ. Auctorem quæro qui activum προκαλεῖν adhibuerit. ABR.

Pag. 22. Ἐκ τῶν ὀνύχων τ. τ. λ.) Diogenian. V. 16. Ἐκ τοῦ κρασπέδου τὸ πᾶν ὕφασμα (cod. Mazar. A 86. omittit πᾶν)· ὅμοια (cod. idem, ὅμοιον)· ἐκ γεύματος γινώσκεις, τὸν Αἰθίοπα ἐκ τῆς ὄψεως (cod. ἐκ τ. ὄψ. τὸν Αἰθ.), ἐκ τῶν ὀνύχων τὸν λέοντα. Cf. Apostol. Cent. VIII. 2. Optima notavit Erasm. Chil. I. 9, 34. BO.

Pag. 22. Ἀλλ' ἐλπίδες καλαί) Voculam priorem male omissa fuit in Mercerianis. Pauwius reclamavit. BO. Xenoph. III. Cyrop. p. 207. πολλαὶ ἡμῖν καὶ καλαὶ ἐλπίδες. Et iterum p. 208. ubi ex Eurip. vid. Hutchins. ABR. Liban. t. 4, p. 155. ἐλπίδες αὗται καλαὶ καὶ ψυχαγωγίαι

λόγων. Alciphroni I. Epist. 17. restituendum, ἐλπίδες οὖν. BAST.

Pag. 22. Αὐτὸ δείξει, ὁ τὸν ποταμὸν καθηγ. ἔφη.) Samb. et cod. τῶν ποταμῶν. Abresch. e Merceri conjectura τὸν ποταμὸν, et sic reponi volebat Schott. ad Suidæ Adag. III. 90. jubente Platonis loco. Polyaenis pessime, τῶν ἑταιρῶν. BO. Lege τὸν ποταμόν. Habet a Platone, in cujus Theæteto [p. 200 E.]: ὁ τὸν ποταμὸν καθηγούμενος, ὦ Θεαίτητε, ἔφη, ἄρα δείξει αὐτό. Qui vadum præibat in fluvio, rogatus num profundus amnis, » ipsa res docebit, » inquit. MERC. Proverbii usus est, cum ex ipso eventu sermonis veritas apparet, vel, ut Ovidii [Epist. 2. 85.] verbis utar, cum *Exitus acta probat.* Huc item facit illud Alciphronis Epist. ult. οὐ δεῖ λέγοντι πιστεύειν, ἀλλ' ἰδεῖν, ὥς φασι. Atque hoc est quod Græci poetæ dicunt βλέποντα μαρτύρια. Lucret. V. [105.]: » dictis dabit ipsa fidem res. » Etc. LAMB. Cf. Schott. Collect. e Suida Cent. III. Num. 90. ubi Comici locus, quem citat, extat in Lysistr. 375. ABR. Nicet. Eug. VIII. 26. variata oratione: Τὸ πρᾶγμα πάντως ἐξελέγξει καὶ μόνον: ubi cf. quæ notavi. Apud Theocritum XV. 77. proverbium eadem formula adponitur: » ἔνδοι πᾶσαι, » ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας. BO. Cf. Vales. ad Harpocrat. p. 341. BAST.

Pag. 22. Τὸ δὲ προσδοκώμενον φανερῶς, εἰ θέλοι, ῥᾷστα γένοιτ' ἄν) Mercerus proponit φανερόν. Cod. φανερῶς. BO. Recte Mercerus. Εἰ θέλοι, *an velit.* Perperam ille, *si vis.* PAUW. φανερὸν ὡς, εἰ θέλοιμεν, ῥᾷστα. REISK.

secutus distinctionem edit. Samb. tueor φανερῶς. De loquendi formula, qua εἰ θέλοι per se subsistat, mihi cum non constet, lego cum Mercero, in versione, εἰ θέλεις, vel εἰ θέλοις. » Ceterum quod speratur manifesto » facillime contingat, si velis. » Etc. ABR. Intelligo cum Pauwio εἰ θέλοι, *an velit*. φανερῶς servandum. Βούλομαι, θέλειν, *velle*, verba sunt hac in re propria. Noster mox, θέλουσιν ὀφθαλμοῖς, ubi not. Et I. 24. θέλω δὲ Λυσίαν. Nemesianus Ecl. 4. 18. » non possum *nolle* negantem (1) »: ubi cf. Burman. Martialis VI. 40. » hanc *volo*, te *volui* : » fere ut apud Marivalxium nostratem in Ludo Amoris et Fortunæ I. 2. » vous me voulez, je vous veux : vite un » notaire! » Lucianus H. V. II. 19. οἱ παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες. Idem Tim. 16. ἀφιεὶς (γυναῖκα) ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις. Anonymus Anthol. Palat. V. 2. Τὴν καταφλεξίπολιν Σθενελαΐδα, τὴν βαρύμισθον, Τὴν τοῖς βουλομένοις χρυσὸν ἐρευγομένην : ubi puto cum Brodæo, vel dissentiente Jacobsio, ἐρευγομένην hic esse, » assidue et putide nummos usque loquentem : » quo de usu verbi ἐρεύγεσθαι cf. not. ad Nicetam Eugen. p. 137. Diphilus Athenæi VII. 39. Λαλῶν τὰ ναῦλα καὶ δάνει' ἐρυγγάνων : quod est simillimum. Martialis XI. 58. » Cum me *velle* vides, tentumque, Telesphore, sentis, » Magna rogas : » id est, χρυσὸν ἐρεύγῃ θέλοντι ἐμοί.

---

(1) Hic est Burmanni textus. Wernsdorfius edidit majore cum auctoritate : » Possum non *velle* negantem ? « optime, modo absit interrogatio. Protervæ sic minabitur amicæ, ut recte monuit olim Barthius.

Harpago in Molierii Avaro III. 5. » toujours de l'arge » il semble qu'ils n'ayent rien autre chose à dire : de l' » gent! de l'argent! de l'argent! Ah! ils n'ont que ce m » à la bouche, de l'argent! » ἀεὶ χρυσὸν, χρυσὸν, χρυ ἐρεύγονται. BO.

Pag. 22. Προσειπὼν) Correctio Merceri, recepta Abr. et Polyz. Codex et Samb. πρὸσεῖπον. BO.

Pag. 22. Ὦ γύναι) De hac compellatione egi ad Nice Eugen. p. 348. Habes infra iterum Ep. 5. p. 26; II Ep. 17. BO.

Pag. 22. Ὁμιλῆσαι) Vide infra Abresch. ad I. 10. p. 45 de hoc verbo. BO.

Pag. 22. Τῇ θεραπαίνῃ) Hæc negotia per ancillulas sæpius agebantur. In Epigrammate anonymo Anth. Palat. 5. 101. meretricularius homo Laidis cujusdam per forum vagantis ancillam seducit, cum qua de domina ipsius, de sperata nocte, de pretio fabulatur. Simalion Alciphronis I. 35. Petalæ suæ ancillulis de dominæ arrogantia conquerebatur; nequicquam. Atque ipse Nicetæ Cleander, etsi ineptior, multa solerter a Calligonæ servulabus de ejus pulchritudine rescivit. Cf. et II. Ep. 19. BO.

Pag. 22. Οὐδὲν ἀνάργυρον αἰτήσομεν ἀφροδίτην) Sic codex, quod restituendum fuit. Editiones, ἀφροδίτως. Cum Mercero malim insuper οὐδέ, potius οὐδ'. BO. Infra Ep. 14. ἀνάργυρον οὐδὲν ταῖς ἑταίραις πιθανόν. Sed hic legendum omnino: οὐδὲ ἀνάργ. αἰτ. ἀφροδίτην. MERC. Non ille-

pide Mercerus. Quia tamen venustas est in οὐδὲν repetito, fors legendum potius, οὐδὲν ἀν. αἰτ. ἀναφροδίτως. Etc. PAUW. Οὐδὲν — ἀφροδίτης, » nihil Veneris, nullam par- » tem veneream, nullam gratiam veneream. » REISK.

Pag. 22. ὅσον αὐτὴ ἂν ἐθέλῃς· ἐθελήσεις δὲ, οἶδ᾽ ὅτι, τὰ μέτρια) Caute hoc addit Hippias, quod norat Laïdas has immodicum solere poscere. Quintil. Decl. 1. 6. » Me- » retriculæ amor immodica poscentis. » Et hinc *meretricum poscinummia* in Apul. x. Miles. p. 225. ubi vide quæ notat Pric. ABR. Sumta sunt, observante Salmasio, e Platonis Ep. VII. τὰ περὶ Δίωνα ὑπάρξει ταύτῃ γενόμενα ὅπῃ περ ἂν αὐτὸς ἐθέλοις. Θελήσεις δὲ οἶδα ὅτι τὰ μέτρια. SCHURTZ. Verba sunt Dionysii Tyranni apud Platonem, non Platonis, quod notavi ad Diogenis Epist. 1. p. 280. ubi hunc locum cum Aristæneteo contuli, ignarus vel oblitus Salmasianæ animadversionis; addens insuper Plethonem 1. 19, monensque ap. Aristænetum pro edita lectione ἐθέλοις, quam et habet codex, reponendum esse ἐθέλῃς, quod, ut vides, reposui. Atque textus Dionysii, saltem in Cujaciana, qua nunc utor, p. 296, et in Bipontina, p. 125, exhibet recte ἐθέλῃς, non ἐθέλοις, quod adposuit Salmasius. Conferendum lepidum epigramma Philodemi, in Anal. 4, ubi meretriculam verbis lenificis compellans, ὃ θέλεις δώσομεν, ait. Color non disparilis infra II. 7. ποιήσεις; ποιήσεις, οἶδα ἐγώ. Diogenes Ep. 3. Cujac. ὅπως καὶ τέλος ἐπιθῇς σπούδασον· ἐπιθήσεις εὖ οἶδα. BO.

Pag. 22. Ἐθελήσεις — τὰ μέτρια) Aristoph. N. 1142

Ἐμοῦ μέτριά τοι καὶ δίκαι' αἰτουμένου. Euripides Suppl. 750. non sollicitandus : Ἐτεοκλέους τε σύμβασιν ποιουμένου, Μέτρια θέλοντος. BO.

Pag. 22. Οἶδ' ὅτι) Hæc verba interpunctione sic a ceteris sejunxi; nam, etsi in hac quidem sententia possint cum ἐθελ. apta syntaxi jungi, sæpe alibi ita collocantur ut elliptice pendeant. Demosth. in Conon. init. τούτου συγγνώμην ἕξετε, εὖ οἶδ' ὅτι, πάντες. Idem de fals. Leg. t. 2, p. 102. Tauchn. ὡς ἅπαντες, εὖ οἶδ' ὅτι, τὸν λόγον τοῦτον ἀκηκόατε : p. 114. ὥστε.... πάντας.... ἐλεεῖν, εὖ οἶδ' ὅτι, τὰς ἀτυχεῖς καὶ ταλαιπώρους ἀνθρώπους. Sophocles Antig. 276. Πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ' ὅτι. Lucianus Jup. Trag. 23. ὅπερ οἱ ἄλλοι, εὖ οἶδ' ὅτι, ποιήσετε. Cf. Bergl. ad Alc. I. 38. et Wolf. ad Leptin. § 147. ubi verba Oratoris sic ad editoris doctissimi mentem distinguenda : οὐκ, οἶδ' ὅτι, δεῖ πλείω λέγειν. Et cum negatione reperitur hæc parenthetica locutio in Eurip. Suppl. 405. Ἔα! λόγων τίς ἐμποδὼν ὅδ' ἔρχεται; Καδμεῖος, ὡς ἔοικεν (οὐ σάφ' οἶδ' ὅτι), κῆρυξ. Potest sic interpungi Plato Alc. I. 18. ἀλλὰ περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων, ἔγωγε οἶδ' ὅτι, καὶ εἰ μὴ ἑώρακας, ἀκήκοας γοῦν ἄλλων. Locus est intricatior in eodem Dialogo § 5. sic vulgo editus: ἐλπίδας ἔχεις ἐν τῇ πόλει ἐνδείξασθαι ὅτι αὐτῇ παντὸς ἄξιος εἶ, ἐνδειξάμενος δὲ, ὅτι οὐδὲν ὅ τι οὐ παραυτίκα δυνήσεσθαι. Velim scribere, ἐνδειξάμενος δὲ ὅτι, οὐδὲν ὅ τι οὐ π. Ita illud ὅτι post ἐνδ. elliptice pendebit ut in formula οἶδ' ὅτι : nempe ἐνδειξάμενος ὅτι παντὸς ἄξιος εἶ. BO.

Pag. 22. Οὐ τοσοῦτον ἐλεῶ τὸ τιτθίον) Codex a prima manu, οὐ τοσοῦτον ἐλεῶ τὸν τιτθίον : a secunda, ἐλεεῖς τὴν ἱππίαν. Mercerianæ et Pauwiana, ἐλεῷ. Abresch. ἐλεῶ.

Polyzoïs, ἐλεεῖ τὸ τιτθίον. BO. Multa fingi possunt et diversa valde. » Non miseraberis hujus infantuli? (Philo-» chori puta) Vix tantum dixerat, quum attrectare pa-» pillas cœpit: » paucis immutatis. Sed hæc non satisfaciunt mihi, et quærendus alius Æsculapius. MERC. Legendum forte: οὐ τοσοῦτον ἐλεοῖ τὸ τιτθ. » an tanti » non misereatur mammilla? » Τοσοῦτον, argentum, quod manu tenebat et ostendebat bellatulæ. Τὸ τιτθίον est appellatio blanda, quæ ipsam puellam hic denotat. Alias legi etiam posset: οὐ τοσ. ἐλέου τῷ τιτθίῳ; » nonne » tantum misericordiæ mammillæ? » Sensu perspicuo, si τιτθίῳ etiam de ipsa puella accipias. Visne tertium? Erunt qui prius ita efferre malint: οὐ τοσούτου ἐλεοῖ τὸ τιτθίον; » an tanto et pretio isto non misereatur mammilla? » Etc. PAUW. Munckerus locum corruptum esse, ut vere est in toto Aristæneto profligatissimus, apposito asterisco, monuit. Doctiss. Des. Heraldus (Salmasii verba sunt) legit, οὕτω σοι εἴη ἵλεων τὸ τιτθίον, » ita propitius tibi sit » infantulus. » Ἵλεως εἴη de diis tantum dicitur et ad deos tantum pronunciatur. Vide Platonem in Euthydemo [p. 273 E.] et alibi [*v. gr. Phædr.* § 84. *ubi Heindorf.*]. Et verissime conjecit. SCHURTZ. Abreschius Heraldi emendationem, οὕτω σοι εἴη ἵλεων τὸ τιτθίον, probat, et ipse nil melius novi. Intelligo τὸ τιτθίον de Amore: » sic » tibi faveat Amor! » Mutavi tantum τὸν in τό: a reliquis abstinui. Οὕτω vel οὕτως certum est; cetera non item. De hoc usu vocis οὕτως vide not. ad Nicet. Eugen. p. 107. Noster II. 13. οὕτως ἵλεως εἴη σοι Ἀφροδίτη. Conferendus

Martialis VII. 89. » I, felix rosa, mollibusque sertis No- » stri cinge comas Apollinaris : Quas tu nectere candidas, » sed olim (*Sic te semper amet Venus!*) memento. » Ovid. Met. VIII, 857; XIV, 763. Tibullus II. 5, 121. » *Adnue : Sic* tibi sint intonsi, Phœbe, capilli : » ubi Heyn. Adde Herald. ad Mart. V. 6. et omnino Brisson. de Form. I. 127. BO.

Pag. 22. Ἐνδοτικοῖς) Editiones, ἐνδοτέρω. Reiskius, qui vitium sagaciter odoratus fuerat, proposuit εὐδιωτέροις. Scripsi quod exhibet codex, monente Bastio ad Gregor. pag. 111. BO.

Pag. 22. Θέλουσιν ὀφθαλμοῖς) Τὸ Θέλειν hic ἐλλειπτικῶς sumitur, ut passim; nimirum, ἀντὶ τοῦ τὴν τῆς Ἀφροδίτης χάριν ὑποσχέσθαι Θέλειν. Achill. Tat. I. [c. 10.] πρὸς ἐρωμένην Θέλουσαν μὲν παρέχειν [quod est alienum, ob τὸ παρέχειν]. Noster I. 16. ἦν σφόδρα βουλομένης τὸ βλέμμα. Catullus ad se ipsum [VIII. loco non apte satis apposito] : » Ibi illa multa tam jocosa fiebant Quæ tu vo- » lebas, nec puella nolebat. » Epigramma ineditum Alcæi [Anth. Pal. XII. 29.] : Πρώταρχος καλός ἐστι καὶ οὐ θέλει, ἀλλὰ Θελήσει ὕστερον. LAMB. II. Ep. 5. αἰσθάνομαι τῆς φύσεως βουλομένης. Ovid. A. A. III. 88. » Gaudia nec » *cupidis* vestra negate viris. » BAST. Cf. pag. 303.

Pag. 22. Ἠρυθρίασε) Editiones ἐρυθρίασε, quod mutavi. Nihil fuit e codice notatum. Abreschius malebat ἠρυθρ.; reponere non ausus est : mirum! Noster I. 7. et 10. ἠρυθρίασε : I. 13. ἠρυθρία. Aristoph. Plut. 702. ὑπη-

ρυθρίασε : ubi codd. nonnulli, ὑπερυθρ. BO. Vide Fischer. ad Weller. p. 184. cujus auctoritate Zeun. in Xenoph. Apol. 8. edidit ἐναντιοῦντο. Infra in Nostro I. 25. legitur κατανάλωσαν, de qua augmenti omissione leguntur quædam in notis ad Thom. Mag. p. 55, 56. Lucian. t. 9, p. 153. Liban. pro Olymp. p. 85. ἀναλωμένης. Lucian. t. 6, p. 32. ἀντεξετάζετο : et p. 38. cod. Vatic. ἐξεργάσατο. Alciphr. II. 3, 15. ἤπειξε et ἔπειξε. In Achille Tat. III. p. 187. Salm. habes ἐλέει, et ibid. IV. p. 241. ἐλέησεν : at cod. Venet. in utroque loco ἠλέει et ἠλέησεν. In Heliodori lib. I, p. 27. ἔλαυνον : at cod. Venet. ἤλαυνον. BAST. In Xenophontis loco Codex ap. Zeun. exhibet ἠναντιοῦντο, et nullus dubito quin emendatiores sint Zeuniana editiones, quæ ἠναντιοῦντο exhibent. De κατανάλωσαν alia est quæstio. In Luciano codex habet κατεξητάζετο : *male* adscriptum nullo modo me movet. Varietas ἐξεργάσατο est calami vitium. BO.

Pag. 22. Ἀπέστειλεν — αὐγήν) Editiones διαυγήν. Sed quum, notante Bastio, in codice syllaba δι punctis notetur, delendæ ejus signo, eam delevi. De illis punctis vide supra p. 286. BO.

Pag. 22. Αὐγὴν οἷα πέφυκεν ἀπαστράπτειν ἐξ ἀπέφθου χρυσίου) Abreschius editum οἷα mutavit in ὅΐα. Polyzoïs servavit οἷα : οἷα legitur in codice, et poterat fere retineri. Glossa in codice ad ἀπέφθου· ἑφθὸς, ὁ ἑψητός. BO. Lexica ex Luciano [Somn. § 7.] χρυσίον, οἷαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον. ABR. Lucian. t. 3. Bip. p. 185. χρυσοῦ ἀπέ-

φθου τάλαντα ἑκατόν : ubi vid. schol. Vide omnino notam Locellæ in Eckhel. Doctr. Num. vol. 1. p. xxiij sq. BAST. Scholiastes Luciani Catapl. § 9. ad quem lectorem remittit Bastius hæc habet : ἀπέφθου· εὐρίζου, τοῦ πολλάκις ἑψηθέντος, ὥστε γενέσθαι ὀβρύζου. Gronovius pro εὐρίζου emendat ὀβρύζου, sicque legi dicitur in codice quodam. Sed in hoc codice ὀβρύζου est alia vox, alia lectio, non varietas vocis εὐρίζου, quam mutandum moneo in εὐροίζου. Non dubitabit qui viderit Herodiani Epimerismos p. 252 cum nota, et quæ monui ad Hierophilum p. 257. Et æque falsus est Meursius Opp. t. 7. p. 354. in Constantini Man. Annalibus, pro Ἔστιλβεν ἥλιος λαμπρὸν ὡς εὔροιζον χρυσίον, scribere jubens, ὡς ὄβρυζον χρυσίον. Adde de ἀπέφθῳ χρυσίῳ Observ. Sel. Hal. t. 10, p. 92. sqq.; Ameilhon. in Memor. Acad. Inscr. t. 46, 509, 516; Schweighæus. ad Herod. 1. 50. BO. Ἄπεφθον χρυσίον aurum sæpe recoctum, ut obrysum fiat, dici Munckerus notat, jubetque eam in rem consulere Scholia Thucydidis ad lib. II. [c. 13.]. Concordat Plinius libr. 33. cap. 3. SCHURTZ.

Pag. 22. Τότε δή) Emendatio Merceriana pro Sambuciano τόδε δὴ, recepta ab Abreschio et Polyzoe, probata a Bastio. Codex, τόδε δή. Hæc formula legitur statim et Epist. 5. BO.

Pag. 22. Οὐ χρόνον μακρόν) omisit male Polyzoïs. BO.

Pag. 25. Παρ' ὀντιναοῦν ποιοῦμαι δεινόταῖος εἶναι) Sambucus : ὄντινα οὖν ποιοῦται δεινόταῖον εἶναι. Quod

dedi legebat Casaubonus apud Mercerum; et Pauwius probabat ποιοῦμαι δεινότατος εἶναι, quod recepere Abreschius et Polyzoïs. Codex perspicue ποιοῦμαι: adjectivum exhibet, eo compendio, quod, monente Bastio, nunc ον, nunc ος significat. BO. Sunt hæc ad verbum descripta ex Plat. Theage p. 10 G [*quod viderat et Salmasius*]: ἐγὼ—τυγχάνω οὐδὲν ἐπιστάμενος, πλὴν σμικροῦ γέ τινος μαθήματος τῶν ἐρωτικῶν· τοῦτο μέντοι τὸ μάθημα παρ' ὁντινοῦν ποιοῦμαι δεινὸς εἶναι καὶ τῶν προγεγονότων ἀνθρώπων καὶ τῶν νῦν. Cyrus ap. Xenoph. Cyrop. VIII. p. 619. πάνυ γὰρ δεινός εἰμι ταύτην τὴν τέχνην. Gregor. Nyss. Vit. Mos. p. 68. Βαλαὰμ ὃς ταῦτα δεινὸς ἐποιεῖτο εἶναι. Quibus ex locis usum insuper observabis *profitendi sibique vindicandi* verbi ποιεῖσθαι. Hesych. ποιεῖσθαι· προσποιεῖσθαι. Etc. ABR. Ποιοῦμαι, i. e. ὑπισχνοῦμαι, προσποιοῦμαι, quibus verbis in simili re utitur Plato Men. t. 4, p. 370. Ælian. H. A. IX. 42. τῶν τὰ οὐράνια εἰδέναι ποιουμένων. BAST. Noster hic scripsit ὁντιναοῦν pro Platonico ὁντινοῦν, et ita se gessit supra sub Ep. II. finem. BO.

EPISTOLA V.

Pag. 25. πανηγύρεως) » An *nundinæ* potius reddendum? » subjecit Salmasius. SCHURTZ. *Nundinas* vertit in Eumathio Gaulmin. cujus vide not. p. 36. Sed hic aptis-

sima est Merceri versio. BO. De voce πανήγυρις cf. Villoison *Trois^e. Lettre sur l'Inscr. de Rosette* p. 45. Lucian. Phal. t. 2, p. 190. [c. 2.] jungit simul πανήγυριν et δημοθοινίαν. BAST.

Pag. 25. Προαστείῳ) Glossa in cod. ἔξω τοῦ ἄστεος. Et ad πανδημεὶ glossa : σὺν παντὶ τῷ δήμῳ. BO.

Pag. 25. Δημοθοινίας) De hac voce vid. Etym. M. Solebant nempe Veteres, per occasionem alicujus festi et δημοτελοῦς ἑορτῆς, in deorum templis epulas celebrare de reliquiis hostiæ quam mactaverant. Meminit Aristoteles de Mundo 6. γίνονται δὲ καὶ δημοθοινίαι νόμιμοι καὶ πανηγύρεις.... quem locum explicans Apuleius, » sunt » inquit » et publicarum epularum apparatus et lectisternia deo» rum, et dies festi. » Et forte hoc est quod Plautus Trin. III. 4. *coenam popularem* vocat. LAMB. Glossa: δημίου εὐωχίας. Schol. ad Luc. Phalar. δημοθοινίαις vertit, ταῖς τοῦ δήμου εὐωχίαις ἢ θυσίαις. Adde Spanh. ad Jul. Cæs. *Preuv.* p. 11. Parthenius c. 13. τινὸς ἑορτῆς καὶ θυσίας παρ' Ἀργείοις τελουμένης ἐν ᾗ δημοσίᾳ πάντες εὐωχοῦνται. Id. c. 32. ἑορτῆς δέ ποτε τοῖς Χάοσι δημοτελοῦς ἀγομένης καὶ πάντων εὐωχουμένων. BO.

Pag. 25. Ὀνόματι γ. οὐδὲν δέομαι λέγειν) Quum non recorder ita loqui solere alios, etsi linguæ genio non repugnet, suspicor scriptum fuisse, ὄνομα γάρ τί δέομαι λέγειν ... Aristides t. 1, p. 601. τοὔνομα οὐδὲν δέομαι λέγειν. — Verissima mihi videtur Valcken. emendatio, legentis: ὀνομαστὶ γὰρ οὐδ. ABR. Ἴσως: ὄνομά τι. HUET. Perperam

tentat Abresch. Sic enim Plato Apol. p. 360 D. ὀνόματι γὰρ οὐδὲν δέομαι λέγειν. WYTT. Ipse Abresch., errore suo notato, Platonis verba apposuit in Auct. Diluc. p. 250, monens insuper supplendum hic αὐτὴν, apud Platonem αὐτόν. In Demosthenis Midiana 17. vulgo editum legitur, ἐὰν ἐπὶ συμφοραῖς τινῶν γεγονότων ὀνόματι μνησθῶ: recepta fuit a Spaldingio Reiskii conjectura ὀνομαστὶ, quam dicit egregiam, dixerim ego inutilem. — Eunapius p. 41, 42. τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι λέγειν. BO. Libanius t. 4, p. 777. ὀνόματι καλοῦσα τὴν κόρην. Adverbio usus est Longus IV. p. 123, 14. τοὺς τράγους ἐκάλεσεν ὀνομαστί: et p. 133, 16. ἐκάλεσέ τινας αὐτῶν ὀνομαστί. Xenoph. Ephes. I. 10. Heliod. I. 85; II. 112. BAST.

Pag. 25. Αὐτὸς ὁ Χαρ.) Maxima hic latet vis in voce αὐτὸς, quæ tum apud Græcos tum Latinos [*ipse*, nempe] honoris appellatio est, sic ut sæpius etiam propriorum nominum loco usurpetur, cum de superioribus sermo sit. Seneca Med. II. 1. » *ipse* est Pelasgo tumidus imperio » Creon. » Arnob. IV. adv. Gent. pro Jove absolute *ipse* ponit: » ex Semele atque *ipso* Liber. » LAMB. Locus Arnobii IV. p. 141. non commode fuit adlatus, puto. De hoc usu vocum αὐτὸς et *ipse*, videndus omnino Casaub. ad Theophr. c. 2. Addantur Fischr. ibid.; Hœpfn. ad Cyclop. 24; Westerh. ad Ter. Andr. II. 2, 23.; Dœring. ad Catull. LXIV. 43.; Burm. ad Virg. G. IV. 82.; Wernsd. ad Pervig. Vener. 13.; Rup. ad Juven. I. 62. Ceterum hæc notavi ob Lambecii animadversionem, alias magis quam hic loci profutura. Etenim quam sibi finxit em-

phasim in pronomine Lambecius, equidem non perspicio. Voluit tantum Auctor significare Charidemum, quum *ipse*, αὐτὸς, mulierculam e foro ad se invitaret, rem fecisse subimprobiorem, et quæ juvenem bene moratum non deceret. BO.

Pag. 25. Οἶσθα δὲ τὸν νέον ὡς ἐρωτικός) Nota loquendi consuetudine dictum pro οἶσθα δὲ ὡς ἐρωτικὸς ὁ νέος: quæ, quamvis statim obvia, tamen est ubi non statim perspicitur. Lactant. de F. S. c. 2. » hujus libri munus » est, *philosophiam* quoque *ostendere*, quam inanis et » falsa sit. » Confer multis Davis. ad Cicer. N. D. I. 26. quosque citat, itemque Raphel. ex Arriano ad Joh. 8. 54. atque Grot. I. ad Cor. 10, 16.—Formulam οἶσθα γὰρ τὸ καὶ τὸ habes etiam alibi: I. ep. 22. οἶσθα γὰρ τὸν νέον καὶ τὸν τρόπον αὐτοῦ: ubi vide. Heliod. IV. p. 171. οἶσθα δὲ δήπου τὸν ἄνδρα. Basil. Epist. 169. ABR. Hippocrates Aph. I. 9. ξυνλεκμαίρεσθαι δὲ χρὴ τὸν νοσέοντα, εἰ ἐξαρκέσει τῇ διαίτῃ. V. 40. γυναῖκα ἢν θέλῃς εἰδέναι, εἰ κύει. Demosthenes in Macart. t. 4, p. 160. αἰσθήσεσθε τούτους ὅτι εἰσὶ βίαιοι: in Steph. p. 213. γνοίη τις ἂν αὐτοὺς ὅτι ψεύδονται. Cf. ibid. p. 234, 253, 260, etc. Aristophanes Nub. 95. 1247. et ibi Bergl.; Plut. 55. et ibi Kust. et Ducas. Eadem parenthetica sententia Phalaris Ep. 137. Κλεαινέτην (οἶσθα δήπου ἣν λέγω). Plutarchus Colot. 2. Ἀριστόδημος ὁ Αἰγιεὺς (οἶσθα γὰρ τὸν ἄνδρα). Martialis VII. 50. » Pompeium quæras (*et nosti forsitan*) Auctum. » In codice Glossæ ad οἶσθα, ἐπίστασαι: ad ὡς, ὅτι ἐστὶν ἢ ἦν. BO.

Pag. 25. Προϊοῦσαν) Editiones προσιοῦσαν et sic codex. Polyzoïs tamen προϊοῦσαν, sed ex mente Abreschii. BO. Manifesto corruptum προσιοῦσαν: lege προϊοῦσαν. Epist. præced. διὰ μέσου τοῦ ἄστεος—προῄει. Ep. 9. γυνή τις ἐν ἀγορᾷ προϊοῦσα. Et ibid. ὡς δὲ προϊόντα τὸν ἑαυτῆς εἶδε μοιχόν. Ep. 10. εἰς διδασκάλου προϊόντα. Noster rursus Ep. 19. Ceterum eadem ratio est τοῦ προελθεῖν et προσελθεῖν, infra Ep. 22.; ut et nominum πρόοδος, προέλευσις, et Latin. *processus*, *procedere*, *progredi*, *progressus* et *egressus*. Vid. pluribus T. Hemst. ad Luc. Prom. c. 6. Etc. ABR. Male προσιοῦσαν. Sic προϊέναι in Xenoph. M. II. 1. 22. ubi Reisk. male substituere vult προσιέναι, quod jure merito reprehenditur ab Ern. Vide Brunck. ad Eccles. 51. BAST.

Pag. 25. Ἀγκιστρεύει) Muneribus scilicet datis vel promissis. Jacobsius ad Dioscoridis Epigr. 3. notat sæpe verba rei piscatoriæ ad rem amatoriam transferri, et hoc ipso Nostri exemplo utitur. Noster I. 7, 17; II. 23. eisdem tropis utitur; ubi vide notas, collatis quæ scripsi ad Nicetam pag. 317. Transferuntur apte venatoria ad invitamenta quæque et allectiones cujusvis generis. Isidorus Pel. I. 102. ὥσπερ οἱ ναυτικοὶ βρώματι τὸ δέλεαρ καταχρύπτουσι, καὶ τοὺς ἰχθύας ἀπροόπτως ἀγρεύουσιν, οὕτως οἱ πονηροὶ τῶν αἱρέσεων σύμμαχοι, τῇ χρηστολογίᾳ τὰς ἑαυτῶν κακονοίας καλύπτοντες, ἀγκιστρεύουσι τοὺς ἁπλουστέρους πρὸς θάνατον. Idem V. 458. ubi de Harpocrate sophista: ὁ μὴ πλῆθος νέων περιιὼν καὶ θηρεύων..... ἀλλ', οὓς ᾔδει

σπουδαίους ἐσομένους, τούτων ἐπιμελούμενος, τὸν βίον κατέστρεψε. Quis crediderit Schottum ultima verba, quæ significant » e vita excessit » sic potuisse vertere? » vitam » moresque potissimum format. » Exempla euphemismi hujus præbebunt quærenti Græcæ Ellipses Schæferianæ in Βίος. BO.

Pag. 25. Δαιτυμόνων) Sic codex, cum glossa, τῶν ἀριστώντων φίλων. Sambucus, δαιτυμένων. Mercerus veram lectionem facile conjecerat, et Abresch. illam reposuit. Multus est de hac voce Bœckhius in Specim. Timæi edendi: cf. Barth. ad Zachar. p. 315. Theophylactus Simoc. Epist. 44. αὔριον ἔσομαι δαιτύμων: Cod. Reg. 3047. ἔσο μοι, melius, ut ex Epistola ipsa legenti patebit. Idem Ep. 29. ἧκέ μοι πρὸς τοὔλαιον αὔριον (ἐνδημήσαιμι γὰρ τοῦ ἄστεος) καὶ δαιτύμων ἔσομαι, φίλτατε: et hic velim ἔσο μοι. Hæc formula, ἔσο μοι, reperitur et in Ep. 59. συνέριθος ἔσο μοι μεσημβρίας ὥρᾳ. BO.

Pag. 25. Ὁ χρυσοῦς ἑστιάτωρ) In laude ubique χρυσοῦς de homine elegantiore. Habes sæpe in his Epistolis, et passim latinis ac græcis scribtoribus. Apuleius Miles. [v. p. 98.]: » O nos beatas, quas infantis aurei nutrimenta » lætabunt! » MERC. Χρυσοῦν vocat more solito scriptorum, qui optimum quemque aureum vocant, morum differentiam a metallorum proprietate sumentes. Causam ejus rei babes apud Hieroclem Procem. in Carm. Pythag.; quem locum elegantissimum vide. LAMB. Vide supra p. 205 et 206. Cui non redit in mentem Horatii » *aurea*

mediocritas?» Cf. Heyn. ad Tibulli I. 1. 58. *anius aurea*. Hæc utique vera; sed in hoc ipso loco χρυσοῦς « figurate is ita adpellatur qui imprudens magnas turbas daturus videbatur » : verba sunt Bergleri ad Alciphr. III. 17. qui Mercerum reprehendit, et sensum illum ironicum quem proponit exemplis adstruit. Bastius, qui et Bergleri locum noverat, præterea monet videndum Luc. t. 8, p. 12 [adv. Indoct. § 9.]. Poteris igitur cum ironia vertere, *optimus ille exhibitor*. Quid tamen vetat vocem serio capere, ut χρυσοῦς ἐστὶ. idem sonet τῷ καλὸς ἑστιάτωρ Athenæi IX. 28? BO.

Pag. 25. Ἑστιάτωρ) Munckerus, inducto *exhibitoris* vocabulo [in Merceri versione], *convivatorem* substituit. *Convivator* est qui Varroni et Juvenali *magister* dicitur, *dictator* et *strategus* Plauto, *pater cœnæ* Horatio, *modimperator* eidem Varroni apud Nonium, et *convivii dominus* illi eidem apud A. Gell. XIII. 11. Alias ejus compellationes omitto. SCHURTZ. Ἑστιάτωρ Græcis est quem Macrob. Sat. I. 7. *regem convivii* vocat. Vid. Harpocr. et Suid. Athenæus IX. de Laurentio symposiarcho, ὁ καλὸς ἡμῶν ἑστιάτωρ Λαυρήνσιος. Differentiam eamdem inter τὸ δαιτύμων et ἑστιάτωρ (de qua Suidas) notat etiam Plato in Timæo ab init. LAMB. Glossa codicis ad ἑστ. ὁ τὸ ἄριστον ποιῶν. BO.

Pag. 25. Εἰσῄει) Codicis glossa, εἰσέρχεται. Et mox ad ὑπέδυ· ὑπεισῆλθε. BO.

Pag. 25. Θᾶττον νοήματος) Proverbiale est θ. νοήμ. quo

præter Abreschianam et Polyzoïcam. Abreschius ma[illegible] suam conjecturam ἐπιδώσεις male textui inseruit. BO.

Pag. 26. Αὐτῷ — διενοχλοῦντα) Suidas : διενοχλῶ σοι καὶ αἰτιατικῇ. Infra II. Ep. 13. Etc. ABR.

Pag. 26. Ἑτέρωσε παρατρέψω) Codex et Merceriana, ἑτέρως. Abresch. e conj. edidit ἑτέρωσε, quem Polyzoïs secutus est. BO. Non alibi facile sæpius quam in hoc libello in vocum fine aberravisse inveneris scribas : idem vereor ne hic quoque obstet, quominus legamus ἑτέρωσε. Philo Jud. p. 452 A. ἑτέρωσε — τὴν φορὰν ἔτρεψαν. ABR. Plato Rep. III. t. 6, p. 274. τὴν διάνοιαν ἄλλοσε τρέπειν. Aristoph. Eccl. 1142. ἑτέρωσε βλέπειν. Plato Theæt. II. 178. ἄλλοσέ ποι βλέποντα : De legg. l. 1. p. 16. οὐκ ἄλλο ἢ πρὸς τὴν — ἀρετὴν βλέπων : Heind. Spec. Conj. in Plat. p. 29. corr. ἄλλοσε. Cf. Charmid. p. 59. ed. Heind. ὡς οὐδεὶς ἄλλον ἔβλεπεν αὐτῶν. Heindorf. de suo dedit : οὐδεὶς εἰς ἄλλον. Codices exhibent, οὐδεὶς ἄλλος ἔβλ. At scribendum οὐδεὶς ἄλλοσ' (i. e. ἄλλοσε) ἔβλεπεν αὐτῶν. BAST.

Pag. 26. Σύνοικον ἔφθη, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκφυγ.—) Quorum pars desumta ex hoc Luciani D. XV. Ἐτ. Κροκάλη δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἔφθη ὑπεκφυγοῦσα παρὰ τὴν γείτονα. ABR. Glossa cod. ἔφθη· ἔφθασεν. BO.

Pag. 26. Ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν) Cf. not. infra ad I. epist. 19. fin. BO.

Pag. 26. βουκολήσωσι) Prima manus scripserat σουσι, sed correxit σωσι. Glossa : ἐξαπατήσωσι. BAST. Verbum

illustravit Wyttenb. ad Select. p. 380. Pœnitet me non reposuisse βουκολήσουσι, et reponat lector, rogo. BO.

Pag. 26. Εἰσπεπήδηκεν ἔνδον) Rursus habebit hæc verba Epist. 7. BO.

Pag. 26. Τῆς τε γαμετῆς ὧδε τὴν ἀκολασίαν ἐβόα) Sic lege cum codice. Alexis Athen. XIII. p. 568. ὥστε τὴν εὐπυγίαν ἀναβοᾷν τοὺς εἰσιδόντας. Athen. IX. p. 502. ἄκρατον ἐβόων, » clamore merum poscebant. » BAST. Editiones exhibent: τῆς τε γ. ὧδε· τὴν ἀκόλαστον ἐβόα— Quod variis tentatum fuit modis ab editoribus, et Hemsterhusio, et Tollio, aliis. Sed tentamina inutilia repetere supersedebo. Polyzoïs edidit, non infeliciter: τὸ ἀκόλαστον ἐβόα. BO.

Pag. 26. Ἐμὴν εὐνὴν οὔποτε χαίρουσα καθυβρίσεις) Frequens illud. Apul. IV. Miles. p. 84. » sed *non adeo* »*gaudens* ista quæcumque est meos usurpabit honores: » ubi vid. Pricæus, nec non Gavell. ad Luc. Tragop. 262. ABR. Xenoph. Ephes. V. τῆς δὲ Ῥηναίας εὐνὴν οὔποτε ὑβρίσεις χαίρουσα: ubi vide not. ed. Locellæ pag. 270. BAST. Codicis glossa ad εὐνήν· κοιτήν. Locutionem οὐ χαίρων illustrant etiam Toup. ad Long. § 16; Peerlkamp. ad loc. Xen. Eph. p. 354. BO.

Pag. 26. Ξίφος ἐπεζήτει) Jus Papinianum l. 15: » adulterii convictam vir et cognati, uti volunt, necanto. » LAMB. Ἐπεζήτει intellige, tanquam legeres, ἐζήτει ἐπ' αὐτήν. ABR.

Pag. 26. Εἰς καιρόν) Plautus Men. » non potuisti magis » *per tempus* advenire quam advenis. » Sic Græci εἰς ὥραν, ἐν ὥρᾳ. LAMB.

Pag. 26. Δέχου τὴν ἐσθῆτα) Obiter morem notes in votorum solennibus commodandi vestes, de quo cf. *Fleury* Hist. Eccles. t. 2, p. 536. can. 57. ABR. Vide et de hoc more quæ monet Bast. Ep. Crit. p. 137. ubi quam proponit in Artemidoro v. c. 53. emendatio, χρήσασθαι pro χρῆσθαι, jam fuerat a Reiskio proposita et a Reiffio in ordinem recepta. BO.

Pag. 26. Πεπλήρωκα τὴν εὐχὴν — ἀλαζονικόν) Glossa ad ἀλαζ. in codice : λείπει ἔστω. BO. Tollius, π. τὴν εὐωχίαν, vertitque, *absolvi epulas*; et illico μηδ. ἀλαζ. interpretatur *minime splendidas*. ABR. Fere placeret Tollii conjectura, si locutio πληροῦν εὐωχίαν posset firmari. Nam quid sit illud εὐχῆς vix intelligo, quo factum fuerit ut hæc muliercula apud juvenem, eumque ἐρωτικόν, cœnaverit. Quidquid sit, hoc tenendum vicinam apud Charidemum cœnaturam elegantiorem vestem a senis uxore mutuatam fuisse se simulare, et, ut fidem re faceret dictis, reliquias quasdam cœnæ secum attulisse, quas amicæ degustandas offert. In sermone hujus femellæ tam aureæ, tam commodæ, Abreschius nescio quas partes vult esse uxori, et omnia conturbat dum se conturbat ipse et frustra torquet. A δέχου — usque ad προτεθέντων ἡμῖν, omnia sunt vicinæ danda verba, et recte a Mercero data fuerunt. Sed in μηδὲν ἀλαζ. aliam fuisse scriptoris mentem

puto ab interprete non perspectam. Vicina, quæ non erat ditissima, quippe cui vestem sibi elegantiorem mutuari necesse fuerat, metuit ne amica ciborum partem sumere nolit; idcirco, πρὸς Θεῶν, ait, μηδὲν ἔστω ἀλαζονικόν : » ne sis arrogantior, et præ fastu tenues cibos, βραχέα τῶν » ὄψων, recuses : *Ne faites pas de façons.* » BO.

Pag. 26. Ἀνένηφε) Editi et codex, ἐνέφηνε. Varie tentarunt viri docti. Tollius proposuit, ἐνέχηνε, Hemsterhusius, ἐνέκλινε, Dorvillius, ἀνένηφε vel ἀνένηψε, Gavellus ἀνένηφε vel ἀνέσφηλε, alius ἐνένηφει, Reiskius, συνενένοφε, Abreschius alia pessima. Pauwius vulgatam tuetur, γέρων sumens cum emphasi, *apparuit senex*, se senem prodidit vere senem. Bastium sequi malui, quem audisis. BO. Lego cum Dorvillio ad Char. pag. 462. et Gavello ἀνένηφε, *resipuit.* Lucian. de Salt. t. 2, p. 315. de insaniente pantomimo : καὶ αὐτὸν μέντοι φασὶν ἀνανήψαντα οὕτω μετανοῆσαι. Achilles Tat. VII. p. 419. Liban. t. 4, 590. ὀψὲ δ' οὖν ἀνανήψας καὶ τὸν νοῦν εἰς ἑαυτὸν συλλεξάμενος. BAST.

Pag. 26. Μετὰ τῆς ὑπονοίας) Vide Phædr. ed. Vindob. p. 231. BAST. Hanc editionem qui non noverim, quid ibi reperiet lector nescio. Puto autem indicari libri III. fab. 10. BO.

Pag. 26. Ἐξέστην) » Scilicet τοῦ φρονεῖν vel τῶν φρενῶν, » Palairetus ait, hoc loco usus et aliis in Nova Bibl. Brem. IV, 154. ad D. Marci verba 3, 21, ἔλεγον ὅτι ἐξέστη : adde Albertii Observ. in eumdem locum. Liba-

nius t. 4, p. 190, II. σὺ δὲ ἐξέστηκας καὶ μελαγχολᾷς BO. Alc. III. 2. μέμηνας καὶ ἀληθῶς ἐξέστης. BAST.

Pag. 26. ὁμολογῶ) I. Epist. 6. et 17. ἠπλήθην, ὁμολογῶ. Nec alius color I. 22. et II. 13. Demosthenes t. 2, p. 45. T. ἥμαρτον, ὁμολογῶ: t. 3, p. 69. οὐκ ἀντεῖπον, ὁμολογῶ: t. 4, p. 147; t. 1, p. 265. Æschines in Ctes. p. 162. Augustinus Conf. I. 5. » habet quæ offendant oculos tuos, *fateor et scio.* » BO.

Pag. 29. Θεός τις εὐμενής) Charit. I. 12. Θεός μοί τις εὐεργέτης σε καλέπεμψεν: ubi Beck. male præfert εὐεργέτην. BAST.

Pag. 29. Καὶ ἀμφοτέρους) Sic codex. Mercerus conjicit ἢ ἀμφ. BO. Receptam lectionem tuentur Dukerus [ad Thucyd. VIII. 73.] et Pauw. Vide Crit. Vann. p. 604. ABR.

EPISTOLA VI.

Pag. 29. Ἐπομόσεις) Polyzoïs, ἐπομώσεις: male. Hujus loci sententiam plane expressit Destuchius in Naturæ vi 4. 12. ubi Julia Mathurinæ ipsius nutrici violatæ pudicitiæ arcanum aperit: » Jurez-moi de garder le silence. » Un seul mot me perdroit sans retour.... » BO.

Pag. 29. ὃ δ' ἂν εἴποιμι) Sic codex, et editi, præter Polyzoïs editionem, in qua ὅ, τι ἂν, quæ est Merceri

conjectura. BO. Non adsentior [Mercero]. Nam sic sequens τοῦτο non convenit. Verte: »quod tibi dicere velim.« Δὲ non peccat; et, si peccaret, mutarem ego in γε. PAUW. Vir doctus ap. Dorvill. Crit. Van. p. 609. ὃ ἄν. Illud ὃ δ' ἂν errore si vacat, vocula δὲ, hic pariter atque in Epist. 18. ὅπῃ δ' ἂν αἴσθοιο, ea virtute pollebit, quam istius generis pronominibus addit Lat. *cunque*. ABR. Hanc τοῦ δὲ virtutem egregie illustrat et asserit Bastius Epist. Crit. p. 219. Adde Schæf. ad Sophoclem ŒEd. C. 354. BO.

Pag. 29. Φυλάξειν ἀπόρρητον) Ut Lucian. Cauc. extr. φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρρητον. ABR. Sophocl. El. 1006. τὰ μὲν λελεγμένα Ἄρρητ' ἐγώ σοι κἀτελῆ φυλάξομαι. BO.

Pag. 29. Ὥς γε πρ. σὲ ταλ. εἰρῆσθαι) E Platonis Gorgia sunt desumpta [§ 40.], ubi, ὥς γε πρὸς σὲ τἀληθῆ εἰρῆσθαι. SCHURTZ.

Pag. 29. Ἀνακέκραγεν) Sambucus et Mercerianæ, ἀνακέκραγε. Mercerus proposuit ἀνακέκραγεν, quod receperunt Abr. et Polyz., quodque habet codex. Aristæneto, monente Abreschio Diluc. p. 265, obversabatur Æschinis locus hic Epist. 10. ὁρᾷς, τίτθη, τὸν Σκάμανδρον, ᾧ τὴν παρθενίαν ἔδωκα· καὶ ἡ τίτθη ἀκούσασα ἀνέκραγε· καὶ τὸ πρᾶγμα ἔκπυστον γίνεται. Cod. Mazar. A 87. ἔκπ. γέγονεν. BO.

Pag. 29. Ω Σωφρόνη) An nomen proprium? Dubito, et

scribendum videtur, ὦ σωφροσύνη, ut literarum compendia obfuerint imperitis. Idem mendum ap. Aphthon. in Progymn., ut plerique putant. PAUW. Bernard. ad Anon. Introd. Anat. p. 5. corrigendum putat, ὡς ἄφρων εἶ. Reisk. [*ibid.*] in Add. ad p. 82. ὦ [*saltem* ὦ] σωφρόνει. ABR. Proprium hoc nomen apte defendit Bastius Ep. Crit. p. 219. BO.

Pag. 29. Ἔχε ἡσυχῇ) Forte, ἡσύχη. Aristoph. Plut. 127. ἔχ' ἥσυχος. BO.

Pag. 29. Μή τις τῶν ὠτακουστῶν ὑποκλέψῃ τὸν λόγον) Glossa codicis: τῶν περιέργως ἀκουόντων. Soph. El. 1523. Σιγᾷν ἄμεινον μή τις ἔνδοθεν κλύῃ. Plaut. Stich. I. 2. 45. » Nunquis his est alienus nostris dictis auceps auribus? » BO. Pacuvius sic: » ex occulto *sermonem clapere.* » Ὠτακουσταὶ Græcis sunt quos Latini *arbitros* vocant. Gloss. Vet. ὠτακουστής: *auricularius.* Suidas sub ὠτακουστεῖν. Etc. LAMB.

Pag. 29. ὦ φίλη) Ita Sambucus. In Mercerianis et Pauwiana ὦ est omissum. E codice nihil fuit enotatum. Basilius Libanio inter Libanianas Epist. 1598. ἀνέγνων τὸν λόγον, σοφώτατε: Codex Reg. 2991 A. ὦ σοφ. Libanius t. 4, p. 573, 13. διὰ τί, πάτερ; Cod. Reg. 3017. διὰ τί, ὦ πάτερ. Rursus p. 579, 30. ἴθι δὴ, ὦ πάτερ: ibi codex omittit ὦ. Tanta est in his varietas librorum et inconstantia. BO.

Pag. 29. Νὴ τὴν Ἄρτεμιν) Apte jurat Dianam; ut pote

quæ virginitatis præses est, seu, ut canit Catullus, cujus sunt » in fide puellæ et pueri integri. » Etc. LAMB.

Pag. 29. Σωφρονεῖν) Cf. not. p. 296. Ad sensum conferri meretur elegantissima Medeæ Ovidianæ oratio in M. VIII. 18 »…. *Si possem, sanior essem;* Sed trahit in- » vitam nova vis, aliudque cupido, Mens aliud suadet; » video meliora proboque, Deteriora sequor. » BO.

Pag. 29. Καθ' ὅσον ἠδυν. σμ. δὲ οἷα ἦν) Editiones ante Abreschium, οἷα, et sic cod. Polyzoïs servavit οἷα. Permutatio vocularum οἷα et οἷα est perpetua. Notavi de illa ad Herodianum, ad Planudem. Occurret iterum infra II. 5. BO. Sumta autem sunt illa ex Platon. Ep. VIII. p. 713 G. ἤμυνον μὲν οὖν καθ' ὅσον ἠδυνάμην· σμικρὰ δὲ οἷός τε ἦν. Unde et hic legam οἷα. ABR.

Pag. 30. Δίχα μοι γέγονε τὰ νοήμ.) Editiones, ante Abresch. et Polyz., γεγονέναι. Atque ita codex. Mercerus conjecit γέγονε. BO. Edi jussi pro ut emendaverat Mercerus. Sed parcit syllabæ sic pereunti peritia Bernardi ad Synes. de Feb. p. 283. Restituit enim γέγονεν ἀεὶ τὰ ν. ABR. Non parcendum fuit pereunti syllabæ. Nec parcendum syllabis pereuntibus in Pselli libello de Dæmon., ubi editur p. 9. κακοποιεῖναι pro κακοποιεῖν, p. 29 et 42. μαθεῖναι pro μαθεῖν, p. 37. παθεῖναι pro παθεῖν, p. 49. διαποῤῥεῖναι pro διαπορεῖν, p. 50. ῥᾳδιουργεῖναι pro ῥᾳδιουργεῖν, p. 70. ἐκπεσεῖναι pro ἐκπεσεῖν, p. 93. καλεῖναι pro καλεῖν. Hæc barbara appendicula orta videtur e nescio quo calami ductu male intellecto. BO. Callim. H. in Jov.

Ἐν δοιῇ μάλα θυμός. Hom. Il. π. Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνοντι. Etc. LAMB.

Pag. 30. Διελογ. πρὸς ἐμαυτόν) Simile huic loquendi genus apud Plautum : » Deinde egomet *mecum cogitare* » inter vias Occœpi. » Etc. LAMB.

Pag. 30. Ἀμελ. τοῦ πόθου) Emendatio Merceri pro τῷ πόθῳ, recepta ab Abresch. et Polyz. Codex perspicue τῶ πόθω. BO. Suspicatur Bernardus l. d. p. 19. scriptum fuisse, πειθ. τῷ ἔρωτι, ἢ ἀμιλλήσω τῷ πόθῳ; Tollius : ἢ μελήσομαι τῇ αἰδοῖ; vertitque » serviam, obsequar pu- » dori? » Vir doct. ap. Dorvill. ἢ μελλήσω τὸν πόθον; si quid ulterius requireretur, legi quoque posset, ἢ μεθήσω τὸν πόθον. ABR. Xenoph. Ephes. 1. p. 15. πόσον ἐβράδυνας ἐρῶν χρόνον; πόσον ἠμέλησας; BAST. In Bernardi conjectura ἀμιλλήσω exemplum habes activorum istorum quæ critici imprudentes invitis usus legibus procudunt : fuse monui de illis barbarismis p. 231. BO.

Pag. 50. Ἀμφότερά με κρατεῖ) Εἶτα requirit ἐκράτει. Nunc κρατεῖ ab εἶτα abhorret, et male cum præcedentibus conspirat. PAUW. Interpres με κρατεῖ reddit, veluti si legisset μ' ἐκράτει. Converso verborum ordine patebit præsens subsistere, hoc modo : διελ. δὲ πρ. ἐμαυτόν· ἀμφ. με κρατεῖ· πειθαρχήσω—πόθου; ABR. Non ad hanc conversionem fugiendum. Res satis plana per se. Nec mox κλίνω fuit vertendum *inclinavi*. Nihil est absurdi aut insolentis in hac per præsens tempus enunciatione. Codex perspicue, με κρατεῖ. Quæ adtulit similia dubitationis

exempla Abreschius, ex ejus Lectionibus sibi petant qui illa desiderabunt. BO.

Pag. 30. Πρὸς τὸν ἔρωτα) Addit πρὸς τ. ἔ. ne non statim lectori fieret apertum quo valeret illud ἐπὶ θάτερα. Et sic solent scriptores, in primis cum voculis μὲν et δὲ, quoties ἀσάφεια oriri posset, nomen alterum repetere: ut inter plures alios, Lucianus D. D. xv. 3. ABR.

Pag. 30. Ὡς φυτὸν) Adi Barth. ad Stat. III. Silv. 5. 16. ABR. Nilus de Octo vitiis c. 2. p. 362. Θάλλει βοτάνη ἑστῶσα παρ' ὕδατι καὶ πάθος ἀκολασίας ἐν συντυχίᾳ γυναικῶν. Plautus Trin. I. 1. » mores mali, *Quasi herba* » *irrigua*, succrevere uberrime. » BO.

Pag. 30. Ὑπερεφύετο) Sic Sambuc. et Codex. In Mercerianis ὑπεφύετο, vitio typographico. BO.

Pag. 30. Ἠττήθην, ὁμολογῶ, τῆς) Secunda manus in codice addidit ὑπὸ ante τῆς, sed ut scholium. De dicendi colore cf. p. 324. BO.

Pag. 30. Πρεσβῦτις) Sic omnes: vulgatior tonus, πρεσβῦτις. BO.

Pag. 30. Τὸ πραχθὲν οὐκ ἂν ἄλλως ἔχοι) Editiones primæ, ἔχει. Mercerus conjecit ἔχοι, receptum ab Abreschio et Polyz. Codex ἔχει habet a manu prima, ἔχοι ab altera. BO. Huic simile quod Plautus dicit Aul. IV. 10. » factum est illud; fieri infectum non potest. » Cui affine Phocylidis illud quod inter Sibyllina Oracula VIII. [p. 411.] Idem sentit Aristoteles VI. Ethic. c. 2. τὸ δὲ γε-

γονὸς οὐκ ἐνδέχεται μὴ γενέσθαι : qui ibidem citat Agathonis versus. LAMB. En locum Phocylidis v. 50. Οὐ ἔτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον. Conferendus Lucian. Hist. Conscr. 38. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα οὐδὲ Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἄτροπος μεταστρέψειε. Demosth. Leptin. 52. τὰ ἔργα τὰ πραχθέντα ἐστὶν, ἐπειδήπερ ἅπαξ ἐπράχθη. Idem Procem. 20. οὐ γὰρ ἂν τά γ' ἤδη γεγενημένα κωλῦσαι δυνηθείημεν τῇ νῦν βοηθείᾳ. Idem Ol. 3. t. 1, p. 33. ut Noster : τὰ μὲν δὴ τότε πραχθέντα οὐκ ἂν ἄλλως ἔχοι. Pindarus Ol. 2. 29. τῶν δὲ πεπραγμένων ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν ἀποίητον οὐδ' ἂν Χρόνος, ὁ πάντων πατὴρ, δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος. Horatius: » non tamen irritum, Quodcumque retro est, efficiet, » neque Diffinget infectumque reddet Quod fugiens semel » hora vexit. » BO.

Pag. 30. Μηδὲ περαιτέρω ἐξαμάρτανε) Polyz. edidit μηδέν. BO. Non disparile hoc Heliodori 1. p. 34. ὅρα μὴ καὶ τὰ δεύτερα σφαλῇς. Joh. c. 8. 11. ἀπὸ τοῦ νῦν μηκέτι ἐξαμάρτανε : ubi de hoc usu verbi ἁμαρτάνειν plura philologi. Adde Xenoph. Eph. v. p. 86. ABR.

Pag. 30. Προσήκοντι) Editiones omnes et Cod. προσήκοντι. BO. Ἐπὶ προσήκοντι τῷ χρόνῳ bonum est; ἐπὶ προσήκ. τῷ πράγματι malum. Quid igitur? Legendum arbitror ἐπὶ προήκ. Utrumque, et πρᾶγμα et χρόνος, amat vocem προήκοντι. PAUW. Προήκοντι legit Mercerus in versione, et vir doct. ap. Dorvill. Crit. Van. p. 605. ABR. Legendum προήκοντι. Heliod. 1. p. 75. γήρᾳ τε προήκοντος :

hi cod. Vindob. male προσήκοντος. Philostr. Her. p. 694. προήκοντος ἤδη ἐς ὠμὸν γῆρας. Apud Parthen. c. 30. in narratione rei similis legitur, χρόνου περιήκοντος. BAST. Hoc est rarum in Parthenio, qui sæpissime utitur formula χρόνου προϊόντος : v. c. p. 4, 10, 36, 45, 58. BO.

Pag. 30. Κατάφωρος) Editiones primæ et cod. κατάφορος. Abresch. ex emendatione Merceri, κατάφωρος, et sic Polyz. BO. Lege κατάφωρος. Plutarcho Mars et Minerva [*Venus*. HUET.] κατάφωροι, in adulterio prehensi. MERC. Non bene, ut mihi videtur; nam de puella agitur, quæ cum viro concubuerat, sed non ex viro conceperat. Πρὶν κατάφορος γένῃ, antequam peccandi consuetudinem acquiras et in congressus venerios *prono ac lubenti animo ruas*, itaque fias libidinis manifestæ. Etc. PAUW. Nondum metu ac sollicitudine libera nutrix, ne, licet admonitionis suæ puella memor cautior in posterum esset, ex semel jam commisso crimine consequeretur, quod futurum augurata fuerat, si pergeret peccare, deos precatur celeres ei annuant nuptias, antequam tumens uterus proderet factum. Ut adeo recte viderit Mercerus κατάφορος stare non posse, sed scribendum κατάφωρος. Sic κατάφωρον γίγνεσθαι in Ælian. XII. V. H. 58; Achill. Tat. II. p. 103. VIII. 501; et quos non alios? Editum, prætorquam quod sensus respuit, vereor ut ita nudum, destitutumque re εἰς sive πρὸς ἣν quispiam dicatur κατάφορος, repereris facile. ABR.

Pag. 30. συνεπινεύσουσιν) Lege συνεπινεύσωσιν. MERC.

Male vide L. 1. [p. 9.] BAST. Male Mercerus. Noster II. Epist. 1. εἴθε ἐπαινέσομαι: ep. 5. εἴθε θεάσομαι. Epist. II. extr. εἴθε συνῴχουν. Præpositio σὺν eo opinor tendit, ut comprehendat puellæ parentes; quasi nempe dedisset Auctor: ἀλλ' εἴθε σοι γ. τ. σὺν τοῖς τοκεῦσιν ἐπινεύσουσιν οἱ θεοί. ABR. Polyzoïs edidit συνεπινεύσωσιν. BO.

Pag. 30. Εἰς προῖκα) Dos in solennibus nubtiarum et Romano veteri jure et Canonum ac Conciliorum antiquorum præscribto, quam necessitatem postremo Justinianus sustulit. Sed olim ita fuit: ideo vix nubtiarum mentio, quin dotis simul; adeo ut etiam in fictis nubtiis usurpetur, quales illæ Neronis cum Pythagora, apud Tacitum, Sulpitium, Victorem; Gracchi cum cornicine, ap. Juvenal. S. 11; Silii cum Messalina, ap. eumdem Juvenal. X. ubi recte: » et ritu decies centena dabuntur *Antiquo*. » Recteque Glossæ veteres: » dos scilicet » inquiunt » secundum morem »: nam in hoc ritus antiquus quod dos dicta, non quod decies centena dicta doti; quæ nec summa legitima et solennis, ut videtur viro docto: alioqui frustra sint ICti qui facultates expendunt doti dicendæ, si agnoscimus legitimam dotis quantitatem, non discretis conditione, familia, natalibus. Neque rursus, quod alteri viro magno placet, summa ea dotis maxima prisca ætate; immo maxima ea summa etiam Augusti et sequentium imperatorum ævo: Seneca consol. ad Albiam; Plutarchus in Antonio; Martialis; Tacitus; Papinianus. Utrique errori caussa ex illis verbis *ritu antiquo*, quæ, ut dixi, bene explicant Glossæ veteres, quas edidit P.

Rhoeus, vir doctissimus et natus bono literarum. MERC.
Pag. 50. Δεηθῇ τι) Editiones omnes et cod. δεήθιτι. BO. Scribe δεηθήτω. PAUW. Scriptum suspicor fuisse δεήσει, vel δεήσῃ. ABR. Forte δεηθήσεται. Jo. Chrysost. t. 8, p. 12 A. εἰ γὰρ ὁ τοῖς ἄλλοις καθηγησόμενος ἑτέρου δεηθήσεται τοῦ στηρίξαι δυνησομένου. Artemid. II. c. 56. ἐπιδεηθήσεται : ubi male vertitur. Lexic. Coisl. Ἄλλος Ἀλφάβητος [in Anecd. Bekker. p. 90, 8.] : Δεοόμεθα, ἀντὶ τοῦ δεηθησόμεθα. Ἐπίχαρμος Δευκαλίωνι. Locella, δεηθῇ. Lucian. t. 4, p. 244. ἂν δεηθῇ. BAST. δεήθη τι. HUET. Scripsi δεηθῇ τι, quod idem prorsus sonat ac δεήθιτι. Huetius hoc volebat, sed peccavit in accentu. BO.

Pag. 50. Τί φῂς, ὦ μ.) Vid. Barth. ad Stat. I. Silv. 2. 211. ABR.

Pag. 50. Μηδὲν δείσῃς) Sambuc. μ. δείσεις. Mercerus correxit δείσῃς, quod non recepit Abresch., δείσεις nihilo deterius esse putans. Polyzoïs, δεήσεις. Codex bene, δείσῃς. Bastius apte contulit II. epist. 22. ubi μηδὲν δείσῃς. BO.

Pag. 50. Τηνικαῦτα) Sambucus, Mercerianae, Abresch. τηνικαύτην. Polyzois, τηνικαῦτα, quae est optima Merceri conjectura, codice firmata. BO. Mihi haud displiceret τηλικαύτην, ut illico intelligatur nutrix puellam, quod promittit, docere velle. Fabrottus, quod me docuit Dorvill., Exercit. III. 59. τηλικαύτην. ABR. τηνίκα αὐτή. REISK.

Pag. 50. Ἡ πρὸ γάμου — γυνὴ, παρθένος) Dorvillii in-

dicio didici Jac. Gronovio ad Maneth. VI. 184. visum fe[...] Aristænetum hic eum imitatum esse. ABR. Manetho ig[...] l. d. Ἐξαπίνης ἐγένοντο λάθρης πρὸ γάμοιο γυναῖκες : [...] scrib. λάθρη, vel λάθρῃ. Adscriptum ἰῶτα in λάθρηι pe-perit λάθρης : de quo supra monui pag. 319. Discrimen vocum γυνὴ, κόρη, παρθένος, tractavi ad Nicetam p. 396. non neglecto hoc loco, nec alio I. Ep. 14. Theocritus 27, 64. Παρθένος ἔνθα βέβακα· γυνὰ δ' εἰς οἶκον ἀφέρπω. B. vir doctiss. huc referri posse putat Theocritum 18, 38 : Ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη. quem sic legere vult audacius, qui ejus est mos : ὦ κ. ὦ χαρίεσσα, κόρα τὺ μὲν οὐκέτ' ἔσῃ δή. Fontainius in Nicasio : » Son » ami, pour la faire *femme*, Prend heure avec elle au » matin. » Pannardus t. 1, p. 198. » Une *fille* n'est bonne » qu'à devenir *femme*. » BO.

EPISTOLA VII.

Pag. 33. ΚΥΡΤΙΩΝ ΔΙΚΤΥΙ) Apud Alciphr. I. 2. Γαληνὸς Κύρτωνι. BAST. Nomina desumtá sunt ex ipso Epistolæ argumento, ut in Ep. 3, quæ in descriptione loci amœni, platano et floribus ornati, versatur, Φιλοπλάτανος Ἀνθοκόμῃ scribens ab Auctore inductus fuit. Nunc Κυρτίων piscator, a κύρτῳ vel κύρτῃ nomine apte derivato, piscatori, cui nomen a δικτύῳ, capturam describit non captam. BO.

Pag. 33. Μέχρις ἂν ἀπολούσηται) Melius, si Kusterum audias Diatr. de V. Med. § 9. (sed cui ego non accedo, qui utrumque dici novi) illud quam in ipsa Epistola, μέχρις ἂν ἀπολούσω. ABR.

Pag. 33. Μάλιστα γυμνωθεῖσαν) Haud ineptum scholium est τοῦ καταγυμνωθεῖσαν [mox in ipsa Epistola legendi]. ABR.

Pag. 33. Κατὰ πέτρας) Piscatores olim maxime in scopulis piscatum exercuisse notat Meurs. in Lycophr. [46.] et probat id ipsum testimoniis [plurimis], et hujus nostri Aristæneti. Similis Senecæ ille locus in Herc. Fur. Chor. I. » Hic exesis pendens scopulis » etc. Neque aliam ab caussam puto Neptunum a Pindaro πετραῖον vocari, licet Schol. diversum quidem sentiat ad P. IV. LAMB. Vide interpretes Petron. c. 3. BAST.

Pag. 33. Τοῦ καλ. κυρτουμένου) Theocr. in Piscat. 47. Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τοῦ κινήματος ἀγκύλον εἶχον. BO.

Pag. 33. Κάλλος αὐτοφυές) Quod Philostr. II. Icon. 9. κάλλος ἀσκεύαστον. Cf. Jun. de Pict. Veter. III. c. 6. § 4. Etc. ABR.

Pag. 33. Φέρουσα) Cf. not. ad Nicet. Eugen. p. 73, 441. Infra I. 10. ἐρύθημα φέρον τῶν ῥόδων. Jo. Chrysost. de Educat. p. 4. Combef. τῆς νεότητος φέρων τὸ ἄνθος. BO.

Pag. 33. Ἑτέρα πολλῷ βελτίων — ἄγρα) Sambuc. et Codex, βελτίω. BO. Nolui mutare, quia consensum video

perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflect[...] quamvis contra grammaticos canones. Infra Ep. II. καλ-λίω. 12. τοῦ βελτίω βίου. 14. μείζω. MERC. Canonum grammaticorum sine dubio habenda est ratio. Quare, et hic et alibi, scribendum est ut dictant. PAUW. Abresch. et Polyz. recte βελτίων. Sic quoque Merceriana quarta, Abreschio teste. BO.

Pag. 33. ἔσχατον χιτωνίσκον) Editiones omnes et cod. χειτ. quod Abresch. tentat defendere: mirum! Mercerus proposuerat χιτ. quod tandem recepi. BO. Vir doct. ap. Dorv. conjicit ἐχέσαρκον: duce, quod suspicor, Athen. XIII. p. 590 F. ubi de Phryne: ἐχέσαρκον γὰρ χιτώνιον ἠμπείχετο. ABR. Major est Platonis auctoritas, quem Aristæn. imitatur. Dictum ejus memorat Athen. XI. p. 507 D. ἦν ὁ Πλάτων καὶ φιλόδοξος, ὅστις ἔφησεν· ἔσχατον τὸν τῆς δόξης χιτῶνα ἐν τῷ θανάτῳ ἀποδυόμεθα: ubi vid. Casaub., et Th. Gatak. ad M. Anton. XII. p. 360; de Rhœr. ad Porphyr. Abst. I. 51. Imitatur quoque Julian. Or. II. p. 96 C. τὸν ἔσχατον ἀποδύσασθαι χιτῶνα τῆς φιλοτιμίας. WYTT. Nolim equidem dicere Aristænetum hæc verba e Platone sumsisse; nam ἔσχατος χιτωνίσκος ex iis erat locutionibus quas usus quotidianus frequentabat, nec qui his verbis proprio sensu et vulgarissimo utitur scriptorem qui illa metaphorice transtulit respexisse dicendus est. Joannes Geometres Parad. 13. ἀφεὶς καὶ τὸ χιτώνιον αὐτό: ubi scholium in cod. Regio 164. inter *Titulos*: τελευταῖον. BO.

Pag. 33. ἐξέστην) Vid. not. p. 323.

Pag. 33. ἐξέλαμπε) Hoc verbum de pulchritudine et venustate, quæ ferit oculos ac perstringit, illustrat Ilgen. Opusc. Acad. t. 1, p. 30. BO.

Pag. 33. ξανθὴ παρειά) Est hic ξ. παρ. quæ Ep. 1. init. λευκαὶ ἐπιμὶξ καὶ ὑπέρυθροι παρειαί. Plato Tim. p. 542 D. λαμπρόν τε ἐρυθρῷ λευκῷ τε μιγνύμενον ξανθὸν γέγονε. II. Ep. 21. φύσεως αὐτόσκευον ἔρευθος ἐπιτρέχει ταῖς παρειαῖς. Lat. itidem *croceæ, purpureæ, roseæ*. Αἷμα ξανθὸν dixit Philo Vit. Mos. 1. p. 477 B. et Oppian. II. Halieutic. 452. ABR.

Pag. 33. Ἀνθηρότερα) Auctoribus Mercero et Pauwio addidit δὲ Abreschius, quem sequitur Polyzoïs. Vocula non est in codice; possumus ea carere, nec eam sumsi. Δὲ post μὲν abesse posse jam non semel notatum est a viris criticis: cf. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 282; Heind. ad Phædon. 2; Matthiæ Gramm. Gr. Abesse videtur et infra 1. 13. extr. Non abest ab hac sententia Gregorii Cyprii Encom. Maris p. 4. εἰδότες εἰσὶ ὡς μὲν χαλεπὸν τοῖσδ' ἐπιχειρεῖν, ὡς ἀνάγκη καὶ τοὺς λόγους ἥττους ἀεὶ τῶν πραγμάτων συμβαίνειν: legendum e cod. Reg. 3010:..... ὡς μὲν χαλεπὸν τοιούτοις ἐπιχ., ὡς δ' ἀνάγκη.... BO.

Pag. 33. Φιλονεικίᾳ) Editt. omnes, φοινικίᾳ. Codex, φοινικίᾳ. BO. Videtur legendum συνοικίᾳ. MERC. Non male: acutius tamen et melius, nisi fallor ego, κοινωνίᾳ. PAUW. Forte, φιλονεικίᾳ. Callistratus p. 894. χαίτην —

ἐκ τῶν ἄκρων πρὸς κόχλου Τυρίας ἄνθος ἐρίζουσαν. BAST. Hanc emendationem palmariam vocavi ad Nicetam p. 21 ubi vide multa quæ ad illustrationem locutionis faciunt. Addo nunc Ovidium M. 14. 794. » Alpino modo qui » *certare* rigori Audebatis, aquæ. » Lynceus Athenæi III. 8. τὰ δὲ ἐρινεὰ τοῖς λακωνικοῖς, ὥστε συκάμινα σύκοις, δοκεῖν ἐρίζειν. BO.

Pag. 33. Εἰσπεπτώκηκεν ἔνδον) Jam habuit Epist. 5. p. 26. BO.

Pag. 33. Παρενήχετο τῇ θαλ.) Mercerus vertit *supernatavit*, quod vereor ut admittat compositi ratio. Παρεν. placuisse videtur Auctori, respectu habito ad oram littoris. ABR. Παρεν. τῇ ἀκτῇ. REISK. Si puella παρενήχετο τῇ ἀκτῇ, vel τῇ θαλάττῃ, respectu habito ad litus, non addidisset auctor, ἦν γὰρ ἀτάραχον τὸ κῦμα. Ex hoc γὰρ patet eam fuisse Aristæneti mentem, ut puellulæ natationem paullo audaciorem, etsi citra periculum, describeret. Oram legere natando debuisset, si τὸ κῦμα non fuisset ἀτάραχον. Credo puellam fluctus celeres natatu celeri æmulatam fuisse : eosque vincere potuit, saltem vincere non desperavit, quod ἀτάραχοι ἦσαν καὶ γαληναῖοι. BO.

Pag. 34. Τῷ ἀφρῷ — παρισοῦτο) Ossianus qui vulgo fertur in *Sul-malla* : » her high-heaving breast is seen » white as foamy waves that rise by turns amidst rocks. » BO.

Pag. 34. Θρυλλουμ) Samb. et cod. θρηλλ. Mutationem

oposuit Mercerus, receperunt Abr. et Polyz. BO.

Pag. 34. ῴήθην—ὁρῷν) Editiones, præter Polyzoïcam, ῶν. BO. Si ὁρῶν tueri velis, hunc instituas verborum rdinem: ὁρῶν (αὐτὴν) ᾠήθην ἄν τινα τ. θ. N. (ὁρῷν). lioqui leg. ὁρῷν. Aristæneto magis congruere ὁρῷν, quam *legantius* [!!] ὁρῶν, judicat Reiskius. ABR. Codex primum habuit, ὁρῶν: deinde ipse librarius correxit ὁρῷν. BAST.

Pag. 34. Ἀνίσχουσαν) Glossa codicis: ἀνατέλλουσαν, ἀναδύουσαν. BO.

Pag. 34. Οἱ ζωγράφοι) Ad Apellem respexisse videtur in cujus ἀναδυομένην Venerem hodie exstat elegantissimum illud Antipatri Sidonii epigramma [in Anal. 32.]: Τὰν ἀναδυομέναν ἀπὸ μάτερος ἄρτι θαλάσσας κτλ. LAMB. Philostratus Ep. 67. qui Nostro obversabatur: οὕτω καὶ τὴν Ἀφροδίτην γράφουσιν οἱ ζωγράφοι τὴν ἀνασχοῦσαν ἐκ τῆς θαλάττης. Idem Ep. 21. εἰ δὲ ἀνυπόδητος (Codd. Reg. 1696. Vat. 140. ἀνυπόδετος, minus bene forsan.) ἐβάδιζεν (Venus), ὥσπερ ἄνισχεν (Vatic. ἀνέσχεν) ἐκ τῆς θαλάττης, οὐκ ἄν ποτε εὐπορίσαι (Codd. εὐπόρησε, bene) σκωμμάτων—ὁ ἀλιτήριος (Momus). Ceterum de Venere ἀναδυομένῃ cf. omnino Ilgen. Opusc. Acad. Diss. I. BO.

Pag. 34. Ἐπεδίδουν) Ἀπεδίδουν. REISK.

Pag. 34. Προσπαίζων) Editiones omnes προσπελάζων. Codex, προσπέζων. Solennis est illa vocalium αι et ε synchysis, in quam per utramque paginam inciderunt qui

codices græcos nobis descripserunt boni antiquarii. Syntipas in Epimythio fabulæ 40 : ὁ μῦθος δηλοῖ ὡς τοῖς δυσπραγίαις ὑπὸ δυναστῶν περιπίπτουσι πάντες οἱ ἐντυγχάνοντες μισητῶς ἐπιβαίνουσι. Codex, ἐπεμμένουσιν : unde conjecit Matthæius *forte* legendum ἐπεμβαίνουσιν : imo certissime; nam et ϐ et μ frequenter ob parilem formam permutantur. BO. Lege προσπαίζων, pro vitioso προσπέζων. I. 25. προσπαίζουσα τῷ μειρακίῳ. Achill. Tat. II. c. 20. BAST. quem cf. Specim. p. 43.

Pag. 34. Πειρώμενος) Cf. ad Ep. IV. p. 296.

Pag. 34. Σεμνή) Pro σεμνὰ priorum editorum, Abresch. edidit recte, ut et Polyz., σεμνή. Codex, σεμνή. I. 16. βλέμμα σεμνὸν opponitur τῷ ἐρωτικῷ. I. 10. p. 45, 4. σεμνὴ παρθένος. II. 18. mulier non severa nimis dicitur ὑπόσεμνος. Quos Ovidius M. III. 282. *thalamos* dicit *pudicos*, σεμνοὺς θαλάμους in versione Planudes vocat. Basilius M. Orat. II. de jejunio γυναῖκα σεμνὴν παλλακίσι opponit et ἑταίραις. Adde Loc. et Peerlk. ad Xenoph. Eph. p. 343. BO.

Pag. 34. Βλοσυρά) Glossæ codicis : καταπληκτική, φοβερά. BO.

Pag. 34. Μετ᾽-ὀργῆς) Exempla collegit Palairet. ad D. Marc. 3, 5. in Nova Bibl. Brem. IV. 151. BO.

Pag. 34. Πρόσωπον θυμουμένη καλλίων) Scribe potius θυμουμένη κάλλιον. PAUW. Habet θυμουμένη Merceriana tertia, cum καλλίων. Καὶ θυμουμένη γέγονε καλλίων τὸ

πρόσωπον. Nil ultra requiram. Infra Ep. 19. κοσμηθεῖσα τὴν ὄψιν ἐδόκει βελτίων. ABR. Theocrit. id. 23. 17. ἀλλὰ καὶ οὕτως ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς. BAST. Plato Charm. p. 158 C. ἀνερυθριάσας οὖν ὁ Χαρμίδης πρῶτον μὲν ἔτι καλλίων ἐφάνη : quod potuit Aristænetus respicere. Plutarchus de Prof. p. 84 F. Πανθείας καὶ δάκρυα καὶ κατήφεια πενθούσης ἄρα καὶ κεκακωμένης ἐξέπληξε τὸν Ἀράσπην. Frequens antithesis apud Ovidium. Sic Met. I. 527. de Daphne admisso cursu fugiente : » Tum quoque visa decens; » I. 612. de Ione : » Bos » quoque formosa est; » IV. 230. de Leucothoe pavente : » Ipse timor decuit; » ubi not. Gierig. : 329. de Salmacide cujus ora notavit rubor : » sed et erubuisse decebat; » A. A. I. 126. de Sabinis raptis : » Et potuit multas ipse » decere pudor; » A. II. 5. de amasia : » Spectabat ter- » ram; terram spectare decebat. Mœsta erat in vultu; » mœsta decenter erat. » Et aliis talia placuerunt. Tassus *Gerus.* II. 39. » Armò d'orgoglio il volto e si compiacque » Rigido farlo; e pur rigido piacque. » Fontainius in Adon. » Là se fondant en pleurs, on voit croître ses » charmes. » Idem de Matrona Ephesia : » Jeune et belle, » elle avoit sous les pleurs de l'éclat; » et sub Stratagematis finem : » Elle rougit, et n'en fut que plus belle. » Plura possent addi. BO.

Pag. 34. Ἡδύ) Glossa codicis, ἦν. BO.

Pag. 34. Φῶς μᾶλλόν ἐστιν ἢ πῦρ) Editiones omnes, φ. μᾶλλον δὲ ἢ π. quæ verba Reiskius delebat, temere et ab-

sone, ut solet. Codex ἐστίν. Compendium non fuerit intellectum a Sambuco, qui sic jam supra peccavit p. 22. Q. Mæcius Epigr. I. pariter φῶς et πῦρ opponit : θερμαίνει μὲν ὁ καλὸς Κορνήλιος· ἀλλὰ φοβοῦμαι Τοῦτο τὸ φῶς ἤδη πῦρ μέγα γιγνόμενον : ubi vide Jacobs. BO.

Pag. 34. θαλάττῃ) reposui pro edito θαλάσσῃ, ut in eadem eaque brevi Epistola vocis ejusdem alia et alia non esset scriptura. BO.

Pag. 34. Ἀμήχανος) Sic Apollon. Rhod. III. Βῆ κενεαῖς σὺν χερσὶν ἀμήχανος. LAMB.

Pag. 34. Ἤγρευσα) De insidiis amantium : vide quos laudat Jacobs. ad Anal. Gr. vol. I. t. 2, p. 193. et Lucian. Toxar. 14. BAST. Cf. quæ modo monebam p. 315. ad ἀγκιστρεύει in Epist. V. Adde Schott. ad Diogenian. VII. 16. Non inepte conferetur Waller. *on St.-James's Park*: » The ladies angling in the crystal lake Feast on the waters with the prey they take; At once victorious with their lines and eyes, They make the fishes and the men their prize. » BO.

EPISTOLA VIII.

Pag. 34. ἘΧΈΠΩΛΟΣ) Codex et editiones Mercerianæ, ἐχέπολος. Merceri conjecturam Ἐχέπωλος receperunt Abresch. et Polyz. BO.

Pag. 34. Εὖ γε τῆς εὐπρεπείας!) II. 5. εὖ γε τῆς φωνῆς, εὖγε τῆς λύρας! Theophylactus Sim. Q. Phys. p. 16. εὖ σοι τῆς ἐπιστήμης! εὖ γε τῆς πλατάνου! nam sic legendum, non τῶν πλατάνων, monui p. 265. Cf. p. 563. BO.

Pag. 34. Ἀμφοτεροδέξιος) Proprie dicitur ὁ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὁμοίως χρώμενος: qui etiam ἀμφιδέξιος, περιδέξιος vocatur. Etc. LAMB. Hoc adjectivo utitur Scholiastes Philostr. Her. p. 611. Cf. Notit. MSS. t. XI. part. 2. p. 132. BO.

Pag. 37. Ὑπερφέρει τῷ τάχει) Euripides Hec. 272. Κάλλει θ' ὑπερφέρουσαν. Cf. quæ notavi ad Marin. p. 79. Adde Elmsleium ad Heracl. 554. et Abresch. infra ad I. 24. BO.

Pag. 37. Οὐκ ἐδάμασεν Ἔρως) Ad rem cf. Horat. A. P. 414. ubi » abstinuit venere et vino » de iis qui in certaminibus superant adversarios. Adde Clem. Alex. Pæd. II. 10. ἀπεχόμενοι ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν ἀντιπάλων περιγίνονται. BAST. Sed vide infra p. 346.

Pag. 37. Περιπόθητος Ἄδωνις ταῖς ἑταίραις) Vide Barth. Advers. XX. 21. ABR. Adoniorum festum meretrices celebrabant: cf. Bergl. ad Alciphr. I. 37. Lucian. t. 6, p. 73. ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ περιπόθητος. BAST. Cf. ad I. 22. p. 102.

Pag. 37. Ὁ χρυσοῦς) Cf. supra p. 316.

Pag. 37. Οὐδὲν πρὸς Διόνυσον) Notissimum adagium de quo vid. Erasm. Adag. II. 4. 57. et Schottus ad Zenob. V.

40. qui Erasmum compilavit; et Interpret. ad Lucian. Herm. 55. BO. Convenit cum hoc Heliodori II. pag. 102. ἐπεισόδιον δὴ τοῦτο οὐδέν φασι πρὸς τὸν Διόνυσον ἐπεισκυκλήσας. ABR.

Pag. 37. Αὐτὸς ἐμέ) Malim fere hic οὗτος ἐμε. PAUW.

Pag. 37. Ἐπίδος οὖν — δρόμοις) Glossa codicis, εἶπεν ὁ ἱππεύς. BO. Equitando strenue incumbe, artemque graviter exerce. PAUW. Lucian. de Domo t. 8, p. 99. ὅλον ἐπιδοὺς ἑαυτὸν τῷ τάχει. Alciphr. III. 47. δρόμῳ δούς. BAST. Adde quæ notavi ad Nicet. Eugen. p. 55. BO.

Pag. 37. ᾎδων καὶ ᾄσμασιν — θεραπ.) Nimis gemellum est ᾄδων et ᾄσμασιν ἐρ. θεραπεύων. Scribendum suspicor: ἐρῶν καὶ ᾄσμ. Hippocomus non putabat in arte sua Cupidinem regnare. Id aliter se habere monet eques amore saucius. Quare, inquit hippocomo, artem exerce, sed ita ut amori indulgeas simul, Cupidinemque cantiunculis amatoriis subinde colas. PAUW. Leg. puto ἅδων, vel ἁδῶν, sive ἀνδάνων, *placens teque commendans*. ABR. Codex ἄδων. Nihil mutandum. Monet Echepolum eques ut canat, sed ita canat ut Amorem cantiunculis demulceat: canere enim poterat quæ essent οὐδὲν πρὸς Ἔρωτα, quod vitari vult eques. Repetitionem hanc tuetur Bast. Epist. Crit. p. 143. ex usu auctoris. BO.

Pag. 37. Ἦδον) Glossa codicis: ἐγὼ ὁ ἱπποκόμος. BO.

Pag. 37. Αὐτοσχέδιον μέλος) An hæc prosaica fuerunt, non metrica? Vix ac ne vix credo, et μέλος fuisse statuo

liberius, quod nunc ad numeros redigere non possum, et temere confusum a scribis. PAUW. Et Gavellus, ap. Abreschium, putat hæc esse metrica; absonum enim fore illud αὐτοσχέδιον μέλος, si versus revera non essent; ac versuum dispositionem fecit, quam repudiavi: omiserat enim male καὶ ante τὴν ἑαυτῶν. Quos dedi versus a vulgato textu non recedunt. Non sunt optimi, sed sunt equisonis, et ex tempore venaque subita effusi. BO.

Pag. 37. Κατά γε τὴν ἐμὴν εἰκότως ἱπποδρομήν) Ἱπποδρομὴν notes ea terminatione. PAUW. Num ἱπποδαμασίαν? an ἱπποχορίαν? aut ἱπποφορβικὴν, scil. τέχνην aut ἐπιστήμην. REISK. Kœn. ad Gregor. D. A. § VI, p. 31, notatis e Platone exemplis locutionis ellipticæ ac rarioris, κατά γε τὴν ἐμὴν, ait Platonis imitationem hic inesse, et Mercero latine vertenti, *convenienter ministerio meo*; ellipsin non fuisse in promptu, pro qua alibi plene ap. Platon. et alios, κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν, ψῆφον, κρίσιν. Ibi Bastius: » Res eo redit ut definiatur quid voce ἱπποδρομὴν faciendum sit. Hoc Kœn. curare debebat, et Reiskii quidem tentamina non satisfaciunt.... Mihi aliquoties visum est facillimum ἱπποδρομικὴν corrigere; quamquam non magis hujus nominis quam alterius ἱπποδρομὴν auctorem novi. » Ibi quoque Schæferus: » si Kœnianam Aristænetei loci interpretationem amplectimur, permira videtur phrasis, κατά γε τὴν ἐμὴν ἐνόμιζον. » Mihi fateor displicere ἱπποδρομήν. In Luciani Cont. 5. variari quidem novi inter οἰκοδομητικῆς et οἰκοδομῆς. Novi et codicem pro οἰκοδομεῖν, in Lexico ap. Bekker. Anecd. pag. 110.

habere ὀκοδομὴν, unde facilius fit οἰκοδομὴν quam οἰκοδομεῖν. Sed etiamsi ἱπποδρομὴν pro ἱπποδρομικὴν potuerit dici, dicere debuit hippocomus ille ἱπποκομὴν vel ἱπποκομικήν. Unde puto κατὰ τὴν ἐμὴν elliptice sumendum, nec me movet Schæferi objectio. Jam ἱπποδρομὴν mutaverim in ἱπποδρομεῖν, et omnia plana : κατά γε τὴν ἐμὴν ἐνόμιζόν σε ἐλεύθερον ἱπποδρομεῖν, subaudito δόξαν, κρίσιν, aliud quid. Ceterum obiter notavit Bastius ad formulas a Kœnio excitatas Codicem Vindob. in Platone Legg. II. t. 8, p. 59. » rectius » omittere δόξαν. BO.

Pag. 37. Τοσοῦτον κάλλος ἔχων ἐρᾷς) Credidit hippocomus, juvenculus haud dubie, formosos in arte sua non subesse Cupidinis imperio, et amari quidem, sed non amare. Etc. PAUW. Non *in arte sua*, sed in genere. Et superiora, τοῦτον οὐκ ἐδάμασεν Ἔρως ; forte non apte illustravit Bastius. BO.

Pag. 37. Τοῦτό σε μὴ σφ. λυπείτω) Lucian. D. D. 22. 2. εἰ δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπείτω σε. ABR.

Pag. 37. Καὶ τὴν ἑαυτῶν ἔτρωσαν μητέρα) Gavellus sustulit καὶ, ut efficeret versum hunc : λυπείτω, τὴν ἑαυτῶν. Sed displicet omnino spondæus in secundo loco. Præterea καὶ sensum egregie juvat. Nicetas Eug. VI, 573. ad Amorem : Πλήττεις ἀφειδῶς· οὐ γὰρ ἡ τεκοῦσά σε Τῆς σῆς διέδρα τοξικῆς τὰ κεντρία : ubi cf. quæ notavi p. 333. Ovidius M. X. 525. » Namque pharetratus dum dat puer » oscula matri, Inscius exstanti destrinxit arundine pe-

» ctus. » BO. Venus ipsa exprobrans queritur ap. Lucian. D. D. 12. 1. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαῤῥῶν ποιεῖς. ABR. Venus ap. Moschum : Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἠμὲ τιτρώσκει. Apul. Miles. v. [p. 108.]: » Et majores tuos irreverenter pulsasti toties, et ipsam » matrem tuam, me, inquam, ipsam, parricida, denudas » quotidie. » Lucianus ἐν Θεῶν διαλ. XI. MERC.

EPISTOLA IX.

Pag. 38. Συνοίκου) Editio Samb. et Cod. συνοίκων. Mercerus conjecit συνοίκου, receptum ab Abresch. et Polyz. BO. Lege συνοίκου. Idem est quod in ipsa Epistola ait σύνευνον. MERC.

Pag. 38. Ὑπὸ τῶν οἰκετῶν περιεστ.) Nota porro famulatum magnum in comitatu matronæ, e more veteri, ut sine comitibus non prodirent foras. Plautus Amphitr. et Casina; Quintilianus Declam. CCCI; Juvenalis sat. VI. » Conducit Comites. » Tacitus III. Annal. » Sabinus con» jugem et liberos Germanici percolere, sectator domi, » comes in publicum. » Ulpianus in l. 15. de injur.; Ovid. III. de Arte : » Quoque sui comites ire vetantur, » eat : » quem male mutant. Comitatus hic posteriori ævo frequens e spadonibus. Lucianus ἐν Εἰκόσι : Marcellinus lib. XIIII; Hieronymus ad Furiam viduam. MERC. Priceus ad Apul. II. Miles. init. » mulierem quampiam fre-

» quenti stipatam famulatione ibidem gradientem accele» rato vestigio comprehendo, » hunc Nostri locum citans recte habet περιεστοιχίζετο. Etc. ABR. De matronarum comitatu vide quos laudat Ruhnken. ad Rutil. Lup. p. 75. Demosthenes in Olymp. fin. ὁρῶσι τὴν μὲν τούτου ἑταίραν.... ἐξόδους λαμπρὰς ἐξιοῦσαν. BO.

Pag. 38. Ὑπὸ τῶν οἰκετῶν περιεστοιχίζετο) Sambuc., Mercerianæ et cod. περιεστιχίζετο. Abresch. e correctione viri docti ap. Dorvill., et Polyzoïs, περιεστοιχίζετο. BO. περιστιχίζω alteri περιστοιχίζω præfert Schutz. in Æsch. Ag. 1394. ἀμφίβληστρον περιστιχίζω, » rete (indusion) » circumdo Agamemnoni. » Vide Locell. ad Xen. Ephes. p. 134 [=p. 89.]. Heliodorus habet περιστοιχίζεσθαι VII. p. 303; VIII. p. 397; IX. p. 406; III. p. 136. ubi male περιεστοιχήσατο [pro περιεστοιχίσατο, quod recte exhibet Corayana III. c. 5.]. Περιστοιχίζεσθαι confusum cum προστειχίζεσθαι in Schol. Luciani t. 6, pag. 240. Cf. Boisson. ad Eunap. p. 290. BAST. Me allegat in nota extrema vir amicissimus ob locum a me ibi adlatum Theophylacti Sim. H. p. 123 D. : περιεστοιχίζετο γοῦν πάντοθεν βασιλικῇ δορυφορίᾳ Χοσρόης. Ceterum ex Bastii animadversione nondum polita nec perfecta mentem ejus de lectione utraque perspici non facile potest. Equidem nullus dubitavi quin correctio περιεστοιχ. esset verissima, eique favent Pricæus apud Abresch. et Peerlk. ad Xenoph. l. c. Ovidii verba M. III. 510. » foliis medium » *cingentibus* albis, » Planudes vertit, λευκοῖς περιστοιχιζόμενον μέσον φύλλοις. Rursus hæc M. V. 157. » *Cir-*

» *cuëunt* unum Phineus et mille secuti, » ita reddit: περιστοιχίζουσί τε τὸν ἕνα Φινεύς τε καὶ μυρίοι: et latina VII. 64. » *cinctaque* sævis Scylla rapax canibus » eo modo fecit græca: καὶ ἡ ἅρπαξ Σκύλλα ἡ τοῖς ἀγρίοις περιεστοιχισμένη κυσί. Cf. de hoc verbo Creuzer. ad Procl. in Alcib. p. 257. Blomfield. Gloss. in Agam. 1354. BO. Recte περιεστοιχ. reposuit Abresch. Imitatur enim Demosthenem Phil. I. p. 15 C. κύκλῳ πανταχῇ μέλλοντας ὑμᾶς καὶ καθημένους περιστοιχίζεται. WYTT. Locus est apte conlatus, sed de imitatione dubito. BO.

Pag. 38. Ὡς δὲ προϊόντα) Erunt qui malint ὥς τε, neque obloquar ego. PAUW. Ego obloquar. BO. Προσιόντα, versus se procedentem. REISK. Hoc bene, puto. Supra p. 315. actum est de hac permutatione. BO.

Pag. 38. Πέπτωκεν ἐπὶ γόνυ) Etymol. M. p. 687, 27. Γνὺξ ἐστι κυρίως τὸ εἰς γόνυ πεσεῖν. Τινὲς δὲ αὐτό φασι ταυτὸν τῷ πρηνίξαι, κακῶς· διαφέρει γάρ· οὐ δύναται γάρ τις ἅμα πρηνιχθῆναι καὶ ὠκλακέναι ἐπὶ τὰ γόνατα. Τὸ δὲ πρηνιχθῆναι, ἐπὶ τὸ πρόσωπον. Metaphoricam formulam εἰς γόνυ πίπτειν, κλίνεσθαι, illustrat vir doctiss. Gloss. ad Agam. 63. et ad Persas 927. ubi, excitato illis Firmi Epist. 16. verbis, ἤγειρας τὴν σαυτοῦ πόλιν πρὸς γόνυ καμφθεῖσαν, elegantissimum episcopum, quem bonum episcopum subridendo vocat, non æqua vexat censura. Puto Firmum scripsisse ipsum ἐπὶ γόνυ vel πρὸς γῆν, atque hoc potius. BO.

Pag. 38. Συμπράττων) Geminum est hoc Apuleii IX. Miles. p. 180. » nec ille (adulter) sermoni mulieris

defuit ; » quocum etiam comparavit Priceus. ABR.

Pag. 38. ὥσπερ ἀπὸ συνθήματος) Livius : *ex composito*. LAMB. Habes iterum I. Ep. 10. p. 49; in Ach. Tatio, Philone, et ap. scriptores alios. Καθ' ἓν σύνθημα et ὑφ' ἑνὶ συνθήματι Heliod. III. p. 136. et IX. 435. Vide et Bergler. ad Alciphr. I. 22. ABR. Scholiastes Pers. Æsch. 243. τοὺς ἐπελθόντας αὐτοῖς, ὥσπερ ἐξ ἑνὸς συνθήματος, Πέρσας. Adde quæ notavi ad Phil. Her. p. 452. ubi erravi de loco Eunapii; sed meum errorem retractavi ad Eunap. ipsum p. 196. Vide et Schweb. ad Onos. p. 89. BO.

Pag. 38. ὀρέγει τὴν χεῖρα) Supra p. 14. ὁ δὲ.... χεῖρα ὤρεγε τῷ γεωργῷ. — Fontainius nostras hinc forte profecit, cujus in Florentino sc. 9. Hortensia Harpagemum, tutorem fatuum et odiose molestum, non dissimili modo deludit : » A peine sortons-nous, que j'aperçois Timante.
» Harpagème, à sa vue, aussitôt s'épouvante, Nous observe de près, me tenant une main : Dans l'autre étoit
» ma lettre. Inquiète en chemin Comment de la donner
» je pourrois faire en sorte ; Un homme, qui fendoit du
» bois devant sa porte, à faire un joli tour me fit soudain
» penser. Dans les bûches exprès je fus m'embarrasser ; Je
» tombe, et, par l'effet d'une malice extrême, J'entraîne
» avecque moi rudement Harpagème. Timante, à cette
» chute, accourt à mon secours : Moi, qui mettois mon
» soin à l'observer toujours, Comme il m'offroit sa main
» pour soutenir la mienne, Je coulai promptement mon
» billet dans la sienne. » Etc. BO.

Pag. 38. Πεπτωκυίας) Pauwius, non monito lectore, πεπτωκυῖαν : sic quoque Polyzoïs. Quum editiones ante Pauwium πεπτωκυῖας haberent, pravus ille accentus ipsi forsan fuit pravæ lectionis causa, ni sumserit eam ex Merceri quarta, quam non vidi. Pristinam lectionem tuetur Dorvill. ad Char. p. 214. Codex diserte, πεπτωκυίας. BO. Πεπτωκυίας merito revocandum judicat Atticarum venerum peritissimus Hemsterh. ad Luc. D. Mort. 22, 1. quem ibi vide pluribus. Frequentat inprimis hujus generis trajectiones Thucydides. ABR.

Pag. 38. Ἀμφοτέρων) Editiones omnes, ἀμφοτέραι : cod. ἀμφοτέρων. BO.

Pag. 38. Τῆς πεπλασμένης αὐτὴν παραμ. συμφορᾶς) In codice secunda manus corrigit, τὴν πεπλασμένην αὐτῆς παρ. συμφοράν : male. Xenoph. Eph. IV. παρεμυθεῖτο δὲ αὐτὸν τῆς τελευτῆς. BAST.

Pag. 38. Ἄτλα) Editiones et cod. ἅτλα, quod mutavi. Codicis glossa, τινά. Cf. de hac accentus mutatione ad Diogen. Epistol. p. 279. in Notit. MSS. t. 10, et ad Basilii Scholia ibid. t. 11, p. 96, 155. Infra 11. ep. 3. idem erat mendum. Manuel Palæologus in Notit. MSS. t. 8, p. 337. ἀλλ' ἅτλα si scripsit, male scripsit; et reponendum ἀλλ' ἄτλα. Novi tamen qui reclamet, Tzetzam nempe ad Lyc. 8; sed non multum se criticis probavit. In Psello de Dæmon. p. 42. ὀλίγ' ἅτλα eodem modo emendari debet, ut et ἕτερ' ἅτλα p. 57. Dionis Chrys. Or. XX. p. 494. ἀλλ' ἅτλα idem remedium poscit. In Onosandro

p. 37. ἄτλα ἀναγκαῖα bene asseruit Schwebel. ibi videndu BO.

Pag. 38. Καὶ ἔφη) Corruptum omnino ἔφη. BO. Forte ἔστη, *constitit.* Sic I. 4. ἔστη. BAST.

Pag. 38. Λάθρα τῷ στόματι) Editiones, ante Abreschianam, λαθραίῳ στόματι. Ipse edidit λάθρα τῷ στόμ. e conjectura, quam protulerat ad I. 22. ubi, ἀνέστησέ τε καὶ λάθρα τὴν ἑαυτῆς πεφίληκε δεξιὰν, ᾗ προσήψατο τοῦ μειρακίου : qui locus huic est simillimus. Codex, λαθραίω στόματι : quod facile nasci potuit e λάθρατῶ. Secunda quidem manus superscripsit σ τῷ, ut fiat λαθραίως τῷ στομ. In re tam incerta Abreschium sum secutus; secutus est quoque Polyzoïs. BO.

Pag. 38. Προσάγει τὴν χεῖρα) Et II. 10. Callistratus p. 906. προσάγω χεῖλη, ubi male προάγω. BAST.

Pag. 38. Πεφίληκε) Editiones, ante Abresch. et Polyz., πεφιλήκει : et sic codex. BO. Malim vel προσῆγε, vel πεφίληκε. PAUW. Abreschius hoc prætulit, cui parui, memor loci modo adpositi ex Ep. 22 : Schraderus tamen ad Mus. p. 301. vulgatam tuetur; necquicquam. Puto πεφιλήκει ortum fuisse ex πεφίληκεν, alia, nec mala, scriptura. Achilles Tat. VI. 7. συμβέβηκεν : cod Venet. 409. συμβεβήκει. Poterit monitus lector discere e Martiale XII. 94. aliam rationem qua mœchum coram conjuge basiare potuerit Fabulla. BO.

Pag. 38. Ὑπέθηκε) Nonne ἐπέθηκε? PAUW. Non. BO.

Pag. 38. Δάκρυον ὑποκρίσεως ἀποματτομένη —) Philo

p. 430 C. προχέας θερμὰ καὶ ἐπάλληλα δάκρυα — τὴν ὄψιν ἀπομαξάμενος ἐπιστρέφει. Ovid. XIII. M. 132. » manuque simul veluti lacrymantia tersit Lumina. » Apul. V. Mil. p. 99. » lacrymis pressura palpebrarum » coactis : » ubi vide plura hujus generis in Pricæi notis. ABR. Propert. I. 15. 39. » Quis te cogebat multos pallere » colores, Et fletum invitis ducere luminibus? » Nonnus Dion. VIII. 204. Δάκρυον εὐποίητον ἀποψήσασα προσώπου. P. Syrus : » Didicere flere fœminæ in mendacium; » Muliebris lacryma condimentum malitiæ est. » Δάκρυον ὑποκρίσεως dixit ut Epist. 10. ἀπάτης λόγον. Phrasi θυσία αἰνέσεως in Ep. ad Heb. 13, 15. Aliquid coloris græci hinc potest conciliari. BO.

EPISTOLA X.

Hanc Epistolam longissimam Aristænetearum et pulcherrimam vocat Casanova ad Philostr. Epist. p. 119; nobilem præter ceteras et auream Hemsterhusius ad Propert. p. 932. BO.

Pag. 41. Τὸ — ἐρώτικὸν δ.) Pro ἐρωτικὸν editiones omnes habent ἐρώτων. Mercerus conjiciebat τῶν pro τό: Abreschius τὸ tuebatur. Sed codex ἐρωτικὸν, monente Bastio ad Gregor. p. 111. Cf. mox p. 360. BO.

Pag. 41. ΔΙΟΝΥΣΙΑΔΙ) Edit. omnes Διονυσίδι. Cod. teste Bastio, Διονυσιάδι. Mutavi versionem Merceri. BO.

Pag. 41. Ἀκόντιος) Similem narrationem de Ctesilla et Hermochare habes ap. Anton. Liber c. 1. LAMB.

Pag. 41. Καλὸς νεανίας καλὴν ἐγ. κόρην) Charito v. init. ὡς μὲν ἐγαμήθη Καλλιῤῥόη Χαιρέᾳ καλλίστη γυναικῶν ἀνδρὶ καλλίστῳ. BO.

Pag. 41. Παλαιὸς λόγος) Firmus Epist. 4. et 31. ex Theocrito: τοὺς ποθοῦντας ἐν ἡμέρᾳ γηράσκειν παλαιὸς κατέχει λόγος. Adde Nostrum 1. 18. ubi not. BO.

Pag. 41. Ὅμοιον ὁμοίῳ) Plato in Symposio [§ 18.]: ὁ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει, ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει. Aristot. Eth. VIII; Cicero de Catone Maj. [c. 3.]. Habent omnes ab Homero [Od. P. 218.]: Ὡς αἰεὶ τὸν ὅμοιον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὅμοιον. MERC. Finitimum illud Apostolii Cent. 14. 46. ὅμοιον ὁμοίῳ δεῖ πλησιάζειν. Hierocl. in Carm. Pyth. 1. [p. 24. Needh.]; Iambl. in Symb. 2; Maxim. Tyr. Diss. x. [=XXVI. 4.]; Erasm. Ad. [1. 2. 21. 22.] LAMB. Epig. in Anal. 3. p. 31. Ὡς αἰεὶ τὸν ὅμοιον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὅμοιον. Plato Lys. p. 29. Heind. BAST. Cf. Fisch. Not. ad Sympos. Plat. p. 151. et Barker. ad loc. Ciceronis. Theophr. Char. 29. ἀληθές ἐστι τὸ τῆς παροιμίας, τὸ ὅμοιον πρὸς τὸ ὅμοιον πορεύεσθαι. Scholiastes Luc. Icarom. 1. ἐπεὶ περιέτυχεν (Μένιππος) Ἀπολλωνίῳ.... γόητι ἀνθρώπῳ, ὅμοιος, φασὶν, ὁμοίῳ συνήφθη. Servatus Lupus Ep. 62: » quia vero vos amore sapientiæ, » cujus et ego sum avidus, flagrare comperi; vel secun- » dum illud Tullii [l. c.], *pares cum paribus facile* » *congregantur*, vel juxta receptæ Scripturæ [Eccles. 13.

» 15.] assertionem, *omne animal diligit sibi simile, sic* » *omnis homo*; hanc epistolam meam offero et vestram » expeto amicitiam.» Molierius nostras in Avaro II. 6. » Les jeunes gens d'ordinaire n'aiment que leurs sem» blables, ne cherchent que leur compagnie. » BO.

Pag. 41. Κατὰ θεῖον) Cod. καταθῆον : et Glossator adscripsit versum Odysseæ supra laudatum. BO. Tollius : κατὰ τὸ θεῖον. Est vir eruditus qui rescribi vult κατὰ τὸν θεῖον νόμον : verum frustra. Vide Suid. in Κατὰ θεῖον, vel potius Schol. Arist. Eq. 147. ibidemque Casaub. Sic Anton. lib. I. καὶ ἡ παῖς αὐτὸν ἰδοῦσα κατὰ θεῖον ἠράσθη : ubi Munckerus, uti hic Tollius, conjiciebat, κατὰ τὸ θεῖον. ABR. Verheyk. ad Anton. Munckerum confutat, simulque locum Aristæneti tuetur et illustrat. BO. Achill. Tat. V. 2. κατὰ δαίμονα. Leo Allat. Exc. p. 145. Longus II. p. 55. οὐκ ἀθεεί. BAST.

Pag. 41. Ἅπασι τοῖς ἑ. φιλοτίμοις κεκόσμηκεν) Quænam sint hæc φιλότιμα, quibus puella ornari posset, nescio. Prima editio habet φιλότιμος [imo habet, ut et ceteræ et codex, φιλοτίμοις]; quod mihi ideam dedit legendi φιλοτίμως, *studiose, sedulo*. Ita ut φιλοτίμως κεκόσμηκεν respondere possit ἐδημιούργησεν et τημελοῦσιν in prima Epist. ANONYMUS (Taylorus nempe, quod a Nicholsio doceor in Anecdot. t. 2, p. 560.) Anglus qui hanc Epist. tractavit in Miscell. Obs. I. p. 392.—Monet ibi A. (Dorvillius, puto) φιλοτίμως etiam correxisse Douzam in ora codicis sui et vertisse, *studiose, ambitiose*. BO. Etsi cæte-

roqui habeatur in Sozom. H. Eccl. II. c. 3. φιλοτίμως κοσμήσας [et sic Jo. Antiq. x. fin. BAST.], explicem potius ταῖς δωρεαῖς καὶ πλεονεξίαις, δι' ὧν φιλεῖ τιμᾷν τε καὶ τιμᾶσθαι. Qua in explicatione displicuit nuper viro docto illud φιλεῖ τιμᾷν, quia φιλότιμος non dicat eum qui φιλεῖ τιμᾷν, sed qui φιλεῖ τιμᾶσθαι. At, si mirus mihi, credat Hesychio, cui φιλότιμος est ὁ φιλῶν τιμᾷν μεγάλως, ἢ θέλων αὐτὸς δοξάζεσθαι: et φιλοτιμία, δωρεά. Et sic φιλοτιμεῖσθαι, pro δωρεῖσθαι, simpliciter. Theoph. Sim. VIII. Hist. 13. τάλαντά τε τριάκοντα τοῖς Βυζαντίοις φιλοτιμήσασθαι. ABR. Supra Epist. I. ταύτην μοι πεφιλοτίμηται Ἑλένην. Cf. Perizon. ad Ælian. V. H. III. 1. p. 194. BAST. Libanius t. 4, p. 785, 14. ἥκιστα μὲν πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς ἐθέλει χωρεῖν, καὶ πολλοῖς ἀμέλει νίκας ἀδίκους φιλοτιμεῖται. Cf. p. 241. BO.

Pag. 41. Κεστοῦ) Cf. Lennep. ad Coluth. 94; et supra p. 238. BO.

Pag. 41. Καὶ τοῦτον πρός) Interpres vertit ceu esset, ὃν πρὸς.... et recte. Possis quoque καὶ accipere pro καὶ γὰρ, ut Ep. 8. extr. καὶ τὴν ἑαυτῶν ἔτρωσαν μητέρα. Atque ita καὶ sæpissime occurrit, quanquam haud raro aberrent versiones. ABR. I. 26. καὶ πράγματα παρέχεις, *nam facta pingis*. I. 27. καὶ σφόδρα τοῖς αἰνίγμασι τέρπῃ. BAST. Quod dixit Abreschius recte potuisse verti καὶ quasi fuisset ὃν, illustrabitur ex notatis ad Nicet. Eugen. p. 32. Ceterum hic subtiliores sunt viri docti. BO.

Pag. 41. Πρὸς τὴν παρθένον)| dixit pro παρὰ τὴν παρθένον, *præ*, *præter*. ABR.

Pag. 41. Καὶ τοῖς ὄμμασι) Καὶ τῆς μὲν τοῖς ὄμ. REISK. Vide Barth. Anim. in Claud. p. 804 b. ABR.

Pag. 41. Καθ' Ἡσίοδον) Theogon. 907. BO.

Pag. 41. Δεκάδ. περιχορεύει δεκάς) Lucian. ἐν Εἰκόσι [9]: ὃ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις, ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ, ἅπασαι ἅμα ὁπόσαι Χάριτες καὶ ὁπόσοι Ἔρωτες περιχορεύοντες, τίς ἂν μιμήσασθαι δύναιτο; MERC. Salmasius similem fere locum e Dionys. XXXIV. producit: ὡς μὲν ἀκούω, Τρεῖς Χάριτες γεγάασι χορήτιδες Ὀρχομενοῖο Ἀμφίπολοι Φοίβοιο· χοροπλεκέος δὲ Λυαίου Εἰσὶ τριηκοσίων Χαρίτων στίχες. Pressius Musæus [v. 64.], cujus nos addimus locum, ubi Hero suam describit: Πολλαὶ δ' ἐκ μελέων χάριτες ῥέον. Οἱ δὲ παλαιοὶ Τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι. Εἷς δέ τις Ἡροῦς Ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν Χαρίτεσσι τεθήλει. SCHURTZ. Symeon Metaphr. Ep. 7. ἐπιστολὴν... οὐ τρεῖς, ἀλλὰ μυρίας ἔχουσαν τὰς ἐν αὐτῇ χάριτας. Plures id genus hyperbolas vide in notis ad Nicet. Eug. p. 156. ubi et verba καθ' Ἡσίοδον contra Heinrichium ea delere volentem defendi argumentis non invalidis, sed quæ non iterum describam. Pro περιχορεύει, Pauw. proposuit περιεχόρευε, Reiskius ἐνεχόρευε. Pauwium confutat Schraderus ad Mus. p. 301. et in Præf. p. 6. De enallage temporum κεκόσμηκεν, περιχορεύει, cf. not. supra pag. 282, 285, ad Epist. 3. BO.

Pag. 41. Φαιδροὶ μὲν, ὡς καλοὶ, φοβεροὶ δὲ, ὡς σώφρονες) Quis unquam vidit verbum σώφρονες cum ὀφθαλ-

μοὶ conjunctum? Facillima emendatio absurditatem tollet, καλοῦ, σώφρονος: emendatio, quæ, non tantum quod ad sensum et elegantiam se ipsa defendit, sed etiam loco similis auctoris confirmatur, qui propius ad Nostri locutionem accedit; loquor de Xenoph. Ephes. I. p. 3. ὀφθαλμοὶ γοργοί· φαιδροὶ μὲν ὡς κόρης, φοβεροὶ δὲ ὡς σώφρονος. ANONYMUS. Et Douza sic emendabat, recepitque Abreschius, et, post illum, ille Polyzoïs. Hemsterhusio ad Xen. Eph. p. 136. placebat hæc correctio: » nihil tamen temere mutavero » inquit prudentissimus criticus. Locella ibid. hanc emendationem dixit, et Bastio quidem teste, in codice Aristæneti a secunda manu superscriptam legi; sed nihil tale notatum reperi in apographo Bastiano. Color styli idem Ep. 19. p. 93. extr. BO.

Pag. 41. Ἐπιτρέχον) Malo ἐπέτρεχεν. PAUW. » Sed » nonne admitti potest ellipsis verbi substantivi? » Schraderus ait ad Mus. p. 301. Pauwium confutans, et ipse confutandus. Etenim ἐπιτρέχον non pendet ab ἦν, sed jungendum cum ἐκόσμουν, ut recte monuit Abreschius. Verbi translationem possunt illustrare notata ad Eunap. p. 197. BO. Noster II. 21. φύσεως αὐτόσκευον ἔρευθος ἐπιτρέχει ταῖς παρειαῖς. Artemid. I. 15. ἀλλοτρίους δὲ παῖδας ὁρᾷν ἀγαθὸν, ὅταν ὦσιν εὔμορφοι καὶ χαρίεντες, καὶ τὸ παιδικὸν αὐτοῖς ἐπιτρέχει. Vertunt: *cum gratiæ ipsis affluant*. Locus corruptus. BAST.: corruptus quidem, sed levissime. Reiffius, scripto ἐπιτρέχῃ, nihil loco reliquit vitii. — In Merceri latinis *florus* male suspectum fuit Pauwio, qui *floridus* dedit. Hæc vetustate fere sub-

horrida quærebat Mercerus, ludens, puto; quod et ego in Nicetæ versione non sine studio feci, ut et infra in latina Epistola 23 libri II, quo color orationis meæ cum Merceriano conspiret. BO.

Pag. 41. Πρὸς τούτων πληθούσας) Scriptum fuisse conjicit Valckenarius, πρὸς τούτου θέαν πληθ. ABR. Mala et inutilis conjectura, ut nonnullæ quæ viro egregio exciderunt. BO.

Pag. 41. Στενοχωρουμένας) Charit. III. 2. in re simili: μέχρι κεράμων ἀνέβη τὸ πλῆθος στενοχωρούμενον. BAST. Eunap. p. 55. ἐστενοχώρει τὰς προόδους: ubi multis notavi. Basil. Sel. Vit. Thecl. II. 13. πᾶς τις Κιλίκων ἔθει — ὥστε στενοχωρεῖσθαι μὲν τὴν γῆν, στενοχωρεῖσθαι δὲ τὴν θάλασσαν, κατὰ δήμους, κατὰ οἴκους, κατὰ γένη πάντων ἐνταυθοῖ συῤῥεόντων. BO.

Pag. 41. Λαύρας) Glossa codicis: τὰς πλατείας ῥύμας. Cf. not. ad Gregor. Cor. p. 505. BO.

Pag. 41. Καὶ πολλοί γε) Emendatio Merceri, pro καὶ πολύ γε, recepta ab Abreschio et Polyzoe. Cod. πολύ γε: et ab altera manu: γρ. πολλοί γε. Frequens est illa permutatio: cf. Alcidam. pag. 86. not. 32. et p. 88; Lysias t. 5, p. 440, 2. ubi pro πολὺ cod. Vatic. πολλοί; Strab. XV. § 2. init. In Platonis Alcib. I. 29. variatur inter πολλή γε et πολύ γε: hoc recipiendo. BO.

Pag. 41. Διὰ τοῦτο τὸ λίαν ἐρωτ.) Reiskius delet τοῦτο. Ad fin. Epist. I. aliis verbis, sensu non alio, δι' ἔρωτα πολύν. BO.

Pag. 41. ἴχνεσι — ἐφήρμοζον πόδας) Vertit quidam in margine exemplaris quondam Tollii : » vestigia pueri suis » pedibus premebant. » ABR. Et hunc esse puto loci sensum. Meleag. Ep. 19. Βαίνω δ' ἴχνος ἐπ' ἴχνος. Diotim. Ep. 1. Παρθενικὴν γὰρ ἄγεις περικαλλέα, τῆς ἐπιβαίνων ἴχνεσι, τὴν ἰδίην οἶμον ἴσ' ὡς φέρομαι. Figurate Thallus Ep. 1. παππῴοις ἐπὶ βήμασιν ἴχνος ἐρείδων. Lucret. III. 5. » inque tuis nunc Ficta pedum pono pressis vestigia » signis. » Themist. Or. XX. fin. δεῖ δὴ λοιπὸν τὰ ἴχνη τὰ σὰ διώκειν, εἰ δὴ ἐκείνοις πάντε ἐμβιβάσαι καὶ τὰ ἡμέτερα δυνηθείημεν. Similes circa vestigia nugæ eroticæ Philostrati, ab Abreschio conlati, qui Ep. 22. amasium, quem læserat sandalium, rogat ut nudis pedibus incedat : δέξεται τὴν βάσιν ἡ κόνις ὡς πόα· καὶ τὸ ἴχνος προσκυνήσομεν πάντες. Ὦ ῥυθμοὶ ποδῶν φιλτάτων, ὦ καινὰ ἄνθη, ὦ γῆς φυτὰ, ὦ φίλημα ἐρώμενον. Egregie codd. Regius 1696. et Vatic. 40. πόαν. Vestigium pedis delicati in pulvere impressum, pulverem ornabit veluti herba; pulvis impresso vestigio suavissimo gaudebit quasi herba virente. In fine Regius habet : γῆς φιλήματα ἐρηρεισμένα : Vat. γῆς φυτεύματα ὦ φιλήματα ἐρηρεισμένα. Legendum, ὦ γῆ φιλήματα ἐρηρεισμένα! cum Regio : vel saltem recipienda lectio Vaticana. Vulgatum ἐρώμενον Olearianum est. Ante Olearium erat ἐῤῥωμένον. Et malim ὢ quam ὦ : nam sunt exclamationes. BO. Alciphr. III. 67. προσφύντα βούλεσθαι τὰ τοῖν ποδοῖν ἴχνη καταφιλεῖν. BAST.

Pag. 41. Ἀκίδος ἐρωτικῆς) Editiones omnes ἐρώτων.

Codex, ἐρωτικῆς. Correctionem indicavit Bastius ad Gregor. Cor. p. 111. Cf. supra p. 353. BO.

Pag. 41. Πειραθῆναι) Mercerus, πειρασθῆναι. Non mutem. ABR. II. 18. ἔρωτος πειρασθεῖσα. Utrumque rectum. BAST. Vide quæ monui ad Marin. p. 75 et 146; collato Wagnero ad Alc. II. 3. BO.

Pag. 43. Οὐ μετρίως) Cf. not. ad Eunap. p. 390. BO.

Pag. 42. ὅτε καὶ τερπνή) Dubitari posset an non exciderit vocula et scribendum, ὡς ὅτε καὶ τ. PAUW. ὅτε καὶ ut ap. Philon. p. 449 F., 536 F., 846 C. Idem frequentat ἔσθ' ὅτε καί. Vide quæ præterea scripsi ad Æsch. Suppl. 638. ABR.

Pag. 42. Ἢ γάμον ἢ θάνατον) Infra II. 17. ἢ γάμον ἀσμένως ἢ τάφον αἱροῦμαι. Ovidius [Her. 16, 273.]: » Aut ego Sigæos repetam te conjuge portus; Aut ego » Tænaria contegar exsul humo. » MERC. Adde Pric. ad Apul. Mil. p. 519. ABR.

Pag. 42. Πλὴν αὐτὸς ὁ τρώσας) Hæc e Musæo 198 seq. collecta putat Tollius. Jam Barth. Adv. III. 15. Musæi vers. 200. comparaverat. ABR. Musæus igitur 200. Αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βουληφόρος ἐστὶ βροτοῖσι. Rursus ὁ τρώσας I. 16. BO.

Pag. 42. Ἀεί τινας παρ. μηχ. διαπλέκων) Ex Platonis Symposio [§ 23.]: Ἔρως θηρευτὴς δεινὸς, ἀεί τινας πλέκων μηχανάς. MERC. Cf. Wyttenb. ad Eunap. p. 173. BO.

Pag. 42. Ὑπέθετο — βουλήν) Vox technica a foro de-

ad pomi rotunditatem. Citra istius modi respectum circuire oculis habes ap. Senecam Consolatione ad Marciam 12. Etc. ABR.

Pag. 42. Μὰ τὴν Ἄρτεμιν) Cod. τόν. Glossa: Οὕτω κεῖται ἡ γραφὴ τοῦ κυδωνίου ἐν τῷ λατινικῷ Ὀβιδίου τοῦ ποιητοῦ· Ὀμνύω σοι ὑγιῶς, μὰ τοὺς ἱεροὺς θεοὺς, τὴν ἐφημένην ἐμέ σοι ληψαμένην κυρίαν καὶ γαμηθησομένην: *Juro tibi sane per numina sacra Dianæ Me tibi sumpturam dominam nuptamque futuram.* Nescio quem verterit locum Ovidii, et dubito talia potuisse scribere poetam elegantissimum; cujus Epistolarum codicibus quum multos adsuerint librarii pannos non purpureos, forsan hoc distichon in Epist. Cydippes post vers. 110. fuit insertum. Atque est leviter corruptum; nam, re ipsa jubente, legi oportet, *Te mihi sumpturam dominum* et ideo in græcis, τὸν ἐφησομένον ἐμοὶ σὲ ληψ. κύριον. Græculus ille, qui *sane* vertit ὑγιῶς, in latinis ait fuisse inexercitatissimus. Berglerus hoc loco et alio II. ep. 14. utitur ad Alciphr. II. 4. ostendens μὰ usurpari nonnunquam et in affirmatione. BO. Similia his leguntur ap. Anton. Liber. Met. I. ABR.

Pag. 45. Ἐρωτικὸν λόγον ἀπέῤῥ. αἰδουμ.) Vid. Barth. ad Stat. I. Silv. 2. 211. Dubium esse possit utrum ἀπέῤῥιψεν æque ac αἰδουμένη referri debeat ad τὸν ἐρωτ. λόγον, an ad μῆλον. Posterius verum videtur. ABR. Herel. Anim. Crit. conjicit λόχον docente [imo et probante] Villoisonio ad Long. p. 184, et confert Ovid. Her. 21. 110: » *Insidias legi*, magne poeta, tuas. » Pessime. Solennis for-

tula, λόγον ἀποῤῥίπτειν. Anton. Lib. c. 11. λόγον ἀχρεῖον ἐπέῤῥιψαν. Ceterum λόγος et λόχος confunduntur in Pausan. t. 2, p. 264; Liban. t. 4, p. 145. BAST.: quem vide et in Epist. Crit. pag. 124. Notissima sane formula ῥίπτειν λόγους, quam et tetigi ad Marin. p. 124, et illustravere Villoison. ad Long. p. 78; Monk. ad Alcest. 696: sed hujus loci non esse videtur, ob præcedens ἔτι διερχομένη τὸν ὅρκον, et sequens ἡμίφωνον κατέλιπε λέξιν. Nondum ergo τὸν ἐρωτ. λόγον ἀπέῤῥιψεν, e mente Bastii; nondum amatoria verba pronuntiaverat. Ergo manifestum est virginem pudicam a se projecisse malum impuris notatum verbis. Jam ἀποῤῥίπτειν λόγον, pro ἀποῤῥίπτειν μῆλον ἐν ᾧ λόγος ἐρωτικὸς, est audacissimum. Emendatio Hereliana, vera forsan, est saltem ingeniosissima; et favet egregie Ovidius, cujus Cydippe de malo illo fatali scribit Acontio, magno, quod ait, poetæ, se ejus *legisse insidias*. Omnino tenenda sunt Hemsterhusii verba pag. 952. in Add. ad Propert. Burmannianum: » Sane nobilis est, » præter ceteras, atque aurea hæc [Aristæneti decima] » Epistola; quæ propterea majoris est momenti, diligen- » tiorique cura perpoliri meretur, quod ex Callimachi » Cydippe, mutatis in pedestrem orationem versibus » expressa videatur et contracta. Quam meam opinionem, » non tantum hoc Callimachi distichon [vide infra » p. 374], extra omnem dubitationis aleam ponit, et eli- » matus Epistolæ stylus, in quo color nitet poeticus et » solutis lege verbis musicus inest spiritus. Ovidius etiam, » etsi suo ingenio satis dives et contentus, si conferre

» libuerit, quædam imitatus fuisse deprehendetur. » Nullus fere dubito quin ποιητικὸν verbum λόχος pro malo literis inscripto Ovidianum *insidias* pepererit et Nostri ἐρωτικὸν λόχον. Nihil tamen mutare sum ausus. Et notes frequentem esse vocum λόγος et λόχος permutationem. Adde Bastianis exemplis Æschinem Epist. x. p. 69. ubi pro λόχος cod. Mazar. A 87. habet λόγος. BO.

Pag. 45. Ἡμίφωνον — ἐπ' ἐσχάτῳ) Verbis Ovidii M. v. 192. » pars ultima vocis In medio suppressa sono est. » BO.

Pag. 45. Ἅτε διαμνημον. γάμον — ἠρυθρ.) Ovidius [Her. 21. 111,] : » Nomine conjugii dicto, confusa pu» dore, Sensi me totis erubuisse genis. » MERC. Polyzoïs edidit, γάμου, absque necessitate. BO.

Pag. 45. Κἂν ἑτέρου λέγοντος, ἠρυθρίασε) Quum esset in Sambuciana κ. ἑτ. λέγοιτο, Mercerus proposuit λέγοντος, quod receperunt Abresch. et Polyzoïs. Et codex perspicue, λέγοντος. De hoc virginali pudore consule Schrad. ad Mus. 161. BO. Κἂν ἕτερος λέγοιτο etiam bonum esset. PAUW. Dedi emendationem Merceri, quia verba sunt Demosthenis pro Cor. p. 160. ἀλλὰ κἂν ἑτέρου λέγοντος ἐρυθριάσειε. Alioqui non peccaret edita, et æque rectum foret ἑτέρου λέγοιτο atque ὑφ' ἑτ. λέγοιτο. ABR. Liban. t. 4, p. 461. καὶ ἑτέρου λέγοντος ἐρυθριᾷν. Formula alibi quoque non infrequens. Athanasius Epist. ad Solitar. quam adfert Vales. ad Euseb. p. 239. ὢ τίς ἀκούσας οὐ δακρύσειε, τάχα καὶ τὴν ἀκοὴν κλείσειεν, ἵνα μηδὲ ἑτέρου λέγοντος ἀνέχηται; BAST.

Pag. 45. Τινὰ ῥόδων λειμῶνα) Ex Museo 60. [ἢ τάχα ταίης Ἠροῦς ἐν μελέεσσι ῥόδων λειμῶνα φανῆναι] sumtum mutat Tollius. ABR. Allatii Excerpta pag. 163. μέγαν λειμῶνα κάλλους ὁρῶν. BAST. Vide ad 1. ep. 5. p. 292, et quæ adposui plurima ad hujus hyperboles illustrationem facientia in notis ad Nicetam. p. 203. Firmus Epist. 30. de epistola quam ab Isidoro acceperat: μύρου ὄζει παιδεύσεως Ἀττικῆς, καὶ λειμῶνος μιμεῖται κάλλος ἦρος ὥρᾳ σύμμικτον χάριν ταῖς ὄψεσιν ὑπογράφοντος. Istæ hyperbolæ stylum asiaticum, quem dicimus *orientalem*, redolent. Adde Costari *Entretiens* p. 54; et Chevræi Opera Misc. t. 1, p. 247, 249. qui conferens Æschyleum Noctis epithetum ποικιλείμων, quasi a λειμὼν formatum, gravem, eumdemque Scholiastæ Prom. 24. errorem errat, et Stanleio, quod mirabile est. BO.

Pag. 45. Ἐρύθημα τοῦτο—διαφέρειν) Quum editiones haberent διαφέρει, Pauwius proponebat vel διέφερε, vel διαφέρειν. Codex a secunda manu διαφέρειν, quod placuit Bastio, et recepi. BO. Pro τοῦτο lego τούτων. Tum si verba καὶ—διαφέρει majore distinctione separes a præcedentibus, καὶ valebit καὶ γὰρ, et bene se habebit διαφέρει: sin jungas cum superioribus, corrigendum erit διαφέρειν. ABR. Emendatio τούτων, nempe τῶν ῥόδων, est pessima. Locum non recte intellexit. Genæ puellæ erubescentis non minus rubicundæ erant quam ipsa ejus labia. BO.

Pag. 45. Καὶ παρθένος οὖσα) Vim verborum minus

cepit interpres. Ea consistit in ellipsi gemina vocabulorum εἰ καὶ, καί τοι sive καίπερ, et ὅμως. Habes eamdem, præter alios, in Xenoph. Cyr. v. c. 4. χαλεποῦ ὄντος τοῦ θεάματος. Etc. ABR.

Pag. 45. Συνελάβετό σοι τοῦ γάμου) Editiones omnes et cod., συνεβάλετο. Pauwius putabat » perbene etiam » legi posse συνελάβετο » : quod est unice verum; sicque correxit Hemsterhusius ad Luc. Cauc. 13. locutionem pluribus illustrans, assentiente Schæfero ad Ellips. p. 281. Permutationem frequentissimam temporum ἔβαλον, ἔλαβον, βαλὼν, λαβὼν, etc. tractavi ad Nicetam, et ad Planudem p. 203. Dion Chrys. Or. 53. p. 277. καὶ παρ' Ἰνδοῖς ᾄδεσθαι φασὶ τὴν Ὁμήρου ποίησιν, μεταβαλόντων αὐτὴν εἰς τὴν σφετέραν διάλεκτον : cod. Reg. 2948. non recte hic, μεταλαβόντων αὐτῶν. BO. Recte συνελάβετο. Plato Phædr. t. 10, p. 300. ξύμ μοι λάβεσθε τοῦ μύθου. Menand. Fragm. Τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει —τῶν πόνων. Philostr. Her. p. 44. ξυλλαμβάνει μοι τῶν δυσέργων : ubi vide Boissonad. p. 385. Themist. Or. xii. p. 255. οἱ συλλαβόμενοι τοῦ ἔργου. Lucian. Piscat. 48. Id. Philops. 39. BAST. Ad Philostrati locum, quo me videndum monet amicus doctissimus, συνελάβετο, ut Aristæneti manum sum amplexus, et hunc hujus verbi usum illustravi. Sophocl. Phil. 281. ὅστις νόσου κάμνοντι συλλάβοιτο : ubi cf. Brunck. Theophyl. Sim. Ep. 59. μοὶ συμπαρατάττου, καὶ τῶν πόνων συναντιλαμβάνου. Ibi codex 2991 A. συμπεριστάτει—συλλαμβάνου. BO.

Pag. 45. Τέως οὖν τὸν δείλαιον) Locus corruptus. Scri-

bendum suspicor τ. οὖν τὸ σὸν δ. *interea vero sors et conditio tua misera.* PAUW. Cod. τὸν δείλαιον. Abresch. e conjectura edidit τὸ δ., eique paruit de more Polyzoïs. BO. Nescio qua de causa τὸ δ. editum fuerit pro vetere τὸν δ. Est aposiopesis. Volebat dicere : τέως μὲν οὖν τὸν δείλ. παντοῖα κατέλαβε καὶ δεινὰ πάθη. Sed compescuit se illa interpellatione : » Atqui, quid frustra laboro in » describendis infelicis amatoris cruciatibus, quos non » magis quis enarret quam maris tormina? » REISK. Non displicebant Abreschio, nec displicent omnino mihi Reiskii cogitata. Aposiopesim esse indicavi lineola : dele punctum post δειλαῖον. BO.

Pag. 45. Τρικυμίας) Ut infra 17 [extr. p. 85.] : καὶ τρικυμίας τὸν τρόπον τῆς ἀστάτου σαλεύεις. MERC. De tropo vocis τρικυμία Cf. ad Nicetam, p. 384; ad Manass. p. 417. BO.

Pag. 45. Πόθου κορ. σάλον) Interpres *Cupidinem* interpretatur; ipse capiam de Acontii desiderio. Σάλος et Lat. *salum* sæpissime occurrunt tropice adhibita. Heliod. II. p. 138; Basil. Epist. 260. 9. Frequens inprimis est Philoni Judæo. Etc. Etc. Plura dabit Pricæus ad illud Apul. Mil. IV. p. 183. » cum in isto cogitationis *salo* fluctua- » rem. » Adde Barth. ad Claud. p. 1192 b. ABR. Cf. Kuinœl. ad Demetr. c. 19. p. 118. BO.

Pag. 45. Ἐκτακεὶς τὰ μέλη) Lucian. Timon. t. 1, p. 87. ἐρᾷν φάσκων καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χροιᾶς καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας. BAST.

Pag. 45. Βλέμμα — ὠραχιῶν) Glossa codicis : ὠραχίζω, παρὰ τὸ αἰκίζεσθαι τὴν ὥραν ἢ τὴν μορφήν. Aristophanes N. 1172. Ὡς ἥδομαί σοῦ πρῶτα τὴν χροίαν ἰδών.... Ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος. Huc forte respexit Noster jungens χροιὰν et βλέμμα, ut ille χροίαν et βλέπος. Βλέμμα et βλέπος his in locis sunt *aspectus*, *vultus*, *le teint* : anglico sermone, Acontius *looked pale*. BO.

Pag. 45. Εἰς ἀγρὸν ἐπὶ πάσῃ προφάσει — ἐφοίτα) Expressum hoc esse e Callimachi Fragm. 26. observavit Ruhnk. Epist. crit. II. p. 43. [=p. 178.] ABR. Vide interpretes ad hoc Fragmentum, sic legendum : Ἀγρόσε τοι πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοίτα. BO.

Pag. 45. Κομψότεροι) Glossa codicis : δεινότεροι. Interpretatio hæc non bona. Vertisset melius, ἀστειότεροι, χαριέστεροι. Schol. Gregorii Naz. in Montacutiana p. 25. κομψόν ἐστι τὸ εὐπρεπὲς καὶ χάριεν. Idem p. 83. τὸ κομψὸν ἐπὶ τεττάρων εἴρηται — ἢ ἐπὶ τοῦ ἀστείου καὶ χαρίεντος. De hac voce fuse Ruhnken. ad Tim. Lex. ubi quem adtulit p. 162. Grammaticus ineditus, nunc est editus, Phrynichus nempe, in Bekk. Anecd. p. 102, 23. Basilius ineditus in Scholiis ad Gregor. Naz. Orat. 53. init. τοὺς ἐν λόγῳ κομψούς) Δύο ἡ λέξις σημαίνει· ἐπί τε ἐπαίνου, τὸν εὐπειθῆ καὶ προσηνῆ· ἐπί τε ψόγου, τὸν πανοῦργον καὶ καμπύλον καὶ τὴν διάνοιαν διεστραμμένον. Ἀμφότερα δὲ ἀπὸ τοῦ κάμπτω εἴρηται. Mihi placet magis opinio Scholiastæ Montacutiani qui p. 83. τὸ κομψὸς derivat ἀπὸ τοῦ κόμπου. Et ipse ita sentire alibi videtur Basilius ad hæc Gre-

gorii Orat. 19. p. 300 A. ὡς οἱ πολλοὶ τῶν νῦν προσποιουμένων φιλοσοφεῖν καὶ κομψοὶ τὸ φαινόμενον) προσχήματι μὲν ταπεινοὶ, κομψοὶ δὲ, εἴτουν κομπηροὶ καὶ ὑπερήφανοι τὸ φαινόμενον. Adde Proclum in Cratyl. § 120. BO.

Pag. 45. Λαέρτην) Quod veluti alter quidam Laertes, urbe et societate relicta, ruri operam daret. Cf. Æneas Soph. Ep. 2. locus omnino huc faciens : Λαέρτης ὁ γέρων οὐκέτ' ἤθελεν εἶναι βασιλεύς — ἀλλὰ κηπουρός τε εἶναι καὶ τῶν δένδρων ἐπιμέλεσθαι· σὺ δέ μοι δοκεῖς ἐζηλωκέναι τὸν ἄνθρωπον. LAMB. Hoc de loco se egisse ad Charit. suum mihi significavit Dorvillius. ABR. Nempe ad 1. c. 3. pagin. 221.

Pag. 45. Ἔμελεν) Ex Merceriana quarta dedi ἔμελεν pro ἔμελλεν. ABR. Sambuc. ut cod. ἔμελλεν. De horum verborum synchysi et vocum adfinium notavi ad Marinum, ad Planudem. BO.

Pag. 45. Σκαπάνης) Glossa codicis : σκάφιον, ὀρύγιον, δίκελλα. BO.

Pag. 45. Φηγοῖς ὑποκαθήμενος — ὡμίλει) Virgilius : „ Tantum inter densas, umbrosa cacumina, fagos Assidue „ veniebat. Ibi hæc incondita solus Montibus et silvis „ studio cantabat inani. » MERC. Æneas Soph. Epist. 2. loco modo adlato, vel ex Aristæneto proficiens vel ex Callimacho, fonte communi : σὺ δέ μοι δοκεῖς ἐζηλωκέναι τὸν ἄνθρωπον (Laertem nempe)· οὐ γὰρ ἂν, τὴν πόλιν καὶ τοὺς σαυτοῦ ἀπολιπὼν, χρόνον οὕτω μακρὸν ἐν ἀγρῷ προσκαθήμενος τοῖς φυτοῖς διῆγες λαλῶν. BO. Ὑποκαθήμενος

φηγοῖς ἢ πτ. scriptum pro καθήμενος ὑπὸ φηγ. Quod ut nemo non hic statim animadvertit, sic passim similis exempli alia occurrunt loca, quæ eo non attendentibus tantas obfundunt tenebras, ut se non expediant. Interim si quis dativos regi velit ab ὡμίλει, res plane eodem recidet; cum, utrocunque modo processeris, extrinsecus αὐταῖς fuerit adsumendum. ABR. Eadem prorsus est syntaxis ratio in loco Æneæ. BO.

Pag. 45. Πτελέαις) Vir doct. apud Dorv. Crit. Van. p. 606. et Pauw. in notis vertunt *ulmis*. ABR. Et recte quidem. BO.

Pag. 45. ὡμίλει) ὁμιλεῖν ut Ep. 4. ὁμιλῆσαι τῇ θεραπαίνῃ, i. e. διαλέγεσθαι. Plene ap. Thucyd. VI. 17. λόγοις ὁμιλεῖν. Lexica vix istum verbi usum attigere, passivum ne norunt quidem. Etc. ABR.

Pag. 45. Ἐγκεκολαμ.) Glossa codicis, κολάπτω, τὸ κλύπτω ἢ κλώθω πρὸς τὰ γόνατα. BO.

Pag. 45. Φέροιτε) Interpres junxit cum εἴθε. Sed qui poterat Acontius optare votis ut arbores fierent vocales et ratione præditæ, non poterat optare ut corticibus nomen Cydippes inscriptum ferrent; illud enim in Deorum potestate erat, hoc in sua. Desperans de voto illo insano, » saltem » ait » feratis corticibus eas inscriptas literas, » quibus *Cydippe pulcra* significetur; » et simul his cum verbis cultello vel acuto silice fago proximæ aut ulmo amatum insculpebat nomen. BO. Obvia ubique exempla amantium, qui inscriberent nomina amicarum teneris

arboribus, ut simul crescerent. Virgilius [E. X. 53.]; Ovid. [Ep. V. 21.]; Floridi antiqui. Adde solitos scribere cum elogio earum formæ : Κυδίππη καλή, Λαΐς καλή. Lucianus, ἐν Ἔρωσι [c. 16.] de illo qui Cnidiam Venerem deperiit : ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ τοῦ πάθους ἐρεθιζομένου τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς Ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. Aristophanes Acharnensibus [143.] : Ὑμῶν τ' ἐραστὴς ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ Ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφεν· Ἀθηναῖοι καλοί. Ubi doctissimus Scholiastes : ἴδιον ἐραστῶν ἦν τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις, ἢ δένδροις, ἢ φύλλοις, οὕτως· Ὁ ΔΕΙ͂ΝΑ ΚΑΛΌΣ. Καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ [Fragm. 101.]· Ἀλλ' ἐνὶ δὴ φύλλοισι κεκομμένα τόσσα φέροιτε Γράμματα, Κυδίππην ὡς ἐρέουσι καλήν. Καὶ ἐν τοῖς Σφηξίν· Ἰὼν παρέγραψε· Κῆμος καλός : ubi habes et de hoc amantium more, et versus Callimachi, ex quibus transtulit Noster; e quo certe et alia habet in hac Epistola quæcumque grandiora : sed periit nobis Callimachi carmen de Acontio. MERC. Vide interpretes ad Callim. locum, et Hemsterhusium ad Propert. Burm. p. 932. qui ex Aristæneti verbis vult κεκολαμμένα Callimacho restitui pro κεκομμένα, quæ emendatio jam fuerat proposita a Pierson. Veros. 1. 8. p. 99. ubi κεκολαμμένα illustratur. BO. Mos hic vetus amantium, arborum corticibus nomina inscribere. Theocrit. Id. 18. [v. 47.]. LAMB. Adde Bentl. ad Callim. l. c. BO.

Pag. 46. Κυδίππη, καλήν σε—) Κυδίππη καλὴ, εἴθε σε καὶ εὔορκόν ὀμ. προσείπω. Tum in ταχὺ forte latet εὐλαβοῦ, et deinceps exciderunt quædam quibus sequens

μηδὲ respondet. Etc. REISK. Absurda omnia. BO.

Pag. 46. Ἐπὶ σοί) Vir doctus ap. Dorvill. ἐπὶ σέ. ABR. Cod. ἐπὶ σοί, non movendum. BO.

Pag. 46. Ἀφῇ καὶ ἀνελῇ) Nempe ἀφεῖσα ἀνελῇ σε. BO.

Pag. 46. Μένῃ) Editiones et cod. μένει. Recepi emendationem a Pauwio propositam et a viro docto in Crit. Van. p. 606. BO.

Pag. 46. Πῶμα) Sic omnes editores recte, præter Polyzoem, qui habet πῶτμα. Cod. πτῶμα. Homerus Il. 4. 116. Αὐτὰρ ὁ σῦλα πῶμα φαρέτρης. Dianæ imaginem cum pharetra operculo clausa vide in notis ad Pompon. Mel. pp. 84, 96. et in Millini Monumentis ined. t. 1, p. 325. Ibi p. 361. Millinus de Pharetræ operculo notavit. BO.

Pag. 46. ὦ δυστ.) Sic scribere placuit pro ὦ δ. 1. Est enim interjectio vocis et exclamatio: Conf. pagg. 209, 218, 236. BO.

Pag. 46. Μάλιστα δὲ τοὺς ἀμελοῦντας —) Nonne convenientius de virginum præside legeretur hic, τὰς ἀμελούσας? PAUW. Τοὺς ἀμελοῦντας, non ἀμελούσας, ideo quia in genere loquitur. Vide nonnihil hanc in rem notatum Gavello ad Luciani Tragopod. 82: cf. Schrad. ad Mus. p. 259. Τοὺς ἀμελοῦντας tuetur quoque peritia Dorvillii Anim. in Char. p. 153. [=p. 292.] ABR. Euripidea Alcestis 384. Ἄρχοῦμεν ἡμεῖς οἱ προθνήσκοντες σέθεν: vide Barnes. ad Iphig. T. 539; Elmsl. ad Med. 379, 823. De re minus sollicitus fuit Tibullus 1. 4. 25: » Perque suas » impune sinit Dictynna sagittas Adfirmes. » BO.

Pag. 46. Ἔσται) Mercerus, ἔστω, cui emendationi quidam Tollii exemplaris margini adscripsit : » non necesse : nam Attici indicativi futuro pro imperativo » utuntur. » Ἔστω quoque correxisse Douzam docemur [a Dorvillio] Obs. Misc. I. p. 393. ABR. Et ἔστω Tayloro placuit Anonymo in Misc. Obs. ibid.; frustra. Nec ἔσται est futurum pro imperativo : est omnino futurum. Codex, ἔσται. Ceterum facilis est hæc permutatio atque exemplis probabilis : cf. ad II. 1. BO.

Pag. 46. Μαθήσομαι) Μαθήσωμαι : Quis dubitet? PAUW. Tollius, aliusve vir doct., ut Pauw. tam in notis quam præf. ad Phryn. p. 71. legunt [?] μαθήσωμαι. Sententia est : » discam modo ut curaveris verba illa inscri» ptionis, atque, hoc ubi didicero, tunc a flamma tua re» movens liberansve animam meam »—Καὶ valet καὶ τότε, ut Latini τῷ *et* utuntur pro *tunc*. Etc. Jure quoque Dorvill. Vann. p. 606. hic tuetur editam, cui præterea aliud quid de statu controversiam moveri vetat; quod, quia facile perspicitur, nil attinet indicare. ABR. Conatus difficiliores et operosiores Taylori omitto, quos spectent nugularum criticarum amatores in Misc. Obs. I. p. 393, 394. BO.

Pag. 46. Ἀπαλλάττων) Si unquam doctus interpres errorem commisit, certe hic est. Ἀπαλλάττειν est *redimere, vicem alterius subire*. Et sic hic exprimi debet, juxta totum loci sensum. Et quomodo interpretabimur πρηστῆρος? Ovidius nos omnium optime in loco parallelo

docebit [Ep. xx. 117.] : »Parce, precor, teneros corrumpere febribus artus. Servetur facies ista fruenda mihi! Serventur vultus *ad nostra incendia* nati!» ANONYMUS. Recte reprehendit Mercerum. Douzæ *permutans* aliquomodo propius accessit. At verum est *redimens*. Dicit Acontius se non permissurum, ut Cydippe puniatur propter perjurium, et, ne febri ardenti, πρηστῆρι, pereat illa, animam suam se oblaturum, quasi succedaneam hostiam. Etc. DORVILL. ad hæc Tayloriana.— In Vanno idem proposuit ἀνταλλάττων. Sed cur sana vox mutetur? Facio de sensu loci cum Abreschio, et cum Pauwio vertente : » et a flamma et face tua animam avellens. » Πρηστὴρ hic non est febris, sed amor et cupidinis incendium : potuit vocem magnificam a Callimacho desumere. Plato Alc. I. § 2. εὖ οἶδα ὅτι θαυμάζοις τι διανοούμενός ποτε οὐκ ἀπαλλάττομαι τοῦ ἔρωτος : et § 4. πάλαι ἂν ἀπηλλάγμην τοῦ ἔρωτος. BO.

Pag. 46. Ἥπερ ὕδατος) Sic Mercerus pro εἴπερ. ABR. Recte omnino. Codex, εἴπερ. Psalmus 21, 14. ὡσεὶ ὕδωρ ἐξεχύθην, καὶ διεσκορπίσθη πάντα τὰ ὀστᾶ μου. Ps. 78, 3. ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν ὡς ὕδωρ. Reg. II. 14. 14. θανάτῳ ἀποθανούμεθα καὶ ὥσπερ τὸ ὕδωρ τὸ καταφερόμενον ἐπὶ τῆς γῆς. BO.

Pag. 46. Εἰχῆ) Merc. Abresch. εἰχῆ. Polyz. εἰχῆ, melius: cf. Gottleb. ad Menex. p. 18. BO.

Pag. 46. Κἂν ὑμῖν) Editiones κἂν ἐν ὑμῖν. Pauwius proposuit κἂν ὑμῖν vel καὶ ἐν ὑμ. Placebat mihi ad Nicet. Eug.

p. 206. posterior correctio; nunc placet prior ob κἀν τοῖς ἐδέσμασιν Epist. 12. infra. BO.

Pag. 46. Πίτυος — ἠράσθη κυπάριττος) Vide Achill. Tat. I. p. 57. ABR. Nicetas Eug. IV. 142. Ἐρᾷ δὲ φυτοῦ φυτὸν ἄλλο πολλάκις : ubi cf. quæ adposui similia. BO.

Pag. 46. Οὐ γὰρ ἐφυλλοροεῖτε) Ἐφυλ. μόνον. REISK. Ellipsis vocabuli μόνον in talibus ubique obvia. ABR. Ellipsis quidem obvia : cf. Notit. MSS. t. XI. part. 2. p. 21. Sed non puto hic μόνον deesse, quum sequatur adverbium ἁπλῶς. BO.

Pag. 46. Καὶ τοὺς κλάδους) Glossa codicis : λείπει οὐδέ. BO.

Pag. 46. ὁμοῦ καὶ) Quum editiones haberent ὑμᾶς καὶ, varia et inania fuerunt Pauwii, Abreschii, Reiskii, molimina, quæ non describam. Cod. ὑμᾶς : sed a secunda manu ὁμοῦ, quo recepto, nihil jam est difficultatis. Vir quidam doctus ap. Dorvill. verum viderat, legens ἅμα. BO. Lege cum codice ὁμοῦ. I. Ep. 2. ἐραστὴν ὁμοῦ καὶ ἐρώμενον. Philo t. 3, pag. 431. δεσπότης ὁμοῦ καὶ πολέμιος. Alciphr. I. 11. ξίφεσιν ὁμοῦ καὶ θαλάττῃ. BAST.

Pag. 46. Ὑπονοστήσας) Est quasi dicas *subgressus*, i.e. *subsidens*, infra ad radices usque ingressus. Thucyd. III, 89; Phil. Jud. p. 743. Etc. ABR.

Pag. 46. Τὸ παιδίον) Pro μειράκιον. Ut supra : ὦ κάλλιστον παιδίον Ἀκόντιε. Sed et Cydippe : εἶπεν ἡ παῖς. MERC.

» bant hymenæum. » Visne alium locum, ne sit d... quid? Audi Lucianum Nigr. I. ἥκω σοι εὐδαίμων τε ... μακάριος γεγενημένος, καὶ, τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τρισόλβιος. Nil similius. BO.

Pag. 49. Πρὸς ἐκφορὰν ἀντὶ νυμφαγωγίας) Ad ἐκφορὰν, Codicis glossa, ταφήν. Pro νυμφαγωνίας, Abresch. recepit Merceri conjecturam, ut et Polyzoïs, perspicue codicis scriptura firmatam. BO. Gloss. Vet. Ἐκφορά· *funus*. Donat. in Ter. Andr. I. 1. Achill. Tat. I. [c. 13.] τάφος μέν σοι, τέκνον, ὁ θάλαμος, γάμος δὲ ὁ θάνατος· θρῆνος ὁ ὑμέναιος — ἄλλο σοι, τέκνον, προσεδόκων πῦρ ἀνάψας· ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἔσβεσεν ἡ πονηρὰ Τύχη μετὰ σοῦ, ἀνάπτει δὲ δᾷδας κακῶν. Ὦ πονηρᾶς τῆς σῆς δᾳδουχίας! Etc. LAMB. Quo in loco Achillis Venetus Cod. 409. ὦ πον. ταύτης δᾳδ., melius, ut videtur. BO. Sic sæpissime scriptores. Xenoph. IV. Cyr. p. 309. νεκρὸν ἀντὶ νυμφίου ἐκομισάμην. Heliod. II. p. 111. τὸν ὑμέναιον ᾀδόμενον ἔτι διεδέχετο θρῆνος καὶ ἀπὸ τῶν παστάδων ἐπὶ τὸ μνῆμα παρεπέμπετο. Idem IV. pag. 181; Apul. Flor. III. pag. 234; Calpurn. Decl. 29; M. Senec. Exc. VI. Controv. 6; Himer. p. 48. [Or. 23. 8.] ABR. In loco Heliodori, pro παρεπέμπετο, cod. Venet. 409. exhibet παρεγένετο, neutiquam præferendum. Ovidius in Cydippe sua, loco huc inprimi faciente et e communi fonte, Callimacho nempe, petito: » Nostraque plorantes video super ora parentes, Et face » pro thalami fax mihi mortis erit. BO.

Pag. 49. Ἀνεσφήλε) Cod. ut Sambuc. ἐνέσφηλε. Mercer.

roposuit ἀνέσφ. quod fuit deinceps in ordinem receptum. O. Scr. ἀνέσφηλε, *convaluit*. In Axiocho [c. 2.]: καὶ ἐρ ἤδη πολλάκις αὐτῷ γέγονε συμπτώματος ἀνασφῆλαι. IERC. Euseb. Hist. VI. 44. ἐν νόσῳ δὲ γενόμενος, βραχὺ ἀνασφήλας. BAST. Cf. omnino Fischeri index in xiochum. Lexicon in Bekk. Anecd. p. 393, 5. Ἀνασφήλας· ἑαυτὸν ἀναστήσας ἢ ἀναλαβών. BO.

Pag. 49. Ἀπὸ συνθ. τῆς τύχης) Recepi, pro edito ψυχῆς, Merceri conjecturam verissimam. Sæpissime permutari ψυχὴ et τύχη multi notaverunt: cf. Bast. Comm. Pal. p. 739; Wyttenb. Anim. ad Plut. t. 1, p. 230; sed cujus emendationes in Iamblicho et Dione Chrys. non videntur necessariæ. Millinus Monum. Ined. t. 2, p. 67. ψυχῆς pro τύχης recte in Inscriptione restituit. BO.

Pag. 49. Τῇ κόρῃ;) Signum interrogandi potest abesse. BO.

Pag. 49. Εὔορκον ἀποφῆναι) I. 15. Ἄρη περιττὸν ἀποφαίνει. De hoc usu τοῦ ἀποφαίνειν et ἀποδεικνύειν, *efficere, reddere*, cf. notata ad Eunapium. Lucianus Imag. I. ἀχανῆ σε... ἀποφανεῖ. Alciphr. I. 18. μή σε... ἡ γῆ ναυηγὸν ἀποφήνῃ: ubi Bergler. BO.

Pag. 49. Οὐ μόλιβδον συνεπιμ. ἀργύρῳ) Reposui codicis lectionem pro edita μόλυβδον. BO. Comparat hæc Pricæus cum illo Apulei VI. Miles p. 124. » Jam faxo nuptias non » impares. » ABR. Lucian. Apol. pro Merc. II. τοσοῦτον ἐοικότας ἀλλήλοις τοὺς βίους, ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ ἀνεμώνη ῥόδον, καὶ ἄνθρωπος πιθήκῳ.

Racinius eadem metaphora in Athalia : » Comment en
» plomb vil, l'or pur s'est-il changé ? « BO.

Pag. 49. Ἡλικιώτιδες) Cod. ἡλικιότιδες, ut Sambuc
et Mercerianæ prima et secunda. BO.

Pag. 49. Ὑμέναιον ᾖδον) Cf. Hemsterh. ad Xen. Eph
in Misc. Obs. vol. 5. t. 3, p. 59. BO. Liban. t. 4, p. 10
εἶδεν ὑμέναιον ζώσης ἐμοῦ. Corrig. ᾖδεν. BAST. : qu
occupasse videtur Abresch. in Miscell. Observ. Nov. t.
p. 19. BO.

Pag. 49. Ἡ διδάσκαλος) Cf. not. Vales. ad Ammia
Marc. XIV. 6. p. 27. de chori magistro ; etiam, monen
me Barkero, Cuperus Observ. I. 1. BO.

Pag. 49. Ἀπᾴδουσαν) Codex, ut Sambuc. Merc.
Pauw. ἐπᾴδ. Aliæ ἀπᾴδ. Machon Athen. VIII. c. 4
v. 45. Κλέων τις ἦν κιθαρῳδὸς ὃς ἐκαλεῖτο Βοῦς, Δει
ἀπᾴδων. BO. Lege ἀπᾴδουσαν et mox τὸ κοῖλον. E Phi
lostrati Venere : ᾄδουσι γὰρ αἱ παῖδες· ᾄδουσι καὶ ἡ διδά
σκαλος ὑποβλέπει τὴν ἀπᾴδουσαν κροτοῦσα τὰς χεῖρας κ
εἰς τὸ μέλος ἱκανῶς ἐμβιβάζουσα : quod Noster levit
mutavit, ut solet. Nam illa χειρον. τὸν τρόπ. posuit p
κροτοῦσα τὰς χεῖρας. Quæ sequuntur sunt ex ejusde
Philostrati Κώμῳ· μιμεῖταί τινα ἡ γραφὴ καὶ κρότον,
μάλιστα δεῖται ὁ Κῶμος· καὶ δεξιὰ τοῖς δακτύλοις ὑπε
σταλμένοις ὑποκειμένην τὴν ἀριστερὰν πλήττει εἰς τὸ κοῖλο
ἵνα ὦσιν αἱ χεῖρες ξύμφωνοι, πληττόμεναι τρόπῳ κυμβά
λων. MERC. Nonne omnes consonæ convenirent meli

aliquid delicatius suggererent? Non invitus scribam, ὡς ἐπᾳδούσας: ut sequens significet modorum regimen chironomo in omni cantu, etiam absolutissimo et maxime consono, adhibendum. PAUW. Salmasium ad Vopisc. Carin. p. 841. nulla hic tetigit mendæ suspicio. Sed præterquam quod alium in scopum hoc loco utebatur, non meminerat sumtum esse e Philostrato. Erat vir doct. qui negabat videre se quid sibi velit Merceri emendatio ἀπᾳδ., invecta in textum. Ipse corrigebat ὑπᾴδουσαν, *præeuntem canendo sequentem* vel imitantem. Mihi ut ita facerem ratio fuit, quod continuo subjicitur, καὶ εἰς τὸ μέλος ἱκ. ἐνεβίβαζε (Forsan malit quispiam ἀνεβ. *reduxit*, prout vertit Mercerus: ego receptæ lectioni controversiam haud facile moveam. Eodem verbo eumdem fere in sensum usus Procop. H. Arc. c. 21.); et quia, quem Aristæn. descripsit, Philostratus ἀπᾴδουσαν habet, simulque, ut Noster, ἱκανῶς, pro quo idem vir d. corrigebat ἀγανῶς. In eo vereor ne reprehendi merear, quod non simul ex eodem Philostrato reduxerim ὑπέβλεπε: ita certe visum Cl. Dorvillio in Char. p. 506. [=p. 509.] ABR. Servari potest ἐπέβλεπε. Hoc loco utitur Meursius Orch. cap. de χειρονομίᾳ, parum apte, ut videtur: ceterum ἀπᾴδουσαν scribit. BO.

Pag. 49. Χειρονομ. τὸν τρόπον) Nihil aliud est quam manum ita jactare et commovere, ut modorum designetur ratio; ut, ubi exaltandi sint, manus exaltetur; ubi deprimendi, deprimatur, aliaque ad normam istam, juxta artis præcepta, notentur et indicentur commode. Id autem

factum una manu, et quidem tota, non digitis aut palmis; neque in ista χειρονομίᾳ plausus aut strepitus ullus; sol enim motu res peracta. Κροτεῖν χεῖρας aliud. Etc. PAUW. Frustra Mercero obloquitur Pauwius. Τὸ χειρονομεῖν magistri chori munus erat, fiebatque vel manus motu unius vel manuum complosione ex certa intervallorum proportione repetita. BO.

Pag. 49. δακτ. ὑπεστ.) Casanova ad Philostr. Epist. p. 119. Merceri versionem *diductis* (quæ versio τοῦ ὑπεστ. in prima et secunda editione visitur) reprehendit, ipse sic vertens : » sa main droite joignant et laissant un peu aller » les doigts, frappoit dans le creux de la gauche, et ce » claquement de mains rendoit un son doux sonant à guise » de cymbales. » Adi de hoc loco et Lampium de Cymb. I. 17. p. 108. BO.

Pag. 49. Εἰς τὸ κοῖλον) Receperunt Abresch. et Polyx. hanc conjecturam Merceri, pro ε. τὸν κ., loco Philostrati firmatam. Codex, εἰς τὸν κ. BO.

Pag. 49. Δ' οὖν ὅμως) De formula hac pleonastica cf. vir doctiss. ad Luc. Asin. p. 176. ubi inutilis proposita fuit Phrynichi correctio. Heliodor. III. 19. χαλεπῶς μὲν — ἐλευσόμεθα δ' οὖν ὅμως. VII. 7. μόλις μὲν, ἐπείθετο δ' οὖν ὅμως. Frequens est in hac locutione Heliodorus: v. c. II. 4. 19; V. 8, 29; VI. 9, 14. Plato Menex. § 17. ὅμως δ' οὖν. Plut. Galb. 10. χαλεπῶς μὲν καὶ μόλις, ἔπεισε δ' οὖν τοὺς στρατιώτας. Adde Lucian. D. M. 16. 3; Jup. Trag. 24, 39; Sacrif. 11; Prom. 4: Plutarch. Alc. 38; Manuel.

Palæol. in Notit. MSS. t. 8, pag. 330; Demosth. t. 2, p. 120 T.; Liban. t. 2, p. 317, 12; Onosand. 6. Cf. not. ad Phil. Her. p. 409. et Wagner. ad Alc. I. 59, 14. Chion Ep. 12. ἐξέβαλον αὐτοῦ τὸ ξίφος, καὶ ἐτρώθην μὲν κατενεχθέντος ἐπὶ τὸν πόδα, οὐ χαλεπῶς δ' ὅμως: Cod. Mazar. A 87. κατ. αὐτοῦ. Vide Hermann. ad Suppl. 843. BO.

Pag. 49. Ἅπαντα — βραδύνειν) Vide quæ hanc in rem plena manu dat Barth. in Claud. pag. 809. et ad Stat. I. Th. 315. ABR. Vide similia in B. Martini Var. Lect. III. 19. Berglero ad Alc. II. 3, 104; Heliod. II. p. 93; Charit. I. 13. p. 26. BAST. et in Schradero ad Mus. p. 321: ubi non omittitur Xenophontis Eph. locus I. 8. huc unice adponendus: βραδύνειν δὲ πάντα ἐδόκει Ἀβροκόμῃ καὶ Ἀνθίᾳ. BO.

Pag. 50. Ἡμέραν — μακροτέραν) Pyramo ap. Ovid. M. IV. 91. in tali negotio » lux tarde decedere visa.» Molierius *Dépit Am.* V. 2. » Je n'ai jamais trouvé de jour plus en» nuyeux; Le soleil semble s'être oublié dans les cieux. » Etc. BO.

Pag. 50. Νύκτα βραχυτέραν) Pierson. Veros. p. 100. legit βραδυτέραν, probante Villois. ad Long. pag. 127: male uterque, si quid video. Nescio quæ fuerit Bastii sententia. Ad hunc locum notavit, memor, ut videtur, emendationis Piersonii, βραχύτητα et βραδύτητα permutari in Luciano Pro imag. c. 18. BO.

Pag. 50. Ἀκόντιος — τὸν Μίδου χρ.) Μίδου est conjectura Merceri, pro pristino Μήδου, quod et habet codex.

BO. Nexu suo cum illa destituantur, suspicor Ἀκόντιος ex margine, cui quispiam, indicaturus nominativum hic adsumendum ex præmisso ἐδόκει τῷ Ἀκοντίῳ, adposuerat, immigrasse in τὸ κείμενον, unde fieri non poterat aliter quin corrumperetur locus, cum prius esset, ἧς οὐκ ἂν ἤλλάξ. vel ὥστε οὐκ ἂν ἤλλ. Valckenarius sic legit: βραχύτεραν. Τῆς νυκτὸς ἐκείνης Ἀκόντιος οὐκ ἂν ἤλλ. ABR. Ratio Valckenarii in eo peccat, quod membrorum lædit symmetriam: ἡμέραν ἐκείνης μακροτέραν postulat sequens νύκτα βραχυτέραν τῆς νυκτὸς ἐκείνης. Abreschius sibi impedimenta ipse parit. Cum ἠλλάξατο subaudiendum τῆς κόρης, quo sequens τῇ κόρῃ facile ducit. BO.

Pag. 50. Τὸν πάντα πλοῦτον) Bene hæc vertit Bergler. ad Alciph. p. 231. » Acontius aurum Midæ permutatum » cum puella non accepisset, neque ei contra æstimasset » omnes divitias. » BAST. Τὸν Ταντάλου πλοῦτον. Cf. Ep. 18. REISK. Etsi commode obtineat edita lectio, tamen quod dat correctio viri Cl. probabile est ab Auctore profectum, cui proverbialia in deliciis. ABR. Jacobsius ad Anal. Gr. t. 8, p. 290. reponit quoque Ταντάλου πλ. BAST. Aristid. t. I, p. 465 A. loco huc faciente: ἐμοὶ οὐδὲ σύμπαντα τὰ ἐξ ἀνθρώπων χρήματα ἀντάξια τῆς συνεχείας ταύτης εἶναι δοκεῖ. BO.

Pag. 50. Ἀνέραστον) Eodem sensu quo præmisit τῶν ἐρωτικῶν ἀμαθής. Et sic ἀνέρ. καλῶν dixit Heliod. VII. p. 318. Lexica passivam tantum norant significationem pro *inamabili*, *inviso*. ABR.

Pag. 50. Οὐκ ἀπεικός) Mercerus sic conjecit pro edito ἀπεικοδν, et receperunt Abr. et Polyz. cod. favente. BO.

Pag. 50. Ὃς δ' οὖν νυκτομαχήσας) Editi, ὡς. Mercerus conjecit ὁ δ' οὖν, quod amplectitur Schrader. ad Mus. p. 126. Pauwius putat in libris scriptum fuisse quibusdam ὡς δ' οὖν ἐνυκτομάχησεν, in aliis ὁ δ' οὖν νυκτομ. Scripsi ὃς, *hic*, quod et Reiskio venit in mentem. Exstat eadem permutatio in Eunapio, ubi cf. not. p. 220. BO.

Pag. 50. Νυκτομαχ) Cf. finis Epist. 16. ubi ἐφιλονεικοῦμεν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἁμιλλώμενοι. Apuleius M. II. p. 32. » his et hujusce modi *colluctationibus* ad confinia » lucis usque pervigiles agimus. » Arnob. III. p. 105. » avet animus atque ardet... conspicere... Priapum inter » deas virgines atque matres circumferentem res illas, » *prœliorum* semper in expeditione paratas. » De duello hoc erotico vide Pric. ad Apul. M. p. 87; Valcken. ad Catullianum » nocturnæ portans vestigia *rixæ* »; collato Schradero l. cit. BO.

Pag. 50. Τότε λοιπόν) Mercerus proposuit τό γε λοιπὸν, quod recepere Abr. et Polyz. Nihil omnino mutandum est. BO.

Pag. 50. Ἔκαον—δαΐδες) Polyz. ἔκαιον. Equidem vix puto hic esse ἔκαον et statim καίεσθαι ab Auctore ipso scriptum. Scripsit, opinor, ἔκαον, κάεσθαι, vel ἔκαιον καίεσθαι. Vel nihil mutandum; nam ob formam δαΐδες pro δᾷδες eo fere adducor ut verba poetæ agnoscam. BO.

Pag. 50. Ἐπλεονέκτουν—μειονεκτοῦσιν) Hæc verba et

nomina, πλεονεξία μειονεξία, per antithesin sic posita exemplis illustravi ad Philostr. Her. pag. 607. Lucianus Cyn. 15. πλεονεξίας μήποτε ὀρεχθείην, μειονεκτῶν δ' ἀνέχεσθαι δυναίμην. Apollonius Tyan. ap. Philostr. II. 35. 36. σκεψώμεθα τί μειονεκτήσειε τῷ ὕπνῳ (Cod. 1696. non pejus, imo melius, μειονεκτήσει ἐν τ. ὕ.) μεθύοντος ὁ τὸ ὕδωρ πίνων — Ὅσον πλεονεκτοῦμεν οἱ τὸ ὕδωρ πίνοντες... ἐγὼ δηλώσω. Recentissimus Neophytus Ducas in Gramm. Terpsith. p. 203. Ἐπειδὴ τὰ προσόντα πλεονεκτήματα τοῖς ἐπιγιγνομένοις μειονεκτήμασι ἀπημαύρωσε. BO.

Pag. 50. Κολοφῶνα) Cf. Erasm. Adag. II. 3, 45; III. 10, 82; Schott. ad Vat. Append. II. 43. et ad Suid. Ad. XIII. 75. BO.

Pag. 50. Γυναιξὶν — χόραι) Cf. p. 354. BO.

Pag. 50. Χρυσόπολις) Non miror passim damnatam hanc lectionem a doctis, certatimque substituisse quemque pro arbitrio quod lubitum cuique. Idem accidisset mihi, nisi incidissem in Joannem Tzetzem, qui unica fax huic loco [Chil. IV. 412.]: Πόαν καλοῦσι δέ τινα χρυσόπολιν τῇ κλήσει, Ἡ τὸν χρυσὸν τὸν καθαρὸν χεόμενον τοῖς φύλλοις Δέχεται, καὶ χρωννύεται πρὸς βάθος βεβαμμένη. Ἂν δ' ἔστι κίβδηλος χρυσὸς, οὐ δέχεται τοῖς φύλλοις. » Herba est quæ sincerum aurum foliis accipit et colo» rem imbuitur; insincerum respuit. » MERC. Hujus herbæ idem Jo. Tzetzes meminit in Præfat. ad Hes. Ἔργα. Addam ap. Plut. de Flum. p. 14, ubi de Pactolo agit, dici non χρυσόπολις, sed χρυσοπόλη, uti observat Car.

Dufresne. DORVILL. In Misc. Obs. t. 1, p. 397, 398: quæ loca et invenerat Lambecius.—Pauwius comma posuit post τῷ χρυσῷ, ob distinctionem laudatus a Dorvillio Crit. Van. 442, sed ob id simul acriter reprehensus, quod lectorem non monuerit. Dorvillius ibi et in Misc. Obs. l. c. sic intelligenda hæc verba esse tradit: » veluti » chrysopolis herba *auro*, Cydippe juveni adhæsit. » Sed Pauwius Præf. ad Phryn. non longe a fine, ait se illa distinctione minime necessaria, casu potius quam consilio, usum fuisse, et Merceri versionem esse optimam, et χρυσῷ esse epithetum τῷ μειρακίῳ jungendum. Abreschius putat esse χρυσῷ nomen, non adjectivum, quæ ratio est Dorvillii. Reiskius legere vult τῷ χρυσῷ, οὕτως ἡ κόρη τῷ μειρακίῳ, Dorvillii rationem sequens et adjuvans inutiliter constructionem: nam ellipsin comparandi vocularum esse frequentem Abreschius ostendit. Equidem versionem Merceri atque Pauwii interpretationem præfero, etsi et Huetius distinguat post χρυσῷ et vertat ut Dorvillius. Ludit non insuaviter Sophista in epitheto χρυσῷ, quod jam non semel adhibuit metaphorice. Hic est ergo sensus: » velut » chrysopolis herba (*quæ adhœret auro*) *aureo* Cydippe » adhæsit juveni. » Et lusum optime servat oratio latina, in qua idem est vocis *aureus* tropus. Notatis de herba ipsa adde locum alium Tzetzæ Chil. IV. 713. Καὶ τὴν μαγνῆτιν πῶς ἐρᾷ φιλίας τοῦ σιδήρου, Ἡ πόα δὲ χρυσόπολις τοῦ καθαροῦ χρυσίου; et Observ. Sel. Halens. t. 10, p. 97. BO.

Pag. 50. Μειρακίῳ) Omnes editiones μείρακι: sed codex

μειρακίῳ, monente Bastio in meis ad Eunap. notis p. 586; quam lectionem apte divinabat Reiskius. Μεῖραξ in primis usurpatur de puellis : vide supra p. 252, et quæ notavi p. 291. ad Eunapium, cui ἐν μειρακίῳ restitui e codd. pro Commeliniano ἐν μείρακι. BO. Cf. schol. Lucian tom. 9, p. 223. [ad Pseudosoph. § 5.] BAST.

Pag. 50. ὄμμασιν οἷον ἀστέρες ἀντ.) Vide Barth. ad Claud. p. 804 a. ABR. Eunap. p. 29. de Iamblicho et Alypio : περιέτυχόν ποτε ἀλλήλοις ἢ συνήντησαν ὥσπερ ἀστέρες. Nummum vidi ap. Addisonem Dial. p. 201, 10. in quo Neronis et Octaviæ capita opponuntur, illud solis astrum in fronte gerens, hoc lunæ; quæ vere ἀνταυγεῖν dixeris. BO.

Pag. 50. Φαιδρότερον,) Sic mihi distinguere placuit, Mercero aliter. Ceteri tutius nihil distinctionis habent.

EPISTOLA XI.

Pag. 53. Ἔρωτι πλανῶμαι τ. ὄψιν) Sic Theocrit. Id. VI. ἦ γὰρ ἔρωτι Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται. Talis quoque est Platonis illa parœmia [Legg. V. p. 606.] : τυφλοῦται περὶ τὸ φιλούμενον ὁ φιλῶν : quam explicans Tzetz. Chil. VII. 77. ἅπαντα, inquit, τὰ φιλούμενα καλὰ δοκεῖ τοῖς φίλοις. Διόπερ οὕτως εἴρηκε σοφῶς ἡ παροιμία. LAMB. Epist. 3. p. 14. τὴν αἴσθησιν πλανηθείς. BO.

Pag. 53. Μαστροπεύουσα) Cf. II. Epist. 19.

Pag. 53. Γινομένη πλησίον) Idem quod II. 18. extr. παρεστὼς πλησίον. ABR. Non puto. Vide, notam sequentem. BO.

Pag. 53. Ἐπιφθεγγ. τῷ ν.) Dictum pro φθεγγομένων ἐπὶ τῷ νέῳ : *talia de juvene prœdicantes*. ABR. *Ingerentes talia juveni*, dum præteriret scilicet. PAUW. Non placet Abreschii ratio : probo magis Merceri vel Pauwii interpretationem. Hæ mulieres talia dicebant juveni, non ipsum quidem compellantes, sed alta satis voce loquentes ut illas audiret. Hinc credidi πλησίον jungendum cum ἐπιφθ. Lexica habent locutionem αὐτήκοος γίνεσθαι. BO.

Pag. 53. Ἰδοὺ μειράκιον εὐπρεπές) Plautus Milite : » Ergo me Castor ! pulcher est, inquit mihi, Et liberalis. » Vide cæsaries quam decet. Ne illæ sunt fortunatæ quæ » cum illo cubant. » Quæ hic expressit : ἱκανὴ δὲ καὶ ἡ κόμη· et postea, μακαρία ἡ συγκοιμωμένη τούτῳ. Et illud Plauti, » amant te omnes mulieres : » quod infra : πᾶσαί μοι δοκοῦσιν ἐρᾷν αὐτίκα τοῦ μειρακίου. MERC.

Pag. 53. Ἑρμᾶς) Omnes editt. ἐραστάς, nihilque varietatis e codice notatum habeo. BO. Vidi qui legerent Ἔρωτας. At certum est scribendum Ἑρμᾶς, qui effícti olim ad vultum Alcibiadis. Clemens Alex. [Protr. p. 35 D.] : ὥσπερ αὖ καὶ οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνησιν πρὸς Ἀλκιβιάδην ἀπείκαζον : e quo Arnobius lib. VI. [pag. 198.] MERC. Recte Mercerus Ἑρμᾶς, ex historia. PAUW.

Recte Mercerus Ἑρμᾶς restituit. LAMB. Leg. Ἑρμᾶς BAST. Non tam Ἑρμᾶς quam Ἔρωτας Salmasius docuit, et e Plinii lib. XXXV. 5. firmavit, ubi Cupidines quoque olim ad formam Alcibiadis pictos esse, quod princeps forma, affirmatur. SCHURTZ. Leg. Ἔρωτας. ABR. Quis non hæreat incertus? Elegi Ἑρμᾶς. Proclus in Plat. Alcib. p. 114 = t. 2, p. 261. Cus. ὅτι δ' αὖ μέγας ὁ Ἀλκιβιάδης ἐγένετο καὶ καλὸς, δηλοῖ... καὶ τὸ τοὺς Ἑρμᾶς πλάττεσθαι κατὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ. Cf. Diar. Peregrin. 1760. Aug. p. 141. ex Winckelm. ad Stosch. BO.

Pag. 53. Κατὰ Ἀλκιβιάδου μορφήν) Ineptissime his usus est Ernstius ad Nepotis Alcibiadem c. 1. BO.

Pag. 53. Ὥρας) De Horis deabus habet nonnihil Casaub. ad Athen. II. anim. c. 18. extr. ABR. Cf. p. 293.

Pag. 53. Μέγα φρονῶν) Mercerus sic: prius μεγαφρόνων. ABR. Cod. μέγα φρονῶν. BO. Μεγαφρ. solenne codicum vitium: vide ad Xen. Eph. III. pag. 54, 7. et Reitz. ad Lucian. t. 7, p. 424. Dicitur et μεγάλα φρονεῖν Xenoph. Eph. I. p. 2, 6. BAST.

Pag. 53. Ὑπερηφάνειαν) Secunda manus in codice corrigit ὑπερηφανίαν. BO.

Pag. 54. Ἐπίγρυπον) Sambuc. ἐπήγρυπνον. Mercerus conjecit ἐπίγρυπον, receptum ab Abr. et Polyz. Codex, ἐπήγρυπνον, et a secunda manu ἐπήγρυπον. BO. Lego τὸ ἐπίγρυπον. Plato: οὐ πάνυ εὐγένειος, ἐπίγρυπος δέ. Idem in Phædro [imo Polit. V. p. 390. Mass.] in laudibus ponit

τὸ ἐπίγρυπον, ut contra in culpis τὸ σιμόν. Vide infra Ep. 18. ubi ἐπίγρυπον τὸ βασιλικόν. MERC. Locus Platonis in ejus Euthyphrone est [c. I.]. SCHURTZ. Cf. Olear. ad Phil. Her. p. 725; Lessing. *Collect. zur Litter.* p. 86. et 602, 5; interpr. ad Ælian. H. V. XII. I. p. 710. BAST. Adde notam ad Phil. Her. p. 502, 579; Pontanum ad Macrob. Sat. 7. 3. p. 582. BO.

Pag. 54. Ἱκανὴ δὲ καὶ ἡ κόμη) Ad verbum e Philostrati Amphione: ἡ κόμη δὲ, ἡδεῖα μὲν καὶ καθ' ἑαυτὴν, ἐναλύουσα μὲν τῷ μετώπῳ, συγκατιοῦσα δὲ τῷ ἰούλῳ παρὰ τὸ οὖς, καὶ χρυσοῦ τι ἐπιφαίνουσα. MERC.

Pag. 54. Καλὴ μ. καθ' ἑαυτήν) Idem hic verborum est color qui Ep. 3. p. 14. καλὴ — καὶ καθ' ἑαυτὴν ἡ πηγὴ, φαιδροτέρα δέ — ABR. Cf. p. 278.

Pag. 54. Καλλίων) Sambuc. et Mercerianæ καλλίω: sicque codex. Abresch. e mente Pauwii, καλλίων, atque ita Polyz. Cf. supra p. 336. BO.

Pag. 54. Συγκατ. τῷ ἰούλῳ παρὰ τὸ οὖς) Samb. et cod. et Mercerianæ τῶν ἰούλων. Pauw. de correctione monuit, quam recepit Abresch. et post illum Polyz. BO. Dictum ut ap. Petron. c. 18. » *descendentes ab aure* capilli. « Βοστρύχους ταῖς παρειαῖς συγκαταβαίνειν dixit Philostr. Epist. 61. Apul. Apol. p. 137: » vide quam facies ejus » decora — ut decenter utrinque lanugo malis *deserpat.* ABR. Callistrat. Stat. p. 897. ἡ κόμη κατὰ τῶν ὀφρύων ἐφέρπουσα: Cod. ὑφέρπουσα. Philostr. Epist. 59. ἕρπει

μὲν ὁ ἴουλος. BAST. Xenoph. Symp. IV. 23. οὐχ ὁρᾷς τούτῳ μὲν παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι ἴουλος καθέρπει. De τῷ ἰούλῳ notavi multis ad Philostr. p. 374; pluribus ad Herod. Epim. p. 45. BO.

Pag. 54. Χλανιδίσκιον) Alciphr. Fragm. ms. καὶ τὰ χλανίσκια ἐπιστορέσασαι: leg. χλανιδίσκια. BAST.

Pag. 54. Οὐ γὰρ ἐφ' ἑνὸς μένει χρώμ. —) Verba sunt Philostrati in Amphione p. 779. Editur ibi: καὶ ἡ χλαμὺς ἣν φορεῖ, παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ αὕτη· οὐ γὰρ ἀφ' ἑνὸς φέρει χρώματος, ἀλλὰ τρέπεται καὶ μετανθεῖ κατὰ τὴν Ἶριν. Vehementer dubito an stare queat φέρει. Ideo ex nostro emendem μένει. Philostrati verba hoc ordine exhibere cod. Bibl. Lugd. Bat., ἀλλὰ τρέπ. κατὰ τ. Ἶριν καὶ μετανθεῖ, me docuit doct. Bernard., cui et excidisse videntur in Aristæneto illa, κατὰ τὴν Ἶριν. ABR. Cod. Reg. 1696. in Philostrato exhibet: καὶ ἡ χ. ἣν φορεῖ, κἀκείνη παρὰ τ. Ἑ. τάχα: et ad marg. ταῦτα, pro τάχα. Mox habet φέρει. Et mihi φέρει displicet. Propono φαίνει. Frequens est permutatio verborum φαίνειν et φέρειν: vide notata ad Nicet. Eugen. I. 326. BO. Vide Toup. Em. t. I, p. 281. De hoc colore (*colore cangiante* aiunt Itali) Winckelm. *Gesch. der Kunst.* p. 393. BAST.

Pag. 54. Τρέπεται καὶ μετ.) Mercerus non statim apte; debuisset: » sed mutat ex uno flore in alterum trans» iens. » PAUW.

Pag. 54. Ἡβάσκων ἀ. πρ. ὑπήνην). Xenoph. VII. Cyr.

562. ἰδὼν καλὸν παῖδα ἡβάσκοντα ἄρτι. Mœris : Ἡβάσκειν, ἐπὶ τῶν παίδων ἀρχομένων ἡβᾷν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· Ἀττικῶς. Eadem ratio est τοῦ γενειάσκειν ap. eumdem Xen. IV. Cyr. p. 309. et verborum lat. in *sco*. ABR. Ex Homero expressit Il. Ω. 348. Πρῶτον ὑπηνήτης, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη. Philostr. Ic. II. pag. 821. ἡβάσκει μὲν ὑπήνης πρόσω. WYTT. Cf. ad Phil. Her. p. 342.

Pag. 54. Εὐδαίμων ἡ τὸν ν. εὐτυχοῦσα—) Xenoph. V. Cyr. pag. 340. ἐμακάρισε τὴν μέλλουσαν αὐτῷ γυναῖκα ἔσεσθαι. Lucian. Ἑταιρ. 14. ult. ὦ μακαρία ἐκείνη ἥτις ἐραστήν σε, Δωρίων, ἕξει. ABR. In loco Luciani scrib. ὤ, pro ὦ. Conferam Epigr. Anth. Lat. III. 228. » Felix, si » qua tuum corrodit femina collum! Felix quæ labris » livida labra facit, Quæque puella tuo cum pectore pe- » ctora ponit Et linguam tenero lassat in ore suam! » Fuerat Ovidius modestior, ap. quem M. IV. 325. Salmacis ad Hermaphroditum : » Sed longe cunctis longeque po- » tentior illa, Si qua tibi sponsa est, si quam dignabere » tædà. » Ballanchius in Antigona p. 15. » Mille fois heu- » reux celui qui pourra la saluer du nom de son épouse! » Cf. p 391. —De εὐτυχεῖν cum accusativo ad I. 19. BO.

Pag. 54. Εὐμενεστ. ὄμμ.) Alciphron. [I. 36.] : μακαρία φιλότης! τοῖς εὐμενεστέροις ὄμμασιν εἶδον ἐκείνην αἱ Χάριτες, οἷον ἐραστὴν ἔχει Μενεκλείδην. Infra Ep. 19. Μελισσάριον εὐμενέσιν ὀφθαλμοῖς εἶδεν ἡ Τύχη. MERC. Cf. Abresch. ad Epist. 19. Joannes monachus Hist. Barlaami in Cod. 903. pag. 10, 1. ὁ πλάσας τοίνυν ἡμᾶς καὶ

δημιουργήσας, φιλανθρώποις πάλιν ἰδὼν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων χειρῶν ἔργον. BO.

Pag. 54. Παντοδ. χρωμ.—ἠφίει) Editiones omnes ὑφίει, et sic puto legi in codice. BO. Leg. ἠφίει. Ep. 22. ὁ τὰς πολλὰ χρώματα ἀφιείς. Plato Ep. VII. p. 722 B. παντοδαπὰ χρώματα ἧκεν, οἷα ἂν θυμούμενος ἀφείη. Quanquam ap. Dion. Chrys. I. p. 17 A. itidem inveniam, χρώματα δὲ παντοδαπὰ ὑφίει: sed cui idem remedium adhibendum suspicor. ABR. Plato Lysid. p. 113 E. ὑπὸ τῆς ἡδονῆς παντοδαπὰ ἠφίει χρώματα. WYTT. Ἠφίει, ab ἀφίημι. REISK. Abreschii ἠφίει optimam esse restitutionem sentit Hemsterh. ad Thom. Mag. pag. 428: ubi formam ἠφίει pluribus illustrat. In loco Dionis Chrys. t. 1, p. 70. nunc legitur ἠφίει, quod habet et Veneta vetus. Morellianæ vitium est ὑφίει. Cf. supra p. 288. BO.

Pag. 54. Τὸ λεγόμ. δή τ.) De formulis quibus proverbiales locutiones indicantur, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τὸ τοῦ λόγου, aliis, cf. ad Nicetam p. 150; ad Phil. Her. 344; Kuin. ad Demetrium, p. 4; Fisch. ad Platonis Apologiam 23. pag. 134; Wagner. ad hæc sui Alciphronis II. 3, 20. ἐδεξάμην ἀπὸ Πτολεμαίου—γράμματα, ἐν οἷς δεῖταί μου—ὑπισχνούμενος, τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο, τὰ τῆς γῆς ἀγαθὰ ἐμὲ καὶ Φιλήμονα: cod. Reg. 2832. καὶ ἐμὲ καὶ Φ. Lucianus Nigr. 31. καὶ, τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγῳδίαις τε καὶ κωμῳδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ παρὰ θύραν εἰσβιαζόμενοι: lege τοῦτο δὴ cum cod. Reg. 3010. BO.

Pag. 54. Τῇ κεφ. ψαύειν τ. οὐρανοῦ) Proverbiale loquendi
nus quod de summa felicitate dici solet. Etc. LAMB.
id. Barth. ad Stat. Th. III. 155. et ad Claud. p. 341 a.
BR. Eunapius p. 50. Comm. ἡ δόξα τῶν ἄστρων ἔψαυε:
bi multis notavi p. 226, 577.; quibus adde Erasm. Ad. I.
. 100. IV. 3. 67; et Gierig. ad Ovid. M. 7. 61. Fontai-
ius in Kina II. » Je toucherai du front les bords du fir-
mament. » BO. Lucian. Alex. 35. τῶν ἐπουρανίων εἷς
αὶ αὐτὸς οἰόμενος εἶναι. Vide Interpret. Petron. c. 37.
BAST.

Pag. 54. αὐταὶ γὰρ — ἐπαινέσῃ) Achill. Tat. I. p. 35.
θέλει γὰρ ἑκάστη τῶν παρθένων εἶναι καλὴ, καὶ φιλουμένη
χαίρει, καὶ ἐπαινεῖ τῆς μαρτυρίας τὸν φιλοῦντα· κἂν μὴ
φιλήσῃ τις, οὔπω πεπίστευκεν εἶναι καλή. Apul. Flor. II.
p. 12; Plut. I. Conv. Quæst. 5. ABR.

Pag. 54. ὅταν ἐρασθ. θαυμ.) Ἀσύνδετον hic vix ac ne
vix placet. Scriptum suspicor ἢ ὅταν — Litera literam
absorpsit. PAUW. Pavo pessime. I, 26. τίς οὐ τεθαύμακε;
τίς ἰδὼν οὐκ ἐράσθη; BAST. Lege, ὅτου ἐρασθείη. WYTT.
Nihil mutandum videtur. Sæpe Noster scribit ἀσυνδέτως,
Cf. pp. 240, 251, 281. BO.

EPISTOLA XII.

Pag. 57. Προσκαλ.) Προκαλ. malit Reiskius, sed tueri
editam videntur verba Epistolæ, ἠχέτωσαν πρὸς κρίσιν.
ABR.

Pag. 57. Τίς ἄρα) E Merceri conjectura, pro ἆρα, ceperunt ἄρα Abr. et Polyz. Codex, ἆρα. Cf. p. 363. BO.

Pag. 57. Τῆς ἕω τὰ κάλλη) Sic Lucian. D. Mort. 18. 1. τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα: nempe Tyro, Helena, Leda, etc. Liban. t. 3, p. 380. BAST. Lucianus D. D. 6. 3. ἰδόντες οὐράνια κάλλη. Tzetz. Chil. IV. 765. πoῦ κάλλη τὰ ἀρχαῖα; Propert. II. 21. 53. » Et quot Iona tulit vetus et quot » Achaïa *formas*, Et Thebæ et Priami diruta regna senis. » *Iona* correctio est Scaligeri, non bona, pro *Troja*, quod stare non potest ob tautologiam versus alterius. Gruterus proposuit » Et quot *Eos* retulit; » quod firmare poterat loco Aristæneteo. Propertius hic nondum sanus est. BO.

Pag. 57. Ἐρωτικοὶ φιλογύν.) Ἐρ. οἱ φιλ. aut pro οἱ inserendum καί. REISK. Frustra se torquet. Syntaxis hæc est: ἡκέτ. φιλογ. οἱ ἐρωτ. BO.

Pag. 57. Καλλικοίτης) Proprium nomen est, ut in inscribtione Epist. 18. MERC. Non paruerunt Mercero editores; et ipse quidem aliter vertit. Sed et Bastius sic scribendum monuit. BO.

Pag. 57. Λεγόντων) De hac imperativorum attica forma cf. not. ad Eunap. p. 254, 580; Fischeriana ad Weller.; Valcken. Schol. in N. F. t. 2, p. 391; Schweb. ad Onos. p. 51; Duker. ad Thuc. V. 79; etc. Qui, ad ista Inachii in Anecd. Gr. p. 522. λεγόντων οἱ πεπειραμένοι, proponebat correctionem λεγέτωσαν, Muratorius et ad Nostri locum offendisset. Vir fuit in multis egregius, sed festinantior et indiligentior. Obiter hunc Inachium, si pos-

m, emendem. Firmus catulam venaticam, nomine Henam, patriaque Laconicam, elegantissime laudaverat pistola. Respondit Inachius epistolam hanc laudatoriam sse ἐπαφρόδιτον, μεστὴν χαρίτων· τὸ γὰρ, ait, ἀπὸ μωνυμίας καὶ πατρίδος, καὶ περιμαχήτου γυναικὸς, εἰς ὥραν καὶ κάλλος βεβοημένης, συνθεῖναι ἔπαινον τῇ κονίποδι, ·ίς οὐκ ἂν ἀγασθείη τὸν τεχνησάμενον; in codice scriptum ονώπιδι sic immutavit Muratorius, κονίποδι intelligens le cane pedes cinericios habente. Pessime omnino. Si nomen canis ignoraremus, posset quis corrigere velle, ωνωπίδι: sed vocatur *Helena*, et in hoc nomine luserat Firmus, multa de Helena illa, causa belli teterrima, memorans ingeniose. Inachium opinor, his lusibus respondentem, hos continuasse lusus, et scripsisse κυνώπιδι: quod quidem epithetum sibi tribuit ipsa Helena apud Homerum Od. IV. 145. ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ ἤλθετ' ὑπὸ Τροίην, et aptissime ad catulam Helenam nunc transfertur. BO.

Pag. 57. Ὁ Μῶμος) Cf. p. 239.

Pag. 57. Παραδόξως τεθ.) Forte: Παράδοξον τεθ. vel ἀπορεῖ παραδόξως. Τεθ. BO.

Pag. 37. Μέχρι τοῦ ποδός) Aristid. t. 1, p. 439. ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας αὐτῷ διήκει τὸ κάλλος. Philo, pag. 470. 282 D. 179 A. 797 A. Vide Erasm. in Prov. *a capite usque ad calcem*; et interpretes Petronii c. 102. ABR.

Pag. 57. Φύσει) Potest φύσει vulgari significatione accipi, sed nec incommode, quæ ab illa fluxit, pro *valde*,

admodum. Etc. ABR. Vir doctus multa addit de hac sensu vocis φύσει, quem ipse nuper proposui in Plut. 118. apud Dobræum. Sed hic alienus esse videtur, præstatque vulgarior significatio. Cf. p. 229. BO.

Pag. 57. Εὔπλαστος) Εὐπερίγραφος Luciano ἐν τῷ περὶ τοῦ οἴκου [c. 7.] : λεπτὸς καὶ εὔρυθμος infra Epist. 27. MERC. Et 1. 16. εἶδον χεῖρας ἄκρας καὶ πόδας, τὰ λαμπρὰ τοῦ κάλλους γνωρίσματα. BO.

Pag. 57. Οἶδε) Multis illustravi hunc usum hujus verbi ad Nicet. Eugen. Cf. mox Ep. 14. init. et 17. ubi Abresch. et adde Hermann. ad Viger. p. 755. BO.

Pag. 57. Ἑταίρας — ἡ Πυθιὰς — ἁπλότητα) Sambuc., et Mercerianæ ἑτέρας — ἣ π. ἁπαλότητα. Cod. ἑτέρας — ἡ π. — ἁπαλότ. BO. Scribe ἑταίρας — ἡ Πυθ. — ἁπλότητα. Pythias nomen huic mulieri. In fine jurat Gratias Pythiadis. Mox etiam legendum ἑταίρα pro ἑτέρα: proclivi sæpe errore. MERC. Restitutiones ἑταίρας et ἑταίρα proposuit quoque Alberti Observ. pag. 452. P. Petitus Misc. Observ. III. 25. hunc locum adtulit recte scriptum, nec monuit. Berglerus quoque ad Alciph. 1. 38. dedit ἑταίρας — ἡ Π. — ἁπλότ. correcte. Merceri conjecturas Abresch. et Polyz. receperunt. De *proclivi errore* in ἑταίρα et ἑτέρα, vide notata ad Epim. Herod. pag. 57; Dorvillii Vann. p. 606 : et de proclivi quoque synchysi τῶν ἁπλότης, ἁπαλότης, ἁπλοῦς, ἁπαλὸς, Interpp. ad Greg. Cor. p. 653; Bernard. ad Nonn. t. 2, p. 225, 261. BO.

Pag. 57. Ἅπαντα τῆς τάξεως τούτου βελτίω βίου) Sambucus, Mercerianæ, Abresch., et Codex, ut videtur quidem, ἅπ. τ. τ. τοῦ βελτίω βίου. BO. Scribe: ἅπ. τῆς τάξ. βελτίω τοῦ βίου. MERC. Recte Mercerus. Τάξις est ordo justus ac bonus. Bergierus ad Alciphronem p. 178. [1. 38.] scribit: ἅπαντα τ. τάξ. τοῦ βελτίονος βίου: quod ego alteri non præferam. PAUW. Puto sic reformandum locum: ἃ πάντα τῆς παρατάξεως ποιεῖ βελτίω βίον, » quæ » omnia vitam efficiunt incomparabilem; » vel etiam, ἃ πάσης παρατάξεως ποιεῖ βελτίω βίον. REISK. Divisim scribi ἃ πάντα, vel in recepta lectione, facile patiar. Reliqua intacta omnino relinquenda putem. Βίου τάξις est conditio vitæ. Vult Noster omnia adesse Pythiadi βελτίω τῆς τοῦ βίου τάξεως. Omnis obscuritas orta ex articulo τοῦ non suo loco posito. Sed et dubito an παράταξις et παρατάξαι comparandi significatione sit usitatum. ABR. P. Petitus l. c. scripsit, non monito lectore, quod suaserat Mercerus, et vertit, » omnia habet meliora vitæ in- » stituto. » Polyzoïs edidit lectionem a Berglero propositam. Articuli trajectio hæc est pessima, τοῦ βελτίω βίου, pro β. τοῦ βίου, nec servanda. Ratio Merceri facillima est; facilior etiam mea mihi visa est, nempe τούτου βελ. βίου. Ostendi olim ad Phil. Her. p. 379. permutari τοῦ, τοῦτο, τούτου: cf. supra pag. 286. Ceterum Pauwius errare videtur, ἅπαντα τάξεως seorsim interpretans: jungenda puto τάξεως βίου. At considerandum etiam num ἅπαντα τῆς πράξεως posset junctim dici: permutatio τῶν τάξεως, πράξεως est facillima: cf. ad Procl. in Cratyl.

p. 104, 117. Sententia non dissimilis Chionis Epist. 1. Θράσων ἐμπορεύεται μὲν τὸν Πόντον· χρηστὸς δὲ μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἐπιτήδευσιν εἶναί μοι δοκεῖ. BO.

Pag. 57. Ἤρηκε τῷ ἀκάκῳ) Achill. Tat. VIII. p. 529. ἐμὲ δ' οὖν ᾑρήκει πάντων μᾶλλον : sic leg. non ἠρήκει. Basil. Ep. 172. Ælian. V. H. I. 25. ABR. Parthen. c. 9. παρθένος—Διόγνητον εἷλε. BAST. Philostratus Epist. 23. πάντα με αἴρει τὰ σά : imo αἱρεῖ e vera correctione Wyttenb. ad Sel. pag. 575. Verba αἴρω et αἱρῶ facile variari perspicuum est. Lucianus Demon. I. λῃστὰς αἱρῶν : cod. Reg. 3010. αἴρων, quod non statim repudiaverim. Anonymus Poetaster in Notit. MSS. t. XI. part. II. p. 185. Ὄρνις μὲν αἴρω καὶ νεοσσῶν πᾶν γένος : ubi, collato Aristoph. Eq. 864, αἱρῶ proposui quidem, sed nunc dubito de lectione. Luc. de Domo 22. Περσεὺς τὸ κῆτος φονεύει καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν καθαιρεῖ : cod. idem καθαίρει, male. Alibi permutari καθαίρειν et καθαιρεῖν disces ex Wyttenb. ad Jul. p. 8 A.; Buher. ad Cic. Tusc. II. 8. qui Musgravianam emendationem in Trach. 1018. occupavit. Ceterum ad Aristæneti sententiam facit Petronius c. 61. » Ego » non me-Hercules corporaliter aut propter res venerarias » curavi; sed magis quod bene *morata* fuit. » Addere poterit lector locorum similium peculiariter curiosus Voltarium in Nanina I. extr.; Benseradii versus non inficetos, » Ce ne sont point vos lys... » Etc. BO.

Pag. 57. Δῶρον δὲ ὅ τις δῷ ἐπαινεῖ) Ex oraculo vetere transiit in proverbium. Id est apud Strabonem lib. VI.

[p. 262.]—δῶρον δ' ὅ τι δῷ τις ἐπαίνει. Et apud Graecos parœmiographos. MERC. Paulò aliter exstat hoc oraculum ap. Zenob. III. 42. Huic confine Platonis in Gorgia [p. 499 C.] : τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν. Item illud Philemonis: Ἅπαν διδόμενον δῶρον, εἰ καὶ μικρὸν ᾖ, Μέγιστόν ἐστι μετ' εὐνοίας διδόμενον : quo respexit Cato Dist. I. 20. LAMB. Locus e Gorgia plenior erat citandus : ἀνάγκη μοι, κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον, τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, καὶ τοῦτο δέχεσθαι τὸ διδόμενον παρὰ σοῦ : quibus in extremis bene Heindorfius proverbii colorem animadvertit. Cf. Schott. ad Zenob.; Erasm. Ad. IV. 1. 15. BO.

Pag. 57. ὥσπερ ἑταίρα) Cod. ἑτέρα, et sic Sambucus, et Mercerianæ. Cf. modo p. 400, et ad rem statim Ep. 14. et Dipsadis inhonestum apud Ovidium sermonem. BO.

Pag. 57. κολοιός) Gregorius [Naz. Epist. 46.] Eudoxio [Africano] : κολοιὸν δὲ ποτὶ κολοιὸν ἱζάνειν καὶ τῆς παροιμίας ἀκούεις. Et sane ita inter se amant, ut ad umbram ipsam suam, si se in aqua viderint, tanquam ad conjugam adsint. Jo. Tzetzes [Chil. IV. Hist. 119. 145.] : Οἱ κολοιοὶ φιλάλληλοι καὶ τῶν ψαρῶν τὸ γένος, Ὡς, εἴπερ χέεις ἔλαιον ἔν τινι λεκανίσκῳ, Πρὸς τὴν σκιὰν τὴν ἑαυτῶν τοὺς κολοιοὺς κρατήσης [forte κρατήσεις] Ναρκίσσους ἄλλους Λάκωνας ὄντας τῷ φιλοσκίῳ. Quod et notant parœmiæ græcæ. MERC. Zenobius 2. 47; Apostol. Cent. I. 54. LAMB. Vide Gregorium Cyprium. HUET. Proverbium habes apud Aristotel. Rhet. I. et Eth. IIX. notante Salmasio. SCHURTZ. Adde Schott. ad Zenob.; Schotti ducem,

Erasmum Ad. I. 2. 23. (unde patet vanum fuisse Billium, qui ad Gregorii loc. hoc proverbium ait ab Erasmo in Chiliadibus prætermissum fuisse); Wolf. ad Libanium Ep. 1186, not. 20; Plutarchi item Adagia 66. De κολοιῷ, non graculo, sed cornicula, cf. quæ monui ad Herodian. Epim. p. 70. Antipater Sidon. Λωΐτερος κύκνου μικρὸς θρόος ἠὲ κολοιῶν Κρωγμὸς ἐν εἰαριναῖς κιδνάμενος νεφέλαις: quos versus certatim adtulerunt interpretes ad Lucretiana hæc IV. 182. » Parvus ut est cycni melior canor, ille » gruum quam Clamor in ætheriis dispersus nubibus au- » stri: » ubi malim distinguere *canor ille, gruum*; nempe *ille* cum emphasi, ut sæpe; atque forsan, *austris*, vel *austro*. BO.

Pag. 58. Τὰ τερπνὰ τῆς Ἀφρ.) Vid. Ramdohr. *Venus Urania*, t. 3, p. 366. BAST.

Pag. 58. Ἀντιλέγει —) Ovid. [Am. I. 5. 15.] » Quæ » cum ita pugnaret, tanquam quæ vincere nollet, Victa » est non ægre proditione sua. » Et passim Veteres. MERC. Lepidum est Martialis Epigr. IV. 38. » Galla, nega..... » Cf. loca similia e Klotzii Opuscul. Varii Argum. excerpta nuper in Classica Ephem. Valpyana t. 10. p. 314, 315. BO.

Pag. 58. Ἐρεθίσαι) Cod. et Sambuc. et Mercerianæ, αἱρεθεῖσα: quod forte sibi correxisse visus est Klotzius l. c. αἱρεθεῖσαι exhibens. Mercerus ingeniose conjecit et verissime ἐρεθίσαι, receptum ab Abreschio et Polyzoe. II. 13. ὅπως ἂν μείζονα τούτοις (τοῖς νέοις) ἐρεθίσω τὸν

πόθον. 1. 27. ὅπως ἂν πολλαχόθεν τὸ μειράκιον ἐρεθίσῃ: ubi not. BO.

Pag. 58. Τράχηλος α. ἀμβροσίας ὄδ.) Musæus, 133. Παρθενικῆς δ᾽ εὔοδμον εὔχροον αὐχένα κύσας. BO.

Pag. 58. Ἆσθμα) Glossa codicis: ἀναπνοή. BO.

Pag. 58. Ἢ δὲ μήλων — ἀπόζειν) Sambuc. et Merc., et reliquæ, ἢ δὲ μ. Nihil est e codice enotatum, unde putem non aliter ibi legi. BO. Dele τὸ ἢ δὲ, ortum ex repetitione, qualia multa errantur. MERC. Recte etiam scribas: ἢ μηλ. ἢ ῥόδων. PAUW. Recte Mercerus ἢ δὲ, ut male ortum ex ἡδύ, delet. Ad verbum fere hæc descripta esse ex Philostr. 1. Icon. 15, ibique Olearium inde Nostrum emendasse didici ex præst. Bernardo. En tibi verba: καὶ ὡς ἡδὺ τὸ ἆσθμα! εἰ δὲ μήλων ἢ βοτρύων ἀπόζει, φιλήσας ἐρεῖς. ABR. Villoisonio ad Long. p. 56. placet εἰ δέ. Wyttenb. incertus hæsisse videtur. Equidem, etsi εἰ δὲ ingeniose et forsan vere excogitatum esse opiner, attamen nihil censui esse corrigendum. Particula δὲ post ἢ ferme quid insolentis habere videtur; attamen apte potest opponi τῷ μὲν præcedenti. Potuit Philostrati verba mutuari et mutare. Margo libri Dorvilliani in Vanno p. 606. cum Pauwio consentit. BO.

Pag. 58. Τοῖς καλοῖς) Codex a secunda manu, τῆς καλῆς, quod Polyz. edidit, citra necessitatem quidem, sed non citra verisimilitudinem, eamque maximam. Nam Noster sic loquitur: 1. 1. τοὔνομα — τῆς καλῆς: 4. πειρασόμεθα

τῆς καλῆς: 7. πειρώμενος τῆς καλῆς: 4, et 15. ὦ καλή. 1. 27. II. 1. ἡ καλή. II. 1. θεωροῦσα τὸν καλόν. BO.

Pag. 58. Ἐπιθεὶς —) Achill. Tat. V. pag. 333. ἔκλαιεν ἐπιθεῖσά μου τοῖς στέρνοις τὴν κεφαλήν. ABR.

Pag. 58. Τὸ πήδημα) Idem dicunt πάλμα et παλμόν: unde et fortuitum sussultum παλμὸν dicunt, quem *salissationem* Latini, e quo ominata superstitio Veterum. Et vetita Christianis primis παρατήρησις παλμῶν. Rescribenda ea vox Glossis Philoxeni, in quibus, *Sagatio*, παλμός: male. Nam ad hanc *salissationem* respexit, non ad jactationem e sago. MERC.

Pag. 58. Οὐκοῦν) Sic scripsi pro οὐκ οὖν omnium editionum, et, ut puto, codicis. Locus est cum affirmatione intelligendus, quod non viderunt; nec ipse Bastius vidisse videtur, qui adscripsit οὔτε οὖν conferendum ex Ep. 27. extr. Negat Auctor, si doctis editoribus fides est, esse unicum ad voluptatem iter; imo affirmat esse unum. Mens est ea loci, esse unum iter veneriæ rei, per pulchras nempe feminas; per deformes enim nihil voluptatis percipitur; sicut alimentorum non cuncta nutriunt, sed illa tantum quæ sunt sana; cetera nauseam creant. Emendet, qui volet, Mercerianam versionem. BO.

Pag. 58. Ὡς ἔφη τις) Sambucus et Mercerianæ ἔφην. Mercerus conjecit ἔφη, receptum ab Abresch. et Polyz. In codice secunda manus τὸ ν punctis delevit; cf. p. 309. Nec mirum circa tam similia verba calami fieri lapsus. In

Luciano Dem. 40. pro ἔφη, Demonax nempe, cod. 3010. male ἔφην. Sic ἔφην et ἔφης variantur in Luc. D. Mar. IX. 1. Geminus in Indocto, ipso initio : Μαρσύαν δὲ εἴ τις ἤρετο τὸν αὐλητήν· Πότερα, ὦ φίλε Μαρσύα, ἄκρος φῂς εἶναι τὴν αὐλητικὴν ἐπιστήμην· ὁ δὲ, Καὶ πάνυ μὲν οὖν, ἔφην, ὦ ἄνθρωπε : omnino scrib. ἔφη. Obiter monebo ἔφη et εἶπε permutari, de quo jam notavi ad Eunap. Lucianus Demon. 20. καὶ μὴν, ἔφη, εἰ κατανοήσεις : cod. 3010. καὶ μὴν εἰ κατανοήσεις, εἶπε. Ibid. 15. pro vulgato ἔφη, in cod. est εἶπεν. Rursus 20. ἐκείνου δὲ φήσαντος, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἀλλ' ἐκεῖνον νομίζω τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα : Cod. id. bene, Ἀλλ' ἐκεῖνον, εἶπεν, νομίζω. Atque ibid. 57. μὴ πρότερον, ἔφη, ταῦτα ψηφίσεσθε... ibi cod. male, puto, ἔφη, omittit, sed melius exhibet ψηφίσασθε. BO.

Pag. 58. Κἂν τ. ἐδέσμασιν) Editiones omnes κἄν : mutavi : nam est pro καὶ ἐν, non καὶ ἄν. BO.

Pag. 58. Τὸ μὲν — τὰ δέ) Scribe τὸ δέ. Quanquam revera syncerius adhuc legeretur τὰ μὲν, τὰ δὲ. PAUW. Tollius τὸ δέ. ABR. In codice a secunda manu, τὰ μέν. Polyz. scripsit τὰ μέν. Nihil mutare satius visum est. BO.

Pag. 58. Ἀνατρέπει) Pro ἀποτρέπει. Non placent qui rescribunt ἀνατρέφει. MERC. Vertendum est, *stomachum cient*, *evertunt*, *turbant* : ἀνατροπὴ, ipsa stomachi subversio, quando in vomitionem effunditur. Mercerus ineptit cum suo *avertunt prorsus*. PAUW. *Nauseam creant*. Sic στομάχου ἀνατροπὰς in Philone

Jud. pag. 722 F. Adde Foes. Œcon. Hipp. ABR. Clem. Alex. Pæd. II. 1. p. 163. ἀνατροπαὶ στομάχων. BAST.

Pag. 58. Ἡμέρα — λευκή) Albus dies, pro læto et felice. Hesych. Λευκὴ ἡμέρα, ἡ ἀγαθή. Albus dies eo sensu dicitur, quo Pythagoras aiebat quidquid esset colore candido ad boni naturam pertinere, at contra, quod atro mali. Seneca de Vita B. 25: » provisum est ne quis mihi *ater* » *dies* esset. » Etc. LAMB. Vide Erasm. Adag. I. 5. 54; Jun. Adag. III. 59; Schott. ad Suid. Cent. 9. 39; Blomf. Gloss. in Pers. 306; mea ad Eunap. p. 510; Murator. in Anecd. Gr. ad Firmi Ep. 12., p. 293. Idem ille Firmus Epist. 34. λευκὴν ἀτεχνῶς ἠγάγομεν ἡμέραν τῶν τῆς θεοσεβείας σου γραμμάτων ἐπιτυχόντες. Nicephorus Greg. XIV. 10, 6. ἐλευθέροις, εἰ βουλομένῳ γε εἴη Θεῷ, βλεφάροις λευκὰς τοὐντεῦθεν ἡμέρας ἐμὲ ξυνορᾷν: ibi nolui describere βλέπειν editum post ἐλευθέροις. BO.

Pag. 58. Τῶν ἐν φαρέτρᾳ) Φύλαρχος γάρ φησι τοὺς Σκύθας, μέλλοντας καθεύδειν, ἄγειν τὴν φαρέτραν· καὶ, εἰ μὲν ἀλύπως τύχοιεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην διάγοντες, καθιέναι εἰς τὴν φαρέτραν ψῆφον λευκὴν, εἰ δ' ὀχληρῶς, μέλαιναν; ἐπὶ τοίνυν τῶν ἀποθνησκόντων ἐκφέρειν τὰς φαρέτρας καὶ ἀριθμεῖν τὰς ψήφους· καὶ, εἰ εὑρεθείησαν πολλαὶ λευκαὶ, εὐδαιμονίζειν τὸν ἀπογενόμενον· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία. MERC. Sumsit locum Phylarchi e Suida in Λευκὴ ἡμέρα. BO. Apostolius Cent. 13. 12. Etc. LAMB.

Pag. 58. Οὐχ ἧττον) Sambuc. ἧττον. Nihil e codice notatum est. Mercerus scripsit ἧττων. Abreschius et Polyz.

retinuerunt ἧτ7ον. Jungendum verba eo modo : οὐχ ἧτ7ον λευκῇ τῶν ἐν φαρ. λογιζομένων εἰς εὐτυχίαν. Nectebant οὐχ ἧτ7ον εἰς εὐτυχίαν : et inde impedimentum et emendatio. BO.

Pag. 58. Πέφυκεν ἀποδημία) Πολλοὶ ἀποδημίαις ἐσωφρονίσθησαν, ἔρωτας ἐκμανεῖς καὶ λελυτ7ηκότας θεραπευθέν7ες, ut loquitur Philo Jud. p. 707 B. ABR.

Pag. 58. Τοσοῦτον ἐρᾷ) Rectus erit senarius, si scribseris : Φίλος τοσοῦτον ὅσον ὁρᾷ τις ἐναντίον. Propertius [III, 20. 10.] : » Quantum oculis, animo tam procul ibit » amor. » Τηλοῦ φίλοι ναίοντες οὐκ εἰσὶν φίλοι. Pro ἐρᾷ legendum ὁρᾷ quis non videt? MERC. Sine dubio legendum ὁρᾷ. Senario non indigemus. PAUW. Burmannus ad Propert. veteris poetæ senarium hic agnoscit cum Mercero. Puto Aristænetum ipsum potuisse senarium frangere : cf. p. 233. Vir doctus in classica Valpyi Ephem. t. 9. pag. 599. legi vult, τόσσον τοι φίλος ὅσσον ἐρᾷ τις ἐναντίον : ut sit pars hexametri : cui bono? Repudiavi et conjecturalem lectionem ὁρᾷ ab Abreschio et Polyzoë receptam. Codex, ἐρᾷ, optimo sensu. Ceterum non nescius sum quam sæpe permutatio obtinuerit τῶν ἐρᾷν et ὁρᾷν, ipseque monui jam ad Nicetam p. 83. BO. Adagium Τηλοῦ — Athenæus V. [c. 3.] vocat τῶν παροιμιῶν μισανθρωποτάτην. Vult nempe illud τόπῳ τὴν φιλίαν καὶ οὐ τρόπῳ κρίνεσθαι. LAMB.

Pag. 58. Οὐδὲ ἀποδημῶν ἀπεστάτουν) Aristæneto consentit Plutarch. Amat. p. 759 A. ABR.

Pag. 58. Ἐπανῆλθον) Sic Sambuc., et codex, puto. Mercerus lapsu, ut videtur, calami edidit ἐπανῆκον, et hunc indiligenter secutus est Pauwius. De hac mala mutatione monuit Dorvill. ad Charit. p. 221. BO. Vereor ne error insederit, atque Auctor reliquerit, οὐδὲ νῦν ἧττον ἐπανελθὼν ἐρῶ, ut mutuo se respiciant, οὐδὲ ἀποδημῶν et οὐδὲ ἐπανελθὼν, sicuti ἀπεστάτουν et νῦν ἐρῶ. ABR.

Pag. 58. Μᾶλλον, διαλιπὼν) Verba non satis apte cohærent. Legendum suspicor, μᾶλλον δὲ διαλ. Ita loqui amant Græci. PAUW. Notat Dorvill. in Vanno p. 606. virum doct. hic quoque hæsisse. Potest ordo sic constitui: διαλιπὼν, ᾐσθόμην τοῦ πόθου μᾶλλον καὶ μειζόνως: vel, quod esse videtur melius: μᾶλλον (*imo*, *potius*), διαλιπὼν, ᾐσθόμην καὶ μειζόνως (*magis etiam*) τοῦ πόθου. Post μᾶλλον mihi δὲ placeret quidem, et hac formula ap. omnes obvia utitur quoque Noster I. 21; II. 14: atque conjunctio potuit a sequente δια absorberi. Nulla tamen erat satis idonea mutandi causa; et erit sententia ἀσύνδετος, ut pluries apud Nostrum. — Sambucus ἡσθόμην. Correxerat Mercerus; et cod. recte ᾐσθόμην. BO.

Pag. 58. Καθομηρίζων) Cf. p. 270.

Pag. 58. Ἀσπάσιον —) Glossa codicis: ἡδέως, περιχαρῶς. BO. Homeri est Od. Ψ [296.]. Et legendum hic ἵκοντο ut in Homero. MERC. Apud Homerum plerique libri ἀσπάσιοι, quod non deterius. PAUW. Salmasius advertit nec ἀσπάσιον legi in editionibus [Homeri], sed

lectius ἀσπάσιοι. Latinam etiam versionem sic reformat : « Antiqui optatas leges repetisse cubilis. » SCHURTZ. Vir doct. in Vanno p. 606. prætulit ἀσπάσιοι. Non necesse fuit omnino scribere ἔχοντο, ob ἡμᾶς præcedens, quod putabant : nam ἡμᾶς potest intelligi de uno Evhemero. Fateor tamen melius ἔχοντο videri. Atque Homerico versu sic utitur Charit. VIII. 2. extr. et habet ἀσπασίως, unde firmatur ἀσπάσιον : sed et λέκτρου quod erat mutandum. Poetam respiciebat Sabinus I. 12. « Heu! precor ut pro- » peret ille venire dies, *Antiqui* renovet qui lætus *fœdera* » *lecti !* » BO.

EPISTOLA XIII.

Pag. 61. Χρησάμ. καὶ μεθ.) In codice junguntur χρησάμενος καὶ μεθ., πεῖθει. Sed verba, εἶπεν εὐμεθόδως, sub finem epistolæ, editorum interpunctionem tuentur. BO.

Pag. 61. Ἀκεστοδώρῳ) Ἀκεσιοδώρῳ emendat Reisk. At Cereris tamen epitheta sunt Ἀνησιδώρα et Ὀνησιδώρα, in quibus eadem componendi ratione ο μικρὸν prætermittitur. ABR. Notes nomina ad rem narratam adcommodata, unum a bono eventu, alterum a curatione. BO.

Pag. 61. Καὶ τέχναι — τύχης) Vide quæ hanc in rem congessit Jun. de Pict. II. c. 14. et Catal. Pict. p. 20. sqq. Hippocrates de Locis in Hom. pag. 423. negat fortunæ ullam esse potentiam circa ea de quibus agit ibi. Plut.

Mor. p. 99 C. *αἱ μὲν τέχναι τῆς τύχης οὐ δέονται πρὸς τὸ οἰκεῖον τέλος*. ABR. Scribserat olim Agatho [Aristot. Mor. VI. c. 4.]: Τέχνη τύχην ἔστερξε καὶ τύχη τέχνη. Sed juvat, quoniam de fortuna et arte sermo incidit, illustrare Sallustii locum e priori Epist. ad C. Cæs. de Rep. Ordin. libello sane aureo: » Populus Romanus » inquit » antea obtinebat regna atque imperia fortunam dono » dare, etc. » Quem locum nunquam bene interpunctum vidi, neque inveni qui intelligeret. At dispungas uti feci, clara et recta sententia: credebant antea mortales fortunam esse, quæ regna, honores, opes largiretur; et credebant duabus de caussis: prima, quod indignus quisque dives, honoratus, potens; altera, quod vix quisquam perpetuo iis bonis frui visus; sed postea contra esse didicere; fortunam sibi quemque suam fingere. Postquam hæc scribsi, prodiit doctissimi ac diligentissimi *Ciacconii* Sallustius, e quo disces hoc amplius, legendum e libris, » Pro vero antea obtinebat regna atque imperia fortunam » dono dare. » Nam quæ ille et Latinius mutant, *non* sequor. MERC.

Pag. 61. Συνεργ. τοῦ Θείου) Συνεργούσης τῆς Θεοῦ. REISK. Non permutem cum recepta lectione. Ad *rem* facit locus Charit. II. p. 46. ἡ δὲ τύχη ἐφώτισε τὴν ἀλήθειαν, ἧς χωρὶς ἔργον οὐδὲν τέλειον. ABR. Locutionem illustravit Palairet. in Nova Bibl. Brem. IV., 452. ad D. Marc. 16, 20. Apollodorus Bibl. I. 5. Πλούτων δὲ, Περσεφόνης ἐρασθεὶς, Διὸς συνεργοῦντος, ἥρπασεν αὐτήν. BO.

Pag. 61. Μακρόν γε τὸ προοίμ.) Plato IV. Πολιτ.

καιρὸν τὸ προοίμιον τῷ ἐπιθυμοῦντι ἀκοῦσαι. MERC.

Pag. 61. Χαρικλῆς) Nomina mutat pro arbitrio. Nam idem olim de Antiocho et Seleuco scribtum : Appianus Syriaca [c. 59.]; Plut. Demetrio [c. 38.]; Val. Maximus [v. c. 7. Ext. 1.]. Vide et Galeni librum Περὶ τοῦ προγινώσκειν qui habet multa illustrando Nostro. MERC. Narrant hanc historiam, præter auctores citatos ap. Mercer., Lucianus de Dea Syr. c. 17. sq. et Julianus Misop. p. 347. ABR. Adde Tzetz. Chil. VII. 173; Suidam in Σέλευκος et in Ἐρασίστρατος; Soranum Vit. Hippocr. § 2. ubi Foes.; Leopard. Em. II. c. 1; Burdelot. ad Luc. Icarom. 15. In vita Avicennæ similis narratur historiola. BO.

Pag. 61. Παλλακίδος—πόθῳ) Editiones ante Abresch. et Polyz. ποθῶν; et sic codex. BO. Ποθῶν cum casu patrio non placet. Legendum πόθῳ κλιν. vel παλλακίδα τ. τ. ποθῶν κλιν. PAUW. Abreschius recepit πόθῳ, et probasse videtur Bastius, qui adscripsit verba, τῷ πόθῳ κλινήρης, quibus mox Noster utetur. Quam sæpe ν et ἰῶτα adscriptum permutentur sæpe alibi monui. BO.

Pag. 61. Ταῖς ἀληθείαις) Iterum I. 24. προσχήματι μὲν συμβουλῆς, σὲ δὲ ταῖς ἀληθείαις ζηλοτυπῶν. Charit. III. 7. τῷ μὲν δοκεῖν — ταῖς ἀληθείαις : ubi Dorvill. pag. 397. coll. Phalaride Ep. 72 : ubi Lennep. Scholiastes Apoll. Rh. I. 482. 1165; II. 964 : ubi Parisin. codex male, τῇ ἀληθείᾳ. Lucianus, t. 3, p. 199. [Catapl. 19 : ubi Reitz.] καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. Lexicon S. Germ. Rhetor. [Anecdot. Bekk. p. 376, 4.] : Ἀληθῆ καὶ

dixit quod debuit. PAUW. Quod Nostro μετάρσιον τὸν νοῦν ἄγειν, id Heliodoro x. p. 507. τὸν νοῦν ἀναπέμπειν: Æn. Gazæo Theophr. p. 47. μετεωρίσαι τὸν νοῦν πρὸς τό. Τῇ τέχνῃ tertius est casus, non sextus, idemque plane ceu dedisset, μετάρσιον ἄγων πρὸς τὴν τέχνην, sive εἰς τὴν τέχνην. Sic æquipollent ἔρχεσθαί τινι et ἔρχεσθαι. ἐς ac πρός τι. Quod nec Latini imitari neglexerunt: Virgil. Ecl. II. 30; Horat. I. Od. 34. 17. ABR. Puto τῇ τέχνῃ vertisse Pauwium recte, *arte*, et rationes Abreschii esse subtiliores. In reliquis etiam Mercero præstat Pauwii versio. BO.

Pag. 62. Ἀῤῥώστημα κατενόει) Legendus Heliodorus lib. IV. [c. 7.] qui multa prorsus his similia, ubi Chariclea amore ægra; et Apul. Miles. x. [p. 210.] ubi noverca » languore simulato vulnus animi mentitur in corporis » valetudine; » et Galenus dicto libro. MERC.

Pag. 62. Παριούσης διὰ μειρ.) Dura locutio. Similiter habemus mox, διὰ τοῦ κάμνοντος παριέναι: et Epist. 27. νέου τινὸς διὰ γυναικὸς παριόντος: et Epist. 6. lib. II. δι' ἐμοῦ τε παριών. Ita, nisi fallor, vulgus. Notissimum illud Homericum, ἡ δὲ δι' αὐτῶν ἐρχομένη, aliud est et duritiem habet nullam. PAUW. Διὰ vicem obit τῆς παρά. ABR. Palairet. Observ. p. 510. vult παριέναι intelligi sensu *veniendi* et διὰ esse *ad*: » quum amata forte veniret » ad adolescentem: » pessime omnino. Ceterum nugatur Pauwius. Cf. Abresch. Adnot. ad N. T. p. 554. BO.

Pag. 62. Ἀθρόον ὁ σφ. ἄτακτον ἥλλατο) Nonne ingratum

hoc, et legendum potius? ἄτακτός. PAUW. Inserta conjunctiva legit Bernard. ad Anon. Introd. Anat. p. 21. καὶ ἄτακτον ἥλατο. Ἀθρόον ἄτακτον, » subito inconditum: » nomen pro adverbio ἀθρόως. Alioqui inserta conjunctiva legas ἀθρόον θ' ὁ σφ., vel ἀθρ. ὁ σφ. καὶ ἄτ. Tamen citra conjunctivam Thucydid. II. 31. μέγιστον δὴ τοῦτο (στρατόπεδον) ἀθρόον Ἀθηναίων ἐγένετο. Nihil in his requirendum. Etc. ABR. Conjunctiva nihil opus est. Ἀθρόον est *confestim, subito*, ut ἀθρόως I. 19; II. 28. Agathias IV. p. 87. τοὺς πρέσβεις ἀθρόον ἀπέκτειναν. Sozom. VI. c. 29. ἀθρόον εἰς ἀρετὴν φιλοσοφίας ἐπέδωκεν. BAST. Abreschius edidit ἥλατο et sic Polyzoïs. Servavi veterem lectionem ἥλλατο, quam codex exhibet, quæque cum sequentibus, ἐδόκει, διέκειτο, quadrat. BO.

Pag. 62. Ἄτακτον) Plut. in Demetr. [c. 38.] ἀταξία καὶ θόρυβος ἐν τοῖς σφυγμοῖς. Val. Maxim. [V. 7.]: » brachium » adolescentis dissimulanter apprehendendo, *modo vegetiore*, modo *languidiore pulsu venarum* comperit cujus » morbi æger esset. » Ἄτακτος σφυγμὸς, juxta Galenum in Def. Med., qui quibusdam ictibus modo crebrior, modo rarior est. Sic contra ap. Pers. Sat. 3. dicuntur » compo» sitæ venæ » αἱ κατὰ φύσιν ἔχουσαι. LAMB.

Pag. 62. Οὐχ εἷλεν) Οὐκ εἶχεν. REISK. Sic quoque Dorvill. ad Charit. p. 214 [=p. 330.]. Addit εἷλε posse servari, quod et ipse tenendum omnino contenderim. Idem nempe mihi εἷλε, quod continuo εἶχε λαβὼν, i. e. ἔλαβε, *percepit*. Utriusque verbi usum doceo in Anim. ad Thucyd. Ut εἷλεν et εἶχε λαβὼν, sic junguntur αἱρεῖν καὶ

λαμβάνειν cum alibi, tum in Ælian. de An. I. 34. ABR. Samb. et cod. οὐκ εἶλεν: quod scripturæ vitium conjecturæ οὐκ εἶχεν probabilitatis quid conciliare videtur, malæ alioqui. BO.

Pag. 62. Τῆς προνοίας) Prænotionis, divinationis, προγνώσεως: vide Galenum, cujus libro index ab ea caussa. Sed certe Noster pro eodem ponit τύχην, τὸ θεῖον, πρόνοιαν, pro omni caussa latente et incerta. At hæc quam diversa philosophis, ut ea præcipua differentia fuerit inter Epicurum, qui omnia τῇ τύχῃ, et Zenonem, qui omnia adsignabat τῇ προνοίᾳ. Itaque Hierocles stoïcus, ap. Gellium IX. 5, referente adversus Epicurum Tauro philosopho: ἡδονῆς τέλος, πόρνης δόγμα· οὐκ ἔστιν πρόνοια οὐδὲν, πόρνης δόγμα: nam ita est legendum. Duo statuunt Epicurei valde contraria Stoïcis; non esse providentiam, et voluptatem finem bonorum: contra Stoïci, virtutem finem, et Providentia regi mundum. Utrumque Epicureorum exsecratur Hierocles vir sanctus et gravis, et lupanaris statuit potius esse quam scholæ. Etc. MERC. Πρόνοια idem quod πρόγνωσις, ut in Thucyd. II. 62. ult. Ξύνεσιν et πρόνοιαν jungit Aristid. t. 3, p. 323. Ἐπίνοιαν medici in hac historia laudat Lucian. de D. Syr. 17. ABR.

Pag. 62. Τῆς ἐπισκέψεως) Quum ἐπισκέψασθαι verbum sit in sensu *ægrotos visendi* non rarum, putem et sic capi debere τῆς ἐπισκέψεως: » primusque ille fuit ipsi ægrum » invisendi modus; *ainsi se passa la première visite.* » Isocrates Ægin. 13. 15. exempla dabit verbi sic positi.

Demosth. in Conon. t. 5, p. 60. λέγε τὴν τοῦ ἰατροῦ μαρτυρίαν καὶ τῶν ἐπισκοπουμένων. Polyænus IV. 2, 11. ex emendatione Toupii: Φίλιππος, ἀφικόμενος εἰς Λάρισσαν, ἵνα τὰς τῶν Ἀλευαδῶν συνοικίας καθέλῃ, νοσεῖν ὑπεκρίνατο, ὅπως εἰσιόντας αὐτοὺς ὡς ἐπισκεψομένους συλλάβοι. Hierocl. Fac. 4. σχολαστικὸς νοσοῦντα ἐπισκεπτόμενος. Euthymii Biographus in Monum. Cotel. t. 2, pag. 227 A. δοὺς ἑαυτὸν ἐκεῖνος εἰς ἐπίσκεψιν τῶν οὕτω πονήρως ἐχόντων καὶ ἰατρὸς ἐμμελέστατος αὐτοῖς καταστάς. In fabula Æsopica de Leone ægrotante (Cf. Schol. Platon. pag. 78.) ἐπίσκεψις hac de re usurpatur. Adde Albert. Observ. t. 1, p. 117. ad Matthæi illa: ἠσθένησα καὶ ἐπεσκέψασθέ με. BO.

Pag. 62. Αὖθίς τε) Samb., Mercerianæ, et cod. αὖθις τε. Mercerus proponit αὖθις δέ. BO.

Pag. 62. Διὰ τοῦ κάμν.) Ἰδίᾳ διὰ τ. κ. REISK.

Pag. 62. Καὶ μὴ χύδην) Conjunctiva καὶ valet καὶ ταῦτα, *idque*, uti mox, καὶ τῆς ἑαυτοῦ γαμετῆς. Supra Ep. 4. καὶ διὰ μέσου τοῦ ἄστεος. II. Ep. 3. κόρην καὶ λίαν ἀκμάζουσαν. Et sic frequenter alii, uti Latinis *et*. Etc. ABR. Vide Schæferum ad Long. p. 351. BAST.

Pag. 62. Μὴ χύδην — ἀλλήλων) Totidem verbis Ep. 3. p. 17. ABR.

Pag. 62. Ἁρμονικῶς) Omnino legendum ἁρμοχῶς sive ἡρμοχῶς, » aptata digitis arteria: » quod ante dixit, τοὺς δακτύλους τῷ σφυγμῷ προσαρμόζων. MERC. Cave mutes.

lectionem sanam. Etc. PAUW. Nostri in describendo prolixitatem verbis asperis tangit Corayus ad Heliod. p. 144. BO.

Pag. 62. Ἀκριβῆ γνώμ. τῶν Ἀσκληπ.) Ennodius I. Ep. 12 : » peritorum mos est medicorum, in venis deprehen» dere vires corporum et de successu hominis digitos in» terrogare : » forte *vices*. BO.

Pag. 62. Διαθέσεων) Cf. not. ad Cratet. Ep. in Notit. MSS. t. XI. BO.

Pag. 62. Πρὸς μὲν τὰς ἄλλας—τῆς δὲ παλλακῆς) Utraque auctorum pagina hunc usum exhibet vocis ἄλλος, qua ἄλλος ponitur ante rem ipsam a qua discernitur : cf. Taylor. ad Fragm. III. Lysiæ pag. 6. Herodot. I. 1. τῇ τε ἄλλῃ χώρῃ ἐσαπικνέεσθαι καὶ δὴ ἐς Ἄργος—γυναῖκας ἄλλας τε πολλὰς καὶ δὴ καὶ τοῦ βασιλέως θυγατέρα. Atque ubi non? Parthen. c. 1. ἁρπασθείσης Ἰοῦς — ὁ πατὴρ αὐτῆς Ἴναχος μαστῆράς τε καὶ ἐρευνητὰς ἄλλους καθῆκεν, ἐν δὲ αὐτοῖς Λύρκον. Vir doct. ad Luc. Asin. p. 234. pro ἄλλους legere nos jubet πολλούς : sed me non statim parentem habebit. Ibidem in Plutarchi Graccho (voluit, puto, scribere, Cleomene, c. 39.) reponi jubet quoque πολλῶν pro ἄλλων, quam mutationem jam in textum Corayus intulerat : sed nihil ibi mutandum : ἄλλων καθαρμῶν opponitur cerimoniis ab Alexandrinis peractis. Similes emendationes ibidem ab illo propositas nunc non perpendam; nam auctores ita laudat, ut nimius sit quærendorum labor. In Iphigenia Taurica 57. sic ἄλλα ponitur,

versibus multum sollicitatis, hoc modo legendis: Ναιοῖσι δ' ἐν τοῖσδ' ἱερείαν τίθησί με, ὅθεν νόμοισι τοῖσίδ' ἥδεται Θεὰ Ἄρτεμις ἑορτῆς, τοὔνομ' ἧς καλὸν μόνον. Τὰ δ' ἄλλα σιγῶ, τὴν Θεὸν φοβουμένη· Θύω γὰρ — Narrat se sacrificare, Θύω γὰρ, et alia omittit; atque τὰ ἄλλα excipit πρότερον ὕστερον. Elmsleyi est τοῖσίδ' pro τοῖσιν. Revocavi ἱερείαν codicis Paris. 2887. Scio in Eurip. Or. 255. eadem sede ἱέρειαι mutatum esse in ἱέριαι, et de hac scriptura monuisse scholiastem; sed potest diphthongus in illa positione corripi, ni fallor: cf. Barnes. et exempla a Gaisfordio collecta ad Hephæst. p. 216. BO.

Pag. 62. Τὸν σφυγμόν) Pauw. omisit τόν. BO.

Pag. 62. Σοφὸς — ἰατρός) *Peritus*. Res nota: vide Albert. Obs. pag. 339. qui hoc ipso loco utitur; Jacobs. Anal. ad Anacr. Ep. 61. Ars permira qua taurus æneus a Perilao fabrefactus erat, Luciano in Phal. I. 11. σοφία ἐν ταύρῳ dicitur. BO.

Pag. 62. Τὸ τρίτον τῷ Σωτῆρι) Quia bis jam venerat, tertiam visitationem reservavit saluti dandæ. Est autem παροιμιώδης λόγος, τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι, a more solenni libandi tertii poculi Jovi Servatori. Pindarus Isthmiis; Plato in Charmide et III. Νόμων; Æschylus; Sophocles; Proclus. MERC. Proverbium quod usurpari potest cum summa manus cuipiam rei imponitur. Originem habes ap. Schol. Pind. I. VI. [10.] coll. Diod. Sic. III. 2. Plura ap. Erasm. [Adag. II. 8. 1.] et Cæl. Rhodig. 15. 6. LAMB. Proverbium habet et Plato, notante Salmasio, Polit. IX.

736. qui, τὸ δὲ τρίτον, inquit, Ὀλυμπικῶς τῷ Σωτῆρί τε καὶ Ὀλυμπίῳ Διΐ. Adde Epist. 7. [p. 340 A.] SCHURTZ. Τὸ τρίτον ἐπανιέναι τῷ πατέρι φάσκων. REISK. Absurde omnino Reiskius. De proverbio adde Fisch. ad Phileb. § 42; in primis Heindorf. ad Charmid. § 52, cum Scholiis hic et illic p. 43. 92. R., ubi inter alias nugas hæc leguntur: τὰς τρίτας σπονδὰς καὶ τὸν τρίτον κρατῆρα ἐκίρνων τῷ Διΐ τῷ Σωτῆρι· τέλειος γὰρ ὁ τρίτος ἀριθμὸς, ἐπειδὴ καὶ ἀρχὴν καὶ μέσην καὶ τέλος ἔχει· ὁ πρῶτος οὗτος ἀριθμῶν ἀρτιοπέριττος. Cod. Reg. 3017: καὶ πρῶτος οὗτος τῶν ἀρ. Adde Chardonem Rochett. Miscell. t. 2, p. 432, 443. Eumathius de Hysm. IV. pag. 101. θύσοντες τῷ πατρὶ Διΐ: cod. 2897. σρὶ, quod compendium esse puto nominis σωτῆρι. BO.

Pag. 62. Προφασισάμενος) Sambuc., Mercerianæ et Codex, προφασιασάμενος. Abreschius edidit προφασισάμενος, et sic Polyzoïs; quos sequor. Noster I. 18 f. προφασίζῃ. II. 3. προφασίζεται. 4. προφασισαμένου. 5 f. προφασισαμένη. Nihil esse potest dubitationis. BO.

Pag. 62. Κατασκ. φαρμάκων δεῖσθαι) Nam olim medici medicamenta plerumque ipsi præparabant. BO.

Pag. 65. Τέως) Distinxi post τέως, i. e. πρὸς τὸ παρόν. ABR.

Pag. 65. Ὑστεραίᾳ) Correxit Mercer. Prius ὑπεραίᾳ. ABR. Cod. ὑστεραίᾳ. BO.

Pag. 65. Τὸν νοσοῦντα) Quem modo τὸν κάμνοντα dixit,

absque discrimine, et sic passim utuntur omnes τῷ χάμνων. Fuit tamen differentiæ aliquid, notante Bernard. ad Nonn. t. 1, p. 139. ex hoc Jo. Chrysost. loco : καθάπερ τις ἄριστος ἰατρὸς, τοὺς νοσοῦντας ἀφεὶς, ἦλθε πρὸς ἡμᾶς τοὺς χάμνοντας, τοὺς οὐδὲν ὄντας. Sed Patrem ipsum velim inspicere, quod nunc non licet. BO.

Pag. 65. Ἐπηγγελμένον) Lectio Merceri a reliquis recepta. Samb. et cod. ἠπηγγ. Non puto, repugnante usu, duplici in hoc verbo augmento usum Aristænetum fuisse. II. 18. ἐπηγγείλατο. BO.

Pag. 65. Σωτῆρα) Ita solent ægroti medicos. Lucianus ἐν Ὠκύποδι [78.] : Ὁρᾷς με, σωτὴρ καὶ πάλιν σωτήριχε. Item [99.] : Σῶτερ, τί ποιεῖς; μὴ τύχοις σωτηρίας. Et in Aristidis ἱεροῖς λόγοις sæpe. Heliodorus : πρός σε δ' ἐγὼ δρομαῖος τὸν ἐμὸν καὶ σωτῆρα καὶ θεόν. MERC. Basilius Homil. *Deum non esse causam mali*, p. 162 : σὺ δὲ τῷ ἰατρῷ μὲν οὐδὲν ἐγκαλεῖς τὰ μὲν τέμνοντι, τὰ δὲ καίοντι, — ἀλλὰ — σωτῆρα προσαγορεύεις. Cf. Bompart. ad Hippocr. Epist. 8. p. 38. BO.

Pag. 65. Ἀπέγνω τὴν θεραπείαν) Samb. et Mercerianæ θεοπρέπειαν, ac sic codex, qui et a secunda manu exhibet θεοπρόπειαν. Abresch. recepit θεραπείαν a Mercero propositum, et ita Polyzoïs, egoque ita : nihil enim melius succurrit. BO. Sine dubio scribendum θεραπ. » curationem abnuebat et recusabat. » Interpres non bene. PAUW. In codice glossa adest difficilis enucleatu. BAST. Ut Latinis *desperare* : vid. Quintil. Decl. 8. 11. Sed et *renuntiare* ibid. c. 9. ABR.

Pag. 65. Ἤγαν. σφοδρ. κεκραγώς) Immanis clamor inter signa irarum Plutarcho ap. Gell. I. 26. LAMB.

Pag. 65. Στήθη φιλῶν — γονάτων ἀπτόμ.) Seneca de Brev. 8. » ægros vide — *medicorum genua tangentes.* » ABR. Lucianus Nigr. 21. in divites invehitur arrogantes, qui clientibus τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν præbebant : ubi vide notas. Eunapius p. 84. τὰ στέρνα τοῦ σοφιστοῦ περιλιχμησάμενοι : ubi notavi pag. 371. Pectus, puto, deosculabantur, quod quibusdam mentis sedem esse visum fuerat. Apud Petronium c. 91. Encolpius Gitonis pectus exosculatur *sapientiæ plenum.* Testis est Horatius I. Ep. 4. 6. » Non tu corpus eras *sine pectore*; » Albinovanus qui fertur I. 262. » Pectoraque ingenii magna ca- » paxque domus; » Nemesianus I. 51. » plenum tibi » ponderis æqui Pectus erat; » Lucretius III. » Quod nos » animum mentemque vocamus Idque situm media re- » gione in pectoris hæret; » Æschylus Choeph. 744. ἐμὴν Ἤλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα. Etymol. M. in Στεῦται· ἐκεῖ (ἐν τοῖς στήθεσι) τὸ λογιστικὸν καθ' Ὅμηρον. Vide *Massieu* in Memor. Acad. Inscript. t. 6, pag. 298. De genuum exosculatione multi sunt Barthius ad Claud. Rapt. I. 50; Junius Anim. II. c. 11; Elmenhorst. ad Apul. M. IX. p. 284 = 670; Westerh. ad Terent. Hec. III. 3. 18 : cf. not. ad Eunap. p. 249. Rem ipsam oculis cernesis in anaglypho, in quo Ulyssem Circe, ut est in Odyssea 10. 521. λάζε γούνων, quodque dissertatione illustravit Ridolf. Venutius an. 1758. Loci memini similis in Iphigenia

Taurica 1068, quem tentavere critici. Iphigenia Choricas mulieres sic alloquitur : ἀλλὰ πρὸς σὲ δεξιᾶς, Σὲ, καὶ σ' ἱκνοῦμαι, σὲ δὲ φίλης παρηΐδος, γονάτων τε. Si quid mutandum, recipienda erit codicis 2887 lectio : ἀλλὰ πρὸς σῆς δεξιᾶς Σὲ : etsi solennis sit illa verborum perturbatio, πρὸς σὲ δεξιᾶς, πρὸς σὲ πατρὸς, πρὸς σὲ γονάτων. Notabo obiter verba paulo inferiora Σὸν ἔργον ἤδη καὶ σόν, non jam ad Chori mulieres pertinere, quod putavit Barnesius, sed sic esse intelligenda : σὸν ἔργον ἤδη, Ὀρέστα, καὶ σὸν, Πυλάδη. Brumæus, pessimus plerumque interpres, hic verum vidit. BO.

Pag. 65. Τότε δῆθεν) Quid δῆθεν hic? Scribe τ. δή, *tunc igitur*. Legi etiam posset τότε δῆτα. Sed id minus frequens ea notione. PAUW. Quum omnia ficte agat medicus, ei rei indicandæ inservit δὴ, δῆθεν, ut apud alios auctores quosvis : ut Latin. *videlicet, quasi, veluti*. Sæpe interpretes nullam omnino harum vocularum habuerunt rationem, quum tamen sententiæ in eis cardo vertitur, ut hoc ipso in loco, et II. 18. extr. At infra Ep. 22. non neglexit Mercerus, δεδακρυμένη δῆθεν, bene vertens, *fingens lacrymas*. ABR. De δῆθεν cum ironia et simulatione vide Villois. Diatr. p. 59. BO.

Pag. 65. Πρὸς ἀνάγκης) Cf. supra p. 254.

Pag. 65. Ἐκτόπως ἐρᾷ) Sic I. 22. Ἔκτοπον ἔρωτα dixit Lucian. 15. ἑταιρ. et Philo pag. 709 D. ABR. in Lect. ad II. 15. p. 261.—Liban. t. 4, p. 433. ἀτόπως ἐρῶν : cod. Paris. 3017. ἐκτόπως. Arist. Eccl. 956. ἄτοπος

πόθος. Ἐκτόπως *supra modum* : Luc. Cont. II. BAST.

Pag. 65. Τήκεται) Supra pag. 369. ἐκτακεὶς τὰ μέλη. Verbum τήκω, τήκεσθαι illustrat Dorv. ad Char. p. 320. Ibi locum Aristarchi post Valckenarium ad Ammonii calcem p. 245. adfert, docentis dediscenda, nempe τὰ ἐρωτικὰ καὶ ἐν ἱμάντι (Il. ξ. 216.) κατεστίχθαι, ὅτι ἄχρι τοῦ δέρματος διϊκνεῖται τὰ ἐρωτικὰ πάθη, τήκοντα τοὺς ἐρῶντας καὶ ἀποξύοντα διὰ τῆς στύψεως τὰ μέλη. Wakefieldius, quod me monuit Barkerus, proposuit σήψεως pro στύψεως: non male, puto: nam σῆψις τήκει καὶ ἀποξύει magis quam στύψις, quæ σκληρύνει καὶ ξηραίνει. BO.

Pag. 65. Ἀπειλουμένου) Si divinationi locus esset, legendum foret ἀπειλημμένου, *manifesti*, *deprehensi*. Verum commodi satis sensus est edita, modo capiatur active pro ἀπειλοῦντος. Sozom. VI. 12. σώματος αἰκισμοὺς ἀπειλούμενος. Active itidem apud Jo. Curopal. Excerpt. princ. Ἀπειλημμένου venit quoque in mentem viro d., quem Douzam esse existimat Dorv. in Char. 665. [=p. 607.] ABR. Ἀπαιδουμένου, *impudici*. REISK. Servandum ἀπειλ. videtur, vel passive, » qui mihi minax intentatur, *dont je suis menacé.* » BO.

Pag. 65. Ἠσχύνθη — ἠρυθρία) Comitata ambo quoque incedunt in Ach. Tat. IV. p. 267. ἡ δὲ ἠσχύνετο ἀκροωμένη καὶ ἠρυθρία. ABR.

Pag. 65. Παν. ἠρυθρία) Nova locutio. An non legendum? τῷ Παναχίῳ ἠρ. PAUW. Quartum casum adsciscit citra præpositionem. Epist. X. ὃν (λόγον) σεμνὴ παρθένος ἠρυ-

ῥίασεν. Heliod. IV. pag. 193. τὴν πρᾶξιν ἐρυθριῶσα. II. pag. 70. ἠρυθρίων τὸν Κνήμωνα. Æn. Gazæus Theophr. p. 12. ἐρυθριῶντες τὸν Πλάτωνος ὄνον. Frequens est hæc construendi ratio Procopio. ABR.

Pag. 65. ὅλως τ. φύσεως γεγονώς) » A natura victus. » BAST. Bergl. ad Alc. I. 15. ὅλος. Mihi, propter γεγονὼς, non displicet ὅλως. PAUW. Forte, ἥττων τ. φ. γεγογώς. REISK. Recte dici tam ὅλως εἶναι et γίνεσθαι τινος, quam ὅλον, abunde docuit Jens. II. Lect. Lucian. c. 9. Et quamvis hoc intercedat discriminis, ut ὅλως εἶναι sit *penitus*, *omnino*, sive *prorsus esse*, ὅλον εἶναι *totum esse in*; tamen sunt hæc earum locutionum in numero, in quibus, quoties variant codd., nemo dixerit utrum auctori placuerit. Longe tamen crebrius ὅλον εἶναι inveneris quam ὅλως. ABR. Lucian. Dom. 18. ὅλος δὲ πρὸς τοῖς ὁρωμένοις ἐστίν : cod. 3010. ὅλως, electu dubio. Et potest incertus hærere criticus in hoc loco Lucianei Herculis 1. Descripto tetro atque horrido Herculis Ogmii vultu, addit Auctor in ceteris esse Herculi Græco similem : τοιοῦτος ὢν ἔχει ὅμως τὴν σκευὴν τοῦ Ἡρακλέους... καὶ ὅλως Ἡρακλῆς ἐστι. Ταῦτά γε ᾤμην οὖν... Cod. 3010 habet ὅλος : at inde utiliorem varietatem promam, nempe τὴν σκευὴν τὴν Ἡρακλέους, quod est optimum. Poterit et uterque recipi articulus : statim Lucianus, τὴν διφθέραν τὴν τοῦ λεόντος, τὴν μορφὴν τὴν τοῦ Ἡρακλέους : quo tamen in postremo loco τοῦ codici deest. Atque hoc notabile, quod codex distinguat sic ultima : Ἡρακλῆς ἐστι ταῦτά γε. Ὤμην οὖν... Editionum interpunctio est pessima. Horapollo 14. p. 28.

τότε ὅλος ἀποθνήσκει. Codex 2852. ὅλως, melius; nam σῶμα præcessit. BO.

Pag. 65. Ἀπώκνησε) Cod. ἀπόκνησε: secunda manus correxit. BO.

Pag. 65. Διωλύγιον) Charit. III. p. 65. διωλύγιον ἀνεβόησε: ibi Dorvill. In Heliod. VI. p. 270. λίγιόν τι ἀνακωκύσασα: cod. Ven. 409. λύγιον. Forte, διωλύγιον. BAST. Glossa codicis: Ͽρηνητικῶς ἔχων ἐπίπολυ. Planudes in Ovidii Metam. Versione ad IV, 520. poetæ verbum *exululat* reddit βοᾷ διωλύγιον. In loco Heliodori, codicis lectio λύγιον non male videtur ab amico emendata. Corayus scripsit λίγειον, quam formam vellem adstruxisset; sed λίγιον poterit servari. BO.

Pag. 65. Δεινοπαθοῦντα) Secunda manus: γρ. παθεῖν, seu παθῶν: non enim clarum. BAST. Locum tenet nominis cum præpositione, idiotismo satis obvio, verum sæpe non perspecto, valetque σὺν δεινοπαθείᾳ, atque ideo destituitur articulo. ABR.

Pag. 65. Αἰτιώμενον) *Recusantem*. Hesych. Αἰτιᾶται· μέμφεται. Locus est paulo intricatior. An forte levis menda irrepsit et scribendum, αἰτούμενον? Id, ut mihi videtur, verissimum. PAUW. Reiskius scribendum existimat αἰνιττόμενον, » qui tecte significaret debere ipsum ex » medico lenonem fieri. » Patet ex versione Mercerum, præivisse legentibus [Pauwio et Tollio] αἰτούμενον: nam reddit *rogatum*. Non editam tueri dubitem: αἰτιώμενον μεταβάλλειν (ἑαυτὸν) εἰς μαστροπὸν, » *exprobrantem* quod

ex medico stupri sequestrum ac lenonem se facere pa-
» raret. » ABR. Conjectura αἰτούμενον mihi valde placet, et unice vera videtur; » qui rogabatur ut e medico in » lenonem converteret. » Nihil facilius, et τὸ μεταβάλλειν sic neutraliter positum pervulgatum est. Polyzoïs edidit δεινοπ. καὶ αἰτιώμενον : male. Lucianus Lapith. c. 32. οὐ μαστρωπὸς ἐγὼ τῆς ἐμαυτοῦ γυναικός. BO.

Pag. 65. Καὶ τῆς) Pro καὶ ταῦτα τῆς, ut supra: vide p. 419. BO.

Pag. 65. Εἰ) Interpres *quamvis* : quod nescio an græca præstare possint. Nam εἰ μὴ est *nisi* vel *si non*. Nonne scribendum? εἰ καὶ. PAUW. Voculam εἰ bene intellexit Mercerus. Inter alios complures Aristoph. Vesp. 957. εἰ κρέμοισθε. Ut Lat. *si*. Arnob. III. init. » *si* linguæ omnes » contra faciant. ABR.

Pag. 66. Ἀντιβολῶν) Glossa in codice, δεόμενος. Quod hic pro glossa adponitur sæpe ab auctoribus conjunctim usurpatur. Demosth. in Pantæn. t. 4, pag. 69. ἱκέτευεν, ἐδεῖτο, ἠντιβόλει : in Macart. p. 183. δέομαι δὲ καὶ ὑμῶν, καὶ ἱκετεύω καὶ ἀντιβολῶ : et sic in Stephan. I. p. 235, atque initio orationis in Eubulidem. Non aliter Lysias. Alciphr. I. 35. δεόμενος καὶ ἀντιβολῶν. BO.

Pag. 66. Ὑποθέσει) Editiones, ὡς ἐν ἐπιθέσει. Mercerus *in conclusione*. Usitata insidiarum notio haud videtur aliena : » id quod erat captiose et insidiose inferens roga- » bat. » ABR. Scripsi e conjectura quod legis. Edita lectio scabra est et fere sine sensu. Mutatio facillima fuit sen-

sumque præbet commodissimum, *rem fere ex suppositione inferens*. Permutatio præpositionum ἐπὶ et ὑπὸ non est rara : exemplum vide pag. 393, et in notis ad Eunap. p. 197. BO.

Pag. 66. Σὺ δ' ἂν, εἰ ὁ π.) Samb. τί οὖν πρὸς Διός, οὐδ' ἂν ὁ παῖς — ἐκδοῦναι. Mercer. ἐκδοῦναι ; Mercerus conjecit σὺ δ' ἂν : Pauwius, σύ γ' ἂν : Reiskius, εἰ δ' ἂν ὁ παῖς. Abreschius editam tolerat, modo cum Sambuciana interrogatio ponatur post Διός, quæ in tertia Merceri et Pauwiana fuit omissa. Sed tunc jungendum ἂν ὁ παῖς ἤρα, quod merito displicet, et ἐκαρτέρεις omnino eget conjunctione ἂν : pari incommodo premuntur Merceri conjecturæ et Pauwii, optimæ saltem ad sententiam. Mutationem feci facilem et, ni fallor, aliis meliorem, quamque nexus totius loci valde firmare videtur. De variatione τῶν σὺ et οὐ qui dubitat, adeat monita ad Tiber. Rhet. p. 46. BO.

Pag. 66. Πολύκλεις) Editi, Πολυκλῆς. Nullus dubitavi quin iotacismus nominativum pepererit. Apud Nicetam Χαρικλῆς nonnusquam scriptum fuit pro Χαρίκλεις. Quod dici poterit de abusu nominativi, nihil hic ad rem. BO.

Pag. 66. Τὰ εἰκότα) Ut in Achille Tat. et Basil. Ep. 52. διαλέγεσθαι τὰ εἰκότα : i. e. « quæ tempus postulat et res. » ABR. Gregorius Naz. Epist. 140. δὸς χεῖρα τῷ δεομένῳ, καὶ παραινέσας τὰ εἰκότα καὶ βοηθήσας. BO.

Pag. 66. Μᾶλλον δικαιότερον) II. 14. μᾶλλον χαριέστερον. I. 28. extr. μακρῷ γε μᾶλλον εὐτυχέστερος ἐμοῦ : quod

esse potuit ad imitationem Eurip. Hec. 381. θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος ἢ ζῶν. Pleonasmus adverbii μᾶλλον cum adjectivo formæ comparativæ frequens est: ac in hoc ipso Euripidis loco notavit Philem. Lexic. § 203. p. 77 = 135. ἔστι δ' ὅτε πρὸς τῷ συγκριτικῷ μᾶλλον θιθέασιν, ὡς Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ· θανὼν — Demosthenes Prooem. 38. οὔτε γὰρ ἐχθροτέρους, οὔτε ἀναγκαιοτέρους μᾶλλον ἐχθροὺς ἂν τούτων εὕροιτε. Aristoph. N. 1217. κρεῖττον ἦν εὐθὺς τότε ἀπερυθριᾶσαι μᾶλλον ἢ σχεῖν πράγματα. Planudes hæc Ovidii M. 14. 679. » neque enim sibi » notior ille est Quam mihi, » sic reddidit, οὐδὲ γάρ σοι μᾶλλον γνωστότερος ἐκεῖνός ἐστιν ἢ ἐμοί: pro *sibi* vides malam habuisse lectionem *tibi*. Idem ad 1. 349. dixit μᾶλλον ὑγρότερον. Olympiodor. in Plat. Alcib. pag. 97. μᾶλλον ὀξύτερον θέουσιν, τινὲς δὲ ἧττον: ubi Creuzer. Alciphr. II. 3. 43. ἀκινδυνότερον τὰς σὰς θεραπεύω μᾶλλον ἀγκάλας; ubi cf. Interpp. In loco Achillis Tat. quem adtulit Mercerus pag. 260. pro ἥδιον μᾶλλον, cod Venet. habet ἡδὺ μ. Sed Salmasius pleonasmum adverbii jure tuetur. In Isocrate Nic. p. 17. Corayus e codd. scripsit, πιστοτέρους εἶναι τοὺς σοὺς λόγους μᾶλλον, atque notat Isocratem frequentem esse in hoc pleonasmo. Et Isocrates quidem illud ipsum ἥδιον μᾶλλον habet in Ægin. p. 395. Vide Vauvill. ad Œd. T. p. 32; Nans. ad Nonn. p. 40, 41; Barker. Class. Recr. t. 1, p. 388; Blomf. ad Æsch. Theb. 670; Abresch. Lect. Aristæn. p. 285; Bast. infra ad II. 14. In Andocide contra Alcib. pag. 113. pro τῇδε (πόλει) οὐδὲν ἧττον ἐπιβουλεύσει, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον δικαιό-

τερον, Reiskius proponit, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ δικ., quod haud est necessarium. Cleomedes II. p. 83. μείζων δὲ ἡμῖν ὁ ἥλιος καὶ ἀνίσχων καὶ δυόμενος φαντάζεται, ἐλάττων δὲ κατὰ τὸ μεσουράνημα, ἐπειδὴ πρὸς μὲν τῷ ὁρίζοντι ὁρῶμεν αὐτὸν διὰ παχυτέρου τοῦ ἀέρος καὶ νοτερωτέρου μᾶλλον. Cod. Reg. 2403. habet νοτεροῦ. In Xenoph. Sy. 1, 4. οἶμαι οὖν πολὺ ἂν τὴν κατασκευήν μοι λαμπροτέραν φανῆναι, εἰ ἀνδράσιν ἐκκεκαθαρμένοις τὰς ψυχὰς, ὥσπερ ὑμῖν, ὁ ἀνδρὼν κεκοσμημένος εἴη μᾶλλον, ἢ εἰ στρατηγοῖς : Zeunius μᾶλλον refert ad λαμπροτ.; sed pendere puto a κεκοσμημένος. Atque Lat. suo *magis* in pleonasmo abutuntur. Plautus Stich. v. 4. » hoc magis est dulcius. » Taubmann. ad Men. Prol. 55. videndus est. Shakespearius similiter *Temp.* I. 2. *more better*; ubi Steevens. similia protulit ex veteribus anglicis scriptoribus. BO.

Pag. 66. Συνελογ. δυνατῶς) » *Puissamment* raisonné, » ut est sæpe apud Voltarium illum facetum, quod post eum alii adhibuerunt. BO.

Pag. 66. Οἰκείοις πειθ. δικ.) Pareto legi, quisque legem » sanxeris. Quod quisque juris, etc. » apud ICtos. MERC.

Pag. 66. Ἑαυτῷ) Leg. αὐτῷ. HUET. Frigidum esse videbatur præsuli docto Polyclis soliloquium; nihil tamen mutandum. BO.

Pag. 66. Ἑαυτῷ προσεφθ.) Rarius hoc. Junge Suidam in Προσφθέγγομαι et Προσεφθέγξατο. PAUW. Suidas: Προσεφθέγξατο αἰτιατικῇ, καὶ δοτικῇ δὲ σπανίως : quod

infinitæ Abreschii disputationi occasionem fecit, apud ipsum videndæ. BO.

Pag. 66. Αἴτησις) Fortean rescribendum αἵρεσις. Cicero Off. III. » primum minima de malis. » Item : » non solum » ex malis eligere minima oportere. » MERC. Imo leg. αἴτησις. HUET. Merceri αἵρεσις probare non possum. Nam sic nimis in eadem voce iisdemque literis oratio hæret. PAUW.

Pag. 66. Δύο κακῶν) Scribe δύο δὲ κ. Μὲν præcedit, et δὲ sequitur ordine; nihil apertius. Et sic αἵρεσις minus adhuc placet. PAUW. Inserui voculam δὲ, quam requiri monuerat Tollius, legens δυοῖν δὲ κακῶν. ABR. Pol. post Abresch. edidit δύο δὲ κ. Nihil mutandum esse putavi. Supra pag. 337. sic post μὲν abest δέ. Nec necessaria est Tolliana lectio δυοῖν, quum δύο possit non declinari : I. 23. e codice edidi δύο δεινοῖς pro vulgato δυοῖν δεινοῖς. Attamen II. 11. habemus δυοῖν πνευμάτων. BO. Socrat. I. 9. δύο ὀχημάτων. I. 12. ἑνὸς ἢ δύο ἐπιμνησθήσομαι, pro quo II. 38. ἑνὸς ἢ δυοῖν ἐπιμνησθείς. Sozom. VI. 1. δύο ποταμῶν. Heliod. X. pag. 463. τῶν (Cod. Ven. τοῖν) μὲν δυοῖν κεχωρισμένων. Luc. t. 8. pag. 121. πρὸ δυοῖν (Cod. Vatic. δύο) ἐτοῖν. Schol. Ven. Il. A. 591. δυεῖν τόποιν : cod. δυεῖν τόπων. BAST.

Pag. 66. Μετριώτερον) Cod. μετριότερόν : secunda manus correxit. II. 9. vulgabatur ἀνιαρώτερον, quod correxi, monente Abreschio post Dorvill. ad Char. p. 225. Reiffius, vir cetera eruditissimus, Aldinum ἀντισχυροτέρας

in Artemidoro I. 62. non putabat vulgatæ ἀντισχυροτέρας præferendum; sed isti etiam alius est loco morbus. In Planudea Metam. versione ad v. 517. ἀτιμωτέρας non relinquam; nec, si Lucianum ederem, in Cycnis 6. relinquerem λιγυροτέροις, sed reciperem λιγυρωτέροις e cod. Reg. 3010. Idem cod. in Epist. Sat. 20, pro edito ἀτιμότερον, male syllabam producit. Ab hoc errore et similibus procul dubio sibi cavisset Scholiastes Gregorii Naz. Montac. p. 88. qui se non nescire ait τὸν κανόνα τῶν τε συγκριτικῶν καὶ τῶν ὑπερθετικῶν, καθ' ὃν τοιαῦτα συστέλλεταί τε καὶ ἐκτείνεται. Alia notavi ad Herod. Epim. p. 240. BO.

Pag. 66. Μετριώτ. αἱρετέον) Colorem hæc verba duxisse videntur ex Luc. 13. Ἑτ. extr. χαλεπὰ μὲν ἄμφω· αἱροῦμαι δ' ὅμως τήν—ABR. Hierocl. in Carm. Pyth. 4. LAMB. Liban. t. 4, pag. 779. ὥσπερ γὰρ δυοῖν ἀνίσων ἀγαθῶν προκειμένων, εἰ μὴ συναμφότερα ἐξῆν λαβεῖν, τὸ μεῖζον ἐκλέξασθαι δεῖ· οὕτω καὶ, δύο παρόντων ἀνομοίων κακῶν, εἰ μὴ διαφεύγειν ἐστὶν ἑκάτερον, προσήκει τὸ χεῖρον ἐκκλίνειν. Marmontel. in Narrat. Morali cui index *Les bateliers de Bezons*: selon cette grande maxime, que de deux » maux, dont l'un sert de remède à l'autre, c'est le moindre » qu'il faut choisir. » BO.

EPISTOLA XIV.

Pag. 69. ΦΙΛΗΜ. ΕΥΜ.) Confinxit hæc nomina ut argu-

mento Epistolæ convenirent, quæ est poscimummæ meretricis ad juvenem musicæ artis peritum. Editum Φιλομάτιον mutavi. BO. Volebant Φιλασμάτιον. Verius est Φιλημάτιον, deminuto vocabulo ἀπὸ τοῦ φιλήματος. Nomen id mulieris meretricis in Plauti Most., et Lucian. ἑταιρ. διαλ. ιϛ'. MERC. In tota epistola, nusquam φιλημάτων· ἀργύρου, χρυσοῦ et χρημάτων aliquoties fit mentio; quibus respondebit nomen inscriptionis, si scriptum fuisse suspicari velis Φιλοχρημάτιον, Φιλονούμμιον, Φιλονουμμάτιον, vel Φιλονομισμάτιον. ABR. Φιλοχρημάτιον valde mihi arridet. BAST. Lucret. IV. 1162. HUET. Qua ex allegatione patet docto episcopo Φιλήματιον arrisisse; et mihi quidem arridet unice: indicat enim femellam esse meretricem; nihil quie requiritur amplius, quum, dicto homine arteque nota, jam indoles non sit obscura. Nec de nominis genuitate dubitandum. Marmor Patavinum Ursati pag. 247. ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΑΙΛΙΑΣ ΦΙΛΗΜΑΤΙΟΥ. Inscriptiones Lat., ubi hoc nomen, collegit Dorbessanus Misc. t. 2, p. 204. BO.

Pag. 69. Οἶδε) Cf. p. 400.

Pag. 69. Πόρνας) Editiones πόρνους, et sic codex; qui exhibet ab altera manu πόρνας. BO. Πόρνας Reiskius; et sic nescio quis apud Dorvill. Charit. p. 32. [= p. 217.] ABR. Melius πόρνας. Apud Xenoph. Eph. p. 181. πόρνῳ pro πόρνῃ nullius est pretii. In Pluto Grammat. Raven. πόρνους) ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς. BAST. In loco Aristophanis 155. τοὺς πόρνους dictum est de viris, recte. Dorvillius l. c. vulgato πόρνους favere videtur, et me id mutasse fere pœnitet. BO.

Pag. 69. Κέρδει μόνον δουλεύομεν) Ep. 17. οἰκείῳ μόνῳ δουλεύει σκοπῷ. Ep. 18. δουλεύοντα πλούτῳ. BO.

Pag. 69. Διαῤῥήγνυσθε τὰς γνάθους) Hæc adposuit Olearius ad Philostrati ista Ep. 55. ἡ δὲ Ἀθηνᾶ καὶ τοὺς αὐλοὺς ἔῤῥιψεν, ὡς τὸ πρόσωπον αὐτῆς συγχέοντας: ubi cod. Reg. 1696. et Vatic. 140. exhibent τὸν αὐλὸν, et Vatic. συγχέαντα. BO.

Pag. 69. Πράγματα παρέχετε τ. χορδαῖς) Plato Rep. VII. p. 487 C. σὺ μὲν τοὺς χρηστοὺς λέγεις, τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας. WYTT.

Pag. 69. Τὰ τῶν ἀνοήτων ὀνόματα) Lucian. Tim. 43. colore non dissimili: δημόται καὶ ἡ πατρὶς αὐτὴ ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα. BO.

Pag. 69. Ἢ ταῦτα μὲν ἴστε) Plurale illud pronomen ταῦτα in unam tantum rem cadit, nempe non esse credulas puellas ni adsit blanditiarum comes curtæ nescio quid rei. Sic initio Ep. 15. τούτων unam duntaxat respicit gnomen. De hoc pluralis pronominis usu notavi ad Nicetam p. 321. seqq. ubi obiter monebo p. 323, 1. pro ἦν scribendum ἐν. Apte Amersfoordt. ad Dem. de Symm. p. 52. in re simili vulgatum διὰ ταῦτα prætulit varietati manuscriptæ διὰ τοῦτο. Æschines Ctes. p. 193 T. τὸν γὰρ οὕτως αἰσχρῶς δωροδοκοῦντα οὐκ ἔστιν ἄνδρα γεγονέναι ἀγαθόν· ἃ τετόλμηκεν οὗτος γράψαι ἐν τῷ ψηφίσματι: ubi plurale ἃ refertur ad γεγονέναι ἀγαθόν: qui vellet ὃ, erraret. Photius in Bibl. de Zosimo: δοκεῖ δέ μοι καὶ οὗτος δύο

ἐκδόσεις, ὥσπερ κἀκεῖνος (Eunapius nempe), πεποιηκέναι· ἀλλὰ τούτου μὲν τὴν προτέραν οὐκ εἶδον· ἐξ ὧν δὲ ἣν ἀνέγνωμεν ἐπέγραφε » ΝΕΑΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ », συμβαλεῖν ἣν καὶ ἑτέραν αὐτῷ, ὥσπερ καὶ τῷ Εὐναπίῳ, ἐκδεδόσθαι. Locum, unde se non poterat Reitemeierus extricare, diligenti distinctione clarum puto me fecisse : plurale ἐξ ὧν unam hanc epigraphen, νέας ἐκδόσεως, respicit. Xenophon Sy. init. ἀλλ' ἔμοιγε δοκεῖ τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔργα οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα ἀξιομνημόνευτα εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς· οἷς δὲ παραγενόμενος ταῦτα γιγνώσκω, δηλῶσαι βούλομαι. A sensu abierunt quos vidi interpretes, ob illud puto ταῦτα, cujus rationem non perspexere : refertur ad unam illam quæ præcessit sententiam : τοῦτο si legeretur, statim hunc esse sensum vidissent, » quibuscum autem viris conver- » satus hoc opinionis habeo, significare legentibus volo : » Socratis et aliorum sermones faceti lususque elegantiores Xenophontem *id* aut *ea* docuerant, nempe virorum bonorum facta, non seria modo, sed et jocosa, esse memoratu digna. Xenophonteam hanc sententiam laudavit Eunapius initio operis de Sophistarum Vitis. BO.

Pag. 69. Ἢ—πιθανὸν—καθεύδουσαν.) Samb. Merc. et codex ἤ. Abresch. et Polyz. ἦ. Mercerianæ, πιθανόν; — καθεύδουσαν; BO. Η hic est ἦ, quod in structura est jungendum cum που, unde per tmesin est separatum; nec per interrogationem, quam et ignorat Sambuc., sed directo prolatum puto; atque ἦ που πάντως, ceu ἐκ παραλλήλου dictum *utique profecto*. ABR.

Pag. 69. ἀναργ. οὐδέν) Dedi Merceri correctionem pro οὐδέ. ABR. Polyz. οὐδέν. Cod. οὐδέ. BO. Apud meretrices Χρυσοῦ λαλοῦντος πᾶς ἀπρακτείτω λόγος· Πείθειν γὰρ οὐδὲ καὶ πέφυκε μὴ λέγειν : ap. Apostol. Cent. xx. 90. LAMB.

Pag. 69. Ἐστὶ πιθανόν) Cod. εἴτι, et a secunda manu ἐστί. BO.

Pag. 69. Ἀμύητον) Cf. not. ad Nicet. Eugen. III. 105. Infra II. Ep. 5. 7. BO.

Pag. 69. Ἢ λύκος) Huetius conjicit ἢ λύκῳ : malim ἢ λύκοις. Codex ἣ λύκος : pro ἧ, *ut lupus*. Sed post προχειρότερον, ἢ facilius est, et tam sæpe accentus syllabæ in varietatibus scribendi obscuratur, ut codicis nunc minima sit auctoritas : cf. not. ad Planud. Met. Ovid. II. p. 58. Servato textu edito, ellipsis hæc erit, ἢ λύκος ἂν ἕλοι ἄρνα. Nam προχειρότερον non puto adverbiascere, nec pendere ἑλεῖν ab ᾠήθητε. Mihi προχειρότερον est pro προχειροτέραν. Bene Mercerus : » magis obnoxiam capi. » Est in ἑλεῖν abusus vocis activæ notissimus, veluti in locutione Philostratea Her. pag. 4. θάλαττα οὐ ῥᾳδία πλεῦσαι, ubi scholiastes adposuit recte, πλευσθῆναι. Igitur προχειρότερον ἑλεῖν valebit idem ac προχειροτέραν αἱρεθῆναι. Ad Philostrati locum hanc syntaxin activi verbi pro passivo pluribus illustravi, conferendis cum alia ad Marin. nota p. 125. Lucian. Phal. I. 3. ἀποτρόπαιά μοι καὶ ἀκοῦσαι : Schol. ἀκουσθῆναι : ut θαῦμα ἀκοῦσαι in Marini Proclo c. 29. Æschylus Prom. 743. ποταμὸς οὐκ εὔβατος περᾶν : Pers. 27. φοβεροὶ ἰδεῖν, ut ἄτοπος ἰδεῖν in Platonis Al-

ceb. 1. 6. Sophocles Phil. 1149 = 1195. οἰκτρὰ βόσκειν : Schol. βόσκεσθαι : Œd. T. 57. χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν : cf. Elmsley. ad Heraclid. 1011. Plato Apol. 28. τὰ δὲ ἔχει μὲν οὕτως, πείθειν δὲ οὐ ῥᾴδια : Menex. 21. ταῦτα δὴ ἱκανὰ τοῖς ἡμετέροις παρ' ἡμῶν ἀγγέλλειν. Dion. Chrys. Or. 13. p. 422. χρησμὸν οὐ ῥᾴδιον συμβαλεῖν. Thucydides 1. 138. ἄξιος θαυμάσαι : ubi schol. ἀντὶ τοῦ θαυμασθῆναι. Et sic loquimur. San-Realius in Conjur. Venet. » Jaffier était un homme à *observer*. » Montesq. Epist. 22. » l'ouvrage en question sera fini de *copier*. » Potest et nonnusquam ellipsis alio modo suppleri. Cratinus in Lexico Rhetorico Bekk. Anecd. pag. 412. ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός : quod lexicographus ita explicat : ἄξιος ὥστε λαμβάνειν αὐτόν. Dicere debuit ὥστε τινὰ λαμβ. Gallice prorsus activo modo verteremus : » une récompense bonne à » *prendre*. » BO.

Pag. 69. Λιπαρὰν ἄρνα) *agnam obesam*. PAUW. Lupos et agnos sic sæpe jungunt : cf. ad 11. 20. BO.

Pag. 69. Ξυρὸν εἰς ἀκόνην) Imo ξυρός. Vide Parœmiographos. ABR. Aristophanes Eccles. 65. τὸ ξυρὸν, ubi Brunck. BAST. Ἐπὶ τῶν προσηκόντων τισὶν, aiunt Græci [Apostol. Adag. 13. 91.], quos sequi debuisset Erasmus [Adag. 1. 1. 20.]. Sed sane hic ξ. εἰς ἀκ. nihil aliud est quam acutum ad cotem, ut dicimus rectum ad amussim. MERC. Male Erasmus, qui vult proverbium dici in hos qui in eas res inciderunt in quas minime volebant ; imo contra in quas volebant. Ita nempe omnes parœmiographi

græci. Meminit etiam hujus adagii Eustath. in Il. K; sed sine epilogo. LAMB. » Facta sum novacula ad cotem, » ita acuta mentem ut novacula videar ad cotem. Proverbium hic revera nullum. PAUW. Proverbium est omnino, idque notissimum. Schott. ad Suid. Ad. 10. 66. loco Nostri usus est, et Erasmum reprehendit. Diogenian. 6. 91. ξυρὸς εἰς ἀκόνην· πρὸς τοὺς ὧν βούλονται τυγχάνοντας· ὁμοία τῷ ὄνος εἰς ἄχυρα: verba ὁμοία—ἄχυρα desunt in cod. Mazarin. A 86. Euthymii Vitæ auctor in Monum. Cotel. t. 2, p. 206 B. τοιοῦτον γὰρ ἀγαθὴ ψυχὴ καὶ φιλόκαλος ἀρετῆς πρόφασιν λαμβάνουσα, καὶ μετρίαν, ξυρὸς εἰς ἀκόνην ἐστὶ, θαλλὸς εἰς πῦρ, ἵππος κατὰ πεδίου· ταῦτα δὴ τὰ ᾀδόμενα. BO.

Pag. 70. Μεῖζον) Cod., Sambuc., Mercerianæ, μείζω. Pauwius ad Ep. 7. proposuit μεῖζον, receptum ab Abreschio et Polyz. Cf. p. 356. BO.

Pag. 70. Προϊούσας) Editiones ante Abresch. et Polyz. προσιούσας. Ille reposuit πρϊούσας, atque ita cod. Cf. p. 349. BO. Quod substitui placuerat quoque viro d. ap. Dorvill. ABR.

Pag. 70. Κρωβύλου ζεῦγος) Notum e proverbio. Imitatus Apuleius Miles. v. [p. 97, 22.]: »*jugum* sororium » consponsæ factionis. » Achill. Tat. v. ὦ ζεῦγος κατ' ἐμοῦ γοήτων ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Sic bigam, trigam, quadrigam, Latini. MERC. Glossa codicis: Κρωβύλου· εἶδος ἐμπλοκῶν. Quæ explicatio alias apta hic nihil est ad rem. De proverbio vide Erasm. Adag. II. 7. 51; Schott. ad

said. Ad. 8. 99; Pantin. ad Apost. Adag. 9. 52. BO. Κρωβύλου ζεῦγος parœmia est; quam ita etiam effert Hesychius. Zenobius, Diogen., Suidas scribunt Κροβύλου; non male etiam. PAUW. Scio nominativum reperiri scriptum Κρώβυλος et Κρωβύλος, sed unice veram esse puto παροξυτονίαν: quum hæc sit diminutivorum ratio in υλλος et υλος, ut his sit tonus in penultima, illis in antepenultima. Blomfield. Gloss. in Prometh. 214. omnino consulatur. Hinc Κρώβυλος Comicus poeta Athenæi II. 28. 44. III. 70. 74. scribi debet Κρωβύλος: vera scriptura reperitur IX. 53. Æschinis in Ctes. p. 197. Κρώβυλος eodem modo erit reformandus. Et apud Diogenem Laert. III. 14. Κρώβυλος abeat in Κρωβύλος. In Sosipatri loco ap. Athen. IX. 22. Δημύλε pro Δήμυλε reponatur. Atheniensium dux, qui Platoni in Theage Θράσυλλος dicitur, Xenophonti in Hell. Θρασύλος est, idque recte. Ap. Diogenem Laert. III. 1. Θράσυλον mutandum est. Themistius, qui Or. V. p. 65. recte exhibet Θρασύλον, male Θράσυλον præfert Or. VIII. pag. 108; sed ibi in cod. Valesiano Θρασύλον inveni. In Thucydide VII. 2. Γόγγυλος est male scriptum: lectionis varietas Γογγυλλος hic fuit adposita, sed absque accentu, qui debet primæ imponi syllabæ. Panis sub cinere cocti nomen erat apud Eleos, Athenæo teste III. 76, βάκχυλος: forsan, βακχύλος. *Forsan*, inquam; nam quum ὄξυλος, ἴτυλος sint extra canonem, potuit et hoc peculiaritatis habere Eleorum dialectus, ut accentus in hac voce retraheretur. BO.

Pag. 70. Ἀστεϊζόμενοι) Sambuc. et Merceriana, ἀστι-

ζόμενον, atque ita codex, cum glossis, ὡραϊζόμενον, χα-ριεν, καλὸν', quæ τῷ ἀστεϊζόμενον conveniunt. Et Mercerus : » melius ἀστεϊζόμενον : hoc enim malo quam ἀστεϊζ-» μενον. » Tollius in Dorv. Vanno p. 607. hærebat inter ἀστεϊζόμενοι et τὸ ἀστεϊζόμενον. Pauwii conjecturam ἀστεϊζόμενοι receperunt Abreschius et Polyzoïs. Bastio ἀστεϊζόμενον placebat; quæ quidem lectio propius accedit ad vocem corruptam; sed vix sensum habere videtur nunc idoneum; et credo dixisse potius ἀστεῖον ζεῦγος. At ἀστεϊζόμενοι ἐπιφωνοῦσιν aptissime junguntur : » dicaculi » et facetiores vocant nos Crobyli jugum. » BO.

Pag. 70. Ἐπιφωνοῦσιν ἡμᾶς) » Nominant, adpellant, » seu esset ἐπικαλοῦσι. ABR.

Pag. 70. Αὐτῆς) Codicis glossa : τῆς διδασκάλου. BO.

Pag. 70. Μάλιστα τοῖς φίλ.) Τοῖς μάλ. φιλ. Facta transpositione : » amicorum præcipuis. REISK. Ingeniose, sed absque necessitate. BO.

Pag. 70. Τοὺς ἀλλήλοις θεραπ. πόθους) Etiam hic usu venit transpositio, ἀλλήλοις θεραπ. τοὺς πόθ. REISK. Intereadum hujus generis structuræ perturbationis exempla pluscula dabunt nostra Thucydidea. Vide Lection. pag. 41, 127, 218, 263. Vir doctiss. apud Dorvill. τοὺς ἀλλήλων. ABR. Hæc sunt male cogitata. Codex quidem habet a secunda manu ἀλλήλων : sed genitivus ille glossa est dativi ἀλλήλοις, qui omnino est servandus, σχῆμαque efficit Κολοφώνιον, de quo fuse ad Inscr. Actiacam, et ad Nicetam p. 270. Polyzoïs ἀλλήλων, male. BO.

Pag. 70. Τό γε ἡμ. οὐ κωλύσει) Formulam τοὐμὸν illustravi ad Phil. pag. 296, ubi Bastius addidit observationem huc omnino facientem, indicavitque locum e Platonis Gorgia quem Aristæn. hic ante oculos habuit. Vide quoque Brem. ad Epist. Socr. p. 149; Wyttenb. ad Plut. t. 1, p. 942; Heindorf. ad Charmid. § 4. BO.

Pag. 70. Πάντα Θεῖ κ' ἐλ.) Inveni hanc parœmiam in uno Apostolio [15. 60.]: πάντα Θεῖν ἐλαύνεται, ἐπὶ τῶν εὐπόρων. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. Ἀπέδωκαν δὲ οἱ μὲν παιδιᾶς εἶδός τι· Εὐφρόνιος δὲ παροιμιωδῶς λέγεσθαι ἐπὶ τῶν παρακελευομένων ταχέως ἥκειν ἢ ἀπαλλάτlεσθαι. Qui aut hinc corrigendus, quod Casaubono magis placet, aut ex eo Noster. MERC. Ap. Apostolium p. 190. πάνθα θεῖν ἐλαύνεται legitur, quod vertit Munckerus, » omnia ad » cursum impelluntur. » Putat Mercerus, vel hinc corrigendum Apostolium, vel ex Apostolio Aristænetum; at prius tantummodo verum est, probante etiam Salmasio. Evincit id locus Aristoph. in Ἐκκλ. [109. Νῦν μὲν γὰρ οὔτε Θέομεν, οὔτ' ἐλαύνομεν.], ubi Schol. addit: [ἐπὶ τῇ παροιμίᾳ. Ὁ χἀργύριον ᾖ, πάντα Θεῖ κἀλαύνεται.] Proinde locum Aristæn. ita lege: ἀλλ' ᾧ ἂν τἀργύριον ᾖ—Ex eo aliud ap. Petron: » Quisquis habet nummos [secura naviget » aura » c. 137. ubi cf. not.] SCHURTZ. Bisetus sic versum a Scholiasta adpositum emendat: Ὅπου ἀργύριον —Tan. Faber legebat, plaudente Cupero ad Petron. l. c. ᾧ τ' ἀργύριον—Brunck. ad Ταγην. Aristoph. Fragm. 22. ᾧ δ' ἀργύριον.— quod fere malim. Suidas in Θεῖ habet:

ἀλλ' ὅταν ἀργύριον — quod, ut Nostri lectio, sine me... decurrit. De loco Apostolii corrupto Pauwius pluri... scribit non iterum describenda: nam Toup. ad Suid. t. 2, p. 26. eum feliciter tractavit. Indicabo tamen, quod nimiæ est diligentiæ, non meæ, sed Bastii, Lambecium pro depravata Apostolii voce παραξοροῦσιν, legisse παραξερεῖ. In Latinis *agent* mutavi, præeunte Huetio. BO.

EPISTOLA XV.

Pag. 70. Δύο πόλεις—) Historia hæc ap. Polyæn. VIII. 35. et Cæl. [Rhodig.] Antiq. Lectt. 23. 1. LAMB.

Pag. 70. Ὡς ἐπαφ. ἐκμανείσης αὐτῷ) Volebam αὐτόν: quæ amatorie illum sauciarat. In Ep. seq. βλέμμα δεινῶς ἐκμαῖνον τὸν ὀρθῶς ἐρῶντα. In Platonis disticho: Ὦ ἐμὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι, Δίων. Sed Casaubono verius visum, ἐκμανεὶς ἐπ' αὐτῇ. Historia autem hæc in pauciora verba contracta apud Plutarch. ἐν τῷ π. γυναικῶν ἀρετῶν [in Πιερία]. MERC. Male Mercerus, ἐκμανείσης αὐτόν: nam ita non loquuntur. Saltem dedisset, ἐκμηνάσης αὐτόν. Rectius Casaubonus; sic tamen repetitur quod dictum erat. Ὡς ἐπαφρ. scriptum ut ὡς θαυμαστῶς, ὡς ἀληθῶς, et alia id genus plura. Sic nihil facilius. Ut ille puellæ, ita puella illius amore sauciata erat perdite. In ipsa epistola sunt, quæ id aperte demonstrant. PAUW. Legam, vel deleto ὡς, quod adhæserit ex syllaba finiente πόλεως,

A substituto ἧς, proque ἐκμανείσης reponam ἐκφανείσης.
ollius : ὃς ἐπαφρ. ἐκμανεὶς ἐπ' αὐτῇ. Bernard. notis in
ynes. de Febr. pag. 38. πολ., ἐπαφ. ἐκμανεὶς ἐπ' αὐτῇ.
BR. ὧς ὑπ' Ἀφροδίτης ἐκμανεὶς εἰς αὐτὴν. REISK. Dorill. Van. p. 104, et Abreschius putant Mercerum scripsisse ἐκμηνάσης, non ἐκμανείσης, quod mendum fuerit yporum; sicque putabat quoque Bastius Epist. Crit. p. 151. ubi protulit codicis lectionem a secunda manu, ὃς ἐπαφ. ἐκμανεὶς αὐτῇ, quam in Aristæneto reponi jubet ad Gregor. Cor. p. 76, contra Koenium, qui verba ὡς ἐπαφροδίτως componebat cum paribus, ὡς ἀληθῶς, ὡς ἑτέρως, et non esse sollicitanda monebat. Equidem de hoc cum Pauwio et Koenio facio. Polyzoïs edidit temere, ὡς ἐπ. ἐκμαινούσης αὐτόν, et in Erratis restituit, ἐκμανεὶς ἐπ' αὐτῇ. BO.

Pag. 70. ΑΦΡΟΔ. ΛΥΣ.) Et hic nomina conficta sunt ex epistolæ argumento, in qua de πολέμῳ ὑπ' Ἀφροδίτης διαλυομένῳ agitur. Hoc Nostri artificium jam notavi. Atque similiter sæpe in Epistolarum suarum titulis lusit Theophylactus Simoc. Verbi causa, ejus Epistola 25, quæ est consolatoria et de morte contemnenda, Σωσίπατρος Ἀξιόχῳ inscribitur, respectu ad Ἀξίοχον, Dialogum Platonicum de morte : unde patet nullius esse pretii varietatem Ἀντιόχῳ, quam in codd. Regg. 2991 A. et 1389 reperi. Quo in posteriore libro quum exstet unica hæc epistola et absque auctoris nomine, putavit Catalogi consarcinator Sosipatri esse, » Græci recentioris cujusdam; » quod qui emendetur jam palam est. BO.

Pag. 70. Ἀνυσιμώτερον) Illustrat Wyttenb. Bibl. Crit. t. 1. part. 2. p. 60. BAST.

Pag. 70. Τούτων) Cf. supra p. 439.

Pag. 70. Πόλεμον διαλυει) Vide hanc in rem Barth. in Claud. p. 779. ABR. Videtur respexisse [non respexisse puto scriptorem latinum] ad illum Senecæ locum de Venere choro primo [Medeæ] : » asperi Martis sanguineas » quæ cohibet manus, Quæ dat belligeris fœdera gentibus: » cui confine illud Lucretii 1. in proœmio ad Venerem: » Nam tu sola potes.... » LAMB.

Pag. 70. Παρασκευάζει) Cum infinitivo *facere, efficere ut fiat hoc:* vid Bergl. ad Alciphr. 1. 22. BAST. Cf. p. 81, 4.

Pag. 73. Μετὰ στρατηγούς) Tollius, πολλάκις μὲν τοὺς στρατ. ABR. Nihil mutandum : » post duces » i. e. » quum » duces egregii operam bello navaverint, quum fuerint in- » gentes collecti exercitus, etc. » Propertius 1. 14. 17. de Venere : » Illa potest magnas heroum infringere vires. » BO.

Pag. 73. Μικρᾶς αἰγίδος βολῇ) Pag. 41 μιᾶς αἰγίδος ἐρωτικῆς πειραθῆναι. BO.

Pag. 73. Ἄρη) Cod. a secunda manu Ἄρην. Nihil hic videtur mutandum, cum ignorem utrum hæ secundæ curæ sint ex alio codice petitæ, an lectoris emendatiunculæ. De accusativo in η et ην, vide quæ monui ad Diogen. Epist. p. 257. et adde, si tanti est, Reitz. ad Luciani Eunuch. 3. Ad sententiam conferam Amyntæ Prologum ubi Amor,

deum esse prædicat » Che fa spesso cader di mano a Marte La sanguinosa spada. » Respiciebat forsan Tassus Tibulli verba IV. 2. » Sulpicia est tibi culta tuis, *Mars magne*, Kalendis. Spectatum e cœlo, si sapis, ipse veni. Hoc Venus ignoscet; at tu, violente, caveto, *Ne tibi miranti turpiter arma cadant.* » Ubi cur nuper scritum sit e conjectura *sed* post *ignoscet* caussa valde admodum idonea mihi quidem nondum videtur. BO.

Pag. 73. Ἀποφαίνει) Cf. p. 381.

Pag. 73. Πρᾳότ. μὲν πορίζων... ἔνθα—) Suspicer vel excidisse quædam, vel pro μὲν ἰδὼν leg. μετιὼν, aut prius μὲν delendum. ABR. Πρᾳότητα μένει πορίζων· ἔνθεν Ἄρης ὁπλίτην μὲν ἰδών — » inspirans mansuetudinem ardori » bellico : unde Mars ille, qui videns armatum virum, » etiamsi difficulter subigendum, tamen arma induit—ad » conspectum Amoris fugit. » REISK. In his languere sensum nemo non videt; non enim habet μὲν, quod ei respondeat, δέ. Suspicor quid excidisse ac legendum esse: πρᾳότ. μὲν πορίζων, ἀγριότητα δὲ ἐξορίζων : quæ audax quidem foret crisis, nisi locuplete auctoritate niteretur Platonis Symp. p. 325 E., ubi inter alia Amor dicitur ἐν ἑορταῖς, χοροῖς, θυσίαις γενόμενος ἡγεμών· πρᾳότητα μὲν πορίζων, ἀγριότητα δὲ ἐξορίζων, φιλόδωρος εὐμενείας, ἄδωρος δυσμενείας. WYTT. Ex hoc loco Symposii supplementum sumendum esse quis non videt? Modestior fui forsan et timidior, qui lacunæ indicium facere satis habuerim. BO.

Pag. 73. Ῥίψασπις) Vide Erasm. sub Ῥίψασπις. LA

Pag. 73. Ἀκοντί) Vidi qui rescriberet ἑκοντὶ, pro ul At certum est scribendum ἀκονιτί. Salmacida spolia s τὰ ἀκονιτὶ σκυλευθέντα, *sine pulvere*, Horatio [1. Ep. 51.] et Gellio. MERC. Mercerus ἀκονιτὶ male. Nam de qui se victum fatetur, ita ἀκονιτὶ usurpari non solet. Q vincit, si sine labore vincat, dicitur ἀκονιτὶ νικᾷν. Defen posset ἀκοντὶ, quia manum protendens, ut herbam porrigat, id non facit sponte sua: sed dura est ἔννοια hoc modo. Quare molliter cum aliis scribendum ἑκοντί. PAUW. Illa, quæ contingere scribit, non fiunt sponte. Vel ergo servandum ἀκοντὶ, *invito*, *ingratiis*, aut reponi debet ἀκονιτί. De usu vocis ἀκονιτὶ cf. P. Fabri Agon. p. 324. Emendat Bernard. ad Psell. de Lapid. p. 25. τῇ δεξιᾷ ἀντίον προανατείνας. ABR. De ἀκονιτὶ vide Dorv. ad Char. p. 218. Libanius t. 4, p. 425 et 429. ἀκοπητὶ, ubi cod. Paris. 3017. bis ἀκονιτί: p. 217. ἀκοπητὶ, et hic etiam cod. ἀκονιτί. BAST. Dorvillius l. c., Aurati ἑκοντὶ non probans, ἀκονιτὶ verosimilius esse credit, quum sæpius hæ voces fuerint permutatæ; et Pauwii objectionem confutat, simul docens virum d. tentasse ἀκοντίῳ, quod fere amplectitur; et in codice quidem ἀκοντίῳ, scriptum fuit, sed a secunda manu. Quum ἀκοντὶ plus habeat auctoritatis, sensumque pariat bonum, nihil mutavi. De ἀκονιτὶ ad Eunap. p. 479, et Segaar. ad Clement. pag. 143. BO.

Pag. 73. Δεξιὰν — προσανατείνας) i. e. ἀνατείνας πρὸς τὸν Ἔρωτα. ABR. quod verum est. Dorvillius l. c. diffici

lius præpositionis πρὸς vim explicare conatur. Ille gestus victorum est atque supplicum. Illustrationem quærenti notæ dabunt Foscoli ad Catull. p. 78; Barkeri ad Cicer. Læl. c. 26. et in Classica Valpyi, Ephem. t. 7, pag. 189; mea ad Eunap. p. 570. BO. Ennius [p. 135.]: »Qui vicit » non est victor, nisi victu' fatetur.» Itaque mos erat, ut qui in conflictu succubuisset, manus vel digiti sublatione victum se fateretur. Suid. Cent. I. Adag. 63. αἶρε δάκτυλιον [cum nota Schotti]; etc. LAMB.

Pag. 73. ὁμολόγει) Mallem ὁμολογεῖ—ὑπαναχωρεῖ. Sic verba melius fluunt. PAUW.

Pag. 73. Μαλθ. αἰχμ.) Homerica dictio Iliad. P. 588. Utitur etiam Plato, Dion Chrys., Julianus. WYTT.

Pag. 73. Μίλητος) Anonymus in Yriartæ Catal. p. 305. Ἀλικαρνασὸς πόλις Καρία (f. Καρίας), ἡ πλησίον οὖσα Μιλήτου, τοῦ νῦν Μελανουδίου. BO.

Pag. 73. Μυοῦς αἱ π.) Samb. et Mercerianæ, et cod., ut videtur, Μυοῦσα πόλις. Correctionem proposuit Mercerus, et receperunt Abresch. et Polyz. BO.

Pag. 73. Βραχύ) Βρ. τι. REISK.

Pag. 73. Καιρὸν ἔχ. καὶ μέτρον) Dictum per ἓν διὰ δυοῖν pro καιρὸν παραμεμετρημένον τῇ πανηγύρει. ABR.

Pag. 73. Ἀνακωχήν) Nihil varietatis enotatum fuit e codice. De vocis orthographia cf. Piers. ad Mœr. BO.

Pag. 73. Ἑκάτερος—ἐποιοῦντο) Sambuc. ut codex,

ἐπιοῦντο. Correxit prior Mercerus. BO. Vir doctus apud Dorv. ἑκατέροις. ABR. ἑκάτεροι. REISK. Polyzoïs edidit ἑκάτεροι. Corrigunt citra necessitatem : ἐποιοῦντο non absonum est post ἑκάτερος. Planudes in versione Met. I. p. 21. πίπτουσιν ἑκάτερος : ubi not. BO.

Pag. 73. Τὴν ἑορτήν) ἣν Νηληΐδα κλήζουσιν, Polyænus ait VIII. 35. ex Neleo conditore; et consentit Plutarch. l. c. BO.

Pag. 73. Κόρη γάρ) Omisit γὰρ in versione Mercerus; reddere debebat *nempe*. ABR.

Pag. 73. Φύσει τε καὶ κάλλει κὰκ τῆς Ἀφ. ἐπ. κοσμ.) Scribe, φύσει τε καλὴ κὰκ—Simile illi in prima, εὖ μὲν ἐδημιούργησεν ἡ φύσις, κάλλιστα δὲ πάντων ἐκόσμησεν Ἀφροδίτη. MERC. Κάλλει πάσης Ἀφροδίτης. REISK. Locus integer et sanus : » indole et pulchritudine ab ipsa » Venere splendidius ornata. » PAUW. Nihil temere mutandum : κοσμηθεῖσα φύσει τε καὶ κάλλει καὶ κοσμηθεῖσα ἐκ τῆς Ἀφρ. Non puto tamen nos Auctoris manum habere; et Mercerus scopum tetigisse videtur. Polyzoïs semper audax edidit, κάλλει ἐκ τῆς. BO.

Pag. 73. Τοῦ Μυοῦντος) Hæc nomina in οῦς masculina sunt. Plut. l. c. ἔν τισιν ἑορταῖς ἐφοίτων εἰς Μίλητον ἐκ τοῦ Μυοῦντος αἱ γυναῖκες. Philostr. Her. p. 20. εἰς Ἐλεοῦντα τοῦτον. BO.

Pag. 73. Θεοῦ—διεπούσης) Virgilius : » ponuntque » ferocia Pœni Corda, *volente deo.* » MERC.

Pag. 73. Ἐχώρουν) Pauwius conjicit ἐχώρει, et mox addit ἐτρώθη post ἐπὶ τῇ κόρῃ. Et quidam apud Dorvill. Van. p. 607. ἐχώρει. Pessime : ἐχώρουν, virgo nempe et Phrygius. Σχῆμα est Ἀλκμανικὸν, monente ibidem Dorvillio. BO.

Pag. 74. Ἐπὶ τὴν κόρην τὴν πρώτην αὐτ. φανεῖσαν) Editiones : ἐπὶ τῇ κόρῃ τὴν—φανεῖσαν. Nihil e codice notatum est. BO. Melius φανείσῃ. Τὴν πρώτην accipio, ut solet τὴν ταχίστην, ἐπιῤῥηματικῶς. Sed omnino aliquid deest, ut multi sunt ejusmodi defectus in his Epistolis. MERC. Labes haud difficulter eluetur, si scripseris vel τὴν κόρην, vel τῇ κόρῃ, retinens φανείσῃ. Prius, cujus interpolandi causa aperta, ipse eligam ; nec offendunt me coacervati accusativi. Sensus est : » mentem saucius super » puellam primam illico ab eo conspectam, » sive » pri- » mam apparentem. » Nam probabile est in pompa virgines ad templum processisse, atque Pieriam forma præstantem, ut Anthia ap. Xen. Ephes. 1. p. 3, illam duxisse. Tollius, φανείσῃ, qui addebat nihil deesse. ABR. Dorvill. Vann. pag. 607. invenit in margine sui libri, τὴν πρῶτον (Et Huetius sic : ἴσως· πρῶτον). Ipse proponit, τῇ πρῶτον αὐτίκα φανείσῃ. Nihil tamen mutari velit, nisi φανεῖσαν in φανείσῃ. Malui servare φανεῖσαν, cujus mutatio in φανείσηι difficilior paullo est, quam dativorum τῆι κόρηι in τὴν κόρην. Abreschius syntaxin hanc τῆς ἐπὶ defendit ; atque cum eo de sensu verborum τὴν πρώτην facio. BO.

Pag. 74. Συνῆλθον εἰς εὐνήν) Cf. Palair. Observ. p. 2.

Ovidius M. 4. 182. » Ut *venere torum* conjux et adult
» *in unum.* » BO.

Pag. 74. Ἐναφροδισιάσας) Hoc restitui pro ἐναφροδιάσας. Vir doct. ap. Dorvill. ἐπαφροδιάσας : alius ibid. συναφροδιάσας. II. 1. ἐναφροδισιάσαι τινί. ABR. Cod. ἐναφροδιάσας. BO.

Pag. 74. Ἀποδοῦναι) Sambuc. ἀποδοῦαι, vitio typographico. Correctionem non statim recipere ausus fuit Mercerus; recepit tandem in tertia; et quarta, forsan, quam ignoro. Cod. ἀποδοῦναι. BO.

Pag. 74. Τί—χαριέστατα) Viro d. ap. Dorvill. χαριέστατα est ἐπίῤῥημα, vel legit τίνα. Non inobservatum prætermittas τί χαριέστατα, non χαριέστατον, ut τί ψευδῆ in Æsch. Agam. 1009. ABR. Est omnino adverbium ut τί μάλιστα, et alia. BO.

Pag. 74. Διπλασίαν) Διπλασίαν ἂν. REISK. Male. BO.

Pag. 74. Ὅρμος) Glossa codicis : εἶδος κόσμου. BO.

Pag. 74. Ἐλικτ.) Glossa : ἐνώτιον. Lysias in Erat. p. 395. χρυσοῦς ἑλικτῆρας, ubi Intt. BO.

Pag. 74. Οὐ πόλεων) Sic editt. et cod. monente Bastio ad Gregor. p. 523. BO. Quid *urbes* hic? Legas, ψελίων. PAUW. Tollius, τῶν λίθων. Vir doct. ap. Dorvill. Van. p. 608. πλοκίων. Triller. Obs. Crit. p. 34. πωλῶν vel οὐκ ἐμπολέων. Corrigo, ἐπωλενίων. Infra Ep. 25. ὅρμους et ἀμφωλένια juncta. ABR. Pierson. ad Mœr. p. 288. ὄφεων:

Koen. ad Greg. l. c. πεδῶν : Dorv. l. c. λίθων, λιθιδίων, et magis πλοκίων. Bastio, nihil decernere auso, Koenii conjectura non probabilitate carere videbatur; simul refert Græci cujusdam opinionem qui legebat πεpονῶν. Ad marginem ipse : » quid si legamus πορπῶν. Cf. Intt. ad » Lucian. t. 5, p. 597. » Barkerus Nov. Thes. Gr. p. 175. not. legendum proponit πεδῶν, quod jam Koenius proposuerat, notante serius ipso Barkero in Classica Ephem. t. 16, p. 375. Ne sim ἀσύμβολος, pro ΠΟΛΕΩΝ propono ΠΟΔΩΝ. BO.

Pag. 74. Περιδέῤῥαιον) Cf. pag. 223. Adde Bæhr. in Creuz. Meletem. part. 3. pag. 37. In Dione Chrys. Or. 4. p. 150. pro δέρια, recipienda erat Casaub. lectio δέῤῥαια vel δέραια. BO.

Pag. 74. Τὸ πρόσωπον ὥσπερ τις συννοουμένη) Tollio videbatur vel delendum τὸ πρόσωπον, vel legendum τὸ πρόσωπον σπῶσ' ὥσπ. Vir d. ap. Dorv. τῷ προσώπῳ. Si τὸ πρ., quod mihi suspectum, obtinere posse judicetur, pendeat oportet a συννοουμένη. Sed forsan scriba aberrans e proximis huc intulit. Adumbravit vero Noster Platon. Alc. II. princ. φαίνη γε — εἰς γῆν βλέπειν ὥσπερ τις συννοούμενος. ABR. Videtur omnino τὸ πρόσωπον delendum; alioqui necesse erit pro ἑώρας legere ἐρείσασα. REISK. Λείπει τι· ἴσως· τὸ πρόσωπον συστέλλουσα. HUET. Cod. a secunda manu τῷ προσώπῳ. Koen. ad Gregor. D. D. § 11. conjicit τὸ πρῶτον, quod sibi vehementer placere Bastius professus est. Wyttenb. quoque ad Plut. t. 1, p. 85. legit

τὸ πρῶτον, quem et cf. ad Eunap. pag. 479. Abresch. Diluc. pag. 835. proponit, εἰς γῆν ἕωσας τὸ πρόσωπον, firmatque loco Jo. Chrys. κατησχυμμένος, τὸ πρόσωπον ὤθων εἰς τὴν γῆν. Equidem hæc verba Aristæneti quum describerem ad Philostr. pag. 485. τὸ πρόσωπον omisi, et nunc quoque libens omitterem, si talia editori licere putarem (nam male videtur e sequenti versu repetitum), vel reponerem ἕωσας, conjecturam optimam, et quam firmare videtur locus Ep. 22. ubi πρόσωπον ἐξωθῶν. Loco tamen ut succurrerem laboranti, interpunctione πρόσ. retuli ad συννοουμ. ex mente Abreschii, quod et fecit Polyzoïs. Præterea scripsi quod erat scribendum omnino, et quo ducebat locus Platonis, τις συνν. pro vulgato τι. De τὶς cum adjectivo notavi ad Nicet. Eugen. p. 268. Ad συννοουμένη facit scholium in Gregor. Naz. Stel. p. 107. Mont. Ἰσοκράτης ἡμᾶς ἐδίδαξε (ad Dem. 4.) τίς ὁ σύννους καὶ τίς ὁ σκυθρωπός· ὅτι ὁ μὲν κατηφὴς ἀεὶ καὶ αὐθάδης, ὁ δὲ σύννους ὁ διὰ παντὸς προσέχων ἑαυτῷ καὶ συνὼν, ἔν τε τῷ προσέχειν ἑαυτῷ τὸν νοῦν συνάγων. BO.

Pag. 74. Ἀποκλιν.) Tollius, ὑποκλίνασα. ABR.

Pag. 74. Ἀμπεχ.—ἐφαπτομένη) Sambuc. ἐφαπτομένη. Correctionem propositam a Mercero receperunt Abresch. et Polyz. Codex, ἐφαπτομένη. Ad hæc olim admovi Irenæum Epigr. 2, admovendum iterum: Τίπτε πέδον, Χρυσίλλα, κάτω νεύουσα δοκεύεις, Καὶ ζώνην παλάμαις ὡσάπερ ἀκρολυτεῖς; BO.

Pag. 74. Ἔστιν δὲ ὅτε) Pauw. omisit ὅτε. Abresch. et

Polyz. edidere ἔστι. Sed codex ἔστιν. Vide Dorv. Vann. p. 601. De hoc ν etiam ante consonantes literas notavi ad Eunap. Fragm. pag. 464; ad Planudem I. pag. 9. Infra Ep. 17. ἐστὶν κακῶν. Ep. 19. πάρεστιν θαυμάζειν. Adde Gail. ad Lucian. D. M. XI. p. 154. BO.

Pag. 74. Τοὔδαφος περιχαρ.) E Musæo 160, sumtum videtur Tollio. ABR. Nicetas Eugen. III. 163. hinc profecit et ex Irenæo Musæoque: Νεύεις κάτω—Ζώνην δὲ τὴν σὴν ἀκρολυτεῖς ἀθρόον, Καὶ τῶν ποδῶν σοῦ τοῖς ἁπαλοῖς δακτύλοις Τὴν προστυχοῦσαν ἐγχαράττεις γῆς κόνιν· Αἰδοῦς τὰ σεμνὰ ταῦτα. BO.

Pag. 74. Ταῦτα δὴ τὰ τῶν αἰδ.—) De his pudicis gestibus et timido modestoque corporis habitu multa notavi ad Eunap. p. 146; plura habet Abresch. hic in Lection. Adde Heinr. et Schrad. ad Musæum. BO. Seneca Ep. II: » Artifices scenici qui imitantur affectus... hoc indicio imi» tantur verecundiam: » *dejiciunt vultum*, verba sub» mittunt, *figunt in terram oculos et deprimunt*; ru» borem ipsi exprimere non possunt. » Cf. Boisson. ad Phil. Her. p. 485. BAST.

Pag. 74. Ἔφης οὖν) Sententiam interruptam οὖν redorditur, jungitque disrupta membra εἶτα ἔφης — ἔφης οὖν. Monuit Abresch. in Lection. pag. 58. Cf. quæ notavi ad Marin. p. 119.

Pag. 74. Ἠρεμαίᾳ φωνῇ) Ep. 19. βραχυλογίαν ἐν ἠρεμαίᾳ φωνῇ BO.

Pag. 77. ὅτ᾽ ἂν) Sic malui disjunctim scribere. BO.

Pag. 77. Φιλοπάτριδος) Sambuc. et cod. et Merceriana φιλόπαιδος. BO. Imo φιλοπάτριδος. MERC. quod receperunt Abresch. et Polyz.; et sic codex a secunda manu, Valcken. ad Phœn. Schol. 1320, cujus debeo notitiam Bastii indicio, hic malit φιλοπόλιδος. Gronovius ad Ælian. H. V. III. 26. Mercero favet. BO.

Pag. 77. Ἀστυγείτοσι) Glossa codicis, πλησιοχώροις. BO.

Pag. 77. Φύσει γάρ) Editiones, ante Polyzoem, φύσιν: ipse φύσει. Cod. φύσις, et a secunda manu φύσει. BO. Rescribe φύσει. Infra II. 12. φύσει γὰρ αἱ γυναῖκες. Et superiori Epist., φύσει γὰρ ὁ πούς. MERC. Recte φύσει. Nam, ubi mox εὐδιάλλακτον, nimis ambiguum est φύσιν. PAUW.

Pag. 77. Εὐπραξίαι δειναί—) Imitatur Demosthenem Ol. II. pag. 84 D. αἱ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ ὀνείδη. WYTT.

Pag. 77. Παιδεύειν ῥήτορας) Achill. Tat. V. pag. 555. διδάσκει γὰρ ὁ Ἔρως καὶ λόγους. Lucian. Amor. 19. Plato Conv. p. 325 C. πᾶς γοῦν ποιητὴς γίγνεται, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρὶν, οὗ ἂν ὁ Ἔρως ἅψηται. ABR. Hæc Platonis respicere potuit Nicias Theocriti amicus ap. Schol. Theocr. Argum. Id. XI. Ἦν ἄρ᾽ ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ Ἔρωτες πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους. Plurimis illustratur sententia a Villois. ad Long. p. 273.

[Fr]ontainius in Stratagemate : » Je ne connois rhéteur ni maître es-arts Tel que l'Amour. Il excelle en bien dire : Ses argumens ce sont de doux regards, De tendres pleurs, un gracieux sourire, etc. » Prevostus in Manone : » Je me suis étonné mille fois, en y réfléchissant, d'où me » venoit alors tant de hardiesse, et de facilité à m'ex- » primer : mais on ne feroit pas une divinité de l'amour, » s'il n'opéroit souvent des prodiges. » BO.

Pag. 77. Πολλοὶ — πολλάκις) Concursum illum illustravi ad Nicet. p. 243. Plut. Fab. 15. διὰ πολλῶν πολὺν εἶναι τὸν γέλωτα. Plat. Apol. 20. πολλοῖς πολλὰ προσέταττον. Manass. Chron. pag. 56 D. Πολλαῖς πολλάκις πειρασμῶν κατέκνισεν ἀκάνθαις. Polyæn. VIII. 35. in Narratione de hac Pieria : εἰ ἐμοὶ διαπράξαιο πολλάκις καὶ μετὰ πολλῶν ἐνθάδε βαδίζειν δύνασθαι. Plaut. Trin. 68. » Malis te ut *multis multum* objurgitem. » BO.

Pag. 77. Ἀσχάλλ.) Glossa codicis : ὀλιγοψυχοῦντες, ἀθυμεῖς : forsan, ἄθυμοι, vel ἀθυμοῦντες. BO.

Pag. 77. Ἄπρακτον) Vir doct. ap. Dorvill. ἄπρακτοι. ABR. Lucianus Phal. I. fin. μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε, quod conjecturæ favet : nihil tamen mutandum. Hesychius verba, Οὐκ ἀπρακτήσεις, vertit, οὐκ ἀποτάξεις. Corruptam vocem Albertus mutat in ἀποτυχήσεις, quam mutationem amplectitur Burgesius ad Suppl. p. 128; sed nimis recedit a corrupta voce. Lego : οὐκ ἀποπράξεις. Eodem modo permutantur τάγμα et πρᾶγμα (cf. not. ad Tiber. Rhet. pag. 88.), τάξις et πρᾶξις : cf. not. supra

sim multa dicta occurrunt. Achill. Tat. II. pag. 1[illegible] Heliod. IV. pag. 167. Add. Bergl. ad Alciphr. I. 39. et Basil. Epist. 212, 241, 243. Seneca V. Controv. 30; IV. Exc. Contr. I. cf. ibi not. Etc. ABR. Vide notas ad Nicetam p. 105, 137, 404. BO.

Pag. 78. Σιγώμενος ἔρως) Sambuc. ἔρος. Merc. conjecit ἔρως, quod receperunt Abr. et Polyz. Codex, ἔρως. BO.

Pag. 78. Ἐκλαλῶν) Sambuc. Merc. et Pauw. ἐκκαλῶν. Merceri conjecturam recepi, post Abresch. et Polyzoen. Abreschius legi quoque posse ἐκκαλύπτων conjiciebat. Bergler. his usus ad Alciphr. I. 38, 50. scripsit ἐκλαλῶν. BO.

Pag. 78. Τῇ διανοίᾳ) Ruhnken. ad Callim. pag. 441. conjecit τῆς ἀδημονίας. BAST. » Nemo dubitet quin » legendum sit τῆς ἀδημονίας: » verba sunt Ruhnkenii. Equidem velim τῆς διανοίας, quod erit longe facilius, ni sit dativus positus σχήματι Κολοφωνίῳ: cf. p. 442. BO.

Pag. 78. Ἴσῳ βολῇ) Nota genus commune, ut mox in πραοτέρῳ, nisi vitium subsit. PAUW. Editam tuetur Schrad. ad Mus. p. 110. Apud Dorvill. Vann. p. 609. corrigitur ἴσῃ: ipse malit ἴσῳ βέλει. ABR. Vide Dorvill. ad Charit. p. 413. BAST. Dorvillius ibi Nostri locum tuetur. Inter alia exempla adfert νόσῳ χαλεπῷ in Marini Proclo § 29. ex cod. Holsteniano pro χαλεπῇ: quam varietatem notare neglexi in notis ad hunc locum. In Alciphr. II. 3, 97, pro ταῖς ἐτησίαις θυμέλαις cod. Reg. 2832. ἐτησίοις, quæ varietas est aliunde nota. Vide hac de re

pra pag. 218, 438. Vox βολῇ firmatur loco p. 73: μιᾶς λῇ. BO.

Pag. 78. Ἀμαυρώσαι τὸ κ.) Ita rescripsi pro ἀμαυρώκιτο, et quod Sambucus habet ἀμαυρώσετο. Forsan et loco αὐτῆς [editi] rectius legas αὑτῆς. Ep. 28. τὴν ἑαυτῆς μαύρωσε χάριν. Dorvill. Vann. p. 602. legit ἀμαυρώσῃς τὸ κ., vel ἀμαυρωθῇ τὸ κ., vel ἀμαυρώσαις τὸ κ. Anim. in Char. p. 43. [=p. 225.] ἠμαύρωσε vel ἀμαυρώσειε corrigebat. ABR. Ex hoc ad Charit. loco discimus ἀμαυρώσῃς esse Aurati, ἀμαυρωθῇ alius viri docti. Abreschii lectio, recepta a Polyzoe, satis facere videtur. Scripsi etiam αὐτῆς ex ejus monitu. Codex: ἀμαυρῶσε τὸ κ. BO.

Pag. 78. Μηνύομαι ταχύ) Hæc quid sibi velint alii explicent; mihi tenebræ. Potest dici simul atque ad amicam venit, statim sine mora indicari ipsum adesse. Sed omnino aliquid deest. MERC. Hæc corrupta. Scribendum auguror, μινύρομαι ταῦτα, vel τάδε. Erunt quibus sufficiet: μινύρομαι· ταχὺ ἔνδον—Id non satis arridet. PAUW. Varia comminisci possunt, σεμνύνομαι, θρασύνομαι. Verum ne ipsum quidem quod editur spreverim, hoc sensu: » indicor illico » vel » mox, certior de adventu meo facta, » admittit me. » ABR. Optime Abreschius. Sozom. VI. 29. σίας πρὸ τῆς πατρώας οἰκίας ἐμήνυσε ἐληλυθέναι. VII. 25. μηδενὸς τῶν ἐπὶ ταῖς βασιλικαῖς πύλαις τεταγμένων μηνύοντες. BAST. Apud Joannem Damasc. Ep. de Imagg. Judæi duo, τερατείαις καὶ συμβολομαχίαις (forte συμβολομαγείαις) καὶ φαρμακίαις καὶ δαιμονιώδεσιν οἰωνίσμασι

σχολάζοντες, Iesæ Arabum principis tentorium ad... καὶ μὴν καταμηνύονται τῷ προῤῥηθέντι Ἰεσᾷ. Ad Nicet. p. 127. monui hæc non videri sollicitanda. BO.

Pag. 78. Βλέμμα—χεῖρας ἄκρας καὶ πόδας—γνωρίσ... Ovid. Epist. 20. 55. » Tu facis hoc, oculique tui... » flammæ caussa fuere meæ... Quæque, precor, veni... » in mea colla manus,... Et Thetidi quales vix rear e... » pedes. » De pedum elegantia in laudum parte posita ... p. 412, et quæ notavit Bosscha ad Secund. t. 1, p. 5... Atque nostri scriptores possent testes huc produci. BO.

Pag. 81. Τὸ δέ τι) Heliod. VII. p. 323. τὸ μέν τι πρ... τῶν παρ' ἐλπίδα προσπεπτωκότων βεβυθισμένοι. BAST. Plat. Euthyphr. 13. τὸ μὲν αὐτοῦ ὅσιον, τὸ δέ τι καὶ ἄλλο ubi Fisch. de τὶς cum articulo. Philebi initium hac formula nuper fuit emendatius factum. Cf. Bergl. ad Alc. 1. 22, 13. BO.

Pag. 81. Στέρνων) Ovidius : » Prodita sunt, memini, » tunica tua pectora laxa, Atque oculis aditum nuda de- » dere meis. » MERC.

Pag. 81. Οὐ τεθάῤῥ.—ἐκφῆναι) II. 18. ὤκνει δὲ τὸν πόθον δηλῶσαι. ABR.

Pag. 81. Ὁ Ἔρως) Egi ad Nicet. p. 240. de nominativo pro casu vocandi : cf. Valck. Schol. in N. T. t. 2, p. 597. Infra I. 27. pag. 121. ἡ καλὴ, ubi not. Alia doctrina est Lennepii ad Phal. p. 94. BO. Adde hoc exemplis a Lennepio ad Phal. adductis Ep. 29. BAST.

Pag. 81. Δύνασαι γὰρ) Formulam pluribus illustratam de apud Hemst. ad Lucian. Somn. 2. ABR. Mitsch. ad Horat. 1. Od. 28. laudat Burmann. [imo Heins.] ad Valer. Flacc. 1. 13. Agathias Ep. 33. Ἀλλὰ θεὰ, δύνασαι γάρ — JAST. Adde Lucianum Imag. 12; Rhet. Præc. 24. ἦν ταῦτα, ὦ παῖ, καλῶς ἐκμάθῃς· δύνασαι δέ. Synesius Ep. 73. p. 220 A. πεσοῦσαν ἀνορθῶσαι πειράσῃ· δύνασαι δέ. Proclus H. in Sol. 45. ὄλβον δ' ἀστυφέλικτον ἀπ' εὐσεβίης ἐρατεινῆς, Εἶκε θέλης, δὸς, ἄναξ· δύνασαι γὰρ ἅπαντα τελέσσαι ῥηϊδίως, κρατερὴν δς ἔχεις καὶ ἀπείριτον ἀλκήν. Ante fuit εἶκε θέλεις, quod Brunckius mutavit. Malim, εἴ γε θέλεις. Ac fuit δύνασαι δὲ ἅπ. — κρατερὴν γὰρ ἔχεις: quod cur servatum non sit caussa nulla est satis idonea. Eurip. Or. 669. Κἀγώ σ' ἱκνοῦμαι... Τοῖς δεομένοισιν ὠφελεῖν· οἷός τε δ' εἶ: ubi Schol. δυνατὸς γὰρ ὑπάρχεις ὠφελεῖν. Formulam jam habuit Homerus Od. 4, 827; 5, 25. Ovidius Pont. II. 9. 6. » Quamque potes profugo, » *nam potes*, affer opem. » Milton *Sams.* 708. » and turn » His labours, *for thou canst*, to peaceful end. » Cf. Ernest. ad Callim. Ap. 29; Jacobs. ad Agath. BO.

Pag. 81. Καθηγήσ. —) Videntur adumbrata ad Aristoph. Eccles. 952 et 960. ubi, inter alia, proxime huc faciunt: Μέθες, ἱκνοῦμαί σ', Ἔρως, καὶ ποίησον τόνδ' ἐς εὐνὴν Τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι. ABR.

Pag. 81. Ἐκ τῶν ἁρμῶν ἠρ. χαλῶσα) Glossa in codice: ἐνδιδοῦσα. BO. » Commalaxavit digitos ex compage leniter » et sensim eos relaxans: » manu manum pressit, et, cum

ita premeret ut manus compacta esset manu, sensim et leniter suam remittens, alteram laxavit, idque non semel sed subinde fecit. Ἁρμὸς est ipsa junctura manuum, ita sibi adhærentium ut videantur compactæ. PAUW. Digitorum ἁρμοὶ Apuleio Interprete III. Miles. init. sunt » palmulæ » in alternas digitorum vicissitudines connexæ. » Vertit Tollius, aliusve in libri margine : » commissuras digitorum » leniter relaxans. ABR. Leguntur in Epistola Alciphr. inedita : τὰς τῶν ἐραστῶν χεῖρας ἐμαλάττομεν, τοὺς δακτύλους ἐκ τῶν ἁρμῶν ἠρέμα πως χαλῶσαι. Abreschius errat contendens ἁρμοὶ δ. idem esse quod Apuleii » palmulæ » — Ἁρμοὶ sunt articuli digitorum, quibus hi manui adnectuntur ; et quod Alciphron dicit χαλᾶν τοὺς δακτύλους ἐκ τῶν ἁρμῶν, nihil aliud est quam digitis concrepare, Francogallorum *faire craquer les doigts.* BAST. In Epist. Crit. p. 259. — Musæus 114. Ἠρέμα μὲν θλίβων ῥοδοειδέα δάκτυλα κούρης. Bastius sensum vidit utique. Ludebat procaciter puella et juvenem timidum provocabat. Cf. Abresch. ad Æschyl. t. 1, p. 250. BO.

Pag. 81. Γέγονεν) Scribendum autumo, γεγονός. PAUW.

Pag. 81. Ἐκβακχευθεῖσα) Himerius pag. 53. αὐτὸς δὲ (ὁ Ἔρως) τὰς θείας καὶ οὐρανίας ψυχὰς ἐνεφαίσατο, καὶ ταύτας ἀναβακχεύων ἐπὶ μανίαν ἐρωτικήν. ABR. Ibi Wensdorf. videndus p. 180. de tropo vocis. BO.

Pag. 81. Ἀνέκλασε — πεφίληκεν) Dicæarchus de Alexandro apud Athen. XIII. pag. 603 B. Βαγώου τοῦ εὐνούχου οὕτως αὐτόν φησιν ἡρᾶσθαι, ὡς ἐν ὄψει θεάτρου ὅλου κα-

τεταφιλεῖν αὐτὸν ἀνακλάσαντα· καὶ, τῶν θεατῶν ἐπιφωνησάντων μετὰ κρότου, πάλιν ἀνακλάσας κατεφίλησεν. De vi et usu verbi ἀνακλᾷν adi Duker. ad Thucyd. VII. p. 460; Gronov. IV. Observ. 22. ABR. Adi et Wagn. ad Alciphr. I. 28. Theodoret. de Prov. II. p. 55. οἷόν τις γαῦρος ἵππος ἀγχόμενος ὑπὸ πωλοδάμνου ἀνακλᾷ τὸν αὐχένα καὶ εἰς τουπίσω χωρεῖ. Cf. supra p. 272. BO.

Pag. 81. Προσφῦσα) Luc. Alex. t. 5, p. 113. προσφὺς ὡς φιλήσων. BAST. Lucretius : » Quod petiere premunt » arcte, faciuntque dolorem Corporis, et dentes illidunt » sæpe labellis Osculaque adfigunt. MERC.

Pag. 81. Κατατέτριφέ—) Sambuc. et Mercerianæ, et codex κατέτριφέ. Pauwius, nec monito lectore, κατέτριψε : quod ob peccatum vapulavit judici inclementissimo in Vanno p. 432. Abresch. et Polyzoïs servarunt κατέτριφε, quod mutavi ex illius mente. BO. Κατέτριφε ducente ad κατατέτριφε, mihi hoc non displicet, quia valde Noster delectatur tempore hoc. Debetur autem hic locus, quod et Bergler. monuit ad Alc. I. 28. Luciano ἑταιρ. 3. ubi, ἀνακλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν οὕτω προσφυῶς, ὥστε μόλις ἀπέσπασε τὰ χείλη. Quod Nostro προσφῦσα et Luciano προσφυῶς, id Senecæ de Ira 24. » osculo adhærere. » ABR. Villois. ad Long. pag. 105. conjecit κατέθλιψε. Bene Mercerus : os contrivit. Petron. c. 91. » invado pectus amplexibus, et perfusum os la- » crymis vultu meo *contero* » : ubi vide Interpp. In loco Luciani Abreschius scripsit ἀπέσπασε : in edit. Reitz. est

ἐπέσπασε, male; cod. Vatic. itidem habet ἀπέσπασε. BAST.

Pag. 81. Χειλέων — ἀτμός —) Dicas hoc Aristophanem suppeditasse Pac. 523. Οἷον δὲ πνεῖς, ὡς ἡδὺ κατὰ τῆς καρδίας, γλυκύτατον ὥσπερ ἀστρατείας καὶ μύρου. ABR. Philostr. Ep. 65. τὰ χείλη με ἐπάγεται καὶ δεινῶς χάσκει, κεκλεισμένα μὲν δι' εὐκοσμίαν, ἀνεῳχθένθα δὲ δι' εὐωδίαν. Qui modo scripsit χειλῶν, ut et pp. 5, 45, 82, nunc habet χειλέων. Nihil e cod. fuit notatum. BO.

Pag. 81. Ἐπωχετεύετο) Glossa codicis: ἐπεφέρετο. BO.

Pag. 81. Τὰ δ' ἄλλα νόει) Cf. supra 1. 2. extr. BAST. Lucian. D. D. XI. 2. οἶσθα· τί ἂν οὖν σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα; in re simili. Ovidius M. II. 863. » dum veniat » sperata voluptas Oscula dat manibus; vix ah! vix cetera » differt. » ubi Burmannus *cetera* obscene sumi notat et similia confert, futiliter a Gierigio reprehensus. Leander Heroni 101: » felicia que oscula jungis... *Cetera* nox, et » nos, et turris conscia novit. » Acontius Cydippæ, laudatis manibus pedibusque, oculis et vultu, exclamat: » *Cetera* si possem laudare, beatior essem. » Popius in Epistola illa egregia Heloisæ, 124: » Give all thou canst, » and let me dream *the rest*; » quod ad verbum apte reddidit gallicus interpres. Lisetta in Bursalti Mercurio v. 3. » Je ne sais si mon air est fripon ou modeste; mais jus» qu'à ce moment je te réponds *du reste!* » Scuderia, vel Fenelonius, si Dalemberto fides esse debet, in cantiuncula: » L'oreille est le chemin du cœur, Et le cœur l'est *du*

» *reste* : » unde Voltarius : » ... quand on a le cœur De » femme honnête, on a bientôt *le reste.* » Fontainius propius ad Nostri sensum in Meretrice amante : » *Quant au » surplus*, ce sont de tels mystères, Qu'il n'est besoin d'en » faire le récit. » BO.

Pag. 81. ὦ φιλότης) Blanditiæ etiam ad viros. Socrates in Phædro, Synesius, Lucianus ἐν Ἔρωσι, et alibi sæpe. MERC. Cf. p. 294.

Pag. 81. Λέξω μέντοι τοσοῦτον) Samb. et Mercerianæ, λέξωμέν τοι τοιοῦτον. BO. Scribe, τοσοῦτον : *tantum* tibi *dicemus*; ut supra 11. τὰ δ' ἐντεῦθεν ἐν κεφαλαίῳ τοσοῦτον λεκτέον. Et infra 24. τοσοῦτον δ' ἀπεκρίθην. MERC. Et mihi placet τοσοῦτον. Pro λέξωμέν τοι, scrib. λέξω μέντοι. PAUW. Abreschius, quem Polyzoïs sequitur, edidit λέξω μέντοι τοσοῦτον. Vir d. ap. Dorvill. Vann. p. 609. vertit *dicam*, unde patet legisse λέξω. Mercerus quoque in versione hoc voluisse videtur; sed obstat notula. Cod. distincte, λέξω μέντοι τοσοῦτον. A sententia Statius S. I. 2. 241. non abludit : » Hic fuit ille dies; noctem canat ipse » maritus Quantum nosse licet. » BO.

Pag. 81. Ἐφιλονεικοῦμεν — ἐρῶν) Ex Xenoph. Ephes. I. p. 16. BAST. Cf. supra p. 387.

Pag. 81. Κἂν τοῖς ἀφρ.) Editt. χἂν. Merc. conjecit κἂν, quod habet codex. BO.

Pag. 81. Κολακικῶς — ὁμιλ.) II. 7. τὴν ἐπὶ τῆς εὐνῆς κολακείαν. ABR. II. 14. αἱ τῶν ἐρώντων κολακεῖαι.

Pag. 81. Ἡμιτελεῖς—λόγοι) Sambuc. et Mercerianæ ἡμετελεῖς. Correctionem a Mercero propositam receperunt Abresch. et Polyzoïs. Codex, ἡμιτελεῖς. BO. Ut ἡμίφωνος λέξις I. 10. ABR. Sozom. VIII. 18. de Joanne episcopo sermonem extemporalem abrumpere coacto, ὡς καὶ ἡμιτελῆ καταλιπεῖν τὸν λόγον. BAST.

EPISTOLA XVII.

Pag. 82. Κακοήθους) Polyz. κακοηθοῦς: male. Cf. ad Nicet. p. 169. BO.

Pag. 82. ΞΕΝΟΠ.) Sambuc. Ξενοπειθές, et sic codex. Merc. proposuit Ξενοπειθὴς, quod Abr. et Polyz. scripserunt. Ipse Ξενοπείθης infra dedi, nam hic accentibus carebam. BO. Idem nomen habes in Phalar. Ep. 83. ubi Interpr. Scrib. Ξενοπείθης: est enim nomen proprium. BAST. Mallem Ξενοπαθὴς, ut argumento, opinor, convenientius. ABR.

Pag. 82. Ὦ) Editt. ter ὢ, quod mutavi: cf. pag. 326, 360, 374, 395. Liban. t. 4, p. 149. ὢ βελτίστης ἡμέρας! ὢ φερούσης ἐλευθερίαν! cod. 3017. male bis, ὢ. In Eurip. Hipp. 362. pro ἄϊες ὢ, ἔκλυες ὢ, velim ἄϊες ὤ! ἔκλυες ὤ! BO.

Pag. 82. Ἴσα θηρίοις) Dativi syntaxin cum ἴσα illustrat Bergl. ad Alc. I. 13. BO.

Pag. 82. Ὑπηρέτηκα) Merceri correctio; prius ὑπερέτεκα. ABR. Cod. ὑπηρέτηκα. BO.

Pag. 82. Ἀμαρεῦον) Sambuc., Merc., codex, ἅμα ῥέων. BO. Forte legendum, ἀναῤῥέων. MERC. An operæ erra-runt, et ipse vir eruditus dedit ἀναῤῥέον? Legendum absque dubio, ἀμαρεῦον. Ἀμάρα sulcus est in horto, per quem aqua ducitur varie, inde ἀμαρεύειν, meare per sulcum huc illuc. Hesych. Ἀμάρη, ἡ ἐν τοῖς κήποις ὑδροῤῥόη: idem: Ἀμαρεύων, διοδεύων. Se comparat ipse cum aqua per sulcum in horto varie ducta. Hoc autem eo venustius quod κῆποι significent non modo hortos naturales, sed etiam figuratos, qui Veneri sunt dicati in corporis meditullio. Eo respicit, nisi fallor, homo lepidulus. PAUW. Mercerus ἀναῤῥέον, ut adparet ex versione; Tollius ἀναφέρων, vel ἀναῤῥοῦν, vel ὀχετηγῶν. Errat vir eruditiss. qui ἀμαρεῦον recipiendum fuisse negabat, verum debuisse me dare ἀμαρεύων. Vellem docuisset simul de significatione transitiva. Hunc esse statuimus ordinem: ὁ γὰρ Ἔ. ἄγει με πολυτρόπως, ὡς (scil. ἄγεται πολυτρόπως) ὕδωρ ἀμαρεῦον ἀνὰ τοὺς κήπους. ABR. De obscena vocis κῆπος notione, quam hic nolim cum Pauwio quærere, vide ad Nicetam p. 222. Lusit hoc in nomine Moneta epigrammate, quod forte memini: Αἰδοίοισι γυναικείοις πόθεν οὔνομα κῆπος Ηκεν; ἔσω κείνοις ἡδὺ Πρίηπον ἔχειν. BO.

Pag. 82. Ὡς ἐπήβολος! ὡς ἐπιτυχής!) Cod. ἐπι τύχης. Sambucus, ἐπὶ τύχης. Proposuit Merc. ἐπιτυχὴς, receptum ab Abresch. et Polyz., sed sine illis exclamationibus

a me adpositis. BO. Tollio glossema videtur ἐπιτυχής· Post ἐπιτυχὴς, quod probat, exclamandi signum ponendum monebat Reisk. ABR. Tollius probabiliter; et Blomf., de ἐπήβολος videndus Gloss. ad Prom. 453, furcis ejici jubet voces ὡς ἐπιτ., quæ manifestam, ait, glossatoris manum produnt. Porphyr. ei favet (apud Musgrav. ad Antig. 490, videndum et ibidem de ἐπήβολος): ἐπήβολος σημαίνει τὸν ἐπιτυχῆ καὶ ἐγκρατῆ. Sed exclamationes illæ loci faciem mutant, et sic tautologia videtur fere plena affectus. Obiter exclamatione tentemus locum e Plutarcheo Gryllo c. 6. sic editum: τοιγαροῦν ὥς σε μέμνημαι ἐν Κρήτῃ θεασάμενος ἀμπεχόνῃ κεκοσμημένον πανηγυρικῶς, οὐ τὴν φρόνησιν ἐζήλουν, οὐδὲ τὴν ἀρετήν. Cum Meziriaco legi jubet Wyttenb. τοιγαροῦν σε, ὡς μέμνημαι, ἐν Κρ. Propono, nulla nisi distinctionum mutatione: τοιγαροῦν ὥς σε (μέμνημαι) ἐν Κρήτῃ θ. — οὐδὲ τὴν ἀρετήν! Nempe ὡς οὐκ ἐζήλουν! De ἐπήβολος adde Schæfer. Mel. p. 48; Bœchk. ad Min. p. 149; Daceriam ad Od. t. 1, p. 178, Ephræmus de Joanne Camatero in Fabr. Bibl. Gr. t. XI, pag. 279. Ἐπίβολός τε δογμάτων τῶν ἐνθέων: scrib. ἐπήβολος. BO.

Pag. 82. Κατὰ γυναικῶν — ἔστησα τρόπαια) Κατὰ solennis vox in tropæorum inscriptionibus, ut ap. Latinos *contra* et *adversus*. Athen. VIII. 10. ἀναστήσας — τρόπαιον — ἐπέγραψα· Κατὰ τῶν κακῶς κιθαριζόντων. LAMB. Exempla habet Gottleb. in indice Menexeni; Jacobs. ad Anal. Epigr. inc. 542. Cf. Wolf. ad Leptin. § 64. Omittitur quoque præpositio: Isocrates Archid. 42. οὓς φασιν ἐπὶ

μιᾶς ἀσπίδος παραταξαμένους τρόπαιον στῆσαι πολλῶν μυριάδων. Risum teneatis, amici, legentes Augerii notam, qui Lacedæmonios ait » ita paucos fuisse, ut *sub una* » *aspide*, si ita loqui fas est, occultari potuissent. » Non ita loqui fas est, Augeri; non fas. BO.

Pag. 82. Προσφόρως ἑκάστη — προσάγων) Philostr. V. A. VI. 41. καὶ ὡς ἑκάστη πρόσφορον θύσας. Vir criticus et hypercriticus in Valpyana Ephem. t. 22, p. 212. virum eruditum quemdam carpit, quod non satis habuerit sagacitatis ut hic Comici alicujus verba agnosceret, quæ ipse sagacior discernere valuit atque sic ordinat: Καὶ πολλὰ καλὰ, γυναικὸς ὡς ἐπήβολος Εὖ πως τέχναις, ἔστησα τροπαῖα, προσφόρως Μεθόδους ἑκάστη τὰς ἐρωτικὰς ἄγων. BO.

Pag. 82. Ἡττήθην, ὁμολ.) Cf. p. 324.

Pag. 82. Κύρβις —) Proverbialis sermo. Grammatici græci [Zenob. Suidas.]: Κύρβις κακῶν, παροιμία. Σανίδες εἰσὶ παρ' Ἀθηναίοις τετράγωνοι, ἐν αἷς τοὺς νόμους ἔγραφον, καὶ τὰς κατὰ τῶν ἀδικούντων τιμωρίας ἐποίουν. Ἐπὶ τῶν τοίνυν σφόδρα πονηρῶν ἡ παροιμία. MERC. Scite alludit ad proverbium, κύρβεις κακῶν. Vide Diogenian. 5. 72; Schott. ad Suid. 9. Prov. 18. LAMB. Erasm. Chil. II. 6. 91. HUET. Vide quæ collegit de voce κύρβις summa cum industria Barkerus in renovato Stephani Thesauro, sub voce Ἄξων. BO.

Pag. 82. Ἐστὶν κακῶν) Cf. p. 455.

Pag. 82. Δεύτερα π. τοῦ δοκοῦντος) Eadem indoles

Musarii. Ep. 24. ἐμὲ γὰρ οὐδὲν θάλπει κέρδος, ἀλλ' ὃ θέλω. Eadem quoque Miraciophiliæ Epist. 18. cujus amor μηδενὶ παρὰ τὸ ἥδιστον ἐδούλευε πλούτῳ. BO.

Pag. 82. Γέλως—ἐπ' ἄκρων χειλῶν) Theocrit. [VII. 20.] ὄμματι μειδιόωντι· γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς. Heliod. πρὸς ταῦτα ἐμειδίασεν ὀλίγον καὶ βεβιασμένον, καὶ μόνοις τοῖς χείλεσιν ἐπιτρέχον. MERC. Vocat hujus modi risum Simplic. in c. 45. Epicteti, μειδίαμα ἐν τοῖς χείλεσιν ὀλίγην τὴν παράλλαξιν ἐργαζόμενον. LAMB. II. 20. ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους ἔχοντες τὸν ὅρκον: ubi not. Maxim. Tyr. VI. 7. ἐπ' ἄκρᾳ τῇ γλώττῃ τὸ φιλεῖν ἐχόντων. BO.

Pag. 82. Μὴ σκυθρώπαζε, καλή γε) Monuit Dobræus ad Plut. 756. de imitatione loci initio Lysistratæ: μὴ σκυθρώπαζ', ὦ τέκνον· Οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς. BO.

Pag. 82. Ὀφρῦς ἄναγε) Hemsterh. ad Plut. 756. malit σύναγε [in Pluto nempe est: Ὀφρῦς ξυνῆγον, ἐσκυθρώπαζόν θ' ἅμα]. Sed forsan ἀνάγειν τὰς ὀφρῦς ad ὑπεροψίαν spectat; συνάγειν tristis est ac vultum demittentis. Aristoph. Eq. 628. Κἄβλεψε νάπυ καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασε: ubi Schol., et Dorvill. in Char. p. 48. [=p. 228.]; Steph. Thes. V. ἀνασπάω. ABR. Lucian. Demosth. Enc. t. 9, p. 146. τοῦ τὰς ὀφρῦς συνάγοντος. BAST. Dobræus l. c. emendationem Hemst. amplecti videtur, quam tamen Hemsterhus. ipse non ut certam exposuit. Menand. Fragm. Andr. et inc. 54. οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες: ubi Cler. Phrynichus Appar. pag. 69. Ἀνατείνειν (τὰς ὀφρῦς) ὀργῆς καὶ

υμοῦ καὶ αὐθαδείας. Noster II. 6. σοβαρώτερος γέγονας τὴν ὀφρῦν. Cf. not. ad Nicet. p. 123, 190; Pric. ad Apul. Met. p. 525. Plinius H. N. XI. 37. de superciliis : » in iis pars animi; negamus, annuimus; hæc maximè indicant fastum. Superbia alibi conceptaculum, sed hic sedem habet; in corde nascitur, huc subit, hic pendet; nihil altius simul abruptiusque invenit in corpore, ubi solitaria esset. » Vetus est cantiuncula sententiæ parilis : » Ysabeau, cœur endurci, Fille cruelle, Eh! ne fronce » point ainsi Ton beau sourci : Quand tu as l'œil adouci, » Tu es plus belle. » Elegantius Metastasius in odario : » Placati, o pastorella; Ritorna a farti bella. » BO.

Pag. 82. Φοβερὰ — ἧττον — καλή) Philostr. Epist. 54. καλὸς ἄνθρωπος καὶ, μὴ γελάσας μόνον, λυπεῖ, μή τοί γε καὶ σκυθρωπότερος ἑαυτοῦ γενόμενος : et 55. μὴ τραχεῖα γενοῦ, μηδὲ φοβερά. Apul. v. Mil. p. 109. » Quæsivere » cur *truci supercilio* tantam venustatem micantium oculorum coerceret : » ubi vide plura ap. Pric. ABR. Mutavi Mercerianum *terrenda*. BO.

Pag. 82. ὄνος λύρας) Proverbialis sermo in eos qui illa quæ dicuntur nec animadvertunt, nec intelligunt, nec probant : Suid. Cent. 10, 97. Etc. LAMB. Vide Schott. ad loc. Suidæ, et Erasm. Adag. I. 4. 35. Cod. ἑνὸς λύρας, cum notula γρ. μιᾶς. Sambucus correxit tacite. BO.

Pag. 82. Οὐδὲ γρύ) Proverbiali specie hoc de quovis minimo dici solet, prorsus eodem modo ut ap. Lat. *ne hilum*. Schol. Aristoph. Plut. [17.]. Tzetz. Chil. 4. 890.

Zenob. 5. 54. Suid. Cent. 13. 70. LAMB. Et E[...]
Adag. I. 8. 3. Menand. Fr. pag. 197. Ὑπὲρ μὲν οἴνου [...] γρῦ, τίτθη, λέγε. BO.

Pag. 85. Ῥανίς —) Πέτραν κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχείη [Chœrili versus ap. Simplic. in Phys. Aristot. VIII. 24.]. Bion apud Stobæum [Grot. pag. 131.]: Ἐκ θαμινᾶς ῥαθάμιγγος, ὅκως λόγος, αἰὲν ἰοίσας Χ' ἁ λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται. Lucret. I. [312.]: » Stillicidi casus lapidem » cavat. » Et [IV. extr.]: » Nonne vides etiam guttas in » saxa cadentes Humoris longo spatio pertundere saxa? » Ovidius [Pont. IV. 10. 5.]: « Gutta cavat lapidem. » MERC. Vide, monente Salmasio, Aristot. Phys. VIII. 3. Quæ Mercerus adducit, si Bionis locum exceperis, ad verbum omnia ex Erasmi Chil. [quo loco, nescio: certe non III. 2. 100.] sunt. SCHURTZ. Plutarch. Educ. 4. σταγόνες μὲν γὰρ ὕδατος πέτρας κοιλαίνουσι: ubi Heusmann. et Stein. multa. Habet et multa Jacobs ad Anthol. Epigr. inc. 615. Adde Victorium V. L. 7. c. 15; Schwebel et Longopetr. ad Bionis Frag. 5; Wakefield. ad Lucr. IV. 1279; Cognat. Adag. 1. 68; Wernsdorf. P. M. t. 3, p. 409; Rittershus. ad Isid. Pel. II. 284; Schott. plena manu ad hæc ejusdem V. 236. ἄλλοι δὲ καὶ τὴν φύσιν ὑπὸ τῆς συνηθείας νικᾶσθαι ὡρίσαντο φήσαντες· » Πέτραν κοιλαίνει ῥανὶς » ὕδατος ἐνδελεχοῦσα. » Καί τοι τι πέτρας σκληρότερον, τί δὲ ὕδατος μαλακώτερον; Manasses Chr. pag. 90 B. Καὶ γὰρ ῥανὶς ἐνδελεχὴς πέτραν σκληρὰν κοιλαίνει. Gregor. Naz. Or. 19. p. 293 C. ἔμελλε δ' ἄρα κοιλαίνειν τὴν πέτραν ἡ τοῦ ὕδατος ῥανὶς ἀεὶ πλήττουσα, καὶ χρόνῳ διανύσειν τ[...]

μιδαζόμενον. Theodorus Prodr. Epist. in Lazeri Misc. 1, p. 362. ῥανὶς, φησὶν, ἐνδελεχοῦσα πέτραν κοιλαίνει. lus auctor quidam in Diario Peregrino Dec. 1756. p. 62, ade l'acqua sul marmo a stilla a stilla, E la stilla frequente il marmo guasta. » Vide et Menagiana. t. 2, 14. BO.

Pag. 85. Οἶδε κοιλαίνειν) De periphrasi per οἶδεν, et tin. *scit*, *novit*, sequente infinitivo, adi Barth. ad aud. pag. 892 b. Eidem periphrasi inservit, si mavis, r verbum *solet* exponendum, ἐπίσταται. Frequentant nc periphrasin recentiores. ABR. Vide omnino Reisk. l Const. Porphyr. p. 1. *Racine* Phedr. I. 1. » si votre heure est une fois marquée, Le ciel, de nos raisons, ne ait *point* s'informer. » BAST. Cf. p. 400.

Pag. 85. Δέλεαρ) Eadem translatione Ovidius [A. A. II. 425.]: » semper tibi pendeat hamus. » MERC. Onos. . 57. ἡ ἐγγὺς ὄψις τῶν ἀγαθῶν δελεάζει τοὺς ἀλογίστους. O.

Pag. 85. Καταπίῃ) Cf. ad Nicetam p. 292. BO.

Pag. 85. Ἄγκιστρον — ἀσπαλιεύσω) De usu tropico, m verbi *piscandi*, quam instrumentorum piscationi inrvientium adi Hemst. ad Luc. D. M. 8. ABR. Jacobs. nal. t. 10, p. 118. BAST. Lœsn. Observ. e Philone ad latth. 4. 19. agens de translatione verborum venatoiorum ad res amatorias, Nostri hocce loco utitur. Cf. upra p. 342. BO.

Pag. 85. Ἀνακρ. τὴν γένυν) » Sursum quatiam malam, »

vir doctus ap. Dorv. Van. p. 609 : *recte*, Dorvillius. BO. Ut ἀνακρούσαι τὸ στόμα τοῦ ἵππου dicimus fr... PAUW.

Pag. 85. Ἐπεὶ — ἔρωτος ἴδιον) Sic loquitur Epist. ... p. 118. BO.

Pag. 85. Ἀτρεῖδαι) Theocritus [xv. 60.] : ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦλθον Ἀχαιοί. MERC.

Pag. 85. Ἐκοινώνεις) Malim κοινωνεῖς : σαλεύεις sequitur. PAUW. De temporum enallage dictum supra, et plura ex poetis dabit Wopkens. Lect. Tull. II, 9. ABR. Cf. pp. 282, 283, 328.

Pag. 85. Τρικυμίας) Sic Mercerus in tertia editione pro vulgato τρικυμιαῖς, quod Abresch. servavit. Polyzois edidit τρικυμίας. BO. Hyperbaton, pro τὸν τρόπον τῆς ἀστάτου τρικυμίας. Nisi forte legendum τρικυμίᾳ, vel τρικυμίαις τῶν τρόπων τῆς ἀστάτου. PAUW. Structurae ordo est : σαλεύεις τρικυμίαις τῆς ἀστάτου τὸν τρόπον. Non alienum hinc prorsus hoc Philonis p. 54 A. σαλεύων καὶ κλονούμενος ἀεὶ, καὶ πνεύματος τρόπον ἀστάτου διαφορούμενος. Et pag. 628. φέρεται γὰρ τρόπον πνεύματος ἀστάτου. Sed τρικυμίας probasse quoque videtur Dorvill. in Char. pag. 322. [= 347. ubi de Aristæn. loco nil notatum invenio]. ABR. Loca Philonis egregie firmant correctionem τρικυμίας. Malim abesse τόν : nam dicunt, puto, τρόπον, δίκην, sine articulo. Cf. p. 369. Malherbius : » Beauté, mon beau soucy, de qui l'âme incertaine,
» A, *comme l'océan, son flus et son reflus.* » BO.

Pag. 85. Σαλεύεις) Polyzoïs σαλεύῃ : male. BO.

Pag. 85. Κοινὴ ναῦς) Sambuc. χοινῇ. Cod. χοινῇ. Merc. erexit. Cf. Erasm. Ad. II. 1. 10. BO. Cicero, » in eadem es navi » Epist. II. [Fam. 5.]. MERC.

Pag. 85. Διετάξατο) Sic vir d. ap. Dorv. Van. p. 609. Pauw. pro διετάξετο. ABR. Codex, διετάξατο. BO.

EPISTOLA XVIII.

Pag. 85. Ἑταίρα μόνοις) Deest epithetum εὐπειθὴς, vel simile aliud. Feci lacunæ indicium. BO.

Pag. 85. ΜΕΙΡΑΚ.) Sic cod. et Samb. In tertia Merc. conjecturam suam recepit Μειρακιοφίλῃ, quam et Polyz. exhibet. Abresch. servavit pristinam lectionem. Confictum est nomen, ut tot alia, ex Epistolæ argumento. BO.

Pag. 85. Ἐρωτα φ. εὐτυχ.) De εὐτυχεῖν cum accus. vide ad Ep. 19.

Pag. 85. Ἥδιστον) Conjectura Merceri pro ἴδιστον Sambuci et codicis, recepta ab Abresch. et Polyzoe. BO. Dorvill. ad Charit. p. 634. ἥδιστον legere jubet. BAST.

Pag. 85. Τοῖς ἐν ἡλικίᾳ) Heind. ad Charmid. §. 3. de locutione εἶναι ἐν ἡλικίᾳ. BAST. Synes. Ep. 3. p. 159. B. τὰς ἐν ἡλικίᾳ παιδοτριβεῖ : ubi schol. τὰς ἐν νεότητι καὶ ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας. Adde Horr. ad Æsch. Dial. I. 12. et

ita premeret ut manus compacta esset manu, sensim leniter suam remittens, alteram laxavit. idque non sem sed subinde fecit. Ἁρμὸς est ipsa junctura manuum, ita s adhærentium ut videantur compactæ. PAUW. Digitoru ἁρμοὶ Apuleio Interprete III. Miles. init. sunt » palmul » in alternas digitorum vicissitudines connexæ. » Ver Tollius, aliusve in libri margine : » commissuras digitoru » leniter relaxans. ABR. Leguntur in Epistola Alciph inedita : τὰς τῶν ἐραστῶν χεῖρας ἐμαλάττομεν, τοὺς δα κτύλους ἐκ τῶν ἁρμῶν ἠρέμα πως χαλῶσαι. Abreschiu errat contendens ἁρμοὶ δ. idem esse quod Apuleii » pal- » mulæ » — Ἁρμοὶ sunt articuli digitorum, quibus h manui adnectuntur; et quod Alciphron dicit χαλᾷν τοὺ δακτύλους ἐκ τῶν ἁρμῶν, nihil aliud est quam digiti concrepare, Francogallorum *faire craquer les doigts* BAST. In Epist. Crit. p. 259. — Musæus 114. Ἠρέμα μὲ θλίβων ῥοδοειδέα δάκτυλα κούρης. Bastius sensum vidi utique. Ludebat procaciter puella et juvenem timidum provocabat. Cf. Abresch. ad Æschyl. t. 1, p. 250. BO.

Pag. 81. Γέγονεν) Scribendum autumo, γεγονός. PAUW.

Pag. 81. Ἐκβακχευθεῖσα) Himerius pag. 53. αὐτὸς δὲ (ὁ Ἔρως) τὰς θείας καὶ οὐρανίας ψυχὰς ἐνῳκίσατο, καὶ ταύτας ἀναβακχεύων ἐπὶ μανίαν ἐρωτικήν. ABR. Ibi Wensdorf. videndus p. 180. de tropo vocis. BO.

Pag. 81. Ἀνέκλασε — πεφίληκεν) Dicæarchus de Alexandro apud Athen. XIII. pag. 603 B. Βαγώου τοῦ εὐνούχου οὕτως αὐτόν φησιν ἡρᾶσθαι, ὡς ἐν ὄψει θεάτρου ὅλου κα-

ταφιλεῖν αὐτὸν ἀνακλάσαντα· καὶ, τῶν θεατῶν ἐπιφωνησάντων μετὰ κρότου, πάλιν ἀνακλάσας κατεφίλησεν. De vi et usu verbi ἀνακλᾷν adi Duker. ad Thucyd. VII. p. 460; Gronov. IV. Observ. 22. ABR. Adi et Wagn. ad Alciphr. I. 28. Theodoret. de Prov. II. p. 55. οἷόν τις γαῦρος ἵππος ἀγχόμενος ὑπὸ πωλοδάμνου ἀνακλᾷ τὸν αὐχένα καὶ εἰς τουπίσω χωρεῖ. Cf. supra p. 272. BO.

Pag. 81. Προσφῦσα) Luc. Alex. t. 5, p. 113. προσφὺς ὡς φιλήσων. BAST. Lucretius : » Quod petiere premunt » arcte, faciuntque dolorem Corporis, et dentes illidunt » sæpe labellis Osculaque adfigunt. MERC.

Pag. 81. Κατατέτριφέ—) Sambuc. et Mercerianæ, et codex κατέτριφέ. Pauwius, nec monito lectore, κατέτριψε : quod ob peccatum vapulavit judici inclementissimo in Vanno p. 432. Abresch. et Polyzoïs servarunt κατέτριφε, quod mutavi ex illius mente. BO. Κατέτριφε ducente ad κατατέτριφε, mihi hoc non displicet, quia valde Noster delectatur tempore hoc. Debetur autem hic locus, quod et Bergler. monuit ad Alc. I. 28. Luciano ἑταιρ. 3. ubi, ἀνακλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν οὕτω προσφυῶς, ὥστε μόλις ἀπέσπασε τὰ χείλη. Quod Nostro προσφῦσα et Luciano προσφυῶς, id Senecæ de Ira 24. » osculo adhærere. » ABR. Villois. ad Long. pag. 105. conjecit κατέθλιψε. Bene Mercerus : os contrivit. Petron. c. 91. » invado pectus amplexibus, et perfusum os la- » crymis vultu meo *contero* » : ubi vide Interpp. In loco Luciani Abreschius scripsit ἀπέσπασε : in edit. Reitz. est

30

Euthyphrone. MERC. De Tantali opibus Fisch. ad Euthyphr. 12. 30. BAST. Adde Fisch. ad Anacr. Fr. 5. Menander Fr. p. 214. ἂν συναγάγῃς τὰ Ταντάλου τάλαντ' ἐκεῖνα λεγόμενα : ubi Cler. BO.

Pag. 86. Οὐχ ἱκανὸν ταῦτα) Post θησαυρούς dixit ταῦτα. Ita Græci non semel. PAUW.

Pag. 86. Μὴ οὐχὶ) Abundat Attice. ABR.

Pag. 86. ὁρῶσαν) Codex, et Samb. et Mercer. τρῶσαν. Merceri conjecturam ὁρῶσαν receperunt Abr. et Polyz. BO. Scribe ὁρῶσαν. Sunt autem hæc fere ad verbum e Platonis Phædro [p. 240 D.], ubi de senibus amatoribus adolescentium: τῷ δὲ δὴ ἐρωμένῳ ποῖον παραμύθιον ἢ τίνας ἡδονὰς διδοὺς ποιήσει τὸν ἴσον χρόνον συνόντι μὴ οὐχὶ ἐπ' ἔσχατον ἐλθεῖν τῆς ἀηδίας, ὁρῶντι μὲν ὄψιν πρεσβυτέραν καὶ οὐκ ἐν ὥρᾳ, ἑπομένων δὲ τῶν ἄλλων ταύτῃ, ἃ καὶ λόγῳ ἐστὶν ἀκούειν οὐκ ἐπιτερπὲς, μὴ ὅτι δὴ ἔργῳ, ἀνάγκης ἀεὶ προσκειμένης μεταχειρίσασθαι. Unde vides qui rescribenda hic postrema. MERC. Recte Mercerus, ἔργοις — προσκειμένης μεταχειρίσασθαι. In edit. Sambuci est μεταχειρίζασθαι. Ἔργοις, quia λόγοις præcedit; apud Platonem est λόγῳ, ἔργῳ. PAUW. Cod. ἔργον, ut Sambucus et Mercer.: ἔργοις rescripserunt recte Abresch. et Polyz. Editiones Merceri secunda, tertia, habent μεταχειρίζεσθαι, et sic Pauwiana, consentientibus Abreschio et Polyzoe. In Platone quoque μεταχειρίζεσθαι, non μεταχειρίσασθαι, ut ex eo protulit Merc. Editionum προκειμένης mutavi Platone præeunte. Præpositiones πρὸ et πρὸς jam

non semel permutatas vidimus. Chion Ep. 1. μείζονά μοι προσθεῖναι τὰ ἆθλα: repone προθ. e cod. Mazar. A 87. Lucian. de Domo 12. Θάλατλα ἱκανὴ προσκαλέσασθαι καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπάσασθαι ἐν γαλήνῃ φανεῖσα: cod. 3010. προκαλέσ. hic non præferendum. Idem Phal. 1. 3. τὰς προσόδους — ἐπηύξησα: non bene codex idem προόδους: nam hic προσόδους recte explicat Schol. εἰσφορὰς, εἰσόδους, ἢ παρουσίας. Quod postremum nomen poterit facere ad illustrationem inscriptionis quam in Diario Eruditorum Nov. 1821. exposuit doctissime Letronnius: sacerdotes Isidis ibi queruntur de Ducibus, qui ἀναγκάζουσι ἡμᾶς, inquiunt, παρουσίας αὐτοῖς ποιεῖσθαι οὐχ ἑκόντας. Atque idem illud Luciani opusculum extr. verba hisce similia exhibet, ἄκοντος κολάζειν ἠναγκασμένου. Aliud insuper proferam e Plutarch. Alc. 37. hujus pleonasmi exemplum: ἠνάγκασε Λακεδαιμονίους διαναυμαχεῖν αὐτοῖς ἄκοντας. Nec abludit Cæsar B. G. 1. 14. » quod *eo invito* iter per Pro- » vinciam *per vim* tentassent. » BO.

Pag. 86. Λόγοις — ἔργοις) Perpetuam antithesim horum verborum et similium tractavi ad Eunap. p. 420, 424. Cf. Al. Mor. ad A. A. 7. 22; Bergl. ad Alc. 1. 9; Wyttenb. Animadv. ad Plut. p. 926; Monk. ad Alcest. 349. Ovidius Ep. 19. » Quam mihi misisti *verbis*, Leandre, salu- » tem, ut possim missam *rebus* habere, veni. » Plutarchus *Non Suav. vivi* init. δεῖ τοὺς λόγους ἕκαστον ὧν ἐλέγχει καὶ τὰ γράμματα μὴ παρέργως διελθεῖν, μηδὲ φωνὰς ἀλλαχόθεν ἄλλας ἀποσπῶντα καὶ ῥήμασιν ἄνευ γραμμάτων ἐπιθέμενον, ἀποκρούεσθαι τοὺς ἀπείρους: codex unus,

πραγμάτων, unde fieret antithesis solita, ῥήμασι, πραγμάτων, » quod specie non caret, » ait editor præstantissimus. Sed nil mutandum: ῥήμασιν et γραμμάτων pendent a præcedenti sententia, λόγους et γράμματα: vel legendum quoque fuerit λόγους — πράγματα. Ceterum non rara vocum πρᾶγμα et γράμμα permutatio: cf. not. ad Rufum post Tiberium Rhetorem p. 88; ad Planud. Met. Ov. II. p. 61. BO.

Pag. 86. Ἀκούειν οὐκ ἐπιτερπές) Egregie Sophocles Œd. C. 1301. Γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ. De senilibus morbis opusculum scripsit Trillerus senex, sed crudæ vegetæque senectutis, nec ipse patiens quæ ex libris et clinice noverat incommoda. BO.

Pag. 86. Προφάσεως) Merceri conjectura recepta merito ab Abr. et Polyzoe. Samb. et Codex, προφάσης. BO. Dorvill. in Char. pag. 196. [=p. 519.] malit ἐπὶ πάσῃ προφάσει. Et sic certe loqui amant frequentius, quod probant exempla ibi producta; verumtamen nec alterius structuræ desunt. Aristid. t. 1, p. 118. ἐπὶ παντὸς καιροῦ καὶ προφάσεως. ABR. Noster quidem pag. 45. habet ἐπὶ πάσῃ προφάσει: sed extrema hac ipsa epistola iterum, et id e Platone, ἐπὶ πάσης προφάσεως. BO.

Pag. 86. Ἥλικα γ. δὴ — ἄγουσα) Editt. δεῖ. Scripsi δὴ e mente Merceri, et Heindorfii ad Plat. Phædr. § 37. Pro ἀλγοῦσα, Merceri correctionem ἄγουσα jam receperant Abr. et Polyz. BO. Et hæc ad verbum ex Platonis Phædro [p. 240 C.]: ἥλικα γὰρ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος τέρπειν τὸν

ἥλικα· ἡ γὰρ, οἶμαι, χρόνων ἰσότης ἐπὶ ἴσας ἡδονὰς ἄγουσα δι' ὁμοιότητα φιλίαν παρέχεται. MERC. Δεῖ κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον. REISK. Jacobs. Exerc. Crit. t. 1, pag. 10. conjicit, ἧλιξ γὰρ δίκαια, παλαιὸς λόγος, τέρπειν τ. ἧ. BAST. Jacobs. ad Anal. t. 10, p. 54. hanc emendationem iterum proposuit. BO. Illud δεῖ, videtur originem traxisse e nota marginis, cui is, qui minus capiebat elegantem vocularum usum γὰρ καὶ, et quem adeo fugiebat qua ratione procederet infinitivus τέρπειν, structuræ fulciendæ ergo apposuerat. Τὸ ἑξῆς· καὶ γὰρ ὁ παλ. λόγος (nempe ἐστὶν) ἧλικα τέρπειν τὸν ἧλικα. Solent nempe Græci, non numquam figurandæ orationis gratia, inverso vocularum ordine καὶ γὰρ, vocabulum aliquod vel utrique voculæ a se invicem separatæ, vel τῷ γὰρ tantum præmittere: Thucyd. II. 64. Longus I. p. 10. Lucian. Cauc. 13. ABR. De proverbio vide pag. 404. ad Manassem; coll. Schott. ad Suidæ Prov. 7. 48. BO.

Pag. 86. ὁ παλαιὸς λόγος) Cratinus in Schol. Plat. pag. 44. ὡς ὁ παλαιὸς λόγος. BAST. Noster pag. 41. ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει ubi cf. not. p. 354. Apostolius Ad. IX. 78. locum Platonicum respiciens: ἧλιξ ἥλικα τέρπει· παλαιὸς λόγος. Dionys. Ep. 46. Adde p. 405, 8. BO.

Pag. 86. Δι' ὁμοιότατον) Malo δι' ὁμοιότητα ex Platone. Id enim signatius et syncerius. PAUW. Et ita ante Pavum Tollius in Dorvilliana Vanno p. 609. Abresch. edidit δι' ὁμοιότητα, et sic Polyzoïs. Vulgatum, quod sibi non displicere Merc. significavit, non sollicitavi. BO. Pricæus ad

Apul. M. IV [p. 225.]. Nostri locum laudat, tanquam legisset, δι' ὁμοιοτάτου. ABR. Lectio illa Pricæi lapsus esse calami videtur. BO.

Pag. 86. Ὁ μέν τις — σιμός —) Communis locus, et tractatus a multis. Sed habent omnes a Platone, e quo hæc ad verbum exscribta, Politic. V. [p. 390. Mass.]: ὁ μὲν, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις κληθεὶς ἐπαινεθήσεται ὑφ' ὑμῶν· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικόν φατε εἶναι· τὸν δὲ δὴ διὰ μέσου τούτων ἐμμετρότατα ἔχειν· μέλανας δ', ἀνδρικοὺς ἰδεῖν· λευκοὺς δὲ, θεῶν παῖδας εἶναι· μελαγχλώρους δὲ καὶ τοὔνομα οἴει τινὸς ἄλλου ποίημα ἢ ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα, ἐὰν ἐπὶ ὥρᾳ ᾖ; Καὶ ἑνὶ λόγῳ πάσας προφάσεις προφασίζεσθε, καὶ πάσας φωνὰς ἀφίετε, ὥστε μηδένα ἀποβάλλειν τῶν ἀνθούντων ἐν ὥρᾳ. Εἰ βούλει (ἔφη) ἐπ' ἐμοῦ λέγειν περὶ τῶν ἐρωτικῶν ὅτι οὕτω ποιοῦσιν, συγχωρῶ τοῦ λόγου χάριν. Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ. Τοὺς φιλοίνους οὐ τὰ αὐτὰ ταῦτα ποιοῦντας ὁρᾷς, πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπαζομένους; Vides totum locum, e quo noster exscribtus. Sed et illud Plutarchi ἐν τῷ περὶ τοῦ ἀκούειν [c. 13]: οἱ γοῦν ἐν ὥρᾳ πάντες, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, ἀμηγέπη δάκνουσι τὸν ἐρωτικὸν, καὶ λευκοὺς μὲν θεῶν παῖδας ἀνακαλῶν, μέλανας δ' ἀνδρικοὺς, καὶ τὸν γρυπὸν βασιλικὸν, καὶ τὸν σιμὸν ἐπίχαριν, τὸν δὲ ὠχρὸν ὑποκοριζόμενος μελίχρουν ἀσπάζεται καὶ ἀγαπᾷ. Δεινὸς γάρ ἐστιν ἔρως, ὥσπερ ὁ κιττὸς, αὑτὸν ἐκ πάσης ἀναδῆσαι προφάσεως. Idem libro πῶς ἄν τις διακριν. τ. κολ. τ. φίλου [pag. 46. Duthel.]: ὥς που καὶ Πλάτων φησὶ τὸν ἐραστὴν κόλακα τῶν ἐρωμένων ὄντα, τὸν

μὲν σιμὸν καλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρυπὸν βασιλικὸν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας, τὸ δὲ μελίχρουν ὅλως ἐραστοῦ προσποίημα εἶναι, ὑποκοριζομένου καὶ εὐκόλως φέροντος τὴν ὠχρότητα. Theocritus in eamdem sententiam [x. 27.]: Σύραν καλέοντί τυ πάντες, ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον. Lucretius fine libri IV. [1153.]: » Nigra μελίχρους est; immunda et » fœtida, ἄκοσμος; Cæsia, Παλλάδιον; nævosa et lignea, » δορκάς. » MERC. Cf. huc Horat. I. S. 3. » Illuc prævertamur amatorem quod amicæ Turpia decipiunt vitia, etc. » LAMB. Similis locus addi potest ex Ovid. de A. II. 194. quo nos ablegat Salmas. SCHURTZ. De hoc studio vitia et nævos emolliendi eorum quos amamus nominibus ad gratiam compositis vide Oud. ad Thom. Mag. p. 873; Massey. ad Plat. l. c.; Wyttenbach. ad Plut. Anim. t. 1, pag. 388. Plutarchus de Progr. pag. 84 E. οἱ ἐρῶντες καὶ τραυλότητας ἀσπάζονται τῶν ἐν ὥρᾳ καὶ ὠχρότητας. Molierius in Misanthropo II. 5. est huc conferendus: » La » pâle est aux jasmins en blancheur comparable, » etc. Sagius in Proditore punito I. 1: » quelle majesté! dis-je » à la géante; à la petite: Quelle gentillesse! La grosse est » une femme qui inspire du respect par sa gravité; la » maigre est tout feu, et la folle tout esprit. » Quum inspexissem Wakefieldium ad Lucretii versus, quærens an haberet aliquid illustrationis, incidi in pessimam ejus emendationem Philostrati Her. pag. 220. ubi Patroclus dicitur μέτρα ἐπαινῶν κόμης. Wakefieldius hoc ait ineptissimum esse, et reponit μέτρια ἐπανθῶν. Qui leget notata

ad Diogen. Epist. 3. p. 233. de verbo ἐπαινεῖν, controversiam, puto, Wakefieldio movebit, non Philostrato. BO.

Pag. 86. Γρυπὸν) Cf. p. 392.

Pag. 86. Τὸν δὲ διὰ μέσου) Samb. et Merc. τὸ δὲ διὰ μέσον. Pauw. proposuit τὸν, receptum ab Abreschio, qui scripsit et μέσου e Platone. Polyzoïs ipsi paruit, pareo et ego. Codex μέσου. BO.

Pag. 86. Ἐμμετρότατα) Editt. ἐμμετρότητα. Pauwius, merito, opinor, dubius de græcitate vocis ἐμμετρότης, proponebat ἐμμετρότατα, quod neminem adhuc recepisse miror. Plato Nostro præibat. Compendia desinentiarum has varietates pariunt. Sic in Planudea versione Met. II. p. 52. κουφότερον et κουφότητι permutantur. Modo ὁμοιότατον pro ὁμοιότητα eamdem potuit causam habere. BO.

Pag. 86. Λευκοὺς δὲ θ. παῖδας) Charito latius II. 1. θεῶν παῖδές εἰσιν οἱ καλοί: ubi Dorv. BO.

Pag. 86. Μελιχρόντους) In Platone μελαγχλώρους, falso. Malim, quod in Plutarcho, μελίχρους. Mansit in Lucretio; et credunt docti fuisse idem in Theocrito. Habes et in Phædro Platonis. Quod sequitur in Platone sententia hæc est, nomen hoc a nullo alio fictum quam ab amante, imminuente verbis pallorem, quem jam ipsi persuaserat adfectus esse leviorem. At hic paullo aliter, ut solet, quamvis mutatis superioribus, retinere verba ex auctoribus minus consequentia. Legendum tamen τινὸς ἄλλου, ut in Platone. *Melichrous* nomen credis a quovis alio fictum potius quam

ab amore tuo? Ποίημα, quod hic et in Platone, idem est eum eo quod in Plutarcho, προσποίημα. MERC. Bœckh. conferendus ad Min. p. 140. legit μελίχρωτας. BO.

Pag. 86. Οἴει τοὔνομα τίνος ἄλλου —) Editiones, ante Abr. et Polyz., οἴει τοὔνομά τινος, ἀλλ' οὐ. Pauw. proposuit, οἴει τοὔνομα, τινὸς ἄλλου—προσῇ; Abresch. scripsit, τοὔνομά τινος ἄλλου — προσῇ. Vir doctus apud Abresch. suadebat legere, τινος, ἀλλ' οὐ ποίημα εἶναι τοῦ ἐνόντος. — Recipiendum fuit omnino ἄλλου, quod et habet codex. Cum Pauwio interrogationem inesse sententiæ putavi, eamque post προσῇ et in τίνος posui; sed post προσῇ fuit ab operis omissa. BO.

Pag. 86. Ἑνὶ λόγῳ) Vide Piers. Veris. p. 181. BAST.

Pag. 89. Πασ. φων. ἀναφθ.) Cf. Wyttenb. ad Eunap. p. 198. BO.

Pag. 89. Διὰ φιλεραστείας) Hactenus edebatur διαφιλεραστεῖς. Quod dedi est Merceri correctio. ABR.

Pag. 89. Ἀποβάλλειν) Polyz. ἀποχαλεῖν : mendo typico. BO.

Pag. 89. Ἀνθούντων ἐν ὥρᾳ) Ut ἀνθούντων τὸ καλὸν, ap. Auctorem de Amor. [Lucianum] c. 3. Olympiod. ap. Phot. p. 196. γυνὴ ἀνθοῦσα τὴν ὥραν. ABR.

Pag. 89. Θεωρήσαιμεν) Samb. θεωρῆσαι μέν. Mercerus correxit BO. Mercerus, *cernere habemus*. Fors tamen optandi notio convenientior, ubi meretriculæ sunt φιλο-

articulum quo caret codex. BO. Plato Alcib. I. t. 5, p. κατὰ μνήμην ἐμήν. BAST.

Pag. 90. Ἐκβέβηκε τῆς σκ.) Articulum addidi e codi BO. An nunquam *exivit* e scena? Sed, inquies, *excidit* ubi ita locuti Græci? Scribendum ἐκβέβηκε, PAUW. S *ejiciendi*, sive *explodendi*, aut *excidendi* significatio conveniret, tuerer ἐκβέβηκε, idem quippe dicturum quod ἐκβέβληται, quo, si quid innovari necesse foret, qui mihi propius quidquam ad lectionis editæ literas, quod sana rationi conveniret, excogitaverit, eum ego præstitisse fateri cogar quod fieri posse negaverim. Sed *explodendi* notio non quadrat ideo, quia eodem spiritu auctor addit, κἀκ τῆς τέχνης κοσμηθεῖσα τὴν ὄψιν ἐδόκει βελτίων. Quæ vereor ne indicium præbeant unius alteriusque vocis inter σκηνῆς et κἀκ omissæ; has fuisse suspicor, μὴ ἐπαινουμένη. ABR. Hæc crisis non displicet omnino; scriptum tamen fuisse puto ἐκβέβληται vel ἐξεβλήθη, illud potius. BO.

Pag. 90. Οἷα φιλεῖ) Sic et II. 19. Et II. 1. φιλεῖ pro *solet*: Ἔρως ἀντιστρατεύειν τοῖς ὑπερηφανοῦσι φιλεῖ. Ita Latini suo *amat* utuntur: cf. Index Apul. Elmenh. in *Amat*, et Juret. ad Symm. III. 21. Joseph. A. J. 1. p. 2, 5. ὅπερ φιλεῖ τοῖς μεγάλων ἅπτεσθαι διανοουμένοις: ubi qui legere vult φιλ. συμβαίνειν, Arcerius ad Ælian. Tact. p. 192. ludit operam. Exempla passim. Stobæus S. 76. p. 462. ὁποῖα δὴ πολλὰ φιλεῖ γενέσθαι περὶ τοὺς πολλοὺς καὶ ἰδιωτικώτερον ἡγμένους: quæ non adduxi ob illud φιλεῖ, sed propter ἡγμένους, unde ad Musonii locum ducor

, ni fallor, a Wyttenbachio tentatum. Notum est ἄγειν, ...νος, in sensu *educandi*, *educati*, passim sumi, et le...res, qui illustratione hujus verbi carebunt, eam petere ...sunt ex Wyttenbachio Philom. II. p. 18; et notatis ad ...r. Procl. p. 20, 31, et ad Eunap. p. 157. Participium ...tem illud reponi jubet Wyttenbachius ibid. in Musonio ...o ἠγωνισμένος, citra necessitatem. En Musonii ipsa ...rba: τὸν δὲ αὖ (νεανίαν) λακωνικῶς πως ἠγωνισμένον ...ὶ τρυφᾷν οὐκ εἰθισμένον. Quum Musonius nonnulla ha...eat sibi peculiaria et apud Suidam ἀγώνισμα vertatur ...πουδὴ, ἐπιμέλεια, puto ἠγωνισμένον dici juvenem cujus ...nstituendi cura laconico more a parentibus et magistris ...umta fuit diligenter. BO.

Pag. 90. Θερμοτ.) Philostr. H. pag. 42. οἱ θερμοὶ τῶν νυμφίων: V. S. I. 8, 1. θερμὸς οὕτω τις ἦν τὰ ἐρώτικα: V. A. I. 34. p. 42. BO.

Pag. 90. Καὶ πλείους) Conjunctiva, quæ est in Sambuciana, excidit e Mercerianis et Pauwiana. BO.

Pag. 90. Χαριζομένους) Conjectura Merceri, pro Samb. χαριζομένου, recepta ab Abr. et Polyz. BO.

Pag. 90. Πολύτιμον) Hæc et quæ sequuntur descripta esse ex Hippocr. De nat. pueri p. 236. jam monuit Dorv. [ex Tollio] Vann. p. 613. Adde de Genit. p. 233. ABR.

Pag. 90. Ἐφοίτα) Φοιτᾷν adhibuit, ut alii, in primis Herodot. Vide Gronov. ad II. 115. Lucianus D. Mar. 13. 1. ABR.

διαπράξεσθαι. Forte Samb. correxit, quum *facienda* non *facta*, juberetur; sed sic passim aoristo usi sunt, quum omnino futurum exspectaretur, in ipsis etiam sperandi et optandi verbis. Hippocr. l. c. καὶ ἐγὼ ἀκούσας ἐκελευσάμην πρὸς τὴν γῆν πηδῆσαι. Plat. Alc. 1. 5. ἐλπίδας ἔχεις ἐνδείξασθαι, et statim, ἐλπίζω μέγιστον δυνήσεσθαι. Lucian. de Cycn. 1. ἤλπιζον — ὑποδέξεσθαι: codd. Regii 2600, 3010, ὑποδέξασθαι, æque bene. In Callim. Dian. 222. varietas ἔολπα μωμήσασθαι non est edito futuro pejor. Hierocles Fac. 4. ἐλπίζω κἀμὲ νοσῆσαι: et 1. ὤμοσεν μὴ ἅψασθαι ὕδατος, quod nuperrime mutatum fuit in ἅψεσθαι, an recte nescio. Lys. t. 5, pag. 454. οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι ταῦτα γενέσθαι: ubi Markl., repudiata Stephani conjectura ἐπιτρέψειν, ipse ἂν inserere jubet; quod remedium et Maximo Tyr. 26. 2. sic edito, οἶμαι καὶ εὔξασθαί τινα, vult adhiberi; sed utrobique, puto, frustra. Vide hac de re Bæhr. in Creuzer. Melet. part. 3. pag. 11; et Schweb. ad Onos. p. 53, 57. BO.

Pag. 90. Τῆς προσδοχωμένης ἐλπίδος) » A certo metu » liberavi. » Ἐλπὶς pro metu sumitur plus semel. Mercerus non bene. PAUW. Ἐλπίζω et ἐλπὶς voces sunt mediæ potestatis, quarum malam partem illustravi ad Eunap. p. 309, 587. Atqui *sperare*, *spes* eamdem habent proprietatem; Mercerus igitur immerito fuit reprehensus. Adde Markl. ad Iph. A. 786; Reitz. ad Luc. Tyrann. 3; Dausq. ad Basil. Seleuc. Oratt. 5 et 15. BO.

Pag. 90. Γενεθλίοις θεοῖς) Intellige qui ap. Athenienses

τριτοπάτορες dicuntur dii, quibus prolis gratia preces et sacra fiebant. Vid. Etym. sub Τριτοπάτορες. LAMB.

Pag. 90. Συνείληφεν) Hunc sensum illustravi ad Epim. Herod. p. 64. Adde Pric. ad Lucæ 1. 24. συνέλαβεν Ἐλισάβετ: Rigalt. ad Phædr. I. F. 18. Severus in Catena ap. Wolf. Anecd. Gr. t. 4, p. 57. ἥτις διὰ τῆς ἀτοπωτάτης ὀρέξεως οἱονεὶ συλλαμβάνουσα καὶ κύουσα τὴν πρᾶξιν τῆς ἁμαρτίας ἀποτίκτει. BO.

Pag. 90. Εἰλειθυίας ἐφιστ.) *Lucina*. Vid. Eustath. in Il. λ'. de etymo vocis. LAMB. Vid. not. ad Epim. Herod. p. 300. BO.

Pag .90. Ἀστεῖον) *venustum*, recte Mercerus. De Mose Philo p. 469 C. ὁ παῖς εὐθὺς ὄψιν ἐνέφηνεν ἀστειοτέραν ἢ κατ' ἰδιώτην. Junge Act. 7. 20. ibi Elsner. et H. Steph. Thes. Adde Schol. Aristid. t. 3, p. 4. ABR.

Pag. 93. Φύσαντι — ἐξεικονισμένον) Aristoph. Thesm. 521. σοὶ γέγονεν αὔτ' ἔκμαγμα σόν: ubi vid. schol. Quintil. D. 17. 3. et in Exc. p. 405. Athen. v. p. 190 E. πάνυ γὰρ αἱ γυναῖκες, διὰ τὸ παρατηρεῖσθαι τὴν ἀλλήλων σωφροσύνην, δειναὶ τὰς ὁμοιότητας τῶν παίδων πρὸς τοὺς γονέας ἐλέγξαι. ABR. Catullus [61. 221. ubi Dœring.]: » Sit suo similis patri Manlio. » Adde Barth. ad Claud. II. 148. de Laud. Stil. SCHURTZ. Lucian. t. 8, p. 267. [D. Mer. 14.] γένοιτο ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρί. De liberorum similitudine cum patre, indicio maternæ castitatis, cf. Jacobs ad Anal. t. 6, p. 417; Rigalt. ad Artem. p. 44.

BAST. Libanius Ep. 242. εὔχομαι... γυναῖκας τίκτειν ὅμοια γονεῦσιν : ubi Wolf. Cf. Bosscha ad Secund. t. 2, p. 10. Noster II. 6. cum imprecatione infausta : γένοιτο παιδίον ὑμῖν ὅμοιον τῷ πατρὶ, quæ e Lucianeis modo adpositis sumta fuisse vides. Æschines Ctes. p. 195 T. ἐπεύχεται αὐτοῖς μήτε γῆν καρποὺς φέρειν, μήτε γυναῖκας τέκνα τίκτειν γονεῦσιν ἐοικότα, ἀλλὰ τέρατα. Quæ revocant in mentem Œdipi T. diras, 269 : Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν, εὔχομαι θεοὺς Μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινὰ, Μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας : ubi Brunckianam interpretationem probo per zeugma, repudiata omnino, quæ nuper recepta fuit, conjecturali lectione γῆς, et γυναικῶν παῖδας intelligo de liberis mulierum veris, qui vere possint dici e mulieribus nati, qui facie honestentur humana, qui non sint τέρατα. BO.

Pag. 93. Ἕρμαιον αὐτῇ καὶ εὐτύχημα) Expressum ex Plat. Sy. 33. ἕρμαιον ἡγησάμην εἶναι καὶ εὐτύχημα ἐμὸν θαυμαστόν. Heliod. 8. p. 382. ἕρμαιον ποιεῖσθαι : et sæpe alias. Lucian. Hermot. t. 4, p. 70. ἕρμαιον ποιήσεταί σε. Philostr. V. A. 3. 28. ὁ δὲ ἕρμαιόν γε ἐποιήσατο τὸν λόγον. BAST. Ἕρμαιον, lucrum et quidvis aliud præter spem inventum et oblatum εὐτύχημα. Lucian. D. Amat. [VII.] ὅλως ἕρμαιόν τι ἡμῖν καὶ μέγα ὄφελος συμπέπτωκεν οὗτος. LAMB. Quid sit ἕρμαιον explicant Schol. Luciani Somn. 9. et Herm. 52; Grammaticus apud Herm. Gr. Gr. p. 342; Barth. ad Æn. Gaz. p. 87, 116; Battier. in Bibl. Brem. 6. p. 84; Timæus Lex. cum nota Ruhnkenii, qui Platonis verba e Symp. jam cum Aristæneteis comparaverat. Lo-

ratio est proverbialis, teste Alciphr. III. 29. ἑρμαίῳ σοι χρῶμαι, τὸ τοῦ λόγου: ubi interpp. Cf. et not. ad Philostr. Her. p. 654. In Nostri loco αὐτῇ scripsi pro vulgato αὐτῆς. In Alciphr. II. 3, 82. pro ἐγὼ γὰρ αὐτῆς εἰμὶ πάντα, omnino velim cum Bergl. αὐτῇ rescribi. Notum quam sæpe ι et ς finale varientur. Attamen nunc αὐτῇ, etsi vero simillimum sit, nollem scripsisse, et reponat lector, rogo, αὐτῆς. Luc. Dem. 63. παριόντα αἱ ἀρτοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτὰς, ἑκάστη ἀξιοῦσα παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν ἑαυτῆς ἡ δεδωκυῖα ᾤετο. Non tamen credendum est ἑαυτῆς omnino firmare Aristæneteum αὐτῆς: scripsisse puto Lucianum ἑαυτῆς, qui concursum, ἑαυτῇ ἡ, vitaret. Ceterum peccatum, si admisi, redimam Luciano correcto, ubi αὐτὰς et αὐτῆς reponendum, et, quod utilius, e cod. 3010, τῶν ἄρτων. Cf. Addenda. BO.

Pag. 93. Εὐτυχίδην) Sambuc. Εὐτυχήδην. Correxerat Mercerus. ABR. Eutychides in Anal. Gr. Ep. inc. 721. BAST. Cod. Εὐτυχίδην. Nogaretus, gallicus interpres, idemque pessimus, hunc puerulum vocat *Felicem*, eadem dialecti proprietate, qua, in lyrico dramate quodam, filius samii civis et filiæ Polycratis *Prosper* dicitur. BO.

Pag. 93. Ὑπερηγάπα) Ὑπεραγαπᾷ conjicit Reisk., quamquam esse addit Aristænetum in usu temporum admodum licentiosum ac sæpe solœcum. ABR. Cf. p. 476.

Pag. 93. Ὡς υἱὸν—ἐμφερὲς—πατρί) Apul. Apol. p. 97. » equidem scio et filiorum chariores esse qui similes vi» dentur. » ABR. Mater ad filium apud Apul. Met. x.

p. 211, 26. » illius enim (patris) recognoscens imagin[em] » in tua facie, merito te diligo : » ubi Pric. Choricius i[n] Villois. Diatr. p. 53. ἦν οὖν οὐκ ἀπεικότως περιπόθητο[ν] αὐτῷ τὸ παιδίον, ὡς ἄῤῥεν, ὡς μόνον, — ὡς τὴν πατρῴα[ν] κεκτημένος ἰδέαν· φιλεῖ δὲ ἄρα καὶ τοῦτο τῶν γονέων ἐμ-θίζειν τὴν εὔνοιαν. Verba ὡς υἱὸν omisit Pauwius. BO.

Pag. 93. Ῥοπὴν εὐνοίας) Glossa codicis : κλῆσιν, νεῦμα φιλίας. Lege, ut est ap. Hesych., κλίσιν. BO.

Pag. 93. Εὐτυχοῦντας) Margo libri Dorvilliani Crit. Vann. p. 609. εὐτυχοῦσι [quod et Pauw. fere proponebat, qui et οὐ τυχόντας conjecit]. Ordo grammaticus : εὑρ. γὰρ τοὺς εὐειδ. τῶν παίδ. εὐτυχοῦντας ῥοπ. τινὰ εὐν. παρὰ τοῖς γεγ. Noto græcismo dictum pro εὑρήσεις εὐτυχεῖν, i. e. κτᾶσθαι : ut epist. II. ἡ τὸν νέον εὐτυχοῦσα ἐραστήν : ep. 18. ἔρωτα φιλόκαλον εὐτυχοῦσα. Junge 26 extr. II. 8. 15. 21. Nihil mutandum vidit quoque Wesseling. apud Dorvill. Char. p. 558 [=p. 541.]. ABR. Cf. p. 246, 395. Alc. II. 3, 100. Φιλήμων δὲ εὐτυχείτω τἀμὰ ἀγαθά : cod. Reg. 2832. καὶ τἀμὰ, non inutiliter, quod legenti Epistolam patebit. BO.

Pag. 93. Αἰσχρᾶς α. ἀπέστ. ἐργασίας) Demosth. Cor. p. 160. ἀνέστησεν αὐτὴν ἀπὸ ταύτης τῆς καλῆς ἐργασίας. Philo de Merc. Mer. pr. τῶν ἑταιρῶν τὴν ἐργασίαν κατέλυσε πολλάκις γῆρας. Ut hic ἀποστῆσαι, sic Socrat. H. Eccl. III. 9. πολλοὺς τῆς ἐκκλησίας ἀπέστησε : VI. 9. Procop. H. A. 9. 13. ABR. Sæpissime ἐργασία dicitur de opere illo et quæstu meretricio. Apollonius Procem. in

Eschin. de oratoris matre: φασὶ τὴν πρώτην ἡλικίαν ἠταιρηκέναι... ἔπειτα ὕστερον ἀναστᾶσαν ἀπὸ τῆς ἐργασίας ταύτης, ἐπὶ τὸ τελεῖν καὶ καθαίρειν τοὺς βουλομένους ἀποκλῖναι. Æschines Tim. de cinædo publicæ libidini inserviente p. 38. Tayl. τὴν προαίρεσιν τῆς ἐργασίας τοῦ ἀνθρώπου συνειδότες: quem cf. p. 54, 56. Zosim. II. 38. πατέρες ἐπὶ πορνείου θυγατέρας ἐστήσαντο, ἐκ τῆς τούτων ἐργασίας ἀργύριον τοῖς τοῦ χρυσαργύρου πράκτορσιν εἰσενεγκεῖν ἐπειγόμενοι. Synes. Ep. 3. p. 159 B. de meretrice: προὔστη τῆς τέχνης, ἧς ἐπειδὴ τὴν ἐργασίαν ὑπὸ χαλαρᾷ ῥυτίδι κατέλυσε: ubi Schol. χαλαρᾷ ῥυτ.) κεχαλασμένῃ, ἤτοι σαρκὶ κεχαλασμένῃ τῷ χρόνῳ· ὑπὸ βαθεῖ γήρᾳ. — ἐργασίαν) προστασίαν. Dioscorides in Anal. Gr. Paralip. 142. ποῦ δὲ τὰ μητρὸς Αἴσχεα, πάνδημοί τ' ἐργασίαι τέγεος; Liban. t. 2, p. 346, 8. Et sic ἐργάζεσθαι. Plutarch. Timol. 14. τοῖς ἀφ' ὥρας ἐργαζομένοις γυναίοις. Cf. Liebel. ad Archil. p. 243; Boden. ad Achill. Tat. I. 9; Wagn. ad Alciphr. Fragm. 5; Meibom. ad Jusjur. Hippocr. p. 173. BO.

Pag. 93. Ἐπ' ἀρότῳ) Cod. et editt. ante Abresch., ἐπ' ἀρότρῳ. Correxerat id et locutionem plene illustraverat Hemsterh. ad hæc Luc. Tim. 17. ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων: ubi Schol. recte, ἐπὶ σπορᾷ. Charit. III. 2. ἕξω σε γαμετὴν παίδων ἐπ' ἀρότῳ κατὰ νόμους Ἑλληνικούς: ubi Dorvill. p. 345. Plutarch. Præc. Conj. ἱερώτατός ἐστιν ὁ γαμήλιος σπόρος καὶ ἄροτος ἐπὶ παίδων τεκνώσει. Œdipus T. eadem metaphora 1471. Πατὴρ ἐφάνθην ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην: 1483.

τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν. Verba agriculturæ ad generationem puerorum translata illustrant Barnes. ad Iphigen. T. 5; Schelhorn. in Bibl. Brem. 5. p. 949. BO. Errorem sustulerat Tollius, et Hemsterh. Vide [omnino] Crit. Vann. pag. 609. ABR. Polyz. mutat ἀρότῳ in ἔρωτι. Fugit eum igitur formula, quæ ad usitatissimas pertinet, et quam explicare inutile foret post doctam observationem Hemsterhusii. Laudo tantummodo locum Menandri Fragm. p. 268. ubi eadem formula paululum variata occurrit: παίδων σπόρῳ τῶν γνησίων Δίδωμί σοιγε τὴν ἐμαυτοῦ θυγατέρα. BAST. in Epist. pag. 253. Solennis formula legitimi conjugii liberum quæsendum gratia. MERC. Prorsus hæc conveniunt cum solenni illa Romanorum formula in nuptialibus tabulis legitimi conjugii »liberorum procrean» dorum gratia uxorem ducere;» vel, juxta Ennium [in Cresphonte], »liberum quæsendum causa uxorem ducere.» Plura collegit Briss. de Form. VI. [c. 122.]. LAMB. quem vide et in Lucubr. Gellian. ad IV. 3. In editione quidem Gellii a Gronovio curata, cujus et cf. notam, locus Aristæneti a Lambecio prolatus exhibet ἐπ' ἀρότῳ: sed emendatiuncula Gronovio debetur. Nam ipsa Lucubrationum editio p. 97. exhibet ἐπ' ἀρότρῳ. BO.

Pag. 93. Ἀπέστησεν—τὴν ἐρ. ἠγάγετο γαμετήν) Prosper Aquit. de Prom. et Præd. II. 15. »jubetur Osee propheta » mulierem accipere fornicariam, atque ex ea procreare » filios, ut sit jam uxor quæ paulo ante fuerat meretrix, » habeatque filios, quæ studebat filios non habere, nec » jam libidini, sed suscipiendæ serviat proli.» Addidi τὴν,

quod male, ni fallor, aberat. Sic p. 2. τὴν ἐμὴν ἐρωμένην : pp. 13, 102, 122. τῆς ἐρωμένης : p. 106. τὴν ἐρωμένην. Sic p. 2. τὴν ποθουμένην : p. 14, 62. τῆς ποθουμένης : p. 34, 106, 189. τῇ ποθουμένῃ. Sic p. 38, 53, 105. τοῦ ποθουμένου : p. 109. τῷ ποθουμένῳ. BO.

Pag. 93. Τῆς σχέσεως) Subaudiendum ἕνεκα : » propter » habitudinem pueri similem. » PAUW. Forsan σχέσις intelligendum de amore. Sæpe eo sensu legitur in Niceta Eugeniano et Theod. Prodromo. Prodromus Rhod. II. p. 54. Σχέσις δὲ σεμνὴ καὶ πόθος πάθους δίχα : quod Nicetas V. 166. expressit pariliter : Ἔρως ὁ σώφρων, ἡ φιλάλληλος σχέσις. Prodromus iterum p. 69. Εἴθε προήχθη, τὴν ἐμὴν σχοῦσα σχέσιν (me amans, nempe), Λόγον παρασχεῖν καὶ λαβεῖν ἄλλον λόγον! Et pag. 77. Ἀπαξιοῖς δὲ τὴν σχέσιν καὶ τὸν πόθον, Μισεῖς δὲ πᾶσαν ἀῤῥένων ὁμιλίαν : p. 81. Εἶπον τὸ θερμὸν τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης, Καὶ τὴν ἐνοῦσαν ἐξεγύμνωσα σχέσιν : p. 82. Πρὸς ταῦτα δακρύσασα μητρῴα σχέσις. Nicetas Eugen. III. 11. Ἐγὼ γὰρ οὐ πῦρ, οὐ θάλασσαν, οὐ ξίφος, Πρὸς τὴν Κλεάνδρου δειλιάσαιμι σχέσιν. IV. 140. de ferro et magnete : Ἐμοὶ δοκεῖ φίλημα τούτων τῶν δύο, Ἐρωμένης, ἐρῶντος· ὢ ξένη σχέσις! Cf. VIII. 262. Epiphanius Quæst. ad Antioch. t. 2. pag. 285. Commel. junxit τὴν σχέσιν καὶ τὴν ἀγάπην. Cf. Firm. Epist. 35. Hæc notio vocis σχέσις non male hic adhibeatur. Et genitivi ratio elliptica gallicos lectores non morabitur, qui sic loqui possunt : » son amour pour sa femme » s'augmente *de* celui qu'il a pour son fils. » BO.

Pag. 93. Ἐκ περιχαρείας) Jam supra pag. 78. in titulo. BO.

Pag. 93. Τεκούσης ἀπήνθησεν) Editt., ante Abresch. et Polyz., ἀπῄθησεν. Mercerus conjecit ἀπήντησεν, quod confutat Pauwius, ipse proponens τεκούσῃ ἀπήνθησεν: et Huetius, ἀπήνθησεν. Codex quoque, Mercerus etiam, ἀπήνθησεν. BO. Ita correxere duo viri d. ap. Dorv. Vann. p. 610, addita versione, *defloruit.* Nec aliter, opinor, Mercerus voluit. Præfert Reisk. Pauwii emendationem, vel legit οὐδὲν οὐ τεκούσης, » non defloruit ab ea pulchri» tudine quæ feminæ adest nondum matri factæ. ABR. Adrianus Rh. in Allat, Exc. pag. 247. τὸ βλέμμα δὲ οὐκ ἀπήνθησεν οὐδὲ λυπούμενον. BAST. Forte, ἐπήνθησει. Alioquin Merceri ἀπήντησεν magis placet, *obtigit.* WYTT. Infelix conatus: οὐδὲ, τεκούσης ἐκείνης, ἀπήνθησεν, » nec » defloruit quidem, quum pepererit. » BO.

Pag. 93. Περιβαλομένη) Conjectura Pauwii et viri d. ap. Dorvill. Vann. p. 610. pro edito περιλαβομένη. Abresch. servavit περιλαβ. Polyzoïs περιβαλομ. Ep. 21. προσαγκαλίζου περιβεβληκυῖάν με τὴν ἐσθῆτα. Passim tempora verborum βάλλω et λαμβάνω permutantur: cf. ad Planud. Met. IV. p. 164. et supra p. 368. BO.

Pag. 93. Τοῦτο γὰρ μετακεκλ. ἑαυτήν) Lucian. Timon. t. 1, p. 71. καὶ εἴ τι σε ἄλλο καλοῦσιν: t. 4, p. 68. Hermot. ἄλλο-τι τοιοῦτον ἐπικληθείς. Locella ad Xen. Eph. p. 270. BAST.

Pag. 93. Μετακέκληκεν) Nominis mutandi caussæ di-

versæ; præcipua, ubi tollenda ex animis hominum opinio abjectionis ac vilitatis, cui rei nominis mutationem apud plebem multum valere quotidianis exemplis videmus. Persis id moris fuisse Ctesias tradit, quum ad regnum venirent; sed enimvero his tantum, qui educati a juventute alia spe quam ut essent reges; ut Codomanus, qui, Ocho mortuo, Darius dictus, adsumto nomine regio, ut deleret opinionem injuste occupati regni. Caussa eadem cur relatis in deos mutetur nomen, quia priori nomine vix est quin habeantur semper pro mortalibus, ut Matuta, Palæmon, Quirinus. Eadem ratio hic valuit. Cognita mulier priori nomine pro scenica aut meretrice, ubi nubsit primario viro, mutat nomen ut alia esse credatur. In adoptionibus idem fuit, ubi adoptatus plebeius in majorem familiam et nomen clarius. Cicero lib. II. de Leg. »quasi in familiam » patriciam venerit, amittit nomen obscurius.» Itaque Clodius patricius adoptatus a Fonteio plebeio non mutat nomen. Idem, ubi mutata civitas: ut L. Tarquinius Priscus ex Lucumone, Cælius ex Cæle Vivenna, Appius Claudius ex Atta Cluso. Artemidorus [I. 35.]: καὶ ὢν Ἕλλην ἔτυχε τῆς Ῥωμαίων πολιτείας, καὶ οὕτως ἀφηρέθη τοῦ προτέρου ὀνόματός τε καὶ ἀξιώματος. Ita Cn. Pompeium Philonem habes apud Ciceronem Verrina VI, et Cn. Sulpitium Olympum Verrina III, qui a Cn. Pompeio et Cn. Sulpitio adepti jus civitatis. Sicuti et servi manumissi adsumsere nomen dominorum, ut agnoscerentur liberi. Unde nota, liberorum nomen et cognomen habere, in l. *quum precum. C. de liber. caussa*; et tria habere nomina,

in Horatio [II. S. 5. 32.], et Artemidoro V. LXXXI [... cf. Reiff.]. Nam certe servis unum nomen; et recte Pom-lius Rufus liber, in Hadriani rescribto, Institutionib... *de eo cui liber. cau. bona addic.* quia duo nomina habe... Neque obstant qui a maximo jurisconsultorum anquisit... contra: nam et in l. XXIII. *de manumiss.* dictus Gai... Seius, quia tum habebatur pro libero; et inscribtio qua... adfert, in urbis Romæ epigrammatis exstat integrior: ... RHENIUS. LIBER. XYSTUS. TI. CÆSARIS. SERVUS. Se... hæc extra rem nostram. Hoc addo mutationem simillimam... esse in Luciani Somnio, ubi Simon paupertinus vir, ubi... hereditate apta fit dives, Simonidem se vocari jubet. Pon-tificum Romanorum nominis mutatio ab alia caussa, quam... veteres memoriæ notant. MERC. Eadem ratio valet hodie... apud nos in Judæorum conversione. LAMB. Cf. p. 490...

Pag. 93. Συνηδόμην) Aliud hic agebat interpres, ver-tens, ceu scriptum esset συνῄδειν, cum reddi debuisset, » gratulabar ei fortunas, » aut simili modo. ABR.

Pag. 93. Πεφίληκα, θερμῶς μὲν, ὡς καλ.) Idem in his color qui Ep. 10. ὀφθαλμοὶ, φαιδροὶ μὲν ὡς καλοῦ, φοβεροὶ δὲ ὡς σώφρονος. Tum θερμῶς φιλεῖν, ut καταφιλεῖν θερ-μότερον in Alciphr. II. 4. ubi Bergl. ABR.

Pag. 93. Ἁπαλόν) Ἁπαλῶς. REISK.

Pag. 93. Νὴ τὼ θεώ) Editum νὴ τῶν θεῶν sic correxit Abresch. quem Polyz. sequitur. Codex, νὴ τῶ θεῶ, cum accentu gravi a secunda manu, si quid bene video. Nam libellus varietatum ab hoc loco ad finem usque est a Bastio

manu properante ac negligentissime descriptus. Vide not. ad Ep. 27. p. 121. BO.

Pag. 93. Ἀθρόως) Edebatur ἀτρόως, quod correxit Merc. ABR. Cod. ἀθρόως. BO.

Pag. 94. Ἀφελῶς πεπλ.) Glossa codicis, ὁλοκλήρως. BO. Hippocr. Epist. p. 10. Cujac. γυναῖκα — ἀφελῶς πεπλοκισμένην. A πλοκίζω (idem quod πλέκω) quod lexicis ignotum est. Ita recentiores a ψέγω faciunt ψογίζω, quod in primis frequentat Epiphanius: vide t. 1, p. 661. 664. et sexcenties alibi. BAST.

Pag. 94. Ἠρεμαίᾳ φωνῇ) Supra p. 455. — Choricius in Villois. Diatr. p. 22, 4. λέγεται τοίνυν κόρην μὲν οὖσαν — μάλα κοσμίως βιῶναι, βραχέα τε φθεγγομένην, καὶ ταῦτα, βλέπουσαν κάτω καὶ μετὰ φωνῆς ἠρεμαίας, ἐρυθήματος αὐλῇ τῶν ῥημάτων προηγουμένου. BO. Obversabatur forte Xen. Cyr. I. 4. 4. λόγοις βραχυτέροις ἐχρῆτο καὶ φωνῇ ἡσυχαιτέρᾳ. Symp. 8. 3. σπουδαῖαι μὲν αὐτοῦ αἱ ὀφρύες, ἀτρεμὲς δὲ τὸ ὄμμα, μέτριοι δὲ οἱ λόγοι, πραεῖα δὲ ἡ φωνή. WYTT.

Pag. 94. Ἀμφιδέας) Samb. et cod. ἀμφιδέτας. Correctio, a Mercero proposita, fuit recepta ab Abresch. et Polyzoe. Nihil est dubii. Vide not. ad Hesych. Ἀμφιδέες. De armillis et periscelidibus vide ad Nicetam Eugen. I. 155, 156. ubi Merceri versionem *femoralia* tetigi. BO.

Pag. 94. Ἐλευθερίᾳ) Vertit Mercerus ceu legisset ἐλευθέρᾳ. ABR. Et sic velim scripsisset auctor. Dion Chrys.

Or. 61. p. 314. οὐδὲ γὰρ τὸν τυχόντα ἐραστὴν ἅπαξ γενόμενον ἡδὺ ἀπολιπεῖν ταῖς ἐλευθερίαις : cod. Reg. 2958 ἐλευθέραις, quod malim. Æschines Ep. 12. οὐ τετραγωνιστεῖν μαθὼν, ἀλλὰ καὶ γράφειν ἐλευθερίως : cod. Maz. A. 87. ἐλευθέρως, quod non malim. Plut. Alc. 2. τὸ δ' αὐλεῖν ἔφευγεν, ὡς ἀγεννὲς καὶ ἀνελεύθερον· πλήκτρου μὲν γὰρ καὶ λύρας χρῆσιν οὐδὲν οὔτε σχήματος, οὔτε μορφῆς ἐλευθέρῳ (bene) πρεπούσης διαφθείρειν.... ὅθεν ἐξέπεσε κομιδῆ τῶν ἐλευθέρων (hic f. ἐλευθερίων) διατριβῶν.... ὁ αὐλός. BO.

Pag. 94. Φασιν) Samb. et cod. φασαν. BO. Lege φασίν : nam hoc ex auditione loquitur. MERC.

Pag. 94. Νεύειν τε κάτω) Nota hic referri inter argumenta castitatis et modestiæ. Simili sensu ap. Plutarch. de Educ. pueri jubentur κεκυφότες ἐν ταῖς ὁδοῖς περιπατεῖν. Contrarium στρέφεσθαι 1. Ep. 4. LAMB. Dion Chrys. Or. 5. p. 191. κάτω πολλάκις βλέποντα, μιμούμενα γυναῖκα κοσμίαν : cf. p. 455. et ad Nicetam p. 91. BO.

Pag. 94. Τεταγμένα βαδίζ.) i. e. modeste. Sic Aristides de Periclis laudibus dicens : οὕτω δὲ εἶναι σώφρων ὥστε καὶ βαδίζειν τεταγμένα. Aristophan. Nub. de ἀρχαίᾳ παιδείᾳ· τὸ βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως. LAMB. Lucian. Tim. 54. οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. Xen. Ages. p. 64. Hutch. Philo p. 667 F. Libanius Or. XI. p. 362. φωνῆς τόνος οὐ παρειμένος πρὸς ἀηδίαν, βάδισμα δὲ εὐσχῆμον, ἀμπεχόνη δὲ οὐκ ἐρραθυμημένη. Cf. Cas. in Athen. I. c. 18;

Iun. de Pict. III. 10. n. 39, 40; Pric. ad Apul. Mil. p. 71; Barth. ad Stat. II. Th. 232. ABR. Philo de Merc. Meretr. p. 863 A. in descriptione Virtutis personatæ: ἐπιφαίνεται ἐλευθέρας καὶ ἀστῆς προσφερομένη πάντα, σταθερὸν βάδισμα, ἠρεμαιοτάτην ὄψιν.... σχέσιν ἄπλαστον, οὐ σεσοβημένην κίνησιν, μετρίαν ἐσθῆτα, τὸν χρυσοῦ τιμιώτερον φρονήσεως καὶ ἀρετῆς κόσμον. Maximus Tyr. 20. 1. duas quæ se obtulerunt Herculi in bivio duces depingens, ἡ μὲν, ait, σοβαρὰ, ἡ δὲ εὐσχήμων ἰδεῖν, βαδίζουσα ἠρέμα, φθεγγομένη μουσικῶς, βλέμμα πρᾷον. Viderunt interpretes ἡ δὲ esse corruptum, nam nondum de altera duce agitur, sed de priore illa σοβαρᾷ καὶ εὐσχήμονι. Puto litura esse hic utendum: librarius post ἡ μὲν imprudens statim ἡ δὲ adposuit, quod suo loco inferius legetur. Poteris reponere καὶ δή: sed malim adjectiva, ut in sequentibus, sine copula procedere. Regnerius Sat. 13. 47. » Cette vieille » chouette, à pas lents et posés, La parole modeste et les » yeux composés... » Cf. p. 227. BO.

Pag. 94. Σχῆμα) In Epist. principio: ἐπὶ τὸ σεμνὸν μετήλλαχε τὸ σχῆμα. Σχῆμα, status corporis et figura; nobis *houding*. Vid. Periz. ad Ælian. V. H. IV. 5. ABR. Nilus de Octo Vit. c. 2. Φεῦγε συντυχίαν γυναικῶν — πρώτῃ συντυχίᾳ καὶ τὸ βλέμμα ἔχουσι κάτω, λαλοῦσι πρᾴως, — σχηματίζονται σεμνῶς. Diogenes Laert. de Zenone VII. 22. δεῖν δὲ ἔλεγε τοὺς νέους πάσῃ κοσμιότητι χρῆσθαι, καὶ πορείᾳ, καὶ σχήματι, καὶ περιβολῇ. BO.

Pag. 94. Ἐκ παιδὸς) Teren. Andr. I. 1. » a parvulo. »

Heaut. II. 1. » a pueris. » Aristot. ἐκ νηπίων. Plato: ἐκ νέων παίδων. LAMB. Cf. ad Philostr. Her. pag. 348, et Barker. ad Cicer. de Sen. p. xviij. BO.

Pag. 94. Ἅπαντα γοῦν ἐν τ. γυν.) Sambuc. et Mercer., ἅπαντα γ' οὖν ἐν ταῖς γυναικῶν τισι. Cod. ἅπαντα γ' οὖν ἐν ταῖς γυναικῶν τισί. BO. Scribe: ἁπανταχοῦ δ' ἐν ταῖς γυναικωνίτισι. MERC. Scribo: ἐκ παιδὸς, ἁπανταχοῦ ἐν τ. γ. — πρὸς ἄλλας ὁμιλοῦσα γυναῖκας. PAUW. Argumentum est ad confirmanda ea quæ præmisit, eoque valet γοῦν: ut infra Ep. 22. ἐμὲ γοῦν, et ap. alios. Vide Devar. de Partic. Quod cum apertum sit, eadem opera fit manifestum in ista quidem particula nil novandum; quin potius in eam quempiam devenire posse cogitationem, in quam ipse incidi: ἅπαντα γοῦν — πρὸς ἀλλήλαις ὁμιλούσας γυναῖκας. Posset quoque legi: πρὸς ἄλλας ὁμιλοῦσα γυν. ABR. Nihil mutandum videtur. Et verterim: » omnia » igitur hæc tam bella, tam miranda, tam egregia sibi » invicem in gyneceis et textrinis narrant mulieres. » Forsan, ἃ πάντα — BO.

Pag. 94. Ταλασίαις) Ταλασία, ἐριουργία, Suidæ et Hesychio. MERC. Lanificio ut operarentur virgines non postrema erat cura parentum. Alc. III. 41. Vid. Sueton. Aug. 64. et ibi Casaub. ABR. Cf. Ruhnk. ad Timæi Ταλασιουργία; Warton. ad Theocr. 28. 14. In Relandi Dissert. de Uxore domiseda nonnulla sunt huc facientia. BO.

Pag. 94. Ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν) Sic et Procop. H. A. 18. Adde Suid. V. ἐκ γειτ. et Alciphr. II. p. 216. [Ep. 2,

.] ubi Bergler. ABR. Supra Epp. 2, 5. sic est locutus oster. Heliodor. pariliter 5, 22. ἐκ γειτόνων καὶ ταῦτα κοῦντα. Maxim. Tyr. 41, 3. ἐκ γειτόνων τὰ κακά: ubi terpr. Cf. Reitz. ad Luc. Bis accus. 9. BO.

Pag. 94. Μεταμφιασαμένη) » Recte vertit liber meus, *transmutando sumens*. Alius vir erud. corrigebat μεταμφιεσαμένη. Sed μεταμφιασαμένη a μεταμφιάζομαι: » Dorvillius ait Van. p. 610. BO. Μεταμφιασαμένη habet Procop. VI. de Ædif. c. 4. Heliodorus aliquoties. ABR.

Pag. 94. Ἡμιφάριον) Cf. p. 298.

Pag. 94. Παρελκ. τῇ συνηθ.) Heliod. 8. pag. 375. ὑπὸ τῆς συνηθείας ἐπικλωμένη. ABR.

Pag. 94. Παροῦσα) Samb. et Mercer. et cod. παρουσία. Mutationem proposuit Merc., receperunt Abr. et Polyz. BO.

Pag. 94. Διένυξε τῷ ἀγκῶνι) Epist. 27. νύττουσα τῷ ἀγκῶνι. Ut videtur, præeunte Hom. Od. ξ. 485. Ὀδυσσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἐόντα Ἀγκῶνι νύξας. Philo Legat. p. 773 A. Νύττειν καὶ ὑπομιμνήσκειν junxit Phurn. 20. ABR. Dictione κινεῖν τῷ ἀγκῶνι utitur Plato Amat. t. 2, p. 20. BAST. Plutarch. de Progr. pag. 79 E. Αἴσχύλος—νύξας Ἴωνα: ubi cf. Wyttenb. Liban. t. 2, p. 593. πῶς γὰρ ἂν εἴη δικαστής; νυττόμενος ἔνθεν καὶ ἔνθεν: cf. t. 2, p. 229, 1. Terent. Hec. III. 5. 17. » noli *fodere*. » ubi Westerh. BO.

EPISTOLA XX.

Pag. 94. Ἐμβεβλημένου μοιχοῦ) Samb. et codex ἐμβεβληκέναι. Mutationem, receptam ab Abresch. et Polyzoe, proposuit Mercerus. In editionibus prima, tertia et secunda Merceri, et in Pauwiana μοιχοῦ omissum est. BO.

Pag. 94. ΦΥΛΑΚ. ΦΡΟΥΡ.) Φυλακ. Mercerus substituit edito Φιλακίδης. ABR. Cod. Φυλακίδης. Nomina de more confinxit ut argumento epistolæ convenirent, ita ut Phrurio ipse commentariensis esse videatur. BO.

Pag. 94. Εὐπρεπῆ καὶ νεανίσκον ὁρῶν) De usu vocum νεανίσκος et νεανίας scripsi nonnihil Misc. Obs. Nov. t. 6, pag. 493. Noster lib. II. epist. 7. καλὴ ἦν καὶ παρθένος. ABR. Plenissimum adsensum meum fert Valcken. scriptum fuisse suspicans νεανικόν. Præcessit enim jam νεανίας. Præterea rectius νεανικὸν, opinor, jungetur τῷ εὐπρεπῆ. IDEM. Sed II. 7. καλὴ γὰρ ἦν καὶ παρθένος: ubi Abresch. ipse adtulit Lucian. Tox. 25. περιϊδεῖν νέον καὶ καλὸν ὄντα. BAST.

Pag. 94. Ἐπεκάμφθην) Breviter pro ἐκάμφθην ἐπ' αὐτῷ. Greg. Palama Decl. I. p. 20. τληπαθοῦντι καταλωμένη ἐπικάμπτομαι καὶ προσβλέπω ἥμερον. ABR. Noster II. 20. Plato Menex. § 16. ἐκάμφθη καὶ ἐβοήθησε. Eunapius de Legat. p. 458. καμπτόμενος ὑπὸ τῆς χρείας: ubi notari. BO.

Pag. 97. Ὁ δ', ἐμοὶ) Vulgo, ὁ δέ μοι.

Pag. 97. Ἐμοίχευσε) Similia apud Elsner. ad Matth. 5. 28. BO.

Pag. 97. Εὐρύϐ. τετ. φασίν) Samb., Mercerianæ, codex, φ cum lacunula. Merceri φασὶν receperunt Abr. et Polyzoïs. Barthius Adv. 52. 11. proponit φημὶ, non minus probabiliter, judice Dorvill. Van. pag. 610. BO. Notum proverbio nomen: ideo ait φασίν. Præter alios Apuleius in Apologia: »quis *Eurybatus*, quis Scyphax, quis Phry» nondas talem excogitasset?» MERC. De Eurybato sive Eurybate vide Eustath. ad Il. A. p. 83. Od. T. p. 296; Parœmiographos, et Erasmum in Ad. *Eurybatizare*. Adde Suid. et Apostolium, etc. ABR. Locus Eustathii ad Od. pag. m. 1864, 23. sqq. huc adprime facit: ὡς δὲ καὶ κλέπτης ἦν Εὐρύϐατος — ἡ ἱστορία δηλοῖ· καθειρχθεὶς γάρ φασι πολλάκις καὶ διαδρὰς, εἶτα πάλιν ἁλοὺς, καὶ παρακελευόμενος ἐπιδείξεσθαι ὅπως διεδίδραξε, τὰς ἐγκεντρίδας ὑποδησάμενος καὶ σπόγγους λαϐὼν καὶ ἀναῤῥιχώμενος διὰ τοῦ τείχους τῆς εἱρκτῆς, οἷα δῆθεν δεικνὺς οὕτω φεύγειν, ὡς τοῦ ἄκρου γέγονε, καὶ τὸν ὄροφον τῆς οἰκίας ἐξεῖλε, βλεπόμενος καὶ καταπλήττων κατεπήδησεν ἔξω, καὶ ᾤχετο ἐν ὅσῳ οἱ φύλακες περιῄεσαν ὅπως ἴδοιεν αὐτὸν κατιόντα. Adde Liban. in Anecd. Sieb. p. 81; Alciphr. III. 20. ubi interpp. BAST. Demosth. Ctes. 8. Εὐρυϐάτου πρᾶγμα, οὐ πόλεως ἔργον, οὐδὲ χρηστῶν ἀνθρώπων διεπράττεσθε: quem locum potuit respicere Auctor Lexici Juridici in Bekkeri Anecdotis p. 188, 10: Εὐρύϐατον λέγουσιν ὅτι προδότης γέγονε Κροίσου, ἢ κλέπτης ὢν διὰ τῆς ὀροφῆς ἔφυγεν: ui respexerit Æschinea Ctes. c. 44. οὔτε Φρυ-

νώνδας, οὔτ' Εὐρύβατος, οὔτ' ἄλλος πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν, ad quæ cf. Schol. Libanius Ep. 49. τοῦ τε γὰρ Εὐρυβάτου τὸ πονηρεύεσθαι : ubi Wolf. Idem in Florent. t. 2, p. 466. opponit Αἰακοὺς et Εὐρύβατον. Adde Pantinum ad Basil. Seleuc. pag. 389; Gregor. ad Hermog. p. 924; Schott. ad Diogen. IV. 76. BO.

Pag. 97. Ἀλόντα) Polyz. reponi vult ἀλοῦντα. BO.

Pag. 97. Κλοπῆς) Sambuc. et Mercerianæ, et cod., χολπῆς. Merceri conjecturam κλοπῆς receperunt Abr. et Polyz. BO.

Pag. 97. Σπογγιαί) Σπογγιὰ ὀξυτόνως Attice dici memorat Suidas. Magis autem atticum foret σφογγιὰ seu σφόγγιον, prout in Acharn. 463. ex optimis codd. et primariis editionibus reponit Brunck. quem vide, et Maittaire p. 397. BAST. Vetus Scholiastes Nov. Justiniani LXXXVIII. ferramenta et spongias matriculariis tribuit. Sed quare spongias furibus tribuat Aristænetus non video. HUET. Ex loco Eustathii modo adlato discimus σπόγγους καὶ ἐγκεντρίδας ὑποδήσασθαι, ex Suida et Apostolio IX. 53. περιθέσθαι σπόγγους καὶ ἐγκεντρίδας : quum nudis esset pedibus, eas, opinor, sibi aptabat spongias ne graphiis læderetur. Cf. Colv. ad Sidon. pag. 145. Artificium θαυματοποιῶν τῶν τοιχοβατῶν hinc illustrat Casaub. in Casaubonianis p. 52. Sed turbatum apponere placet Suidæ locum, ut medear, si possim : λέγεται τὸν Εὐρύβατον, κλέπτην ὄντα, εἰρχθέντα καὶ παραφυλαττόμενον, ἐπειδὴ συμπίνοντες ἔλυσαν αὐτὸν οἱ φυλάσσοντες, ἐκέλευσαν ἐπιδείξασθαι τὴν

ἐπὶ τοὺς τοίχους ἀναῤῥίχησιν, τὸ μὲν πρῶτον διαθεῖσθαι, δεομένων δὲ, ὡς οὐ βουλόμενον, ἐπεὶ μόλις ἀνέπεισαν, περιθέμενος τοὺς σπόγγους καὶ τὰς ἐγκεντρίδας, ἀναδραμεῖν εἰς τοὺς τοίχους· ἀναβλέποντές δὲ ἐκεῖνοι καὶ θαυμάζοντες τὰς τέχνας, λαβεῖν αὐτὸν τὸν ὄφορον, καὶ ὑπερβάλλοντα, πρὶν ἐκεῖνοι κύκλῳ περιέλθωσι, καταπηδῆσαι. Velim καὶ ἐκέλευσαν, vel κελευσθέντα: mox omnino περιθέμενον· ἀναβλέποντες, θαυμάζοντες sunt nominativi absoluti, quod Kusterus non vidit, nec vidit Abreschius Lect. Aristæn. p. 129. His utendum remediis et ad Apostolium, qui in fine male habet καταπατῆσαι. BO.

Pag. 97. Ταύτας) Merc. conjecit ταύτας, receptum ab Abr. et Polyz., pro edito ταύται. Cod. ταύτας. BO.

Pag. 97. Ἀνεῤῥιχᾶτο τόν) Pierson. ad Mœr. pag. 64. conjicit ἀν. πρὸς vel ἐπὶ τὸν τ. Aristoph. Pac. 70. πρὸς ταῦτ' (τὰ κλιμάκια) ἀνεῤῥιχᾶτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανόν. Cf. Philem. Lexic. in Ἀνεῤῥιχῶντο. BAST. Aristot. apud Hemsterh. ad Ἀναριχᾶται Thomæ: μέλισσαι ἀναῤῥιχώμεναι πρὸς τὰ βρύα. Nihil tamen mutaverim. Cf. supra ad Ep. 3. p. 274. BO.

Pag. 97. Ἀλλ' οὐ τήν) Editiones, ante Polyz., ἀλλὰ τήν. Ipse scripsit, ἀλλ' ὃς τήν. BO. Scribe, ἀλλ' οὐ τήν. MERC. Non male; potes etiam, ἀλλὰ τὴν κ. οὐκ ἀνηρπ., vel οὐχ ἥρπασε. PAUW. Ora libri Dorvill. Crit. Vann. p. 611. ἀλλ' οὗτος τὴν κ. ABR. Sequi placuit Merceri probabilissimam opinionem. Ostendi ad Eunap. p. 318. sæpe confusa fuisse α et ου: cf. Schweigh. ad Athen. VI. 6. p. 291.

In Antisthene, ad pag. 58. Reiskianæ, cod. Vatic. 88. habet ἄτρωτον, sed eo modo scriptum ut οὔτρωτον fere legatur. In Hesychiano Σάραπις male scriptum est Πλάτων pro Πλούτων. BO.

Pag. 97. Ἀνήρπασε) dixit, non ἥρπασε, ratione adscensus habita. ABR. Abresch. est paulo subtilior. BO.

Pag. 97. Ἔκπυστον) Samb. et Merc. ἔκπτυστον. Cod. ἔκπυστον. BO. Lege ἔκπυστον, eumdemque errorem alibi observari docebunt notæ viri cl. ad Hesychium. Sozom. III. 9. πρὶν ἔκπυστον γενέσθαι. Alciphr. I. 13. οὐ πρὸς ἑτέρους ἔκπυστα ποιῶν. Thucyd. III. 20. Ordo : τοῦτο τὸ κακὸν, ὡς παράδ. καὶ παγγέλοιον, ἔκπυστον καὶ περ. γέγονε : vel cum interprete οὕτω intelligendum. ABR. Vide Toup. Em. t. 4, p. 228. BAST. Non probo ordinem Abreschianum. Possunt strui verba sic : τοῦτο τὸ κακὸν, ἔκπ. καὶ περ., ὡς γέγονε παράδοξον καὶ παγγέλοιον! Sed magis placet ratio Merceriana : ὡς — καὶ, quasi ὡς — οὕτως : *ut*, — *et*, *etiam*, *ita*. Mendum in ἔκπτυστον pro ἔκπυστον tetigit Bast. Comm. Pal. p. 748. BO.

Pag. 97. Καί με, νή) Samb. et Mercer. καὶ μένη. Cod. μέ νη, et a secunda manu, μένει. Merc. conjecit μέ, νὴ — quod Abresch. recepit et Polyz. BO.

Pag. 97. Γέλως λυπεῖ, ὅτι) Plenius Lucian. t. 3, p. 171. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ τούτῳ, ὅτι. BAST.

EPISTOLA XXI.

Pag. 97. Πλὴν μίξεως οὐκ ἐπιτρ.) Delendum est οὐκ,

aut scrib. πλὴν μίξιν. PAUW. Negativam itidem induxerat vir doct. ap. Dorvill. Vann. p. 611. ABR. Et eam induci jubet Polyzoïs. Gregor. Cor. D. A. § 44. τὴν οὐ ἀπόφασιν Ἀττικοὶ περιττὴν πολλάκις λαμβάνουσιν : ubi vide interpretes, quos inter Bastius hunc ipsum locum tuetur. BO.

Pag. 97. Καινόν — τρόπον) Vertit Mercerus ceu scriptum esset, ἄκουε καινὸν — ἀκήκοα πρότερον. Pro ἀκήκοα videri posset leg. ἀκήκοας. Verum nil muto. Τὸ ἑξῆς : τοιουτότροπόν γε καινὸν τὸ κακὸν ἔρωτός (ἐστι), ὦ Μ., οἷον οὐδ' ἀκήκοα. Aut Merceri πρότερον, aut πρὸ τοῦ requiri statuit Reiskius. ABR. Syntaxis ab Abreschio instituta est intricatior. Interpunxi ita ut locus fieret clarior. Τρόπον verti debet *modum agendi*, *mores* : » ne fando » quidem tales feminæ mores audiveram. » BO.

Pag. 97. Ἀρχιτέλης) Lectio Merceri, pro Sambuciano Ἀρχητέλης. Codex Ἀρχιτέλης. BO.

Pag. 98. Ἡδίστ. ἀπολ. φιλημ.) II. 7. φιλημάτων ἀπέλαυον γνησίων. Cf. I. 27. fin. BAST.

Pag. 98. Προσαγκ.) Accipi hic potest pro προσέτι ἀγκαλίζου. ABR. Lucian. Amor. 33. ex lectionibus cod. Vat. 87. αἱ φανεραὶ μετὰ τῶν ἐσθήτων περιπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν προσάπτουσιν. Vulgo αἰσθητῶν. De hac permutatione cf. Vales. ad Harpocr. p. 115. BAST.

Pag. 98. Γάμον) Quod mox μίξιν. Ita in his epistolis [pp. 70. 141.] et aliis scribtoribus passim, ne quis legitimas tantum et solennes nubtias eo verbo signari putet *Nubere* quoque ita Latini : eoque transferunt ad pecua

omnia, quibus nubtiarum nihil cognitum nisi coitus. MERC. Cf. Schrad. ad Mus. p. 123. BO.

Pag. 98. Σαυτὸν ἀνιάσεις) Alciphr. I. 36 fin. εἰ δὲ μὴ, σεαυτὸν, οὐχ ἡμᾶς ἀνιάσεις. Simile Xenophontis III. Cyr. p. 184. Dio Chrys. Or. 34. p. 414 B. ABR. Lucian. de Cycn. extr. μηδὲν μέγα προσδοκήσης ἀνιμήσεσθαι, ἢ σαυτὸν αἰτιάσῃ τῆς ἐλπίδος : notanda lectio cod. Regii 2600. ἀνιάσῃ. BO.

Pag. 98. Ἔστω, δεδόχθω) Sambuc. et Merc. ἔστω δὲ μόχθῳ. Conjecit Mercerus ἔστω, δεδόχθω, et contulit similia loca I, 25; II, 12 : meritoque receperunt Abr. et Polyz. Hæc emendatio placuit et Hemsterhusio ad Luc. Tim. (cf. Vannum p. 611.) atque ad Xen. Eph. p. 111. Peerlk. Nihil fuit e cod. notatum. BO. Xenoph. Ephes. III. 6. p. 64. δεδόχθω ταῦτα: et I. 4. p. 8. In Epistolis Hippocr. p. 3. Chart. ἵνα χάριν ἀποδῷ πρέπουσαν Ἱπποκράτει ὑπὲρ τῶν εὐεργετημάτων δεδόχθαι τῷ δήμῳ. Cod. Pal. 398. δεδόχθω. BAST. Mercerus nescio an bene. Nam dictum est nimis alacre in re molesta. An legendum, ἐῶ δὲ μοχθῶν. Alias non male etiam scribas : ἔστω δὲ, μοχθῶν — PAUW.

Pag. 98. Ἐξ ἀπορίας) Heliod. X. p. 473. ἐξ ἀπόρων. BAST. Cf. II. 20. p. 189, 2.

Pag. 98. Εἰ γὰρ οὕτω σοι φίλον — οὐδ' ἐμοὶ ἐχθρόν) Samb. et Mercer. οὐδὲ μοί. Abresch. prætulit οὐδ' ἐμοί: et sic Polyz. BO. Παροιμιώδης λόγος. Plato in Theæt. [p. 162 B.] : εἰ οὕτως, ὦ Θεόδωρε, σοὶ φίλον, οὐδ' ἐμοὶ

ἐχθρὸν, φασὶν οἱ παροιμιαζόμενοι. MERC. II. 9. εἴγε σοι τοῦτο φίλον: cf. II. 9, 13, 23. Alc. I. 35. κἂν ᾖ σοι φίλον. Heliod. V. 16. ὥς σοι φίλον: 21. εἴ σοι πάντως φίλον. Plat. Theag. 13. ἐὰν μὲν τῷ Θεῷ φίλον ᾖ. Horat. Epod. 9. » Sic Jovi gratum. » Vide Scherpezeelium ad Homerum Il. A. 117. p. 30. BO.

Pag. 98. Καὶ ψιλ.) Cf. II. 20. μόνου ῥήματος τυχεῖν. Hic forte κᾂν. Xenoph. Eph. V. p. 94. κᾂν βλέπειν μόνον καὶ λαλεῖν αὐτῇ. II. p. 46. ubi Loc. Libanius t. 4, p. 3, 1. κᾂν κατὰ μικρὸν εἶναι δίκαιος: p. 957. ὡς κᾂν τῆς θαλάττης κηδομένης τοῦ πλοίου τοῦ τὸν δίκαιον φέροντος. BAST. Κἂν sic sæpe recentiores. Nolim tamen hic quidquam mutare. BO.

Pag. 98. Ἀπολαύων) Samb. et Mercer. ἀπολαβών. BO. Ἀπολαβὼν non jungitur cum casu patrio. Rutgers. II. 4. Var. Lect. recte, ἀπολαύων. Nisi forte malueris ἀπολαχών. PAUW. Recte Rutgersius, probante quidem Salmasio. SCHURTZ. Probante et Berglero ad Alc.; et ita edi curaverunt Abr. et Pol. De hoc mendo egi supra p. 294. In Syntipæ F. 29. pro παραπολαύων codd. male exhibuerunt παραπολαβὼν et παραπολάβων. Eodem mendo in Ep. seq. αὖρα et ἄβρα permutata sunt. BO.

Pag. 98. Μόνης ἀξιούμενος θεᾶς) Phædrias apud Terentium Eunucho IV. 2. » non tangendi copia est: eho! ne videndi quidem erit? » LAMB. Quod *extrema linea amare* vocat Terentius in Eunucho [IV. 2.], ubi exponunt amoris gradus, videre, adloqui, attingere, suaviari,

et frui. Lucianus ἐν ἔρωσι scalam sibi parasse ait Cupidinem; primumque gradum esse visum, sequi tactum, sive adtentationem; dein modesta oscula; tum procaciora, e quis demum perveniri ad ultimum illud quod vocant gaudium. MERC.

Pag. 98. Εὐκταῖος· γέγονε; περιεφρ.) Samb. et Merc. εὐκταῖος γέγονε· περ. BO. Distingue : εὐκταῖος· γέγονε· περ. Dum sperantur nuptiæ, dulces; ubi fuere, neglectui habentur. Querela hæc ubique obvia. Cujus sententia omnis ex distinctione clara : quo modo peccatum sæpe. In Martiale [12. 34.] : » Nulli te facias nimis sodalem : » Gaudebis minus et minus dolebis. » Vix apparet argutia quæ hæc est : Dicis te gavisurum minus, si nulli te sodalem feceris; at idem etiam minus dolebis : » Gaudebis » minus? et minus dolebis. » Nam hæc molestia causa fuit præcepto, ne necesse sit unum sollicitum esse pro pluribus. Cicero in Lælio. MERC. Abresch. distinxit ut jussit Mercerus; et Merceri divisionem probat Schrad. ad Mus. p. 123. Malui, γέγονε; vividius enim. Et sic fecit Mercerus in Martiale. Ad sententiam Plin. v. Epist. 2. » Nihil enim æque gratum est adeptis quam concupiscen» tibus. » BO. Vide Barth. in Claud. pag. 505·b. ABR. Petron. c. 61. » assem, semissem habui; in illius sinum » demandavi : » i. e. *si habui.* Idem c. 70. » volueris; de » bulba faciet piscem : » ubi Burm. Aristoph. Eccl. 179. ἐπέτρεψας ἑτέρῳ (ita ibi distinguunt); πλεῖον ἔτι δράσει κακά. Ad rem cf. Lucian. t. 3, p. 224. ἴσασιν ἐν τῷ τυχεῖν διάλυσιν τοῦ ἔρωτος γενησομένην. Cf. Rufini Epigr. 12

Clemens Alex. Pæd. II. 10. p. 228. καὶ γὰρ ποθεινοτέρα χρονιωτέρα συμπλοκή. BAST. In locis Petronii malim quoque *habui?* — *volueris?* Non puto quidem veteres ipsos auctores tam diligenter scripta sua distinxisse, sed eo vocis sono extulisse qui ad interrogationem inflectitur. Martialis 14. 46. » Si me nobilibus scis expulsare sinistris, » Sum tua : si nescis, rustice, redde pilam. » Cod. Reg. 8071. *tu nescis*, bene, si interpunxeris : *tu nescis?* Velim *nobilibus nosti.* Codex : » nobilibus nostri exp. fene» stris. » Et placet *fenestris*, *raquettes*; etsi noverim quibus argumentis *sinistris* defendatur. —— Quum Martialem tetigerim, monebo obiter operas in Niceta Eugen. t. 2, p. 288. peccasse, et revocata, quam male omiserunt præpositione *de*, legendum in Mart. X. 68. » Durus Ari» cina *et de* regione pater. » BO.

Pag. 98. Περιπτυόμενον) Illustrat hoc verbum Hemst. ad Luc. D. M. 20. 2. Noster II. 20. sententia parili : ταῖς ἀρτίως περιποθήτοις προσπτύοντες ἡδοναῖς. Æsch. Ctes. p. 182 T.; Lucian. Fug. 21; Diogen. Epist. 17. in Not. MSS. t. 10. Planudes Ovidiana M. II. 597. » nos vanum » spernimus omen » sic vertit : ἡμεῖς δὲ πᾶσαν διαπτύομεν κληδόνα κενήν. Joannes Mon. in Hist. Barlaami inedita : πολλοὶ τῶν τὴν μοναδικὴν ἐπανῃρημένων τάξιν πάντα μὲν ἐπίσης τὰ ἐνταῦθα τερπνὰ διέπτυον. Georgius Lapitha in Poemate Morali inedito : Σὺ δὲ τρυφὴν διάπτυε καὶ δόξης καταφρόνει. BO.

Pag. 98. Αὗται—ἑαυταῖς) Ita correxi pro edito hactenus αὗται. Sumsit ex Platon. Ep. 7. p. 713 D. αἱ γὰρ ἐπιθυ–

μίαι τῶν τοιούτων ταχεῖαι καὶ πολλάκις ἑαυταῖς ἐναντίαι φερόμεναι. Cf. Bergl. ad Alciphr. II. 1. et Barth. ad Claud. p. 931. ABR. Ut Horatio, Munckero notante, imberbis juvenis dicitur » Sublimis, cupidusque, et amata relinquere pernix. » SCHURTZ. Et Polyzoïs αὐταί. Error frequentissimus : cf. ad Cratet. Ep. 7. in Notit. MSS. t. 11. Gregorius Nyss. t. 2, pag. 178 B. τοῦτο μὲν ἦν ἐν φανερῷ τὸ ὄνομα, τὸ παρὰ τῶν γινωσκόντων ὀνομαζόμενον· ἕτερον δὲ κατὰ τὸ λεληθὸς αὐτῇ ἐπεκέκλητο : velim αὕτη : Cf. p. 504. BO.

Pag. 98. Δεδυστύχ.) Debetur Mercero, cum antea esset δὲ δυστ. ABR. Cod. δεδυστύχηκεν. Polyzoïs recte δεδυστ. BO.

Pag. 98. Σύνεστι τῇ ποθουμένῃ) Articulum inserui, quem præcedens syllaba absorbuisse videtur; assertum insuper constanti Nostri usu. Cf. p. 503. BO.

Pag. 98. Καθ. εὐνοῦχος) Græcum proverbium est εὐνοῦχος παλλάκην, de iis qui inutilia sibi adsciscunt : vide Lindenbr. ad Terent. Eun. IV. 3. LAMB.

Pag. 98. Καὶ τῶν εὐνούχων) Vide Barth. ad Claud. p. 1353 a. ABR. Ex qua modestissima Barthii nota disces Eunuchis multa licere, et fere viros agere posse. Vide, sed talia non videre melius, Reisk. ad Dion. Chrys. t. 1, p. 153. Blount. ad Philostr. V. A. I. 34. t. 2, pag. 273. vers. gall.; Hamak. Lectt. Philostr. p. 21; Muret. V. L. X. II. quem carpere videtur ob eruditionem liberiorem vir minus Mureto eruditus, sed sanctus magis et austerior,

nto - Crucius in Memor. Acad. Inscr. t. 49, pag. 408. hilostrati autem Apollonius l. c. καὶ εὐνοῦχοι ἐρῶσι, καὶ ἐπιθυμητικὸν, ὅπερ εἰσάγονται διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, οὐκ ποµαραίνεται σφῶν, ἀλλὰ μένει θερμόν τι καὶ ζώπυρον: ripsit θερμόν τε temere Olearius; tutius scribas e cod. 696. ἀλλ' ἐμμένει. Famosa illa Mazarinea Ducissa in Memoriis quas Santo-Realius abbas, ipsa jubente, conscripsit, it placuisse se eunucho : » ce ne fut pas la seule personne » de Mazarino Duce loquitur) » à qui j'eus le malheur de plaire. *Un eunuque* italien, musicien de monsieur le cardinal, homme de beaucoup d'esprit, fut accusé de la même chose; mais il est vrai que c'était également pour mes sœurs et pour moi. » BO.

Pag. 96. Μᾶλλον δὲ,) Distinxi ut μᾶλλον non jungatur cum ἀργότερα, etsi e notatis p. 430. manifestum sit quam sæpe illo sint usi pleonasmo. Sed nunc μᾶλλον δὲ, erit formula, *et potius, imo*, non rara, v. gr., ap. Demosthenem; cujus vide t. 1, p. 23, 126, 135; t. 5, p. 288, T. Cf. et Lucian. Icar. 3, 28; Sozom. IV. 17; etc. Et sic Noster alibi (cf. p. 410.), qui p. 109. alio ordine : παραπληξία δὲ μᾶλλον. BO.

Pag. 98. Ἀργότερα) Vir doct. ap. Dorv. ἀργιώτερα. Legendum ἀργαλεώτερα statuit Reisk. ABR. Lucian. V. Hist. II. 1. ἀργότερον οὖν ἀνέχασκε. BAST. Nihil mutandum : misellus ille eo devenit infortunii ut minus etiam agat quam eunuchi. BO.

EPISTOLA XXII.

Pag. 101. ΛΟΥΚ. ΑΛΚ.) Cur hæc Epistola inscribatur Λουκ. Αλκ. exquirit Bergl. ad Alc. 1. p. 168 [Ep. 37, 22.] ABR. Cf. mox p. 531.

Pag. 101. Χαρίσιον) proposuit Mercerus pro edito χάριον, receperunt Abr. et Polyzoïs. Codex a prima m. χάριον, ab altera Χαρίσιον. BO.

Pag. 101. Καὶ νῦν δέ) Conjectura νῦν δὴ nihil opus. Lucian. D. Mer. XI. ἔκλαες — καὶ νῦν δὲ οὐ διαλέλοιπας ὀλολύζων. Idem Amor. 17. BAST.

Pag. 101. Οἶσθα γὰρ —) E Platone, qui in Phædro [§ 2.] οἶσθα γάρ που, inquit, τὸν ἄνδρα καὶ τὸν τρόπον αὐτοῦ : quod observavit Salmasius. SCHURTZ. Cf. p. 314.

Pag. 101. Αἴτ. δὲ ἦν τοῦ βουλ. — φιλεῖν) Editt. et cod., puto, αἴτ. δὲ ἦν τὸ βούλεσθαι φιλεῖν μισεῖν· τὸ λίαν μισεῖν, φιλεῖν : quæ sensu carere videntur. BO. Plutarchus in Catone Utic. ὅτι κινδυνεύει τὸ λίαν φιλεῖν, ὥς φησι Θεόφραστος, αἴτιον τοῦ μισεῖν γενέσθαι πολλάκις. MERC. Suspicor : αἴτιον δὲ ἦν τὸ ἀβούλως φιλεῖν μισεῖν· τὸ λίαν μισεῖν, φιλεῖν. PAUW. Αἴτιον δὲ ἦν τὸ βούλεσθαι φιλεῖν τοῦ μισεῖν, τὸ δ' αὖ μισεῖν τοῦ φιλεῖν. REISK. Admisso articuli hyperbato, ordo erit : αἴτιον δὲ ἦν (αὐτὴν) βούλεσθαι μισεῖν τὸ φιλεῖν, τὸ μισεῖν (αὐτὴν) λίαν φιλεῖν. At-

men legere malim τοῦ βούλεσθαι, quia præcedit ἤθελε. alvianus Epist. 1, quanquam diversa de causa prolatum: quam grave hoc, quæso, ut causa odii amor esse cogatur!» f. Quint. D. 14. 2. Plutarch. Mor. pag. 9 A. ἐγὼ εἶδον πατέρας οἷς τὸ λίαν φιλεῖν τοῦ μὴ φιλεῖν αἴτιον κατέστη. ABR. Ruhnk. ad Rutil. p. 23. adfert et probat Hemsterusii correctionem: αἴτιον δὲ ἦν τοῦ βούλεσθαι μισεῖν τὸ λίαν φιλεῖν. Hanc emendationem, quam et Wyttenb. proposuit, recepi, quæ certissima est. Corruptio loci ex eo quod aliquis lector super μισεῖν scripserit φιλεῖν, et, super φιλεῖν, μισεῖν, forte ut Theophrasti dictum, quod memoriæ succurrebat, sic sibi notaret: τοῦ βούλεσθαι
φιλεῖν μισεῖν
μισεῖν τὸ λίαν φιλεῖν. BO.

Pag. 101. Συμβουλεύεται) Samb. et cod. συμβολεύεται.

Pag. 101. Ἄβρα) Samb., cod. et Merc. αὖρα. Abresch. et Polyz. ἅβρα. BO. Αὖρα pro ἅβρα, quo nomine famulæ honestiores dictæ. MERC. Ipsis litteris scribendum ἅβρα: β et υ millies commutata. PAUW. ἅβρα, Tollius. ABR. ἅβρα vere. Eadem commutatio est in Heliod. VII. p. 416. Albert. Misc. Crit. p. 232. Latinis *delicata*: vide Torr. et Gronov. ad Suet. Vesp. 3; Wernsd. ad Him. pag. 310. BAST. De permutatis υ et β, vide p. 294. Polyzoïs: ἅβρα. Casaubonus ad Athen. IX. 34. hunc locum tangens habet αὖρα. Albert. l. c. habet ἁβρά. Scripsi ἅβρα, quæ scriptura vulgarior in hoc sensu est. Latinum *delicata* aspirationi favere videtur. Plura de hac voce vide in renovato Stephani Thesauro., coll. Wagn. ad Alc. 1. 34, 11. BO.

Pag. 101. Μαστροπός) Editt. μαστρωπός. Cod. μα-στροπὸς, quod restitui. Noster per omicron vocem habet et verbum effert μαστροπεύω pp. 53. 65 : per omega quidem II. 19; sed in Pauwiana tantum. Lucian. Lap. 32. ὁ μαστρωπὸς ἐγὼ τῆς ἐμαυτοῦ γυναικός : cod. Reg. 1014 μαστροπός. BO.

Pag. 101. Προαγωγός) Sic II. 18, 19. Latin. *productor*, *perductor* : cf. Interp. ad Petron. 25. BAST. Hesych. Προαγωγός· διδάσκαλος κακὸς, καὶ μαστροπὸς, μόνος μαυλιστής. Pro μόνος, quod fuit varie tentatum, propono πόρνος. Photius : Μαστροπός· μαυλιστὴς, πορνοβόσκος. Hesych. Πορνοκόπος· ἑταιροτρόφος, πόρνος. Inde patet πορνοβόσκον esse synonymum τῷ μαστροπὸς, et idem πόρνον τῷ μαστροπὸς, quum sit et τῷ πορνοβόσκος. Tà ait ineditus Georgius Lapitha in Poem. Mor., Τὰ τῷ αὐτῷ γὰρ τὰ αὐτὰ ταὐτά τε καὶ ἀλλήλοις, Ὡς ἡ καλλίστη βού-λεται σαφῶς γεωμετρία. BO.

Pag. 101. Χαίροις — χαίρειν) Ita non semel luserunt in ambiguo τοῦ χαίρειν sensu, quum adhibeatur et in salutationis formula et in vera ac propria *gaudendi* significatione. Hercules in Alc. 526. χαῖρε, Θεσσαλῶν ἄναξ : cui Admetus, Θέλοιμ' ἄν : ubi Monk. Adrastus discedens Suppl. 1191. Theseo : Χαῖρ'· ἄξιος γὰρ καὶ σὺ καὶ πόλις σέθεν. Epigramma incertum in Anal. 745. χαῖρε : et responsum fit : καὶ σύ γ', ὦ ξένε. Σοὶ γὰρ χαρᾶς μέτεστι : ubi Jacobs. Rufinus Ep. 25. Ῥουφῖνος τῇ 'μῇ γλυκερωτάτῃ Ἐλπίδι πολλὰ χαίρειν, εἰ χαίρειν χωρὶς ἐμοῦ δύναται : ubi Jacobs. Eurip. Or. 1081. Χαῖρ', οὐ γὰρ ἡμῖν ἐστὶ τοῦτο

[γε μήν· Οἱ γὰρ θανόντες χαρμάτων τητώμεθα. In Æsopi ta Planudea p. 22. προσελθὼν γοῦν τῷ Αἰσώπῳ, χαῖρε, σέ· καὶ ὅς· μὴ γὰρ ἐλυπούμην; Gregorius Thaum. in rmone de Mariæ Annunciatione, Angelum sic facit lo- entem: χαῖρε, κεχαριτωμένη... σὺν γὰρ τὸ χαίρειν ἀληθῶς. ur in Latinis suavitas. Plaut. Curc. I. 2. 26. » *Salve.* — Egon *salva* sim, quæ siti sicca sum? » Cistell. I. 1. 18. *vale atque salve.* — *Si possim, velim.* » Ovidius. Ep. IV. Qua, nisi tu dederis, caritura est ipsa, *salutem* Mittit Amazonio Cressa puella viro. » Epist. 19. » Quam mihi misisti verbis, Leandre, *salutem*, ut possim missam *rebus habere*, veni. » Idem lusus Met. IX. 539. Trist. V. 5. 33. » Accipe, quo semper finitur epistola verbo, Atque, meis distent ut tua fata, *vale.* » BO. Theophr. h. 17. φήσαντός τινος, ἱλαρὸς ἴσθι· καὶ πῶς; εἰπεῖν· ὅτι ῖ τὸ ἀργύριον ἀποδοῦναι. Heliod. II. p. 94. χαίρειν ἐκέ- με· τοῦ δὲ οὐ δύνασθαι φήσαντος—ABR. Adde Theocr. 2. 54. Lucian. Demosth. 39. BAST. Livius I. [58.] quærenti viro» satin *salve?* Minime, inquit (Lucretia): quid enim *salvi* est mulieri amissa pudicitia? » MERC.

Pag. 101. Καὶ πόθεν) Formula καὶ πόθεν ἐμοὶ τὸ καὶ τὸ tuntur quoties inexpectatum quid mirantur. Lucas Ev. 1. 3. ubi Pric. et Albert. ABR.

Pag. 101. Τί δέ; τί, πρ.) Samb., Mercer. et cod. τί δέ ἡ πρ. Valck. ad Phœn. 621. proponit: τί δαί; μὴ τί πρ. nterpunctio Abreschianæ satis facere visa est mihi et Po- yzoï. BO. Scrib. τί δέ; ἢ πρ. vel τί δέ; τί πρ. θ. νεώτερόν τοι συμβ. PAUW. τί δέ; ἢ πρ. θ. REISK.

Pag. 101. Νεώτερον συμβ.) Ut Liban. Or. 26. p. 605. νεωτέρων συμβάντων πραγμάτων. Philo p. 421 C. στοχασάμενος προσπεπτωκέναι τι νεώτερον. ABR. Arist. Eccl. 338. δέδοικα μή τι δρᾷ νεώτερον. BAST.

Pag, 101. Μῖσος ἐξαίσιον) Sozom. v. 4. ἐμίσει γὰρ καὶ πρότερον ἐξαίσιον μῖσος τοὺς αὐτῆς οἰκήτορας. Procop. B. P. I. c. 6. ἠράσθη τε αὐτῆς ἔρωτα ἐξαίσιον. ABR. Cf. Villois. ad Long. p. 172; Fischer. in Indice Æschineo. BO.

Pag. 101. Δεδακρ. δῆθεν πικρῶς) II. 18. πικρῶς ὀλοφυρομένη. Ut κλαίειν πικρῶς in Matth. 26. 75. Etc. Participium δεδρακρυμένος passim occurrit; ut in Philone p. 469 D. Etc. ABR. Apud Lucian. passim. Sozom. v. 15. Restituendum Achilli Tat. VI. p. 375. pro δακρυόμενος, e cod. Venet. 409. δεδακρυμένος. BAST. De δῆθεν p. 425.

Pag. 101. Ἔπληξεν) Sambuc. et Mercerianæ ἔπλυξεν. Merc. conjecit ἔπληξεν, receptum ab Abr. et Polyzoe, sicque habet codex. BO. ἔπληξεν nimis vehemens est. Ego non dubito quin scribendum sit ἔπλυνεν : etc. PAUW. Contra πεφεισμένως τύπτειν II. 15. ABR. Charit. I. pag. 29. Χαιρέας ὁ μηδὲ δοῦλον μηδέποτε πλήξας. BAST.

Pag. 101. Ἵνα — ἠρέμα — ἐνέγκω) Ηρ. correctio Merceri; prius ἠρεμεῖ. Ἐνέγκω aor. est conjunctivi, et ἵνα valet ἵνα ἄν. Arist. N. 1234. ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεοὺς, ἵν' ἂν κελεύσω 'γώ σε; ABR. Verte : » quum in » ore haberem, » vel » quia in ore habebam. » Plato Charm. t. 5, p. 155. τεκμήριον ὅτι σωφρονεῖς, ἵνα ἐπᾴδειν παρέχῃς Σωκράτει καὶ μὴ ἀπολίπῃ τούτου. Heindorf.

corrigit ἦν. BAST. Ἐνέγκω non quadrat. Scrib. ἔνεγκον vel ἤνεγκον. Quod factum, non quod faciendum sententia requirit. PAUW. Ἐνέγκω bene : » ubi te tantum nomina» vero ; quum te tantum nominaverim » Et ἔπληξεν consuetudinem significare poterit, quod in aoristo obvium est, jam observantibus id viris doctis Casaub. ad Pers. II, 5 ; Ern. ad Callim. Ap. 55, ad Xenoph. Mem. II. 4, 7 ; Willet. ad Galen. p. 96 ; Dœring. ad Catull. 62, 42 ; Brunck. ad Ran. 216 ; Cober. ad Chion. Ep. 15 ; Valcken. Sch. in N. T. t. 2, p. 304 ; Cleric. in Axioch. p. 78. BO.

Pag. 102. Ὑπ' ἐξ.) Samb. et Mercerianæ ὑπεξ. Divisionem proposuit Merc., fecerunt Abr. et Polyzoïs. Et cod. a sec. manu, ὑπ' ἐξ. BO. Quia tamen ita recurrens ὑπὸ asperius paulo est, fors rectius, ὑπεξουσίων. PAUW. Ne offendat quempiam repetitio, sciendum ita fieri solere sæpe, ut scriptores eamdem vocem brevissimo intervallo bis terve ponant, non variante modo, uti hic, significatione, verum etiam eadem obtinente virtute. Noster p. 90. ἐκείνης — ἐκείνου : pag. 117. πρὸς ἄλλα — πρὸς τήν. Etc. Quod si vero præpositionis obstaret repetitio, in promptu foret rescribere ἐπ' ἐξουσίας. Etc. ABR. Ita cod. Vatic. in Luciano Vit. Auct. 15. pro ὑπ' ἐξουσίας. Adde ejusdem Jov. Trag. t. 6, p. 252. et t. 7, p. 267. cum varr. ; t. 3, p. 253. Clemens Alex. Pæd. III. 3. p. 264, 11. Cf. Schæf. Melet. p. 83. BAST. His adductis exemplis formulæ ἐπ' ἐξουσίας, noluit, puto, Bastius receptæ ὑπ' ἐξουσίας litem movere : movit Wyttenbachius : » malo, » inquit, » ἐπ » ἐξ. » BO.

Pag. 102. Ὑπὸ τοῦ ζηλοτ.) De zelotypia amoris incentivo Lucianus passim in ἑταιρικοῖς. ABR.

Pag. 102. Φθέγ. ταπεινόν) Sic λόγους ταπεινοὺς Liban. Or. 10. p. 277 D. ABR. Psellus de Oper. Dæm. p. 103. γύναιον — ταπεινὰ φθεγγόμενον. BAST.

Pag. 102. Φθέγ.—σκυθρ.) Basil. Ep. 243, 2. σκυθρωπὰ φθεγγομένων. ABR.

Pag. 102. Τεθνηκὸς ἀθυμίᾳ) Samb. τεχνηκὼς ἀθυμία. Et sic Merc. et Abresch. Codex τεχνηκὸς, cum ι supra η, a secunda manu, opinor. BO. Credo legendum, καὶ τεθνηκὼς ἀθυμίᾳ, desperatione mortuus. MERC. In postrema Merceri legitur τεχνικῶς. Eo admisso, fors nihil mutandum præter leviculum quid in voce ἀθυμία: nam τεχνικῶς ἀθυμίᾳ videtur commode reddi posse, *affabre ad animi dejectionem*. Etc. PAUW. Tollius τεθηπώς. Dederat fortasse, ἀτεχνῶς ἄθυμα: vel majore interposita distinctione, καὶ ἀτεχνῶς ἀθυμία, scil. ἐστί. ABR. ἴσως· ἀτέχνως ἀθυμία. HUET. Forte, ἀτεχνῶς ἀθυμεῖ, » animum prorsus de» spondet» vel, ut Xenoph. Eph. III. pag. 68. ait, πάνυ ἄθυμος ἦν. Sed bene Mercerus. Vide omnino Abr. Diluc. pag. 839. ubi Merceri correctionem pro manu auctoris habere se profitetur, et confert Jo. Chrysostomi verba: τῶν πλουτούντων τις στυγνὸς, κατηφὴς, ἀποτεθνηκὼς ὑπὸ ἀθυμίας περιήει. BAST. Τεθνηκός. Sermo *mortuus* est inefficax. REISK. Verissimum est τεθνηκός. Imitatur enim Æschin. Fals. Leg. p. 251 C. φθέγγεται τὸ θηρίον προοίμιον σκοτεινόν τε καὶ τεθνηκὸς δειλίᾳ. WYTT. Lennepius quo-

que, vir doctiss., τεθνηκὸς conjecit in meis ad Eunap. notis pag. 403. et firmavit loco Dionis Cass. 40. 54. cui ipse addidi alium Libanii t. 4, p. 632. Atque Bastius Ep. Crit. p. 166, repudiata priori sententia, Wyttenbachio accessit, eodemque usus est Libanii loco. Recepi ergo τηθνηκὸς, quamvis me paulum retardabat Chrysostomi locus. Polyzoïs egregie, ut solet, et modeste : ἀτεχνῶς ἠρυθρία. BO.

Pag. 102. Ἡ βαρύτης, ἐὰν ἀμ. —) Samb. et Mercer. ἡ βραδυτὴς, κἂν ἀμ. Abresch. et Polyz. ἡ βαρύτης, κἂν ἀμ. BO. Omnino legendum, εἴωθε γὰρ ἡ βαρύτης, ἐὰν ἀμελεῖσθαι δοκῇ, καταβάλλεσθαι : solet molestia deprimi ac dejici, si negligi videatur. In Alciphr. [1. 37.] habes in re simili : εἴωθε γὰρ ἡ βαρύτης τῷ ἀμελεῖσθαι καταβάλλεσθαι. E quo habet hic Noster, quem ætate posteriorem esse vel hujus epistolæ titulus indicio est; qui non alterius sane Alciphronis respectu [*impositus est*], quam sophistæ illius, præcipue quum junctum sit Luciani nomen, cujus ἑταιρικὰ habemus non secus quam Alciphronis. Nam ita solet, quum desunt causæ fingendorum nominum ex ipso argumento, adsumere inter se convenientia artificum priscorum nomina : ut nonadecima secundi, Archilochus Terpandro; qui uterque musica clarus. MERC. Bergl. ad Alc. Mercero adsentitur. BO.

Pag. 102. Ἐδάκρυέ τε ἀστακτί) Samb. et Merc. ἐδακρύεται ἀτακτόν. Mercerus conjecit, ἐδάκρυέ τε ἄτακτον. Cod. ἐδακρύεται ἀτακτί. BO. Reponam [et reposuit; re-

posuit quoque Polyz.] ἄστακτον, idem quod ἀστακτὶ, i. e. οὐ καταστάζων, ἀλλὰ ῥύδην, interprete Hesychio, ad quem vide. Addo Platon. Phædon. extr. ἀστακτὶ ἐχώρει τὰ δάκρυα : et Philostr. Her. x. § 8. [p. 714.] ἀστακτὶ δακρύει. ABR. Lege ἀστακτί. Ælian. H. A. x. 17. κλαίοντες ἀστακτί. Cf. Valck. Adon. p. 228. BAST. Schol. ad loc. Philostr. p. 544. ἀστακτί· ποταμηδόν. Vide ibi not., coll. Fischero ad Platon. Phædon. p. 495. BO.

Pag. 102. Τῇδε) Merceri conjectura pro τῇ δὲ, recepta ab Abr. et Polyz. BO.

Pag. 102. Ἐξωθῶν) Cf. supra p. 454.

Pag. 102. Ἀποπέμπεται) Sic Merc. pro ἀποπέμπεσθαι. Tollius, ὡς ἀποπέμπεσθαι. ABR. Non male Tollius. BO.

Pag. 102. Ἐστιν θερ.) Abresch. et Pol. ἐστι θερ. Vide p. 455. BO.

Pag. 102. Ἥμαρτον, ὁμολ.) Supra p. 329.

Pag. 102. Ἆρ' οὖν οὐκ ἂν δεξ.) Ἆρ' οὖν ἱκέτην δέξαιτο. REISK.

Pag. 102. Μόλις καὶ ἀμφισβητ.) Editt. et cod. μόλις ἀναμφισβ. cum glossa, ἀναμφιβαλλόμενον. BO. Quum Charisius æque anxius quærere pergat, obstabat nonnihil illud ἀναμφ.; ut suspicarer legendum, μόλις ἂν ἀμφ. Sed forte mederi videbitur vox μόλις. Vir d. ap. Dorvill. οὐκ ἀναμφ. Quid si? μόλις, ἀλλ' ἀμφ. ABR. In Platonis Lys. t. 5, p. 250. est ὁ μὲν οὖν Λύσις καὶ Μενέξενος μόγις πως

ἐπεγευσάτην. Hic forte; μόλις καὶ ἀμφισβ. Sic Charit. I. 8. μόλις καὶ κατ' ὀλίγον. II. p. 33. μόλις καὶ βραδέως. Arrian. Peripl. p. 4. ed. Huds.; Lucianus in Lucio; etc. BAST. Quum ἀναμφ. sensui noceat omnino, recepi facillimam Bastii emendationem. Et Polyzoïs syllabam negantem delere lectorem jubet. De μόλις cum adverbio altero cf. ad Nicet. p. 33. BO.

Pag. 102. Ἐπανήρετο) Cod. ἐπανήρητο. BO.

Pag. 102. Οὐδ' ἂν ἰκετ. προσπ.) Οὐκοῦν ἰκετ. vel certe, τί δ' ἂν ἰκετ. REISK. Verbum προσπίπτω illustrat Dorv. ad Char. p. 225. BAST.

Pag. 102. Οὐδὲν οἶμαι κωλύειν συκάζειν) Sambuc. et Merc. οὐδ' ἂν οἶμ. BO. Συκάζειν non modo laborat, sed etiam οὐδ' ἂν κωλύειν. Interjicitur vulgo οἶμαι. Leg. οὐδὲν, οἶμαι, κωλύει σ' ἐξετάζειν. PAUW. Scrib. σ' εἰκάζειν. MERC. Pro συκάζειν nihil propius succurrit quam σ' εἰκάζειν. Scripserat ne forsan οὐδὲν, οἶμαι, κωλύει συνεικάζειν, quo verbo utitur Aristot. ap. Athen. IX. p. 391 B. Reiskius non improbat neque movere loco se ait peringeniosam Merceri conjecturam; verum perpendi vult an non aliqua specie συκάζειν defendi queat : esse συκάζειν » ficus » tactu explorare, » idque posse eleganter ad tentamina transferri quæ fiant, si quis alterius indolem explorare velit; addit vid. Aristoph. Eq. 259. et Schol. Vere illud observat, idemque monuerat H. Steph. in Thes. Translate, pro δοκιμάζειν, ut Noster, sic prorsus Theoph. Sim. III. Hist. 7. ὁ δὲ στρατηγὸς, τῆς Κολχίδος στρατιὰν

ἀθροίσας, ἡσύχαζε ὅπως ἔχει γνώμης τὰ τῶν Ῥωμαίων συντάγματα. Quo e loco cum palam fiat rationem a me non debuisse haberi correctionis Merceri, veterem lectionem revocatam velim. ABR. *Revocatam*, ait; nam edidit (nec Polyz. aliter), οὐδ' ἂν — σ' εἰκάζειν. Neglecta igitur hac conjectura, et alia viri doct. ap. Dorv., cujus vide Vann. p. 611, οὐδὲν δ', οἶμαι, κωλύει πειράζειν, reliqui συκάζειν, neque defectus displicet pronominis σε. Scripsi οὐδὲν pro οὐδ' ἂν : et κωλύειν non mutavi, quum illa mutatio non esset necessaria. Nullus tamen dubito quin κωλύει sit manus ipsa auctoris, verbo οἶμαι per parenthesim interposito, ut fit sæpius : cf. Schol. ad Phil. Her. p. 610. BO.

Pag. 102. Ἑταίρας) Conjecit Mercerus pro ἑτέρας et receperunt Abr. et Polyz. Codex a secunda manu ἑταίρας. De hac permutatione cf. p. 400. Goensius, qui de Cepot. p. 26. plurima id genus vitia indicavit, loci præsentis non fuit immemor. BO.

Pag. 102. Ὁ τριπόθητος) De emphasi in composito τριπόθ. nihil nunc dicere attinet. Aristides t. 2, p. 435. de Briseïde, τὴν τριπόθητον : cod. Laudianus τὴν περιπόθητον : ambigere potest lector; malim περιπόθ. Idem t. 1, p. 262. Smyrnam vocat τριπόθητον πόλιν, ubi non malim περιπόθ., si a codice daretur. Supra Ep. 8. περιπόθητος Ἄδωνις, ubi τριπόθητος non displiceret, memori præsertim τριφιλάτου Ἀδώνιδος in Theocriteis Syracusanis. II. 20. περιποθήτοις προσπτύοντες ἡδοναῖς. BO.

Pag. 102. Ἐφ' ἱκετ. τραπ.) Malim ὁ ἐφ' ἱκ. ABR. Sed

syntaxis est ὁ Χαρίσιος ἐφ' ἱκετείας τραπόμενος, et ὁ καλὸς, ὁ τριπόθ. sunt per appositionem dicta. BO.

Pag. 102. Ἡ Γλυκέρα μὲν τέως) Scripserat, opinor : ἡ δὲ Γλυκ. τέως μέν. ABR.

Pag. 102. Τράχηλον ἐθαύμαζε) Musæus 181 : Οὐ κάμεν εἰσορόων ἀπαλόχροον αὐχένα κούρης. BO.

Pag. 102. Πεφίλ. δεξίαν) Ut Ep. 9. Cf. Pric. ad Apul. Miles. p. 317. ABR.

Pag. 105. Δόξαι γοῦν — φίλον) Editt. γ' οὖν. Cod. γοῦν. Scripsi γοῦν, monente Bastio. Codex, φίλουν. BO.

Pag. 105. Τοῖς ποσίν) Ad marginem codicis adscripta legitur narratio versibus policitis ex hac epistola adumbrata a poetastro neoterico, cujus nomen latere opinor in titulo quem Bastius ipse non potuisse legere videtur. Nam quæ apposuit sunt lectionis tantum tentamina, vel calami imitatoris ductus typis non facile exhibendi. En versus vel pessimis pejores : Γλυκέρ' ἐφίλει τὸν θρασύτατον νέον Τὸν Χαρίσιον, ὄντα δ' ὡραῖον πάνυ· Πρὸς μῖσος αὐτὸν ἐμβαλεῖν ἐπεθύμει· Ἀλλὰ τὸ φιλεῖν ἀπωθεῖτο τῷ μίσει· Ἀλλ' οὐκ ἐμίσει· πῶς φιλήσει τεχνᾶται. Καλεῖ μὲν εὐθὺς Δωρίδα τὴν γραΐδα· Αἰτεῖ παρ' αὐτῆς πῶς τοῦτον ἀπαλλήσει. Ἥτις, παρ' εὐθὺς ἀπιοῦσα, τῷ νέῳ, Ἔφη πιθανῶς· »Ἥδύτατόν » μοι τέκος, Τὸν Πολέμωνα Γλυκέρα ποθεῖ λίαν, Σὲ δὲ τάλαινα μῖσος ἐκμισεῖ μέγα.» Ὁ δ' αὖ κραδίῃ κέντρον εἰσδεξάμενος Ἐρᾷ τελείως τῆς πρὶν ἀπωθουμένης, Ἐκφαίνεται δὲ δοῦλος ἀφροδισίων. Forte legendum vers. 3. αὐτήν : 4.

scripsi ἀπωθεῖτο pro ἀπωθείτω : et forsan, ἀλλ' οὐ reponendum pro ἀλλά. BO.

EPISTOLA XXIII.

Pag. 105. ΜΟΝΟΧΩΡΟΣ) Mercer. Μονόχορος. BO. Salmas. ad Vopisc. [p. 460 E.] Μονόχωρος. Et ita Samb. recte et vere. Ipsam vocem non intellexit Salmas., et nos in Diatr. nostra de Alea explicuimus primi. PAUW. »In » utroque ludo calculorum sedes χῶραι dicebantur. In » ludo quoque tesserarum, quam πεττείαν Græci dicunt, » lineæ in quibus disponebantur calculi, χῶραι vocabantur. » Hinc μονόχωρος, tam in tesseris quam in latrunculis, » lusor ille, qui omnibus suis calculis spoliatus et victus » abibat, ut pote qui ad unum redactus esset calculum. » Veteres Glossæ : Μονόχωρος *adunatus in tabula.* Hinc » Aristæneto nomen infelicis aleatoris ac tablistæ, Μονό- » χωρος.» Salmasii verba sunt l. cit. Sed Pauwius Diatr. p. 27. contendit, idque vere, puto, μονόχωρος et μονόψηφος fuisse a Salmasio confusa ; illumque esse μονόψηφον qui unum modo calculum habeat; μονόχωρον autem, cui, quanquam adhuc calculos suos habeat omnes, *in uno loco* ita coacervati et *adunati* sint, ut inclusus ibi sit nec se possit inde movere. BO.

Pag. 105. ΔΥΟ) Editt. δυοῖν. Revocavi codicis scripturam. Cf. p. 433. BO.

Pag. 105. θ. ἔχων) θ. ἔχω. REISK. Vel ἔχω, vel ἔχων sine καί. Illud vero simile. Nam indicativi et participii terminationes sæpe permutantur : sic λέγω et λέγων in Proclo ad Parmen. II. p. 126; γινώσκω et γινώσκων initio Grylli Plutarchei; in Nostri II. 5. θαῤῥῶ et θαῤῥῶν : in Planudis Met. VI, 499. ἀντιϐολῶ et ἀντιϐολῶν : VII, 515. ἀναζητῶ et ἀναζητῶν. In Luc. Nigrino 30. pro λέγων qui e cod. Reg. 3010 λέγω sumeret non auctori noceret; sed in ejusdem Declam. de Domo 19. νομίζων, lectio hujus codicis, loco editæ νομίζω, esset deterior. Nec in Æschinis Epist. 5. φεύγων, lectio Mazarinei A 87, in locum vulgatæ φεύγω, apte substituetur. Atque Eumath. IX. p. 357. editam ὀνομάζων servabit, invito codice Reg. 2897, in quo reperi ὀνομάζω. Alciphro 2. 3, 33. ἵνα μὴ κόπτω σε, bene : nec audiendus codicis Reg. 2832. librarius cui κόπτων excidit. His illa epistola verbis incipit : ἐγὼ, μὰ τὰς Ἐλευσινίας θεὰς, μὰ τὰ μυστήρια αὐτῶν, ἅ σοι καὶ ἐναντίον ὤμοσα πολλάκις, Γλυκέρα, μόνος μόνῃ, ὡς οὐδὲν ἐπαίρω τὰ ἐμὰ, οὐδὲ βουλόμενός σου χωρίζεσθαι, ταῦτα καὶ λέγω καὶ γράφω : bene nunc codex idem ἐπαίρων, et ex eodem post ἐναντίον insere aptissime ἐκείνων : » per » illarum mysteria, per quæ, coram deabus, in earum » templo, tibi juravi. » Ibidem 84 : ἦ μέγα καὶ θαυμαστὸν ἰδεῖν τὸν καλὸν Νεῖλον; οὐ μέγα καὶ τὸν Εὐφράτην ἰδεῖν; οὐ μέγα καὶ τὸν Ἴστρον; οὐ τῶν μεγάλων καὶ ὁ Θερμώδων, ὁ Τίγρις, ὁ Ἅλυς, ὁ Ῥῆνος; εἰ μέλλω πάντας τοὺς ποταμοὺς ὁρᾷν, καταϐαπτισθήσεταί μοι τὸ ζῆν. Nihili est hic varians codicis scriptura μέλλων. Sed vivide et optime exhibet,

οὐ μέγα δὲ—οὐ μέγα δέ. Præterea malim scribere, ἢ μὴ—Νεῖλον. Vel, si servetur interrogatio, ἢ—Νεῖλον; In his permutationibus abunde firmatur conjectura mea in Eunapio p. 202. προσκυνῶ pro προσκυνῶν. Demosth. de F. Leg. p. 120. t. 2 T. δέδοικα μὴ τοὐναντίον οὗ βούλομαι ποιήσω, σφόδρα ἀκριβῶς δεικνύναι πειρώμενος, διενοχλῶ πάλαι τοῦτ' αὐτοὺς ὑμᾶς εἰδότας: scrib. vel καὶ σφόδρα, vel διενοχλῶν, quod præcedentia exempla abunde tuentur. BO.

Pag. 105. Κακὸν—ἄμεινον) Respicit ad proverbium e Græcorum Mysteriis: ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον. At hic contra. MERC.

Pag. 105. Πεσσοί) Samb. et Merc. πισσοί. Conjecturam Merc. recepere Abr. et Polyz. BO. Confundit πεσσοὺς, κύβους, ἀστραγάλους, quæ diversa omnia. Ψῆφοι notæ sunt quibus signant quod quisque lucratus. Sed de tota ea re alibi latius. MERC. De his plura in Diatribe citata. Mercerus promisit quæ non præstitit; et, ut videmus ex notula ejus, rem parum feliciter expedivisset. PAUW.

Pag. 105. Εὐβολώτερον) Samb. et Mercer. εὐβουλότερον. Nihil e codice fuit notatum. BO. Quid εὔβουλον in tesseris cadentibus pyrgoque emissis? Non dubitandum quin scripserit εὐβολώτερον. Et sic recte Salmasius ad Vopisc. PAUW. Quod dedimus (εὐβολώτ.) correxerat Salmasius, et monuerat Tollius. Adde Vannum pag. 612. ABR. Et Polyz. edidit, εὐβολώτ., emendatione certa. Pollux IX. 94. ἐν μέντοι γε τοῖς κύβοις τὸ δυσκυβεῖν καὶ εὐκυβεῖν ὀνο-

ζεται, καί που καὶ τὸ δύσϐολον, καὶ τὸ εὔϐολον : ubi
emst. emendationem in Aristæneto Salmasianam egre-
am esse dicit. Atqui notum est quam sæpe ϐουλὴ, βολὴ,
similia permutentur. Infra Ep. 28. παλίμϐουλος et πα-
μϐολος, δυσξύμϐολος et δυσξύμϐουλος, variantur. Cf.
ot. ad Nicetam p. 211; Schweb. ad Onos. p. 31; Matth.
d Nemes. p. 63. ubi lectionem, χρείττους ὤφθησαν οὗτοι
ῆς τῶν θηρίων ἐπιϐουλῆς frustra tuetur editor; legendum
nim ἐπιϐολῆς. BO.

Pag. 105. Τοῦ ἐρ. μεμηνότος) An ὑπὸ subaud. et distin-
tio tollenda? συγχ. τὸν νοῦν ὑπὸ τοῦ. An scrib. συγχ. τὸν
νῦν τῷ ἔρωτι μεμηνότα, vel μεμηνώς? PAUW. Salmas.
d Vopisci Procul. pag. 645. [=464 B.] citans locum,
ihil mutat. ABR.

Pag. 105. Παραλογ.) Glossa, ἀπατῶν. BO.

Pag. 105. Μετέωρος) Ut Epist. 10. p. 363. ABR. Με-
έωρος καὶ τεταραγμένος jungit Plut. t. 8, p. 357. BAST.

Pag. 105. Ἀπιών) Samb., Merc. et cod. ἀπιθῶν. BO.
cribe, ἀπιών. PAUW. Mercerus ἀπιδὼν, probante
Triller. Obs. 4. 22. Tollius, ἀπιὼν, quod restitui. ABR.
Polyz. ἀπιών. BO. Charit. III. 3. ἀπίωμεν πρὸς αὐτήν.
Noster I. 2. πρὸς αὐτὴν βαδιοῦμαι. BAST.

Pag. 106. Δή με τὰ τοσαῦτα) Samb. et Merc. δὴ μετὰ
οσ. BO. Nonne legendum, δή με τοσ. » me tot et toties
vincentes. » PAUW. Margo libri Dorvilliani Crit. Van.
. 612. δή με τὰ τοσ. ABR. Articulus neutiquam expel-

lendus ante τοσαῦτα. Lucian. t. 3, p. 319. ὅτι σοι ἐκ τοσαῦτα ἐκόμιζον; p. 281. οἱ τοσοῦτοι δὲ ὅρκοι. Socrat. Hist. II. 27. τὴν τοσαύτην ὠμότητα. BAST. Abresch. et Polyz. edidere δή με τὰ τοσ. Et sic ipse volui scribere, sed pristina lectio irrepens effugit oculos. BO.

Pag. 106. Φιλοτιμότερον δωροῦνται) Samb. et Merc., φ. δωρεῖτε. BO. Etsi noverim illud Ep. 19. φιλοτιμότερόν τε χαριζομένους, id tamen me minime retinet quo minus conjiciam legendum, φιλοτιμότεροι δωρεῖσθαι. ABR. Abresch. in textu servavit corruptum δωρεῖτε. Recepi, post Polyzoem, Merceri conjecturam δωροῦνται. Hunc locum tangens, ob repetitionem, quam illustrat vocum δωροῦνται et δώροις, Bastius Epist. p. 143. δωροῦνται descripsit, nihil de lectione, ut pote minimum dubia, monens. BO.

Pag. 106. Κᾆτα τῶν ἐμῶν ἐμὲ πολεμ.) Samb. et Merc. κατὰ τῶν. BO. Copula videtur absorpta, et legendum, καὶ κατὰ τῶν — PAUW. Et vir d. ap. Dorvill. Crit. Van. p. 612. καὶ κατὰ τῶν. Καὶ si serves, legas oportet ἀπὸ τῶν ἐμῶν κατ' ἐμὲ πολεμ. : aut ἀπὸ τῶν ἐμῶν ἐμέ. Sed proximum fuerit cum Hemsterhusio in Misc. Obs. IV. t. 2, p. 292. reponere, μετὰ τῶν ἐμῶν. ABR. κᾆτα τῶν ἐμῶν ἐμοὶ πολ. aut. ἐμὲ καταπολεμοῦντες. REISK. Καταπολεμοῦντες non requiram, quia æque recte πολεμ. ἐμὲ procedit. Cf. Dorvill. ad Charit p. 615 [= p. 576.]. ABR. Dorvillius ibi : » forte posses, κᾆτα τῶν ἐμῶν. Nescio an » genitivus ita se tueri possit. Igitur plenior sensus κᾆτα

μετὰ τῶν ἐμῶν. » Bastius Ep. Crit. pag. 115, agens de ructura τοῦ πολεμεῖν, hunc locum affert, notans tantum odicem habere κᾶτα, et Hemsterhusii referens correctioem. Polyzoïs reponere jubet μετὰ τῶν. Equidem reposui codice κᾶτα. Erit ἐκ subaudiendum. » Me fesant la guerre *de* mes propres fonds. » BO.

Pag. 106. Μεταπετ. μοι τῆς φιλ. κ.) Cf. Abr. Dilu. 507. BAST. Τὸν τῆς φιλ. κ. REISK. Reiskius bene. BO.

Pag. 106. Οὕτω) Merceri conjectura pro ὅτῳ, quam ecepère Abr. et Polyz. BO.

EPISTOLA XXIV.

Pag. 106. ΛΥΣΙΑι) Codex, Λυρίᾳ. BO.

Pag. 106. Κορυφαῖοι) Restituit [proposuit restituendum] hoc Mercerus pro edito κρυφαῖοι. ABR. Recte Merc., quanquam ἑσπέρας diligit certe vulgatam. PAUW. I. 1. οἱ κορυφαῖοι τῶν ζωγράφων. BAST. Polyz. κορυφαῖοι.

Pag. 106. Τὸν πλ.) Sic Merc. proposuit, et Abresch. scripsit. Ante fuit τῶν πλ. Codex τῶ πλ. Polyzoïs edidit quidem τὸν πλ. sed rediit ad glandem, et reponi jubet τῶν. BO.

Pag. 106. Τὸν πλ. προώθει) Platonis imitationem produnt, qui in Phædone [§ 35. Fisch.] ita : πάλαι γὰρ ἡμῶν

παρ' ἡμῶν, ὧν ὑπεροράς, πρ. δέ. Sic δὲ male abundare videbatur Pauwio, qui illud inducendum putabat, aut in γε mutandum. Delevi ὧν, malem iterationem ultimæ syllabæ pronominis ἡμῶν. BO.

Pag. 109. Τοσούτους) Samb. et Merc. τοσούτων. Proposuit Merc. τοσούτους: receperunt Abresch. et Pol. BO. Τοσούτους codicis lectio. BAST.

Pag. 109. Ἐρωτικὸν κάλλος ἄμαχον) Τις τῶν ἐρωτικῶν. REISK. Forma est elegantissima. Præter Suidam videndus Plato Charm. 463. et Gregor. Nyss. de Virg. 4. pag. 46. SCHURTZ. Heliod. x. p. 483. ἄμαχος τοῦ κάλλους ἀστραπή. VII. p. 316. θέα ἄμαχος. Etc. ABR. Scio κάλλος ἄμαχον in Suida esse pro eximia forma; sed malim ἄμαχον quasi ἐπιῤῥηματικῶς sumi, ut dicat ultro ac gratis præferri formam divitiis, quod dixit paullo ante προῖκα. MERC. ἐρωτ. κ. ἄμ. facile et aperte cohæret, neque ἄμαχον commode ita exponi potest, ut a Mercero factum. PAUW. Male Mercerus. Plato Charm. t. 5, p. 109. ἄμαχος ἀνὴρ ὁ πάγκαλος. Phrynichus [Anecd. Bekk. p. 14.]: Ἄμαχον τὸ καλόν· ὑπερβολικῶς, πρὸς ὃ οὐκ ἄν τις μαχέσαιτο. BAST.

Pag. 109. Πύκνα γοῦν) Cod. π. γ' οὖν. Forsan π. δ' οὖν ὅμως: cf. p. 384. BO.

Pag. 109. Ἐκκεκώφηκας) E Platonis Lyside [§ 3.]: ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα καὶ ἐμπέπληκε τοῦ Λύσιδος· ἂν μὲν δὴ καὶ ὑποπίῃ, εὐμάρεια ἡμῖν ἐστι καὶ ἐξ ὕπνου ἐγρομένοις Λύσιδος οἴεσθαι τοὔνομα ἀκούειν. MERC. Heindorf. ad Lysid. protulit Aristænetea, et Abreschium repre-

hendit, quod Platonis non meminerit. Sed Abr. Merceri notas, quas Heindorf. vel non meminerat ipse vel non legerat, noluit repetere: eo etiam reprehendendus minus quod ad Hemst. in Luc. Tim. 2. remiserit, qui Aristæneti et Platonis conlationem instituit, et de nullo quod est inter ἐκκωφᾷν et ἐκκωφοῦν discrimine opportune monuit. BO. Ἐκκεκώφωκας (Reiskii) nil habet quo præferatur. Non minus frequens est forma altera. Arist. t. 1, p. 540. τά τε ὦτα ἐξεκεκώφητο. Palama Decl. 1. p. 13. ἐκείνη μὲν ἐκκεκώφηται φύσει πρὸς τὸν λόγον. Cf. Eust. ad Il. ξ. p. 948; Pollux; etc. Prout hic τὰ ὦτα τοῦ Α. ἐμπέπληκας, sic Auctor de Amor. [Luc.] init. ἐρωτικῆς παιδιᾶς πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ κεκμηκότα — ὦτα. ABR. Quæ ultima potuisset commode admovere istis Epist. 2. εὐμουσίας ἧς ἐρωτικῶς πρὸς τοῖς ὠσὶ καὶ τὴν ψυχὴν ἐμπέπληκας: ubi potuissem et ego adferre e Plat. Apol. 10. λέγοντες περὶ ἐμοῦ ἐμπεπλήκασιν ὑμῶν τὰ ὦτα. Sed de ἐκκωφᾷν agitur. Luc. Ep. Sat. 36. Ζεὺς ἤδη ἐκκεκώφωται πρὸς αὐτῶν ἀναβοώντων: cod. Reg. 2600. ἐκκεκώφηται. Id. Bis accus. 1. τὰ ὦτα ἐκκεκώφωται πρὸς τῶν ἐνοχλούντων: quod nunc legitur, quum ante ederetur ἐκκεκώφηται, æque bene. Synes. Ep. 4. p. 161 B. οὔκουν ἔπειθον λέγων· ἀλλ' ἐξεκεκώφει τὸ κάθαρμα. H. Stephanus in Indice hoc loco usus, scripsit ἐξεκώφει, male, et inde credidit ἐκκωφέω neutrum esse. Si quid mutandum, malim ἐκκεκώφει sine augmento, prout a Grammatico scriptum est ap. Bast. ad Gregor. pag. 909: quo de augmenti in hoc tempore defectu cf. ad Eunap. Scholiastes Synesii ad ἐξεκεκώφει· τὰ τῶν κωφῶν

ἑκάτερος ἀπορῶν τὸν ἕτερον προωθεῖ, καὶ κελεύει ἐρέσθαι. SCHURTZ. Plato Charm. p. 237 D. ἕκαστος γὰρ ἡμῶν τῶν καθημένων ξυγχωρῶν τὸν πλησίον ὤθει. ABR. Lucian. Somn. 11. τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ. BO.

Pag. 106. ὁ δ' οὖν Θρασ.) Samb. et Merc. et cod. ἡ δ'. Merc. proposuit εἷς δ'. BO. Non male Mercerus. Sufficit tamen fortasse ὁ δ'. PAUW. Distinctione transposita legi posset: πᾶσι· κοινῇ δ' οὖν ὁ Θρ. Sed præstat minori mutatione cum viro d. ap. Dorv. Van. p. 612. reponere ὁ δ' οὖν Θρ. ABR. Lege ὁ δ'. Heliod. v. p. 245. Bourd. ἐκεῖ δέ τις τῶν λῃστῶν ὁ τολμηρότερος. Comparativo utitur pro superlativo. BAST. Abr. servavit corruptum ἡ: Polyt. bene ὁ. BO.

Pag. 106. Προσχήματι συμβουλῆς) Cod. πρὸς σχήματι, et sic Samb. quem editorum nemo secutus est. II. 23. φιλίας ἐξαπατήσας προσχήματι: 18. προσχήματι σώφρονος. I. 4. σώφρονος δοκεῖ μοι τὸ πρόσχημα, τὸ ἁλουργὲς ἡμιφάριον. Syntip. F. 49. προσχήματι ἀπεμπολήσεως. Theoph. Sim. Ep. 55. ὁ Γοργίου παῖς ἡμᾶς ἀδικεῖ· ξυνωρικεύεται γὰρ ἱππαζόμενος ὁ παμμιαρὸς, καὶ προσχήματι θήρας περιπέττει τὴν πανουργίαν ὁ κάκιστος; scribe e cod. Reg. 2991 A. ξυνωρικεύεται, et in his agnosce imitationem Aristophanei versus Nub. initio: Ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται. Codex, κακουργίαν pro παν. Sed editam ipse Theoph. tueri videtur Hist. II. 9. p. 43 C. scribens: προκαλύμματι ἀποδράσεως περιπέττειν ὅ, τι ἂν αὐτοῖς τὸ πανούργημα

ıus locutionis Aristophanes iterum Pluto 159. Ὀνόματι ιριπέτlουσι τὴν μοχθηρίαν : ubi cf. Dobræi notam eruıtissimam. Index Aristoph. Brunckianus περιπέπτειν :hibet, mendo typorum. BO.

Pag. 106. Ταῖς ἀληθείαις) Philem. Frag. inc. 70. vel in nal. Εἰ ταῖς ἀληθείαισιν οἱ τεθνηκότες Αἴσθησιν ἔσχον, νδρες ὥς φασίν τινες, Ἀπηγξάμην ἄν, ὥστ' ἰδεῖν Εὐριπίδην. Georg. Lapitha in Poem. Mor. 1007. Οὐδὲν χρίlοῦ αυλότερον ταῖς ἀληθείαις φαύλου : 1490. Φίλον δ' οὐδεὶς πέκτεινε φιλῶν ταῖς ἀληθείαις. Sic et Isocrates, S. Emiric. loquuti sunt, alii : cf. supra p. 413. BO.

Pag. 106. Τῶν ἐπὶ σκηνῆς) Lucianus Icarom. 21. τὸν πὶ τῆς σκηνῆς βίον : cf. variet. Vatic. BAST. Indicabat Amicus, puto, varietatem lectionis sibi ad Lucianum e odd. Vatic. enotatam, qui, ni fallor augurando, carent rticulo τῆς. Schæfer. Mel. p. 27, ubi de hac locutione git erudite, articulum malit in talibus non abesse. Sunt xempla in utramque partem. Cf. Bast. Epist. App. p. IV, am a me indicatum ad Eunap. p. 206. BO.

Pag. 106. Ὑπερφέρ. τῷ κάλλει) 1. 15. ὦ πασῶν ὑπερφέρουσα γυναικῶν καὶ κάλλει καὶ γνώμῃ : Epist. 26. extr. Adde, si lubet, Herod. 8. 144; Heliod. p. 223; Eratosth. Catast. 26. ABR. Vide p. 343.

Pag. 106. Ἀπολείπῃ) Philostr. Her. p. 120. ἐλείπελο δὲ τοῦ Διομήδους ὁ Σθένελος ξύνεσιν. BAST.

Pag. 106. Παρ' ἡμῶν, ὑπεροράς, προῖκα δέ) Edebatur,

ἑκάτερος ἀπορῶν τὸν ἕτερον προωθεῖ, καὶ κελεύει ἐρέσθαι. SCHURTZ. Plato Charm. p. 237 D. ἕκαστος γὰρ ἡμῶν τῶν καθημένων ξυγχωρῶν τὸν πλησίον ὦθει. ABR. Lucian. Somn. 11. τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ. BO.

Pag. 106. Ὁ δ' οὖν Θρασ.) Samb. et Merc. et cod. ἡ δ'. Merc. proposuit εἷς δ'. BO. Non male Mercerus. Sufficit tamen fortasse ὁ δ'. PAUW. Distinctione transposita legi posset: πᾶσι· κοινῇ δ' οὖν ὁ Θρ. Sed præstat minori mutatione cum viro d. ap. Dorv. Van. p. 612. reponere ὁ δ' οὖν Θρ. ABR. Lege ὁ δ'. Heliod. v. p. 245. Bourd. ἐπεὶ δέ τις τῶν λῃστῶν ὁ τολμηρότερος. Comparativo utitur pro superlativo. BAST. Abr. servavit corruptum ἡ: Polyz. bene ὁ. BO.

Pag. 106. Προσχήματι συμβουλῆς) Cod. πρὸς σχήματι, et sic Samb. quem editorum nemo secutus est. II. 23. φιλίας ἐξαπατήσας προσχήματι: 18. προσχήματι σώφρονος. I. 4. σώφρονος δοκεῖ μοι τὸ πρόσχημα, τὸ ἁλουργὲς ἡμιφάριον. Syntip. F. 49. προσχήματι ἀπεμπολήσεως. Theoph. Sim. Ep. 55. ὁ Γοργίου παῖς ἡμᾶς ἀδικεῖ· ξυνορικεύεται γὰρ ἱππαζόμενος ὁ παμμιαρὸς, καὶ προσχήματι Θήρας περιπέττει τὴν πανουργίαν ὁ κάκιστος; scribe e cod. Reg. 2991 A. ξυνωρικεύεται, et in his agnosce imitationem Aristophanei versus Nub. initio: Ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται. Codex, κακουργίαν pro παν. Sed editam ipse Theoph. tueri videtur Hist. II. 9. p. 43 C. scribens: προκαλύμματι ἀποδράσεως περιπέττειν ὅ, τι ἂν αὐτοῖς τὸ πανούργημα

pag. 68; Joannes Damasc. Epist. ad Theophil. de Imagg. p. 117. ed. Combef. Cyrillus Catech. 5. p. 40. οὐκ ἀρκεῖ δὲ ἡμῖν ὁ πᾶς τῆς ἡμέρας διηγουμένοις χρόνος. Eumenius Pan. Constantini 7. » *Dies me ante deficiet* quam oratio, si » omnia patris tui facta vel hac brevitate percurram. » Hieronymus Vit. Hilarionis p. 536. » *tempus me deficiet*, » si voluero universa signa quæ ab eo perpetrata sunt di- » cere. » Plautus Capt. II. 5. 57. » Si ego item memorem » quæ med erga fecisti multa, *Nox diem adimat.* » Ovidius Tr. II. 407. » *Tempore deficiar*, tragicos si perse- » quar ignes : » v. 13. 27. « Utque solebamus consumere » longa loquendo Tempora, sermonem *deficiente die*: » M. XV. 418. » *Deseret ante dies*, et in alto Phœbus anhelos » Æquore tinget equos, quam consequar omnia dictis : » ubi Ciofan. et Heins. Marius Victor Ep. ad Salmon. 50. » Ante *diem*, Salmon, tenebris *nox humida condet*, » Quam possim mores hujus percurrere turbæ. » Panegyr. ad Pison. 19. majori etiam hyperbole : » Et prius ætheriæ » moles circumvaga flammæ Annua bis senis revocabit » mensibus astra, Quam mihi priscorum titulos operosa- » que bella Contigerit memorare. » Bossuetus Serm. Opp. t. 6, p. 169. » mais *le jour nous auroit quittés* avant que » j'eusse seulement touché la moitié de ce détail épouvan- » table. » Idem in Laudatione funebri Condæi principis : » sans vouloir ici *achever le jour* à vous marquer seule- » ment ses autres exploits. » Molierius in Petri convivio I. 1. » Si je te disois le nom de toutes celles qu'il a épousées » en divers lieux, ce seroit un chapitre *à durer jusqu'au*

ἑκάτερος ἀπορῶν τὸν ἕτερον προωθεῖ, καὶ κελεύει ἐρέσθαι. SCHURTZ. Plato Charm. p. 237 D. ἕκαστος γὰρ ἡμῶν τῶν καθημένων ξυγχωρῶν τὸν πλησίον ὦθει. ABR. Lucian. Somn. 11. τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ. BO.

Pag. 106. Ὁ δ' οὖν Θρασ.) Samb. et Merc. et cod. ἡ δ'. Merc. proposuit εἷς δ'. BO. Non male Mercerus. Sufficit tamen fortasse ὁ δ'. PAUW. Distinctione transposita legi posset: πᾶσι· κοινῇ δ' οὖν ὁ θρ. Sed præstat minori mutatione cum viro d. ap. Dorv. Van. p. 612. reponere ὁ δ' οὖν θρ. ABR. Lege ὁ δ'. Heliod. v. p. 245. Bourd. ἐκεῖ δέ τις τῶν λῃστῶν ὁ τολμηρότερος. Comparativo utitur pro superlativo. BAST. Abr. servavit corruptum ἡ: Polyz. bene ὁ. BO.

Pag. 106. Προσχήματι συμβουλῆς) Cod. πρὸς σχήματι, et sic Samb. quem editorum nemo secutus est. II. 23. φιλίας ἐξαπατήσας προσχήματι: 18. προσχήματι σώφρονος. I. 4. σώφρονος δοκεῖ μοι τὸ πρόσχημα, τὸ ἀλουργὲς ἡμιφάριον. Syntip. F. 49. προσχήματι ἀπεμπολήσεως. Theoph. Sim. Ep. 55. ὁ Γοργίου παῖς ἡμᾶς ἀδικεῖ· ξυνοριχεύεται γὰρ ἱππαζόμενος ὁ παμμιαρὸς, καὶ προσχήματι θήρας περιπέττει τὴν πανουργίαν ὁ κάκιστος; scribe e cod. Reg. 2991 A. ξυνωρικεύεται, et in his agnosce imitationem Aristophanei versus Nub. initio: ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται. Codex, κακουργίαν pro παν. Sed editam ipse Theoph. tueri videtur Hist. II. 9. p. 43 C. scribens: προκαλύμματι ἀποδράσεως περιπέττειν ὅ, τι ἂν αὐτοῖς τὸ πανούργημα

Pag. 109. Ἠθικῶς) Vide not. ad II. 20.

Pag. 109. Μετὰ τ. χειρῶν—) Nimium fere est μετὰ τ. χ. σὺν τ. ὤ. etiamsi post χειρῶν distinguas. An libri forte discreparunt, et in his scriptum μετὰ τ. χ. ὑποκ. τὸ βλ.., in illis ἄγαν ὑποκ. σὺν τ. ὤ. τὸ βλ., idque ad marginem annotatum temere confusum est? PAUW. Μετὰ τ. χ. ὑποκινοῦσα, σὺν τοῖς ὤμοις συμπεριφέρουσα τὸ βλέμμα. REISK. Suspicio oriebatur scriptum forsan fuisse συντόνως [pro σὺν τοῖς ὤμοις], modo ut usitata sunt συντόνως et σύντονον βλέπειν. ABR. Locus est non sanus si quid video. Deest aliquid ad imaginis complementum. Non decurtata est imago parilis II. 20: ἡ δὲ τῇ λαιᾷ χειρὶ βραχὺ τὴν παρειὰν ὑποκλίνασα, τῇ δὲ λαγόνι τὴν δεξιὰν ἐμβαλοῦσα, ἠθικῶς τὸν λόγον ἀμυνοῦμαι φησίν: absoluta itidem imago I. 27: ἡ δὲ διαμωκωμένη καὶ ὑποβλέπουσα λοξὸν, τοῖς δακτύλοις τῆς δεξιᾶς ἠθικῶς, οἷα γυνὴ, τὸ μετακάρπιον ἐπικροτοῦσα τῆς εὐωνύμου χειρός. In præsenti loco nonnihil fuit a librario omissum. BO.

Pag. 110. Ἐμὲ γὰρ οὐδ. θάλπει—θέλω—) Alciphr. [II. 2, 46.]: ἐμὲ δὲ οὐδὲν θάλπει τι δόξα· ἀλλ' ὃν θέλω δὸς Τίμαρχον, Δάματερ. MERC. Verbum θέλω illustrat Palair. ad Matth. 27. 43. Cf. supra pp. 303-308. BO.

Pag. 110. Δεσποτίδιον) Lucianus D. Mer. 14. ἐρώμενος, ἀνὴρ, δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ. Eumath. VI. 205. Ὑσμινία γλυκύτατε, σύ μοι πατρὶς, καὶ πατὴρ, καὶ μήτηρ, καὶ παστὰς, καὶ νυμφίος, καὶ δεσπότης ἐξ ἔρωτος. Ovid. A. I. 7. » Et mihi blanditias dixit *dominum*que vocavit. »

ἑκάτερος ἀπορῶν τὸν ἕτερον προωθεῖ, καὶ κελεύει ἐρέσθαι. SCHURTZ. Plato Charm. p. 237 D. ἕκαστος γὰρ ἡμῶν τῶν καθημένων ξυγχωρῶν τὸν πλησίον ὤθει. ABR. Lucian. Somn. 11. τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ. BO.

Pag. 106. Ὁ δ' οὖν Θρασ.) Samb. et Merc. et cod. ἡ δ'. Merc. proposuit εἷς δ'. BO. Non male Mercerus. Sufficit tamen fortasse ὁ δ'. PAUW. Distinctione transposita legi posset : πᾶσι· κοινῇ δ' οὖν ὁ Θρ. Sed præstat minori mutatione cum viro d. ap. Dorv. Van. p. 612. reponere ὁ δ' οὖν Θρ. ABR. Lege ὁ δ'. Heliod. v. p. 245. Bourd. ἐκεῖ δέ τις τῶν ληστῶν ὁ τολμηρότερος. Comparativo utitur pro superlativo. BAST. Abr. servavit corruptum ἡ : Polyz. bene ὁ. BO.

Pag. 106. Προσχήματι συμβουλῆς) Cod. πρὸς σχήματι, et sic Samb. quem editorum nemo secutus est. II. 23. φιλίας ἐξαπατήσας προσχήματι : 18. προσχήματι σώφρονος. I. 4. σώφρονος δοκεῖ μοι τὸ πρόσχημα, τὸ ἁλουργὲς ἡμιφάριον. Syntip. F. 49. προσχήματι ἀπεμπολήσεως. Theoph. Sim. Ep. 55. ὁ Γοργίου παῖς ἡμᾶς ἀδικεῖ· ξυνοραικεύεται γὰρ ἱππαζόμενος ὁ παμμιαρὸς, καὶ προσχήματι Θήρας περιπέττει τὴν πανουργίαν ὁ κάκιστος ; scribe e cod. Reg. 2991 A. ξυνωρικεύεται, et in his agnosce imitationem Aristophanei versus Nub. initio : Ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται. Codex, κακουργίαν pro παν. Sed editam ipse Theoph. tueri videtur Hist. II. 9. p. 43 C. scribens : προκαλύμματι ἀποδράσεως περιπέττειν ὅ, τι ἂν αὐτοῖς τὸ πανούργημα

ons locutionis Aristophanes iterum Pluto 159. ὀνόματι ερπιπέτlουσι τὴν μοχθηρίαν : ubi cf. Dobræi notam eruitissimam. Index Aristoph. Brunckianus περιπέπτειν xhibet, mendo typorum. BO.

Pag. 106. Ταῖς ἀληθείαις) Philem. Frag. inc. 70. vel in inal. Εἰ ταῖς ἀληθείαισιν οἱ τεθνηκότες Αἴσθησιν ἔσχον, ἄνδρες ὥς φασίν τινες, Ἀπηγξάμην ἄν, ὥστ' ἰδεῖν Εὐριπίδην. Georg. Lapitha in Poem. Mor. 1007. Οὐδὲν κριloῦ καυλότερον ταῖς ἀληθείαις φαύλου : 1490. Φίλον δ' οὐδεὶς ἐπέκτεινε φιλῶν ταῖς ἀληθείαις. Sic et Isocrates, S. Empiric. loquuti sunt, alii : cf. supra p. 413. BO.

Pag. 106. Τῶν ἐπὶ σκηνῆς) Lucianus Icarom. 21. τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς βίον : cf. variet. Vatic. BAST. Indicabat Amicus, puto, varietatem lectionis sibi ad Lucianum e codd. Vatic. enotatam, qui, ni fallor augurando, carent articulo τῆς. Schæfer. Mel. p. 27, ubi de hac locutione agit erudite, articulum malit in talibus non abesse. Sunt exempla in utramque partem. Cf. Bast. Epist. App. p. IV, jam a me indicatum ad Eunap. p. 206. BO.

Pag. 106. Ὑπερφέρ. τῷ κάλλει) I. 15. ὦ πασῶν ὑπερφέρουσα γυναικῶν καὶ κάλλει καὶ γνώμῃ : Epist. 26. extr. Adde, si lubet, Herod. 8. 144; Heliod. p. 223; Eratosth. Catast. 26. ABR. Vide p. 343.

Pag. 106. Ἀπολείπῃ) Philostr. Her. p. 120. ἐλείπεlο δὲ τοῦ Διομήδους ὁ Σθένελος ξύνεσιν. BAST.

Pag. 106. Παρ' ἡμῶν, ὑπεροράς, προῖκα δέ) Edebatur,

Ep. 4. προσειρήσθω καὶ ὁ θαυμάσιος γραμματικὸς Θεοδόσιος: et Epist. 139. προσείρησο οὖν παρὰ πάντων. ABR. Proprie est *salvus sis, saluteris*: tum præcipue in fine epistolarum adhibetur pro eo quod dicimus *vale*. Theophyl. Episc. Epist. 56. ὁ ἀδελφός μου προσαγορεύει σε: » frater meus *salutat te*. » BAST. Synes. Ep. 19. προσειρησθε δὴ, θαυμάσιοι: Schol. χαιρετίσθησθε (?) οὖν. Julianus Epist. 1. extr. ἔρρωσο, καί σε θᾶττον προσείποιμι καὶ παίδων πατέρα. Atque sic recentissimi. Coresis in Crusii Turc. p. 238. προσειρήσθω μοι ὁ σοφώτατος ῥήτωρ; et p. 240. προσειρήσθω μοι καὶ Θεοδόσιος. BO.

Pag. 110. Ψυχή) Hoc compellandi blandimentum illustravi ad Nicetam p. 286. Phædrus: » O suavis anima! qua» lem te dicam bonam Antehac fuisse! » Ubi *anima* est odor, nec muto *qualem bonam*: græcismus enim est pro *optimam*: ἀγαθὸν οἷον. BO.

Pag. 110. Χρόνον τοῦτον — χρονίζεις) Hippocr. Ep. 17. p. 16. ed. Chart. καὶ ἡ ναῦς καὶ τὸν χρόνον (Cod. Palat. addit τοῦτον) ὃν ἐπιστέλλω χρονίζει. BAST. Pessima Bast. utebatur editione. Aldina Epistolographorum editio, Cujaciana quæ dicitur, Lubiniana, exhibent τοῦτον. BO.

Pag. 110. Χρόνον — ὃν ἐπιστέλλω) Simili ellipseos genere Galli utimur: » pendant le temps *que* je t'écris. » BO.

Pag. 110. Πρὸς σέ) Editt. πρός σε.

Pag. 110. Πάντες ἐκ. σάτυροι) Plane elegans locus. Si-

ille loquendi genus in Plaut. Mil. IV. 1. »*pithecium* hæc est præ illa et spinturnicium.» Satyrus sumitur proverbii specie pro quovis deformi fœdoque aspectu. LAMB. Alc. I. 12. ἀρέσκειν γὰρ τοῖς ἐρασταῖς, οὐχὶ Μεγάρᾳ καὶ Εὐξίππῃ βούλομαι ταῖς πιθήκοις. Long. III. [p. 89. Vill.]: βούλεται συγκαθεύδειν πένητι καλῷ μᾶλλον ἢ πιθήκῳ πλουσίῳ. ABR. Vide Schæf. pag. 385. ad Longi l. c. BAST. Eumath. IX. p. 322. Ῥοδόπη — καλὴ μέν — πρὸς δέ γε τὴν ἐμὴν ἐκείνην Ὑσμίνην, ὡς πρὸς Ἀφροδίτην μιμώ. BO.

Pag. 110. Παρ' οὐδὲν τίθεμαι) Philo p. 569 B. τὸν τῆς φύσεως πλοῦτον παρ' οὐδὲν θέμενοι. Cf. Anim. ad Æsch. II. p. 269. ABR. Plato Phædr. t. 10, p. 332. παρ' οὐδὲν τίθεται. Cf. Loc. ad Xen. Eph. p. 130; Ruhnk. ad Xen. Mem. I. 2. 52. BAST.

EPISTOLA XXV.

Pag. 110. ΠΕΤΑΛΗ) De hoc nomine cf. ad Alc. I. 35. BO.

Pag. 110. Ὑπελθούσῃ) Samb. et Mercer. ὑπελθούσης. Conjecturam Merceri ὑπελθούσῃ recepere Abr. et Polyz. BO. Ὑπέρχεσθαι, insinuare se ad aliquem ut illicias. Infra p. 129. πολλαὶ τὸν νέον ὑπῆλθον ἑταῖραι. MERC. Verbum illustrat Bast. Epist. Crit. p. 247. BO.

Pag. 110. Μετεπεμπόμην) Sic Polyz. Ceteri μετεπέμπομεν. Cod. μετεπέμπομεν: quod Reiskio et Bastio placuit

BO. Trajectio numerorum; vocata a Pamphilo, accersivimus etiam sororem, scilicet ego et Pamphilus: qualis illa Ep. 3. τῇ Λειμώνῃ συνεστίαμεν, scilicet ego et Limona. Sed verius est hic rescribendum, μεταπέμπω μέν. MERC. Μεταπέμπω μὲν melius. PAUW. Vir d. ap. Dorv. Vann. p. 613. μεταπέμπω μέν. Quum oratio nihil indigeat vocula μὲν licet sequatur δὲ, scripserim μεταπέμπομαι. Ep. 5. μεταπεμψαμένη Χαρίδημον: et 13. Πανάκιον μεταπέμπεται. Tam activo quam medio promiscue utitur Alciphron: vide III. 65; I. 28. ibique Bergler. etc. ABR.

Pag. 110. Οὐ τὸ τυχὸν προξενοῦσα) Ponitur absolute pro οὐ τὸ τ. κακόν. ABR. προξ. κακόν. REISK. Merceri minus adcuratæ versioni nimis confidit Reiskius: οὐ τὸ τυχὸν, scil. πρᾶγμα, nihil aliud est nisi *res non vulgaris, singulare quid, etwas seltsames*; adeoque nec subaudiri nec inferciri debet subst. κακόν. BAST.

Pag. 110. Ἦλθεν περ.) Codex sic. Bastius in exemplo Abreschii, quo utebatur, delevit ultimam litteram. Cf. p. 455. BO.

Pag. 110. Καὶ στίλψασα) Ubi præcessit περιεργ. κοσμ., quod omnem omnino comprehendit cultum, oratio non est adornata, ut decet. Fors vocula excidit. Legamus enim, κοσμηθεῖσα· καὶ γὰρ στίλψ., verba singula eorumque nexus optime se habebunt. PAUW. Schemate noto prius totius corporis ornatus mentione facta, subdit in specie de præcipua parte corporis, capite et facie, præeuntem secutus Auctorem D. de Amor. [Lucian.] 41. κἀπειδὰν ὅλον τὸ

ῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει διαμαγευθῇ, τὰς ναισχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν: otest quoque intelligi ut nempe per partes exsequatur, in uo totus ille περιεργότερος cultus constiterit, atque adeo αὶ sumi pro καὶ γάρ. ABR. Mercero obsecuti, priorem ationem, facilitate quadam sese commendantem, præ-tantiorem judicavimus. BAST. Equidem alteram ratio-iem amplector. BO.

Pag. 110. Ἀτρέμα) Displicet Valckenario, ideoque conjicit ἐντρίμματι. Στίλψ. ἀτρέμα est ὑποστίλψασα: ut Ep. I. χείλη ἠρέμα διῃρημένα. ABR. Ἐντρίμματι mihi quoque in mentem venerat. REISK. Assentior viris erud. ita reponendum indicantibus, aut, si mavis, ἐντρίμμασιν, ideo, quia ἀτρέμα et ἠρέμα στίλψαι non convenit meretrici cujus de περιεργοτέρῳ κόσμῳ jam præcessit. Etc. ABR. Est et aliud incommodum quo ἀτρέμα premitur. Nam ἀτρέμα στίλψας pro ὑποστίλψας, vel ἠρέμα στίλψας, locutio est inaudita et invisa. Sensus est *valde*: ut in loco Alexidis Athenæi IX. 30. qui κρέα esse dicit ἔγχυλα ἀτρέμα καὶ δροσώδη. Sed audiamus Bastium. BO. Ἀτρέμα primum valet *sine tremore*, *quiete*, *tranquille*; deinde (ut subst. ἀτρεμία, *audacia*), *audacter*, *confidenter*, *frech*. Posterior significatus loco nostro optime convenit, et similiter fere Lucianus ab Abreschio adpositus. Nihil igitur oscitantiæ librariorum tribuendum. Fuit tempus ubi ἀτρέμα in ἄμετρα mutare voluissem. BAST.

Pag. 110. Πρὸς ἔσοπτρον δ. καὶ εὐθετίσασα) Cod. πρό.

Clem. Alex. Pæd. III. 3. pag. 262, 3. πρὸς τὸ ἔσοπτ[ρον] διατιθέμενον τὰς τρίχας. Seneca Q. N. I. 17. » non in » scilicet ut *ad speculum* barbam faciemque velleremus. Tum in editione Merceri quarta et Pauw. male legit εὐθετήσασα. Lectio cod. est εὐθετίσασα. Cf. Dorv. Van p. 603. Lucian. Adv. ind. t. 8, p. 36. πρὸς δὲ τὰ ἐκεῖν[α] κάτοπτρα προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι. In D. I 24. 1. εὐθετήσασα ἕκαστα : cod. 87. εὐθετίσ. Sed εὐθ[ε]τῆσαι non falsum est : vide Brunck. Fragm. Arist. p. 28 Adde Gonsal. ad Petron. 126. Majus hæc in ponendis ca[pillis] denotant studium. Quantum hac in re Aristæneti ætas differt a nostra! Ubinam hodie est mulier, quæ non *ad speculum* capillos componat? ubinam mulier, plus minusve Philænidos similis, quæ non constanter, velut dulcissimum quidque, speculum in sacco secum circumferat? BAST. Plutarchus de Progr. t. 1, p. 325. Wytt. πρὸς ἔσοπτρα κοσμοῦντας ἑαυτούς. Apuleius Apol. p. 15, 17. » exornari *ad speculum* solere : » vide Indicem Elmenh. Scipio A. Gellii XII. 12. » qui cotidie unguentatus *adversus speculum* ornetur. » BO.

Pag. 113. Ἀφῆκε — ὅρμους) Auctor de Amor. c. 41. πολυτελεῖς τῶν αὐχένων ὅρμοι καθεῖνται. Dorvill. putat Mercerum legisse ἀφῆψε. ABR. Dorv. errare potest. Nam quæ *suspendit* monilia ὅρμους ἀφῆκε. BO.

Pag. 113. Ἀγλαΐσματα δέῤῥης) Sambuc. et Mercer., ἀγλαΐσματι δέῤῥεις. Cod. ἀγλαΐσματι δέρρεις. BO. Lege ἀγλαΐσματα τῆς δειρῆς. Lucianus π. τοῦ οἴκου· ἢ περὶ τῇ

ιρῇ λεπτός τις ὅρμος. MERC. Non male. Cur tamen pernamur, ἀγλαΐσματα δειρῆς? PAUW. Tollius in anno Dorv. pag. 613, ut Pauwius. Abresch. et Polyz. inc scripserunt ἀγλαΐσματα δέῤῥης: et sic volebat Baius. Cf. p. 272. BO.

Pag. 113. Φλυαρίαν) Lucian. D. Mer. 14. σάνδαλα Παarικὰ — καὶ φληνάφους: et id genus nugas. Sic sæpe, καὶ λήρους: vid. Toup. ad Long. p. 400. BAST. Philo p. 163). λήρους κόσμον ἄψυχον οἰκίαις περιτιθέντες. Scalig. in Varron. p. 136. ABR.

Pag. 113. Ἀμφωλένια) Ἀμφώλενιον, nempe κόσμον. REISK. Si ita videatur scripsisse, commode intelligetur φλυαρίαν. ABR. Ne quis cum Abresch. ὑπομάζ. ad φλυαρ. trahat, post φλ. distinximus. Substantivum ὑπομ. *mamillare* (infra de eadem re dicitur περίδεσμος), inserendum lexicis. Ἀμφωλένια cur, subaudito κόσμον, in ἀμφωλένιον mutare voluerit Reisk., equidem nescio. BAST. Equidem non nescio. Offendebat ad hæc substantiva. Alc. 3. 3. κόσμον dixit περιαυχένιον. Mutatio si fieret, a φλυαρίαν adjectiva facilius penderent; sed non est facienda. BO.

Pag. 113. Ταραντινίδιον) Samb. et Mercer. ταράντιον. BO. Malim ταράντινον aut ταραντινίδιον: id est λεπτῆς τινὸς ἐσθῆτος genus. Pollux VII. 17. καὶ μὴν τό γε ταραντινίδιον διαφανές ἐστιν ἔνδυμα, ὠνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς. Lucianus ἐν ἑταιρ. διαλ. [7.]: οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὅρμον, οὐ ταραντινίδιον ἔχουσα.

Et in περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστ. [§ 16.] : λαβὼν ταραντινίδιον ἐκυμβάλισε. Habes et in Alciphr. [I. 36.] : τὰ δὲ ἀρχαῖα καὶ τριχινὰ προβαλλομένη ταραντινίδια. Aliud est ταραντεινὸν in Philostr. [Epist. 40.] : τὸ δὲ φυκίον, καὶ ὁ κηρὸς, καὶ τὸ ταραντεινὸν, καὶ οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις, καὶ αἱ χρυσαῖ πέδαι, Θαΐδος, καὶ Ἀρισταγόρας, καὶ Λαΐδος φάρμακα. MERC. In Philostrato legitur ταραντινὸν, quod mutat Toup. Em. t. 2, p. 97. in ταραντινίδιον, consentientibus cod. 87 et 1696. Nihil hoc errore frequentius. In Arist. Eccl. 332. omnes libri κροκώτιον; et Brunck. rectissime scribit κροκωτίδιον. BAST. Ταραντινίδιον receperunt Abresch. et Polyz. Cf. interpp. ad Alciphr. l. c.; Tollius ad Luc. de Calumn. 16; Schol. ad Luc. D. Mer. 7. BO. Oratio est elliptica; qualis illa Epist. 1. τὸ δὲ μέλαν αὐτῶν, et καὶ τὸ κύκλῳ λευκόν, in qua suppleri possunt varia, τί ἄν σοι λέγοιμι; τί ἄν τις λέγοι; ABR. Interpunctione vividiore locum juvare mihi visus sum. Gallice pari brevitate : » et la *Tarentine*, dont le tissu laissoit » voir ses charmes! » BO.

Pag. 113. Θαμὰ — ἐθεώρει) Loci hujus restitutio in integrum debetur Dorvillio Vann. p. 302. Edebatur ἅμα δὲ καὶ τὴν πτ. αὐτῇ. Et αὐτὴ quoque emendaverat Merc. ABR. Dorv. contulit aptissime Xenoph. Mem. II. 1. 22. ἐσθῆτα δὲ (ἔχειν) ἐξ ἧς μάλιστα ὥρα διαλάμποι· κατασκοπεῖσθαι δὲ θαμὰ ἑαυτὴν, ἐπισκοπεῖν δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται, πολλάκις δὲ καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέπειν. Vertit : » sæpe vero calcem ipsa sibi obversa » (capite retrorsum verso) diligenter respiciebat. » Et sic

intellexisse videtur, Mercerus, etsi Pauwius asperiter ut solet: »hæc non intellexit Mercerus.» Pauwius de hoc loco longissimam et ineptissimam scripsit notam, non describendam iterum, quamque male contra Dorvillium defendit Præf. ad Phryn. p. 68. Ibi tamen inter alia: »non » deerunt quibus displicebit repetitum ἅμα.» Et re vera displicuit Ruhnk. ad Mem. l. c., qui e contextu expellendum monet, male a librario repetitum e præcedenti θαμά. Equidem servandum puto: »respiciebat se et *simul* » num alius quis eam intueretur.» BO. Alterum δ' ἅμα, meo quidem judicio, recte expungi vult Ruhnkenius; Quapropter unci in contextu nostro adpositi sunt. Denique Reiskius scriptum mavult καὶ εἴ καί τις, sine caussa. Sensus loci manifestus, et dubitationem omnem tollit Xenophon, qui interpretis vice fungitur. BAST.

Pag. 113. Παρακαθέζεται μέση ἐμοῦ—) Ex Plat. Sy. [38.]: ὡς κατακλίνῃ ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ, ἵνα χωρὶς ἡμᾶς διαλάβῃ. MERC. Cod. παρακαθέζετε, h. e. παρακαθέζεται, quod contextus noster exhibet. Abr. conjicit παρεκαθέζετο, cui propter sequens μετάγει nullus hic est locus. BAST. De μέσος cum genitivo multis Bast. Epist. p. 134. Epigramma in Orat. de Halonn. Λευχῆς καὶ Πτελεοῦ μέσσον ὅρον θέμενοι. Aliud in meis ad Phil. notis p. 294, et nunc in Anal. Paral. t. 13, p. 753. μέσσος δ' ἐστὶν ὁ παῖς γενεῖων. Athen. 13. 59. ἕστηκε δὲ καὶ ἡ εἰκὼν αὕτη μέση τῆς Ἀρχιδάμου—καὶ τῆς Φιλίππου. Himer. p. 804. Liban. t. 4, p. 149, 15. μέσος εἰλημμένος τοῦ τοιούτου χοροῦ. Synt. F. 13. οὐκ εἴων τὸν λέοντα μέσον

αὐτῶν παρελθεῖν : F. 39. Ovidius M. v. 564. » At medius » fratrisque sui mœstæque sororis Jupiter. » BO.

Pag. 113. Χωρὶς ἡμᾶς διαλ.) Pauw. sic legendum vidit pro edito ἡμῶν, et Abresch. recepit. Cod. ἡμᾶς. Polyz. scripsit, ἵνα χωρίῃ ἡμᾶς', διαλάβῃ : et proposuit χωρίσῃ vel χωρίσασα. Ineptissime. Etiam peccat in accentu; nam scribere debuit χωριῇ. BO. Διαλαβεῖν χωρὶς illustrat Wytt. ad Plut. de S. N. V. p. 110. BAST.

Pag. 113. Προσπαίζ. τῷ μειρ.) Lucian. t. 3, pag. 311. Λυκαίνῃ προσέπαιζες. In Platone t. 5, p. 276. [Menex. § 3.] est, προσπαίζεις τοὺς ῥήτορας. Lucian. t. 3, p. 204. BAST. Lucian. Dem. 21. ἐγέλα τὰ πολλὰ καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε : ubi cod. Reg. 3010. προσέπεζε : quæ variatio lectionem receptam supra pag. 339. firmaret, si firmanda foret. BO.

Pag. 113. Μετάγει τὸ βλ.) Lucian. Bis accus. 20. οὕτως ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὄψεως ἐραστὴν ἐμὸν τότε τὸν Διονύσιον φεναχίσασα πρὸς ἑαυτὴν περιέσπασε. ABR. Μετάγῃ Huetius conjicit, citra necessitatem, reposita nunc vera lectione παρακαθέζεται. BO.

Pag. 113. Πρὸς αὐτὸν ἀντίβ.) Debetur Mercero pro αὐτήν. ABR. Πρὸς αὐτὸν τὴν ἀντίβ. REISK. Polyzoïs ut Abresch. Codex, αὐτήν. BO.

Pag. 113. Ἄτε νέος ἐρωτ.) Forte, ἅτε νέος, ἐρωτικός. BO.

Pag. 113. Καταπίν. τὰ φιλήμ.) Achilles Tat. II. [c. 9.] in re simili : οὕτως ἀλλήλων προσεπίνομεν [editi : ἀλλήλοις

προεπ.] τὰ φιλήματα : ubi et ἀποστολιμαῖον φίλημα id vocat. MERC. Lucianus D. D. 5. 2. [in lusu simili] ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα καὶ φιλῇς. Cf. in rem Apul. II. Mil. pag. 31. et ibi Pric. ABR. Meleag. 21. Ζεῦ πάτερ, ἆρα φίλημα τὸ νεκτάρεον Γανυμήδους Πίνεις; Lucian. Asin. 8. τὸν οἶνον καὶ τὰ φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. Cf. B. Martin. V. L. IV. 7; Gonsal. de Salas ad Petr. c. 109. BAST. Ovid. Ep. 17. 79. » pocula proxima nobis Sumis; quaque bibi, » tu quoque parte bibis. » HUET. Ovidius A. A. [I. 575.] LAMB. Longus I. p. 20. ἐδίδασκεν αὐτὴν καὶ συρίττειν· καὶ, ἀρξαμένης ἐμπνεῖν, ἁρπάζων τὴν σύριγγα, εὐπρεπῶς διὰ τῆς σύριγγος τὴν Χλόην ἐφίλει. BO.

Pag. 113. Μήλου μ. ἀποδ.) Ex Luciano ἑταιρ. διαλ. XII. τέλος δὲ τοῦ μήλου ἀποδακὼν, προκύψας πως, εὐστόχως προσηκόντισας εἰς τὸν κόλπον αὐτῆς, οὐδὲ λαθεῖν γε πειρώμενος ἐμέ· ἡ δὲ φιλήσασα, μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύσατο. MERC. Vide quos citat Reitz. ad Lucian. Tox. 13. ABR. Salmasius exponere maluit, » malum leniter admorsum. » SCHURTZ. Verissimum est: » mali frustulum demorsum. » Duo veterum in eroticis scriptoribus commemorantur mores : alter est, petere sese malorum frustulis demorsis, quem innuit Noster, et agnoscunt hodie quoque lætorum hominum cœtus [in Germania forsan : nam nihil id genus in conviviis *lætorum* Gallofrancorum videre potuit amicus doctissimus.]; alter, mittere sibi integra poma leniter demorsa, quibus inesse credebatur vis quædam ad amorem incitans. Posteriorem habet Alciphro III. 62. BAST. De malo amoris symbolo

notavi ad Nicetam p. 325 : cf. Sonnin. Itin. in Græc. t. 2, p. 124. BO.

Pag. 113. Ἐδακνόμην) Alibi optimum in hac metaphora verbum, hic mihi subdisplicere fateor, ob ἀποδακὼν quod præcessit. Nam sic fit ineptus in vocibus lusus. Ceterum excidisse puto incogitanti auctori, non fuisse ab eo quæsitum, et delevisse, si quis monstrasset. BO.

Pag. 113. Τί δὲ οὐκ ἤμελλον;) Nempe δάκνεσθαι. Forsan, quod vividius : τί δέ; BO. Formulæ τί δὲ — τί γὰρ — πῶς γὰρ — πῶς δὲ οὐκ ἤμελλον, pro *et nonne merito? et quidni?* scriptoribus sunt frequentes. Vide Basil. Epp. 180, 235, 244, 352; etc. Addit, quod plerumque ex præcedentibus supplendum intelligitur, Liban. Or. 26. p. 607 D. πῶς δ' οὐκ ἔμελλε πλουτεῖν τὰ τῶν φίλων ἀφαιρούμενος; ABR. Eusebius Hist. VI. 19. ψευσαμένῳ δὲ σαφῶς· τί γὰρ οὐκ ἔμελλεν ὁ κατὰ Χριστιανῶν; Lucian. t. 9, pag. 157. χαῖρε· τί δ' οὐ μέλλω χαίρειν; Cf. interpp. ad Luc. D. M. 19. 1; Bos. Ell. Gr. in Ποιεῖν. In prisco attico scriptore formulam ellipticam τί δὲ vel πῶς δὲ οὐκ ἤμελλον vix inveneris. Plene habet Plato in Critia t. 10, p. 37. τί δ' οὐ μέλλομεν, ὦ Κριτία, διδόναι; præcesserat enim, τὴν δωρεὰν ἑκόντες δίδοτε. BAST.

Pag. 113. Ζήλην) Acute, ut solet, Valkenarius, ζηλήμονα. Posset quoque legi ἀντίζηλον. ABR. Ζηλώτην aut ζηλῶτιν. REISK. Ζήλη est et ap. Xen. Eph. II. 11. τὴν ζήλην περιάξομαι : ubi interprr. Adde Abr. ad Æschyl. t. 1, p. 476. BO.

Pag. 113. Ἀνέτρ. ἀγκάλ.) Parile hoc Apuleii I. Mil. pag. 21. » Ego te, o Luci, meis istis manibus educavi. » Vide ibi Pric. ABR.

Pag. 113. Με νῦν ἀντιπελ.) Adi Boch. Hieroz. part. 2. II. c. 29. ABR. et quæ notavi ad Cratet. Ep. 21. p. 40, 152. coll. nova editione Thes. Steph.—Pro με, forte μοι. BO.

Pag. 113. Παρ' ἕκαστον) Rarius hoc pro ἑκάστοτε: sensu illo παρ' ἕκαστα tritissimum. BAST. Sic II. 18. παρ' ἕκαστον ἑαυτὸν ἀπεθαύμαζεν: II. 13. καθ' ἕκαστον ὧν ἐπέστελλον: I. 26. διηγεῖται καθ' ἕκαστον ἄλλος. BO.

Pag. 114. Ταῦτα Θελξ.) Potest esse nominativus aut vocandi casus. Malo fere illud. » Thelxinoé, traite une » sœur de la sorte! » BO.

Pag. 114. Μὴ Θελξ.) *Ne Thelxinoe*, scilicet *facias*. PAUW. Male hæc intelligunt Pauwius, Herelius [germanicus interpres], gallicus interpres, et, ut videtur, Abreschius. Respicit auctor ad potestatem vocis Θελξινόη: » tu quæ non es Thelxinoe. » Pariles allusiones ad *Philonis* nomen habebis in I. 27; ad *Cochlidis* I. 28. BAST. Novi, et quis non novit, quantum sibi placuerit Euripides, aliique poetæ principes in nominum ad res detorquendorum lusibus. Exempla e multis adposui ad Basilium in Notit. MSS. t. XI. part. 2. p. 141. Sed nunc Aristæneto hoc acumen non tribuendum est quod auctor ipse non quæsivit. Nam μὴ est prohibentis et vetantis, deprecantisve. Μή, Θελξινόη, ταῦτα ἐργάζου ἐμὲ τὴν ἀδελφήν! BO.

Pag. 114. Ἀλλὰ τί μακρηγορῶ;) Isocr. de Big. 3. καὶ τί δεῖ μακρολογεῖν; Noster p. 130. ἀλλὰ τί μακρὸν ἀποτείνω λόγον; BO.

Pag. 114. Ἀνέδην) Glossa codicis : ἀναστάτως, ἄνευ ἔδους. Qui vertit *proterve*, videtur legisse ἀναίδην, quod malim, et permutatio tam frequens est ut fere sit perpetua. BO.

Pag. 114. Σφετερισαμένη) De vi hujus verbi docte disputat Spanh. ad Julian. Or. I. p. 25. BAST.

Pag. 114. Ὢ Πετ.) Ὢ quod est in cod. et Sambuc. perperam omittunt Merceri 3. [1 et 2.] et Pauw. BAST.

Pag. 114. Αὐτὴ παντ.) Mercer. [conjecit] pro αὐτῇ. ABR. Cod. αὐτῇ. Polyz. αὐτή. BO.

Pag. 114. Προκατάρχει) Clem. Alex. II. Pæd. p. 200. ὕβρεως προκατάρχον. Sic προάρχω τινὸς, quod restituendum Libanio t. 4, p. 23. BAST. Versio Merceri efficta est ad formulam in græcis libris sæpe obviam, ἄρχειν χειρῶν ἀδίκων, de qua vide ad Eunap. pag. 465. quæ notavi. Libanius t. 2, pag. 447. dixit brevius, ἄρχειν χειρῶν: Philostratus Her. p. 144. ἄρχειν ἀδίκων, nempe πραγμάτων. BO.

Pag. 114. Ἀδικῶμεν) Merc. in versione, Pauw. et Toll. [in Dorv. Vanno p. 615.] ἀδικοῦμεν. ABR. Cod. ἀδικοῦμεν, sic. Huetius ἀδικῶμεν, quod et reponere voluit Bastius. BO.

Pag. 114. Εὑρήσω κἀγὼ τοιοῦτον) Quid hoc significet

fateor me nescire. Scrib. autumo, εὑρ. κ. τοιοῦτον ἢ ἑτέραν ἀλώπηξ. Parœmia est notissima, ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα. PAUW. Ut Lucian. 14. Ἑταιρ. ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς εὑρήσω Δελφίδα ἢ Κυμβάλιόν τινα. ABR. Merc. voluitne legere, τοιαύτην? Crisis Pauwiana non mala esse videtur, mala licet sit correctio. Puto fere hic periisse non nihil. Locus Luciani tria tantum prima verba asserit, de quibus nihil est dubii : » inveniam et ego talem alium juvenem, » si a me Pamphilus avelletur. » Nunc potest deesse aliquid quo fiat transitus ad ἢ ἑτέραν ἀλώπεκα. Potest tamen esse ἀποσιώπησις, ut fit persæpe in adagiis locisque notioribus : ἢ ἑτέραν ἀλώπεκα (εὑρήσει nempe), ἢ σίδηρος ἐλ. σιδήρῳ. Hoc saltem vero simile, verum forsan. Interpunctione sententiam illustrare mihi videbar. BO.

Pag. 114. Ἢ σίδ.) Affine illis Græcorum parœmiis : ἧλος τὸν ἧλον, καὶ πάτταλος τὸν πάτταλον ἐξέκρουσεν, ἐπὶ τῶν ἰωμένων δι' ἁμαρτήματος τὸ ἁμάρτημα. MERC. Male abundat ἤ. Aut scrib. ὁ σιδ., aut vocula inducenda; nam ἢ σίδ. minus conveniret. PAUW. Vir d. ap. Dorvill. καὶ σιδ. ABR. Ἢ incommodum est. BAST. qui et in Specimine p. 27. ἢ dicit esse maxime incongruum. Sed non adeo ineptum esse patet e nota mea superiore. BO.

Pag. 114. Ἀπλ. ἀφελοῦσα) Sic edi jussi pro ἀφελέσῃ, et inserto articulo τὴν qui deerat. In margine secundæ Merceri, typothetæ, ut videtur, errore, legitur ἀφελούσῃ. Margo quartæ [et tert.] habet ἀφελέσθαι. Vir d. ap. Dorv. corrigebat αὐτῆς vel ἀπ' αὐτῆς ἀφελέσθαι. ABR. Cod.

ἀσθενὲς ἀπλήρωτον ἀφελέσθη. Bastius τὴν ἀπλ. ἀφελοῦσα recipi volebat. BO.

EPISTOLA XXVI.

Pag. 114. Πρὸς ὀρχηστρ.) Habes integram descriptionem τῆς τῶν παντομίμων ὀρχήσεως, cujus, sub Augusti imperio, Pylades et Bathyllus primi auctores et inventores fuerunt: quare etiam Athenæus I. 17. eam Ἰταλικὴν ὄρχησιν vocat, etc. LAMB. Differt hæc inscriptio a ceteris titulis, argumentum enarrantibus. Adparet enim similem esse ejus quam hodie dicimus *eine addresse*. Cum Mercero verti *pantomimam*. Nam in hoc saltationis genere, priscis Græcis incognito, atque sub Augusto imperatore invento (prout diserte tradit Lucian. de Salt. t. 2, pag. 287.), excellere fingitur Panareta. BAST. Elegans epistola et referens ante oculos pantomimorum gestum ac morem, de quibus nos plura alias. Nunc dicam hoc tantum, pantomimos græco vocabulo dictos Italis, qui Græcis ipsis χειρονόμοι, quod manibus omnia effingerent: nam verum est præcipuam illis artem in manuum artificioso motu, quamvis et pedum, totiusque corporis amminiculo ad exprimenda omnia uterentur. Id fiebat ita ut repræsentarent notam quamdam et nobilem personam, in quam scriptum esset canticum a poeta; ita enim Latini proprie quod Græci ὑπόρχημα: Plinius; Macrobius [Sat. II. 7.]

ma personam primum veste ipsa referebant, ut in Vel-
io [II. 83. 2.]: »Plancus quum cæruleatus et nudus, caputque redimitus arundine et caudam trahens, genibus innixus, Glaucum saltasset in convivio,» etc. scilicet, estitu effcto in numen maris. Deinde saltantes ad numerum, manibus, pedibus, eorumque ac totius corporis contractione aut extensione, singulos versus, singula verba cantici referebant. Macrobii ea de re caput integrum, dignissimum lectu, ubi de Bathylli ac Pyladis altercatione, ad quem te mitto, Lector. Saltare id Latini dixere, Græci ὀρχεῖσθαι, quod erat exprimere motibus corporis verborum sensus: unde apud Secundum in Ep. [IX. 34.]: »me non minus male saltare quam legere,» quod non intellexere qui rescribserunt *notare*. Et apud Achillem Tat. III. [10.]: ἱκετεύειν με χρὴ τοῖς νεύμασι, καὶ τὴν δέησιν δηλοῦν ταῖς χειρονομίαις· ὢ τῶν ἀτυχημάτων! τὸν θρῆνον ὀρχήσομαι. Ejusdem Secundi de Numidio Quadrato legenda Epistola [VII. 24.], et adnotandus Sidonii locus, quem mox exscribam, de Caramallo, item Apuleii in Apologia, et liber Lueiani περὶ ὀρχήσεως, ubi plura de hac re. Juvenalis [VI. 63.]: »Chironomon
» Ledam molli saltante Bathyllo.» Ubi vides utrumque latinum et græcum; χειρονόμος saltat. Idem rursus junxit [V. 120.]: »Structorem interea, ne qua indignatio desit,
» Saltantem videas et chironomonta volanti Cultello.»
Saltantem et χειρονομοῦντα, prorsus idem. Translati scilicet isti artifices a theatro ad convivium, ubi ad numerum saltarent, et moverent scissorium illum gladium; quod

Petron. [c. 36.] in eadem re dixit : » ad symphoni[...] » gesticulatus lacerabat opsonium. » Scio imposuisse vi[...] magnis locum Juvenalis quasi structor dictus fuisset etiam *Chironomon*. At in eo scriptum est *saltantem et chironomonta* συνωνύμως, non *structorem et chironomonta*: quod nomen Carpo illi Petroniano non magis adstruit Juvenalis hic locus, quam Sidonii [IV. 7.] ille alter quem addunt : » inter Apicios et Byzantinos *chironomontas* : » nam et ibi nihil aliud quam *saltantes*. Sed de tota ea re alibi latius. MERC. Huc pertinent quoque loquendi formula, *canticum saltare* (vid. Valcken. ad Adon. p. 390.) ap. Macrob. l. c., et Apuleianum Met. X. pag. 235. *solis oculis saltare*, quod mirum videri debet nostris hominibus, qui nihil fere saltationis noscunt, nisi id quod pedibus fit. Liban. t. 3, p. 352. τοσαύτη δὲ ἄρα κοινωνία λόγων τε καὶ ὀρχήσεως, ὡς ἐποίει (Cod. 90. ὥστε ἐποίει) μὲν ὁ Πίνδαρος, ὠρχεῖτο δὲ ὁ Πὰν τὸ ᾆσμα. Ad Achillis locum in nota Merceri, cf. Heliod. VI. pag. 275. γόοις ὑπορχησώμεθα. Restituo verbum χειρονομέω Luciani Scholiastæ t. 7, p. 89. ubi χειροτονούντων : lege χειρονομούντων. Adde Vinc. Requeno *scoperta della Chironomia* part. 2. c. 2. p. 71. BAST.

Pag. 114. ΣΠΕΥΣ.) Fictum nomen ad cursoris publici munus, de quo sub Epist. finem, ut et Παναρέτη ad hujus feminæ præcellens artificium. BO.

Pag. 114. Τὴν σὴν χάριν) Cod. cum editt. τὴν χ. Merc. in versione *tuam* exhibet; quapropter τὴν in σὴν mutat

llius, et σοῦ τὴν legendum censet vir d. apud Dorvill. od dedimus ad normam linguæ scriptum est et Auctoris perpetuum usum : II. 2. ταῖς σαῖς χάρισιν — τὸ σὸν λος. II. 7. τὴν σὴν εὐμορφίαν. I. 24. τὴν σὴν ὥραν. Sic Achille Tat. v. p. 353. ἐμοὶ χαρίσαι τοῦτο, Κλειτοφῶν, (adde cum cod. Veneto 409. σῷ) μυσταγωρῷ. Alc. II. 102. εἰς τὴν (σὴν, ita cod. Vat.) ἀρέσκειαν. BAST. Olim Millini Horreo Encycl. ann. 4. t. 3, pag. 218. volui ntum, ut Tollius, mutare τὴν in σήν : nunc amplexus m Bastii lectionem, melius confirmatam. In Timone men Lucianeo 34. pro τῶν εὐχῶν Hemsterh. proponit ntum σῶν εὐχῶν. Num reponemus et hic τῶν σῶν εὐχῶν? Joannis Scala pag. 414. pro τοῦ σοῦ συζύγου, edita lectione, cod. Reg. 1166. habet τοῦ συζύγου. BO.

Pag. 114. Ἀνὰ στόμα φερόντων) Eunap. pag. 42. τὸν Εὐστάθιον διὰ στόματος φέρειν. Isidor. Pel. v. 387. Πλάτων ν ἀεὶ ἐπὶ στόματος φέρεις : 477. σοφὸν ἔγωγε ἡγοῦμαι οὐ ὸν... τὰς τῶν σοφῶν τερθρείας, ὡς νομίζεις, ἐπὶ γλώττης ἔχοντα. Forsan, ὧν νομίζεις, nempe τῶν σοφῶν : illorum » sapientium, quos tu sapientes esse opinaris. » De locutione cf. p. 247. BO.

Pag. 114. Παρέστησε πρῶτον) Toll. πρῶτον ἡ τύχη. — Verti debuit : » nunc vero præsens se præbuit conspiciendam. » Intelligitur ἑαυτήν. Hesychius : Παρέστησε, παρεγένετο. ABR. Jure Abresch. reprehendit Mercerum. Verum de παρέστησε valde dubito. Reisk. non male παρέστης. Forte, παρέστησα (sic infra pro depravato in co-

dioe ἀπελήλυθε reponi debere ἀπελήλυθα quisque [illegible] attentior), eo sensu quem exhibet Hesychii glossa, et [illegible] frequentissimum est παρέστηκα : » nunc vero [illegible] » *adstiti*, *adfui*. » Lucian. t. 8, p. 274. αὐλοῖς παρα[illegible] βοῶσι. Tollii emendatio ejus modi est, ut si membr[anarum] testimonio confirmaretur, omnino eam amplecteremur. BAST. Bastii conjecturam παρέστηκα memini me sequi, quum olim Aristænetum gallice verterem. BO.

Pag. 114. Ἢ καὶ πλέον) Sambuc. et Mercerianæ ἢ, sicque codex. BO. Mercerus [conjecit] ἦ καὶ πλ. non bene. Scrib. ἧ κ. πλ. *profecto eo magis*. PAUW. Recte Mercer. ἧ. i. e. διὸ, *quapropter*. ABR. Abr., Polyzoïs et Bastius ediderunt ἧ. BO. Tamen hujus ἧ tanta non est fiducia nostra, ut pro verissimo declarare simus audaces. Lucian. D. Mar. 1. ἧ καὶ μόνῃ ἐμοί. At codex Vatic. 87. istud ἧ omnino omittit. BAST.

Pag. 114. Μᾶλλον ἢ κατὰ φ.) Elegans usus est præpositionis κατὰ in comparationibus. Longus III. p. 87. μείζονα ἢ κατὰ ποιμαίνουσαν κόρην δῶρα. Plura dabit Villois. ad Long. IV. p. 290. Cf. Wagn. ad Alciphr. t. 1, p. 94 [et Bergl. I. Ep. 17.] *Racine, Phèdre* II. 2. »Qu'à bon droit » votre gloire en tous lieux est semée! Et que *la vérité passe la renommée!* » ubi Luneau de Boisjermain : » la » reine de Saba fait dans l'Écriture Sainte un éloge sem» blable de Salomon : *major est sapientia et opera tua* » *quam rumor quem audivi*. III. Reg. 10. 7. » BAST.

Pag. 114. Ἠράσθη ; Πολ. Ἀφρ.—κοσμουμένη) Sambuc.

Mercer. ἠράσθη Πολύμνιαν; Ἀφροδίτην ἔχ. οἱ Θεοὶ, ἐκ. ᾶς ὡς ἐφ. ὑποκρίνειν παρ' αὐτῷ κοσμουμένη. Codex sic, ater ultima quæ exhibet αὐτῷ κοσμουμένη. BO. Omno ita distinguendum et scribendum: τίς ἰδ. οὐκ ἠράh; Πολύμνιαν, Ἀφ. ἐχ. οἱ Θεοί· ἐκ. ἡμῖν, ὡς ἔφατον, κοκρίνεις ὑπ' αὐτῶν κοσμουμένη. Duo laudat in muliere, rmam et artem; nam quod dixerat initio, fama celecatam ipsius τὴν χάριν, id postea ait, μᾶλλον ἄγαμαί σε ῦ κάλλους, et in fine ὑπερφέρουσα καὶ τέχνῃ καὶ κάλλει. leo forma ait referri Venerem, arte Polymniam, quæ ilicet et lyricorum omnium princeps; in quis τὰ ὑπορήματα, et speciatim hujus artis. Lucianus περὶ ὀρχήσεως· ρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην, καὶ τὴν Θυγατέρα αὐτῆς Ιολύμνιαν ?λεων ἔχειν αὐτῇ πρόκειται: ubi commode ad uum propositum notat Polymniam præsidere huic arti, uia memoria maxima opus pantomimis, quis effingenda mnia quæ unquam fuere. Cassiodorus Variar. IV. 51. » His sunt additæ Orchistarum loquacissimæ manus, linguosi digiti, silentium clamosum, expositio tacita, quam musa Polymnia reperisse narratur, ostendens homines posse et sine oris adfatu suum velle declarare.» In Carmine de Musarum inventis [Anth. Latin. I. 74]: » Signat cuncta manu, loquitur Polyhymnia gestu.» Quod non intellexere qui ad rhetoricam retulerunt (1). Et hic

(1) Firmat Nonnus Dionysiacis, notante Salmasio: καὶ παλάμας ἑλίκιξε Πολύμνια μαῖα χορείης. SCHURTZ. Adde Jacobs. ad Epigr. in Musas Anal. t. 10. p. 417; Meurs. Orch. cap. de χειρονομίας. BO.

versus docet Ausonii esse id carmen potius quam Vi[illegible] cujus ætas repertæ nuper arti nondum attribuerat [illegible] sidem musam. Et hanc intelligit Leontius Schol. in A[illegible] [in Anal. Ep. 7.]: Θῆλυς ἐν ὀρχηθμοῖς κραΐει φύσις· ε[illegible] κοῦροι· Μοῦσα καὶ Ἑλλαδίη τοῦτον ἔθεντο νόμον· Ἡ μὲν πρώτη κινήσιος εὕρετο ῥυθμοὺς, Ἡ δ᾽ ὅτι τῆς τέχνης [illegible] ἐς ἀκρότατον. At Schol. Apollonii [III. 1.] τὴν Erato [illegible] præsidem τῆς ὀρχήσεως. MERC. Non male Mercerus; [illegible] melius, ni fallor, ego: τίς οὐ τεθ. σ᾽ ὀρχουμένην; τίς [illegible] οὐκ ἠράσθη Πολύμνιαν, Ἀφροδίτην; ἔχουσιν οἱ θεοὶ ἐκεί[illegible] ἡμεῖς, ὡς ἐφικτὸν ὑποκρίνειν, παρ᾽ αὐτῷ κοσμουμένην. [illegible] » adumbrare licet, ut referre pote, » ὡς ἐφ. ὑποκρίν[illegible] Παρὰ aliquando comparat: » ad eas adornatam et facta[illegible] Αὐτῷ dualis est. PAUW. Tol., Πολ. καὶ Ἀφρ. Tum legeb[illegible] ὑποκρίνεις παρ᾽ αὐτῶν κοσμουμένη. Lego, ἡμῖν — ὑποκ[illegible] νεις σὺ παρ᾽ αὐτῶν κοσμουμένη. Merceri emendation[illegible] probat Barth. Advers. XX. 21. ABR. Ὑποκρίνει legend[illegible] more Attico pro ὑποκρίνῃ. REISK. Præclare; quod nulla activi ὑποκρίνειν exempla suppetant. Sigma adhæsisse videtur ex σὺ quod conjeceram inserendum. ABR. De forma Πολύμνια Santen. ad Balb. (Comm. Soc. Lips. t. II. part. 1. p. 158). Forma Πολύμνεια suspecta. Qui inserta copula Πολ. καὶ Ἀφρ. legere mavult Tollius, animum ad scriptoris usum parum advertit [Cf. pag. 240, 251.]. Reiskianam secutus sum conjecturam ὑποκρίνει. Cf. II. 18. extr. Ὑποκρίνειν verbum esse videtur græcitatis medii ævi: cf. Cang. v. Κακοφορᾶσαι. Παρὰ vero retinui, quoniam subinde, pro ὑπὸ a Mercero proposito, occurrit: II. 10.

cr., II. 18. [cf. Bast. Ep. Crit. pag. 156.] BAST. In teris Bastio et Mercero parens, scripsi tamen ὑποκρίνῃ. um formæ in ει ab hoc libro absunt. Ipse Bastius serius marg. : » præfero ὑποκρίνῃ. V. Reisk. ad Liban. t. 1, p. 78. » Quæsito hoc loco, nihil reperi; sed forsan Baius indicavit editionem formæ quartæ, qua careo, vel it calami lapsus. Polyzoïs, pristinis lectionibus servatis, i fine scripsit; παρ' αὐτῇ κοσμουμένη, quo sensu nescio. O.

Pag. 114. Ὡς ἐφικτόν) Quia de immortalibus loquitur, ν τάς γε ἀληθεῖς εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι τῇ ἀνθρωπίνῃ ιμήσει, ait Lucianus ἐν τῷ περὶ εἰκόνων. MERC. II. 1. ιμοῦ τὴν σὴν Ἀφροδίτην, ὡς ἐφικτὸν γυναικί. ABR.

Pag. 114. Παρ' αὐτῶν κοσμ.) Ut 20. κἀκ τῆς Ἀφροδίτης οσμηθεῖσα. Et in prima : Λαΐδα κάλλιστα πάντων ἐκόμησεν Ἀφροδίτη. MERC.

Pag. 114. Ὀνομάσω—ῥήτορα;) Omnia hæc ex Luciani libello περὶ ὀρχήσεως· οὐ μὲν οὐδὲ ῥητορικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ καὶ ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἤθους τε καὶ πάθους ἐπιδεικτική ἐστιν, ὧν καὶ οἱ ῥήτορες γλίχονται· οὐκ ἀπήλλακται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς. Et quod mox de Proteo est ex illis : δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον οὐκ ἄλλοτι ἢ ὀρχηστήν τινα γενέσθαι λέγειν. Jam illa quæ in fine, etiam graves ac seriis occupatos debere huic spectaculo tradere se, ex eodem Luciano, cui totus is liber scribtus ut doceat spectandos pantomimos etiam philosophis. MERC. Apud Athen. 14.

6. dicitur λέγειν κατὰ τὴν ὄρχησιν pro exprimere ali- saltando, congruentia saltationis cum eo quod voce e- nitur. LAMB.

Pag. 114. Καὶ πράγμ.) Ut sæpissime ap. Nostrum pro καὶ γάρ. BAST. Cf. p. 356, 489.

Pag. 114. Λόγους παντ. ὑποφ.) Æque belle dicitur ac vere; nam ut singula canticorum verba gestibus exprimerent operam dederunt pantomimi. Exemplum ap. Macrob. l. c., quocum comparasse minime pœnitebit Engeli *Ideen zu einer Mimik*. t. 1, pag. 366. BAST. Potuit quoque scribere ὑφαίνεις: vulgatam tamen non damno. WYTT. neutiquam damnandam, quippe quæ optima. BO.

Pag. 114. Ὑπάρχεις εἰκών) Sambuc., Mercer. et cod. ὑπάρχει. Pauwius proposuit, ex Merceri versione, ὑπάρχεις, receptum ab Abresch., Polyz. et Bastio. Et Bastio ὑπάρχεις placuit. I. 1. init. διὰ πάντων ἔμψυχος τῆς Ἀφροδίτης εἰκών. BO. Cf. Barth. ad Claud. p. 838, 1036. ABR.

Pag. 114. Ἀντὶ χρωμ. καὶ γλώττης χειρὶ—) Achill. Tat. V. p. 285. ἡ γὰρ Φιλομήλας τέχνη σιωπῶσα εὕρηκε φωνὴν—καὶ μιμεῖται τὴν γλῶτταν ἡ χείρ. ABR. Ἀντὶ ῥημάτων καὶ γλ. REISK. me neutiquam adsentiente. Contra id non reticendum arbitror vehementem esse suspicionem, cuncta ab Auctore scripta fuisse eo ordine: — ὑποφαίνεις, ἀντὶ χρ. καὶ γλ. χειρὶ πολ. — κεχρημένη· καὶ φύσεως ἀπ. ἐν. ὑπάρχεις εἰκὼν, καὶ οἷά τις Φάριος—Omnia tunc mihi quidem melius et concinnius videntur procedere: ad γὰρ

φεις respiciunt χρώματα, γλῶτ]η ad λόγους. Etc. BAST.

Pag. 117. Χειρὶ πολυσχ.) Pollux, ὀρχηστὴς πολυσχήμων IV. 13. Est enim σχῆμα vox propria in saltationibus. In universum notent tirones vocabula in σχημος non nisi in recentioribus fere scriptoribus inveniri; antiquiores utuntur forma in ων. BAST. Conjeci, πολυσήμῳ. WYTT.

Pag. 117. Ποιχ. ἤθεσι) Τὸ ἠθικὸν quod in pantomimis vel in primis requiritur. Mercerus non satis bene. PAUW. Dubitare nolim quin vocabulum ἤθη (*mores*, *indoles*, hoc loco pro gesticulatione mores et indolem exprimente, positum sit; usum vero hunc e probatioribus scriptoribus probare nequeo. Leontium Schol. ἤθεα πειθοῦς tribuere video saltatrici Libaniæ, ubi vocem obscuram eodem modo accipiendam esse arbitror. Philemo Lexic. v. Ῥέθος· κυρίως τὸ πρόσωπον, παρὰ τὸ ῥᾷον τὰ ἤθη αὐτοῦ φαίνεσθαι. Cf. Valck. Adon. pag. 329; Casaub. ad Theophr. p. 106; Winckelm. *Gesch. d. Kunst.* p. 686; Boissonad. ad Phil Her. p. 427. BAST.

Pag. 117. Πρωτεύς) Cf. Merc. p.575; Erasmus Ad. II. 2. 74; Basilius in Schol. ad Gregor. Naz. p. 83, t. XI. Notit. Mstor.; Basilius Magn. Hom. ad Juven. 21. p. 74. Barth. ad Æneam p. 125. De Proteo sophista δεινοτάτῳ Cresollius Th. Rhet. I. c. 4. Tzetzes Chil. II. Hist. 44. indicatis de Proteo sententiis variis, suam ipse profert: Ἐγὼ δὲ λεκανόμαντιν τοῦτον τὸν ἄνδρα λέγω. Protei mythum lepide explicat personatus Banerius in Popii notis ad Dunc. I. 37. Theophylactus Simoc. Q. Phys. c. 15. τὸν Αἰγύπτιον

Πρωτέα ὁ λόγος ἡμῖν ὑποκρίνεται, πρὸ μικροῦ μὲν τὰς περὶ χορδάκων ὑποδὺς θεωρίας, ἄλλοτε τὰς ἀδάμαντος, εἶτα πρὸς τὰς τῶν ἰδέων μετελθών : cod. Regius 993. pro περὶ recte exhibet τῶν : præpositio hic est glossematica. BO. Lucianus de Salt. vol. 2. p. 279. ἴδοις ἂν οὖν αὐτοὺς (τοὺς ὀρχηστὰς) ὠκέως διαλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμουμένους τὸν Πρωτέα. BAST.

Pag. 117. Ἄλλοτε πρὸς ἄλλα μεταβ.) Hæc Meursius in Orchestra refert ad Μορφασμὸν, saltationis quoddam genus peculiare, quod neutiquam verum puto. BO. Psellus de Dæmon. p. 118. ed. Kilon. πῶς δὲ οὐκ ἄλλοτε πρὸς ἄλλο καὶ ἄλλο σχῆμα μεταχωρεῖ. Heliod. 1. p. 55. πρὸς τὰ ἐναντία τῶν πρότερον τὴν ὄψιν συνέβαλεν : cod. Venet. μετέβαλεν. BAST.

Pag. 117. Πρὸς ἄλλα—πρὸς εὔμουσον) Repetitur præpositio. Ita factum aliquando, sed rarius. Erunt qui scripturi sunt, ἐς ἄλλα. Ego nihil mutare audeo. PAUW. De repetitione præpositionis vidimus ad Ep. 22. ABR. Repetita præpositio lectorem græcum minime offendet. Ita enim solent scriptores elegantiæ maxime studiosi, et non nisi in linguis recentioribus diligentius evitantur negligentiæ hujusmodi. BAST.

Pag. 117. Ὑπορχημάτων) Cantica, ad quæ saltare choros olim fuit in usu, dicta ὑπορχήματα, cujusmodi multa scribta Pindaro veteres grammatici docent. Tandem inventa pantomimorum saltatione, proprie iis accommodatum hoc genus cantici, cujus, ut dixi, singula verba

exprimere illi debebant suis gestibus, ut illud apud Macrobium [l. c.], τὸν μέγαν Ἀγαμέμνονα, quem Pylades erectus in primores pedum digitos ingentem velut metiebatur, Bathyllus contractum et cogitabundum referebat. Inventa autem saltatio hæc sub Augusto: Tacitus [Ann. I. 54.]; Suidas. Vide quæ ad Tacitum Lipsius, et adde Lucianum, qui in ea re disertus auctor. MERC. Vide Phot. in Exc. ex Procli Χρηστομ.; Etym. M. voce Προσῴδιον; Eustath. in Od. θ'; Athen. 14. 6. LAMB. Cf. Interpp. Procli Chrestom. p. 445. ed. Gaisford.; Muller. ad Platon. Ion. p. 69. BO.

Pag. 117. Ἀνέστηκέ τε ὀρθός) Ut solet quum quid placet. Propertius [III. 16. 18.]: » *Stantia*que in plausum tota » theatra juvent. » Arnobius IV: » conclamant, et *adsur-* » *gunt* theatra; caveæ omnes concrepant fragoribus atque » plausis. » Cicero in Lælio: » *stantes* plaudebant in re » ficta, » quod non alio trahendum: nam verum est stetisse olim in theatro, non sedisse: Tacitus [Ann. 14. 20.], Valerius [II. 4.], alii. Sed Pacuvii ætate jam sedebant, ut ex Plauto videre est, qui incurrit in eadem tempora [cf. Avellin. ad Plaut. Capt. p. 133.]. MERC. Adsurgit, prout solent, cum quid placet, hodierni quoque spectatores, non sine eorum molestia qui a scena sedent paulo remotiores. BAST.

Pag. 117. Φωνὰς ἀμοιϐ.) Mihi haud improbabile videtur clamorem innui spectatorum, laudes vel alia quævis saltatrici inclamantium. Adclamationes istæ dicuntur ἀμοιϐαῖαι, quia nunc ex hac, nunc ex altera parte audiebantur;

et ἐμμελῶς ad canoram magnamque vocem spectat. Possis forte vel de eo cogitare, spectatores notum quoddam canticum cecinisse una cum choro, quemadmodum nos, septem abhinc annis, Schilleri fabulam, *die Räuber*, Vimariæ agi videntes, non sine magno nostro stupore animadvertimus elegantissimos Academiæ Ienensis cives, qui in theatro adfuissent, una cum prædonibus scenicis præclara illa verba decantasse, *eine freyes Leben führen wir*; id quod sane populo græco vel romano, qualem describit Lucianus (de Saltat. vol. 2. p. 269.), haud foret indignum. Tamen prior ratio propter græca verba magis placet. BAST.

Pag. 117. Χεῖρε — ἐσθῆτα σοβεῖ) Merceri est correctio pro σοβεῖς. ABR. Philostr. [p. 818.] : καὶ οἱ μὲν τῷ χεῖρε ἀνασείουσιν, οἱ δὲ τὴν ἐσθῆτα. MERC. Et ap. Lucian. de Salt. vol. 2. pag. 314. ἐπήδων καὶ ἐβόων καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπεῤῥίπτουν, ubi legere mallem ἀνεῤῥ. Spectatores enim non *abjecisse*, sed succussisse, sursum jecisse vestes credibile est : cf. Petav. ad Them. p. 500. BAST. Eunapius p. 129. = p. 73. in re simili : ἀνά τε ἐπήδησεν ὁ ἀνθύπατος ἐκ τοῦ θρόνου καὶ τὴν περιπόρφυρον ἀνασείων ἐσθῆτα : ubi cf. quæ notavi pag. 346. Varro de R. R. 1. præf. » relictis falce et aratro, *manus movere* maluerunt » *in theatro et circo* quam in segetibus et vinetis. » BO.

Pag. 117. Συγκαθήμενοι, διηγεῖται ἄλλος ἄλλῳ) Fieri id amat in omnibus spectaculis. Apuleius Flor. III. » Qui » non adfuerant, percontari ante dicta; qui adfuerant, » recordari audita. » MERC. Loci hujus structuram illu-

strat Dorvill. ad Charit. pag. 565. comparans similia, τὸ ναυτικὸν ἐνεπλήσθησαν et multa alia. Notavi ad Philostr. Her. p. 450; ad Nicet. p. 437. de Græcis præcipue; de Latinis Ruhnken; ad Lup. p. 47. Sed et meliore, puto, interpunctione etiam locum juvi, ut συγκαθ. sit nominativus absolutus. BO.

Pag. 117. Πᾶς θεατής—) Philostr. l. c. de luctatore quem miratur populus: οἱ δὲ αἴρονται ἀπὸ τῆς γῆς, οἱ δὲ τοῖς πλησίον προσπαλαίουσι. Adde Lucian. de Gymn. 4. BAST.

Pag. 117. Καράμαλλον) Olim Bathyllus primas tulit in hac arte, et cum eo Pylades; de quibus Tacitus, Dio, Seneca, Juvenalis, Macrobius, Suidas, alii. At postuma ætate Caramallus, quem ex uno hoc et altero Sidonii loco disces χειρονόμον fuisse, non γελωτοποιόν: in Narbone [268 sq.]: » Coram te *Caramallus* aut Phabaton Clausis » faucibus et loquente gestu, nutu, crure, genu, manu, » rotatu, Toto in schemate vel semel latebit: » ubi videtur ætatis suæ, aut sane non multo anterioris, artifices laudare; discasque inde tempus quo Noster fuit, scilicet post Constantinum; quod et quæ mox de veteri ac nova Roma probant clare. Caramalli mentionem esse etiam in antiqua inscribtione græca monuit me P. Pithœus, et post meam notam alii nobis creduli adseruerunt. Sed enim id in Anthologia est lib. IV. ubi Leontii Epigramma: Μουσάων δεκάτη, Χαρίτων, Καράμαλλε, τετάρτη, Τερπωλὴ μερόπων, ἄστεος ἀγλαΐη, Ὄμματά σοι καὶ ταρσὰ ποδήνεμα, καὶ σοφὰ χειρῶν Δάκτυλα, καὶ Μουσῶν κρείσσονα καὶ Χα-

ρίτων. Quod de hoc nostro Caramallo est, quem male crediderunt ὀρχηστρίδα fuisse, non ὀρχηστὴν, inducti ex primo versu, ubi Μουσῶν δεκάτην eum dicit. Itaque et in lemmate scribendum πρὸς ὀρχηστὰς καὶ ὀρχηστρίδας, et in epigraphe ipsius Epigrammatis, εἰς εἰκόνα ὀρχηστοῦ MERC. Sed nunc editum legitur. e cod. Vat. pro Καράμαλλε, Ῥοδόκλεια. Adi Jacobs. ad Anal. t. 11, pag. 195. BO.

Pag. 117. Τὸν πάνυ, ἀπ.) Samb. et cod. male distinguit' τὸν πάνυ ἁπάντων, ἔχεις. Mercerus labem eluit; locum vero minus accurate vertit. Sensus est : » Caramallum » egregium native imitans, omnia nosti adcuratissime » imitando exprimere. » BAST. Bene quoque vertit Meursius his usus in Orchestra sub Χειρονομία. BO.

Pag. 117. Οὐκ ἀνάξιον) Bene Casaubonus pro οὐκ ἄξιον. MERC. Receperunt Abresch., Pol., Bast. BO. Eamdem labem contraxerat Lucianus D. M. 20. vol. 1. pag. 417. Vide quoque D. Mar. t. 2. pag. 111. ubi editt. bene οὐκ ἄξιον, cod. Vatic. 87. male, οὐκ ἀνάξιον. BAST.

Pag. 117. Ἀνάπαυλα — παιδιά) Παιδιὰ debetur Sambuco; nam in cod. a prima manu legitur παιδία, a secunda παιδεία, marginique inepte adscripta sunt latina verba: » requies fit eruditio interdum. » De permutatione vocum παιδιὰ et παιδεία, nec non de sententia παιδιὰ σπουδῆς ἀδελφὴ, vid. Ruhnk. ad Tim. p. 2. BAST. Verbo tenus desumsit e Platone Philebo p. 80 D. ἀνάπαυλα γὰρ τῆς σπουδῆς ἐνίοτε γίνεται ἡ παιδιά. WYTT. Et conferendus

Aristot. de Morib. ad Nicom. x. 6. ἀναπαύσει γὰρ ἔοικεν ἡ παιδιά. BAST. Lucianus ἐν ἔρωσι [c. 1.] : ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεσθαι· ποθοῦσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες εἰς ἡδονὰς ἀνίεσθαι. MERC. Locum Philebi jam indicaverat Salmas. apud Schurtz. Ad rem cf. Manassis Fragm. VII. 1. ubi not.; Lucian. init. Veræ Hist.; Aristot. Pol. VIII. 2, 4; Gregor. Naz. Or. 28. pag. 478 A; Syrum 51. ubi Gruter.; Fontainium non longe ab initio Psyches Amorum. BO.

Pag. 117. Ἱππεύς) Eques publicus, hujusmodi fere qualem hodie in vernacula *einen staats courier* vocare solemus, esse fingitur Speusippus. Videndus de hoc serioris ævi officio Spanh. de P. et U. N. t. 2, p. 561, cui nihil habeo quod addam præter locum Zosimi II. 6. ubi mentio fit τῶν ἵππων οὓς τὸ δημόσιον ἔτρεφεν. Julianus Ep. 12. σπεῦδε, δημοσίῳ χρησόμενος δρόμῳ, quod vertunt, » publicis equis utere. » BAST. Adde de re vehicularia publica cursoribusque publicis, Sirmond. ad Sidon. I. Ep. 5; Histor. Acad. Inscript. t. 12, pag. 147; Colleschi Diss. *sulle poste degli Antichi* (cf. Acta Erudit. 1751.). BO.

Pag. 117. Διελήλυθα) Merceri est pro vitioso in codice primaque editione διελήλυθε. BAST. Cf., p. 572, 1.

Pag. 117. Νέᾳ τ. πρεσβυτέραν ἰ. Ῥώμην) Bysantium et Roma. Legitur et ἡ πρεσβυτέρα Ῥώμη ap. Tzetz. Chil. 5. 101, et παλαιτέρα Ῥώμη Chil. 6. 523. Sozom. II. 3. de

Constantino : νέαν Ῥώμην Κωνσταντινούπολιν ὠνόμασεν. Cf. Manasses Chron. pag. 48 D; 54 C; 71 fin. etc. In Epigr. 58. de Statuis Athlet. est ὁπλοτέρη Ῥώμη. Cf. Beck. Dissert. de loco Zonaræ p. vij ; Douza ad Acropol. Chron. p. 61. BO.

Pag. 117. Καὶ τοιαύτην—τεθ.) Ἀλλὰ τ. REISK. At sæpe καὶ vicem obit τοῦ ἀλλά. ABR. Reiskius temere : cf. Abresch. Diluc. p. 470. BAST. Musæus 74. Καὶ Σπάρτης ἐπέβην — Τοίην δ' οὔπω ὄπωπα νέαν — quem locum Aristænetum sibi imitandum proposuisse suspicatur Schrad. ad Mus. c. 10. ABR.

Pag. 117. Εὐτυχοῦντες) Ita converti [» beati quibus » Fortuna Panaretam dedit! »], ut, velut in græca oratione, dubium sit, utrum innuantur amatores Panaretæ an in universum ii in quorum urbe degat. Priore sensu εὐτυχεῖν exstat I. 1. extr., et in aliis locis. Consule etiam Dorv. ad Char. p. 558. BAST.

Pag. 117. Ὑπερφέρουσαν) Cod. et Sambuc. et Mercer. ὑπερφέρουσα. Conjecturam Merceri ὑπερφέρουσαν receperunt Abr., Polyz., Bastius. BO. Idem Leontius Schol. de Saltatrice : Κάλλει καὶ τέχνῃ πάντας ἐφελκομένη. MERC. Cf. p. 343.

EPISTOLA XXVII.

Pag. 117. Αἰνιττομένη) Merc. *insultans*; quo jure non video. An ἀκκιζομένη? Vulgata non dicit quod debet.

PAUW. Recte Mercerus. Αἰνίττομαι, *obscure loquor, comparationem instituo*, quæ si tendat ad risui exponendum quidpiam, est *irrideo, insulto*. Socrat. Hist. 7. 22. κατὰ τῶν ἐν Ἀντιοχείᾳ αἰνιξαμένων αὐτόν : i. e. ἐμπαισάντων. Sozom. 4. 17. ὑπηνίττοντο δὲ, μᾶλλον δὲ φανερῶς διέβαλλον τὸ ὁμοούσιον. Noster II. 12. τὴν ἄσωτον ὑπαινίττομαι. Etc. ABR. Hinc p. 118. pro *irrisione* ponitur αἴνιγμα, in cujus vicem αἴνιξις usurpatur ab Epiphanio t. 1, p. 395. BAST.

Pag. 117. Διὰ γυν. παριόντος) Consimili plane modo Athen. VI. pag. 256. οὗτος διὰ τῆς παραλίας μετ' ὀλίγων στείλας. Evagr. VI. 11. δι' αὐτοῦ παρῄεσαν. Sozom. III. 21. παριόντα γὰρ αὐτὸν τότε δι' αὐτῶν. Vid. ad Xenoph. Eph. p. 246. BAST. Cf. p. 416.

Pag. 118. Πρὸς ἐκ.) Male ad παρισταμένη traxit Herelius. BAST.

Pag. 118. Παριστ. πλησ.) Hæc jungere amat : vide II. 7. 18. Lucian. t. 5, p. 275. παρεστῶσα πλησίον ἡμῶν ζάκορος : t. 7, p. 190. παραστησάμενος πλησίον. In Luciano t. 2, p. 115. lege cum cod. Vatic. ἔτυχε γὰρ πλησίον που παρὼν, loco vulgati ὤν. BAST.

Pag. 118. Εὐπάρυφον) Emendet lector vitium typicum, εὐπάρυφου. Editt. et cod. εὐπάρυφος. Mutavit jam Bastius, ut vides. BO. Quid εὐπάρυφος, ubi ποικίλον sequitur? Leg. εὐπάρυφον : nisi malueris ποικίλος. PAUW. Minus commode adolescentulus diceretur εὐπάρυφος, quod alioqui utique fieri potuisset (vid. Luc. D. Mer. vol. 3,

pag. 280.), atque substantivo θερ. adcommodandus [...] videtur probabiter corruptus ille εὐπάρυφος. Sanius h[...] disputantem Pauwium præcessit Merceri versio. Conjecturam ποικίλος, viro doct. sublectam (vid. Vann. Crit. p. 513.) vix operæ pretium est ut commemorem. BAST. Codicis glossa, εὐκατέργαστος. Forsan, ὡς εὐπάρυφος! τὸ θερ.——Certior tamen visa est emendatio. Exempla vocis εὐπάρ. de homine dictæ excitant interpp. Alc. 3. 42. Lucianus Dem. 41. ἰδὼν δέ τινα τῶν εὐπαρύφων ἐπὶ τῷ πλάτει (cod. Reg. 3010 κάλλει, minus bene) τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ οὖς, καὶ τῆς ἐσθῆτος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον: malim ejusdem codicis ordinem: δείξας, τοῦτο μέντοι, ἔφη. BO.

Pag. 118. θερίστριον) In Theocrito 15. 69. est vestimentum muliebre: cf. ibi Valcken. Philo Carpas. ad Cantic. 5. 7. θέριστρον λέγει τὸ λεγόμενον μαφόριον. Adde Millin. Mon. Ined. t. 2, p. 259. et quæ notavi ad Eunap. p. 186. BO.

Pag. 118. Ποικίλον—γραφαῖς) Philostratus Ῥοδογούνῃ [Icon. II. p. 816.]: ἡδεία δὲ τῇ ἀναξυρίδι καὶ παρεχομένῃ γραφὰς ἀπὸ κερκίδος. MERC. Plato Pol. 8. ἱμάτιον ποικίλον, πᾶσιν ἄνθεσιν πεποικιλμένον. Tum γραφὴ de textura dicitur, velut apud Achill. Tat. v. 3. Φιλομήλα—ἐδείκνυε τῶν ὑφασμάτων τὰς γραφάς. Sunt enim αἱ ἀπὸ κερκίδος γραφαὶ imagines radio textorio æstivæ vesti intextæ. Vide Wart. ad Theocr. 15. t. 2, pag. 186. BAST.

Pag. 118. Περὶ καλήν) Cod. et Samb. περικαλλῆν, quod

prima edit. correxerat Mercerus. Postposito articulo sensus Reiskius (solemnis ordo foret π. τὴν κ. ἀσχ. κόμ.) gere maluit π. καλλονὴν ἀσχ. τῆς κόμης. Lucian. t. 4, . 219. ψιλὴν παρέξει τὴν ψυχαγωγίαν : p. 223. τραχεῖ ερεινηχούμην τῷ κύματι. Liban. Ep. 62. καλὸν ᾖσε τὸ προοίμιον. BAST.

Pag. 118. Ἔρωτος ἴδιον — διακοσμεῖσθαι) Char. VI. 4. ἔστι γὰρ ἴδιον ἔρωτος τὸ φιλόκοσμον. Cf. p. 476, 4. BAST. Nemesian. Ecl. 2. 9. » Hinc amor, et pueris jam non pue» rilia vota, Quis anni ter quinque hiemes, et *cura ju-* » *ventæ* : » i. e. qui jam corpusculum curabant et formosi videri merebant, comamque et vestes neutiquam negligebant: Wernsdorf. erravisse puto, qui *curam juventæ* intelligit de conjugii desiderio. Et huc referam » Pascimus » et crinem » ibid. 78. BO.

Pag. 118. Καὶ εἰ) Notandum καὶ εἰ, Latinorum *etsi*, loco usitatioris εἰ καί. Cf. Brunck. ad Apoll. IV. 1655; Schæf. ad Long. p. 355. et Melet. p. 34. Permulta adscribere possemus exempla si hujus loci censeremus auctaria facere Hoogeveenii qui Doctr. Part. c. 14, 2. unicum exemplum ex Iliade adferri posse putavit. BAST.

Pag. 118. Ἑαυτῶν) Maculam eluit [conjectura] Merc., quum legeretur ἑαυτόν. ABR. Receperunt ἑαυτῶν Abr., Polyz. et Bast.

Pag. 118. Ἀποστρέφομαι) Philo ap. Lœsn. Observ. ad Matth. 5, 42. ubi multus est de hac notione hujus verbi; Philo igitur de Decal. p. 762 B. ἀποστρέφεσθαι καὶ μισεῖν

τὸν ἄνδρα. Alc. II. 1, 8. ἀποστρέφομαι ὡς τὸν ἥλιον, ἐπιχαῶ τὰ ὄμματα : qui locus frustra Wagnero suspec fuit. Cf. Kuin. ad Dem. Cydon. p. 127. BO.

Pag. 118. Φυσῶν αὐτὸς ἑαυτόν) Pers. 4, 24. *Suffla* LAMB. Vide ibi Casaub. Persius et 2, 27. » an decem » *pulmonem rumpere ventis* Stemmate quod Tusco ra » mum millesime ducis. » Cf. Noster II. 6; interpp. ad Alc. I. 37, 37, ubi φυσῶν ἑαυτὸν ὁ λάσταυρος : Schott. ad Suid, Adag. p. 508. Menander Gubern. ὦ τρισάθλιοι, Ἅπαντες οἱ φυσῶντες ἐφ' ἑαυτοῖς μέγα! Scribo, ὤ : varietate jam notata. Georgius Lap. in Poem. mor. 124. Τῆς δ' εὐγενείας ὄνομα κεχὸν ἡγοῦ καὶ πλάνον, Τοῖς μὲν σοφοῖς γελώμενον, φυσῶν τοὺς ἀσυνέτους. Ibid. 526. Μὴ φυσηθῇς ὑπέρογκα καὶ τὴν ὀφρῦν ὑψωθῇς, Ἐν τοῖς ποσὶν ἀκροβατῶν καὶ τράχηλον ἐκτείνων. BO.

Pag. 118. Οἴεται μόνος ἀξιέραστος εἶναι ταῖς γ.) Neglecta, quæ est in codice, 4. vel 5. literarum lacuna, ἀξιέραστος ταῖς γ. edidit Sambuc., quem secuti sunt, editores omnes. Probabile est præteritum fuisse infin. εἶναι, quem, quum post γυναιξὶν insertum velit v. doct. ap. Dorvill., quamvis de vocis alicujus defectu a nemine certior factus, in ipsam orationem recipere audemus. BAST. Olim quidem huic interpolationi obloquebar, nunc vero eam admitto. Reiskius, qui de lacuna nihil fuerat odoratus, legebat ἑαυτὸν οἴεται μόνον ἀξιέραστον. Jam οἴεται ἀξιέραστος εἶναι locutio est in Græcis et Latinis non rara. Pindar. P. IV. 57. φάτο δ' Εὐρύπυλος γαιαόχου παῖς ἀφθίτου Ἐννοσίδα ἔμμεναι. Plutarch. Phoc. init. ἔλεγε συγγνώμης ἄξιος εἶναι.

xiæ Auctor 9. φαίης ἂν εἶναι Καλλίου πλουσιώτερος. ita ap. Plut. de Aud. poet. p. 38. Krebs. Ὦ Ζεῦ, τίς αί φησι σοῦ σοφώτερος; Lysias in Erat. t. 5, pag. 416. οσοι δ' εὖνοί φασιν εἶναι. Notissimus Catulli iambus: Phaselus ille — *Ait fuisse* navium *celerrimus*: » ubi er. Horat. II. O. 27. » *Uxor* invicti Jovis *esse nescis.* » O.

Pag. 118. Καί που καί) Sic et II. 7.

Pag. 118. Φίλωνα, τυχόν) Male cod. cum prima edit. et Mercerianis] φίλων ἄτυχον. Quod dedimus debetur Mercero. Ad vim propriorum nominum alludere amat Aristænetus. Cf. I. 3, 25, 28. BAST.

Pag. 118. Φρονῶν — ὅσον) Est e Platonis Symposio § 33.], ubi Alcibiades: ἐφρόνουν γὰρ ἤδη ἐπὶ τῇ ὥρᾳ θαυμάσιον ὅσον. MERC. Vir d. ap. Dorvill. recte corrigit versionem *ætate*, reddens *forma*. ABR.

Pag. 118. Πολλῶ τῷ ὀφθ. βλέπει) Samb., Mercer. et cod. πολλῶν τ. ὀ. βλέπειν. BO. Pro βλέπειν leg. omnino βλέπει. Pro πολλῶν aliud substituendum. MERC. Forte: πολλῶν τ. ὀφ. βλεπόμενος. Non satis arridet? An scribendum igitur? πολλῶν τὸν ὀφθαλμὸν τέρπων. Vis ne tertium? κἀπόλλωνα vel καὶ Ἀπόλλωνα τῷ ὀφ. βλέπων: » Apollo sibi visus; Apollinem referens visu. » Ἀπόλλωνα βλέπειν ut σκύτη βλέπειν, et alia id genus. PAUW. Mercerus in notis edit. secundæ putabat deesse ἀξιῶν. Tollius: σοβαρὸν — βλέπει, idemque vel alius, πολεμικὸν — βλέπει, ad mentem nempe interpretis. Dorvill. sic tentabat: καὶ

πολλοῦ, ὅσον τῷ ὀφ. βλέπειν, φρ. Trillerus: πολλῶν ὀφθαλμῶ vel τοὺς ὀφθαλμοὺς κλέπτων, remittens nos II. 21. ἁρπάζεις τὰ πάντων ὄμματα. — Pro βλέπειν rect jam Mercerus βλέπει: nil requiram ultra quam πολλῷ. Sic habebimus πολλῷ τῷ ὀφθ. βλέπει de homine arrogante ac confidente. Polyæn. II. 1. 14. Agesilaus μόνος, ἄοπλος, ἀτρέπτῳ καὶ πολλῷ τῷ προσώπῳ πρὸς τὸν λόφον ἐλθών. Heliod. VI. p. 269. ἐπὶ τὴν Ἰσιάδα σπευστέον ἤπου (ita cod. Palat. pro edito εἴπου) [et sic Venet. notante Bastio; ediditque Corayus ἤπου] με νῦν πολλοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς περισκοπεῖ, i. e. » *crebro* circumspicit num veniam. » Apul. VIII. Mil. p. 156. » *multo* dente laniavit » pro crebris ac repetitis identidem ictibus. Neque aliter πολλαὶ χεῖρες in Callim. H. Dian. 27. ABR. Πολλῷ, » avido, » acriter intento, iterum iterumque injecto oculo. » REISK. Addit v. doctiss. [Reiskius] ante cognitam sibi nostram istam emendationem se in sensum correxisse, πάλλων τὼ ὀφθαλμὼ, » jactans, circumferens oculos. » ABR. Videndus ad Heliod. loc. Corayus, quem in Polyæno vellem reliquisse πολλῷ, quod et ipsi placebat; addito omnino Bastio Epist. Crit. pag. 263. Polyzoïs edidit, καὶ Ἀπόλλωνα τῷ ὀφθαλμῷ ἑαυτὸν βλέπων, audacissime recipiens Pauwii conjecturam, postea etiam male defensam a conjectore ad Æsch. VII. Theb. 53, quam ex inepta fecit, addita ἑαυτὸν, ineptiorem. Ceterum in loco Apuleii Bastius putat *multus* forte dici pro *ingenti*, *grandi*, et adfert Arat. Ph. 643; Platon. Phædr. t. 10, pag. 336; Charit. III. 6. p. 72; remittitque lectorem ad Heind. in

ædr. p. 273; ad Schæf. in Long. p. 352. Equidem facio m Abreschio. BO.

Pag. 118. Φρονήματος—ὀφρῦν) Cf. not. p. 472, 473, hoc usu vocis ὀφρῦς, et locum Lapithæ supra p. 588. i addo alium huncce ex ejus Poem. inedito: ὁ δέ γε υγνοπρόσωπος καὶ καἰωφρυωμένος Τοῖς ἀπαντῶσιν ἀηδὲς πάντημα τυγχάνει. Anglica vox *superciliousness* antiqui poris est et sensus. BO.

Pag. 118. Κάλλος ὑ. κάλλους) Plato in Symp. [§ 24.]: ἀλλος ἀντὶ κάλλους ἀλλάξασθαι. MERC.

Pag. 118. Ἠθικῶς) Cf. pag. 551.

Pag. 118. Καὶ σφ.) Ut sæpissime apud Nostrum pro καὶ ἀφ. BAST. Cf. pp. 356, 489, 557, 576.

Pag. 118. Αἰνίγμασι) Hinc αἰνιττομένη in inscriptione. PAUW. Socrat. H. VI. 13. ἁρπάζει τὸ πλῆθος τὸν λόγον ὡς αἴνιγμα κατὰ τῆς βασιλίδος λεχθέν. ABR. Cf. p. 585.

Pag. 118. Τέρπη) Polyzoïs τέρπου, sine caussa aut auctoritate. Τέρπη dixit, quod hæc esset illius mulierculæ indoles. BO.

Pag. 118. Ερωτομανής) Cod., Samb. et Merc. ἐρωτομανείς. BO. Nonne ἐρωτομανής? PAUW. Et sic margo libri Dorvilliani in Vanno p. 613. Receperunt ἐρωτομανὴς Abr., Polyz. et Bast. BO.

Pag. 118. Διερχεται, μάτην) Editiones omnes διέρχεται μάτην. BO. Μάτην tanquam explicationem vocabuli ἄλλως auferendum jubet Ruhnk. ad Tim. pag. 199. mihique,

propter melius procedentem orationem, ita adridet [...] omissio, ut suspectæ voculæ uncos adposuerim. BAST. Sed meliorem distinctionem ipse, monitus a censore [...]nensi, in Epist. Crit. p. 265. proposuit, et confirm[...], quam et exhibui. BO.

Pag. 118. Ἄδει δὲ ἄλλως) i. e. frustra et incassum canit. In Parœmiis Græcorum [Zenob. I. 72; Diogen. II. 19.]: ἄλλως ᾄδεις· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. MERC.

Pag. 118. Ἀμουσότ. Λειϐ.) In Parœmiis Græcorum [Zen. I. 79.]: ἀμουσότερος Λειϐηθρίων· ἐπὶ τῶν ἀμούσων καὶ ἀπαιδεύτων. Λειϐήθριοι γὰρ ἔθνος Περσικόν [πιερικόν, cum Schotto. BAST.] ἐστιν οὔτε μέλους ἁπλῶς οὔτε ποιημάτων ἔννοιαν λαμϐάνον· λέγονται δ' ἀμουσότατοι εἶναι, ἐπειδὴ παρ' αὐτοῖς ὁ τοῦ Ὀρφέως ἐγένετο θάνατος. MERC. Parœmiographorum auctoritate (constanter enim scribunt Λειϐήθριοι) pro vulgato Λειϐηθριῶν excudi curavimus Λειϐηθρίων. Gens Macedonica fuisse dicuntur Libethrii, a Musarum cultu alienissima, quam innuit forte Paus. IX. pag. 769. Musæ *Libethrides* nemini veniant in mentem. Etc. BAST. Cf. omnino Bast. Ep. Crit. pag. 266. Coll. Koppiers. Obs. p. 119. BO. Erasm. Ch. I. 6. 48. HUET.

Pag. 121. Περιττῶς) *Inaniter, frustra*; sic περιττὸν II. 16. Cur in περιττοὺς mutare voluerit Reisk., ego æque parum assequor ac divinare possum quam ob causam cuncta ita verterit Merc. BAST.

Pag. 121. Ἐκπεριτρέχων διαύλους) Vertit Mercerus ut pateat eum tropice accipere quod rectius forsan intelligatur

proprie. De angiportu præcessit; eodem hæc quoque spectare puto. Hesych. Διαύλους· στενοὺς τόπους, ὁδούς. Ἐκπεριτρέχειν perinde debet intelligi, tanquam legeremus: διαύλους ἐκ διαύλων περιτρέχων. ABR. Διαύλους synonymum est præcedentis στενωποῦ. Tu germanice verte: »die strassen auf-und niederlaufen.» BAST. Ipse se reprehendit Bast. (Epist. Crit. p. 266.), notans δίαυλον esse cursum ipsum, ipsam eundi ac redeundi actionem, allegansque Wolf. ad Liban. Ep. 277; recte. *Foucault de la Coudrière* vertit optime: »il n'a point de honte de faire tant de pas » perdus, tant d'allées et de venues pour néant.» BO.

Pag. 121. Νὴ τὼ Θεώ) Cod. νὴ τῶ Θεῶ, cui subscriptum iota, in codd. omitti solitum, adpingi jussit Samb. BAST. Scrib. νὴ τὼ Θεώ [receptum ab Abr., Polyz. et Bastio.]. Quod Spartiatæ, τὼ σιώ, h. e. νὴ τὼ Διοσκούρω. *Fratres deos* indigetavit latinitas. Sueton. Calig. [22. 5.]; Albinovanus in Consol. Liviæ [289.]. MERC. Vir doct. ap. Dorvill. τὼ σιὼ, » per Cererem et Proserpinam.» Sed vide Schol. Arist. ad Lysistr. 81. et Pac. 213. ABR. Formulam hoc loco et I. 19. Merc. minus bene reddidit, »per » deos Fratres.» Germanum fuisset, » per Deas,» h. e. Cererem et Proserpinam, de quibus numinibus ut cogitetur, opus esse correctionis νὴ τὼ σιὼ credat Judæus Apella. Consule Aristoph. Conc. 155, in quo loco meridiana luce clarius est, μὰ τὼ Θεὼ mulierum fuisse per Cererem et filiam testandi formulam, et Phryn. [Eclog.] pag. 82. νὴ τὼ Θεὼ, ὅρκος γυναικός· οὐ μὴν ἀνὴρ τοῦτ' ὀμεῖται, εἰ μὴ γυναικίζοιτο, ubi vide Nunn. et Scalig.

Hesych. Νὴ τὼ Θεώ· ὅρκος κατὰ Δήμητρος καὶ Κόρης. Contra locus, in quo νὴ τὼ Θεὼ de Castore et Polluce diceretur [doricum et laconicum νὴ τὼ σιὼ eo sensu frequentissimum], licet forte inveniendus, mihi nondum innotuit. Cf. omnino Schæf. Melet. p. 30. Adde Valck. Adon. p. 286 B; Verheyk. ad Antonin. pag. 192. Lucianus D. Mer. 7. κατὰ ταῖν Θεοῖν : sic bene cod. Vat. 87. pro Θεαῖν : vide ibi Reïtz. Alciphr. II. 4. μὰ τὰς Θεάς. BAST. Plutarchus Alcib. 19. ταῦτα γὰρ ἐν τῇ εἰσαγγελίᾳ γέγραπται· τοῦ Θεσσαλοῦ τοῦ Κίμωνος εἰσαγγείλαντος Ἀλκιβιάδην ἀσεβεῖν περὶ τὼ Θεώ. Et c. 22, ipsa recitat accusationis verba : Θεσσαλὸς.... Ἀλκιβιάδην.... εἰσήγγειλεν ἀδικεῖν περὶ τὼ Θεὼ, τὴν Δήμητρα καὶ τὴν Κόρην : ubi placet Corayi crisis verba τὴν Δ. — Κόρην pro glossemate habentis ejiciendo. Nam Athenienses, quibus scripta fuit hæc accusatio, non indigebant formulæ sibi notissimæ explicatione. Adde Schol. Œd. T. 1458; Lobeck. ad Phryn. p. 195; Ducas. ad Plutum p. 187. BO.

Pag. 121. Κνήμην ἰθυτενῆ) Hesych. ἰθυτενὲς, ἐπ' εὐθεῖαν τετραμμένον : malim τεταμένον, ut explicat Suidas. ABR. Recte : nam Lucianus Amor. 14. κνήμης ἐπ' εὐθὺ τεταμένης. Hanc tibiæ rectitudinem laudat Philostr. in Hyacintho picto Icon. 14. p. 885. σφυρὸν μὲν αὐτῷ κοῦφον ἐπ' εὐθείᾳ τῇ κνήμῃ : et in Meleagro pag. 887. κνῆμαι δ' αὐτῷ εὐπαγεῖς καὶ ὀρθαί. Tibiæ non rectæ apud Philostr. seniorem Icon. II. pag. 845. sunt illiberales : καὶ τὸ μὴ ὀρθὸν τῆς κνήμης, ἀλλ' ἀνελεύθερον. BO.

Pag. 121. Ὑπογ.—πόδα—εὔρ.) Hausit Noster, ut tot alia ex Luc. 3. Ἑταιρ. ἀπογυμνοῦσα ἐπὶ πολὺ τὰ σφυρὰ ὡς μόνη καλὰ ἔχουσα—Δίφιλος δὲ ὑπερεπήνει τὸ εὔρυθμον. ABR. Theophr. Char. 14. τὸν πόδα φῆσαι εἶναι εὐρυθμότερον τοῦ ὑποδήματος. Contrarium habes in Fragm. 4. Alciphronis: οἱ πόδες ὡς πλατεῖς, ὡς ἄρυθμοι, ubi ἐριτμοὶ, quod a Dorv. proponitur, nullius est pretii. BAST. Cf. p. 462, ubi pro p. 421. scr. p. 400.

Pag. 121. Ἕτερα δὲ—δυνατά) Malo ut verba aptius procedant, ἕτερά τε. PAUW. Male.—Totidem verbis ex Xen. Eph. descripsit. Locus est I. 4. et pridem observatus Hemsterhusio Misc. Obs. III. p. 407. Merc. τὰ δυνατὰ retulit ad μέρη. Simili ratione gallicus interpres. Verti posse arbitrantur duumviri populares, » partes efficaces, » quibus multum efficitur: » obstat linguæ ratio. Veram formulæ τὰ δυνατὰ vim Loc. ad Xenoph. explicat, *quantum licet*, ὅσα ἐξῆν: Heliod. VII. p. 321. τὰ δυνατὰ συμπράττειν. Lucian. t. 3, p. 54. ὅσα δυνατά: t. 7, p. 98. ὡς δυνατόν: cod. Vatic. addit ἦν. Clem. Alex. Pæd. II. 2. ἀπογυμνούμεναι τοῖς συμπόταις ἃ δύνανται. De formula εἰς τὸ δυνατὸν in testamentis usitata vide Casaub. ad Diog. Laert. 3. 41. BAST. Cf. Peerlk. ad Xen. loc. p. 105. BO.

Pag. 121. Ἐρεθίση) Suppleveris εἰς τὸν ἔρωτα, sive εἰς τὴν ἀφροδίτην, eodem redibit. Achill. Tat. 5. pag. 347. οὐδέν σε ἠρέθισεν εἰς τὴν ἀφροδίτην. ABR. Vid. Villois. ad Long. II. pag. 30. Theocr. 23. 18. ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς. BAST. Dioscorid. Epigr. I. Ζῆνα θέλων

ἐρεθίσαι. Schol. Pluti 152. notat meretrices τὸν πρωκτὸν τρέπειν ὡς τὸν ἐραστὴν, πρὸς τὸ ἐρεθίζειν αὐτόν. Cf. p. 404. BO.

Pag. 121. Ἡ καλή) Notus atticismus a Mercero minus bene redditus, satis vero illustratus a Dorvill. in Vanno p. 141. et ad Charit. p. 618, et Lennep. ad Phal. p. 94—96. BAST. Gallice sic omnino, *la belle*. Et sic alibi, quod et per synonymum, ὦ καλὴ, effert : confer p. 406. Hunc usum nominativi cum articulo pro vocativo tractavi ad Nicet. p. 240. Adde Valck. Schol. in N. F. t. 2, p. 397. BO.

Pag. 121. Παίζεις) Cod., Sambuc. et Mercer. πίζεις. Mercerus conjecit πταίζ. Sed non recepit : recepere audentiores alii. Cf. not. p. 339. et Dorv. l. c. BO.

Pag. 121. Τούτων προκαλινδουμένη) Glossa codicis, κυλιομένη. Merceri conjecturam τούτων pro τοῦτον receperunt Abr., Polyz. et Bast. BO. Existimabat vir d. Mercerum conjecisse videri [imo non videtur] τούτῳ, non τούτων : verum non debuisse τοῦτον esse suspectum, ut quod regatur ab ἱκετεύῃς. Vellem simul ostendisset quomodo procedat τοῦτον ἐμὲ ἱκετεύῃς. Ferri haud dubie possit τούτῳ. ABR. Τούτῳ tunc intelligetur ut τῷδ' ἀνδρὶ, quod est toties in scenicis, nec nusquam in prosaïcis scriptoribus, etsi aliter sentire vir eximius ad Demosth. visus sit : cf. Palair. et Raphel. ad Matth. 3, 3. Obiter tangam locum in OE. T. 1450. intricatum : παρθένοιν, Αἶν οὔποθ' ἡ 'μὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς Τράπεζ' ἄνευ τοῦδ'

ἀνδρός : ordo, ni fallor, hicce est : αἴν ἄνευ οὔποτε χωρὶς ἐστάθη ἡ ἐμὴ τοῦδ' ἀνδρὸς τράπεζα βορᾶς. Et illud etiam obiter : in Horatio I. S 9. »*hunc hominem* velles si tra» dere» capiendum est pro *me*, *qui loquor*, quod tritum est; sed a sensu Batteuxius interpres gallicus prorsus aberravit. In Aristæneto τοῦτον ἐμὲ non mihi valde displiceret. Latini *ille ego*; Græci οὗτος ἐγώ. BO.

Pag. 121. Ἱκετεύῃς) Reposui loco ἱκετεύεις, et errorem quoque animadverterat Tollius. ABR. Abr. sequuntur reliqui. Cf. et p. 609. BO.

Pag. 121. Τὸ σόν) Cod. σοῦτον. Sambuc. mentem non advertens ad lineolam vocali ultimæ superscriptam, edidit σοῦ τὸ, quod, in τὸ σοῦ mutavit [mutandum proposuit] Merc. BAST. Reliquerat forte Auctor, σοῦ ἀκέσ. τὸ πάθος, vel ut Mercerus τὸ σοῦ : quanquam isto ordine potius scripsisset τὸ σόν. ABR. Ad Scriptoris usque observatam consuetudinem excudi jussimus τὸ σόν : II. 1. τὸ σὸν αἰτιάσηται κάλλος : 2. τῷ σῷ τετόξευμαι κάλλει : 9. τῆς σῆς διαπεπλωκέναι φιλίας : I. 10. τὸ σὸν αἰδούμενος κάλλος : 24. τὴν σὴν ἐκδέδωκας ὥραν : et in multis aliis locis. BAST. quem cf. et in Epist. pag. 268. Recepi emendationem probabilissimam. Potuit tamen scribere Auctor cum epitheto, σοῦ τὸ δεινὸν ἀκ. π. vel simile aliud. Polyz. edidit, σου τὸ πάθ. ἀκέσ. BO.

Pag. 121. Διαμωκωμένη). Cod. cum prima edit. διαμυκωμένη, quod cum ferri nequeat, Merc. certissime emendat διαμωκ.; quæ correctio, præter Abr. et virum doct. ap.

Dorv., placuit etiam Berglero ad Alc. p. 136. [1. 33. 15.], et Heringæ Obs. pag. 29. BAST. Placuit et Polyzoï. Berglerus ibi verbum hoc illustrat. BO.

Pag. 121. Ἠθικῶς) Cf. p. 551.

Pag. 121. Ὑπεροπτικῶς) Glossa codicis, ὑπερηφάνως, ἀλαζονικῶς. BO.

Pag. 121. Ἐγὼ, τάλαν!) Quum esset ἐγὼ τάλαν· Pauwius notavit: »distingue ἐγὼ, τάλαν; *ego, misera?* rogem » scilicet te mederi malo meo?» Melius viri d. in Vanno p. 613. vertunt, *ego, o miser? ego, miselle?* BO.

Pag. 121. Μὴ, ὦ Ἀ., γένοιτο) Lucianus D. Mer. 13. totidem verbis. BAST. Egi de hac formula ad Nicetam p. 260. Demosthen. Mid. § 57. ὃ μὴ γένοιτο οὐδ' ἔσται: quam formulam habet Aristoteles in Testamento ap. Diog. Laert. V. 12. ἐὰν δὲ τῇ παιδὶ συμβῇ τι, ὃ μὴ γένοιτο οὐδὲ ἔσται, πρὸ τοῦ γήμασθαι. Adde Carpzov. ad Hieronym. Dial. p. 97; Lamb. Lucubr. Gell. p. 70; Sturz. de Dial. Maced. circa finem. Aliis verbis Dem. Procem. 21. 25. ὃ μὴ συμβαίη. BO.

Pag. 121. Ἐπείσθης) Erat vir d. qui ἐπήρθης putabat scribendum; vetat Æschyl. qui sic Pers. 806. κεναῖσιν ἐλπίσιν πεπεισμένος. ABR.

Pag. 121. Οἴει μᾶλλον ** καλός) Samb. οἴει μᾶλλον κ., quamvis deest in cod. vox literarum quatuor vel quinque. BAST. »Putas te pulchriorem» : μᾶλλον καλὸς pro καλλίων et κάλλιστος. PAUW. Vir d. ap. Dorv. ἐπείσθης εἶναι

παντὸς μ. κ. Tollius adscripserat, » hæc corrupta sunt, » conjectura proposita, εἰ ἀφδεῖς διὰ τὸ κάλλος. ABR. Νηρέως οἴει καλλίων εἶναι. REISK. Non displicet Reiskii crisis; sed debuisse scribere Νιρέως monuit Bastius adferens Lucian. Tim. 23; Libanium t. 4, pag. 190; quibus adde notata ad Manassis Fragmenta p. 430. Polyzoïs pessime edidit, οἴῃ μ. καλός. BO. Mihi haud improbatur suspicio eumdem infinitivum εἶναι, scripturæ compendio parum intellecto, etiam hic omissum fuisse a librario. Μᾶλλον καλὸς pro κάλλιστος accipiendum monuit Pauw. BAST.

Pag. 121. Προσδοχᾷν — παράμενε) Codex cum post προσδοχᾷν, tum post ἔρως exhibet colon. Dissentiunt critici utrum verba ἕως ἂν παρ. ἔρως jungi debeant cum προσδοχᾷν, an cum παράμενε. BAST. Distingue : τοιοῦτον ἐπ. σοι, προσδοχᾷν, ἕως — » illud tibi in mentem venit, » exspectare scilicet, donec » — An legendum potius? τοσοῦτον ἐπ. σοι προσδοχᾷν — Id facilius et planius. PAUW. Abresch. proposuit, ἐπῆλθε προσδοχᾷν. Ἕως ἂν οὖν παραγ. — Ἔρως, παράμενε : vel, ἐπῆλθε προσδοχᾷν ἕως ἂν παραγ.—Ἔρως· ὥστε παράμενε. Reiskius, ut Abr. ἐπῆλθε προσδοχᾷν. Ἕως οὖν παραγ. vel ἕως οὖν ἂν παραγ. — Ἔρως, παράμενε. Et animadvertit Abr. Interpretem legisse τοσοῦτον, non male, quanquam τοιοῦτον ferri posse videatur. Bastius edidit ἐπῆλθε προσδοχᾷν. Ἕως ἂν παραγ. — Ἔρως, παράμενε. Et in versione, *donec igitur advenerit*,... favet conjecturali insertioni conjunctionis οὖν : in notis fluctuat nilque decernit. Polyz. edidit ut priores editores, προσδοχᾷν ἕως—Ἔρως· παράμενε——Ego aliter

feci. Distinxi ut τοιοῦτον ἐπῆλθέ σοι intelligatur de κενῇ ἐλπίσι, de sperato illo Arcitenentis auxilio. Stylus est ἀσύνδετος, et jam sic supra processit oratio: ἐπείσθης οἴει. Displicet tamen hæc junctura, προσδοκᾷν, παράμενε: nam velim προσδόκα, vel παραμένειν. Visne et aliquid conjecturæ?... ἐπείσθης. Ἐπεὶ δὲ οἴει μᾶλλον Νιρέως εἶναι καλὸς, καὶ — ἐπῆλθέ σοι, προσδόκα (vel προσδοκᾷν) ἕως ἂν — Ἔρως, παράμενε.....BO.

Pag. 121. Ἐπαγρυπνῶν) Vera Sambuci emendatio. Nam in cod. perperam ἐπαγρυπνῶς. BAST.

Pag. 121. Μηδὲν διανύων) Lucian. t. 4, p. 263. οὐδὲν ἠνύομεν. Artemid. IV. 61. ἐδικάσατο ἡ γυνὴ καὶ οὐδὲν ἤνυσεν. ABR.

Pag. 121. Κλυδωνιζ.) Vide Barth. in Claud. p. 613. et 1192; Apostolum ad Ephes. 4. 14, ibi Wolfii curas; Hesych. in V. etc. ABR.

Pag. 121. Φησίν) Bastii Specimen φασὶν, quod pro vulgata φησὶν conjecerant Merc., Huet. et Polyz. Cur φησὶν (auctor nempe aliquis, nunc Æschylus) retinendum sit, ostendunt notæ ad Marin. p. 149; Jacobs. ad Anth. Palat. pag. 647; nuperus Asini Lucianei editor pag. 230. BO. In Heliod. v. p. 233, 235, pro φησὶν Huet. conjicit φασὶν, et Venetus exhibet φασίν. BAST.

Pag. 121. Ἔνθα ἄνεμος —) Proverbiale est. Æschylus Philocteta: Ἔνθ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος, οὔτε πλεῖν ἐᾷ: ap. Parœmiographos, qui notant dici ἐπὶ τῶν δυσχρήστως

ϰραπεσόντων. MERC. Apostol. Cent. 8. 30. HUET. iogenian. VIII. 90. Appianus B. Civ. V. 90, 84. ὁ τοῦ υθοῦ σπασμὸς ἐπὶ πάντα εἰλούμενος, οὔτε μένειν οὔτε εὔγειν ἐπέτρεπε. BO.

Pag. 121. Ἐκτέον) Editt. ἐκτέον. Pro ἐκτέον ceu legisset Ierc. Θικτέον sive ἁπτέον, vertit *attingere*. Θικτέον vix onveniret; melius ἁπτέον. Legi alioqui posset μεθεκτέον. Verum nihil mutandum : simplex posuit pro composito ιεθεκτέον, ut ἕξει pro μεθέξει Geopon. V. 19. ABR. Sæpius occurrit ἔχειν cum genitivo. Iambl. V. Pyth. p. 132. ποιμνήματα περὶ πάντων ἔχοντα τῆς ἀληθείας : conjiciunt χόμενα : forte ἔχοντα est pro μετέχοντα. In Æliano V. H. I. 14. cod. Vat. ut Lugdun. habet, ἔχειν γε μὴν καὶ θυμοῦ. BAST. Sic Galli nostrum *avoir* construimus. BO.

Pag. 121. Ἐστίν σοι) Cod., Samb. et Mercerianæ, sic. Abresch., Pauw., Polyz., Bast. sine ν ἐφελκ. Cf. p. 556.

Pag. 121. Τῶν ἡμετέρων) II. 7. fin. τῶν ἐμῶν. BAST.

Pag. 122. Ἀπαλλακτ.) Debetur Abreschio loco mendosi in cod. et prioribus editt. ἀπηλλακτέον. BAST.

EPISTOLA XXVIII.

Pag. 122. Παλίμβολον) Male, ante Abresch., edd. servant codicis scripturam παλίμβουλον, cujus correctionem

pridem subministrare potuisset epistolæ locus, ubi sam est vocab. παλίμβολος. BAST. Vide Hesych. et Sui Variant itidem codices circa ἦθος παλίμβολον, in Basil Ep. 107. ABR. Cf. p. 539, 605.

Pag. 122. Κοχλίδος) Samb., Merc. et cod. Κολχίδος sic in extrema epistola. Abresch. et Polyz. Κοχλίδος. BO Κοχλίδος scribendum indicat quod mox ait, ἐπώνυμος τῆ σκολιότητος ἡ Κοχλίς: tortuosæ enim conchæ. Sed et i nomen mulieris meretricis Luciano Ἑταιρικῶν 15. MERC

Pag. 122. Μεταβαίνει σκοπόν —) Samb. et Merc. μέλ βαίνεις κοπόν. Recte μελαβαίνει σκοπὸν Abr. et Polyz. BO Cui non liquet [non liquebat viro d. in Abr. Supplem. volebat μεταβαίνεις. κοπιῶ. Abresch. refutavit non refu tanda.] legendum μελαβαίνει σκοπόν? Mox scribe ἐκλύομ νη τοὺς θ. ἀπὸ τῆς ἀπορίας. Ἐκλύεσθαι idem quod ἀδημ νεῖν, quod in lemmate. Lucianus Ἑταιρ. 9. ἐκλύομαι, Δορκάς, ἀπὸ τῆς ἀπορίας. MERC. Ediderat Sambuc. codice, ἐκλυομένη τοὺς θ. — ἀπὸ ἀπορείας. Mercerum secuti sunt Abr. et Polyz. BO. Tollius corrigebat ὑπὸ τῆς ἀπορίας. ABR. Et Lucianus l. c. habet ὑπὸ, non ἀπό. At vide Hemst. Obs. Misc. vol. 6, t. 1, p. 298. BAST.

Pag. 122. Τὸν νοῦν) Cod. τὸ νοῦν: infra, δύναι τό.

Pag. 122. Εὗρον — διαγνῶναι) Εὑρίσκω cum infinitivo illustrat Heusd. Spec. Platon. p. 104. BAST.

Pag. 122. Ἐν λευκῷ λ. στάθμην λ. διατείνων) Sambuc., Abr. et Polyz. σταθμήν. Codex, Sambuc. et Merceriana,

κτένων : restitutionem proposuit Mercerus, receperunt oresch. et Polyzoïs. BO. Ex Platonis Charmide [§ 3.], quo Socrates λευκὴ στάθμη, quod non discerneret inter rmosos, sed omnes æque amaret : a quo deinde Plutarıus [de Garrul. p. 513 F.], dein Gellius [Præf.], et alii. aussa proverbio, quia ἐν τοῖς λευκοῖς λίθοις λευκαὶ στάθμαι ὐδὲν δύνανται δεικνύναι, καθάπερ αἱ διὰ τῆς μίλτου. Itaue aiunt dici ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων, ἢ ἐπὶ ῶν μηδὲν συνιέντων. Sophocles [ap. Suid. in Λευκὴ στ.]: ὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη, Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς οῖσιν οὐ τεκμαίρομαι. Eleganter Lucilius Satir. 28 : »Et amabat omnes : nam ut *discrimen non facit neque signat linea alba*, sic Socrates in amore et in adolescentulis meliore paullo facie signat nihil quod amaret.» Nam ita legenda et jungenda uti scribsi, quæ non debueant docti alio vertere, in optimi et sanctiss. viri dedecus, cribta ipsius laudi. MERC. Vide Heind. ad Charmid. l. :.; Philem. Lexic. in Στάθμη. BAST. Adde Plut. Proverb. 59; Erasm. Ad. I. 5. 88. BO. Zenob.; Apostol. II. 95; Adag. Junii 4. 18; Douza ad Lucil. p. 136. HUET.

Pag. 122. Ἐπιστῆσαι) Editt. ἐπιστῆναι, præter Polyz. in qua ὑποστῆναι. BO. Manifesto corruptum ἐπιστῆναι : repono ἐπιστῆσαι. Intelligitur τοὺς ὀφθαλμοὺς, ut *intendere* Lat. pro *intendere oculos*. Sæpissime subaud. νοῦν, γνώμην, διάνοιαν. Cf. Wopk. Lect. Tull. III. 1. et Hemst. ad Luc. Nigr. 17. ABR. Leg. ἐπιστῆσαι. Et de ellipsi cf. Bos Ellips.; Fisch. Ind. Theophr. in Εφίστημι; Dorvill. ad Char. p. 309. BAST.

Pag. 122. ὅ, τι) Pro ὅτι scripsit vir d. ap. Dorv. BAST.

Pag. 122. Αὐτὸς ἐρῶν — ἐξήγησαι —) Samb., Merc. & cod. α. ἔρως ἐκ. ἐξήγησε. BO. Scribe ἐρῶν — ἐξήγησαι. Nam hæc ad Timocratem dici, non ad Amorem, bene observavit ad Long. Jungerm. MERC. Dorvill. ad Charit. p. 550. conjicit ἐρᾷς : Anonymus ap. Abr. ἀνέρως, quo hercle nihil ineptius. BAST. Merceri conj. recepit Abr. et recipere volebat Bastius. Polyz. barbare, ἐρῶν—ἐξήγησας. BO.

Pag. 122. Τὴν ἀστάθμ. γνώμην) Cod. τὴν στάθμητον γν. et σταθμητὴν legendum censet corrector; lectio editt. [præter Polyzoïcam] τὴν σταθμὴν τὴν γνώμην merum est Sambuci commentum. Doctus lector facile perspicit unice veram esse Casauboni emendationem; cui itaque in ipso contextu locum dedimus. BAST. Monueram [in edit. prima] hæc [τὴν στ.] delenda ex repetitione superiorum. Nunc magis credo Casaubono legenti τὴν ἀστάθμητον γν. MERC. Non male; melius certe ego : τὴν στάθμην τῆς γνώμης : » expone mihi regulam mentis illius instabilis. » PAUW. Pauwii lectionem recepit Polyz. BO. Vir. d. ap. Dorv. τ. στάθμην καὶ τὴν γν. ad illud Theogn. [555. Br.]: Χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμην τήνδε δικάσσαι Δίκην. Alius sic : αὐτὸς ἄνερως ἐκ. ὢν ἐξήγησαί μοι τὴν στάθμην, omisso scholio, ut vocat, τὴν γνώμην, vel potius τὸν γνώμονα. At quæro quomodo ἄνερως dici queat de Timocrate de quo sequitur, οὐκ ἔτι πρὸς ταύτην κοινωνῶ σοι τοῦ πόθου. Dorvill. in Char. p. 550. [p. 556.] emendabat:

ὅπως ἐρᾷς ἐκείνης· ἐξήγησαί μοι τ. στάθμην καὶ τὴν γνώμην. ABR. Cod. lectio στάθμητον firmat præclare Casauboni emendationem quam recepi. BO.

Pag. 122. Δυσξύμβολον) Cod. et Mercer. δυσξύμβουλον. BO. Scrib. δυσξύμβολον : *tractatu et cognitu difficilem.* Hesych. inter alios, Δυσξύμβολος, δυσεπίγνωστος. PAUW. Receperunt Abr. et Polyz. et recipere Bast. voluit emendationem Pauwii bonam; sed quam jam fecerat ipse Abr. in Misc. Obs. v. 3. p. 99. Cf. Vannus p. 614. et Dorv. ad Char. p. 219. BO.

Pag. 122. Σφοδρότητος) Cod. σφοδρότης, et sic editt. ante Abresch. qui scripsit e conj. Merceri σφοδρότητος. Mercerus primum verterat, » ne dubites dimoveri ab hoc » vehementi affectu » et adnotaverat : » quid hoc sit alii » viderint; ego nullus intelligo. » Postea meliora vidit. BO. » Si ipse dubites, in gratiam meam, quæso, animum in» tende et oraculum acuminis tui consule. » Notum est πυνθάνεσθαι eo sensu. PAUW. Petron. 102. » interrogate » audaciam vestram. » Quint. D. 14. » impatientiam in» terrogare. » Vid. interpr. Petronii. Plane similiter nostrates aiunt : *seinen scharfsinn zu rathe ziehen.* Σφοδρότης enim, quod notabunt græcitatis studiosi, h. l. non valet *vehementia*, sed *acumen*, *ingenium.* Ceterum Anonymus [apud Abresch.], qui melius de Aristæneto meritus esset si ne verbum quidem ad epist. hanc mutiisset, ut constet sibi in pervertendo scriptore, legendum præcipit, παρίεσθαι τῆς σῆς Ἀφροδίτης. BAST.

Pag. 122. Ἐρώσης ἅπαντα πράττει) Ut infra II. 18. πάντα μιμηλῶν, ἐρώσης τὰ δρώμενα παρ' ἐκείνης. BO. Dio Chrys. Or. 33. p. 15. τί οὖν οὗτοι ποιοῦσι κοιμωμένων ubi Reisk. sine satis idonea causa malit τῶν κοιμ. F... tamen Noster II. 20. τὰ λοιπὰ τῶν ἀμηχάνων ποιεῖς: ... loci modo adlati carent articulo. Libanius supra adposit... p. 249. ἴσθι τὰ δυσμενοῦς ποιῶν. At Isidorus Pel. II. 4... ἔδοα καὶ πάντα ἔδρα τὰ τῶν ἐκπεπληγμένων. Et Joann... Monachus Mon. in Hist. Barlaami inedita: ταῦτα γὰρ (... θυμὸς καὶ ἡ ἐπιθυμία) ἐξ ἀρχῆς μὲν σύνεργοι τῆς φύσε... ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ παρήχθησαν, καὶ νῦν ὡσαύτως ἔχου... τοῖς μὴ κατὰ σάρκα πολιτευομένοις, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμ... Ἐν ὑμῖν δὲ, οἵτινες τὸ ὅλον ἐστὲ σάρκες (f. σαρκὸς), μηδ... ἔχοντες τοῦ πνεύματος, ἀντίδικοι γεγόνασι καὶ τὰ τῶ... ἐχθρῶν καὶ πολεμίων διαπράττονται. Notat Abresch. ... locutione πάντα πράττειν agere Barth. Adv. 23. 21; s... alia res est. BO.

Pag. 125. Εὐμεταβ. κοθ.) Corrigit interpretem Barth. Adv. 54. c. 3. ABR. Proverbium: vide Zenob. III. 93; Suidam Adag. VII. 24; Apostol. IX. 29. LAMB. Schol. ad OEd. Tyr. 1259; Schott. ad Zenob.; Erasm. Ad. I. 1. 94; Morum Proleg. ad Xen. Hell. p. xxxij. Basilius Sch. ad Gregorii Naz. Or. 21. p. 382 D. in cod. Regio 573. p. 57, 2: κόθορνος δέ ἐστι ὑποδήματός τι εἶδος πλατὺ, ἀμφοτέροις ἐφαρμόζον τοῖς ποσίν. BO.

Pag. 122. Ἐξ ὑπογυίου) Samb. et Merc. ἐξ ὑπογείου. Cod. ἐξ ὑπογίου, et a secunda manu, ὑπογυίου, quod

resch. et Polyz. recte scripserunt. Codicis glossa : προάτου, νεωστὶ γενομένου. BO. Scribe, ἐξ ὑπογυίου, reᴉter, desubito. Lucianus ἐν Ἔρωσι [c. 5.] : ἐξ ὑπογυίου ς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην : cui opponit, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς. ɛut Aristoteles τὸ ἐξ ὑπογυίου opponit τῷ ἐκ τοῦ πολλοῦ όνου. Idem Lucian., οὐκ ἐξ ὑπογυίου καὶ παρημελημένως, ᴉe ejusdem libri. Itaque ait mentem suam ad mores Coᴉlidis, ut ut sunt, ut ut mutantur, versatilem ac reciᴉocam fieri, ad instar Penelopeæ telæ, quæ singulis ɔctibus redibat ad sua principia. MERC. Plato Menex. 5, p. 276. ἐξ ὑπογυίου — ἡ αἵρεσις γέγονεν. BAST. Cf. chol. Platon. Mercerus sumsit nonnulla e Thes. Stehani. BO.

Pag. 125. Παλιμβόλοις) Editt. παλιμβόλων. BO. Syllabæ ις compendium in toto fere codice minus perspectum abet Sambucus : quapropter perperam excudi jussit παιμβόλων, cui æque temere παλίμβολον substituit conjetura Mercerus. Veram codicis lectionem conjectura adecutum est Pauwii ingenium, propterea eo magis laudanlum, quia nemo præcessit, cujus sententiam clanculum, ιuam facere potuisset commentator ille, Auctore ipso ιλεπτικώτερος. Glossa codicis : ἀκαταλλήλοις, ἀναρμόστοις, ὑμεταπρέπτοις. Videndus quoque Ruhnk. ad Tim. p. 205. Plato ἤθη παλίμβολα habet de Legg. IV. p. 596 D. BAST.

Pag. 125. ἱστὸν — Πηνελ.) Odyss. B. [94.] LAMB. Cf. Erasm. Ad. I. 4. 42; Fisch. ad Phædon. 34, 5; Drak. ad Sil. II. 181; Bergl. ad Alc. I. 2. Metaphora quæ præcessit,

ἀναλύει ἐλπίδα ex hac telæ comparatione orta est. Aristid. ap. Erasmum: οὐκ οἶδ' ὅντιν' ἱστὸν ἀναλύοντες. Lucian. Fugit. 21. τὸ τῆς Πηνελόπης ἐκεῖνο πάσχω· ὁπόσον γὰρ ἐγὼ ἐξυφήνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὖθις ἀναλύεται. Planudes vertens Ovidiana M. II. 654: » triplicesque deæ tua fila » *resolvent*; » καὶ αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ τὰ σὰ νήματα ἀναλύσουσιν. Malherbius de alia Cochlide, quæ eum promissis lactabat: »Quand je pense être au point que cela s'accom- ».plisse, Quelque excuse toujours en empesche l'effet. C'est » la toile sans fin de la femme d'Ulysse, Dont l'ouvrage du » soir au matin se défait.» BO.

Pag. 125. Τί πρ. τίς γένωμαι;) Æsch. Eumen. 821. τί ῥέξω; τί γένωμαι; De formula cf. Schæf. Mel. p. 98. BO.

Pag. 125. Κατεβλακευμ.) Glossa codicis, ἀνοήτων. BO. Ut nusquam Noster, quod meminerim, a consueto temporum augmento recedere solet, uno illo loco excepto, quem supra correximus [cf. pag. 308.], lege καταβεβλακ. quanquam non adeo damnandum judicet editam Dorv. in Char. p. 577. [= p. 353.] ABR. Καταβεβλακ. REISK. In Pluto 325. est κατεβλακευμένως, quod abunde Nostrum tuetur. Gregor. Naz. Or. 34. p. 539 A. habet καταβεβλακευμένοις, sed in cod. Paris. 573. Scholiorum Basilii perspicue legitur κατεβλακευμένοις, cum hoc scholio: μωραίνουσι. Ξενοφῶν ἐν τῷ περὶ Ἱππικῆς βλακὸν τὸν νωθρὸν ἐκάλεσεν: pro βλακὸν repone βλάκα. Respicit locum Xen. Equit. 9. 12. βλακί γε μὴν ἵππῳ. Vide Dobræanam Pluti Appendicem. BO. Cf. Hemst. ad Xen. Eph. p. 196. Loc.; Brunck. ad Plutum 325. BAST.

Pag. 125. Ἐπιθρυπτομένη) Conjectura Merceri pro edito ἐπιθρυπομένη, recepta ab Abresch. et Polyz. Cod. ἐπιθρυπομένη, cum glossa, βλακευομένη, χαυνουμένη, μαλακιζομένη. BO.

Pag. 125. Ἠμαύρ. χάριν) Cf. Barth. ad Stat. II. Ach. 152; ad Claud. p. 772. ABR. Cf. p. 461.

Pag. 125. Κἂν ἱκετεύῃς) Cod. x. ἱκετεύεις, et sic Samb.

Pag. 125. Παρὰ κωφὸν) i. e. ἄλλως ᾄδειν. Virgil. Buc. [X.] »Non canimus surdis.» Lucret. V. [1051.]: »sua- » dereque surdis Quid facto esset opus.» LAMB. Erasm. Ad. I. 4. 87. Hieronymus Epist. Sel. II. 9. »nunquam » scriberem, sciremque me *surdis narrare* fabulam: » quod sumsit ab Horatio. BO.

Pag. 125. Τοσ. ἐραστήν) II. 9. τοσοῦτον ἐρῶντα. BAST.

Pag. 125. Καὶ δυσαπότρ.) Pro εἰ καὶ δ. vel, καὶ ταῦτα δ. cf. p. 419. BO.

Pag. 125. Οὐκέτι) Sic cod. Editt. οὐκ ἔτι. Bastius οὐκέτι scribere voluit. BO.

Pag. 125. Τιμόκρατες) Sic correxit Merc., sed tardior, Sambucianum Τιμόκρατε. Cod. nunc Τιμόκρατε, sigmate deleto. BO.

Pag. 125. Τοῦτό γέ ἐστιν ἀνήρ) Τούτῳ γε. MERC. Non adsentior; nam κατὰ subaudiri potest. Aliud est quod displicet. Scrib. arbitror, τοῦτό γε ἐστὶν ἀνδρός. PAUW. Mercerus vertit non secus ac si cum Tollio apud Dorvill.

Vann. p. 614. scriptum voluisset, τοῦτό γε ἐστιν ἀνδρός. Placeret τούτῳ γε pro ἐμοί γε [cf. p. 596.], nisi infinitivus cum sibi adjunctis requireret potius hunc circiter in modum continuari sermonem: ὅστις τὰ δ. ἀκρ. οἶδε διαγνῶναι. ABR. ἐπεὶ τοσοῦτόν ἐστιν ἀνὴρ, ὅσον τὰ δυν. REISK. Male Reiskius. Non enim vocibus τοῦτό γε maculam insidere ex aliis Nostri locis probabile est: I. 27. ἐπεὶ τοῦτόγε τοῦ ἔρωτος ἴδιον. I. 17. ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔρωτος ἴδιον. Contra ἐστὶν ἀνὴρ mihi corrupta videntur. Forte tamen vulgata lectio nullo vitio laborat, verbaque τοῦτο (κατὰ τοῦτο) ἐστὶν ἀνὴρ in græcitate Aristænetea idem valent quod Mercerus latine ait: *viri est.* BAST. Sed in Epist. Crit. p. 153. Bastius ait legendum omnino vel ἀνδρὸς pro ἀνὴρ, vel ἐπίσταται pro ἐστίν. Mihi facit satis interpretatio κατὰ τοῦτο, etsi malim ἀνδρός. BO.

Pag. 125. Τῆς ἄλλης) Φθ. δὲ μηδ. εἴ τις ἄλλος ἡμῶν ἐπικρατήσῃ τῇ φιλίᾳ: »Non invideo si quis alius potior sit in » amore quam fuimus.» REISK. Nescio quid ἄλλης hic faciat: nam in Cochlide non erant inimici, et de ea amicus consulebat amicum. Scripserim lubens, τῆς παλαιᾶς!! PAUW. Perperam factum monuit Bast. Epist. pag. 152, conferens Platonis Parm. t. 10, p. 74. τῇ ἄλλῃ σου φιλίᾳ βουλόμενος ᾠκειῶσθαι: et Heind. ad Gorg. p. 91. BO. Per φιλίαν intellige ἑταιρείαν, sive φιλίαν ἐρωτικὴν πρὸς ἄλλας ἑταίρας. Etc. ABR. Minus adcurata Abreschii adnotatio. BAST. Φιλία proprie: ex hac enim mala Nicostrati fortuna zelotypia oriri poterat, quæ amicitiæ ipsorum noceret. *Ceterum, deinceps* non absone τῷ ἄλλης respondebit. Sed

Sed placet magis legi ὑμῶν, ex sequentibus. BO.

Pag. 125. Ἐκ μεταβολῆς) Dissoluto nempe amore Cochlidis et Nicostrati. Male vertit Mercerus: μεταβολὴ non est inconstantia, sed immutatio. BAST.

Pag. 125. Μακρῷ) Vocem illustrat Toup. Em. 1. p. 96. BAST.

Pag. 125. Μᾶλλον εὐτυχέστερος) Cf. p. 430.

ANIMADVERSIONES
IN
ARISTÆNETUM.

LIBER II. EPISTOLA I.

Pag. 126. Πειθοῖ, π. συνεργός) Samb. et ceteri, συνεργόν. Cod. ut videtur, συνεργός. BO. Scribe, πειθὼ—συνεργός: » Suada adsis adjutrix. » Votum fuisse patet ex iis quæ sequuntur, ταῦτα μὲν εὐξάσθω. MERC. Nescio cur casum vocandi mutet. PAUW. Scripsisse Aristænetum autumat Bernard. ad Demetr. p. 32. σὸν ἔργον ποίει. Recte conjecisse Bernardum judicat Reiskius. ABR. Bene omnia transtulit Mercerus, cujus criticis cogitatis similiter subscribo. BAST.

Pag. 126. T. μὲν δὴ φ. εὐξάσθω) Quid φασὶν hic? an ταῦτα δὴ εὐξάσθω parœmiacum? Parœmiacum aperte magis sese exereret, si legeretur τ. μὲν δεῖ φ. εὔξασθαι. PAUW. Solennis videtur loquendi formula, ad instar ταῦτα μὲν δὴ τοιαῦτα, etc. Εὐξάσθω passive, ut solent nonnunquam aoristi medii. ABR. Cf. Locella ad Xenoph. Eph. 173. Εὐξάσθω pro εὔχθω, quod habet Philostr. Her.

pag. 80. BAST. Dionysius Areopagita de Theol. Mystica c. 1. ἐμοὶ μὲν οὖν ταῦτα ηὔχθω. Hippocrat. Ep. 11. p. 323. Cuj. ἀλλὰ ταῦτα μὲν εὐχαί. Sophocles OE. T. 1498. νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι, passive itidem. BO.

Pag. 126. Φλέγεται) Editiones omnes φθείρεται correctione eaque tacita Samb. pro codicis lectione φθέγγεται. Bastius in meis ad Eunap. notis p. 580. monet legendum esse φλέγεται, simul permutationem tangens verborum φθέγγεσθαι et φλέγεσθαι : de qua et egi ibid. p. 258; ut de correctione nihil esse debeat dubii. Cf. infra ad Ep. 5. Hic pro τῷ φθείρεται Jacobs. in Anal. t. II, p. 299. proposuit θέρεται, ingeniose; sed φλέγεται verum est. BO.

Pag. 126. Γλυκυτάτῳ πυρί) Infra Ep. 5. ὦ γλυκύτατον πῦρ. Musæus 167. Θέρμετο δὲ κραδίην γλυκερῷ πυρὶ παρθένος Ἡρω. Meleag. Ep. 13. BO. Vide Barth. ad Claud. p. 818 b. ABR.

Pag. 126. Ἐκ τριχὸς κρεμ.) In Parœmiis Græcorum [Suid. Adag. VI. 42.] : ἐκ τριχὸς κρεμᾶται· παροιμία ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνευόντων. Theocrit. Id. 14. MERC. Cf. Schott. ad Zenob. 3. 47. qui egregie compilavit Erasmi Adag. I. 9. 72. BO.

Pag. 126. Σκιᾶς εἴδωλον) Vertam cum Berglero ad Alc. I. 35. » jam umbræ imago factus » : excidisse enim crediderim, δὴ sive ἤδη, atque scriptum fuisse, καὶ δὴ, sive, καὶ σκιᾶς ἤδη—Ipsum σκ. εἴδ. debetur forsan Æsch. Agam. 848. ABR.

Pag. 126. Τὴν παροῦσαν θερ. ἐπινεύσεις τῷ μειρ.) Edit. ante Abresch. ἐπινεύσει, qui recepit Mercerianam conje-

cturam ἐπινεύσεις. Polyz. edidit, παροῦσαν τὴν θ. ἐπινεύσεις: voluit, puto, scribere παροῦσα. Cod. τῆι παροῦσαν θ. ἐπινεύσει. Forsan, τῇ παρουσίᾳ. BO. Bergler. ad Alc. l. c. εἰ μὴ παροῦσα τὴν θερ. ἐπινεύσεις. Haud existimo locum indigere correctione, modo accipiamus, tanquam scriptum esset, τὴν παροῦσάν σοι θεραπ. Vide infra. ABR. Merc. *puero*; *juveni* mavult Salmas. SCHURTZ.

Pag. 126. Ἄπ. ἀποτρ.) Aristoph. Plut. 359. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε! μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ: ubi Schol. ABR. Post Ἄπ. ἀποτρ. distinguendum est plenius, ne vocativus vocativo obsit. Nisi legendum fortasse: Ἄπ. ἀπότρεψαι, μὴ φόνου—PAUW.

Pag. 126. Ἐπιχώμ. Ἔρ.) Ἐπιχωμάζειν, *insultare*, notarunt docti [H. Steph. in Thes.; Bud. in Comm. L. Gr.] ex Theodoreto: ἐπιχωμάζειν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς συνόδοις. MERC. Locus suspectus, et legendum fortasse, vel μηδὲ τὰς σὰς χάριτας ἐπικολάσωσιν Ἔρωτες, vel μ. ταῖς σ. χ. ἐπιχωμ. ἐρῶντες. PAUW. Præcedit de φόνῳ, cui convenit Ἐριννύες, quo modo ut persuadeam mihi Nostrum dedisse, consensus facit Hemsterhusii. ABR. Vir doct. in Vanno p. 613. ἐρῶντες conjicit. Abreschius suum hoc Ἐριννύες edidit, et Polyzoïs ei paruit. Ad Thalli versum, πένθιμος ἀλλ' Ἀΐδης ἐπεχώμασεν, Huschk. in Anal. p. 212, emendationi huic favet, cui jam ipse minus favet Abr. Dilucid. p. 829. Equidem servandum et unice verum Ἔρωτες puto: » Amores, irati nempe et cum indignatione, tuis Gratiis » insultabunt. » Glossa codicis, τίσουσιν. BO.

Pag. 126. Νέος ὢν ἑπταέτης) Crediderim legendum

ἔπταισεν, repetitione familiari. In Petronio simile est: » fateor me, Domina, peccasse; nam et homo sum et » adhuc juvenis. » Casaubono placebat ἑπτακαιδεκαέτης. MERC. Casaubonus non male. Fortasse: ὢν· ἑπτὰ μῆνας ἱκανὴν δ. δ. PAUW. Locum refingo: ἔπτ. ὁμολογουμένως· ἀλλὰ νέος ὢν ἔπταισε, καὶ ἱκαν. Nisi præterea syllaba της vestigia relinquat nominis a sc' 'ba omissi: hoc cui videbitur, legat is: ἀλλὰ νέος ὢν ἔπταισε, τῆς τε πλημμελείας ἱκανὴν — Scribi item posset, ἔπτ. ὁμολ. ὁ νέος, ὧν τε ἔπταισεν ἱκανὴν δ. δ. ABR. Polyz. edidit ἔπτ. ὁμολογουμένως νέος ὡς ἑπταέτης. Plato Gorg. p. 471 C. παῖδα ὡς ἑπταέτη. Sed νέος ἑπταέτης mirationem facit. Olim cogitavi de ἀπτοεπὴς, quod pessimum est, etsi poetica vocabula sæpius ex allusione et imitatione Noster usurpet. Verius videtur ἑπτακαιδεκαέτης, sed non ausus sum recipere. Distinctione tantum indicavi in ætate rationem esse epitheti ἱκανήν. Infra Ep. 9. συγγνώμην ἀπονέμειν τῇ σῇ πρέπουσαν ἡλικίᾳ. Forte etiam in ἑπταέτης latet pœnæ ipsius tempus, quod et suspicabatur Pauwius. Sed ἑπτὰ ἔτη, vel ἑπτάετες nimium est tempus in his meretricum et pœnis et amoribus. BO.

Pag. 126. Ἱκανὴν δέδ. δ.) Lucian. D. Mar. 14. 4. ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε. BO.

Pag. 126. Θάνατος—ἡ ζημία) De more hic est articulus. Demosth. in Steph. I. t. 4, pag. 233. ἐφ' οἷς θάνατος ἡ ζημία, ταῦτα ποιεῖς. Idem in fine Leptineæ: τοῖς μὲν τὸ νόμισμα διαφθείρουσι θάνατος ἡ ζημία. Inde patet in hac Oratione § 114. Wolfium optime edidisse, θάνατον τὴν

ζημίαν ἐτάξατε, quum Reiskius, qui tam immaniter Demosthenem tractavit, articulum sustulisset. In Thucydide II. 24. θάνατον τὴν ζημίαν ἐπέθεντο, ubi a codd. nonnullis articulus abest, nec Wass. audiendus. BO.

Pag. 126. Ἔστω) Cod. et editt. ἔσται. Pauw. conjecit ἔστω, et sic vir d. in Vanno p. 614. Huetio et Abreschio ἔστω placebat. Supra p. 575. de horum temporum permutatione dictum est. In Basilii Ep. inter Libanianas 1595, pro τοῦτο γὰρ ἔστω τῆς ἐπιστολῆς τὸ προοίμιον, cod. Reg. 2991 A. inter cetera similia exhibet non simile ἔσται. Planudes Ovidiana M. 9, 181. » Mors mihi munus *erit* » vertit, δῶρόν μοι ὁ θάνατος ἔστω, in unico quem vidi codice : scripsit ipse forsan, ἔσται. BO.

Pag. 129. Τόξα δίχει) Τουτέστι, βάλλει. MERC. i. e. τινάσσει. Hesych. Ἐνδείξω. ἐντινάξω. Achill. Tat. I. p. 9. Ἔρως — ἤρτητο φαρέτραν, ἐκράτει τὸ πῦρ. ABR. Τόξα ἔχει. REISK. Nicetas Eugen. loco mox adponendo plenius, τόξα διέπει. Polyzoïs, jam a Bastio notatus Epist. Crit. pag. 264, τόξα διήκει. Veneri arcum tribuit Eurip. Med. 518. Μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων Τόξων ἐφείης, ἱμέρῳ Χρίσασ', ἄφυκτον οἰστόν! Noster τόξα δίχει a poeta aliquo, ut videtur, sibi furatus est. BO.

Pag. 129. Τῇ θεῷ) Sic scrib. monuit Merc., pro edito τῷ θεῷ. Cod. τῷ θ. Abresch. et Polyz. τῇ θ. Dubium tollit Nicetas in nota sequenti adponendus. Verheykii ad Anton. c. 29. longa est nota de verbis τοὺς θεοὺς de deabus dictis, qua contendit posse ὁ θεὸς de dea usurpari : sed ipse locus, quod putavit, huic opinioni neuti-

quam favet. Nam τοὺς Θεοὺς potest intelligi de diis in genere, et sic *deæ* sunt *deorum* e numero. Achilles Tat. VII. 8. δεδεμένον δὲ οὐδένα λέλυκεν ἡ Θεά. Cod. Venet. 409. ἡ Θεὸς, melius profecto. Cf. Not. ad Eunap. p. 530; et de latino *deus* pro *dea* nonnulla sunt monita in Pii Annotat. Priorum c. 70 (ubi et multa sunt quæ Merceriana p. 241 seq. de Adrastea augebunt et illustrabunt). Ex hac ambiguitate vocis θεὸς de dea et deo ineptissimum sophisma quæsivit Stilpo, qui, quum dixisset Minervam non esse Θεὸν, et ob vocem hanc petulantem fuisset ad Areopagitas pertractus, non negavit, immo contendit ὀρθῶς διειλέχθαι· μὴ γὰρ εἶναι Θεὸν, ἀλλὰ Θεὰν, Θεοὺς δὲ εἶναι τοὺς ἄῤῥενας. Rem narrat Diogen. Laert. II. 116. BO.

Pag. 129. ὁμιλοῦσα τίτρ.) Editt. et cod. οὐκ οὖσα τίτρ. BO. Forte, καὶ ὁρῶσα : »videns, saucias.» MERC. An? οὐ δίκουσα τίτρ. Addam : καὶ οὐχ ἧσσον τίτρ. PAUW. An οὐκ οὖσα, *absens?* Posset quoque legi ἀκουσθεῖσα, vel λαλοῦσα [hoc Tollio aut alii viro doct. tribuit Abr.], vel potius θίγουσα. Meleager [v. Erot. 96.] : Ἴξον ἔχεις τὸ φίλημα, τὰ δ' ὄμματα, Τιμάριον, πῦρ· Ἢν ἐσίδῃς καίεις, ἢν δὲ θίγῃς, δέδεκας. DORV. in Vanno p. 614. — Elsnerum in Sched. Crit. p. 58. corrigere καὶ ἄκουσα τιτρ. ex Bernardo intellexi. Triller. Obs. p. 19. καὶ ἀκτίσι τιτρ. idemque p. 511. καὶ ἠχοῦσα τ. Idem, καὶ ἀκουσθεῖσα. Dorvillius in Char. p. 655 [= p. 600.] ostendit non ceu absurdam traducendam fuisse eorum opinionem, qui vulgatam οὐκ οὖσα exponant *absens*, ἀποῦσα. Maxime placet Dorvillii θί-

γουσα, verum ita ut retineatur οὐ. Alioqui liberiori pa[...] mutatione corrigere liceret καὶ τόξα οὐκ ἔχουσα. H[...] autem incommodo mederetur fateor, si quis legeret, κα[...] ἀποῦσα, vel etiam καὶ οὐ παροῦσα. Verum, cum nimiu[...] hæ correctiones abeant a litterarum vestigiis, proxime i[...] inhærebimus scribentes, οὐ καίουσα τιτρ. Gavellus, u[...] nos, οὐ καίουσα, simul observans versum exire hexame[...] trum: Σὺ δ' ὀφθεῖσα φλέγεις, καὶ οὐ καίουσα τιτρώσκεις[...] ABR. Putavit ergo σὺ esse longam. Toupio Em. t. 2[...] pag. 568. placebat ἀκουσθεῖσα: placebatque Huschki[...] Anal. Crit. pag. 245. Toupii emendatio; Tyrwhitto i[...] Append. Toupiana, λαλοῦσα: Reiskio, λακοῦσα. Scrip[...] ὁμιλοῦσα ex imitatione quam habet hujus loci Niceta[...] Eugen. in Epistola ad Grammaticam p. 11. μιμοῦ τὴν σὴ[...] Ἀφροδίτην, ὡς ἐφικτὸν γυναικί· πῦρ κατέχει, τόξα διέπει, ἀλλὰ καὶ Χάριτες ἕπονται τῇ Θεῷ· καὶ σὺ δὲ φανεῖσα φλέγεις, ὁμιλοῦσα τιτρώσκεις. Non affirmaverim hanc esse codicis Aristæneti quo Nicetas utebatur, lectionem; quum sint in reliquis nonnullæ mutationes, potuit et hic synonymum verbum adhibere, ut imitari, non describere diceretur. Sensum saltem auctoris habemus et lectionem probabilem, ad quam proxime accedit λαλοῦσα Tollii et Tyrwhitti. Jacobs. in egregiis ad Achillem Tat. animadversionibus illi corrigendi modo patrocinatur pag. 503. BO.

Pag. 129. Ἐπίθες τὰς χάριτας) Quid si, ἐπίστησον, appone, admove. PAUW. Nicet. ibid. pag. 12. ἐπίθες οὖν ταχὺ καὶ τὰς χάριτας. Alludit forsan ad sensum peculiarem

.. χάρις, pro voluptatis veneriæ fructu. Χάρις γὰρ οὖν, ..phanæus ait Plutarchi Amat. 5. ἡ τοῦ θήλεως ὕπειξις τῷ ..ρενι κέκληται πρὸς τῶν παλαιῶν. BO.

Pag. 129. Φέρεις μὲν πῦρ) Archiloch. Fragm. 62. τῇ μὲν ..δωρ ἐφόρει δολοφρονέουσα χειρὶ, τῇ ἑτέρᾳ δὲ πῦρ. BO.

Pag. 129. Τὴν σὴν αὐτή) Samb. et Merc. αὐτῇ. Mer..erus conjecit αὐτὴ, receptum ab Abr. et Polyz. Codex, ..ὐτῇ. BO.

Pag. 129. Ὑποκνίζειν) Infra Ep. 4. ἑταίρα τὸν ἐραστὴν ..ποκνίζουσα. Philo de V. Mos. pag. 501. ὁ γὰρ ἀκκισμὸς ..ποκνίζων τὰς ὁρμὰς ἐπεγερεῖ μᾶλλον καὶ τοὺς ἔρωτας ..ναφλέξει. BO.

Pag. 129. Προανασῖ.) Supple γενέσθαι aut ἐπιέναι αὐτόν, quod extrinsecus ad sensum adsumendum monet ἡ πρό. ABR.

Pag. 129. Τὰς ἑτ. ὑποδ. ἀεὶ ποθεῖν) Bergl. ad Alciphr. p. 201. [II. 1. 37.] ἀποδείκνυσιν ἀεὶ ποθεινάς. Non accedo: ὑποδ. τοῖς ἐρ. ἀεὶ ποθεῖν τὰς ἑτ. »facit ut amantes semper » desiderent amicas. » PAUW. Gallice : » *montre aux* » *amans à aimer* toujours les courtisanes. » Malim ἀποδ. BO.

Pag. 129. Ἐπέβ. — ὄμματα) Frequens est locutio. Vide Elsn. ad Matth. 5. 28. ABR. Ἄλλος Ἀλφάβητος [in Anecd. Bekk. p. 110, 15.] : ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλειν· τὸ περιέργως θεᾶσθαι. Ἄλεξις Τροφωνίῳ. Lucian. Asin. 4. πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμόν. BAST.

Pag. 129. Ἀναπτῆναι) Sic Abresch. et Polyz. monente Mercero, pro edito ἀνασῖῆναι. Cod. ἀναπῖῆναι, recte; et

ad marginem exhibet : »amor cito venit, cito abit.» B

Pag. 129. Ἀπελπ. ταχυπτεροῤῥ.) Cod. ἀφελπίσας, Samb. Mutavit Mercerus. Samb. et Merc. ταχυπτεῤῥυεῖν. BO. Voce una, ut supra [p. 18.] ταχυναυτήσας scribendum ταχυπτεροῤῥυεῖν. Plato in Phædro [p. 246 C.] πτεροῤῥυήσασα φέρεται. Est autem ex Alciphrone [II. 1, 37.] totus hic locus : ὀξύς ἐστιν Ἔρως καὶ ἐλθεῖν καὶ ἀναπτῆναι. Ἐλπίσας πτεροῦται· καὶ ἀπελπίσας ταχυπτεροῤῥυεῖν εἴωθεν ἀπογνωσθείς. Διὸ καὶ μέγα τῶν ἑταιρουσῶν ἐστὶ σόφισμα, ἀεὶ τὸ παρὸν τῆς ἀπολαύσεως ὑπερτιθεμένας ταῖς ἐλπίσι διακρατεῖν τοὺς ἐραστάς. MERC. Ταχὺ πτεροῤῥυεῖν. REISK. Alciphr. habet divisim ταχὺ πτερ. quod et fere malim. BO.

Pag. 129. Ἑταιρουσῶν — ἐραστάς) Nicetas l. c. p. 10. ἔα τὸ μέγα τοῦτο γυναικῶν σόφισμα, ἀεὶ τὸ παρ' οὐδὲν τεθειμένων (forte τὸ παρὸν οὐδὲν τεθειμ. vel τὸ πρὶν παρ' οὐδὲν τεθειμ.) καὶ ταῖς ἐλπίσι διακρατεῖν ἐπειγομένων τοὺς ἐραστάς. BO. Dio Chrys. t. 1, pag. 196. τῶν ἑταιρουσῶν τινὰ γυναικῶν. Clem. Alex. Pæd. II. 10. μόναις ἐφεῖναι καλλωπίζεσθαι ταῖς ἑταιρούσαις. BAST.

Pag. 129. Ὑπῆλθον) Vide Lexica et Merc. p. 555. ABR.

Pag. 129. Πανουργ. λαβοῦσα) De usu verbi λαβεῖν, hic qui obtinet, adi Philologos ad Pauli Ep. II. Cor. 11. 20. Sed et adpositus est valde locus c. 12. 16. ἀλλ' ὑπάρχων πανοῦργος δόλῳ ὑμᾶς ἔλαβον. Λαβεῖν δόλῳ Æschyli quoque est Theb. 28. et Choëph. 555. ABR.

Pag. 129. Χρῆσαι) Codex, Sambuc. et Merc. χρή σε. Merceri conjecturam, χρῆσαι, receperunt Abr. et Polyz. BO.

Pag. 129. Κατὰ τὴν παρ. — χαλώδιον) Cod. κατὰ τὴν ἀπορ. — Lacunam exhibent Samb. et Merc. BO. ribe κατὰ τὴν παροιμίαν. Ex Luciano Ἑταιρ. διαλ. γ΄.: α μὴ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀπορρήξωμεν πάνυ τείνουσαι χαλώδιον. MERC. Emendationem receperunt Abr. et ol. Hinc Nicetas l. c. p. 12. ὅρα μὴ, κατὰ τὴν παροιμίαν, πορρ. Non sine obscenitate proverbium hoc nunc fuit surpatum; et impuro sensu simile nostratium adagium lhibuit Fontainius in Conspicillis, quo et usus est Moerius: »Nous allons voir beau jeu, *si la corde ne rompt.*» ascriptio Gorii tom. 2, pag. 43. hunc habet inter alios ersum, ΖΗΘΙ ΚΑΛΟΝ ΤΕΙΝΑΣ ΟΥΡΙΟΝ ΕΥΦΡΟΣΥΝΑΝ, arie tentatum, ut disces e Jacobsio ad Anal. Ep. Inc. 43, et ad Epigr. 527. App. Anth. Palat. Ipse propono: ζῆθι, κάλον (pro κάλων) τείνας οὔριον εὐφροσύνας. BO.

Pag. 130. Ἔρως ἀντιστρ. — φιλεῖ) Plato Amat. p. 766 E; Mus. 157. ibi Schrader.; et scripta ad Xen. Eph. 1. p. 2. c. 2. Loc.] ABR.

Pag. 130. Ἡ χαλή· ἔστιν δέ) Sic editt. ante Abresch. qui scripsit ἔστι δέ: cf. p. 556. De ἡ χαλὴ, p. 596.

Pag. 130. Ἡδίων —) Elegantius foret et accommodatius, ἡδ. μέν. PAUW. Inutilis conjectura est. Lysias in Erat. t. 5, pag. 434. μαχομένους κρείττους εἶναι τῶν πολεμίων, ψηφιζομένους δὲ ἥττους τῶν ἐχθρῶν: Reisk. proposuit μαχομ. μὲν, quod, sine codice, recepit semper calidior Augerius. Abesse potest omnino μὲν vel sequente δέ. BO.

Pag. 130. Δικαία — συνεῖναι) Pro συνιέναι abunde adstruxit Gatak. ad Anton. v. 6. Loquendi ratio, qua quis-

forte reliquerat Auctor, λειμῶνι ἐπακμάζει, καὶ ἐπακμ.
—PAUW. Pauwius bis scribere voluit ἐπακμ., quod n[on]
probo. Solent ita Græci. BAST. Huic correctioni fere f[a]-
vere videtur Schrad. ad Mus. p. 181. BO.

Pag. 130. Ἄνθη * του * ὁ λ.) Hæc lacuna est in cod. BO.
An forte legendum, τοῦτο δὲ ὁ λ. Τοῦτο pro κατὰ τοῦτο.
Si propter vacuum paulo majus, ipsum κατὰ adfuisse su-
spicari velis, per me licet. PAUW. Schrader. l. c. pro-
ponit, πεπ. μὲν τὸ ἄνθη τοῦτο vel κατὰ τοῦτο· ὁ δὲ λ. aut
ταύτης, scilicet τῆς χροιᾶς. Abresch. edidit, π. μὲν τὰ
ἄνθη τουτου· ὁ δὲ λ. Polyzoïs autem: π. μὲν τὰ ἄνθη καὶ
τούτου· ὁ δὲ λ. Tollius conjecit ἄνθη τοῦ κάλλους· ὁ δὲ λ.
Malui lacunam exhibere, quam tam malis uti supple-
mentis, quum nihil melius noverim.

Pag. 130. Τίς ἔτι κατ. εὐφρ.) Editt. τίς ἐστι; κατὰ
εὐφρ., ante Abresch. et Polyz. qui ediderunt, ad Merc.
mentem, probantibus Pauw. et Schrad. l. c., τίς ἔτι κατ.
εὐφρ.; quod habet codex. BO. Κατ. εὐφροσ. imo σωφρο-
σύνη. Ubi non rogatur anus, casta est. Nisi si legas, τίς
ἔτι κατ. εὐφρ.; »Quænam voluptas superest?» MERC.

Pag. 130. Ἀνανθεῖ—μένει) Ex Platonis Sy. [§ 18.]:
ἀνανθεῖ γὰρ, καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ
ἄλλῳ ὁτῳοῦν οὐκ ἐνίζει ὁ Ἔρως· οὗ δ' ἂν εὐανθής τε καὶ
εὐώδης τόπος ῇ, ἐνταῦθα καὶ ἵζει καὶ μένει. MERC. Nonne
εὐειδὲς potius hic? PAUW. Pauwii conjecturam e Platone
confutat Schr. l. c. et fœminarum bonum odorem a poetis
et aliis memorari docet. Sed Heusdio Specim. p. 115, ubi
sententias similes collegit, fere placet Pauwii commentum,

quod tamen Platonico loco refelli fatetur. Cf. p. 278. ubi in emendatione parili Pauw. non fuit adeo infelix. Scripsi οὗ δ' ἂν e codice, pro edito οὗ δὲ ἂν : et ita Polyzoïs. BO.

Pag. 130. Ἀποτέταχα) Sic Abr. et Polyz. Ante ἀποτέταλκα, atque ita cod. BO. Leg. ἀποτέταχα. PAUW. Sic Merc. in versione. ABR. Sic liber in Vanno p. 615. BO. Lucianus Bis accus. t. 7, p. 94. μακροὺς ἀποτείνειν τοὺς λόγους. Cf. Boissonad. ad Phil. Her. pag. 645. BAST. Schottus hoc loco utens ad Suidæ Adag. v. 50. mendum inesse non intellexit. Adde Hemsterh. ad Luc. Prom. 6. Georgius Lap. Epist. 3. εἰ μακρὸν ἀποτείναιμεν λόγον : sic edam pro μακρὰν, Boivini conj. secutus. Non nescio μακρὰν τείνειν, ἀποτείνειν esse in tragœdiis (cf. Lobeck. ad Ajac. 1029.), sed additum λόγον dubium tollit; nam ad μακρὰν subaudiendum ῥῆσιν. BO.

Pag. 130. Δελφῖνα) In Parœmiis Græcorum [Zenob. III. 30. Suid. l. c.] : δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις, ἐπὶ τῶν ἐν ἐκείνοις τινὰ παιδοτριβούντων ἐν οἷς ἤσκηται. MERC. Diogenian. IV. 33. δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις· ἐπὶ τῶν ἄκρως εἴς τι πεπαιδευμένων, καὶ προσποιουμένων παρά τινων μανθάνειν. Schottus pro ἄκρως conjicit ἀκριβῶς, omnino male : Lucianus Dem. I. γνώμην ἄκρως φιλόσοφον : et Scholiastes Æschyli Agam. 33. de adagio τρὶς ἕξ, de quo nos infra p. 708 : παροιμία ἐπὶ τῶν ἄκρως εὐτυχούντων.

Pag. 130. Τὴν ψυχὴν καλλίονα) Sustuli distinctionem post ψυχὴν, Abr. suadente. BO.

Pag. 130. Ὦ κάλλους φιλ.) Abresch. proponit ὢ κάλλος

lostr. 11. Icon. 30. legit ἔτι τύφεται pro ἐπιτύφεται, quæ optima restitutio et Jacobsio in mentem venit Exercit. t. 2, p. 110. Mox pro ἐπιστέλλει cod. ἐπιστέλλεις. BO.

Pag. 133. ΕΥΞΙΘΕΟΣ) Habes et hic nomen ad Epistolæ argumentum confictum. BO.

Pag. 133. Περιπέπτ. πόνοις) Long. 1. pag. 14. κακοῖς ἀνηκέστοις περιπεσεῖν: ubi Villois. BAST.

Pag. 133. Προσανατ.) Ἀνατείνων πρὸς τοὺς θεούς. ABR.

Pag. 133. Λαλῶν) Samb., Mercer. et cod. καλῶν. BO. Lege λαλῶν. Similis error supra p. 460. MERC. Edidere λαλῶν Abr. et Polyz., et bene, puto, etsi deinde Abr. emendationis pœnituerit. BO. Vir erud. rogat quæ barbaries λαλεῖν ἱκετηρίαν: se conjicere addit ἀνακαλῶν aut ἀναλέγων. Miror virum doct. damnare locutionem haud dubie probam. Daniel. 9. 21. ἔτι ἐμοῦ λαλοῦντος ἐν τῇ προσευχῇ. Job. 40. 22. λαλήσει δέ σοι καὶ δεήσει ἱκετηρίᾳ: ubi cod. Alex. dat δεήσεις καὶ ἱκετηρίας. Sic hic λαλῶν τὴν ἱκετ., nempe τοῖς θεοῖς.—Mallem nunc ego intactam reliquisse vulgatam: sensus enim erit, tanquam legeremus: ἔτι γὰρ ὑψοῦ πρὸς (τοὺς θεοὺς) ἀνατείνων τὼ χεῖρε, καὶ καλῶν (αὐτοὺς κατὰ) τὴν ἱκετείαν κατ' ἐμαυτόν. ABR.

Pag. 133. Ἐῤῥαπίσθην) Scriptum credo, ἐῤῥιπίσθην, i. e. ἐκινήθην, ἀνεκαύθην. ABR. Anacreon, e Brunckiana lectione: Ὑακινθίνῳ με ῥάβδῳ Χαλεπῶς Ἔρως ῥαπίζων. Ictu quodam interno tactum se sentit Euxitheus, et retrospicit et Pythiada videt. BO.

Pag. 133. Μετεσῖρ.) Vide Barth. in Claud. p. 799. ABR.

Pag. 133. Τετόξευμαι) Sambuc. et Merc. τελόξευμαι.

Emendationem proposuit Mercerus, receptam ab Abr. et Polyz. Cod. τετόξ. BO.

Pag. 133. Σὺ δ', ἐμέ) Editt. præter Polyzoïcam, σὺ δέ μοι. Polyz. scripsit σὺ δέ με, e Merceri conject. Tollius τῷ μοι adscripsit, παρέλκει, quod hic qui fiat non bene intelligo. Ut nunc με et μοι, sic σε et σοι in Planudea Metam. versione p. 49. Malui cum tono scribere, σὺ δ', ἐμέ, ut fieret interpunctio nitidior; quod feci jam p. 97, 3; quam recte nescio. Hæc anxia circa cola cura forte pronunciationi nocet. Parilis est divisio in hoc Dionis Chrys. loco Orat. 4, pag. 148. ἀλλὰ χαλεπῶς, ἔφη, με ἂν ἴδης σύ: fere malim ἐμὲ, vel χαλεπῶς με, ἔφη: de ἴδης in ἴδοις mutando minus habeo dubitationis.

Pag. 153. Ὑμῖν ταῖς ἐλευθέραις) Syntaxi eadem mox Epist. 3. σὲ τὴν καλὴν προμνήστριαν. Dem. Phil. 2. init. ἡμεῖς οἱ παριόντες... ὑμεῖς οἱ καθήμενοι. Luc. Tim. 10. ἡμᾶς τοὺς Θεούς. Plato Ion. p. 8. ἐζήλωσα ὑμᾶς τοὺς ῥαψῳδούς: pag. 28. ὑμεῖς οἱ ῥαψῳδοὶ καὶ οἱ ὑποκριταὶ, ubi malim cum Mullero καὶ ὑποκρ. favente codice: p. 76. σὺ ὁ ῥαψῳδὸς καὶ ὑποκριτής. De feminis ἐλευθέραις, sic ταῖς δούλαις et ἑταίραις oppositis, vide Coray. ad Theophr. p. 223. Philostratus Ep. 45. ἑταίρας μὲν γὰρ ἔργον προσίεσθαι τοὺς τὰς σαρίσας (cod. Reg. 1696. et Vatic. 140. σαρίσσας) ἔχοντας... γυναικὸς δὲ ἐλευθέρας πρὸς τὸ βέλτιστον ἀεὶ βλέπειν: cod. Reg. βέλτιον βλέπ. BO.

Pag. 133. Παρεκαλύψω) Diogen. Laert. 7. 3. Ἐπεὶ δὲ εἶδεν αὐτὸν αἰδούμενον καὶ παρακαλύπτοντα. BO.

Pag. 133. Δέρην) Merceri est conjectura, recepta ab

Abreschio et Polyz. pro δέριν. BO. Non obloquor : δέρη tamen bonum quoque est. Hesych. Δέρις· τράχηλος. PAUW.

Pag. 133. Προβέβληκα) pro προβέβληκας, Merc. conjecturam recepere Abresch. et Polyz. BO. Quintil. D. 2. 9. » cum opponi non possunt pro oculis manus. » ABR.

Pag. 133. Θέλεις) Editiones Θέλοις. Recepi Merceri conjecturam. Mox Πυθιάδος pro πυθιάδιος est conjectura ejusdem recepta ab Abr. et Polyz. BO.

Pag. 134. Ζεὺς ταῦρος) Cf. quæ notat Barth. ad Stat. 1. Silv. 2. 135. ABR. Sæpissime tres hasce Jovis μεταμορφώσεις scriptores plures retulerunt : vide Salas ad Petron. c. 126. BAST. Philostratus Epist. 40. οὐ γὰρ κονιᾷς τὰ πρόσωπα (cod. 1696. τὸ πρόσωπον), οὐδὲ ἐν ταῖς κηρίναις τέταξαι γυναιξίν (verba οὐδὲ—γυν. omittunt codd. 1696. Paris. et 87. Vatic.), ἀλλ᾽ ἐν ταῖς ἀδόλως καλαῖς (codd. ἀλλ᾽ ἀδόλως εἶ καλή), οἷαι καὶ αἱ πρότεραι ἦσαν, ὧν χρυσὸς ἦρα καὶ βοῦς, καὶ ὕδωρ, καὶ ὄρνιθες, καὶ δράκοντες. Cf. Lucian. D. D. 2. 1. ubi not.; idem Prom. 17; Athen. 13. 20; Poetaster de S. Theodoro 189; Severus Ætn. 87; Sabinus 1. 3. 35; Seneca Octav. 205. Tertull. Apol. 21. » nec de stupro filiæ aut conjugis alienæ deum patrem » passus est squammatum aut cornutum, aut plumatum, » amatorem in aurum conversum : Jovis ista sunt numina » vestri : » ubi Haverc., cui, si recepisset *nomina* pro *numina*, non succenserem. Cato Dir. 127. » non ulla » puella Doctior in terris fuit aut formosior; ac si Fabula » non vana est, tauro Jove digna vel auro : Jupiter, » avertas aures; mea sola puella est. » Cf., sed non

tanti est, Rittershus ad Opp. Cyneg, pag. 48. BO.

Pag. 134. Εἴθε ἐπαινέσομαι—) Ἐπαινέσαιμι, REISK. Editæ favent loca notata p. 532. Cf. Dorvill. in Charit. p. 363. ABR.

Pag. 134. Ἀπειθὴς ἀνασοβήσῃ ὃν—τεθήρακεν ἡ μορφή) Placet αὐθαδὴς pro ἀπ. Ceterum Platonem imitatur Lys. p. 107 E. ποῖος τίς οὖν ἄν σοι δοκῇ [δοκεῖ] θηρευτὴς εἶναι, εἰ ἀνασοβοῖ θηρεύων καὶ δυσαλωτοτέραν τὴν ἄγραν ποιοῖ. WYTT. De metaphora in τεθήρακεν cf. p. 475, 478; et Egerton. ad Hippol. 969. BO.

Pag. 134. Διανύσω) Mallet Valck. διανύσατε. ABR.

Pag. 134. ὄμνυμι δέ—Θεούς) Sic editt. Locus est corruptus. E cod. nihil fuit enotatum. BO. Formula juramenti. Plato in Phædro [c. 28.]: ὄμνυμι γάρ σοι τινὰ μέντοι Θεῶν, εἰ βούλει τὴν πλάτανον ταύτην, ἦ μὴν, ἐάν μοι μὴ εἴπῃς... MERC. Εἰ βούλει, *si vis*, quod ad ὄμνυμι referendum. Interpres vertit ac si legisset ὃν βούλει. Recte Mercerus ἐπευξαίμην. Leg. puto: ἢ μᾶλλον ἐπευξαίμην ἀρτίως Θεοῖς. Opportunius legeretur: ἢ, εἰ β., μᾶλλον ἐπευξαίμην... Aut juraret, aut votum faceret. PAUW. Vidimus hoc de loco ejusque versione in notis ad Xenoph. Eph. Misc. Obs. vol. 10. p. 211. ABR. Εἰ βούλει, πάντας ἐπεύξομαι θεούς: aut εἰ β. σοι μᾶλλον ἐπευξαίμην ἄρτι ὡς Θεῷ. REISK. Etsi Abresch. hic et l. c. ἐπεύχεσθαι Θεοὺς defenderit, Locella ad Xen. Eph. pag. 167. cum Pauwio vult legere Θεοῖς. Sed hoc leve est, præ aliis sententiæ vulneribus. Mercer. vertens *perficientes* videtur legisse ἀρτίους: sed quid ἄρτιοι Θεοί (cf. Abresch. l. c. p. 212.)?

Ne sim ἀσύμβολος, propono : εἰ βούλει μᾶλλον, οὓς ἐπωξάμην ἀρτίως θεούς : » Juro tibi, amicum caput; per quem » ergo deorum? si velis, per eos quos nuper precabar » deos ; » per eos ipsos nempe deos quos in templo invocabat, quum visa Pythias ex improviso ipsi libertatem ademit. Ex Nostro potest aliquid nitoris accedere loco Phædri sic ab Heind. edito : ὄμνυμι γάρ σοι τίνα μέντοι, τίνα θεῶν ; ἢ βούλει τὴν πλάτανον ταυτηνί ; Prave mutavit εἰ in ἤ. Revoca εἰ βούλει, et subaudi ὄμνυμι. »Juro; per » quem deorum? *si vis*, per platanum istam. » Syn. Ep. 81. hinc formulam sumsit : τίνα μέντοι, τίνα παρὰ τῶν οἷος αὐτὸς εἶ προσήκει θαυμάζεσθαι ; et Ep. 94. pag. 234 D. τίνι μέντοι, τίνι δώσει δίκας ; Liban. quoque initio Monodiæ in Julian. τίνα μέντοι, τίνα θεῶν αἰτιατέον ; BO.

Pag. 134. Διατελέσω θεράπων) Participium, quod perpetuo comitari solet verbum διατελεῖν, absorptum judicabat Valck., scriptumque fuisse, θερ. ὤν. Attamen infra Epist. 21. περίεργος διατελῶ. Theophyl. Sim. III. Hist. 4. αἱ δυνάμεις διετέλουν ἐξίτηλοι. ABR.

EPISTOLA III.

Pag. 134. Φίλιννα) De diminutivis in ιννα vide Ruhnk. ad Callim. t. 1, p. 430 ; Hemsterh. ad Lucian. t. 1, p. 92. Cod. Φίλιννα, non ut editi Φιλέννα : sic apud Lucian. D. Mer. 3 ; Brunck. Anal. Gr. t. 3, p. 73, 8. BAST. Cf. ad Nicetam p. 61. BO.

Pag. 134. Στρεψιάδῃ) Nomen sumsit e Nubibus, ubi Strepsiades ille comicus artem causas orandi et τοῦ σΊρεψοδικῆσαι condiscere vult. Wielandius in Socrate μαινομένῳ § 6. e Nostri Epistola mutuatus esse videtur quod habet de juvene vetuli Strepsiadis conjuge. BO.

Pag. 134. Σοφῷ ῥήτορι) Cf. pag. 421.

Pag. 134. Συνεζύγην) Sic codex. Sambuc. et Mercer. συνεξύγην, permutatione facili τῶν ξ et ζ, de qua Peerlk. ad Xen. Ephes. p. 84. Conjecturam proposuerat modestior Mercerus: receperunt Abr. et Polyz. Illustrant verbum Palair. Obss. p. 60; Elsner. Obss. t. 1, pag. 153. Titinnius Nonii in *Comest*: » ego me mandatam meo viro male » arbitror. » BO.

Pag. 134. Πόῤῥω—δίκας) Cod. πόρω—νίκας. Samb. et Merc. νίκας. BO. Scribe δίκας, *caussas*, *lites*. MERC. Recte Mercer. PAUW. Recepere δίκας Abr. et Polyz. De hac permutatione cf. p. 240. BO.

Pag. 134. Πραγμάτων—δίκας—μελετᾷν) Vide Hemst. ad Luc. Prom. 5. BAST. Ut aliquoties Chariton. Agathias III. p. 68. βιβλίδια δικῶν ἀνάπλεα καὶ πραγμάτων ἐκμελετῶ. Δίκαι καὶ πρ. juncta quoque incedunt ap. alios. Firmus Epist. 23; Arist. Vesp. 1417; Charit. VI. p. 99. *Meditari accusationes defensionesque*, Cicero, Sueton. Terent. ABR.

Pag. 134. Ὑπόκρισιν) Tollius vertit *actionem*. ABR. Conj. ὑπόθεσιν, *argumentum*. Lucian. t. 7, pag. 95. ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενος. BAST. Servanda edita, et cum Tollio intelligenda. BO.

Pag. 137. Κἂν ἐπιμείνῃ — κεχηνώς) Ἐπιμένειν seque participio aliquoties habetur in N. T. et ap. Sozom. IV. 1 ABR. Heliod. VII. p. 358. εἰ δὲ ἐπιμένοις βλακευόμενος, χαρίσῃ. Jo. Chrys. t. 11, p. 378 E. ἂν ἐπιμένητε ταῦ ποιοῦσαι. Xen. Ephes. p. 96. BAST. Frequens est us tropicus τοῦ κεχηνέναι πρός τι. Achill. Tat. v. pag. 3 πρὸς τὸ κάλλος ἐκεχήνει. ABR. Cf. nunc Jacobs. ad rece tem Achillis edit. p. 847. BO.

Pag. 137. Μόνης δὲ τ. κοινῆς ὑποθ. ἀμελ.) An sat emphaticum κοινῆς? Nonne scrib. κοίτης? Πράγματα e ὑποθέσεως hic etiam accipienda sensu juridico. PAUW. Κοινὴν ὑπόθεσιν habes quoque in Luciani Hipp. 4. Vo ὑπόθεσις sic extat in Heliod. 9. p. 448. τῆς ὅλης καθ' ἡμᾶ ὑποθέσεως : et 8. p. 365. τὴν ὅλην τοῦ ἔρωτος ὑπόθεσι τῆς Ἀρσάκης ὑποτεμνόμενος. ABR.

Pag. 137. Ἕτερος ῥήτωρ) Cum hac Glycera facieba Whittnellia cujus res narrat Hamilton in Memoriis Grammontii p. 246; quæ, cum viro nupsisset librorum helluoni, atque minime uxorio, tædio cruciabatur : » cela l'avoit » portée à faire quelques réflexions et quelques raison- » nemens sur ces réflexions; comme, par exemple, que, » puisque son époux aimait mieux vaquer à ses études » qu'aux devoirs du ménage, feuilleter de vieux livres que » de jeunes appas, et songer à ses amusemens plutôt qu'à » ceux de sa femme, il lui serait permis d'écouter quelque » amant nécessiteux, par charité réciproque, etc. » BO.

Pag. 137. Ἐπεὶ ταῦτα γράφω συντόμως — δυναμένῃ — νόει, ὦ γύναιον —) Edebatur δυναμένη. Recepi Merceri

njecturam, et nihil amplius desidero. Sed alii se valde iciant. BO. Ἐπεὶ, εἰ καὶ τ. γρ. συντόμως, σύγε ἐκ τούτ. δυναμένη, ταῦτά μοι νοεῖς (vel ἐννοεῖς) καλῶς, ὡς γύ-ιον ὂν δηλάδη—ἐπιστέλλω (vel ἐπιστέλλῃ): et tunc ali-iis imperativus excidit, forte, ἐλεοῦ οὖν καὶ πειρῶ. EISK. Legam, ἐπεὶ τ. γρ. συντόμως· ἐκ τ. σ. κ. τ. λ. ναμένη, τ. μοι νόει κ., ὡς γύναιον — Ὡς quoque ceu luisset, Mercerus vertit *quippe*. ABR.

Pag. 137. Γύναιον συμπαθὲς γυν.) *Iisdem affectibus noxium*, non *condolere dignum*. Heliod. x. pag. 500. θῆλυ συμπαθὲς τὸ πταῖσμα τὸ γυναικεῖον οἶδεν ἐπι-κάζειν. Huc refer Achill. Tat. v. p. 319. ἐλέησόν με γυνὴ γυναῖκα: pag. 337. δέομαί σου γυναικὸς γυνή. Heliod. 7. ιg. 343. ubi et vide Bourd. Reliquis non disparile quod gimus 1. Epist. 16. τὰ δ' ἄλλα — νόει μοι κατὰ σαυτὸν, δὲν περιττοῦ δεόμενος λόγου. ABR. Medea Euripid. 805. l Chorum: Λέξῃς δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων, Εἴπερ γονεῖς γ' εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφυς. Iphigenia Taurica horo 1061. Γυναῖκές ἐσμεν φιλόφρον ἀλλήλων γένος: lego λλήλαις cum codice Regio 2887: cf. p. 442. BO.

Pag. 137. Νόει καλῶς — κἂν αἰδουμένη—) Ovid. Rem. 59. » Multa quidem ex illis pudor est mihi dicere; sed tu Ingenio verbis concipe plura meis. » BO.

Pag. 137. Λυποῦν) Samb. et Mercer., τὸ λοιποῦν. BO. cribe τὸ λυποῦν. Supra 1. 22. τὸ λυποῦν, εἴπερ τί ἐστιν, εραπεῦσαι: et 16. τὸ λυποῦν ἐκλαλῶν. MERC. Τὸ λυπ. nde sumserunt Abr. et Polyz. BO.

Pag. 137. Προμνήστριαν) Προμνήστρια Sch. Aristoph.

interprete ad Nub. 41. est ἡ προνοήσασα τῶν γάμων. AB
Plato Theæt. § 18. προμνήστριαί εἰσι δεινόταται :
Heind. Ovid. A. I. 13. 42. » Num *me* nupsisti *concilian*
» seni? » BO.

Pag. 137. Αὐτὴν ἐμὴν ἀνεψ.) Tmesis pro αὐτανεψιὰν ἐμήν. ABR.

Pag. 137. Τῷ γάμῳ) Τὸν γάμον. REISK. Quid si intelligamus hoc ordine, ἐσπ. τὴν ἀρ. τῷ γ. ABR. Hoc omnino ordine. Schema est Colophonium, τὴν ἀρχὴν τῷ γάμῳ, pro τὴν ἀ. τοῦ γάμου. Cf. p. 442. BO.

Pag. 137. Λύκον τ. ὤτων) Cf. Erasm. Ad. I. 5. 25; Westerh. ad Terent. Ph. III. 2. 21. BO.

Pag. 137. Διακόρρ.) Cf. Spanh. ad Nubes 1485. BO.

Pag. 137. Ἀναίτ. αἰτ.) Scribe καὶ ἀναίτιον. Parodia est ex Homeri Il. λ [653.]. Δεινὸς ἀνὴρ τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο. MERC. Καὶ abesse potest. PAUW. Lucian. Prom. 4. ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σὺ, κατὰ τὸν ποιητὴν, ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι. Respiciunt Iliad. N. 775. ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι. BO.

EPISTOLA IV.

Pag. 137. Στενωπῷ) Cod., Sambuciana, Merceriana prima et secunda, στενόπῳ : tertia et Pauwiana στενωπῷ. Abresch. et Polyz. στενοπῷ. I. Ep. 2. στενωπὸν, recte; et sic nunc edidi, monente etiam Bastio. BO.

Pag. 137. Ὑπερκύπτουσα) Lucian. Bis Acc. 31. αὕτη ... παρέκυπτεν ἀπὸ τοῦ τέγους. BO.

Pag. 138. Λαμπρὸν ἀνέτ. ἄστρ.) Vide Barth. in Claud. pag. 771 b. ABR. Sophocl. El. 66. ἐχθροῖς, ἄστρον ὣς, λάμψειν ἔτι. Nonnulla huc facientia fuere indicata ad Eumat. Eugen. p. 296. Cornelius nostras in Rhodogune t. ... » Rodogune a paru, sortant de sa prison, *Comme un soleil levant dessus notre horizon.* » Lucian. Necy. 12. ... δὲ μόγις ἄν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφυροῦς τις. BO.

Pag. 238. Πάρεστι) Editiones παρέστη: recepi Tollii emendationem. Alibi παρέστη et πάρεστι fuere permutata. Quid facilius? Theophyl. Sim. Q. Ph. p. 16. ἐξαίρειν ἐπέστη μοι τὰ τῆς φύσεως ἔργα. Cod. 993. bene ἔπεστί μοι. Pro ἐξαίρειν Bern. ad Pallad. p. 63. proponit ἐξευρεῖν: malim ἐξερεῖν. Sic variant ἔστι et ἔστη: cf. ad Nic. p. 397. Lucian. de Luctu 4. πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ πύλῃ... Αἰακός ἐστι: lego ἔστη. BO.

Pag. 138. Οὐ καταβ. οὗτος, ἵνα—) Legerim, οὐ καταβεβήκειν οὕτως, ἵνα σε τυχόν, etc. »non sic descendissem, » ut te quasi per transennam viderem.» Quæ sequuntur aliquid simile eam voluisse arguunt. MERC. Οὐ κατ. οὗτος aptum est. Sed an convenit τυχόν? an περιτύχω construitur cum casu quarto? Legendum suspicor, οὐ καταβ. οὗτος, ἵνα σε τυτθὸν, γλυκ., περιπτύξω. In fine ὀξύῤῥοπον ἐξουσίαν: id plane convenit cum τυτθόν: si tamen velis σοὶ περιτύχω, ita legas per me licet. Legendum emphatice, μεῖνον, μεῖνον. PAUW. Tollius: οὐ καταβεβήκοιμι οὕτως—Scribenti hæc obversatum credo locum Bionis Id. 1. 43. μεῖνον,

Ἄδωνι δύσποτμε, μεῖνον, Ἄδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχείω, Ἔγρεο τυτθὸν, Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον. Unde adparet τῷ τυχὸν substituendum τυτθόν : pro περιτύχω leg. περιπτύξω, et vice τοῦ ἄμεινον, μεῖνον, quanquam nihilo deterius scribere potuit Noster ἀνάμεινον. Nam moniti memor Hermotimus, πέπεικεν, dicit, εἰ δέοι, καὶ μέχρι μέσων ἀναμεῖναι νυκτῶν. ABR. In vulg. ἄμεινον, ex quo efficiebam ἀνάμεινον, et, ex τυχὸν, γλυκύτατε, ψυχὴ γλυκυτάτη, aut ψυχίδιον γλυκύτατον. REISK. Nihil mutandum. Hoc enim est : » non descendit ille ut facultas mihi daretur » videndi tui. » HUET. Abresch. edidit e Pauwii conjectura, ἵνα σε τυτθὸν, γλ. περιπτύξω, μεῖνον, μεῖνον : atque Polyz. ita. Equidem mutavi σε in σοι, quas vocales jam p. 629. confusas vidimus. Sic constructio fiet legitima. Nam περιτυχεῖν τινὰ vix dici puto. Æneas Gaz. in Theophr. p. 8. habet quidem Θεοφράστου σοφωτέρους περιτυχεῖν : sed hoc exemplum opponi non poterit ; codd. enim Regii 460, 461, exhibent nitidissime, Θ. σοφοτέρῳ περιτυχεῖν. Ne periret literula, pro corrupto ἄμεινον, scripsi ἆ! μεῖνον. Sensus est : » Ipse non descendit, quando tecum forsan, » suavis anima, conversari potuissem. Mane, ah! mane. » Descendam ocyus. » Herus, quem iturum foras speraverat, remanserat domi. BO.

Pag. 138. Μελλήσεως) Conj. Merceri pro μελήσεως, recepta ab Abresch. et Polyz. Frequens est in hac voce et congeneribus jactura λ unius : cf. ad Nicet. p. 284, ad Plan. Metam. p. 30. BO.

Pag. 138. Θεραπεύσω) Petron. 61. *curavi* hoc sensu.

BAST. Martialis VI, Ep. 50. » — curare cinædos. » BO.

Pag. 138. Ἐνοικοῦντά μοι πόθον) I. 18. τοῦ ἐνόντος σοι πόθου. BO.

Pag. 138. Πυρωδέστερον) In Luc. t. 4, p. 248. scribunt πυροείδεις: cod. 90. recte, πυρώδεις. BAST.

Pag. 138. Ὥσπερ βέλη — ἀφεῖσα) Ex Platone Conv. p. 334 F. ἐγὼ μὲν ταῦτα ἀκούσας τε καὶ εἰπὼν, καὶ ἀφεὶς ὥσπερ βέλει τετρῶσθαι αὐτὸν ᾤμην: ubi itidem scriptum malim, ὥσπερ βέλη. Philo p. 256 B. ὥσπερ βέλη τὰς τοῦ βίου πράξεις ἁπάσας ἀφείς. ABR. Philo de Sacrif. Abel t. 2, p. 116. Heliod. VII. p. 312. Θεαγένης ὥσπερ βέλει τῷ ῥήματι βληθείς: et p. 350. Cf. Wolf. ad loc. Platonis p. 110. et *Krit. Vers.* § 163. sq. BAST. Fisch. ad Plat. loc. p. 194. emendationem Abreschii probat, quam Astius repudiat. Equidem puto ancipitem posse hærere criticum; nam utraque lectio æque apta est. Iotacismus peperit scripturæ varietatem. Meliores et antiquiores codd. rem decernant. Vides jam Aristænetum et Philonem βέλη legisse. BO.

Pag. 138. Εἰ δέοι) Plato Menex. §. 3. οἴει οἷός τ' ἂν εἶναι αὐτὸς εἰπεῖν, εἰ δέοι: Alcib. I. § 2. φίλους — οἵ, εἴ τι δέοι, ὑπηρετοῖεν ἄν σοι: Crit. § 4. κινδυνεύειν τοῦτον τὸν κίνδυνον, καὶ, ἐὰν δέῃ, ἔτι τούτου μείζω. Isocrat. Panath. 17. πρέσβεις, εἴποτε δεήσειεν, ἔπεμπον. Onos. p. 55, 3. Cf. ad Cratet. Epist. 19. in Notit. MSS. t. XI. BO.

Pag. 153. Προφασισαμένη) Conj. Merceri, pro προφασισαμένου, recepta ab Abr. et Polyz. BO.

Pag. 138. κατ. τ. ἐπ' αὐτὸ, ἐπὶ λαιοῦ τῶν ὤτων κομ.] Editt., ante Polyz. κ. τ. ἐπ' αὐτὸν, ἐπιλαβοῦ τῶν ὤτων κομ. Codex sic, excepto quod ὤτον κομ. habeat. BO. Crediderim legendum, ἐπ' αὐλῶν ἐπιλαβοῦσα τῶν ὤλων, κομίζουσα τ. κ. MERC. Quæ Merc. adfert inepta sunt et prava. Neque melius illud Rutgersii 2. 4. VV. LL. κ. τ. ἐπ' αὐτὸν, ἐπὶ λαβοῦ τῶν—Scrib. κατ. τ. ἐπ' αὐλὴν, ἐπὶ λαιοῦ τῶν ὤμων κ. κ. 'Επ' αὐλὴν, *in aream*, ubi scilicet puteus vel canalis. PAUW. Syllaba adjecta τῷ ἐπιλαβοῦ, utcunque consulere posset sensui, modo ἐπ' αὐτὸν placeat pro ἐφ' αὑτὸν, idque ἀντὶ τοῦ ἐμέ. Verum nimium id languidum. Legam potius : κ. τ. ἐπ' αὐτοῦ, ἐπιλαβοῦσα τῶν—'Επ' αὐτοῦ, i. e. ἐπὶ τοῦ δεσπότου, *coram domino*. Usum istum pronominis αὐτὸς docuere multi : inter alios Casaub. et Duport. ad Theophr. 2, et Misc. Obs. 1. p. 109. De participiis pluribus ἀσυνδέτως se excipientibus [ἐπιλαβοῦσα, κομίζουσα] monuimus alibi ; nonnihil quoque jam supra. Syllaba prætermissa, quæ hunc locum obscuravit hactenus, deerat itidem 1. 19. ubi ἀποβαλοῦ pro ἀποβαλοῦσα. Reiskius sic : κ. ταχὺ, καιρὸν ἐπιλαβοῦσα, τῷ νώτῳ κομίζουσα κάλπην. Aliam viam insistit Triller. : κατ. ταχὺ ; ἐμαυτὸν ἐπιλαβοῦσα τῶν ὤτων, κομίζ. τ. κ., adposito ex 1. 24. τῶν ὤτων λαβομένη τρίς σε φιλήσω.— Corrigit Valcken. κ. τ. ἐπ' αὐτὸ (τὸ ὑδροφορῆσαι nempe) ἐπὶ τοῦ λαιοῦ τῶν ὤμων κ. τ. κ. Et sic, quod simul monebat, 1. 24. τῷ δεξιῷ τοῖν ὤτοιν. Gavellus quoque, ἐπ' αὐτό.: quin ipse ita conjeceram, sed displicuit tunc : simile erit huic Agathiæ IV. p. 121. ὅθεν ὑδρεύονται οἱ τῷ κολωνῷ

ἐνοικοῦντες... ἐπειδὴ οὖν πλείστους... κατεῖδε... ἐς τοῦτο καταβεβηκότας. ABR. Polyz. edidit : κατ. τ. ἀπ' αὐτῶν ἐπιλαβοῦσα τῶν ὤτων ἐκόμιζε τὴν κ. Sumsi e conj. propositis, ἐπ' αὐτὸ ἐπὶ λαιοῦ : placebat et ὤμων, sed non omnino necessarium esse videbatur. Rutgersianum λαβοῦ, *ansa*, nihili est, et pessimum λοβοῦ quod apud ipsum legere sibi videbatur Schurtzfl., licet id probantibus Salmasio et Munck. BO.

Pag. 138. Κομ. τ. κάλπην) Glossa, ὑδρεῖα [ὑδρία] παρθενική. BO. Puellas humeris et capiti situlis impositis gestasse aquam, res nota : vide Misc. Obs. v. 5, p. 307, et Elsner. ad Joh. 4. 7. ABR. Chandler. Itin. t. 1, p. 43, vers. gall. » une grande cruche de terre à deux anses sur » le dos ou de travers sur les épaules, les femmes vont » puiser de l'eau aux fontaines qui avoisinent leurs mai» sons. » Alexidis fuit comœdia, Ἡ ἐπὶ τὸ φρέαρ, in qua, puto, juvenis et puellæ ad fontem missæ amores exhibebantur.

Pag. 138. Χρυσοῦν τινα περιεχ. κ.) Editt. χρυσοῦ. BO. Lege χρυσοῦν cum cod. Clemens Pæd. II. 10. χρυσοῦν κόσμον φορεῖν. BAST. I. 1. περίκειται — περιδέρραιον. ABR. I. 25. πολλὴν περιέκειτο φλυαρίαν. Joannes Monachus in Historia Barlaami inedita : ἰδὼν δὲ αὐτὸν ἐν οὕτω πενιχρᾷ καὶ τραχυτάτῃ ἐσθῆτι, τὸν λαμπροῖς ποτὲ ἱματίοις ἠμφιεσμένον, καὶ τὸν πολλῇ συζῶντα τρυφῇ τεταριχευμένον, τεταλαιπωρημένον τῇ σκληρᾷ τῆς ἀσκήσεως ἀγωγῇ, καὶ τοῦ ἐρημικοῦ βίου ἐναργῶς περικείμενον τὰ γνωρίσματα, λύπης ὁμοῦ καὶ ὀργῆς ἐπεπλήρωτο, καὶ, ἐξ ἀμφοῖν τὸν

λόγον κεράσας, ἔφη πρὸς αὐτόν... Cf. Notit. MSS. t. XI. ad Cratet. Epist. pp. 29, 151. BO.

Pag. 138. Ἡ δὲ κόμη — ἀγλαΐας) Cf. Burm. ad Petron. 109. BAST. De nominativo sic pendulo cf. p. 560.

Pag. 138. Ὡς τεταν.) Samb. et Mercerianæ, ὡς τε τανόθρηξ. BO. Malo ὡς τετανόθριξ, ex Platone initio Euthyphr., οἷον τετανότριχα καὶ οὐ πάνυ εὐγένειον. MERC. Non malle, sed scribere debemus, ὡς τεῖαν. PAUW. Cod. videtur habere τεῖανόθριξ. BO.

Pag. 138. Τῶν—ὀφρύων ἐ. ἀνέσταλῖαι) Callistr. 8. τῶν βοστρύχων τοὺς ἑλικτῆρας ἐκ μετώπου κεχυμένους ἀναστέλλων. BO.

Pag. 138. Τοῦ δὲ αὐχ.) In Merceri sec. et tert. τοῦ καὶ αὐχ., vitio typorum : Huet. conjiciebat δέ. BO.

Pag. Ὤτοιν) τετανόθριξ suspicionem mihi movet de errore in ὤτοιν : minus enim videtur dicere quam poscit τεῖανόθριξ. Inferius auribus per cervicem comam jam dixit καθηπλωμένην, unde conjicio scriptum fuisse ὤμοιν. Philostr. Ep. 61. τοὺς δὲ (βοστρύχους) τοῖς ὤμοις ἐπικαθῆσθαι. Heliod. III. p. 134. ἡ μὲν (κόμη) πολλὴ καὶ ὑπαυχένιος ὤμοις τε καὶ νώτοις ὑπεχύμαινε. Apul. Flor. p. 250; Ovid. 12. Met. 395; Horat. 4. Od. 10. ibique Torrent.; Fr. Jun. de P. V. III. c. 9. Nec adversatur locus 1. 9. ABR. ὤμοιν verisimillimum omnino. BO.

Pag. 138. Παρειαὶ — ὑποδέχ.) Maluerim ὑπεδέχοντο. PAUW. Sæpe temporum consequentiam negligit Auctor. Cf. p. 499. BO. Sunt ex Philostr. p. 817. ἡ παρειὰ ὑποδέχεται τὸν ἀπὸ τῶν ὀμμάτων ἵμερον. ABR.

Pag. 138. ὃν φιλῆσαι —) Ex Philostr. Ῥοδογύνη: σ7όμα δὲ ἁπαλὸν καὶ ἀνάμεστον ὀπώρας ἐρωτικῆς, φιλῆσαι μὲν ἥδιστον, ἀπαγγεῖλαι δὲ οὐ ῥᾴδιον. MERC. ὃν φιλ. scilicet ἵμερον: quod floridius certe. PAUW.

Pag. 138. Ἕως ἀλλήλους ἔχομεν) Hic τὸ ἔχειν, ut infra Epist. 22. in verbis μοιχὸν ἔνδον ἐχούσης, intelligit male Albertius Observ. p. 99. ea veneria significatione, exposita p. 546. BO.

Pag. 138. Μὴ παραναλ.) Ad marg. codicis: » occasio » arripienda. » BO.

Pag. 138. Τὰ ἐπὶ τούτοις ἐδρῶμεν) Cod. ut Sambuc. et Mercerianæ, ἔδρωμεν. Meminisse videtur Carionis Aristophanei: Ἄγε δὴ πρότερον σὺ σαυτὸν ὅστις εἶ φράσον, Ἢ τἀπὶ τούτοις δρῶ: in quibus πρότερον ἢ significat *priusquam*, *potius quam*, aut *primum vel*, repudiandaque longe Bentleiana crisis.

Pag. 138. Ἡδίων—γάμος) Jo. Chrysost. Hom. in Joseph. οἱ γὰρ ἔρω7ες τότε πλεῖον πρὸς τὸ ποθούμενον ἐξάπτον7αι, ὅταν αὐτοῦ ἐφικέσθαι μὴ δυνηθῶσιν: ubi forsan οἱ ἐρῶν7ες. Quæ emendatio an fuerit ab aliis facta, nescio; nam nunc ad manus tantum est hujus homiliæ edit. Paris. 1622. De sententia cf. ad Ep. 14. extr. et de γάμος hoc sensu supra p. 517. BO.

EPISTOLA V.

Pag. 141. ἈΡΠΕΔΌΝΗ) Vide Scalig. in Manil. p. 425. [=p. 384.] Meurs. Gloss. in Ἄρπα. HUET. Erit ergo hoc

nomen sumtum a citharizandi peritia mulieris ad quam scribitur epistola; ut Παρθενὶς a scribentis puellæ virginitate. BO.

Pag. 141. Εὖ γε τῆς—) Cf. p. 343.

Pag. 141. Πρόρχορδος) Vox Platonica. BAST. Aliquando dicitur γενικῶς de eo quod consonum est quovis modo et quavis ratione; ideo κρούμασι addidit Auctor. PAUW. Ideo, opinor, addendum judicabat τοῖς κρούμασι, quia præcedit de φωνῇ καὶ λύρᾳ, quibus adeo respondet ἡ γλῶττα et τὰ κρούματα. ABR.

Pag. 141. Πλῆρες—βλέμμα) Existimat vir doct. leg. πλῆρες—τὸ κροῦμα. Videtur mutandum existimasse, ut ταυτολογίας culpa Nostrum liberaret; nam sequitur τὸ πρόσωπον. Verum longe distant hæc duo: βλέμμα est ἡ ἔντασις τῶν ὀμμάτων, *obtutus*; πρόσωπον est *vultus*, *facies*. Hausit autem Aristænetus ex Philostr. Icon. I. 21. φημί σοι καὶ τὰ στέρνα οὐ πνεύματος ἔμπλεα εἶναι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐννοίας μουσικῆς καὶ διασκέψεως τῶν αὐλημάτων. ABR. In loco Philostrati Olearius edidit ἔμπλεω. Cod. Reg. 1696. habet ἔμπλεα. Mox proponit Merc. τό τε πρόσωπον. BO.

Pag. 141. Ἀχιλλεὺς—οἰκοπινάκων) Achill. Tat. VI. princ. τοιοῦτον Ἀχιλλέα ποτὲ ἐθεασάμην ἐν γραφῇ. Transpositionem factam suspicatur Valckenar. atque sic constituenda verba.: εἰ μὴ τοιοῦτος——ζηλωτής. Τὸ δὲ πρόσωπον——τὴν ψυχήν. Εἴθε ποθήσειεν ἐμέ——ABR. οἴκοι πινάκων. REISK. Οἰκοπίνακες dicuntur imagines seu picturæ, quas Veteres domi in atriis aut alia celebri ædium

parte ad decus et ornamentum collocatas habere solebant; qualis est ap. Terent. Eun. III. 2. LAMB. Vide Lucian. de Domo 9. BAST. Cf. II. 10; Nicetam Eugen. 8, 94 cum nota; et Jacobs. ad Achill. l. c. pag. 836. Æschylus Eum. 50. Εἶδόν ποτ' ἤδη Φινέως γεγραμμένας: ubi Sch. εἶδον ἐν γραφῇ. Theodor. H. E. I. 1. ζωγράφοι μὲν, σανίσι καὶ τοίχοις τὰς παλαιὰς ἐγγράφοντες ἱστορίας, τέρψιν μὲν τοῖς ὁρῶσι προσφέρουσι. Propert. II. 5. 25. » Non istis » olim variabant tecta figuris : Tum paries nullo crimine » pictus erat » : ubi Broekh. BO.

Pag. Χείρωνος) Correxit Abresch. vulgatum χείρονος. Forte, ὁ ζηλωτής. BO.

Pag. 141. Θεάσομαι) Mallem θεάσωμαι. PAUW. Et sic margo libri Dorvilliani in Vanno pag. 615. Sed cf. supra pag. 332. Mox τούτω pro τοῦτο Merceri est conjectura, recepta ab Abr. et Pol. BO.

Pag. 141. Ἐκπηδᾷν καὶ φλέγεσθαί μοι δοκεῖ) Editt. ante Polyz. φθέγγεσθαί μοι δοκᾷν εἶε. BO. Quid rescribendum sit non video. Sententiæ conveniret δοκούσης. MERC. Locus est difficilior, quem ita perbene legere potes, ἐ. καὶ τέγγεσθαί μοι δοκεῖ ἀνίᾳ : vel etiam, τέγγεσθαί μοι δοκῶ ἀνίᾳ. Τέγγεσθαι, *emolliri*, *liquescere*. Notum est ex Platone [Rep. II. pag. 361 D.], τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας. PAUW. Quid si scriptum prodierit ab ipso auctore, καὶ φθέγγεσθαί μοι δόξαν ἔχει, i. e. παρέχει. Pergerus, monente Pauwio Præf. in Phryn. p. 60. καὶ φθέγγ. μοι δοκεῖ ἅ, εἶα. Valcken. καὶ φλέγεσθαί μοι δοκεῖ, ἐὰν ἀπῇ. Dorv. in Vanno p. 616. καὶ φθέγγ. μοι δοκεῖ νειόθεν : in Charit.

p. 20 [= 210.]. καὶ φθ. μ. δοκεῖ· εἶεν : *esto; missum ha[c] faciamus*. Similis autem locus Achillis Tat. v. pag. 355 πηδᾷ (ἡ καρδία) καὶ πάλλει πυκνὸν παλμὸν ἀγωνία[ς] γέμοντα καὶ ἐλπίδος — καὶ ἔοικεν ἐκτελεύειν σε τῷ πηδήματι. Infra 13. τὴν ἐπὶ σοὶ διεκπηδῶσαν — καρδίαν. Longus p. 12. ἐκπηδᾷ μοι τὸ πνεῦμα, ἐξάλλεται ἡ καρδία. Julian Misop. p. 348. ABR. Varia cogitavi. Placet inter cæter[a] maxime, φθέγγ. μοι δοκεῖ θέλειν. REISK. Non satisfacit ulla conjecturarum; nec quid reponam habeo. Id saltem moneo Arist. imitari Sapphus Oden : nam illud τό μοι τὰν καρδίαν ἐν στάθεσιν ἐπτόασεν, — ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς οὐδὲν ἔτ' ἥκει, illud tantum non ipsis verbis adoptavit : hinc forsan leg. φθέγγ. μοι δοκῶ οὐχ ἔθ' οἵα τε. WYTT. Huet conjicit, δόξαν εἶτε, quod vellem explanasset; Ruhnk. ad Long. 10. φλέγεσθαί μοι δοκεῖ. Polyz. edidit : καρδίας, ἣ δεινῶς ἐκπηδᾷ καὶ φθέγγ. μοι δοκεῖν εἶτε. Ipse ad Eunap. pag. 258 (ubi notavi de καρδίας πηδήσει, quæ nunc augenda sunt notatis a Jacobsio ad Achill. p. 835.), conjeci φλέγεσθαι, monuique, a Bastio monitus, codicem habere φλέγεσθαι. Sed erravit amicus; nam, si ejus schedis fides est, et esse debet, codex hic habet φθέγγεσθαί μοι δοκῶν εἶ, non εἶτε : atque secunda manus lineola subducta notavit syllabam ῶν, delendam significans; unde fit δοκεῖ. Quumque p.613. illustraverim frequentem verborum φλέγεσθαι et φθέγγεσθαι permutationem, et literarum φθ, φλ, ostenderim ap. Remusat. p. 228. Diss. de lapide *Yu*, reposui secure, quæ et Bastio mens erat, φλέγ. μοι δοκεῖ. BO. Plautus Aul. IV. 3. » Continuo meum cor cœpit artem

» facere ludicram, Atque in pectus emicare. » Hinc superstitio ex subita cordis palpitatione aliquid prosperum seu triste significari. LAMB.

Pag. 141. Τοτὲ — κεφαλὴ βρίθει) Decerpsit ex Philostrato I. Ic. 18. ἱζάνουσαί τε καῖα γῆς, τῆς μὲν εἰς γόναῖα ἡ κεφαλὴ βρίθει, τῆς δὲ εἰς ὦμον. WYTT. Wyttenbach. locum Aristæneti describens exhibet bis τότε, ut Pauw.; Mercerianæ secunda et tertia, τότε τοτέ. Samb., Abr. et Pol. τοτὲ τοτὲ, recte. BO. Theocritus [16. 11.]: ψυχροῖς ἐν γονάῖεσσι κάρη μίμνονῖι βαλοῖσαι. MERC. Illustrat ritum hunc lugentium Dorv. in Char. p. 98 [=p. 259.]. ABR. Cebes. Tab. 10. ἡ δὲ τὴν κεφαλὴν ἐν τοῖς γόνασιν ἔχουσα, Λύπη (καλεῖται). BO.

Pag. 142. Αἰδ. — πνευστιῶ) Xen. Eph. I. 9. ἔκειντο δὲ ὑφ' ἡδονῆς παρειμένοι, αἰδούμενοι, φοβούμενοι, πνευστιῶντες, ἡδόμενοι: unde desumta esse Aristænetea non dubitat Abresch., notante Locella p. 157. BO.

Pag. 142. Ὦ γλυκ. πῦρ) Cf. II. 1. init. Mutavi editum ὢ. Cf .p. 468, 654. BO.

Pag. 142. Πεφοίτηκεν) Codex, et editt. ante Polyz., πεφύτευκεν. Negavit Bast. Epist. p. 249. φυτάω esse græcum. BO. Πεφυῖ. »Quid vero mihi genuit intus?» PAUW. Vide Pauw. citatæ Præf. l. d. Tollius, πεφύτευκεν. Dorv. Crit. Van. p. 616. πέφυκεν. Vir d. ibid. τί (ὦ γλυκ. πῦρ) τί ποτε ἄρα μοι πεφύσηκεν ἔνδον; ipse, si admittatur πεφύσηκεν, mallet, τίς σέ ποτε ἄρα μοι πεφύσηκεν ἔνδον; Omnium maxime conjecturarum, ut Valckenario, sic mihi probatur πέφυκεν, ut quæ præsidii nonnihil habet in I.

Epist. 6. Idem tamen Valck. proponit : ὢ γλ. πῦρ, ἢ ῥά ποτε ἄρα μοι πεφοίτηκεν ἔνδον, ut forsan respexerit Auctor ad τὸ φοιταλέον in amore. ABR. Πεφοίτηκεν, *aestuat, ultro citroque cursitat.* REISK. Pol. non cognito, opinor, Reiskio, edidit *πεφοίτηκεν,* quod et mihi placuit. BO.

Pag. 142. Ποικίλα—ὑδάτων) Totam ῥῆσιν Apollonio Rh. III. 753-759. sublectam fuisse monuit Ruhnk. Ep. Crit. pag. 219. BAST. Apollonius : Πυκνὰ δέ οἱ κραδίη στηθέων ἔντοσθεν ἔθυεν, Ἠελίου ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἴγλη Ὕδατος ἐξανιοῦσα, τὸ δὴ νέον ἠὲ λέβητι Ἠέ που ἐν γαυλῷ κέχυται· ἡ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα Ὠκείῃ στροφάλιγγι τινάσσεται ἀΐσσουσα. BO. Virgilius Æn. VIII. [20.]: » magno curarum fluctuat æstu, Atque animum nunc huc » celerem, nunc dividit illuc, In partesque rapit varias, » perque omnia versat; Sicut aquæ tremulum labris ubi » lumen aenis, Sole repercussum aut radiantis imagine » lunæ, Omnia pervolitat late loca, jamque sub auras Eri- » gitur, summique ferit laquearia tecti : » quem imitati deinde passim latini et itali poetæ. Egregie Ariost. c. VIII. [*St.* 71.] MERC. Gregor. Naz. Or. 28. extr. ἤκουσα δέ τινος καὶ τοιοῦτον ὑπογράφοντος λόγον, μαρμαρυγήν τινα ἡλιακὴν τοίχῳ προσαστράπτουσαν καὶ περιτρέμουσαν ἐξ ὑδάτων κινήσεως κτλ. cf. Barth. ad Claud. p. 1192. ABR. Ovidius A. A. 2. 721. » Adspicies oculos tremulo fulgore » micantes, ut sol a liquida sæpe refulget aqua. » Voltairius Henr. X. ex Virgilio profecit : » Telle on voit du soleil » la lumière éclatante, Brisant ses traits de feu dans l'onde » transparente, Et se rompant encor par des chemins di-

vers, De ce cristal mouvant repasser dans les airs : » ubi aumellius in commentario hujus comparationis proietatem, elegantiam prædicat et *novitatem* : en jecur enodoti! Præiverat Voltairio et Ronsardus : » Deçà delà virant et tournoyant, Comme l'éclair du soleil flamboyant, Ou du croissant, fait jaillir sa lumière Sur l'eau tremblante au creux d'une chaudière. » Videndus et ulhierus in Ludis II: »Quand du flambeau du jour, etc.» x hac lucis repercussione volatili proverbium duxerant iræci : Diogen. III. 7. Ἀστραπὴ ἐκ πυελίου· ἐπὶ τῶν δυνάτων καὶ εὐτελῶν· ἡ γὰρ ἐξ ὑδάτων ἢ ἀγγείων ἀστραπὴ ν τοῖς τοίχοις γινομένη οὐδὲν δύναται. Vide Lowth. de P. Hebr. c. 12. t. 1, p. 227. vers. gall. Sicardi. BO.

Pag. 142. Κεχυμένου) Hoc mihi suspectum est, quia nihil habet quod motum subindicet aquæ, nisi ad ipsam χύσιν adhæreas. Quid si legamus, σεσευμένου. PAUW. In Præfat. ad Phryn. l. c. malit fere σεσυμένου, nec σεσευμένου tamen deserens. Dorvill. Vann. p. 616. monet esse verum quod Pauwius negat, nempe ad χύσιν respici. Pol. edidit ἐγχειμένου, fuitque notatus a Bastio Epist. p. 264. BO.

Pag. 142. Ἦ — ἔρως, Ἔρωτος ὁ π.) Samb. ἢ — φασίν· ἔρως ἔρωτος ὁ π. Mercerus sic, cum virgula post ἔρως. Abresch. edidit ἢ — Ἔρως; et eum Polyz. sequitur. Scripsi, ut vides, affirmative. Primum dubitabat puella de mali genere : tum certior facta putat id esse quod vocant amorem. Medea Ovidii M. 7. 12 : » mirumque nisi hoc » est, Aut aliquid certe simile huic quod amare vocatur. »

BO. Lege, ἔρως ἢ ἔρωτος. MERC. Rectius legi poss[et] ἔρως ἐρωτός τε π. Aliud latet. In libris quibusdam ἔρ[ως] in aliis ἔρωτος ὁ πυρσός. Ista dittographia ad margine[m] observata, et inde ἔρως ἐρ. ὁ π. PAUW. Distinguo ἔρως ἐρ. — Quæ postrema videntur dicta per schema πρὸς τ[ὸ] σιωπώμενον: quasi esset, εἰ τοῦτο οὕτως ἔχει, tum ve[ro] dubium mihi non est quin ἔρωτος ὁ πυρσός. ABR.

Pag. 142. Ἧπατος) Illustravi multis ad Nicetam. Add[e] Corayum ad Ælian. V. H. 8. 9; Jacobs. ad Achill. p. 86[9]. Euripides Supplic. 609. ὥς μοι ὑφ' ἤπατι δεῖμα χλοερὸ[ν] ταράσσει. Cod. Reg. 2817. χλωρόν, recipiendum. Notum ex Homero χλωρὸν δέος. Antistrophicus autem sic editu[s] legitur: Μοῖρα πάλιν τόδε μοι τὸ θράσος ἀμφιβαίνει. Ide[m] codex non habet τὸ, quo repudiato metrum recte procedere videtur. Ad Nicetam protuli ex Ajace versum 930. Χωρεῖ πρὸς ἧπαρ, οἶδα, γενναία δύη, et monui præferre me lectionem ἥδε codd., adeo οἶδα friget. Burgesius in Class. Ephem. t. XI, pag. 246. legebat ἥδε γ' αἰανὴ δύη: nunc malit, quod mihi per literas significavit, ἡ διαιαιανὴ δύη: ludere enim Sophoclem in voce διαιαιανὴ, quasi ab αἶ αἶ derivata. *Orientales* scriptores a jecinore similes locutiones sibi facere notat Atkins. ad Firdus. 447. BO.

Pag. 142. Ἀμύητος) Cf. pag. 438. et Mercer. statim. Joannes Monachus in historia Barlaami inedita: ἐγὼ δὲ, οὐκ ἀμύητος τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης ὑπάρχων, καθορῶ σου τοὺς ὀφθαλμοὺς μὴ ὑγιῶς ἔχοντας. BO.

Pag. 142. Πολεμεῖ παιδ.) Samb. et Merc. πολεμεῖται δισκάριον. Cod. πολεμεῖ παιδισκάριον. BO. Scrib. πολεμεῖ

ιδισκάριον, nisi si καταπολεμεῖ, quia jungit quarto sui. Sed multa hic diversa ab usu communi. Παιδισκά-ιον habes etiam infra Epist. 7. Ἀμύητον ἀφροδίτης dicit, ·, quarta primi ἀφυῆ καὶ ἀπαίδευτον ἀφροδίτης, de-ma ἐρωτικῶν ἀμαθεῖς, septima secundi φιλήματος παθὲς καὶ ἀφροδίτης ἀμύητον. MERC. Scrib. sine dubio ολεμεῖ παιδισκ. Neque novum πολεμεῖν cum casu quarto: ide modo Suidam in V. PAUW. Barth. Advers. 42. 1. orrigit, πολεμεῖται παιδισκάριον. ABR. Merceri πολεμεῖ αιδ. probat Dorv. in Char. p. 576; et in Vanno p. 617. otat Wolfium ad Sapphica hanc correctionem fuisse se-utum. Syntaxin τοῦ πολεμεῖν τινὰ illustrat Bast. Epist. rit. p. 112. BO.

Pag. 142. Ἄωρον Ἀφροδίτῃ) Sambuc. ἀφροδίτη. Merc. onjecit ἀφροδίτῃ, quod est in Pauw., Abresch. et Polyz., uodque ipse recepi, sed fere inscius. Nam volebam Ἀφρο-δίτη servare, repetito τί e superioribus, quippe qui vix utem dici ἄωρος τινὶ, ni ceperis ἄωρον pro *neglecta, quæ ura non digna est*, sensu insolito et nimis fere poetico. Æschyli Prom. 363. vetus lectio πανδώρον, ob metrum repudiata, sic erat accipienda. BO.

P. 142: Θαλαμευόμενον—φρουρουμένην) Malo θαλαμευ-ομένην. PAUW. Sic Toll. in Vanno p. 617. probante Dorv. BO. Synesios exempla, cujusmodi in loco præsenti, alii auctores suppeditant. Xenoph. I. Cyr. p. 58. λέγων ὡς μεγάλα τε εἴη ταῦτα τὰ ἔθνη καὶ ἰσχυρὰ—καὶ ἐπιγαμίας ἀλλήλοις πεποιημένοι εἶεν. ABR. Xen. Eph. I. 4. pag. 9. παρθένος ἐγὼ φρουρουμένη τίνα βοηθὸν λήψομαι; ubi Lo-

cella Nostri imitationem deprehendisse sibi visus est q nulla est. De virginibus parthenone clausis monui ad Nic p. 89. Libanius t. 4, p. 774, 2. ἔτι γὰρ οὖσα παιδίον, τ ἡλικίας αὐτὴν οὔπω κρυπτούσης. Phocylid. 203. Παρθ νικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισι. BO. Usui Nost videtur fuisse Luc. Tim. 13. ubi κατακεκλεῖσθαι..... ὡ μηδὲ παρακύψαι ἐς τὸ φῶς. Hel. II. p. 75. ἐμὲ καθακλείσα ἔχει, μηδὲ ὅσον προκύψαι τῶν θυρῶν ἐπιτρέπων. Phil p. 757 A. θαλαμευόμεναι παρθένοι. Adde Barth. ad Clau pag. 122 a. ABR.

Pag. 142. Ὑπὸ φύλαξιν) Ut I. 19. ὑπὸ μητέρι πενιχρᾷ τρέφεσθαι: et frequenter apud alios. Cf. Hemst. ad Luc. D. M. 7. 1. ABR.

Pag. 142. Φροντίδων—ἐπιμελὴς τ. ταλ.) Cod. φροντίδων. Samb. et Merc. ἐπιμενής. Abr. et Pol. ἐπιμελὴς, e Merc. conjectura. De ταλασίᾳ supra p. 510. BO.

Pag. 142. Θαῤῥῶ) Samb. et Merc. θαῤῥῶν. Mercerus conjicit θαῤῥῶ, »quamvis et θαῤῥῶν ferri potest,» ait. Pauwio θαῤῥῶ placet unice. In margine Dorvill. libri erat θαῤῥῶ, idque recepere Abr. et Polyz. Alii cogitavere de θαῤῥοῦσα: cf. Dorv. in Char. p. 292. Permutationem finalium syllabarum ω et ων tractavi p. 537. BO.

Pag. 142. Ὦ τῆς) Recepi, monente Bastio, codicis lectionem pro edito ὢ. Cf. p. 649. BO.

Pag. 142. Τρίβουσα τὰς χεῖρας) Verte, » manus con» terens.» Sic Petron. 17. » *manibus* inter se usque ad » articulorum crepitum *contritis*.» Heliod. VII. p. 360. τὼ χεῖρε διατρίψας: ubi Bourdel. BAST. De more manus

serendi vide Dorv. in Char. p. 214 [=p. 330.]. ABR.

Pag. 142. ὅτε καὶ) Merc. intellexit, ceu esset, δι' ἣν περιπατῶ—ὅτε τὸ πάθος—Verum legitima est vocuam ὅτε καὶ conjunctio. Vertere poterat, *si quando*, vel *andocunque*, vel *quotiescunque*. Gavellus : ὁπόσε καὶ π. Tentat Reiskius, ὅτε καινὸν πάθος. Explicem *si ando*, ut in Æsch. Suppl. 638, etc. ABR. Cf. Abresch. Æsch. loc. t. 2, p. 184. BO.

Pag. 142. Γλυκὺς πολέμιος) Ovid. Am. II. 9. » Usque adeo dulce puella malum est. » LAMB.

Pag. 145. Οἷα τε) Abr. bene pro οἷα τε : cf. pag. 309, 27. BO.

Pag. 145. Δειλαία;) Quum nulla esset post δειλ. distintio, notavit Abreschius : » Rectum si sit σκοπουμένη, intelligitur εἴην : alioqui leg. σκοποίμην. » Distinxi e avelli mente, hoc sensu : πῶς γὰρ ἡ δειλαία; (nempe ἷα τε ἔσομαι ἐξευρεῖν βουλὴν) σκοπουμένη. BO.

Pag. 145. Ἀνομίλ.) Ex Plat. Ep. 7. pag. 715 B. ἐπειδὴ ὰ παρὰ πατρὸς αὐτῷ συνεβεβήκει οὕτως ἀνομιλήτῳ μὲν παιδείας, ἀνομιλήτῳ δὲ συνουσιῶν τῶν προσηκουσῶν γεονέναι. ABR.

Pag. 145. Ἐῤῥέτω αἰδώς—) Apoll. Rh. 3. [785.] ἐῤῥέτω αἰδὼς, ἐῤῥέτω ἀγλαΐη. MERC. Soph. El. 243. ἔῤῥοι τ' ἂν αἰδώς. Tim. Lexic. Ἔῤῥε· φθείρου, ἀπαλλάττου. Non bludit Eurip. Supplic. 1055. ἴτω φῶς. Sen. Thy. 249. » *Excede*, pietas. » Sensu parili, oratione scurrili, *Figaro* : » j'ai manqué d'en être honteux.... *vas te promener, la honte !* ». BO.

Pag. 145. Ὑπαισθ. φύσεως βουλομ.) Cod. ὑπαισθάν Samb. et Merc. βολομένης. Correxere e conj. Merceri Ab et Polyz. BO. Anaxandridæ versus est, Ἡ φύσις ἐβούλεθ', ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει, apud Cyrill. II. de Trinitate; et apud Aristot. Eth. 7. 10. Ἡ πόλις ἐβούλεθ', ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει. Quod non debuit mutare Lambinus in ἐβούλευε, ut hinc vides. MERC. Multa in hanc sententiam observavit Gatak. Misc. P. p. 491. ABR. Antithesis frequens inter νόμον et φύσιν. Luc. Nigr. 26 τούτων μὲν φύσει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν (cod. Reg. 3010. τὸ χρήσιμον) αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες. Idem Patr. Enc. 4. ὥσπερ καὶ ὁ νόμος καὶ ἡ φύσις κελεύει. Isocr. Dem. 3. ἡγεῖτο γὰρ εἶναι πρὸς ἑταιρίαν πολλῷ κρείττω φύσιν νόμου. Dem. adv. Aristog. t. 3, p. 165. ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος.... φύσει καὶ νόμοις διοικεῖται. Georgius Lap. in Poem. inedito, 483. Τοῖς δυστυχοῦσι συναλγεῖν, ἀρκεῖν τοῖς δεομένοις Φύσις καὶ νόμος παραινεῖ : et 608. Στέργε τὴν σύνοικον ὡς σὸν ἐκ συμφυΐας μέλος· Θεὸς γὰρ ταύτην ἥνωσε καὶ φύσις τε καὶ νόμος. Cf. not. ad Ep. in Diogen. Notit. MSS. t. 10, p. 262 ; Matthiæ ad Hipp. de Hon. p. 103. BO.

Pag. 145. Ἀπερυθριάσω καὶ — ἀνακτῶμαι) Præsentis hanc enallagen pluribus ostendi in Misc. Obs. 3. p. 150. et Anim. ad Æsch. 2. c. 31. ABR. De verbo ἀπερυθρ. cf. Bergl. ad Arist. N. 1218. et Index Apuleii Elmenhorst. in *Depudescere*. BO.

Pag. 145. Ἔπταρον) Samb. et Merc. ἔπαρον. E Merceri conj. ἔπταρον Abr. et Polyzoïs. BO. Leve mendum tar-

luverat me in priori editione; nec juvabant docti quos consulueram plures. At quid clarius quam scribendum, ἔπταρον? Omina e sternutationibus crebra stultæ Veterum credulitati, quorum exempla et discrimina recensere non est hujus loci. Puella, quia suaviter sternutavit, in meliorem partem accipit; et, quia nihil ipsi jucundius quam amari ab amato, primum explicat de ejus memoria; postea audet etiam omen trahere ad desiderium integri complexus. MERC. Acute Mercerus. An tamen ἡδέως μάλα proprie ad sternutationem pertinet? Mihi aliquando placuit ἔχαρον. PAUW. Ridet conjectorem Dorv. in Vanno p. 617 : » saltem scripsisset ἐχάρην, » inquit. De omine ex sternutatione capto indicare nunc satis habebo Borremansii Vesp. Goringh. c. 5; Dissert. Lecamusii in Diario Œcon. sept. 1755; Ballerini aliam, Romæ 1747; Jacobs. in Anal. ad Amm. Ep. 15; Alexandri Dies Gen. 2. 26. cum notis; Camus. ad Arist. pag. 436; Dœring. ad Cat. 45, 8; Fern. de Cordova Didasc. c. 13; Stradæ Prol. 3. 4; Montainium *Essais* 3. c. 6. init.; Brown. de Error. popul.; et quæ collegit Barker. in Ephem. Class. t. 10, p. 55. Nostratibus e plebecula mulierculis aliquid in hoc omine sinistri esse videtur, videbaturve, si Dancurtio credendum est apud quem in lepida comœdia (*la Fête de village* 1. 3.) mulier quædam sic loquitur : » cette journée-ci sera malheureuse pour moi, je t'assure : *j'ai éternué trois fois à jeun*; j'ai le teint brouillé, l'œil nébuleux.» Obiter increpandus est Morinus qui, quum in Memoriis Acad. Inscr. t. 4. de hoc argumento, ingeniose dissereret,

hæc scripsit p. 333. per pol negligenter : » dans Aristénète, » Parthénis, jeune folle entêtée de l'objet de sa passion, » après plusieurs combats et de longues irrésolutions, se » détermine enfin à expliquer ses sentimens *par écrit à* » *son cher Sarpédon*; elle éternue dans l'endroit de sa » lettre le plus vif et le plus tendre ; c'en est assez pour » elle, etc. » BO. Vide Meurs. Spicil. in Theocr. Id. 7. LAMB.

Pag. 145. Τοὐμὸν μέλημα) Τοὐμὸν μέλ. Sapphus laudat Julian. Epist. 18. Aristoph. Eccl. 900. WYTT. Hel. 3. pag. 131. ἦν δὲ τὸ μέλημα τὸ ἐμὸν Θεαγένης. Similia alibi dedi. ABR. Alia de hac nominum res significantium ad personas translatione vide in notis interpretum Greg. Cor. pag. 182; Markl. ad Suppl. 173; Musgr. OE. T. 1344; Valck. ad Hipp. 406. BO.

Pag. 145. Καὶ δι' ἑαυτῶν — ἀπολαύσομεν) Sambuc. et Merceri prima, ἀπολαύσομαι. Merceri sequentes, ἀπολαύσωμαι. Samb. et Merc. ἀσωμάτων : cod. σωμάτων. Casaubonus ap. Merc. rescribit : εἴθε καὶ ἑαυτῶν ἤδη καὶ μὴ μόνον τῶν ὀφθ. — ἀπολαυσαίμεθα τῶν σωμ. Pauw. proponit ἀπολαυσόμεθα. Reisk. sic immutare voluit : εἴθε καὶ ἀπολαύσαιμεν ἑαυτῶν οὐ μόνον ὀφθ. ἀλλὰ καὶ τῶν ὅλων σωμάτων. Abresch. edidit : — ἀπολαύσομαι — σωμάτων, et proponit ἀπολαύσομεν. Polyn. edidit : — ἀπολαύσαιμεν — σωμάτων. Mihi placuit rescribere ἀπολαύσομεν, quæ fuit et Bastii mens, insuper e Xen. Eph. p. 17. ἀπολαύσαντες ἀλλήλων laudantis. BO. Dictum videtur διὰ τῶν ὀφθ. et δι' ὅλων τῶν σωμ. ut Eur. El. 1219. δι

ὀμμάτων ἰδεῖν, pro τοῖς ὀφθαλμοῖς: nisi forsan scriptum reliquerat una voce διόλων. Ovid. M. 4. 74. » Quantum » erat ut sineres nos toto corpore jungi. » Tum, nisi forsan prius διὰ nimium est, δι' ἑαυτῶν acceperim eo sensu quo Galli dicunt, *à notre aise*. ABR. Puto δι' ἑαυτῶν Gallis hic significare, *en personne*, *par nous-mêmes*. Sen. Ep. 55. » pedes dedit (Natura) ut *per nos* ambularemus, » et oculos, ut *per nos* videremus. » BO.

Pag. 145. Ὑπόπικρον — ἡδονήν) Vide Barth. ad Claud. pag. 818. ABR. De amore γλυκυπίκρῳ cf. et Villois. ad Long. p. 183; Jacobs. ad Meleagri Epigr. 13; Burm. et Bosscha ad Jo. Secundi versum t. 1, p. 101: » Gaudia qui » curis dulcia miscet Amor. » Tassus Am. 1. 2. » E bevea » da' suoi lumi Un estranea dolcezza Che lasciava nel fine » Un non so che d'amaro. » Guarinus Past. F. III. 1. » O » dolcezze amarissime d'amore! » Demusterius in Epist. Mythologicis non insuaviter dixit » l'amertume de la ten» dresse » et » je m'enivrais d'une amère volupté. » BO.

Pag. 143. Ηχέ μοι σύμβουλος) Pro σύμβολος, conjectura Merceri recepta est ab Abr. et Polyz. Cf. p. 539, et de ἦχέ μοι p. 552. Mox pro ἐπόμνυσθαι, cod. ἐπώμνησθαι. BO.

Pag. 145. Μυστήρια) Arist. N. 143. Λέξω· νομίσαι δέ σε ταῦτα χρὴ μυστήρια: ubi Bergler. Menander Fr. Inc. 250. Μυστήριόν σου μὴ κατείπῃς τῷ φίλῳ. Philostr. V. A. VI. 9. σὺ δὲ, εἰ μὴ μυστήρια ταῦτα, λέγε ὅστις οὗτος. Scholiastes Phil. Her. pag. 309. ἀπόῤῥητον vertit μυστήριον. Planud. Ovidii M. 4. 224. latina » neve Eripite arbi» trium matri secreta loquenti » vertit: μήποτε, τῆς μητρὸς

τὸ μυστήριον λεγούσης ὑμεῖς τοῦθ' ἁρπάσητε: ubi malim τι quam τό. Georgius Lap. in Poem. inedito, 644. Μὴ ἐκκαλύψης σὸν αὐτῇ μυστήριον μηδόλως: et 1115. Ἔστι γὰρ τὸ μυστήριον ὡς παρακαταθήκη. BO.

EPISTOLA VI.

Pag. 146. παρεκϐ.) Conj. Merceri pro vulgato πάρεκ (sic), recepta ab Abr. et Polyz. Nihil e cod. notatum. Mox cod. ὑπεραίρης. BO.

Pag. 146. Πεφρόνηκας μέγα) Pag. 118. φρονῶν θαυμάσιον ὅσον. Cf. pag. 392. Isocrates in Areop. et de permut. dixit μείζω φρονεῖν, quod in μεῖζον φρονεῖν non mutasse editorem doctissimum pœnitebat. Mutatio fuerat magis pœnitenda. BO.

Pag. 146, Σοϐαρῶτ.—ὀφρῦν) De locutione cf. p. 591.

Pag. 146. Ἀεροϐατεῖς) Aristoph. N. 225. ubi Socrates, Ἀεροϐατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. BO.

Pag. 146. Βαδιζ. χάμαι) Allusio ad locutionem Homericam χάμαι ἐρχομένων ἀνθρώπων: cf. not. ad Nicet. Eugen. p. 453. Lucianus Hermot. 5. ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς καὶ ὅσοι χάμαι ἐρχόμενοί ἐσμεν: ubi falsa est eorum opinio qui ἑρπόμενοι conjecerunt. Scholiastes Gregorii Naz. Montac. p. 35. τοῖς πολλοῖς explicat per τοῖς χάμαι ἐρχομένοις. BO.

Pag. 146. Ἐξαίρεις τὰς γνάθους — φύσημα) Mollius fuisset ἐπαίρεις. PAUW. Glossæ Vet. Ἐξαίρω, *exero*. Hic

ἐξαίρεις est ἔξω αἴρεις. Nec dissimilis ratio in isto Philonis pag. 252 F. ἀκροβατεῖ τε γὰρ καὶ τὸν αὐχένα μετέωρον ἐξαίρει φρυαττόμενος, καὶ πλέον τῆς φύσεως ἐπῆρται καὶ πεφύσηται. Forte Pauwio favere possit Philostr. Ic. I. 21. τὸ πνεῦμα οὐδὲν ἐπαίρει τοῦ προσώπου ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ αὐλῷ εἶναι. ABR. Duo hæc maxime indicant fastum, τὰς ὀφρῦς ἄγειν καὶ γνάθους φυσᾷν. LAMB. Τὰς γνάθους φυσῶν est ap. Dem. de F. L. t. 2, p. 116. Cf. supra p. 588. ubi quem adtuli Georgius Lapitha e Philonis loco modo ab Abreschio adposito profecit. BO.

Pag. 146. Τοῦ φυσήματος) Videtur Valckenario rectius abesse τοῦ φυσήμ., ut abest, unde hausit Noster, ab Hyperidis dicto, quo is Demadis filii arrogantiam repressit, ap. Ath. 13. p. 591 F. et ex eo ap. Eustath. ad Il. Σ. pag. 1205, 23, ut opportune idem vir d. observat: οὐ σιωπήσῃ μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ φύσημα. Sed tamen eo verborum ordine, qui Nostro placuit, accessionem istam minime spreverim. ABR. Cf. omnino Philemonis Lexic. § 271. Pro μητρὸς, Editt. μητέρος. Cod. μρς. BO.

Pag. 146. πόθεν — ταχύ) An libri discreparunt, et in his exaratum πόθεν δὲ ποθ. καὶ ῥᾳδ. ἐπείσθης οὕτω, in illis, πόθ. δὲ ποθ. καὶ ἐπ. οὕτω ταχὺ, et ista discrepantia annotata fefellit librarios? PAUW. ποθεῖσθαι οὕτω ταχὺ καὶ ῥᾳδίως ἐπείσθης. REISK. Leve est hyperbaton; et ordo: πόθ. δὲ ἐπείσθης, ποθ. οὕτω ταχὺ κ. ῥᾳδ. Exempli parilis plurima nullus prope non scriptor suppeditat. Trajectionum exempla observavit quam plurima Dorvill. in Char. p. 138 [= p. 536.]. ABR. Trajectiones illustrant

Casaub. ad Theophr. Ch. 7; Schæf. ad Long. p. 363. H[illegible] tamen de sinceritate scripturæ dubito; et fere puto po[illegible] ῥᾳδίως deesse verbum ejusdem ac ποθεῖσθαι sensus. BO[illegible]

Pag. 146. Ἢ μᾶλλον — ὡς ἀξιέρ. ἔχων) Pro ὡς lego οἴη[illegible] *putasne*. WYTT. Saltem οἴει. Ἔχων est conj. Merceri pr[illegible] ἔχον, recepta ab Abr. et Polyz. BO. Ἢ μᾶλλον indiciu[illegible] præbet lacunæ, et periodus excidit illi respondens qu[illegible] incipit ab ἢ μ. et finit in οὖσα. REISK. Non displicet Reiskii hæc crisis. BO.

Pag. 146. ὄνοισθέ γε) Sambuc. ὄνοισθά γε. BO. Lege, ὄναισθέ γε. Sumta hæc e Luciano Ἑταιρ. 14. ἀλλ' ὄναιο αὐτοῦ ἀξία γε οὖσα καὶ γένοιτο ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρί. Proverbiale est et vulgatum in similibus. Idem ἐν Λουκίῳ· ὄναιο δὲ τούτων τῶν καλῶν γάμων καὶ τέκοις ταχέως ἡμῖν πώλους τοιούτους. MERC. Abresch. et Polyz. ὄναισθέ γε. Cod. ὄνοισθέ γε, cum glossa, ὠφεληθείητε. Formulam illustravi ad Nicet. Eugen. p. 107 : cf. Herald. ad Mart. v. 6. BO. Attica locutio ὄνοισθέ γε — Expressit, animadvertente Salmasio, illud Juvenalis VIII. » vivas et » originis hujus, Gaudia longa feras. » SCHURTZ.

Pag. 146. Παιδίον—ὅμοιον τῷ πατρί) Medea ap. Senec. [23.] : » quoque non aliud queam Pejus precari, liberos » similes patri, Similesque matri. » LAMB. Cf. p. 498.

Pag. 146. Μάχ. χολεόν) Proverbium usu tritum, quoties mala malis et dignis eveniunt. Huic simile εὗρεν ἁ λοπὰ τὸ πῶμα : item illud de quo semel in vita Crassum severissimum hominem risisse aiunt, » similes habent labra » lactucas. » LAMB. Similia eamdem in sententiam repe-

veris apud alios. Achill. Tat. VI. pag. 401. ἄξιός ὁ δοῦλος τοῦ δεσπότου. Et in Proverbio, Οἵα περ ἁ δέσποινα, τοιάδ' ἁ κύων. ABR. Est in usu proverbii hoc in loco aliquid obsceni. Obscenissime illo abusus est Plautus Pseud. IV. 7. 84. » Noctu in vigiliam quando ibat miles, tum tu ibas » simul, Conveniebat ne in vaginam tuam machæra mi- » litis? » BO.

Pag. 146. Τονθορύζεις) Samb. et cod. τὸν θορύζεις. E Merceri conj. correxere Abr. et Polyz. BO.

Pag. 146. Ὑβριστὴν τ. γέλ.) De risu maligno Broekh. ad Tib. I. 5. ABR.

Pag. 146. Ἐπιτωθάζεις) De hoc verbo Ruhnk. ad Tim. pag. 261. BAST. et Fisch. in Indice Æschineo. Ruhnk. ibid., ap. Alexandrum Rhetorem, pro δαίμων δὲ ἔοικεν ἐπετώθασε τοῖς γενομένοις, legere jubet, ἐπικωμάσαι, eleganter sane, sed absque necessitate : repone facilius, ἐπιτωθάσαι, ex obversata toties permutatione τῶν αι et ε : cf. p. 461, 604, 622, 656; vel, ὡς ἔοικεν, ἐπετ. BO.

Pag. 146. Ἐκβέβλ. κατὰ κρ.) Sambuc. ἐκβέβληκα τὸ κρ. Merc. conjecit, ἐκβέβληκας τὸ κρ. quod scripsit Abresch, Polyzoïs edidit, ἐκβέβληκας κατὰ κράτος. Et κατὰ κράτος conjecerant Tollius et Pauwius. BO. Cogitavi quoque de κατὰ κράτος. Etiam in mentem venit ὁ ἐπέρατος, ὁ κράτιστος, ὁ κατάρατος. REISK. Quid si ordo sit? ἐκβέβληκάς με τὸ κράτος τῆς φίλης, idque dictum pro κατὰ τὸ κράτος, id est, τὴν κτῆσιν· ἐποίησας μὴ κρατεῖν με καὶ κυριεύειν. Alius scripsisset, ἀπεστέρησας με τὸ κράτος, vel τὴν ἐξουσίαν. Nostro placuit ἐκβέβλ., quia subjicere decre-

verat εἰσϐέϐληκα. Terent. Andr. II. 3. 12. » ut ab illa ex» cludar, huc concludar. » Si cui minus placuerit, legat is τοῦ κράτους, eodem sensu. ABR. Cod. ἐκϐέϐληκαἰκατρᾶἰες. Leg. ἐκϐέϐληκας κατὰ κράτος, quod apparet ex superscripto ἰσχυρῶς. Vide Salmas. [et Jacobs.] ad Achill. Tat. 8. 14. BAST. Fabula Æsop. p. 160. Coray. ἡττώμενοι δὲ κατὰ κράτος οἱ μύες : et p. 280. t. 1. Furiæ : αἱ (γαλαῖ) κατὰ κράτος τοὺς μύας ἡττήσασαι. Theophr. Ch. 8. πόλεις τῷ λόγῳ κατὰ κράτος αἱροῦντες. Achill. Tat. l. c. κατὰ κράτος ἤδη γενόμενοι : cod. Ven. 409. cum pluribus aliis conspirans, ἤδη νικήσαντες, quod equidem rescriptum malim. Cf. Wessel. ad Diod. t. 9, p. 509. BO.

Pag. 146. Ἐκϐέϐληκα—εἰσϐέϐληκα) Similis est sententiæ lusus in Diogenis Epistola ad Sinopenses, a quibus fuerat exilio multatus : ὑμεῖς μὲν ἐμοῦ φυγὴν καἰεψηφίσασθε, ἐγὼ δὲ ὑμῶν μονήν. Οἰκήσαἰε γοῦν διὰ τοῦἰο ὑμεῖς μὲν Σινώπην, ἐγὼ δὲ Ἀθήνας : ubi non malim οἰκήσετε ex cod. Vaticano 1353. et Mazarineo A 87. BO.

Pag. 149. Καδμείας νίκης) Nota parœmia grammaticis græc. et lat. MERC. Zenobio 4. 45; Suidæ Cent. 8. 14: Apostol. 10. 79; Erasmo [2. 8, 34.]. LAMB. Cf. Heum., Heus. et Stein. ad Plut. de Educ. 14; Jacobs. ad Meleagr. Ep. 52; Bœckh. ad Plat. Min. p. 111; Reim. ad Dion. 44. 26; Themist. a me suppletus ad Marin. p. 72. et ib. Hard. p. 427, cum Remo p. 171; Barth. ad Zachar. p. 252. 312; Creuz. ad Procl. in Alcib. p. 221. Joannes Geom. Parad. 27. Σφριγᾷ καὶ φύσις· οὐ πρήσει (cod. Reg. 164. inter Titulos, πρίσσει : lege πρήσσει) δέ τι, μὴ πραδε-

ύσης ψυχῆς· ἐκ δὲ βορῆς ἄγριος ἵστατ' ἔρως. Ἀνδρὶ δὲ στεύοντι Ὄφις (glossa in cod. ὁ Διάβολος) φθονέων πομίζει, Καδμείη τε ἕοι νίκη ἐπιτροχάει. Stellulam mendi dicium adpinxit Morellus : scribe e cod. Καδμείη δέ τέ νίκη — BO.

Pag. 149. Ἀθλ. ὁ νικήσας) Auctor inter Basilii Opp. 2, p. 590 C. ὁ δὲ ἐν κακῶν ἁμίλλαις νικῶν, οὗτος ἀθλιώρός ἐστι. Philo pag. 158 E. Τῶν πάλαι τις, προκληθεὶς ἐι λοιδορίας ἅμιλλαν, Οὐκ ἂν εἰς τοσοῦτον ἀγῶνα, ἔφη, ιτὲ παρέλθω, ἐν ᾧ χείρων ὁ νικῶν ἐστὶ τοῦ ἡττωμένου. etron. 119. » Pellitur a populo victus Cato : *tristior ille est Qui vicit* : » ubi nemo facile accedet Barthio τὸ *tristior* exponendi *severior*, nedum tentanti. ABR. Hanc ntentiam illustravit Rittersh. Sacr. Lectt. VII. 4. loco). Chrysostomi. Apposite Olympiod. in Alcib. pag. 74. ολλαὶ γάρ εἰσι Καδμεῖαι νῖκαι, πολλοῖς ἧτται συνήνεγκαν : idetur inserendum καὶ ante πολλοῖς, absorptum ab ultima ῦ νῖκαι syllaba. BO.

EPISTOLA VII.

Pag. 149. Προσφθειρ.) Auctor de Virgin. p. 625. πρὸς οῦλον ἑαυτῆς φθειρομένη. Sozom. VI. 3. παρθένων γάμους πιτελέσαντες καὶ ἀνάγκῃ ἢ καὶ πειθοῖ προσφθαρέντες. Vide Bud. Comm. p. 1081. ABR. Quum Pauwius p. 227. lixisset hac voce indicari corruptum fuisse a muliere juenem, non ipsam ab eo corruptam, et Mercerum sensum

non vidisse, Dorv. in Vanno p. 617. ait τὸν προσφθ. eum esse qui perdite amat, et citat Alc. 1. 24. προσφθείρεται Ἑρπυλλίδι τῇ Μεγάρας ἄβρᾳ. BO.

Pag. 149. ΤΕΡΨΙΩΝ) Servus *Thesprio* in Epidico, cujus nomen Taubmannum impediebat, forte *Terpsio* vocandus est, vel *Thespio*, ducto a patria cognomine, ut *Messenio* in Menæchmis. De hac servilium nominum ratione cf. Westerh. ad Ter. Andr. 1. 1, 132; Walck. Schol. in N. T. t. 2, p. 29. Nec hic usus heris ap. nos ignotus, qui famulos, *La Brie*, *Champagne*, etc. vocitabant: quod nunc quidem fit rarissime. BO.

Pag. 149. Φύλαξ) Aliter quam ille » quem quondam Ioni Juno custodem addidit. » MERC.

Pag. 149. Εἶδεν) Apposito forsan foramini rimæve oculo curioso, ut loquitur Petron. 96. ABR.

Pag. 149. Δι' ἀκοῆς — θέας ὤλισθεν) De oculis amoris via notavi ad Nicet. pag. 99. Lucianus de domo 4. σχεδὸν γὰρ εἰσρεῖ τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. Hoc argumentum Kemp. tetigit de Osculis Diss. 12. § 5. Voltairius: » Mais sa pudeur triomphait de la flamme, Qui » par les yeux se glissait dans son âme. » Idem in Comœdia cui index *l'Indiscret*: » Et pour une de nous que l'amour » prend par l'âme, Nérine, il en est cent qu'il séduit par » les yeux. » Voltairio præiverat Fontainius in Niceio: » Pour une qu'Amour prend par l'âme, il en prend mille » par les yeux. » Cf. p. 669. BO.

Pag. 149. Αὐτῇ λαμπ.) Cod. et Samb. et Merc. αὕτη. Conjecturam Merc. αὐτῇ recepere Abr. et Polyz. Ellipsis

ῆς σὺν cum pronomine αὐτὸς illustravi ad Nicet. p. 277 : f. Gaisf. ad Iphig. A. 422. BO. Recte Mercer. Barthius adv. 55. 8. suspicabatur ὤλισθεν — ψυχὴν ἄτῃ, λαμπάδι , τ. Ineptum. PAUW.

Pag. 149. Τῆς δουλείας) Τῇ δουλείᾳ scrib. aut ὑπὸ τῆς . REISK. Genitivus pendet ab intellecto ἕνεκα. Valcken. ῇ δουλείᾳ. ABR. Malim dativum. BO.

Pag. 149. Ἁπλῶς, μηδὲν ποικ.) Plato Sy. pag. 334 C. δοξέ μοι μηδὲν ποικίλλειν, ἀλλ' ἐλευθέρως εἰπεῖν ἅ μοι δοκεῖ. ABR. Abresch. ad Æsch. III. p. 170. addit Platon. Legg. IV. 656 B. σαφῶς ἂν διορισαίμην μηδὲν ποικίλλων. BAST. Conferri potest Dem. Phil. I. extr. νῦν τε, ἃ γιγνώσκω, πάνθ', ἁπλῶς, οὐδὲν ὑποστειλάμενος, πεπαῤῥησίασμαι. BO.

Pag. 150. Προθύμως) Non puto legendum : ἢ βούλει — προθύμως ; sed velim post προθύμως signa poni ἀποσιωπήσεως. Nam mulierculæ ob cupidinem et timiditatem excidunt imperfectæ sententiæ. BO.

Pag. 150. Δοκῶ — ἀρέσκω σοι) Ex Xen. Eph. I. 9. p. 15. καὶ — δοκῶ σοι καλὴ, καὶ μετὰ τὴν σὴν εὐμορφίαν ἀρέσκω σοι ; BAST.

Pag. 150. Τί φής ; — οἶδα ἐγώ) Ex Luc. D. Mer. 6. τί φής ; ποιήσεις ταῦτα ; ποιήσεις, οἶδα ἐγώ. WYTT. Velim distinguere : ποιήσεις ; ἤδη ποιήσεις. BO.

Pag. 150. Καλὴ γὰρ ἦν καὶ παρθ.) Ἦν ἡ π. MERC. Appositum est καὶ π. Vulgatam recte tuetur Barth. Adv. l. c. PAUW. Tollius τῷ ἡ adscripserat : *minime*; et versioni inserebat, *et*. Achill. Tat. V. pag. 347. καὶ νέα καὶ

φιλοῦσα καὶ καλή. Luc. Tox. 35. νέον καὶ καλὸν ὄντα ABR. Theodor. Prodr. Rhod. I. p. 33. Καλὴ μὲν εἶναι καὶ καλὴ καὶ παρθένος : cf. ad Nicetam p. 43. BO.

Pag. 150. Ἅμα ἔπος ἅμα ἔργον) Familiare Græcis proverbium, ubi quis citra moram id re ipsa præstat quod verbis pollicetur. Ter. Andr. II. 3. Ex Homero Il. T. ubi Eustath. LAMB. Nicetas Epist. in meis ad ipsum notis pag. 8. ἴδε οὖν ὡς ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον ὅπερ ᾔτησας : ubi proverbium illustravi. Adde Matthiæ ad Hom. H. in Merc. 46; Fisch. ad Plat. Apol. § 20; Index Apuleii Elmenh. in *cum dicto*. Fontainius in Adonide : « il dit, » et ce fut tout : l'effet suit la parole. » BO. Barth. in Claud. p. 527 b. ABR.

Pag. 150. Περικρ. ὀμφάκια—μῆλα) Proprie, « vincens at» que superans acerbitatem malorum nondum maturorum; » seu non obstante quod immatura adhuc et acerba essent. » ABR. Si ὀμφάκια vox substantiva, τοῦ στέρνου τὰ μῆλα ad eam apponitur. Hoc durum et coactum. Credere malo esse vocem adjectivam, et pro ὀμφάκινος etiam dixisse ὀμφάκιος vel ὀμφάκειος. PAUW. Dorvill. Vanno p. 617. notat ὀμφάκινα sibi aliunde innotuisse. Abreschii interpretatio contortior. De metaphora acerborum horum pomorum cf. ad Nicetam p. 202, 227; et Atkinson. ad Firdus. p. 19. BO.

Pag. 150. Ἀπέλαυον ἅμα γνησίων) Quæ continuo vocat ἀψευδῆ. Sic « pura atque sincera basiola » Apul. x. M. pag. 225. ubi Pric. Cum seqq. contulisse non pœnitebit Ach. Tat. 2. p. 81. ABR. Pauw. conjecit ἀπολαύων; quod

aliunde sibi innotuisse Dorv. ait l. c. Polyzoïs edidit, τέλαυεν. Reisk. proposuit ἀπέλαυεν aut ἀπέλαυον ἄμφω. ihil mutandum. Guarinus in Pastore Fido hic erit interres: »Son *veri baci*, ove con giunte voglie Tanto si dona altrui, quanto si toglie.» Hinc intelligis in mutua voıptate sinceritatem et γνησιότητα poni, et ipsum ἀπέλαυον esse sincerum γνήσιονque. Si tentandus locus, proosuerim ἀλλὰ pro ἅμα, quæ voces quam facile permuntur ostendi ad Inscript. Actiacam extr.; et de emphasi ι ἀλλὰ monui ad Nicet. p. 211. BO.

Pag. 150. Ἄπιστα—ἑταιρῶν) Theoph. Sim. [Ep. 75.]: ταιρικῶν ἡδονῶν οὐδὲν ἀσθενέστερον· ἄπιστα τὰ τῶν σῶν ειλέων φιλήματα. MERC. Editt. ἑταίρων: reposui cod. ectionem. BO.

Pag. 150. Τῶν θυρῶν) Alia ratione animi januæ oculi, uia per eos amor in animum se insinuat. Maximus Tyr. erm. 8. Αγησιλάω δὲ μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν προσελθὼν ὁ ρως, ἐνταῦθα ἔστη ἐπὶ θύραις τῆς ψυχῆς. Vide infra fine pist. 19. MERC. Quid θυρῶν aliud quam στόματος? lonne inficeta est variatio? Fors Auctoris, fors amanuenium est erratum. Sed vide quam blande scribere potuisset, ῶν χειλῶν. Notissimum Platonis venustissimum epigramma ad ep. 19. ponendum]; id ante oculos etiam habere potuiset Auctor. PAUW. Crisis pessima. Phavorinus Stob. S. 3. p. 407. τί γὰρ ἄλλο ποιοῦσιν οἱ τῷ στόματι ψαύοντες; υνάπτουσι τὰς ψυχάς· εἰ γὰρ θέμις ὧν τὸ σῶμα ὑπερῆναι· νῦν δὲ ἐοίκασιν περὶ τὸ σῶμα λιπαρεῖν ὡς περὶ θύας. Novi quo hæc tentaverint modo Huschk. et Jacobs.,

hic ad Platonis Epigr. 2. ubi de hac animarum per basia communione loca protulit; nec satis mihi fecerunt. Propono: συνάπτουσι τὰς ψυχάς. Εἰ γὰρ Θέμις ἦν τὸ σῶμα ὑπερβῆναι! νῦν δὲ—Nihil facilius facile reperietur. Martinus V. L. 4. 7. ubi de basiis, ἦν quoque habet, nihil lectorem de scriptura monens. Adde Bosscham ad Secundi Basium 13, et qui multus est hac de re Kemp. de Oscul. D. 15. § 9. BO. Xen. Eph. 1. p. 16. BAST.

Pag. 150. ὄψει) In libris omnibus, ὄψῃ. BO. Recte Merc. *senseris*. Ita promiscue usurpant quæ ad sensus pertinent. PAUW. Lucian. t. 3, pag. 514. ἐπειδὴ δὲ οὐχ ἑώρων τὸ ἆσθμα: » cum spiritum non duci *sentirem*. » BAST. Æschyl. Prom. 21. φωνὴν ὄψει: ubi Abr. Adde Ernest. ad Callim H. Ap. 4; Mart. V. L. 1. 5. Theocrit. 1. 149. Θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει. Propert. 1. 17. 6. » *Aspice* quam sævas increpat aura minas. » BO.

Pag. 150. Ἠρέμα βαδ. κ. κτύπου χ.) *Suspenso et insono vestigio*, ut loquitur Apul. III. M. p. 57. ad quem Pric. Arnob. V. p. 162. » correpens ibat—anhelitu oris presso, » suspensis per formidinem gressibus. » Lucian. D. D. XI. 2. ἀψοφητὶ κατιοῦσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα. ABR. Ter. Ph. V. 6, 28. » ad fores Suspenso gradu placide ire perrexi. » Oppositum legitur in Arist. Eccl. 483. τοῖν ποδοῖν ἐπικτυπῶν βάδιζε. BAST. Eur. Iph. T. 266. ἄκροισι δακτύλοισι πορθμεύων ἴχνος. Cf. Burm. et Bossch. ad Jo. Secund. t. 1, pag. 12. Fontainius in Psyche: » A » pas tremblans et suspendus, Elle arrive enfin... »

Pag. 150. Σὺν τῷ σώματι) Samb. et Merc. et Abresch.

ν τὸ σῶμα. BO. Ratio grammatica postulat σὺν τῷ σώματι. MERC. Haud dubie σὺν τῷ σώματι. Barth. l. c. ispicabatur : μὴ γ. ἢ τ. σοι ὡς τὸ σῶμα κατ. Sed non ijuria alterum mox ipse prætulit. PAUW. σὺν τῷ σώματι καὶ — REISK. Corrigentibus σὺν τῷ σώματι non ¿pugno. Tantum moneo videri alia quoque ratione locum osse restitui : σύν τε σῶμα κατ. καὶ τὴν ψ. vel σύν τε τὸ ῶμα κατ. καὶ τὴν ψ. ABR. Ipse ad Eunap. pag. 153. per tmesin legebam σὺν τὸ σῶμα κατεδ. τῇ ψυχῇ : sed p. 346. um Bastio quem vide ad Gregor. p. 799, et Lennepio viro loctiss., amplexus sum σὺν τῷ σώματι, quo ducit codicis onus, σώμα. Huetio quoque σώματι placebat. Polyzoïs didit σὺν τῷ σώματι κατ. μου τὴν ψυχήν ; Samb. et cod. ψυχήν ; Merc. et Abresch. sine interrogatione, male. Ad sententiam cf. Villois. ad Long. p. 171. Miltonus Sams. 1335. » Can they think me so broken, so debas'd With » corporal servitude, that my mind ever Will condescend » to such absurd commands ? » In Fieldingii Andrewsio I. 17. Ancilla, a domina in ipso adulterii actu quum fuisset deprehensa, in hæc erumpit verba cum ejulatibus : » I am » a woman as well as yourself. If I have been wicked, I am » to answer for it myself in the other world ; but I have » done nothing that's unnatural. » Montesq. Epist. Pers. 161. » J'ai pu vivre dans la servitude ; mais j'ai toujours » été libre. » BO.

Pag. 150. ὡς ἐρῶσαν) ἴσως· ὡς ἐρῶσα. HUET.

Pag. 150. Ἀτιμάσῃς — ἔρωτα) Achill. Tat. v. p. 351. μὴ ἀτιμάσῃς τὸν ἔρωτα τὸν ἐμόν. ABR. Salmas. geminum

e Platonis Phædro addidit, εὐφήμως τόν ἐμόν τε καὶ σὸν δεσπότην ἔρωτα λέγοις. SCHURTZ.

Pag. 150. Σαῖς ἐπιθυμ. ὀνειδ.) Ex Plat. Phædr. p. 5.. F. τῇ αὐτοῦ ἐπιθυμίᾳ ὀνειδίζοι. WYTT.

Pag. 153. Σὺ γὰρ ἐκείνῳ δουλεύεις) Samb. et Merc. σὺ γὰρ ἐκείνων δ. BO. Σὺ γὰρ ἐκείνων δουλεύεις. Ach. Tat. I. [c. 25.] καὶ ταῦτα, ἔρωτος καὶ σὺ δοῦλος ὤν, οὐκ ἐφοβήθης αὐτοῦ τὰ μηνίματα; MERC. ἐκείνων δ. An ita loquuntur? Leg. vel ἐκείναις δ. vel ἐκείνων δούλη εἶς. Ἐκείνῳ ad Amorem relatum hic non conveniret. PAUW. Toll. in Vanno p. 617. ἐκείνῳ, quod optimum sumsi. De ny et iota finali permutatis non semel monui alias. Polyz. edidit, καὶ σὺ γὰρ ἐκεῖνον δουλεύεις, et postea corrigendum monuit ἐκείνῳ. Jacobs. his usus ad Achillem nil mutavit. BO.

Pag. 153. Ἕλκ. ζυγόν) In Parœmiis: Ἐγώ τε καὶ σὺ ταὐτὸν ἕλκομεν ζυγόν· ἐπὶ τῶν ὅμοια πασχόντων. MERC. Zenob. III. 43; Apostol. VII. 49. LAMB.

Pag. 153. Σικελός) Notant Parœmiographi [Zenob. 5. 84; Suid. Cent. 12. 70.] translatum a Siculis qui etiam τὰς ἀβρώτους ὄμφακας ἔκλεπτον, dicique ἐπὶ τῶν τὰ μηδενὸς ἄξια κλεπτόντων. Eleganter Tib. [III. 5. 19.] in eamdem sententiam: » Quid fraudare juvat vitem crescentibus uvis? » Vox πεδοκλῆς corrupta; sed optime restituta a Fl. Christiano: Σικ. ὀμφακίζεσθαι δοκεῖς. MERC. Lambec. restituit: Σικ. ὀμφακίζει, νεοθηλὲς πατρ. Cf. Salas ad Petron. 25. BAST. Fors verum est quod Christianus suspicatur; fors nulla opus mutatione. Πεδοκλῆς nomen proprium. Ὀμφακίζει atticum pro ὀμφακίζεις:

» Siculus vindemias Pedocles;» Siculi more et quasi Siculus esses. PAUW. Vide Fl. Christ. ad Arist. Vesp. 720. ABR. Wytt. ad Plut. t. 1, p. 880, ubi de proverbio agit, Christiano favet. Polyz. edidit ad Pauwii mentem Σικ. ὀμφ. Πεδοκλῆς, et ego Πεδοκλῆς quoque ut nomen proprium. Si ὀμφακ. est pro ὀμφακίζῃ, hoc scribendum fuerit; nam in Aristæneto personæ passivæ per η efferuntur, non per ει, nisi insit iotacismi delenda labes.

Pag. 153. Καὶ τοῦ φιλ.) Καὶ pro καὶ ταῦτα. BO.

Pag. 153. Ἀμύητος ἔτι, τὴν συν. ἀτ.) Cod. distinguit, ἀμ. ἔτι τὴν συνουσίαν, ἀτ. De ἀμύητος p. 652. BO.

Pag. 153. κολακείαν) Editt. κολακίαν, præter Polyz. in qua κολακείαν. Abreschius hunc locum describens in Lectt. pp. 108, 227. exhibet κολακείαν. Cf. p. 467. BO.

Pag. 153. Οἷα περ) Abr. οἷα περ, et sic Polyz. mutatione non necessaria. Cf. p. 655. BO.

Pag. 153. ἱκαν. ἔχ. πεῖραν) Infra Ep. 18. πολλὴν ἔχουσα τοῦ πράγματος ἐμπειρίαν. Hel. 7. p. 342. πεῖραν ἔχω σου μᾶλλον τῶν Ἀφροδίτης. ABR. Ad sententiam cf. quæ dicit anus in Arist. Eccl. 890. Εἴ τις ἀγαθὸν βούλεται παθεῖν τι, παρ' ἐμοὶ χρὴ καθεύδειν. Οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἔνεστιν, ἀλλ' ἐν ταῖσι πεπείροις· κτλ. BO.

Pag. 153. Τὰ νῦν) Debebat vertere *nunc*, vel *cum maxime*. ABR.

EPISTOLA VIII.

Pag. 153. ΘΕΟΚΛΗΣ) Fere persuasum habeo Eteoclis nomen hic fuisse, non Theoclis, qui scelere in fratrem

clarus, et natus ex incesto Œdipodis cum matre Iocasta: cui similis amor hic narratur. Tamen non adsevero. MERC. Non adsentior Mercero. Θεοκλῆς ad rem ipsam, quæ hic narratur, pulchre alludit: deos enim averruncos invocat homo minime improbus. Quid autem Ἐτεοκλῆς? Id ne quod Mercerus de Œdipode refert, huc pertinet? PAUW. Infra Ep. 23. titulus idem exhibet nomen. BO.

Pag. 153. Ἀριγνώτης) Editt. ἀριγν. BO. Fors nomen proprium. Vide Inscriptionem Ep. 17. PAUW. Dixi hoc de loco ad Hes. Ἀρίγνωστος. Cujus vocabuli explicationi inservire potest, quod legimus Epist. 19. ἱκανὸς καὶ ἀπὸ μόνου τοῦ κάλλους γιγνώσκεσθαι. ABR. Toll. in Vanno p. 617. nomen proprium esse putabat. Inscriptio Ep. 17. et incommodum hoc epithetum καλῆς, me in Tollii et Pauwii sententiam traxerunt. Porphyrius V. Pyth. c. 3 et 4. filium Pythagoræ fuisse tradit Ἀρίμνηστον et filiam Ἀριγνώτην. Luciano Philops. 29. Pythagoricus quidam Ἀρίγνωτος vocatur. Et ap. Æschinem Tim. 48. Ἀρίγνωτος nomen est viri. Si adjectivum scribere voluisset Auctor, pro τῆς dedisset, puto, τινός. BO.

Pag. 153. Κατενεγγ.) Polyz. edidit, κατεγγύησαν. BO.

Pag. 154. Βάσκανος Ἔρως) Notatis ad Planud. p. 85, et Nicet. pag. 433. de invidia deorum adde Monk. ad Alcest. 1154. Patribus Ecclesiæ ὁ Διάβολος dicitur φθονερός. BO.

Pag. 154. Ἀναιδῶς) Sambuc. et Mercer. ἀνεδῶς. Cod. ἀνεδῶς a prima manu, ἀναιδῶς a secunda. Abr. et Polyz. ἀναιδῶς: cf. p. 566. BO. Lege ἀναιδῶς: non enim ἀνέδως

dicitur ut ἀνέδην. MERC. Ἀναιδῶς probo. PAUW.

Pag. 154. Παῖδα καλεῖ—) Apul. Mil. x. noverca privignum amans »advocari præcipit *filium*, quod nomen in » eo ipso, ne ruboris admoneretur, libenter eraderet. » Nam reverentia magna in nomine, quam et expressit Catullus [64, 404.] : »Ignaro mater substernens se impia » nato, Impia non verita est divos scelerare parentes. » Ita rectissime Scaliger auctoribus libris : *deos parentes*, θεοὺς πατρῴους. In sermone Corneliæ ad C. Gracchum filium, ex Cornelii Nepotis libris : » ubi mortua ero, pa» rentabis mihi, et invocabis *deum parentem*. In eo » tempore non pudet te eorum deum preces expetere, » quos vivos atque præsentes relictos atque desertos ha» bueris. » Invocabis deum parentem, θεὸν πατρῷον, ἢ μητρῷον : quod mox pro eodem dixit, deorum parentium preces expetere. Nam invocare et preces expetere, idem. Plautus Rudente : » Qui sunt qui a patrona preces mea » expetessunt. » Quod non fuerat mutandum. Ita votum postulare, Apul. Florido primo. MERC. Salmasius addit *parentes deos* γενεθλίους θεοὺς Platoni vocari Νομ. IX. 931. SCHURTZ. Alia hanc in rem Pric. ad illud Apul. VI. M. p. 112. » nurus meæ, quam filiæ semper dilexi loco; » et Edm. Merill. Observ. VII. 12. ABR.

Pag. 154. Κἂν τύχω—δυστυχής) Liban. Ethop. I. κἂν γὰρ ἀποτύχω, γέγονα δυστυχής, κἂν τύχω, πάλιν εἰμὶ δυστυχέστερος. Synes. Ep. 64. ABR.

Pag. 154. Ἀποτρόπ.) Obversabatur, ni fallor, Plato Legg. IV. p. 562 B. WYTT.

Pag. 154. Τρέψετε) Polyz. τρέψατε, bene, opinor. BO.

EPISTOLA IX.

Pag. 154. Πρὸς τῆς ἐπ.) Ante Abresch., erat πρὸ, quod mutavit e conj. Merceri. Et Ἀμπελίδι ex ejusdem conj. rescripsit pro edito Ἀμπελίδει. Cod. ἀμπελίδι. Pro Διονυσιόδωρος malim omnino Διονυσόδωρος. Eamdem mendam sustuli ex Inscription. in Notit. MSS. t. XI, part. 2, p. 154. Muratorius Thes. p. 180. inscriptionem valde corruptam exhibet in qua ΔΙΟΝΥΣΕΟΔΩΡΟΣ : sed, qui primus eam edidit, Dom. Georgius exhibet recte ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ. Parilem correctionem fecit Corayus in Strabone 12. p. 548. Frequens nomen Διονυσόδωρος in lapidibus et libris. Apud Luc. rhetor est Διονυσόδωρος in Lapithis : cujus libelli locum c. 40. obiter tangam : ποῦ γὰρ ἂν εὑρίσκοιμεν—καὶ παρὰ τίνι; — Καὶ σὺ γὰρ φθέγγῃ, κάθαρμα; εἶπεν· οἶμαι, καὶ ὁ Διονυσόδωρος ἀντελοιδορεῖτο τὰ εἰκότα. Cod. Reg. 1041. καὶ Διονυσοδώρῳ ἀντελ. Melius : καὶ σὺ verba sunt Ionis : εἶπεν et ἀντελ. Ion scilicet. Vide locum. BO.

Pag. 154. Τοσ. ἐρῶντα) I. 28. τοσοῦτον ἐραστήν. BAST.

Pag. 154. Τοῦτο — φροντίς) Ut subsistat hæc lectio non ignoro; neque deterius, opinor, scriberetur τούτου. ABR.

Pag. 154. Ἐπείπερ ὡς ἁπλουστ.) Ὡς ἀπαίδευτος ἔτι καὶ νέα, vel ἐπείπερ οὕτως ἀνούστατα, ἅτε καὶ νέα. REISK.

Pag. 154. Τηλίκως) Vide num τηλικοῦτον ὅρκον scribendum sit, an θηλυκῶς τὸν ὅρκον, muliebri more, quod Plautus Mil. » muliebri fecisti fide. » MERC. Sententia bona est : *tantum despiciens*. PAUW. Valcken. ἠλιθίως pro τηλίκως. ABR. Margo Dorvill. in Vanno pag. 618. » despiciens tali modo. » Abresch. scripsit τηλίκως pro vulgato ante se τηλικῶς, et sic Polyz. Puto leg. τηλίκος : » quod, velut simplicior puellula, despectui, hac ætate » tua, jusjurandum habueris. » BO.

Pag. 154. Τουμὸν μέρος) Cod., Samb. et Merc. τοῦ μέν. BO. Lege, τοὐμόν. MERC. Non aliter Canter. 3. 19. N. Lect. PAUW.

Pag. 154. Ὁρκίοις) Præsides jurandi deos intelligit, Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνά θ' ὃς ὅρκων θνητοῖς ταμίας νενόμισται : Eurip. Med. [166.] LAMB.

Pag. 154. Συνθήκας — ἐνωμ.) Schol. Eurip. Med. 735. εἰ συνθήκας ἐνωμότους ποιήσαιο πρὸς ἐμέ. BO.

Pag. 157. Εἰρήσεται γάρ) Formula frequens. Lucian. Tim. 26; D. Mar. 4, 1; Zeux. 2; Gym. 16; Dem. in Leoch. t. 4, p. 186; Athen. 3, 52. Philostratus Ep. 59. ὡς δέδοικά γε (ὃ φρονῶ γὰρ εἰρήσεται) μή, μέλλοντός σου καὶ βραδύνοντος, τὰ γένεια ἐπέλθῃ καὶ τὴν τοῦ προσώπου συσκιάσωσι χάριν! Reponi velim συσκιάσῃ, quod Olearius invenerat, et ego inveni in Vaticano 97 : Regius 1696, συσκιάσει, quod sono idem est. Ovid. Rem. 407. » Et pu- » det, et dicam : » lego, » *at* dicam. » BO.

Pag. 157. Ἀνιαρότερον) Vulgo ἀνιαρώτερον : cf. p. 433. Modo cod. πονήν. BO.

Pag. 157. Διαπεπτ. φιλίας) Suidas: διαπίπτω, γενναῖ. Præpositionem addit Basil. t. 1, pag. 151. ἐκκλησίαν ἐκ προτέρων διαπεσοῦσαν μαθημάτων. ABR. Dorv. ad Char. p. 225. e viri doct. sententia reponi vult διεκπεπτ., citra necessitatem. BO.

Pag. 157. Εἴ γε σοι τοῦτο, φίλον) Codex εἴ γε συ. Cf. p. 519. BO. Scribenti præluxit Alc. 1. 35. εἰ δή σοι ταῦτα ἡδονὴν φέρει, ἀπόλαυε τῆς ἡμετέρας μερίμνης· κἂν ᾖ σοι φίλον, διηγοῦ τοῖς νῦν μὲν μακαριωτέροις ἡμῶν—Ετερος ἂν λοιδορούμενος ἔγραφε καὶ ἀπειλῶν, ἀλλ' ἐγὼ δεόμενος καὶ ἀντιβολῶν. ABR.

Pag. 157. Ἔρρωσο· κἂν ἀδ.) Distinguunt editiones: ἔρρωσο κἂν ἀδικῇς· οἱ Θεοὶ — Mutavi in melius, opinor. BO.

EPISTOLA X.

Pag. 157. Ζωγράφος) Vide Severi Ethopœiam, Τίνας ἂν εἴπε λόγους ζωγράφος γράψας κόρην καὶ ἐρασθεὶς αὐτῆς; ap. Allat. Excerpt. pag. 227. BAST. Jam hanc comparationem ipse faciendam esse monui ad Nicet. p. 223; nec ignoravit Severum Abreschius. Quæ sequuntur nomina Φιλοπ. Χρωμ. ex argumento Epistolæ conficta sunt. BO.

Pag. 157. Πόθον) Unde pendere dicemus πόθον, βέλος? vel excidisse statuendum verbum aliquod, vel ex subjecto κατατοξ. adsumendum ἐνετόξευσε vel εἰσετόξευσε. Vel legendum, τῆς τέχνης ὁ πόθος, οὐχ Ἀφρ. τοῦ βέλους. ABR.

Non est βέλος casus accusandi, sed nominandi, et apponitur τῷ τέχνῃ. Subaud. ἐποίησε. BO.

Pag. 157. Ὡς ἀτυχὴς οὐ γέγ.) Locus paulo obscurior. » *Quam infelix!* » mea scilicet sauciatus ipse dextra. Tum οὐ γέγ. pro οὐκ ἂν γέγ. quod latine valet : » non factus » fuissem *infelix*, in arte pingendi rudis; non enim de- » formem imaginem amassem. » PAUW. Bernard. ad Pallad. pag. 16. suspicatur, ὡς ἀτ. ὅτι οὐ γέγ. G. sensum putabat requirere αἰσχρῶς pro αἰσχρᾶς. Mens loci est aperta. Intelligitur οὕτω, tanquam esset, οὐχ οὕτω γέγονα τὴν γραφικὴν, ὡς εἰμὶ ἀτυχής. ABR. Vere Abreschius. BO.

Pag. 157. Αἰσχρᾶς) Lucian. Charid. 26. τοὺς μὴ καλοὺς ὀνομάζομεν αἰσχρούς. BO.

Pag. 158. Φαῖδραν) Sambuc. et cod. φαιδράν. Correxit Merc. BO.

Pag. 158. Ὁ τῆς Ἀμαζ.) Racinius *Phèdr.* I. 3. » *ce fils* » *de l'Amazone.* » BAST.

Pag. 158. Προσῆψε) Vix dubito scriptum fuisse προσῆξε. Ipse Noster illico : κἂν τὴν χεῖρα προσάξω. Tolerari utcunque fortasse posset, si legeretur, τὴν πηγὴν προσῆψε τῇ χειρὶ, et haud dubie bonum foret, εἰ τῆς πηγῆς προσήψατο τῇ χειρί. Quod substituimus, haud est infrequens : II. 7. εἰ δὲ τὴν χεῖρα τῷ στέρνῳ προσαγάγῃς; I. 9. στόματι προσάγει τὴν χεῖρα. ABR. Bonum προσῆξε videtur. BO.

Pag. 150. Παρέῤῥει τῶν δ.) An π. τοῖς δακτύλοις, vel παρεξέῤῥει τῶν δ. legendum? PAUW.

Pag. 158. Ἡ μὲν γὰρ πηγή) E Philostrati Narcisso : ἡ μὲν πηγὴ γράφει τὸν Νάρκισσον, ἡ γραφὴ δὲ καὶ τὴν πηγὴν

καὶ τὰ τοῦ Ναρκίσσου πάντα : et in fine : μᾶλλον δὲ ἀτενίζοντι εἰς αὐτὸ καὶ διψῶντι τοῦ κάλλους. MERC. Blomf. ad Agam. 796, adlatis hisce Nicolai sophistæ verbis de Narcisso, γίνεται ἡ πηγὴ τῆς ὥρας κάτοπτρον· ὡς ἐν πίνακι τῷ ῥεύματι γράφει τὸν Νάρκισσον, καὶ τοῖς αὐτὸς αὐτοῦ βάλλεται Νάρκισσος, putat sua Nicolaum ex Aristæneto sumsisse. Sed Nicolaus potuit Philostratum legere.—Cod. γαφή. BO.

Pag. 158. Οἰκείας μ. — ἐξίσταται) Nemes. pag. 157. ταχέως γὰρ ἐξίσταται τῆς οἰκείας φύσεως καὶ μεταβάλλεται. BAST.

Pag. 158. Ἡδὺ προσγελᾷ κ. μικρὸν ὑποκεχ.) Ach. Tat. 1. pag. 7. παρθένοι μικρὸν ὑποκεχηνυῖαι τὸ στόμα. ABR. Ridebat in picta tabula puella prorsus ut Ovidius ridere jubet puellas : » Sint modici rictus, sint parvæ utrinque » lacunæ, Et summos dentes ima labella tegant. » BO.

Pag. 158. Εἴποις ἄν) Samb., Merc. et Abresch., εἴποι ἄν. BO. Imo εἴποις ἄν. MERC. Sive cum Mercero legere velis εἴποις ἄν, sive εἶπες ἄν, sive εἶπεν ἄν τις, parum intererit. Primum habes supra Epist. 19. ABR. Apud Hel. III. p. 131. pro ἔδοξεν ἄν cod. Ven. exhibet ἔδοξας ἄν. Sic εἶδες ἄν in Callistr. p. 892. et ubivis : pag. 890. male scriptum est οἶδες ἄν. BAST. Polyzoïs edidit εἴποις, quod et cod. habet. BO.

Pag. 158. Ὅσον οὔπω) Illustrat Dorv. ad Char. p. 603. BAST.

Pag. 158. Τὰς κάλυκας) *rosas* : cf. ad Nicet. p. 58. BO.

Pag. 158. Προτρέπω) Samb., Merc. et Abr. προτρέ-

πων. Polyz., προτρέπω, quod recepi. Cf. p. 654. BO. Vir d. ap. Dorv. et Pauw. προτρέπω. ABR.

Pag. 158. Ἑταίρα) Conj. Merceri pro ἑταίρῳ, recepta ab Abr. et Polyz. Codex, ἑταίρω. BO.

Pag. 158. Τυχὸν τόν) Mercer. in animadv. ad edit. sec. pro τυχὸν credebat leg. τόν. ABR. Quum Mercerus oscitanter omisisset articulum τὸν Sambucianæ, τῷ τυχὸν illum substituendum conjiciebat. Cod. τυχην τόν. Polyz. ἵνα μοι τυχὸν τόν — BO.

Pag. 161. παραπληξίας) *vesaniam meam*. PAUW.

Pag. 161. Δι' ἄψυχον ἐρωμένην) Samb., Merc. et Abr. διὰ τυχὸν ἐρωμ. Merc. proposuit διὰ τὴν ἐρ. BO. Scribe, διὰ τύπον ἐρωμένης. PAUW. Conjicio, διατυχὼν vel διαποτυχὼν ἐρωμένης. — Ad ψυχὴν mihi attenderis, tum ad ἔμψυχον φίλην [infra], et certitudo se statim prodet correctionis Bernardi, qui ad Anon. Introd. Anatom. p. 19. legit δι' ἄψυχον ἐρωμένην. ABR. Polyz. edidit, διὰ τυτθὸν ἐρωμένην. Recepi securus Bernardi lectionem. Eurip. Med. 1130. Λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην, Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος. BO.

Pag. 161. Καρπὸν τοῦ φιλ.) Riccobonia, femina elegantissimi ingenii, in Epistolis Fanniæ Butleriæ Ep. 52: » qu'il est joli pourtant (ce portrait)! qu'il est aimable! » qu'il me plaît! Hélas! mes plus tendres baisers ne l'animent point; il est toujours le même. Insensible à toutes » mes caresses, la froide image ne me les rend point! » BO.

Pag. 161. Δακρύω καὶ ποτνιῶμαι) Glossa ad ποτν., ἱκετεύω. BO. Eadem juncta reperies ap. Basil. Ep. 5, ut

ἐπικλυζούσας μου τὴν ψυχὴν, καὶ ὡς ἡ ναῦς ἐν σάλῳ κα[...] κυματούμην καὶ κλύδωνι. Ovid. M. 8. 470. »utque cari[...] » Quam ventus, ventoque rapit contrarius æstus, Vi[...] » geminam sentit, paretque incerta duobus, Thestias ha[...] » aliter dubiis affectibus errat. » Ariostus O. F. 21. 5[...] » Come nell' alto mar legno talora Che da duo venti [...] » percosso e vinto, Ch' ora uno innanzi l'ha mandato » ed ora Un altro al primo termine respinto... Cosi Fila[...] » dro, etc. » Vide Stat. Th. 1. 193; Æsch. Ch. 19[...] Soph. Œ. T. 941; Nicephorus Greg. in Laudat. Theo[...] dori Metoch. init. BO.

Pag. 162. Ἀπειλημμένῳ) Editt. quas vidi habent ἀπει[...] λημένῳ, præter Pauw. Huetius in Merc. tertia alterum [...] addidit. Dorv. ad Char. pag. 363. hunc locum adponen[...] exhibet ἀπειλημμένῳ. BO.

Pag. 162. Εἴθε — συνῴκουν) Cf. p. 246. Luc. Dem. 40. εἴθε σε Ἕλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν. BO.

EPISTOLA XII.

Pag. 162. ΕΥ̓ΒΟΥΛ. ἩΓΗΣ.) Sic post Abr. scripsi e Merceri conj. pro Εὐβολ. Ἡγισιστρ. Et Jacobs. ad Rufini Ep. 9. hac epistola usus hominem latine Eubulidem vocat. Pol. servat Εὐβολ. BO.

Pag. 162. Οὐδὲ πενία δεδ. μᾶλλον) Potest μᾶλλον dure ellipsis supplemento emolliri, nempe τῶν ἄλλων ἃ ἐξη-

ροῖ τὴν γνώμην. Mihi tamen probabile est Aristænetum ιαχον dedisse. REISK. Quum μᾶλλον ἐξημ. idem sit atιε μᾶλλον ἥμερον sive ἡμερωτέραν ποιῆσαι, minus forsan ırum videatur, si suppleamus ἣ τυγχάνει οὖσα φύσει.— lalim οὐδὲ ἡ, sive οὐδ' ἡ πενία. Ejusdem argumenti est pist. Alc. 3. 27. ABR.

Pag. 162. Παρασκευάσαι) Samb., Merc. et cod. παρακευᾶσθαι. Abresch. proposuit παρασκευάσαι aut παρακευάσασθαι: hoc recepit, ut et Polyz. Reiskius maluit ;αρασκευάσαι, quod et malui. BO.

Pag. 162. Ἔλεος ἔρωτός ἐστιν ἀρχή) Achill. Tat. 3. ι. 189. ἔλεος πολλάκις φιλίαν προξενεῖ. Pausan. El. c. 2. ὰ μὲν πρῶτα ἐς οἶκτον, δεύτερα δὲ ἀφίκετο καὶ ἐς ἔρωτα ὐτῆς. Seneca Exc. Controv. 8. fin.; Calp. Flaccus D. 16. ΑBR. Phil. Her. p. 262. ἠλέησε καί τις ἔρως ἐκ τούτου γένετο: ubi not. Fontainius in Matrona Ephesia: » Le » garde *en fut épris*: les pleurs et *la pitié*, Sorte d'amour » ayant ses charmes, Tout y fit. » Destuchius in comœdia cujus index, *L'amour usé*, II. 2. »il a commencé par *avoir* » *pitié* de cette belle affligée; *la pitié s'est tournée en* » *amour*, et l'amour en proposition de mariage. » Russavius in Julia I. Ep. 29 » .... peut-être l'amour seul m'au» roit épargnée; c'est *la pitié* qui me perdit.» Pulcherrime Othellus Shakespearianus: »She lov'd me for the dangers » I had pass'd; And I lov'd her, that she did pity them.» BO.

Pag: 162. Ἢ τούτων—ἐξ ἀρχῆς τὴν τύχην ἐνδεής) Scr. ἡ πάντων—PAUW. Et sic Tollius, vel τοιαύτη. Lego ἢ

οὕτως ἐξ ἀρχῆς — i. e. *prorsus*, *omnino*: idem ἐξ ἀρχῆς, ἀρχὴν et τὴν ἀρχήν. Interpres *ab initio*, errore consueto, sed non novo, quod docebit Brissonii Lexicon, et Jensius Demonstr. Pand. pag. xxj. § 12. ABR. Ita ἐξ ἀρχῆς apud Dem. Lept. 44. ἐξ ἀρχῆς τι μὴ δοῦναι, » aliquid *omnino* » non dare: » ubi Wolf. BAST. Interiisse nollem literam, cui parcit Valck. peritia scribentis, ἤ γ' οὕτως. ABR. ἢ πάντων ἐξ. ἀ. διὰ τὴν — REISK. Kœn. ad Greg. D. D. § 94. conjicit, ἢ τοσοῦτον ἐξ — Bast. Epist. pag. 143. ἢ πλούτων — G. Horreus Obs. pag. 125. τούτων tueri conatur; frustra. Valcken. ratio melior videtur. BO.

Pag. 162. Φρύαγμα καὶ τύφον) Junxit item Ælian. H. A. 2. 10; Plut. Conv. Sap. p. 150 A. ABR.

Pag. 165. Πολλῷ τῷ μέσῳ) Magno intervallo. PAUW. Longo intervallo. Toll. in Vanno pag. 618. BO. Locutio inter obvias ap. recentiores, ad imitationem nempe Herodoti I, 126; IX, 81. Omnium frequentissime Libanius. Plene Firmus Ep. 20. πολλῷ τῷ μέσῳ διαστήματι χωριζόμενος. ABR. Wessel. ad Herod. p. 729; Valcken. ad J. Chrysost. Or. de Paulo p. xxxvij. BAST. Ibi Valcken. iniquus est in Abreschium, cujus Supplementum inspicere neglexerat. BO.

Pag. 165. Δεινομάχη) Lucian. D. Mer. 15. ὁ στρατιώτης Δεινόμαχος, οἶμαι, καλεῖται. BAST. Pariter ludit Rufin. Epigr. 9. in malæ uxoris nomen Ἀνδρομάχη. BO.

Pag. 165. Τὼ χεῖρε μ. ἀπέχ.) Plat. Conv. p. 552. λοιδορεῖταί τε καὶ τὼ χεῖρε μόγις ἀπέχεται. ABR.

Pag. 165. Ὑπεμνήσθην γάρ) Huetius male vertit, *a*

nsu loci aberrans : » ejus quippe nuptias ambivi. » BO.

Pag. 165. Ἂν ἐκ ποταμῶν) Vel, ut Lucian. loquitur pigr. 15. Κἂν ποταμὸς χρυσοῦ νάματά σοι παρέχῃ. BAST.

Pag. 165. Φορῶν) Φέρων. MERC. Cave, credas. PAUW. nc. t. 1, p. 12. πάνυ δὲ λαμπρὰν (ἐσθῆτα) ἐφόρει. BAST.

Pag. 165. Ὦ γύναι —) Ex Aristoph. N. [54.] : Ἔγωγ' ἂν ὑτῇ θοιμάτιον δεικνὺς τοδὶ Πρόφασιν, ἔφασκον· ὦ γύναι, ίαν σπαθᾷς. MERC. »O mulier, texens nimium densas,» el » licii nimium insumis. » Sic ὑπαινίττομαι convenit. PAUW. Monet Dorv. in Vanno p. 618. Pauvii notulam sse subductam Kust. et Spanh. ad Nub. Vide ibi scholium ; Taylor. ad Demosth. π. παρ. p. 324 ; Wagn. ad Alciphr. 3. 34 ; Matth. ad Plut. de Superst. p. 199. De ὑπαινίττομαι supra p. 585. BO.

Pag. 163. Ὀδυνᾷ με δέ) Scrib. potius ὀδυνᾷ δέ με. PAUW. Alexander Athen. IX. p. 398 D. ὅταν ὠοτοκῇ δέ. Particulam δὲ non secundo tantum, verum etiam pluribus vocabulis subjectam vidimus Anim. ad Æsch. II. c. 22, ut *autem* ap. Latinos. ABR. Xen. Eph. pag. 3. ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ ἱερὸν σταδιοὶ δέ εἰσιν ἑπτά. Them. Ep. 3. ἐνεμέσησαν δέ : cod. Pal. ἐνεμέσησάν σε δέ. Sic et apud poetas : vide Jacobs. Anth. t. 10, p. 58. BAST.

Pag. 165. Ἔστιν δυσχρ.) Pauw., Abr. et Polyz. ἐστι. Retinui vetus ἐστιν. Cf. p. 556. BO.

Pag. 165. Ἐς κόρακας) Vide Zenob. 3. 87 ; Ducas. ad Plutum pag. 159 ; intt. ad Alc. I, 17 et 38 ; Schott. ad Suid. Adag. 7, 12 : ubi Aristæneti loco usus, ἐκπέμψασθε ignave exhibuit, quum jam Mercerus facile conjecisset et

vere ἐκπέμψασθαι, receptum ab Abr. et Polyz. Merceri quoque vetus πρίντισχέοτερον bene correxerat : et codex ab altera manu σκαιότερον. Et volebat Palladas ab uxore jurgiosa disjungi, sed non poterat; Εἴργει γὰρ, inquit Ep. 14, χάρτης καὶ νόμος Αὐσόνιος. BO. Divortium innuit, ut illud Mart. II. 105. »Uxor, *vade foras*, aut mo- » ribus utere nostris. » LAMB.

Pag. 165. Ἐπὰν — ἀνέχωνται) Pro Sambuciano ἅπαν, Merceri conj. ἐπὰν recepi post Abresch. et Polyz. BO. Salmas, vertendum censet clarius, »si viri patienter ferant.» SCHURTZ. Atque sic ipse suam emendavit versionem Mercerus in Erratis tertiæ editionis, quod serius vidi. BO.

Pag. 165. Ἔστω, δεδόχθω) Sambuc. et Merc. ἔστιν δ. Abr. et Polyz., ἔστω, δεδ. e conj. Merceri : cf. pag. 518. BO. Pauw. ἔστιν δεδογμένον, vel ἔστιν, δέδοκται : quem et vid. Præf. in Phryn. p. 72. Adde Vann. p. 70. ABR.

Pag. 165. Κατάδηλος) Pauw. vertit male, » adest mu- » lier; non longe quærenda est. » BO.

Pag. 165. Ἄρκτου παρ. φησίν) Scribe, φασίν. In Parœmiis Græcorum [Zenob. II. 36.] : ἄρκτου παρούσης ἴχνη ζητεῖς· ἐπὶ τῶν δειλῶν κυνηγῶν εἴρηται ἡ παροιμία. Μέμνηται δ' αὐτῆς Βακχυλίδης ἐν Παιᾶσιν. MERC. Proverbium in eos qui præsens negotium timiditate declinant, et quærere sese simulant quæ adsunt. Diogenian. II. 70; Suid. III. 55; Erasmus sub titulo *Timiditatis*. LAMB. Apostol. cent. IV, 40. HUET. Merceri conj. φασὶν recepere Abr. et Polyz. Servavi φησί : cf. p. 600. BO.

EPISTOLA XIII.

Pag. 165. ΧΕΛΙΔΟΝ. ΦΙΛΟΝ.) Samb. et cod. χελιδώνιον. Samb. et Merc. 1, 2 et 3. Φιλωνίδι. Pauw. primus, Φιλωνίδη, quod sumsit, puto, e Merceri quarta. Huet. conjecit Φιλωνίδη. BO.

Pag. 166. Ὑποχνίζῃ) Malim *subirasceris*, et sic in titulo: gallice, » tu te piques, tu es piqué. » BO.

Pag. 166. Καθεύδουσαν ἀφεὶς Μεγάραδε πρ.) Samb. et Merc. καθεύδουσα ἀφείς με γὰρ ὧδε πρ. Recepi, post Abr. et Pol., conj. Merceri, quam et invenerat, teste Pauwio, Canter. III. NN. LL. 19. Cod. καθεύδουσαν. BO.

Pag. 166. Ἀφυπνισθεῖσα) Vide Abr. Misc. Obs. vol. 5, p. 111. BO.

Pag. 166. Ἀλλὰ Θησεύς) Commentator sit Philostr. Ic. I. 15. Ἀριάδνην ὁ Θησεὺς ἄδικα δρῶν, οἱ δ' οὐκ ἄδικα φασὶν, ἀλλ' ἐκ Διονύσου κατέλιπεν ἐν Δίᾳ τῇ νήσῳ καθεύδουσαν. Vide Bergl. ad Alc. II. 4, 77. BO.

Pag. 166. Ὤχου) Post tertiam personam reus olet: quare jungendum est cum verbis sequentibus, vel legendum ᾤχετο. PAUW.

Pag. 166. Διον. οὐχ) Recepi emendationem a Mercero propositam. Editt. exhibent Διόνυσος· οὐκ ἐβομβ. Polyzoïs hæc scripsit uno tenore et sine sensu. BO.

Pag. 166. Ἐβόμβει σοι) Editt. ἐβ. μοι. BO. Videretur

scribendum : οὐκ ἐβόμβει σοι τὰ ὦτα, ὅτε σου, etc., ut roget Philomidem, num ex aurium tinnitu senserit fieri mentionem sui : sicuti apud Lucianum Ἑταιρ. IX : ἦπου ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῶν; ἀεὶ γὰρ ἐμέμνητο· ἡ κεκτημένη μετὰ δακρύων. Sed malo, ἐβόμβει μοι τὰ ὦτα, sine negativa : quod solet accidere amantibus. Sappho : βομβεῦσι δ' ἀκοαί μου. Ex qua Catullus : » sonitu suopte Tintinnant aures. » MERC. In catalectis Vet. Poet. [Anth. Lat. III. 202.] elegans anonymi carmen : » Garrula, quid totis resonas » mihi noctibus, auris? Nescio quem dicis nunc meminisse » mei. » LAMB. Acutum est quod ex Sapphus ode adfert Mercerus; sed judicii fulcro non subnixum. Ἔννοια longe diversissima est ab ἐννοίᾳ poetriæ. Hic sine dubio præ oculis habuit Auctor, quod Lucianus dixit loco adducto, omnesque superstitiosi et nunc et olim crediderunt firmiter. Quare haud dubie etiam legendum, οὐκ ἐβ. σοι τὰ ὦτα. Vocula (οὐκ) geminanda non expressa fuit, nisi semel. PAUW. Hæc Pauwii crisis vera visa est Abreschio in Lectt. p. 347; sed sensus idem oritur ex simplici mutatione pronominis, absque interrogatione : quod et ipse Pauwius inferius suasit. De tinnitu aurium vide quæ notavere Burmann. ad loc. Anth. Lat. et Dresem. ad Jos. Iscan. IV. 236. Anili hac superstitione et inter recentiores fuerunt, qui laborarent : » *Si l'oreille lui tinte*, hélas! tout est perdu, » Fontainius ait in descriptione mariti zelotypi. BO.

Pag. 166. Εἰ μέν τοι εἰδείης) » *utinam* vero scires. » Εἰ pro εἴθε positum est. PAUW. Nec id malum, nec tamen necessarium. BO.

Pag. 166. Νυκτηγρ. διεμνημ.) i. ἃ δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἐγερθεῖσα ἐμνημόνευον. ABR.

Pag. 166. Ὡς αὐτοχειρίᾳ μάλιστα γεγρ.) Aristid. t. 1, p. 312. ἐγὼ δὲ τῶν μὲν ὀνειράτων τὴν ἀπογραφὴν ἐποιούμην, ὁπότε μὴ δυναίμην αὐτοχειρίᾳ, ὑπαγορεύων: cf. Hesych. v. Αὐτοχειρίᾳ, ibique Albert. Valcken. nonnihil offensus istis ὡς αὐτοχ. μάλ. quæ commodo sensu ei videntur destituta, tentabat: ὡς ἐπ' αὐτοφωρίᾳ γ' ἀλούσῃ γεγραμμένην. Inscriptio Ep. 7. l. 1. ταύτην ὁρῶν μάλιστα γυμνωθεῖσαν. ABR.

Pag. 166. Μέσην) Polyz. proponit μέσοις vel μέσον. BO.

Pag. 166. Διεκπηδῶσαν) Fuit cum existimarem legendum ἀεὶ ἐκπηδ. Nunc nolim quidquam temerare. Forte διὰ in hoc composito notat *per intervalla*. REISK. Merito intentatum relinquit vir doctiss. Vertam » saliendo » pertransire conans. » ABR.

Pag. 166. Παρεσκευάζου) Samb. et Merc. παρασκευάζου. Merc. conjecit παρασκευάζω, et sic vertit. Pauw. παρεσκευάζον, quod pro παρεσκευάζου scriptum esse puto, non pro παρεσκεύαζον, ut Abresch. credidit; nam liber Dorvillii, qui Pauwio dux fuisse videtur, habet παρεσκευάζου. Et sic edidit Abresch. vere omnino. BO. Similis structura in Joh. 4. 10. εἰ ᾔδεις — σὺ ἂν ᾔτησας. Vel leg. ἐντεῦθεν ἂν ᾔδεις χίλια παρασκευάζουσαν φιλήματα. ABR. Polyz. ἐντεῦθεν ἂν ᾔδειν, χ. παρεσκευάζου φιλ. male, de more. BO.

Pag. 166. Ἐρεθίσῃ) 1. 28. ἐρώτης ἅπαντα πράττει καὶ τὸν πόθον ὑφάπτει πολύν. ABR. Cf. p. 595.

Pag. 166. Σοὶ διενοχλῶ) Conferatur nota supra p. 320.

Pag. 169. Μή σύ γε) Theano Ep. 2. Μὴ γύ γε, ὦ φίλη. Achill. Tat. v. p. 327; Charit. II. p. 44; Luc. D. Mer. 2. μή σύ γε, οὕτω ταχέως, ὦ Τρύφαινα. Ellipsis est. Vide Valck. ad Phœn. pag. 126. BAST. Cf. Jacobs. ad Achill. p. 805. et not. ad Nicet. Eug. p. 264.

Pag. 169. Δέομαι καὶ ἱκετεύω) Cf. p. 429.

Pag. 169. Καταστένδω δάκρυα τῶν γραμμάτων) Forte ex Synes. Ep. 123. decerpsit, quem in hac Epist. imitari videtur. WYTT. Synes. igitur: τῇ πατρίδι δὲ ἐπιδημήσας... καὶ δυοῖν (cod. Reg. 1040. δυεῖν) ἐνιαυτῶν ἐπιστολὰς ἅμα ἀνεγνωκὼς, πλῆθος ὅσον δακρύων κατέσπεισα τῶν γραμμάτων. In utraque quidem Epistola sunt similia nonnulla, sed casu, puto. BO.

Pag. 169. Ἥμαρτον, ὁμολ.) Petron. c. 130. »fateor me, » domina, sæpe peccasse — habes, inquam, confitentem » reum. — Summa tamen excusationis meæ hæc est: pla» cebo tibi, si me culpam emendare permiseris. » ABR. Ovid. M. 8. 127. » fateor, merui. » Cf. p. 324. BO.

Pag. 169. Εἴ σοι φίλον — ἀκοῦσαι) Lectio aptior fieret, si scriberetur: ἄκουσον. PAUW. Cf. p. 518.

Pag. 169. Διαλῦσαι τὴν φιλ.) Iterum Ep. 16; τὸν πόλεμον, τὰ ἐγκλήματα I. Ep. 15. ABR.

Pag. 169. Οὐκέτι) Reposui e cod. pro οὐκ ἔτι. BO.

Pag. 169. Καὶ καθ' ἕκ.) Addidi καὶ, monentibus Pauw. et Reisk. Copula ante δεδακρ. et alteram hic poscebat omnino. Sic sæpe καὶ periit ante κατὰ, vel male fuit geminatum. BO.

EPISTOLA XIV.

Pag. 169. ΝΙΚΟΧΑΡΙΤΗ) Merc. [conjecit] Νικοχάριτι: Pauw. Νικοχάρητι vel Νικοχαρίδη, quem et vide præf. in Phryn. pag. 68. ABR. Polyz. edidit Νικοχάριτι. Pauwii Νικοχάρητι verius esse videtur: cf., monente Bastio, Hemst. ad Plut. p. 57. BO.

Pag. 169. Καλοῦ π. καλὴ μ.) Hor. 1. Od. 16. »O matre » *pulcra* filia *pulcrior*: » ubi Acron ex Virgilio; Ovid. M. 4. 211; Philo pag. 609 E. παγκάλης εἰκόνος πάγκαλον ἐκμαγεῖον. Longus 4. pag. 130. καλὸς οἰκέτης καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ δεσπότου. Auctor dialogi Halcy. 1. καλοῦ πατρὸς καλὸν υἱόν. Charit. V. p. 78. καλλίστη γυναικῶν ἀνδρὶ καλλίστῳ. ABR. Plato Symp. 31. βέλτιστε βελτίστου πατρός. BAST.

Pag. 169. Ἡμᾶς ἐχθρ.) Sambuc. ὑμᾶς. Pauw. proposuit ἡμᾶς e versione Merceri, recepitque Abr. cum Pol. BO.

Pag. 169. Ἀδιάλλ.) pro διάλλακτος Samb., e conjectura Merc. recepere Abr. et Polyz. BO.

Pag. 169. Μάτην) Ἀλλὰ μάτην. REISK.

Pag. 169. Ὦ φίλτατε) Ὦ omittunt Merc. et Pauw. BO.

Pag. 169. Μὰ τὸν φίλιον Ἔρ.) A glossatore forsan est ἔρωτα. Plato Alc. 1. p. 27 E. μὰ τὸν φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν. Sic etiam Synes. Ep. 103. WYTT. Vide Bergl. ad Alc. p. 243; Ruhnk. ad Tim. p. 193. BAST. Adde Fisch.

ad Euthyphr. 6; Heind. ad Phædr. 22; Schol. Plat. p. 124 R.; Creuz. ad Procl. in Alcib. p. 233. BO.

Pag. 170. θᾶττον ἢ βάδην) Adi Jun. in Adagio, »citius » quam gradatim;» Hesych. V. θᾶττον ἢ Βοώτης, ibique Phot. in nota Alb. ABR. Liban. t. 4, p. 777, 25. Menand. Fragm. 287. Τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο θᾶττον ἢ βάδην: ubi comparant Gallorum, *plus vite que le pas*. BAST. Ælian. An. 2. 38. de ibide: βαδίζει δὲ ἡσυχῇ καὶ χορικῶς, καὶ οὐκ ἂν αὐτὴν θᾶττον ἢ βάδην προϊοῦσαν θεάσαιτό τις. BO.

Pag. 170. Τοίχων) Pro edito tunc τείχων, jussit τοίχων reponi Dorv. in Vanno p. 62, 619. cui paruit Abresch.; atque ita Polyz. adsentiente Schweb. ad Onos. pag. 28. Codex, τοίχων. Eadem permutatio in Nonni cap. 266: cf. not. ad Herod. Epim. p. 15. Male τοιχῶν pro τειχῶν exhibet cod. Regius in his Georgii Lapithæ versibus: Φύλαξ ὑπάρχεις πόλεως καὶ πάσης τῆς πατρίδος, Τοσούτῳ πύργων καὶ τειχῶν ὑπέρτερον τυγχάνων ὅσῳ τῶν λίθων ὁ φρονῶν καὶ ζῶν ὑπάρχει κρείττων. Ovid. M. 6, 600 »intra » sua limina;» quod verterat recte Planudes, τῶν οἰκείων εἴσω τοίχων: sed codd. Regii male ferunt τειχῶν. Isaac Porphyr. in Allatii Exc. p. 291. τὰ παρεκάτερα μέρη τοῦ τοίχου: sed quum agatur de muro Trojæ, puto scripsisse τοῦ τείχους: saltem debuit ita scribere. Car. Utenhovius hæc Ovidiana ex Epistola prima, »Sed mihi quid prodest » vestris disjecta lacertis Ilios, et, *murus* quod fuit ante, » solum?» græca fecit hoc modo: Ἀλλὰ τί πλεῖον ἐμοὶ σφετέραις πορθούμενα χερσὶν Πέργαμα, καὶ τοῖχος τόπριν ἐὼν δάπεδον; Quam improprietatem facili opera corrigere

poterat τεῖχος τόπριν ἐόν. Cicero Catil. 1. 8. » cum a me » quoque id responsum tulisses, me nullo modo posse » iisdem *parietibus* (τοίχοις) tuto esse tecum, qui magno » in periculo essem, quod iisdem *mœnibus* (τείχεσι) con- » tineremur. » Nicephorus Call. in Mariam Magd. p. 44, ubi refert quanta invidia Diabolus sanctam cerneret Mariæ vivendi rationem, ἐπιτίθεται, ait, ταύτῃ, καὶ ἑλεπόλεσιν ὅλαις τὸν οἶκον τῆς ἁγνείας τοιχομαχεῖ, καὶ ληστρικαῖς ἐφόδοις εἰς τουμφανὲς τὸν πύργον καταστείει τῆς παρθενίας, καὶ διὰ τούτων, ὡς ἀπό τινος ἀκροπόλεωος, περιγενόμενος, ἁπάσης καταίρέχει τῆς πόλεως. Puto, etsi primum agatur de domo, legendum τειχομαχεῖ, ob metaphoram ex obsidione sumtam, ob nomina illa ἑλεπόλεσιν, ἀκροπόλεως, πόλεως. In Nub. 477. pro τειχομαχεῖν male olim scriptum fuit τοιχομαχεῖν: cf. H. Steph. Thes. in Τοιχομαχέω. Ad Callimachum H. Ap. 15. Stephanus non recte putabat τεῖχος de domus pariete posse intelligi. BO.

Pag. 170. Δακτύλους ἐφίλουν) Parilia vide 1. Ep. 9. BO.

Pag. 170. Ὑπερχαίρουσα) Samb. ὑπεχαίρουσα. Mercer. conjecit ὑπεχχαίρ. Abr. et Polyz. edidere ὑπερχ. recte; et sic cod. BO.

Pag. 170. Προσαπιστ.) Ἀπιστοῦσα. REISK. Mihi emphaticum videtur προσαπ. atque brevitati inserviens, tanquam, ἀπιστοῦσα πρὸς τὴν εὐτυχίαν. ABR.

Pag. 170. Ὑπὸ τοῦ σφ. γάρ —) Samb. et Mercer. ὑπέρ. Abr. edidit e conj. ὑπό. Proponebat Reisk. alio ordine ὑπὸ γὰρ τοῦ σφ. BO. Cydon. de Cont. morte p. 23. ὑπὸ γὰρ τοῦ σφόδρα ταύταις (ταῖς ἡδοναῖς) συμπεφυκέναι.

Plut. Mor. p. 53 E. ὑπὸ τοῦ σφόδρα φιλεῖν οὐδὲ τὰ φαῦλα δυσχεραίνων. Et p. 81 F. ὑπὸ τοῦ σφόδρα νοσεῖν μηδ' ὅτι νοσοῦσιν αἰσθανόμενοι. Ut autem δὲ [pag. 687.], sic οὖν quoque et γὰρ alteram tertiamque vocem excipiunt. Arist. Av. 1545. Μόνον θεῶν γὰρ διά σ' ἀπανθρακίζομεν. ABR. Γὰρ ita positum contra Reiskium protegam Philemonis loco ἐκ τοῦ Ἐξοικιζομένου· Μετέχειν ἀνάγκη τῶν κακῶν γὰρ γίγνεται. Quæ dura positio rursus apud eumdem occurrit in fragm. ex Ephebo : οὐχ εἰς ἡμέραν Χειμάζομαι μίαν γάρ. Et Menander in Ἀῤῥηφ. 13. Εἰς πέλαγος αὐτὸν ἐμβαλεῖς γὰρ πραγμάτων. Rursus idem in Γεωργῷ 15. Εἰ καὶ σφόδρ' εὐπορεῖ γὰρ, ἀδεδαίως τρυφᾷ. Euripid. Iph. A. 122. Εἰς τὰς ἄλλας ὥρας γὰρ δὴ Παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους. Nicet. Eug. VI. 435; Asterius Hom. pag. 9. Virg. Ecl. I. »Hic inter densas corylos modo *namque*...» Cf. Hemsterh. ad Luc. D. M. 25. 1; Bekk. ad Theogn. 61; Kust. ad Xen. OEc. p. 8. quem novi e Classica Valpyi Eph. t. 7, p. 405. BO.

Pag. 170. Ἐπιθυμεῖν) Ἐπιθυμεῖν cui satisfecerit, id dictum accipiat, tanquam legeret, ὑπὸ γὰρ τοῦ σφ. ἐπιθυμεῖν με ταῦτα οὕτως ἔχειν, ἐλάμβανέ μέ τις ἀπιστία εἰ τῷ ὄντι οὕτως ἦν ὥσπερ ἐδόκει. Ipse conjicio ἐπευθυμεῖν, i. e. εὐθυμεῖν ἐπὶ τῷ κατορθώματι. — Lubens accedo Valckenario monenti lectionem ἐπιθυμεῖν eo sensu quo explicui tenendam, firmante eam insuper quem addebat loco Terentii Ad. IV. 5. 64. »quia tam misere hoc esse »cupio verum, eo vereor magis.» ABR.

Pag. 170. Τὸ σὸν — Μελ.) Τὸ pro τὸν conj. est Merceri

ab Abr. et Polyz. recepta. Malim τὴν σήν. De Pronominis ri cf. pag. 627. Obiter inspecto hic loci Gallico Nogareti Aristæneto, intellexi non sine stupore, Melissarium ipsi aliam esse feminam quam Melitta : quod quam sit absurdum satis significat et res ipsa, et nota p. 489. de diminutivis meretricum nominibus. In Hecyra I. 2. »Sed videon' » ego *Philotium?* unde haec advenit? — *Philotis*, salve » multum. » BO.

Pag. 170. Ἀσμένως) Malim fere ἄσμενος, quia ἠθικῶς sequitur eodem spiritu. PAUW. Bene. Lucian. D. M. 10. 12. ἄσμενοι γελῶσι : Nec. 1. ἄσμενός σ' ἐσεῖδον : Cat. 15. Xen. Eph. pag. 27. ἄσμενος ἀκούει. BAST. Sed Ep. 17. ἀσμένως αἱροῦμαι. Hic tamen displicent duo adverbia. De ἠθικῶς p. 661. BO.

Pag. 170. Ἀνανεοῦνται) Inscriptio habet φιλίας ἀνάκλησις, quam sequendo scribere poterat, ἀνακαλοῦνται. Suidas : Ἀνακαλούμενος — ἀνακτώμενος, πρὸς τὴν προτέραν διάθεσιν ἐπανάγων. Sed Thucyd. 7. 33. ἀνανεοῦσθαι φιλίαν παλαιάν. Euseb. Dem. 1. 5; 5. p. 103 B. ABR.

Pag. 170. Μᾶλλον — χαριεστέρου) Μᾶλλον juxta compar. redundat. Charit. II. p. 29. τάφος — ἐρημότερος ἐκείνου μᾶλλον. Vide Scheller. Praef. ad Ælian. V. H. pag. xxiv. BAST. Cf. p. 430.

Pag. 170. Αἱ τῶν ἐρώντων —) E Merceri conject. pro ἐρώτων scripsere Abr. et Polyz. Permutatio est frequens : cf. p. 645. BO. » Amantium ira amoris integratio est. » MERC. respiciens P. Syrum 22. ubi vide Gruterum. Cf. Chevræi Opp. Misc. p. 611. BO. Socrat. H. I. 7. ἡδίων

γὰρ πολλάκις γίνεται φιλία μετὰ τὴν τῆς ἔχθρας ἀπόθεσιν: Ælian. V. H. II. 21. ἥδιστον εὑρίσκω εἶναι τοῖς ἐρῶσι πρὸς τὰ παιδικὰ ἐκ διαφορᾶς καταλλάσσεσθαι: ubi plura hanc in rem Scheff. et Kuhn. Supra Ep. 4. p. 645. ABR.

EPISTOLA XV.

Pag. 170. ΧΡΥΣΙΣ) Sambuc. Χρύσης. Merceri conject. Χρύσις recepere Abr. et Polyz. Cod. Χρύσις, » comicis » notum nomen » Mercer. ait. BO.

Pag. 173. Πρακτέον;) Sic distinguunt Abr. et Polyz. Ceteri, πρακτέον, πως—BO. Scriptum alioqui oportuit ὅπως ἂν—θεραπεύσει. ABR. Mox scripsi θεραπεύσοι pro edito θεραπεύσει. BO.

Pag. 173. Ἐδεήθην, εὖ ἴσθι) Ἐδεήθην absolute pro ἐδ. θεῶν durum est. An θην cum εὖ sequenti absorpsit θεῶν vel θεοῦ? PAUW. Ἐδ. εὖ ἴσθι τῆς θεοῦ ἐμοὶ τῆς θερ. REISK. Suspicor scriptum fuisse, ἐδ. εὖ ἴσθι θεοῦ τῆς θ. —Præter rationem emendatione locum indigere censui, qui nunc mihi videtur integer. Nominativos ἡ δαίμων posuit, suppressis κακοφωνίας ergo genitivis: quam enim ingratum fuisset, si scriptum reliquisset! ἐδ. εὖ ἴσθι τῆς δαίμονος τῆς θερ. ABR.

Pag. 173. Ἡ δαίμων) Venus dicitur. Consul. Barth. ad Rutil. Itin. p. 176 [I. 524.]. SCHURTZ. Sic ἡ δαίμων Venus ap. Himer. p. 63 [= p. 262.]. ABR.

Pag. 173. Γνώμην, ἣν οὕτω πρ.) Cod. ἥν. Reisk. conicit, γνώμην. Οὕτω οὖν πράτ]. Præibat Merceri versio; nec male. Nam γνώμην πράτ]ειν valde insolens esse videtur. Forte, ἧ pro ἥν. BO.

Pag. 173. Δεσπότην—δόκει, δόκει) Displicuit multis iteratio verbi. Pauw. proposuit, δεσπ. ἐρ. δοκοῦσα, δόκει — vel omnino delere prius δόκει jubet: Abresch. δεσπ. ἐρ. δόκει (nempe εἶναι)· δόκει — vel τὸν σὸν μὲν οὖν οἰκ. — ἐμὸν δὲ δεσπ. ἐρωτικὸν δόκει θυμουμ. — vel δοκεῖ (nempe ἐμοι) θυμουμένην ἅμα καὶ τύπτουσαν — vel δοκεῖ συνθυμουμένην ἅμα καὶ τύπτουσαν. Bernard. ad Introd. Anat. p. 32. inserit δὲ ante δεσπ., et prius δόκει mutat in δίωκε. Et Reiskio δὲ inseri placebat. Mihi nil mutandum videtur, nisi quæ plena erat distinctionem inter utrumque δόκει. Quum timeat Chrysis ne Myrina serius verberet servum, *finge*, ait, *finge*, *inquam*. Non satis dixisset si dixisset semel. Nec δὲ recipiendum ante δεσπ. Nam antithesis quæsita fit infra: ὁ δ' οὖν οἰκέτης. BO.

Pag. 173. Οἰκίας) Conjectura Merc. pro Sambuciano οἰκείας, recepta ab Abr. et Polyz. Cod. οἰκείας. BO.

Pag. 173. Εὔκτητος) Valckenario Εὔκτητος nomen servile bene ominatum. Bernardus l. d. corrigit εὐκταῖος. ABR. Disting. εὔκτητος, ὁ καλὸς πάντως, ἅτε — » bene » partus et honestus prorsus: » εὔκτητος autem cum emphasi, » quem tu justo titulo possides. » PAUW. Scripsi, præeunte Polyz., Εὔκτ. quasi nomen proprium, ad Valck. et Reiskii mentem. Wyttenbachius conjiciebat εὐκταῖος. BO.

Pag. 173. Παρ' ἐμέ) Malim πρὸς, ob præcedens πρὸς BO.

Pag. 173. Ἐξαποστέλλω) Sic Samb. Mercerus in tertia ἐξαποστελῶ, quod et in reliquis legitur, citra necessitatem. Infra cod. συγκομίσει. BO.

Pag. 173. Συνεπεκτείνουσα) Participium pendet ab subaudiendo ἴσθι, vel distinctio ante ἔῤῥωσο tollenda. Συνεπ. accipi debet, ceu legeretur: καὶ ἐν τῷ ποιεῖν οὕτω σὺν τῇ σῇ τέρψει ἐπεκτείνουσά μοι καὶ τὴν ἐμήν. ABR. Interpunctio illa vel subauditio prorsus absona: ἐμφοροῦ συνεπεκτείνουσα idem ac σύνεπέκτεινε ἐμφορουμένη: copula καὶ fere παρέλκει ob præpositionem σὺν, vel σὺν ob copulam. BO.

EPISTOLA XVI.

Pag. 174. ΜΥΡΤΑΛΗ) De hoc nomine A. Gronov. ad Justin. 9. 7. BO.

Pag. 174. Πάρεδρον) Polyz. reponi vult πάρεργον, elegantia loci non perspecta. BO.

Pag. 174. Ὡς οὐδὲ ἰδών) Eadem in Alc. [1. 34.]: τὴν δ' ἡμετέραν οἰκίαν ὡς οὐδὲ ἰδὼν πρότερον παρέρχῃ. MERC. Cf. ibi Wagner. BO.

Pag. 174. Θρύπτῃ — ἀπέκλεισα ἐθέλοντα) Ex Luciano Ἑταιρ. 12. Θρύπτει, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμὲ καὶ καλῶς, ὅτι μήτ' ἀργύριον ᾔτησά σε, μήτ' ἀπέκλεισα ἐλθόντα, Ἔνδον ἕτερος εἰποῦσα, ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον

ἀπεδεξάμην. Unde vides melius hic legi ἐλθόντα quam θέλοντα. MERC. Abr. et Polyz. edidere ἐλθόντα, quod et Huetio placebat. Sed servavi codicis lectionem ἐθέλοντα, eo sensu de quo p. 551; etsi Lucianus ibid. iterum, ἀπόκλεισον ἐλθόντα: apud quem rursus Dial. 8. ἐλθόντα πολλὲ ἀπέκλεισα· Καλλιάδης γὰρ ἔνδον ἦν: nec omittam Platonem Alc. II. 10. ἐλθόντα ἐπὶ τὰς θύρας εἰπεῖν εἰ ἔνδον ἐστίν. Ad verbum ἀποκλείειν conferendus et Luc. D. M. 9. 3. ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνίοτε. Et in D. Mer. 14. νῦν με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη: adde Fugit. 9; Necyom. 12. Arrianus Epict. IV. 7. 19. ἄν με εὕρωσι θέλοντα εἰσελθεῖν, ἀποκλεισάτωσαν. Ælian. Ep. 9. de meretricibus: ἀποκλείουσι συνεχῶς. Phrynes amator quidam in Timoclis Neæra Athen. XII. 22. τῆς θύρας ἀπεκλειόμην. Socrates Xenophonteus cum meretrice Theodota conloquens: δεῖ τὸν μὲν ἐπιμελόμενον ἀσμένως ὑποδέχεσθαι, τὸν δὲ τρυφῶντα ἀποκλείειν. BO. Latinis *excludere*: vide inter alios Quint. Decl. 15. c. 3; 7. c. 10. ABR. Latinis quoque *negari*, hac in re. Martialis II. 5. » Ne valeam, si non totis, Deciane, diebus, » Et tecum totis noctibus esse velim: Sed duo sunt quæ » nos distinguunt millia passum; Quatuor hæc fiunt, cum » rediturus eam: sæpe domi non es; cum sis, quoque » sæpe *negaris*. » Codex 8071 habet *disjungunt*, quod non statim prætulerim. Hinc intelligendus Callimachus H. Cer. 15. Ἦνθον Ἰτωνιάδος μιν Ἀθηναίας ἐπ' ἄεθλα Ὀρμενίδαι καλέοντες· ἀπ' ὧν ἠρνήσατο μάτηρ· » Οὐκ ἔνδοι. » Vertit latinus interpres: » negabat mater *venturum*. »

Imo » negabat igitur mater filium; » a matre *negabatur*; τοὺς καλοῦντας ἀπέκλεισεν ἡ μήτηρ, » Οὐκ ἔνδον » φάσκουσα. BO.

Pag. 174. Ἔνδον ἕτερος) Xen. M. III. 11. extr. ὑποδέξομαί σε, ἐὰν μή τις φιλωτέρα σου ἔνδον ᾖ: ubi Ruhnk. Vides ex hoc loco et præcedentibus ἔνδον hac in re esse proprium. Gorgo Theocritea: ἔνδοι, Πραξινόα; BO.

Pag. 174. Τότε δ' ἄν) »Tunc vero te *vidissem*; » si te exclusissem, scilicet. Mercer. male. Samb. ἀλλ' εἴ σε δεχόμην. PAUW. Merc. errorem jam tetigit Schulting. ad Senec. Contr. p. 122. ABR.

Pag. 174. Διέφθειρά σε ὑπεραγ.) Et hæc ex eodem Luc. Dialogo: σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθειρας αὐτὸν, ὑπεραγαπῶσα, καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα· ἐχρῆν δὲ μὴ πάνυ αὐτὸν ζηλοῦν· ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίγνονται. Παύου, ὦ τάλαινα, δακρύουσα, καὶ, ἢν μοι πείθῃ, ἅπαξ ἢ δὶς ἀποκλείσον ἐλθόντα· ὄψει γὰρ ἀνακαιόμενον πάνυ καὶ ἀντιμεμηνότα ἀληθῶς. Ὑπεραγαπῶντα legebatur male. MERC. ἐγὼ δὲ aut δὴ ἔφθειρα. REISK.

Pag. 174. Πόῤῥωθεν ἀποφ.) I. 17. πόῤῥωθεν ἀποφεύγεις. ABR.

Pag. 174. Μὴ ῥαδίων ἐφίεσθε) Juxta illud Prosperi Aquit. Epigr. [67.]: »Gratior est fructus quem spes pro» ductior edit; Ultro objectorum vilius est pretium.» LAMB. Ut ille ap. Petron. 15. » Nolo quod cupio statim » tenere, Nec victoria mi placet parata. » Prudentior erat Pythias illa (supra I. 12.), quæ ἀντέλεγεν τοσοῦτον ὅσον ἐν τῷ βραδύνειν ἐρεθίσαι. BO.

Pag. 174. Τὴν ἐξ ἀπορίας) Deleverim τήν. ABR. Liquet articulo τὴν suum aut nomen τὴν λαικάδα, aut adjectivum μιαρὰν, αἴσχραν, βδελυρὰν deesse. REISK. Noli mutare. Charit. I. 8. μόγις τε τὸν ἐκ τῆς ἀγωνίας ἐνόησε τάφον. BAST.

Pag. 174. Καίτοι γε — ἡ πάνυ πολλοῦ) Ineptissime Mercerus. Alia longe est sententia verborum, quæ ita distingui debent: — ἀξία, Θ. —, et latine sonant: »et quatuor obolis digna *sum*, Thais egregia illa multo.» An forte dederat? καί τοι ἔγωγε τετ7. ὀ. ἀξία, Θ. PAUW. Καί σοι γέγονα ἡ τετ7. »Et ego ἡ quatuor obolis venalis » fio tibi Thais illa quantivis.» REISK. Leg. καί σοί γε. De confusione τοῦ σοι et τοι Schæf. Melet. p. 53. BAST. Wyttenb. conjicit tantummodo εἰ pro ἡ legendum, quo sensu vellem ipsum significasse. Intelligerem facilius, εἰ πάνυ τόσου, vel τοσούτου. Locum reliqui intactum, a quo optem πολλοῦ abesset; nam tunc hic esset facilis sensus: »atque tamen egregia illa Thais tua revera dupondia est.» Vel nihil mutando, et eodem sensu, ἡ πάνυ πολλοῦ erit quasi ἡ πάνυ πολλοῦ ἀξία δῆθεν δοκοῦσα. BO.

Pag. 174. Ἡ λαικάς) Λαικάζειν, πορνεύειν: Schol. Arist. [Eq. 167]. MERC. Ponamus λαικὰς pro πόρνη fuisse dictum, id ne convenire potest? Vox λαικὰς depravata videtur non vulgariter. Nunc nihil suppetit. An tamen legendum, ἐγὼ τ. ἠλεὰ καὶ τῶν — PAUW. Ἐγὼ τ. ἡ ἰλιὰς τῶν κ. legit Triller. Nil propius succurrit quam δειλαία: nisi potius scripserat: ἐγὼ τ. ἤδη εἰκαίως τῶν — i. e. ἀνωφελῶς. ABR. Conj. Boisson. ἡλίκων. Socrat. H. Eccl. VI.

25. ὁ τῶν τηλικούτων κακῶν αἴτιος. Forte λευκός. BAST. Hæc mea conjectura, olim in Milliniano Horreó proposita, mihi valde displicet. BO.

Pag. 174. Ἐμαυτὴν αἰτιῶμαι) Sic II. 23. Et Aristoph. N. 1437. εἰ δὲ μὴ, σαυτόν ποτ᾽ αἰτιάσει. Luc. Lexiph. extr. σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ. Cf. Toup. Em. t. 2, p. 37. et supra p. 518. BO.

Pag. 174. Ἐκκεχυμ. ἠγάπων) Ut »effusissime diligere,» Plin. Pan. 84. ABR.

Pag. 177. Ὑπελάμβανον) Parui Wyttenbachio editum ἐπελ. ita emendanti. BO.

Pag. 177. Τιτθολαβεῖν) quo usus et Auctor Etym. M. in Βλιμάζειν. ABR. In Lectt. p. 322.

Pag. 177. Τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον) Τὸν αὐτὸν ἀεὶ τρόπον. REISK.

Pag. 177. Μαθήσῃ δὲ τῇ πείρᾳ) Auctor de Virg. p. 622. χρόνῳ τε καὶ πείρᾳ μάθῃ. Alciphr. I. 5. πείρᾳ τε καὶ διδασκαλίᾳ μαθών. ABR. Cf. quæ monui ad Nicet. p. 125. ubi hujus loci novam quam feci interpunctionem proposueram. Est aposiopesis. Ovidiana Circe M. 14. 384. » Læsaque quid faciat, quid amans, quid femina, *disces* » *Rebus*, ait. » BO.

Pag. 177. Ὑποτελ.) Ἀποτελέσαι. REISK. Mihi edita ferri videtur posse. Procop. H. Arc. 27. τὰ βασιλεῖ δεδογμένα ὑποτελέσαι : de Ædif. v. 3. ἀρξάμενος τοῦ ἔργου εὖ οἶδα ὅτι ὑποτελέσει. ABR. Cum Reiskio facio. BO.

Pag. 177. Ἐμ. ἐμπεδῶσαι) Ἐμπεδῶσαι est *stabilire*. De persona non solemus ita loqui. Scrib. ἐμπεδῆσαι. PAUW.

Ἐμπεδοῦν nunquam sibi junctum habet accusativum personæ. Noster I. 15. ἐμπεδῶσαι τὴν εἰρήνην. Ἐμπεδῆσαι ea significatione haud sciam an tolerabili tropo Noster adhibere potuerit. Corrigerem ἐνδῆσαι. At quis medicinam quærat loco minime adfecto? pendente ἐμαυτὴν non a proximo ἐμπεδῶσαι, sed ἐπιδεῖξαι βεβαίαν. Neque aliter hæc accipi debent, quam si scriptum esset, παρὸν τοῖς ἔργοις ἐμπεδῶσαι τὰ δοκοῦντα καὶ ἐπιδεῖξαι ἐμαυτὴν βεβαίαν περὶ αὐτῶν. Est enim figurandi sermonis ratio scriptoribus minime inusitata, ut diversæ rectionis verbis pluribus positis eam præmittant subjiciantve constructionem quæ non propiori conveniat, sed ad remotissimum referri debeat. Etc. ABR. Prava, puto, hæc est interpretandi ratio. Ceterum nil est in verbis etsi paulo durioribus mutandum. BO.

Pag. 177. Αὐτὸς παρεν.) Merc., tanquam legisset αὖθις, vertit; neque fateor videre me quo pacto αὐτὸς subsistat. Nam pro σὺ positum haud admittam; nisi, quod nec ipsum arridet, simul schema statuatur πρὸς τὸ σιωπώμενον, et intelligatur μηδὲ δι' ἄλλων. Scripserat forsan αὕτως i. e. μάτην, *frustra*, vel ὁμοίως, *ut prius*. ABR. Μηδὲν αὖτις παρ. REISK. Non male Reiskius; nec Abreschius male, si cum αὕτως, vel ὁμοίως stare posset commodum μηδέ: esset μηδὲν opportunius. Sed suspicor deesse aliquid a librario omissum, in hanc fere sententiam, μηδὲ αὐτὸς παρεν. μηδὲ διὰ γραμμάτων. BO.

EPISTOLA XVII.

Pag. 177. Γύναι) Indiligenter servavi vitiosam editt. scripturam γῦναι, quam emendet lector, rogo. BO.

Pag. 177. Φειδομένης) i. e. φειδὼ καὶ πρόνοιαν ἐμοῦ ποιούσης. Nec male interpres: Hesych. Φείδεσθαι· ἐλεεῖν. ABR.

Pag. 177. Διαλεῖπον) Sic Abr. et Polyz. pro διαλείπον. Merc. conjicit et vere, puto, διαλείπων, ut et infra διανύων pro διανῦον. Et διανύων vel διάνυσον Reiskio placet. BO. Participia neutra cur mutemus? ABR.

Pag. 177. Φωραθῇς—τεθνήξεται) Malim τεθνήξηται. PAUW. Exemplum hoc, quo diversi modi copulantur, intereadum probaveris aoristum ἐτεθνηξάμην, aut subjunctivum habere futura, addas pluribus quæ dedi in Misc. Obs. Nov. t. 3, p. 13. Cf. Voss. de Constr. c. 67. ABR. Hunc locum cum plurimis aliis non dissimilibus adtulit Schwebel. ad Onos. pag. 49. agens de hac temporum in eadem sententia varietate. BO.

Pag. 177. Οὔπω τε—ἀφ' ὧν λέγ.) Ἀφ' ὧν γε λέγεις. REISK. Pauw. οὔποτε, forte ex Merceri quarta, et sic Polyz. reponi jubet. Mutandi nulla certe est causa. BO.

Pag. 177. Σφόδρα γ. ἀπειρότερον) Est vir cl. qui, quid sibi velit comparativus se non adsequi professus, Nostrum scripsisse suspicatur, ἀπείρως τῶν ἐρωτικῶν. De intendendi vocabulis quæ comparativis pariter atque superla-

tivis addi solent, abunde vidimus Anim. ad Æsch. I. 20. *Maxime dulcior* Lactant. de F. R. 21. 10. In loco præsenti enallage est comparativi pro σφόδρα ἄπειρον, adeoque loco superlativi. ABR.

Pag. 177. Οὐκ ἔστιν αἰδήμων) Medea ap. Senec. »Amor » timere neminem verus potest.» LAMB.

Pag. 177. Κἂν δέῃ) Sic scripsi pro κἂν δέοι. De formula supra p. 641. BO.

Pag. 178. Ἔφασκον) Cod., Sambuc. et Merc. φάσκων. BO. Scribe ἔφασκον. Spartanarum hortamenta liberis euntibus ad bellum : ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς. Idem parvulis recens natis et in scutum impositis acclamatum notant. MERC. Φάσκουσι præstat. PAUW. Placebat quoque φάσκουσι viro d. in Vanno p. 619. Abresch. edidit φάσκον, pessime. Polyz. ἔφασκον, quod et ipse recepi. Sed et aliud etiam huic loco vitium inesse videtur. Nam turbata est verborum series. Puto scripsisse : πρὸς τ. παῖδ. ἔφασκον, ἢ ταύτην ἢ ἐπὶ ταύτῃ· ἐμοὶ δὲ παρακ. καλλ. ἡ ψυχὴ, καὶ διὰ σόν — Vel distinguendum : — ἔφασκον (ἐμοὶ δὲ παρ. καλλ. ἡ ψυχή), ἢ ταύτ. — Ad rem, Scholiastes Thuc. II. 39. εὐθὺς ὡς ἐτίκτετο τὸ παιδίον (delendus forte articulus), ἐν ἀσπίδι ἐτίθεσαν αὐτὸ, καὶ δόρυ πλησίον, καὶ ἐπεβόων, ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τάν· τουτέστιν, ἢ ταῦτα σῶσον ἢ ἐπὶ τὰν, τουτέστι μετ' αὐτῶν ἀνασώθητι. Alia vide ap. Crag. de Rep. Laced. III. Tab. 5. 1; Tab. 12. 12. Eumathius VII. p. 258. pari allusione : οὐκ ἀπεσπᾶτό μου τῶν χειρῶν ἡ παρθένος, ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τὰν ἐν ἀσπίδι γνωματευομένου μου, κατὰ Λάκαιναν. Respicit Eumathius Lacænam fœminam in

Plut. Apophth. Lacæn. 15. ubi ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς. Noster verba communia verbis ipsis laconicis substituere maluit, ut et Sextus Emp. III. Hypot. 24. p. 181 : ἡ τὴν ἀσπίδα τῷ παιδὶ ἐπὶ πόλεμον ἐξιόντι διδοῦσα Λάκαινα, Σὺ, ἔφη, τέκνον, ἢ ταύτην ἢ ἐπὶ ταύτην : ubi cf. Fabric. BO.

Pag. 178. Γάμον ἢ τάφον) Ut Acontius 1. 10. pag. 42. MERC. Hel. IV. p. 181. Ἀλκαμένει μὲν, ἔφη, τάφον πρότερον ἢ γάμον εὐτρεπιζέτω. ABR.

Pag. 178. Τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι) Sambuc. et Merc. τρὶς κύβ. Abr. et Polyz. τρεῖς e conject. Merceri. BO. Τρὶς ἓξ παντελῆ νίκην δηλοῖ, τρεῖς κύβοι παντελῆ ἧτταν. Nam illi tres cubi, tres uniones; qui minimus jactus : contra summus et νικητήριος βόλος, ter sex. Vide Æschylum Persis [imo Ag. 33. ubi vide Blomf.]; Eust. in Il. π., et Parœmiogr. MERC. Schott. ad Zenob. IV. 23. et ad Vatic. Append. III. 92; Diogenian. V. 4; Suidas VII. 63; Apostol. X. 3. LAMB.

Pag. 178. Μὴ — ὑπολάβῃς) Sic Lucian. Nigr. 19. ubi est qui ὑπολάβοις scriptum fuisse conjicit. ABR.

Pag. 178. Γεγραμμένα — γλώσσης) Cf. Abresch. Adnot. in N. T. p. 567. BO.

Pag. 178. Ἔστιν τ.) Abresch. et Polyz. ἐστι. Sed cf. p. 556. BO.

Pag. 178. Συμβάν) Σύμπαν. MERC. Τὸ συμβὰν, quod contigit, quod a diis mihi immissum. PAUW. Cod. συμβᾶν. »Quod accedit, quod evenit,» margo libri in Vanno p. 619. BO.

EPISTOLA XVIII.

Pag. 178. Προαγωγοῦ) Cf. p. 526. et Toup. Em. t. 4, p. 301. BO.

Pag. 178. Πλασαμένου) Sic Abr. et Polyz. e conj. Merceri. Ante πλασαμένην. BO. Similem huic fallaciæ habes in Luciani Philopseude. MERC.

Pag. 178. Προσχήματι σώφρονος —) De Poppæa Tacit. Ann. 13. 45. » modestiam præferre et lascivia uti; rarus » in publicum egressus, idque velata parte oris, ne satiaret » aspectum, vel quia sic decebat: » ubi cf. not. ABR. De locutione προσχήματι cf. p. 542. et Suid. in Πρόσχημα, παρακάλυμμα τοῦ ἤθους. Clementi Alex. Protr. p. 3 A. Orpheus, Amphion et Arion ἀπατηλοὶ γεγονέναι videntur et προσχήματι μουσικῆς λυμηνάμενοι τὸν βίον: quod, ut infinita alia in sanctorum illorum hominum operibus, calidius scriptum est quam prudentius, et vere minus quam declamatorie. BO.

Pag. 178. Κακοτεχνοῦσα) Apuleio est » incapistrare » malis erroribus » XI. M. p. 253. Vid. ibi Pric. ABR.

Pag. 181. Κυνὶ) Indicante Salmasio, Platoni debet, ex Sophista [c. 18.] : προσέοικέ τινι τοιούτῳ τὰ νῦν εἰρημένα· καὶ γὰρ κυνὶ λύκος, ἀγριώτατον ἡμερωτάτῳ. SCHURTZ. Cf. Matthæus 7, 15. LAMB. Cod κυνιῶν.

Pag. 181. Πολυπρ. τὸ βλ.) Quod Achilli Tat. I. p. 9. περιεργότερον βλέπειν τι, et εἴς τι II. p. 71. Noster Ep. 21.

περίεργος διατελῶ πρὸς τὰ γύναια πανταχῆ. ABR. Putavit syntaxin esse πολ. τὸ βλέμμα ταύτης. Sed πολυπρ. τὸ βλέμμα seorsim esse dictum visum est et ταύτης jungendum cum ἠράσθη. BO.

Pag. 181. Ἀποῤῥοὴν διὰ τῶν ὀμμάτων) Pro ἀποῤῥυὴν vulgato Pauw. conj. ἀποῤῥοήν. Nolui Abr. sequi, qui post ἀποῤῥ. distinxit. BO. Ἀποῤῥοὴν dedi ex Platone. Platonis sunt verba in Phædro p. 346 D. δεξάμενος γὰρ τοῦ κ. τ. ἀ. διὰ τῶν ὀμμ. ἐθερμάνθη. Cf. Pric. ad Apul. x. M. p. 558. et Rittersh. ad Salvian. p. 97. ABR. Liban. t. 4, p. 194. οὗτοι γὰρ (οἱ ὀφθαλμοὶ) πρῶτοι τὸ κακὸν ἐδέξαντο, καὶ τὸ κάλλος δι' αὐτῶν εἰσρυὲν τὸν λογισμὸν τὸν ἐμὸν κατεδουλώσατο. Alias imitationes dat Bibl. Critica I. 2. pag. 60. BAST. Cf. p. 666; et Peerlk. ad Xen. Eph. p. 103.

Pag. 181. Βοῦς μυωπισθείς) Absona est versio juvenem vaccæ comparans, quem rectius Auctor tauro comparavit. De μύωπι, asilo musca, cf. Blomf. Gloss. ad Prom. 583; Fisch. ad Plat. Apol. 18; Rigalt. ad Onos. c. 1. p. 17. Blomfieldius Scholiastem Apoll. Rhod. 1. 1265. frustra emendat, quem et felicius, non verius, tentat vir doct. ad Heracl. 38; usus uterque exemplo in quo ζωρίων mendum est typorum pro ζωαρίων : exemplo, puto, Shawiano, in Anglorum hominum bibliothecis facile obvio. BO.

Pag. 181. Ὁ γὰρ ἄνθρωπος) Omnino deest aliquid. MERC. Et adposuit asteriscos. In Samb. et codice nulla sunt lacunæ signa. Piers. Veris. p. 101. omnia jungit, reponens μάστρωπὸς pro ἄνθρωπος. Sed vel sic deesse

nonnulla ad loci integritatem omnino perspicuum est. BO.

Pag. 181. Περιέργων) Περιέργους pro magis, ut latinis *curiosos*, notaverunt jamdudum docti ex A. A. [19. 19.], et ex Horatio [Epod. 17.]. Habes et *curiosas* visiones pro magicis in D. Augustino Conf. x. MERC. De vi et usu vocis περίεργος et Lat. *curiosus* vid. Philolog. ad Act. 19. 19; Herald. ad Arnob. I. pag. 42; etc. ABR. Περίεργοι vocantur magi. Quorsum videre jubet Salmasius Eusebium H. E. IV. 7. Adde H. Stephani Sched. II. 17. SCHURTZ.

Pag. 181. Τερατευσ.) Proprium in imposturis magicis: Achill. Tat. 5. p. 199; Heliod. 3. p. 153. ABR.

Pag. Μόνος) Pauw. μόνος, quod admisi pro μόνως. ABR. Admisit et Polyzoïs.

Pag. 181. Τὴν ἄνθρ.) Merceri conj. pro τὸν ἄνθρ. recepta ab Abr. et Polyz. Codex τῶν. BO.

Pag. 181. Προσιοῦσαν ἐνεανιεύετο) Merc. [conjecit] ἐνεαν., quod substitui recepto ἐνενεανιεύετο. ABR. Proponit Abresch. ἐνενενιάνευτο. Revocavi προσιοῦσαν, quod Abresch. et Polyz. mutarunt in προϊοῦσαν, omnino citra necessitatem. Muliercula de industria ipsis ipsa occurrebat, non forte progrediebatur. BO.

Pag. 181. Υπόκρισιν τοῦ πιστουμένου) Velim ὑπ. πιστουμένη, vel ὑπ. τοῦ ἀνθρώπου πιστουμένη, » fidem » factura simulationi. » MERC. An legendum, ἡ δὲ κατὰ ὑπόκρ. τοῦ πιστ. » juxta simulationem ejus quod credi » fecerat. » Τὸ πιστούμενον, pudicitia et honestas summa quam publice profitebatur lupa et omnibus persuaserat

plane. Cave enim de ὑποκρίσει improbi lenonis cogites! PAUW. Scripserat haud dubie Auctor τούτου, in quo cum alterius syllabæ jactura facta esset, non potuit non in societatem erroris trahere participium, cum prius esset πιστουμένη. ABR. Ὑποκρ. τοῦ γόητος πιστουμένη. REISK. Abreschius edidit quod conjecerat, et Polyzoï præivit. Cod. consentit in τοῦ πιστουμένου. Nihil mutavi, in loco tam corrupto, et, ut videtur, lacunoso. Etenim quæ sequuntur sunt abruptiora; et participium λέγων sermonis signum esse videtur nunc deperditi. BO.

Pag. 181. Ὑπόσεμνος) Vi sua foret *subhonestus*, *honestatem quamdam præ se ferens*. Sed, ad sensum loci, statuendum hic vacare præpositionem ut in ὑποπίνειν. ABR. Non puto vacare præpositionem. BO.

Pag. 181. Ἀργυρίδων—χρυσίδας) Ἀργυρίδες, argenteæ phialæ, ut χρυσίδες, aureæ. Aristoph. [Pac. 424.], Athenæus [XI. p. 502 A.], Pollux [VII. 104.]. MERC. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 48; Toup. Em. t. 2, pag. 389. BAST. Schol. Luciani D. D. 2. Sentio quid hic obscuri subsit; sed nihil nunc quo id illustrem succurrit. Videntur in ἀργυρίσι primæ mensæ adpositæ, quas femina modesta dente modico tetigit, donec, liberior facta, et personæ fictæ oblita, sui autem ipsius memor, secundas mensas in χρυσίσι allatas non gustavit, sed voravit. BO.

Pag. 181. Καταπέπωκε) Conject. Merceri pro καταπέπτωκε, recepta ab Abr. et Polyz. De hac permutatione et de usu verbi cf. not. ad Nicet. p. 292. BO.

Pag. 181. Τέως—πειρασθεῖσα) Polyzoïs πειραθεῖσα.

tur ? Cf. ad Marin. p. 75. BO. Heliod. 3. p. 154. οὕτως τὸ τοῦ πόθου φλέγεσθαι, πρῶτον καὶ ταῦτα πειρώμενον ...οντος. Vox τέως posita videtur ἀντὶ τοῦ τότε, vel ὅμως, ut explicant Hes. et Suidas, non pro *tandem*, ut vertit interpres, ceu legi voluisset τέλος. ABR. Gottleb. in Menex. p. 19. τέως vertit *tandem*, ubi pro τότε esse videtur. BO.

Pag. 181. Μιμηλῶς) De adject. μιμηλὸς vide Jacobs. ad Anal. t. 13, p. 618. Suidas in Δρᾶμα· λέγεται δρᾶμα καὶ τὸ ὑπὸ τῶν θεατρικῶν μιμηλῶς γινόμενον ὡς ἐν ὑποκρίσει. Epiphanius in Physiol. de simia : τοῦτο τὸ ζῶόν ἐστι μιμηλότατον. Theod. Icon. de S. Ceryco : μιμηλὴν ἀπεφθέγγετο φωνήν. BO.

Pag. 181. Τὰ δρώμενα) Reposui Merceri correctionem pro δρώμαια. ABR. Et Polyz. τὰ δρώμενα : cf. pag. 606. BO. Malo fere τὰ δράματα. Erunt [nemo erit] qui sic scripturi sunt, μιμηλῶς ἐρωσῶν τὰ δράματα : sed illis non assentiar. Suspicabar etiam τὰ δρομαῖα : ea quæ tanquam in curriculo observari solent, ea quæ in cursu sunt et vigent, *dat in vuoge is.* Fors ita loquebantur Græci. PAUW. Ad ultima hæc Pauwii posset conferri anglica locutio *of course*, si non essent prorsus absona. BO.

Pag. 182. Ὁ Κρής) Ἐπὶ τῶν ἐν οἷς διαφέρουσι, ταῦτα φεύγειν προσποιουμένων, ἐπειδὴ ναυτικώτατοι οἱ Κρῆτες ἐγένοντο. Parœmiæ. græcæ. MERC. Zenob. v. 30; Suid. Adag. x. 87. LAMB. Cf. Meursii Creta t. 3, p. 442. BAST.

Pag. 182. Ἀνατείνων τὴν χεῖρα) Summam quæ gestu se exerit hæc sistunt admirationem. ABR. Elata manus hoc

loco victoriæ signum; contra I. 15. LAMB. Cicero Epist. Fam. 7. 5. » *Sustulimus manus* ego et Balbus; tanta fuit » opportunitas. » Hinc intelligam in Ep. 6. II. νενέκηκάς με — ἀλαζονευόμενος τὼ χεῖρε σοβεῖς. BO.

Pag. 182. Γέγονε δὶς καὶ τρίς) Achill. Tat. II. pag. 83. καὶ τρίτον ἐγένετο καὶ τέταρτον. ABR.

Pag. 182. Ἐψίλωσαν χρημ.) Sic Alc. I. 18. fin. ABR.

Pag. 182. Πατλάλου γυμν.) In Parœmiis Græcorum : γυμνότερος πατλάλου, περὶ τῶν σφόδρα ἀπόρων. MERC. Lat. » ovo depili nudior. » LAMB. Apost. Cent. 6. p. 62; Gregor. Cypr.; Erasm. Chil. 2. 10. 100. HUET.

Pag. 182. Πενίᾳ — μυρίᾳ) Merceri conj. pro μυρίαι, recepta ab Abr. et Polyz. BO. Πενία μυρία, ingens egestas, ut σπουδὴ μυρία Luciano, διαφορότης μυρία Plat. MERC. Lege omnino μυρίᾳ. Plato Apol. [c. 6.] : ἐν πενίᾳ μυρίᾳ εἰμί. SCHURTZ. Μυρίον εἶδος Hel. I. p. 5. ABR. Eurip. Alc. 560. μυρία χάρις. De μυρίος hoc sensu Valcken. ad Phœn. 1480; Jacobs. ad Anal. t. 8, p. 393. Aristoteles Poet. 21. τὸ γὰρ μυρίον πολύ ἐστι. BO.

Pag. 182. Καὶ καταπεφρον.) Samb. et Merc. καὶ πεφρονήκασι. Conjecit Merc. περιφρονήκασι, lapsu calami, pro περιπεφρον. quod receperunt Abr. et Polyz. Malui καταπεφρον. Reiskii conjecturam : nam facilius κατὰ et καὶ sibi insidiantur, quam καὶ et περί. BO.

Pag. 182. Ἀνακινῆσαι τὰς ἴυγγας) Sambuc. et Mercer. ἴγγας. Recepi, post Abresch. et Polyz. Merceri conject. Ælianus H. A. 9. 13. ἴυγγας ἐρωτικὰς ἄνθρωποί φασιν εἶναί τινας. Cf. not. ad Nicet. p. 318; ad Marin. p. 123;

Stanl. ad Æsch. Pers. 993. BO. Hel. 2. pag. 121. σοφίαν τινὰ καὶ ἴυγγα κίνησον ἐπ' αὐτὴν : 7. p. 318. κινεῖν πᾶσαν μηχανὴν, πᾶσαν πρεσβυτικὴν ἴυγγα καὶ αἱμυλίαν. ABR. Ernesti ad Xen. M. 3. 11. 17. BAST.

Pag. 182. ὦ τὰν) Sic Abr. et Polyz. pro ὦ τᾶν, monente Mercero. Infra φενακ. emendatio est Merceri in quarta sua pro Samb. φαινακ. BO.

Pag. 183. Πλασαμένη — ὁ δὲ) Sic Abr. e conj. Merceri, pro πλασαμένης, ἡ δὲ, et fuit Polyzoï dux. BO.

Pag. 183. Καθ. ἐπὶ σκηνῆς ὑποκριν.) Hel. 4. 5. ἠρχόμην, ὥσπερ ἐπὶ σκηνῆς, τῆς ὑποκρίσεως. BO.

Pag. 183. Δαιμ. προσηγορίας — ἐπικλήσεις — ψιθυρίζων — φρικώδεις) Singula hic propria. Luc. Ἑταιρ. 4. ἐπῳδήν τινα λέγουσα, — βαρβαρικά τε καὶ φρικώδη ὀνόματα. Hel. VI. p. 293, etc. ABR. De voce ἐπίκλησις sensu magico pro *invocatio* vid. Interpp. ad Diog. Laert. procem. 9. BAST. Adde Luc. Necyom. 7. 9. *Meditata murmura* Juvenalis dixit VI. 559. ubi Ruperti; *mæsto cum murmure* Lucanus I. 607. Φρικώδεις λόγοι verti possunt verbis Ovidii Ep. 13. 54. »Nomina sunt ipso pæne tremenda »sono.» Adi et Stanl. de usu nominum barbarorum in incantationibus ad Pers. 637. BO.

EPISTOLA XIX.

Pag. 185. Προπαρασκ.) Conj. Merceri, pro Sambuc. προπαρασκευάζουσα, recepta ab Abr. et Polyz., atque codice firmata. BO.

Pag. 185. ἈΡΧΊΑ. ΤΕΡΠ.) Liebel. ad calcem Archilocheorum Fragmentorum hanc Epist. adposuit, ob nomen nempe Archilochi; de quo nomine, ut cetera, ficto cf. p. 531. BO.

Pag. 185. Μαστροπόν) Προαγωγὸς et μαστροπὸς, interprete Apul. IX. M. pag. 187. fuerit » stupri sequestra » et adulterorum internuncia : » ubi Pric. ABR. Vocis μαστροπὸς plura exempla e Nostro habet Piers. Veris. p. 101. Pauw. solus exhibet μαστρωπός : cf. p. 526. Eumath. 9. p. 354. ὡς μαστρωπὸς διακομίσω σοι τὰ φιλήματα : cod. Reg. 2897. μαστροπός. Statim fere malim αὐτῇ. BO.

Pag. 185. Κωμαστῶν) Conj. Merceri pro καὶ μαστῶν, et Canteri N. L. 3. 19, recepta ab Abr. et Polyz. Codex κὼ μαστῶν. Lucian. Bis Accus. 31. καθ' ἑκάστην δὲ νύκτα ὁ μὲν στενωπὸς ἡμῶν ἐνεπίμπλατο μεθυόντων ἐραστῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτήν. BO.

Pag. 185. Ὑπ. ἐμοῦ μαχομένων) Samb., Merc. et Abr. ὑπὲρ ἐμοῦ μένων. BO. Lege. ὑπερυμνουμένων. Casaub. malebat, ὑπὲρ ἐμοῦ μενόντων. MERC. Rectius Canter. l. c. ὑπερευθυμουμένων : sed quod tamen non satis probo. Legend. νέων κωμαζόντων ὑπὲρ ἐρωμένων. PAUW. Pro μένων scrib. suspicatur Valcken. μαχομένων, quod de verborum rixa adhibuit Charito I. 4; etc. Bernardus ad Pallad. pag. 69. διαλεγομένων. Νύκτωρ retinendum si sit, scribam cum Casaub. μενόντων : alioqui legam, κωμαστῶν ὑπὲρ ἐμοῦ μέσων ἀωρὶ νυκτῶν. ABR. Ὑπὲρ ἐμοῦ φιλοτιμουμένων. REISK. G. Horreus Anim. p. 203. proponit

ὑπερεμουμένων, *ad nauseam usque pleni*; sed vellem um medii usum probasset; nam ὑπερεμούντων græcitas scere videtur: et, locutione firmata, sententiam prorsus sonam respuerem. Weston., indice Bastio, in Hermes. 77. legit, ὑπὲρ ἐμοῦ μελπομένων: sed nescio an μέλπεσθαι, pro μέλπειν, sit in prosa oratione usitatum: ceterum opinionem hanc suam hoc Æelianeo loco H. A. 9. 13. rmare potuisset: ὁ βάτραχος ἀφίησι πρὸς τὴν θήλειαν ήν τινα, ὡς ἐραστὴς ᾠδήν τινα κωμαστικήν. Diligentiæ usa monebo me olim in Milliniano Horreo conjecisse, ὶ ἡδίστων ὑπὲρ ἐμοῦ μελῶν, inepte; quum κωμαστῶν erta sit lectio. Polyz. recepit Casauboni conjecturam, π. ἐμ. μενόντων, male, quum μένων sit omnino participii medii finis: huic tamen lectioni Liebel, favere videtur, quippe quam unam memorare fuerit dignatus. Ipse Valckenarii lectionem admisi, probabilem satis; et jam ocus legetur et intelligetur, donec meliores libri meliora doceant. BO.

Pag. 185. Ἀωρὶ νύκτωρ) Hemst. ad Thom. p. 137, ubi hanc locutionem egregie tractat, νυκτῶν mallet, si codices addicerent. BO. Νύκτωρ ἀωρὶ legitur etiam in Phalar. Ep. 141 [= 88]. ABR.

Pag. 185. Ἐλ. — στενωποί· παίζ.) Abresch. volebat vel addere καὶ ante παίζειν, vel scribere ἐλ. — στενωποὶ παίζειν, καὶ — citra necessitatem, ut videtur. Luc. in Baccho 6. ἐλευθερὸν ἀκοὴ quod non valde abludit. BO.

Pag. 185. Ἴσα καὶ σειρῆνες) Scripsi ἴσα pro ἶσα. Samb. et Mercer. σειρῆνος. Pauwii conjecturam σειρῆνες recepi

κάτω, ἀναστρέφει τε [cod. ἀναστρέφονται, pro ἀναστρέφει τε] σὺν τῷ ἄσθματι τὸ [sic cod. sine copula] φίλημα, καὶ μιχθὲν ἕπεται, καὶ βάλλει τὴν καρδίαν. Ἡ δὲ ταραχθεῖσα τῷ φιλήματι πάλλεται. Εἰ δὲ μὴ τοῖς σπλάγχνοις ἦν δεδεμένη, ἠκολούθησεν ἂν καὶ ἀνείλκυσεν αὐτὴν τοῖς φιλήμασι. MERC. Vid. Jacobs. ad Anal. t. 6, p. 108. BAST. Epigr. Platonis gallicum fecit, sed mutato sexu, Fontenellius: » Lorsqu'Agathis, par un baiser de flamme, Consent à me » payer des maux que j'ai sentis, Sur mes lèvres soudain » je vois voler mon âme, qui veut passer sur celles d'Agathis. » Parilis Voltairii sententia loco mollissimo : » un » baiser amoureux Unit soudain leurs bouches demi-closes; » *Leur âme vint* sur leurs lèvres de roses. » Et quærant harum deliciarum amatores epigramma elegantissimum in Lexico quod Philosophicum nuncupavit V. *Baiser.* Obiter illum notabo quod in Historiæ Pyrrhonismo c. 14. recitatis Petronii versibus, »Qualis nox fuit illa, dii deæque! Quam mollis torus! hæsimus calentes, Et transfudimus hinc et hinc labellis Errantes animas : valete, » curæ! Mortalis ego sic perire cœpi; » ultimum versum ridiculum esse exclamet, qui procul dubio placuisset ipsi, modo, quod legere jubet metrum, legisset : » valete curæ » Mortales! » Cf. et not. p. 669. BO.

Pag. 186. Μίξις) Petron. 132. » jam alligata mutuo » ambitu corpora *animarum* quoque *mixturam* fecerant. » BAST.

EPISTOLA XX.

Pag. 186. 'Απωθ.) Merceri conj. pro ἀποθ., recepta ab Abresch. et Polyz. BO.

Pag. 186. 'Ανήνυτα) i. e. μάτην. Alibi ἄπρακτα. Junxit utrumque Alc. 1. 2. ubi Bergl. ABR.

Pag. 186. Θυραυλῶν) Illustrat plene Ruhnk. ad Tim. Ibi, inter alios, locum Philostr. Ep. 53. adducit sic editum: γευσαμένη δὲ (ἡ ψυχὴ) ὥρας ἀνθρωπίνης, ἐκ μὲν τῆς σπουδῆς ἐκείνης καλέπεσεν, εἰς δὲ θηλείαν (amoris) ὑπήχθη πικρὰν, ἧς ἔργα θυραυλικὰ καὶ χαμαικοιτίαι. Conjicit opportune, θυραυλίαι. In codd. 1696 Reg. et 140. Vatic. voce πικρὰν Epistola clauditur Iidem libri exhibent bonas lectiones, γευσ. δὲ ὥ. ἀνθρ. ἔκαμε καὶ τῆς σπ. ἐκ. κατ. εἰς δὲ θητ. μετήχθη π. Nicephorus in Schol. ad Synesii Insomnia p. 412. vocem θυραυλῆσαι sic explicat: προσμεῖναι τῇ θύρᾳ· ἀπὸ τοῦ αὐλίζομαι. Longe plenius scholium inveni in cod. Reg. 2629 hoc nempe modo: θυραυλῆσαι, κυρίως τὸ παρὰ τὰς θύρας τινὸς ὑπερέχοντος αὐλίζεσθαι καὶ καρτερεῖν καὶ ἐπιμένειν λέγεται· ἐνταῦθα δὲ μεταφορικῶς ἐτέθη, ὡς καρτερίας σημαντικὴ λέξις καὶ ἐπιμονῆς. Πολλαὶ γὰρ ὅμοιαι λέξεις εὑρίσκονται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οἷον, παρὰ μὲν τῷ τραγῳδῷ Εὐριπίδῃ [imo Hom. Il. 20, 221]· »Τρισχίλιοι ἵπποι κατὰ ἕλος ἐβουκολέοντο·» παρὰ δὲ 'Αριστοφάνει [Pl. 820]· »βουθυτεῖ ὗν καὶ τράγον·» καὶ παρ' Ὁμήρῳ [Il. 4. 3]· »νέκταρ ἐῳνοχόει·» ἐπὶ γὰρ οἴνου

τὸ οἰνοχοεῖν, ἀλλ' ὡς συμποσιακὴ λέξις ἐτέθη. Ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ »ᾠκοδόμησε πόλιν» καὶ τὸ »εἶχεν ἐπὶ χειρὸς πέδην·» ἐπὶ γὰρ οἴκου τὸ οἰκοδομεῖν, καὶ ἐπὶ ποδὸς ἡ πέδη.

Pag. 186. Ἀπειθούσῃ) Cod. notante Bastio, ἀπειθούσῃ seu ἀπωθούσῃ. BO.

Pag. 186. Μυριόλεκτα καὶ συνήθη) *Publica et consueta* verba Ovidio, monente Pric. ad Apul. x. Miles. p. 225. ABR. *Trita* Propert. I. 16, 38. BO.

Pag. 186. Παιδικά) De feminis dici monstrat nota ad Phil. Her. p. 410. ubi Scholiastes: ταῦτα (τὰ παιδικὰ) ἐπὶ τῶν ἀῤῥένων· ἐνταῦθα δὲ παρεχρήσατο τῇ λέξει. Adde Barth. ad Zachar. p. 245. Julianus Ep. 34. ὥσπερ Ἄργον τὸν φύλακα τῆς Ἰοῦς οἱ μῦθοι πρόνοιαν ἔχοντα τῶν Διὸς παιδικῶν ἀκοιμήτοις πάντοθεν (cod. Reg. 2755. πανταχόθεν) ὀφθαλμῶν βολαῖς περιφράττουσιν. Philostr. V. A. I. 35. ἐφοίτησε περὶ ἑσπέραν αὐτῇ καὶ τὸν λοιπὸν χρόνον ἐθάμιζεν ὥσπερ παιδικοῖς. Mox ad ἐπικάμπτῃ cf. p. 512; ad κατὰ κράτος p. 664. BO.

Pag. 186. Ἀπὸ Σκ. ῥῆσιν) Παροιμιώδης λόγος. Lucian. Ἑταιρ. [10.] τὰ μὲν ἄλλα ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις. Ælianus [Epist. 14.]; Athen. [XII. p. 524 E.]; Laert. [I. 101.], queis diversæ caussæ hujus sermonis. Mihi verosimilior visa quæ a præciso responso Scytharum ad Darium, quem nihil quam flere jusserunt. MERC. Monet Salmas. allusisse ad hoc proverbium Them. Orat. ad Constant. [p. 31 D.]; cujus ratio non erat longius, quod quidem facit Mercerus, anquirenda. SCHURTZ. Cf. Plutarchi Prov. 62; Gal. ad Demetr. §. 225; Schott. ad Diogen. V. 11, ad Suid. VII

41; Hard. ad Them. l. c. sic editum : ἀκούετε αὖ πάλιν ῥῆσιν ἑτέραν, οὐ τὴν ἀπὸ Σκυθῶν, ἀλλὰ τὴν ἀπὸ Σταγείρων : cod. Valesianus, οὐ τοῦ ἀπὸ Σκ. ἀλλὰ τοῦ ἀπὸ Στ., quod non puto editæ præferendum; nam in τὴν ἀπὸ Σκ. est allusio ad proverbium, quæ in scripta lectione non comparet. BO.

Pag. 186. Εἰς πῦρ ξαίνεις, — σπόγγῳ πάτ7.) Nicet. Eugen. t. 2, p. 10. ἕως τίνος εἰς πῦρ φαινώμεθα (f. φαινόμεθα) ξαίνοντες καὶ σπόγγῳ πάτ7αλον κρούοντες, ubi de utroque proverbio notavi : cf. Creuz. ad Plotin. de Pulcr. p. 455. Phrynichus Appar. p. 69. φυσᾷν δίκτυον· παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην τι πρατ7όντων, ὥσπερ εἰς πῦρ ξαίνειν, καὶ λίθον ἕψειν, καὶ σπείρειν πέτρας, ᾠὸν τίλλειν, εἰς τετρημένον πίθον ἀντλεῖν, καὶ τὰ ὅμοια. BO. Grammatici græci [Suid. Ad. VI. 16.] : παροιμιακὸν ἐπὶ τῶν καθ' αὑ7ῶν τι πρατ7όντων μάτην ἢ λεγόντων. MERC. Similis est Platonis locus VI. de Leg. εἰς πῦρ ξαίνειν καὶ μυρία ἕτερα τοιαῦτα ἀνήνυτα ποιοῦντα δρᾷν, ὃ ῥᾴδιον οὔτ' εἰπεῖν, οὔτ7 εἰπόντα ἀποτελεῖν. LAMB. Vide Schol. Plat. pag. 227. BAST.

Pag. 186. Γύργαθον φυσᾷς) Variant Parœmiographi; quidam [Suidas V, 18.] γύργαθον explicantes κλίνην, ἐν ᾗ τοὺς παρέτους καὶ δαιμονιώδεις στροβοῦσι : alii [Apostol.] τὸ δίκτυον : quod malo sequi, quia in iisdem invenio parœmiam, δίκτυον φυσᾷς. At id quod sequitur, σπόγγῳ πάτ7αλον κρούειν, retinuimus fere in sermone vulgari, quum irritum et frustra operam insumentem hominem dicimus festuca clavum adigere. MERC. Vide Schott. ad

Suidæ loc.; Casaub. ad Athen. I. 6. Gabriel Severus in Lamii Delic. t. 12, p. 69. οὐ κατὰ σκοπὸν γέγονε τοῖς ψαμμιδάροις, οὐθ' ὡς ὠνειροπόλουν οἱ δυσγενεῖς· εἰς πῦρ γὰρ ἔδοξαν ξαίνειν, καὶ πάντως γύργαθον φυσᾶν, κατὰ τὴν παροιμίαν. Editum est male γύγαρτου φῖσαι. BO.

Pag. 189. Ἐφύσα τε) Sic edidi e codice. Ante Abreschium, ἐφύσατο: scripsit, monente Dorv. ἐφυσᾶτο, et sic Polyz. BO.

Pag. 189. Τραχύτατα) recipere volui, Abreschii et Reiskii conject., pro edito ταχύτατα: sed non paruerunt operæ. Permutationem hanc observavi ad Nicet. p. 542: cf. Jacobs. ad Achill. p. 593. BO.

Pag. 189. Ἀτεράμων) Plut. [VII. 2.] Sy. τὸν αὐθάδη καὶ σκληρὸν ἄνθρωπον ἐκ μεταφορᾶς κερασφόρον καὶ ἀτεράμονα προσηγόρευον. MERC. Cf. Ruhnk. ad Tim. p. 156. BO.

Pag. 189. Ὦ γῆ καὶ θεοί) Philo t. 2, p. 16. ὦ γῆ καὶ ἥλιε: ut Liban. t. 4, p. 463. Hel. VI. p. 275. ὦ γῆ. Luc. de Merc. cond. 24. ὦ γῆ καὶ θεοί. BAST. Aristoph. N. 363. ὦ γῆ. Demosth. sæpius: ὦ γῆ καὶ θεοί. BO.

Pag. 189. Ὑποκλίνασα) Sedens hæc dixit mulier: sic enim genam in manum sinistram commode reponere potuit. Σχῆμα est quod nemo nostrum ignorat. Dubito, an vulgata lectio id satis affabre depingat. Convenientius: τὴν λαιὰν χεῖρα βραχὺ τῇ παρειᾷ ὑποκλίν. PAUW. Adscripseram exemplari meo ὑποκνῶσα. Heliod. II. p. 71. τὴν παρειὰν ὑπὸ τὸ οὖς ἐπικνῶσα: ubi vid. Bourd. Sed recte mentem verborum cepit Mercer. Illa τῇ λ. χ. dativi

ant; non casus sexti, pro πρὸς τὴν λαιὰν χεῖρα. ABR. 'uto feminam revera genam manui sinistræ adplicuisse, ed ob id non sedisse putandum est. Hic gestus nostratibus plebecula mulierculis non insolens est, si bene memini. BO.

Pag. 189. Ἠθικῶς ἅμα) Nisi error insedit voculæ ἅμα, ertissimum præbet defectus indicium adverbii alterius um conj. καὶ, quod quale fuerit cum, citra integriores nembranas, sciri nequeat, ego, ne interea loci sententia aboret, scriptum fuisse ponam, μάλα vel ἄγαν. Supra 1. 17. ἠθικῶς τὸν ὑπερήφανον διαπαίζω: 1. 24. εἶπον ἠθικῶς ἄγαν μετὰ τῶν χειρῶν ὑποκινοῦσα τὸ βλέμμα. Quibus in locis ἠθ. non videtur recedere a sensu gallicæ vocis *naïvement*, vel notat *graviter*, *severe*. Philo p. 429 E. βαθεῖ φάναι ἤθει: et pag. 435 A, ἤθει βαρυτάτῳ φησὶν αὐτοῖς. Plut. de Adul. p. 73 E. ἐν ἤθει καὶ μετ' εὐνοίας, *placide*. ABR. Vide Valcken. ad Adon. Theocriti p. 328. Scholiastes Arist. Plut. 610. ἐν ἤθει δὲ καὶ τοῦτο: 652. ἐν ἤθει δὲ ἀναγνωστέον. Schol. Apoll. Rh. 1. 689. ἐν ἤθει. BAST. Nihil amplius a Bastio annotatum habeo qui in Specimine ad 1. 27. pag. 39. promiserat se hic esse plura adlaturum. Nunc ἠθικῶς est ironice, et cum faceta irrisione. Scholiastes Æschinis, p. 253. εἰρωνείας καὶ ἤθους μεστὸς ὁ λόγος. Schol. Theocr. 10. 38. τοῦτο ὁ Μίλων εἰρωνευόμενος ἐν ἤθει φησί. Cf. supra p. 551, et Wytt. ad Plut. de Aud. poet. p. 20 E. BO.

Pag. 189. Κλᾶται μᾶλλον) Quo spectare dicemus μᾶλλον? Non video quo possit referri alio, quam ut suppleatur ἢ

ἡ ἐμοῦ sive ἡ ἐμή. Sed nec simile in promtu exemplum habeo τοῦ κλᾶται γλῶσσα. Mercerus vertit ceu esset κλάζει vel κλάζεται. Sunt scilicet κλάω, κλάζω, κλαγγάζω unius ejusdemque originis. ABR. i. e. tibi sola lingua stridet. Sic Lacon quidam ad lusciniam [Plut. Apophth. Lacon.]: φωνὰ τύ τις ἐσσὶ καὶ οὐδὲν ἄλλο, »vox es, præterea nihil.» LAMB. Huet. signum lacunæ apposuit, et conjecit μόνον pro μᾶλλον. Equidem μᾶλλον capere velim ut Angli suum *rather*. » Tu ne fais que remuer la langue. » BO.

Pag. 189. Ὁποῖον εἴρηκας ἄκουε) Respicit vulgo quod dici solet, ὁποῖα ἄτ7α εἴποις, τοιαῦτ' ἀντακούσεσθαι χρὴ προσδοκᾷν. Vid. Aristid. t. 2, p. 311; t. 3, p. 229, 726. ABR.

Pag. 189. Ζωγρηθήτω) Lege ζωγρηθέντα. MERC. Si abesset alterum καὶ (ante θυμὸν) servari posset ζωγρηθήτω: » at *capiantur*; et venationibus irritatæ discunt a » vobis efferari animum. » Quanquam vel alterum καὶ nihil impedire videtur: discunt *quoque*. » ABR. Polyz. reponi vult ζωγρηθέντα. Nihil mutandum. Prius καὶ erit pro *statim*, *tunc*, de quo sensu p. 375. Mox Reisk. conjicit ταῖς κυνηγεσίαις. BO.

Pag. 189. Ὡσαύτως) Sic Mercerus inde a tertia, pro ὡς αὕτως, et, pro ἐκδιδάσκεται, conjecit ἐκδιδάσκετε receptum ab Abr. et Polyz. BO.

Pag. 189. Ἀπαυθ. τοὺς νέους) Τοῖς νέοις. PAUW. et REISK. Splendide erraret qui, quia ἀπαυθαδ. non admittit casum quartum, ei accommodare vellet, corrigendo, quum pendeat ab ἐλεεῖν: etc. ABR.

Pag. 189. Ἀστρώτους —) Merceri pro ἀτρώτους conj. recepta ab Abresch. et Polyz., qui mox ex ejus mente scripserunt ἀξ. pro ἐξιοῦντες. BO. Collecta hæc sunt ex Platon. Conviv. pag. 519 D. οἷάπερ οἱ ἐρασταὶ πρὸς τὰ παιδικὰ ἱκετείας τε καὶ ἀντιβολήσεις ἐν ταῖς δεήσεσι ποιούμενοι, καὶ ὅρκους ὀμνύντες, καὶ κοιμήσεις ἐπὶ θύραις. Idem p. 328 B. χαμαιπετὴς ἀεὶ ὢν (Amor) καὶ ἄστρωτος ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαιθρίοις κοιμώμενος [leg. cum Fisch. ὑπαίθριος. Luc. D. D. II. καθεύδοντα ὑπαίθριον. BAST.]. Et hunc quidem amatorum morem multi tangunt. Theocrit. 3. 53. Vid. Heins. Lect. Theocr. c. 7; Kust. ad Arist. Eccl. 956. ABR.

Pag. 189. Μόνου ῥήματος τυχεῖν) Ex Achille Tat. I. p. 33. ἂν τύχωσι καὶ ῥήματος μόνον. WYTT. Cf. p. 519.

Pag. 189. Ἐπ' ἄκρου — ὅρκον) Luc. Ἑταιρ. 7. νεανίσκοις ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους τοὺς ὅρκους ἔχουσι. ABR. Id. Rhet. Præc. 22. ὅρκος ἐπ' ἄκροις ἀεὶ τοῖς χείλεσιν. BAST. Cf. p. 472.

Pag. 189. Λύκοι τοὺς ἄρνας) Vetus poeta apud Platon. Phædro [§ 40.]: Ὡς λύκοι ἄρνα φιλοῦσ', ὣς παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί: quem versum rescribes integrum in Parœmiis Apostolii, ubi tantum pars ejus posterior. Men. [Fragm. Inc. 601.] Λυκοφιλίαι μέν εἰσιν αἱ διαλλαγαί. MERC Hom. Il. x. 263. Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσι. Philo p. 715 C. ἀκήρυκτος εἷς πόλεμος οὗτος, ὡς λύκοις πρὸς ἄρνας. ABR. Euseb. Hist. VI. 43. τὴν ἀκοινωνησίαν αὐτοῦ καὶ λυκοφιλίαν. BAST. Strato Epigr. 89. Νυκτερίνην ἐπίκωμος ἰὼν μεταδόρπιον ὥρην, Ἄρνα λύκος θυρέ-

τροις εὗρον ἐφεστῶτα, Υἱὸν Ἀριστοδίκου τοῦ γείτονος: ubi Jacobs. Horatius Epod. 12. » O ego non felix quem tu » fugis, ut pavet acres *Agna lupos!* » Paulin. Carm. 13. pag. 493. » Lupus nec agno congruit. » Ovid. M. 1. 505. » sic agna lupum, sic cerva leonem, Sic aquilam penna » fugiunt trepidante columbæ. » Idem Ibi 41. » Pax erit » hæc nobis, donec mihi vita manebit, Cum pecore infirmo » quæ solet esse lupis. » Adde Heind. ad Plat. l.; Erasm. Ad. 4. 7. 91; Pric. ad Luc. 10. 3; Dausq. ad Basil Sel. Orat. 2; Furiam ad Æsop. t. 1, p. 175; Elsn. ad Matth. 10. 16. ubi illa recitantur ex Phil. 8. 22. Apollonii verba dicentis se discipulos a turba segregare, ἵνα μὴ ἐμπίπτωσι τῇ ποίμνῃ λύκοι: cod. Reg. 1696 οἱ λύκοι. Et hæc metaphora recentiorum linguas ornat. Regnardus in comœdia cui index *les Folies amoureuses*, 1. 3: » Je tiens une » brebis avec soin enfermée, Mais des loups ravissans » rôdent pour l'enlever. » BO.

Pag. 189. Ἀποπληρώσετε χόρον) Recepi, post Abr. et Polyz., Merceri conj. pro ἀποπληρώσετο. BO. De futuri enallage in ἀποπληρώσετε et ποιήσετε adeundi Solan. ad Luc. Tim. 53; Wopkens. LL. Tull, 3. 13; Viger. Idiot. ABR. Malo ἀπεπληρώσατε et ἐποιήσατε. Sed quid μέχρι χόρου ἀπεπλ. χόρον? Leg. πόθον. PAUW. Ἐπεπλ. et ἐποιήσατε malebat quoque vir doct. in Vanno pag. 619. Huetius: ἀπεπληρώσατε vel ἀποπληρώσητε et ποιήσητε. Abreschio πόθον verum esse videbatur. Catullus in Epithalamio Pelei: » Nil metuunt jurare, nihil promittere » parcunt; Sed simul ac cupidæ mentis satiata libido est,

» Dicta nihil metuere, nihil perjuria curant. » BO.

Pag. 189. Ἐρωμένας — ἐραστρίας) Lucian. Amor. 47. Ὀρέστης — μόνον οὐκ ἐραστὴς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος. Plut. in Demetr. p. 895. ἐκείνης (τῆς Λαμίας) εἶναι μόνης ἐραστὴν, τῶν δὲ ἄλλων ἐρώμενον. Noster p. 54, 102. BO.

Pag. 190. Προσπτύοντες) Vid. Hemst. ad Luc. D. M. 20. 2. ABR. Cf. supra p. 521; et Matth. ad Jo. Chryst. t. 1, p. 17. BO.

Pag. 190. Ὅρκους — ὦσι τ. θεῶν) Passim amatoria juramenta irrita. Plato in Phædro. In Parœmiis Græcorum: ἀφροδίσιος ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος· ἐπὶ γὰρ τοῖς ἐρωτικοῖς ἐπιορκούμενοι οἱ θεοὶ οὐκ ὀργίζονται. MERC. Plato Conv. p. 319 E. λέγουσιν οἱ πολλοὶ ὅτι καὶ ὀμνύντι (ἐραστῇ) μόνῳ συγγνώμη παρὰ θεῶν ἐκβάντι τῶν ὅρκων· ἀφροδίσιον γὰρ ὅρκον οὔ φασιν εἶναι. Et in Philebo p. 94. ὡς λόγος ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ τὰ Ἀφροδίσια, καὶ τὸ ἐπιορκεῖν συγγνώμην εἴληφε παρὰ τῶν θεῶν. Phurn. de Nat. D. 24. ἀκύρους δὲ, οὐκ ἐμποινίμους ἔφασαν τοὺς ἀφροδισίους ὅρκους. ABR. Iisdem fere verbis Callim. [Ep. 9.]: Ὤμοσεν· ἀλλὰ λέγουσιν ἀλαθέα τοὺς ἐν ἔρωτι Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων. LAMB. Vide Mitsch. ad Hor. II. O. 8. BAST. Cur amantium juramenta negligant dii tradit Hesiodus Apollodori Bibl. 2. 1. ubi Heyn. Adde Barth. ad Claud. de Nupt. Hon. 84; Schott. ad Suid. Adag. 4. 1; Toup. Em. t. 1, pag. 170; Nagel. in Actis Soc. Traj. t. 4, pag. 258; Stalb. ad Phileb. pag. 224. P. Syrus: » Amantis jusjurandum pœnam non habet; » ubi Grut. BO. Apostol. 5, 15. HUET.

Pag. 190. Λύκος—χανών) Proverbialiter de iis qui irriti abeunt voti sui, λύκος μάτην χανών. Luc. ἐν Ἀλεξ[ά]. [11.] εἰσῄειν οὖν μάτην λύκος χανών. In Parœmiis Græcorum [Suid. Adag. 9. 61.]: λέγεται τὸν λύκον, ἐπειδὰν ἁρπάσαι τι βούληται, κεχηνότα παραγίνεσθαι ἐπ' αὐτό· ὅταν οὖν μὴ λάβῃ ὃ προαιρεῖται, κατὰ κενὸν αὐτὸν χανεῖν φασί. Ἐπὶ οὖν τῶν συνελπιζόντων χρηματιεῖσθαι, διαμαρτανόντων δὲ, λέγουσιν. Apul. Apol. » verum, ut dii voluere, quasi cæca bestia incassum hiavit. » MERC. Apostol. 12, 10. HUET. Sozom. 9. 14. κατὰ κενῆς, τοῦτο δὴ τοῦ λόγου, χανὼν ἀπῆλθε. Cf. Schott. ad Parœm. p. 476 [qui profecit ex Erasmo II. 3. 58.]. ABR. Vide Huschk. Anal. p. 15. Theodorus Hyr. t. 6. Notit. MSS. p. 28. τῷ λύκῳ τῆς παροιμίας ἔοικα, μάτην χαίνων. BAST. Manasses Chron. p. 112 D. Καὶ λύκος μάτην ἐγχανὼν ὁ Λέων ἐγνωρίσθη: lusu isto (λύκος, λέων) verborum infelicior quam Aristænetus, cum suo, λύκος Λύκων: nam Aristænetus facetas scribit epistolas; Manasses, historiam, opus gravissimum. Abresch. et Polyz. divisim, διὰ κενῆς, sibi non constantes; nam I. 15. extr. scripsere διακενῆς. BO.

Pag. 190. Τὰς φυλαττ. αὐτοῖς) Legebatur αὐτῶν. BO. *Caventes earum*: omnes enim mulieres non sunt isto ingenio et ista prudentia. PAUW. Quidam ap. Dorvill. αὐτοῖς. ABR. Ut αὐτῶν probum esset eoque sensu positum quod Pauw. declaravit, oportuit ante mentionem fuisse factam τῶν γυναικῶν. Polyz. αὐτῶν, male; et reponi jussit αὐτάς, non bene. Scripsi αὐτοῖς præeunte codice. BO.

EPISTOLA XXI.

Pag. 190. Συμβαλών) Abr. malebat συμβάλλων, quod recepit Polyz., meliusque videtur. BO.

Pag. 190. ἉΒΡΟΚ) Polyz. Ἄβροκ. Reliquæ spiritu carent. Merceri versio non aspirat hoc nomen, non tenue tamen. Cf. Interprr. ad prima verba Xenoph. Eph. et supra p. 261. BO.

Pag. 190. Ἁψαίμην) Editt. ἅψαιμι, nilque est e cod. enotatum. Reiskius proposuit id quod recepi. Hucusque Noster recte usus est voce media I. 9, 13, 21; nec activum illud pessimum potuit usurpare: cf. p. 328, et not. ad Planud. Metam. p. 311. Libanius Ep. 414. ὁμολογῶν ἀδικεῖν τῷ μὴ γράψαι σαυτὸν ἀφήρησας τὸ κατηγορεῖν ἔχειν. Forma illa pessima ἀφήρησας mutetur in ἀφήρησαι, præeunte cod Reg. 3002: in quo et post κατηγ. inter lineas scriptum est ἐμοῦ, sed, puto, scholii vice. BO.

Pag. 190. διαπρεπούσης) Ad remotius referendum est, quod notandum: nisi forte amanuenses voculas transposuerint et scribendum sit, ἐκείνων τε καὶ σοῦ π. τῆς ἐν π. διαπρ. PAUW.

Pag. 190. Παραλλήλους) Merc. παραλλήλοις, et margo exhibet conjecturam παραλλήλους. Sed jam Sambuc. habebat παραλλήλους. BO.

Pag. 190. 'Αντικρίνω) Restitui veram, ut videtur, lectionem, emendante Dukero Misc. Obs. 3. p. 245. pro

ἀντεχρίνω. Merc. [conj.] ἀντεγχρίνω, Pauw. ἀντεχχρίνω. ABR. Polyz. sequitur Abreschium.

Pag. 190. Τετοξ. ψυχήν) »Ut jaculum in te mittentem » animam meam. » Floridius hoc. Pro jaculo sumserat animam. PAUW. Floridior quam verior Pauwii interpretatio. BO.

Pag. 190. Ἐν πᾶσι νενίκ.) Sambuc. ἐν πάσην ἐνίκησας. Merc., ἐν πᾶσιν ἐνικ. Abresch. ἐν πᾶσι νενίκ. ex emendat. viri d. in Vanno p. 619. Et sic Polyz. Huetius non aliter conjecerat. BO. Etsi perinde foret, sive legeres πᾶσι νενίκηκας, sive πᾶσιν ἐνίκησας, ut in Ephr. Syro pag. σξζ. ἰδοὺ γὰρ ἐν πᾶσιν ἐνίκησάς με : tamen prius ideo præferri debet, quia Noster valde gaudet præteritis perfectis. ABR.

Pag. 193. Ἄδολοι) Conject. Merc. pro ἄδολος. Schott. ad Suid. Ad. I. 72. hunc locum adferens exhibuit ἄδολοι. BO. Philostr. Epist. 40. ἀδόλως εἶ καλή : sic codd. 87. et 1696. pro ἐν ταῖς ἀδόλως καλαῖς. BAST.

Pag. 193. Κατὰ τ. καρ. γυμναί) Χάριτες γυμναὶ in Græcorum Parœmiis duplici respectu, ἤτοι [Zen. I. 36.] ὅτι δεῖ ἀφειδῶς καὶ φανερῶς χαρίζεσθαι, ἢ ὅτι οἱ ἀχάριστοι τὸν ἑαυτῶν κόσμον ἀφῄρηνται. MERC. Suid. I. 72. et 14. 59; Apost. 2. 11. LAMB. Erasm. Adag. 2. 7, 50. HUET. De Gratiis nudis allegorice disputat Isid. Pelus. 5. Ep. 331. BO.

Pag. 193. Ὀφρ. μέλαινα) Ex Theocr. Id. 24. Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις. MERC. Vide I. 1. init. HUET.

Pag. 193. Οὔτε στεφαν.) Ex Philostr. Ἔρωσι· οὔτε

στεφάνωνται τὰς κεφαλὰς, ὡς ἀποχρώσης αὐτοῖς τῆς ὀμῆς. MERC.

Pag. 193. Ῥόδον — πόας) Atqui ἡ ῥοδωνιὰ inter φρυγανικὰ et θαμνώδη refertur Theophr. 1. 22. Quomodo ergo in ποώδεσι Noster recenset? Sed scilicet latissime apud scriptores recentiores rosæ nomen patet, eoque plures flores occurrunt. Vide Salm. Hyl. p. 25 D. ABR. Ἴόα ῥόδων dixit Nicet. Eug. 1. 81. ubi not. Ῥόδον hic est omnino *rosa*; sed πόα nunc pro plantis quibusvis in genere sumendum. Mox cod. ἐπισίμων. BO.

Pag. 193. Ὦ μ. ἐμὴ, ἁρπ.) Ante Abr. et Polyz. legebatur, ἐμέ. BO. Ulcus cui non medeor. MERC. Lege, ὦ μέλισσα, ἐμὲ ἁρπ. καὶ τὰ π. — Barth. Adv. 21. 14. legebat, τοιγαροῦν οὐ λεληϊσμένη ἁρπάζεις τὰ π. insulse et coacte. PAUW. Maculam detersit peritia Dorvillii [in Vanno p. 612.], seu Tollii, substituto ἐμή. Barth. ad Claud. pag. 799. citat locum, ceu legeretur : ὦ μ. ἐμὲ ἁρπάζεις, ἁρπάζεις τὰ π. ὅ. ABR. Huetius quoque ἐμή. BO. Aristoph. Vesp. 386. ὦ μελίττιον. Apud Leon. Allat. Excerpt. pag. 213. ἡ μελέα ἥρπαζέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. BAST.

Pag. 193. Γαννυμένους) Plato in Phædro : ἐμοὶ ἐδόκεις γάννυσθαι ἀπὸ τοῦ λόγου. MERC.

Pag. 193. Ζώοις ἐπὶ μήκιστον) Ut Luc. D. M. 6. 5. εὖ γε, ὦ Θούκριτε, ζώης ἐπὶ μήκιστον. ABR. At in Luciano leg. cum codd. Vat. ζώοις. BAST.

Pag. 193. Ἐκ τῆς φύσεως) Adscripsit literas φρ. Merc., quas Dorv. in Vanno p. 600. a Pauwio hic et alibi fuisse

omissas queritur et ait esse signum loci corrupti, interpretandasque φραστέον, *cogitandum*, *deliberandum*. Imo φροντιστέον. Ibidem Dorv. conjicit ἐκ τῆς κρίσεως. Nihil movendum est; et sic, puto, sentiebat Huet. qui illud φρ. delevit. Natura, quæ Delphidem ornaverat, fecerat ut vinceret, ut illam feminis pulcherrimis pulchriorem esse Habrocomas judicaret. BO.

Pag. 193. Μέχρι παντός) Excidisse arguunt voculam ἀεὶ aut ejus potestatis aliam, ut primitus fuerit, σὺ μὲν ἀεὶ ταύτην, vel ταύτην ἀεί. ABR.

Pag. 193. Χρυσοῦν τ. Ἐρ. βέλος) Himer. p. 52. Τύχῃ καὶ Ἔρωσι γενεθλίοις προσεύξομαι, τοῖς μὲν τοξεύειν εἰς τέλος, τῇ δέ — ABR. Philostr. Ic. I. 6. Amorulos describens: φάρετραι μὲν οὖν χρυσόπαστοι καὶ χρυσᾶ τὰ ἐν αὐταῖς βέλη. BO.

Pag. 193. Πειρῶ) Conj. Merceri pro περῶ, recepta ab Abr. et Polyz. BO.

Pag. 193. Δύνασαι—βούλομαι) Sic p. 186. opponuntur δύναται—βούλεται. Parilia vide in notis ad Eunap. p. 148; in Notit. MSS. t. 10, p. 285. Æschines Ctes. extr. εἰ μὲν καλῶς καὶ ἀξίως τοῦ ἀδικήματος κατηγόρησα, εἶπον ὡς ἐβουλόμην, εἰ δὲ ἐνδεεστέρως, ὡς ἐδυνάμην. Jo. Climacus p. 411. ἐγὼ γὰρ λέγειν οὐ δύναμαι, μᾶλλον δὲ οὐ βούλομαι: cod. Reg. 1166. ἐγὼ γὰρ λαλεῖν — In loco Act. Ap., δυνάμεθα γνῶναι τίς ἡ καινὴ αὕτη ἡ ὑπὸ σοῦ λαλουμένη διδαχή;... βουλόμεθα οὖν γνῶναι τί ἂν θέλοι ταῦτα εἶναι: quem Toup. Em. 2. pag. 190. frustra tentavit, verba δυνάμεθα γνῶναι; gallum hominem nullo modo mora-

tuntur : nam sic omnino loquimur : » pouvons-nous, pourrions-nous savoir ? » BO.

EPISTOLA XXII.

Pag. 194. ΕΥ̓ΔΉΜΩ) Abresch. ait Sambucum habere Εὐλήμῳ. Fallitur : Samb. codex, et editt. recte Εὐδήμῳ. BO.

Pag. 194. Προσεμβατεύοντα) Sic Polyz.; ceteri προσεμματεύοντα, et sic cod. cum glossa, προσβαίνοντα. BO. Scribe προσεμβατεύοντα· ἐμβατεύειν idem quod ἐμβαίνειν, unde ἐμβασικοίτης incubus; quod nomen cinædo ap. Petron., et in eo jocus, quod, promisso incubo, repræsentetur cinædus cui id nominis, sicuti in Carpo scissore apud eumdem Petron. nam cinædi sane alii ab incubis. MERC. Non accedo. Verbum enim est obscenum, quale nullum est in toto Aristæneto, qui turpia honeste dicere solet. Leg. forte : προσαμματεύοντα, hærentem sibi, brachiorum vinculis constringentem. PAUW. Valet hic loci, πρὸς τῷ ἐμματεύειν ὄντα, attrectando occupatum. Hesychius : Ἐμματεύων, ψηλαφῶν : ubi not. Adde H. Steph. Thes. et Fœsii OEcon. v. ἐσμάττεσθαι, ἐσματτεύεσθαι et καταματτεύεσθαι. Conjecturæ si esset locus, scriptum fuisse suspicari liceret προσομματεύοντα. Triller. emendat, γυναικὸς ἔτι πρὸς κλέμμα τεύχοντα, sive σπεύδοντα. ABR. Ἔτι λέκτροις ἐμβατεύοντα. REISK. Merc. recte; et sic Hemst. ad Prop. p. 948. BAST.

Pag. 194. Μοιχὸν ἔνδον ἐχούσης) Ut apud Aristoph.

Eccles. 225. μοιχοὺς ἔνδον ἔχουσι. ABR. Cf. pag. 645

Pag. 194. Οὕτω συμβάν) Non deterius fuisset, τοῦ συμβάν. PAUW. Leg. οὕτω τὸ συμβάν. ABR. Minus recte Abresch. Cf. omnino Hemst. l. c. BAST. Ibi Hemst. Merceri versionem carpit, et docet οὕτω συμβὰν esse » forte » fortuna; cum ita res cecidisset. » Cf. p. 495. BO.

Pag. 194. Ἔκοπτε — βοῶν) Apul. 9. M. p. 190. » contra » omnium opinionem — improvisus maritus assistit; suae » domus januam jam pulsat, jam clamat. » ABR. Κόπτειν θύραν illustravi ad Eunap. p. 393. Adde Lucianum loco non uno; Coray. ad Plut. t. 1, p. 432; Bach. ad Xen. Sy. 1, 11; Strodtman. in Misc. Lips. Nov. t. 7, p. 663. Proprie Planudes in Metam. ad v, 448. de Cerere Baubonis fores pulsante: ἰδοῦσα δέ που καλύβην φυλλάσιν ἐστεγασμένην, τὴν μικρὰν ἐκείνης ἔκοψε θύραν. BO.

Pag. 194. Ἐνετάρ.) Videri posset legi ἀνετάρ. Sed bene se habet edita. Sensus est, ἐτάραξε τὴν κλίνην ἐν αὐτῇ, nempe τῇ εὐνῇ. Alias συνταράξαι, ut in Proverbio, ἀναστὰς ἐξ εὐνῆς συνταράττειν τὰ στρώματα. ABR. Hemst. l. c. et Bast. reponi volunt ἀνετάρ. vere, puto; nihil tamen mutare satius esse duxi. BO.

Pag. 194. Συγχέουσα) Propertius: » Apparent non ulla » toro vestigia presso, Signa voluptatis, non jacuisse duos. » Petronius [c. 97.]: » ego, ne suspicioni relinquerem lo- » cum, lectulum vestimentis implevi, uniusque hominis vestigium ad corporis mei mensuram figuravi. » MERC. Adi Brukh. ad Propert. II. 7. 95; Burm. ad Jo. Sec. t. 1, p. 114. BO.

Pag. 194. Ἔρεισμα) Editiones ἔρισμα, quod correxi; præeuntibus Pauwio, Huet. et Hemst. l. c. BO.

Pag. 194. Θυμωθείς) Quum in Merceriana tertia esset θυμωδεὶς, Huetius emendabat θυμώδης. Sed θυμωδεὶς mendum est typorum. BO.

Pag. 194. Ἕωθεν) Ita leg. [in Sambuc. ἔωθεν]. » Mane » tradere triumviris. » *Mane*, i. e. crastino matutino: ut *vesperi*, est hesterno vesperi. Xenoph. Hell. 4. καὶ γὰρ ἑσπέρας συνεδείπνουν αὐτῷ: *heri vesperi*. In Apul. et Plauto eodem modo. In hoc etiam matutinum pro crastinum, si modo recta est lectio quæ in plerisque libris; Menæchmis: » inde usque ad diurnam stellam matutinam » potabimus. » Et inde origo vocabuli nostri gallici, *demain*, et italici, *domani*, quo crastinum exprimimus. *Main* antiquo sermone nostro, *mane*, quod nunc *matin*. MERC. Apul. 3. M. p. 45. » *mane* præstolatus ad gravissimum judicii vestri sacramentum eum curavi produ» cere: » ubi Pric. ABR.

Pag. 194. Παραδοθῆναι) Proprium est de iis qui judicibus traduntur vel supplicio. Infinita sunt exempla: cf. Notit. MSS. t. XI. part. 2. p. 53; Schaub. in Bibl. Brem. 4. pag. 729; Battier. ibid. 6. p. 67; Dausq. ad Basil. Sel. Orat. 31. BO.

Pag. 194. Τοῖς Ἕνδεκα) Qui fuerint Athenis notum. Pro iis, *triumviris*, Romanorum more expresso, quod solitum antiquis et probis interpretibus. Apul. de Mundo; *hic ad minutiam frumentatum venit*: quod Aristoteles dixerat, ἥκεις εἰς τὸ πρυτανεῖον ἐπισιτισάμενος. Quia vi-

ctus quibusdam e prytaneo publice Athenis, sicut plebi Minutia Romæ. Τοιχωρύχον perfossorem vocant Plautus et Apuleius. MERC. De Undecimviris Atheniensibus cf., præter notiores fontes, Schol. Luc. ad Jov. Conf. 16; Lex. Rhetor. Bekk. p. 250; Davis. ad Max. Tyr. 9. 2; Morell. ad Libanii Apolog. p. 210; Bergler. ad Alc. 3. 22; Herald. in Animadv. ad Jus Attic. IV. 7; Morus Ind. in Xen. Hellen.; Interpretes, Magius cum primis, ad C. Nepotis Phoc. extr. BO.

Pag. 194. Τοῦτον φυ*) Merceri conj. probabilissimam, φυλάξω, recepere Abr. et Polyz. Cf. Samb. Dedicat. BO.

EPISTOLA XXIII.

Hæc epistola in sola editione comparet τοῦ Πολυζώη, quem audire operæ est pretium: παρά τινι δὲ, inquit Præfat. p. xiij, τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα διδασκάλων ἐνέτυχόν τισι παλαιοῖς χειρογράφοις, οἷς γ' ἐμπεριείχοντο καὶ τέσσαρες ἐπιστολαὶ τῷ Ἀρισταινέτου ἐπιγραφεῖσαι ὀνόματι· ἦσαν δὲ ἡ πρώτη, ἡ δευτέρα, καὶ ἡ ἐννάτη τοῦ πρώτου βιβλίου· ἡ δὲ τελευταία, ἥτις, καὶ ἐπὶ τέλους τῶν ἄλλων ἐτάχθη, ἅτε δὴ τὰς ἄλλας ἐκδόσεις ἀπολιμπάνουσα, νόθος θυγάτηρ ἂν τοῦ Ἀρισταινέτου νομίζοιτο· αὕτη δὲ, τὸν τρόπον καὶ τὴν φράσιν ἀδελφὰ ταῖς ἄλλαις ἔχειν δοκοῦσα, τὸ πρὸς πατρὸς ἑαυτῇ γνήσιον προσπορίζεται· ἀλλ' οὐκ ἦν μοι ἀπὸ διεφθορότος δέρματος ὁλόκληρον αὐτὴν ἀντιγράψαι· τῷ χρόνῳ γὰρ τοῦ μέλανος τῶν γραμμάτων εἰς ὕπωχρον

μεταβληθέντος, διὰ τινῶν γοῦν συλλαβῶν τὰς λέξεις ταύτης εἰς τὸν κατ' ἔννοιαν αὐτοτελῆ λόγον συνηρμοσάμην. Jam audiamus Bastium in Epist. Crit. pag. 269. » Polyzoïs dum » Parisiis commorabatur, ineditæ hujus epistolæ apogra» phum mecum communicavit, in quo nihil inveni quo » moveri possimus, ut epistolam istam non ejusdem au» toris habeamus cujus sunt ceteræ. Pro certo tamen ge» nuinam esse non adfirmaverim. Præter exspectationem » autem reperi, editionem legendo percurrens, magnam » differentiam inter textum excusum ipsum et apogra» phum illud. » Bastius, apographum correctius esse ratus, illud in Epistola Critica exhibuit, editionis varietatibus, ut spuriis, in notas amandatis; quam viri doctiss. Crisin sequutus sum. Pro apographo codicis habui quod Polyzoïs apographum esse dixit; et emblemata, sive ex ingeniolo depromsit, sive ex meliore fonte, in commentaria exulant. Ceterum vix me capere fateor qui criticaster iste, si hæc ipse scripsit, imperfectam reliquerit epistolam, imo ne ultimam quidem sententiam absolverit. Si vetus noster amicus F., qui se Magnum Lupum dici voluit, cum victoribus Ἑταίροις, evitato, re omnium teterrima, τῷ παλουκώματι, victor Ioannina intraverit; forsan mihi veniet ab ipso laurus insignem ob cladem Saracenicæ pubis, et in ruderibus repertum Aristæneti codicem, ἕρμαιον insigne. Nam apographo Polyzoico hæc erat inscriptio: Ἀρισταινέτου ἐπιστολὴ εὑρεθεῖσα ἐν τοῖς χειρογράφοις τοῦ Ἀλεξίου Σπανοῦ, κατὰ τὴν νῆσον Ἰωαννίνων Ἀχερουσίαν καλουμένην. Edita autem epistola hoc lemma in fronte gerit,

Pag. 197. Ἐφ' οἷς) De sola illa γνωρίσει : cf. quæ de hoc pluralis pronominis usu monui p. 436.

Pag. 197. Τοιαῦτα με) Sic Ed. et Apogr. in Bastii gallica Epistola. In latina ταῦτα legitur, sed mendo, puto, typorum.

Pag. 199. Ἐρυθριώσης, λίαν) Ed. ἐρυθρ. οἷα παρθένου καὶ σώφρονος, quæ si addiderit Polyz., ex ingeniolo, ipsi forsan obversabantur verba Nostri p. 45. γάμον, ὃν σεμνὴ παρθένος, κἂν ἑτέρου λέγοντος, ἠρυθρίασε.

Pag. 199. Ἐψιθύριζεν) In hac voce apographum codicis a Polyzoe cum Bastio communicatum deficiebat. Ipse tamen Polyzoïs in sua epistolii hujusce editione sic pergit: ὁ δὲ πατὴρ, ἐπιβὰς νεὼς, ἐπανήχθη, ζητήσων τὴν ἑαυτοῦ παῖδα καὶ σέ· ὡς τὴν μὲν οἴκοι καὶ μὴ θέλουσαν ἀποκομίσοιτο, σὲ δὲ *** Ἀλλ', εἴ σοι φίλον, ὅποι ἂν τάδε γνοίης, τὴν κόρην ἐάσας, τὸν κίνδυνον φυγῇ ἀποδίδρασκε... »Pater vero, » conscensa nave, e portu provectus est, suam sibi natam » et te perquisiturus; ipsam quidem ut vel invitam do» mum reducat, te vero *** Sed, si tibi ita placet, ubi» cumque hæc rescieris, relicta puella, periculo fuga te » subtrahas... » In his si se exercere voluit Polyzoïs, malim saltem scripsisset οἴκαδε : nam οἴκοι solœcum est. Et pro ὅποι legendum ὅπη. De formula εἴ σοι φίλον, quæ est ex Aristæneteis, cf. p. 698.

FINIS.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Pag. 9, 8, scr. ὅ τι. — P. 18, 6, scr. ὑπουργῶς. — P. 22, 22, scr. γλυκεῖαν, et forsan, γλυκεῖαν δὴ αὐγὴν, ne pereat syllaba ex pravo διαυγὴν: cf. not., p. 309.

P. 26, 16, scr. ἤδη. — P. 30, antep., scr. ἐγώ. — P. 34, 4, a fine, scr. ἐρωτικοῦ.

P. 38, 6, scr. κύκλῳ. Mercerianarum mendum oscitantior prætervideram. Socordiam redimam, apposito e cod. 1630, p. 192, 1, iambico, quem, an sit aliunde notus, non quæram:

Ὧν ἦρξε γαστὴρ τὸ φρονεῖν ἀφῃρέθη.

P. 46, 14, scr. οὐχ ἧττον. Et hic Mercerus me securum nimis fefellit. Qui κακὸν κάππα male hic relictum mihi facilius ignoscatur, ex Hippocrate κάκιστον aliud tollam. Sic editus legitur Medicus de Carn. 18, τὸν δὲ ὀφθαλμὸν ἀνιᾷ πᾶν ὅ τι ἐμπέσῃ.... καὶ ἤν τις ἐγκρίσει, διὰ τόδε ὅτι ὁμόχροιά ἐστιν, ὥσπερ τὸ στόμα καὶ ἡ γλῶσσα καὶ ἡ ἄλλη κοιλίη ἔνυγρά ἐστιν. Interpretationes absurdas si memorem, longior sim. Lego, permutatis κ et χ, ἤν τις ἐγχρίσῃ (si quis eum unxerit), διὰ τόδε ὅτι ὁμόχροιά ἐστιν. — Est ὁμόχροια superficies: cf. Fisch. ad Axioch. 15. Ultima, ἔνυγρά ἐστιν, glossematica videntur, ni legendum,.... ἡ ἄλλη κοιλία, ἃ ἔνυγρά ἐ.

P. 65, 7, scr. αὐστηρῶς. Etiam hic exemplaris Mercerioni contagium me læsit. Hæc mihi esto mulcta ut tria afferam loca inedita; quæ bona fide statim adfero e cod. 1630, p. 251, 252: Κῶμος, ἡ δεσμὶς τοῦ χόρτου. Ἐλευθὴρ, ὁ ἀπὸ ξένης παραγιγονώς. Ἄσιός, ὁ ξηρὸς, ἀπὸ τοῦ ἄζω, τὸ ξηραίνω.

P. 81, 9, scr. ἁρμῶν: Polyzois unus hic non peccavit. — P. 86, ult., scr. προσῇ;

P. 90, ult., scr. ἐφιστάμ. Pro hoc calami lapsu mihi mulctam irrogo, qua me liberabo, prolato e cod. 1630, p. 95, 2, fragmento isto scriptoris οὐ τῶν ἔξω: ὅτι καὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησι τὸ ὄνομα τῶν δαιμόνων ἐπὶ τῶν κακοποιῶν εὑρίσκεται ἐκλαμβανόμενον. Ἄκουε τοῦ Φιλοστράτου ἔν τινι τῶν Ἐπιστολῶν [22] οὕτως γράψαντος ῥητῶς· ἢ διὰ τοῦτο ὁ Ἀσκληπιὸς τὰ μὲν ἐκ πολέμου καὶ θήρας τραύματα ἰᾶται ῥᾳδίως, ταῦτα δὲ ἐᾷ διὰ τὸ ἑκούσιον, ὡς ἀνοίᾳ μᾶλλον ἢ ἐπηρείᾳ δαιμόνων γινόμενα.

P. 101, 7, malim αὐτῇ. — P. 105, pen. forsan, καταδειστέρα τὴν παιδείαν.

P. 106, 4, scr. divisim, ἄγε δή με τὰ τοσ. — P. 107, f. scr. cœpit.

P. 109, 14, scr. ἑξῆς. Et hic Mercerianæ ego et operæ pressius adhæsimus. Judices mihi conciliabo, emendato Philostrato, p. 913, ubi ait Naturam καί που καὶ ἄγαλμα διδόναι πέτρα συμφυὲς σατυρικόν τι ἢ πάνυ ὅμοιον: cod. 1696, optime ἢ Πανὶ ὅμ.

P. 110, 10, scr. ἐκεῖνοι. — P. 118, 4, scr. εὐπάρυφον — P. 125, 4, scr. ἱστὸν. — P. 129, 3, scr. ἕπονται. Apponam veniæ impetrandæ pretium loca quatuor Lexici cujusdam e cod. 1630, p. 251, 2: Ἀπφῦς, ἀδελφός. Διονῦς, ὄνομα κύριον Διονύσου. Λὺξ (l. λύγξ), ὁ κλιγγιασμός. Μόργης, ὄνομα ἔθνους.

P. 133, 14, scr. λαλῶν. Mulctæ vice proferam ex eodem cod., p. 192, hanc sententiam: Δημοκρίτου. Ποθητὸς μᾶλλον ἢ φοβερὸς κατὰ τὸν βίον εἶναι προαιροῦ· ὃν γὰρ πάντες φοβοῦνται, πάντας φοβεῖται.

P. 146, 17, cf. not. p. 714, 3. — P. 150, 14, ἐγγὺς.... ἡ ψυχὴ τῶν θυρῶν. In Pluto, 767: ἄνδρες ἐγγύς εἰσιν ἤδη τῶν θυρῶν. Sed hæc similitudo fortuita est atque vix notanda.

P. 166, 9, scr. Θησεύς. — P. 169, ult., scr. ὦ φίλτατε, μὰ τὸν φί — Documentum insigne incuriæ et socordiæ typothetarum, pro quibus, et si non debeam, mulctam hanc solvam, desumptis ex eodem cod. tribus locis: ὁ Λᾶς, ὄνομα ποταμοῦ· σημαίνει δὲ καὶ τὸν λίθον. Ἀτύμνιος, ἀπὸ Ἀτύμνου πόλεως. Πάλτυνος, ὄνομα ὄρους.

P. 173, ult. scr. εὐτυχοῦσαι. — P. 177, 13, scr. γύναι. — P. 179, 10, scr. ἐξ. — P. 190, pen. scr. πᾶσι. Quæ levissima peccata ut fiant magis etiam ignoscenda, proferam e cod. 1630, loca paucula: Ἀνθρωπίσκος, ὁ πίθηκος. Λίθαξ, ὁ μικρὸς λίθος. Ὕας, ὄνομα κύριον· λέγονται δὲ οἱ Βοιωτοί. Χαρίσιος, ὄνομα κύριον, ἐξ οὗ καὶ Χαρισίου Πόρτα (cf. Cangii C. P. Christ., p. 50.).

P. 223. Jacobs ad Achill., p. 519, scribit περιδέραιον.

P. 227. Arabes cum salice quam *bân* vocant similes comparationes puellarum instituunt: cf. Diar. Erud. 1821, p. 502.

P. 229, in loco Basilii leg. ὅταν — γράφωσι, et in Actis Bacchi, ἐπειδὰν — χαράττωσιν.

P. 238, 24, scr. 466. — P. 241, 3, scr. πεφιλοτίμηται. — P. 242, 5. scr. *præfiscini*. — P. 294, 11, pro 3, scr. 4.

P. 337, Jacobs. ante Bastium φιλονεικία conjecerat : cf. ejus not. ad Achill., p. 419.

P. 365, Τῷ λόχον favet Ovid. M. 7, 423, qui de *aconito* quod Ægeus Theseo porrexerat, « *facinus* » ait, « excussit ore. »

P. 374, 16, scr. 326. — P. 377, pro veteri lectione ὑμᾶς. Jacobs. ad Ach., p. 481, proponit ἰούλα, et ὑπονομιμένους pro ὑπονοσ7ήσους.

P. 382, 5, scr. ἦδον. — Notatis adde Toup. Em., t. 2, p. 292.

P. 427, 8, scr. γίνεσθαι. — P. 431, 13, scr. 339. — P. 435, 17, scr. ΦΙΑ. — P. 440, 18, scr. προϊ — P. 461, 1, scr. μιᾶς ἀκίδος. — P. 462, 9, scr. 400. — P. 473, 20, scr. Ὄνος. — P. 496, ult., scr. Γενεθλ.

P. 481, Ovidius, M. XI, 787. « Indignatur amans *invitum* » vivere cogi »; vertente Planude : ἀγανακτεῖ δ' ὁ ἐρασ7ὴς ζῆν ἄκων ἀναγκαζόμενος. In C. Nepote : « ingratiis cogi ».

P. 499, Phil. Epist. 21, ὅτι τρύζοι αὐ7ῆς τὸ ὑπόδημα : cod. 1696, αὐτῇ. Id. Ep. 53, τοῦτο αὐτῇ τὸ θέαμα καὶ θαῦμα ἦν : cod. 1696, et Vat. 140, male αὐ7ῆς.

P. 547. De δοκῶ μοι cf. Jacobs. ad Ach., p. 436.

P. 555. Quæ adferuntur exempla πίθηκον spectant, non Aristæneteum Σάτυροι. Gallice vocamus *satyrum*, non deformem virum, sed obscenius salacem. Scarro in Comica Narratione, de petulantioribus gestibus : « galanterie provinciale qui tient plus du *satyre* que de l'honnête homme. » Hamletus Shakesperianus : « So excellent a king, that was, » to this, Hyperion to *a satyr*. »

P. 557, Jacobs. ad Ach., p. 607, proponit ἐντρίμμασι.

P. 592, pro πηρσικὸν ap. Zenob. Huetius conjicit, Θράκιον, vel potius Πιερικόν : « olim enim, ait, Thracia Πίερκη vocabatur; Step. in Θράκη. Libethrii autem in Thracia. »

P. 628, 13, scr. ἐκεῖσέ αν.

P. 697, 1. Τὴν σὴν esset bonum, sed nec τὸ σὸν peccat. Supra p. 102, τὸ Γλυκέριον.

P. 711. Merceri tertia editio jam exhibebat ἐνεανιεύετο.

INDEX CRITICUS AUCTORUM.

F.

G.

H.

I.

J.

L.

M

INDEX

VERBORUM ET RERUM.

A.

B.

Γ.

Δ.

Z.

H.

Θ.

I.

K.

Λ.

M.

N.

Ξ.

O.

Π.

P.

Σ.

T.

Υ.

Φ.

Χ.

Ψ.

Ω.

LUTETIÆ, TYPIS ABEL LANOE.